

Tử Thời

Contents

Tử Thời	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	23
8. Chương 8	27
9. Chương 9	30
10. Chương 10	34
11. Chương 11	37
12. Chương 12	41
13. Chương 13	44
14. Chương 14: Chương 14	47
15. Chương 15	50
16. Chương 16	54
17. Chương 17	58
18. Chương 18	61
19. Chương 19	65
20. Chương 20	68
21. Chương 21	71
22. Chương 22	75
23. Chương 23	79
24. Chương 24	83
25. Chương 25	86
26. Chương 26	90
27. Chương 27	94
28. Chương 28	98
29. Chương 29	101
30. Chương 30	104
31. Chương 31	109
32. Chương 32	111
33. Chương 33	113
34. Chương 34	114
35. Chương 35	118
36. Chương 36	122
37. Chương 37	125
38. Chương 38	129
39. Chương 39: Chương 39(1)	133
40. Chương 40	135
41. Chương 41	139

42. Chương 42	141
43. Chương 43	145
44. Chương 44	148
45. Chương 45	151
46. Chương 46: Chương 45	155
47. Chương 47	157
48. Chương 48	161
49. Chương 49	165
50. Chương 50	168
51. Chương 51	172
52. Chương 52	174
53. Chương 53	178
54. Chương 54	179
55. Chương 55	180
56. Chương 56: Chương 56(1)	184
57. Chương 56-1	185
58. Chương 57: Chương 56 (2)	186
59. Chương 56-2	188
60. Chương 58: Chương 57(1)	190
61. Chương 57-1	191
62. Chương 59: Chương 57(2)	192
63. Chương 57-2	195
64. Chương 58	198
65. Chương 59	202
66. Chương 60	206
67. Chương 61	210
68. Chương 62	213
69. Chương 63	217
70. Chương 64	221
71. Chương 65	225
72. Chương 66	229
73. Chương 67	232
74. Chương 68	236
75. Chương 69	239
76. Chương 70	242
77. Chương 71	246
78. Chương 72	249
79. Chương 73	254
80. Chương 74	257
81. Chương 75	261
82. Chương 76	265
83. Chương 77	269
84. Chương 78	273

Tử Thời

Giới thiệu

Được ném trải thứ tình cảm đẹp nhất trên thế gian này Sau này có chết cũng không hối tiếc. .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-thoi>

1. Chương 1

Thành phố C.

Bệnh viện tư nhân Lương Thị sở hữu những trang thiết bị y tế tiên tiến cùng đội ngũ bác sĩ thiên tài hàng đầu, đặc biệt là khoa phụ sản. Những lãnh đạo huyền thoại của Lương thị cũng đã từng đưa phu nhân của mình đến sinh con tại đây, nhưng trường hợp tất cả các trưởng khoa đều tập trung ở trong phòng sinh như hôm nay, cũng chỉ có lúc Lương phu nhân sinh ba khi đó mới xảy ra.

Ngoài phòng sinh, trên hành lang dài có bảy tám người đang chờ đợi, tất cả đều im lặng ngồi ở trên chiếc ghế dài kê sát tường, vẻ mặt bình thản. Chỉ có một người đàn ông trẻ tuổi đứng ở đó bất động nhìn chăm chăm vào cửa phòng sinh, diện mạo cực kỳ xuất chúng, thoát nhìn tuổi chừng hai mươi, trông không giống với người sắp làm cha.

Lúc này cô y tá từ phòng sinh đẩy cửa bước ra, đi tới trước mặt anh nói: “Thịnh Tề Quang tiên sinh phải không? Phiên anh kí tên ở đây.”

Thịnh Tề Quang từ đêm qua đến giờ vẫn chưa được chợp mắt, sức khỏe của anh vốn không được tốt lắm, không thể chịu được quá nhiều mệt mỏi, vào lúc này đã sắp không chống đỡ được nữa rồi, đôi mày thanh tú tràn đầy sự mệt mỏi. Nhưng dù vậy, anh vẫn rất lịch thiệp và chu đáo, nhận lấy bản báo cáo tình hình kí tên vào, rồi dùng hai tay trả lại, giọng nhẹ nhàng ấm áp hỏi: “Tình hình bên trong thế nào rồi?”

“Cho tới bây giờ rất bình thường. Cổ tử cung đã mở ra bốn ngón tay, đang chuẩn bị đưa lên giường sinh.” Y tá rất có thiện cảm với chàng trai trẻ vừa điển trai lại vừa dịu dàng này, cười hỏi: “Thịnh tiên sinh có muốn đi vào cùng hay không? Sau khi thay bộ quần áo vô trùng khử độc là có thể vào.”

Thịnh Tề Quang nghe thấy đề nghị này quả thật rất động lòng, chỉ có điều nghĩ ngợi một lúc lại từ chối: “Không được, tôi còn phải đợi người.”

Anh còn chưa dứt lời, thang máy bên cạnh “Đinh” một tiếng, sau đó cửa thang máy mở ra, một đoàn người từ bên trong đi tới.

Truyện được đăng tại diễn đàn lê quý đơn.

Đi đầu là một người đàn ông mặc một bộ vest màu xám tro, giống như là vừa từ một nơi trang nghiêm tới đây, chất liệu âu phục làm bằng thủ công vô cùng tốt ôm sát thân thể thon dài rắn chắc, làm tôn lên vóc người cao lớn điển trai. Khuôn mặt của anh có vài phần giống với Thịnh Tề Quang, tướng mạo đều là anh tuấn điển trai, chẳng qua là so với Thịnh Tề Quang dịu dàng thì người đàn ông này lạnh lùng hơn nhiều, lúc đến gần lại khiến cho y tá không tự chủ được mà lùi lại một bước.

Thịnh Tề Quang mặt mày hớn hở, cười vẫy vẫy tay với người tới: “Anh!”

Người đàn ông lạnh lùng liếc nhìn anh ta một cái, cau mày bực mình nói với anh ta: “Sức khỏe của chú thể nào mà còn găng gượng như vậy? Mau nghỉ ngơi đi!”

Thịnh Tề Quang lấy tay xoa xoa ấn đường, mỉm cười thở dài nói: “Em cũng biết chứ, nhưng anh chưa đến em làm sao dám nghỉ ngơi?”

Người đàn ông vẫn không có dừng bước, tiếp tục đi thẳng về phía trước, Thịnh Tề Quang ở phía sau lưng anh ta chỉ chỉ vào anh ta, ý bảo y tá mau đi chuẩn bị đồ vô trùng.

**

Lúc này ở trong phòng sinh, Tử Thời đang đau đến sống không bằng chết.

Cô là một người quen chịu đựng, từ nhỏ đến lớn, cô trước nay chưa từng một lần tức giận. Cái loại đau đớn xé ruột xé gan này mặc dù rất đáng sợ, nhưng cô vẫn cắn răng chịu đựng, không khóc, cũng không có kêu gào thảm thiết.

Chịu đựng quả thật rất đau, mồ hôi thấm ướt quần áo trên người cô, tóc cũng đã ướt đầm, dính thành từng bết, lúc đầu cô chỉ muốn đưa tay giạt hết tóc trên đầu, nhưng sau đó cơn đau đã khiến ham muốn ấy không còn.

Sinh con đau đớn như vậy, cho nên sẽ không có người mẹ nào quên mất đứa con của mình, đúng không?

Tâm trí cô mơ mơ hồ hồ rồi lại kiên định.

Các bác sĩ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một sản phụ sinh con không khóc không la, trong ngày thường phòng sinh lúc nào cũng náo nhiệt lúc này yên tĩnh như tờ, vô cùng kỳ lạ.

Nhìn thấy mười ngón tay của Tử Thời nắm chặt ra giường, chịu đựng đến môi cũng đã trắng bệch, y tá xót xa, trấn an nhắc nhở cô nói: “Nếu cô đau thì nói ra, đừng cố chịu đựng... Đừng cảm thấy xấu hổ, tới đây đều là như vậy.”

Tử Thời nghe cô ấy nói vậy, trong lòng thả lỏng đôi chút. Nhưng muốn thử hét lên một tiếng xem sao, lại phát hiện làm thế nào cũng không mở miệng được.

Đã đau đến cực điểm rồi, cô bắt đầu không phân rõ được thực và ảo nữa, rất nhiều hình ảnh hỗn loạn vụt qua trước mắt cô, từng bức từng bức.

Phần lớn là truyện tranh của cô: Có cô gấu bụng tròn trịa, vui vẻ lăn qua lộn lại trên cỏ, bẻ nước bên hồ lên uống, đêm đến thì rượt đuổi theo ánh sao, bình minh đến thì chạy về phía mặt trời sắp mọc... Tất cả đều hết sức cuồng loạn, cho nên mọi thứ đều trở nên hợp lý—— nếu không, nếu không cô đã đau đến điên mất rồi, sao mặt anh lại rõ rệt đến vậy?

Rõ rệt đến mức hoàn toàn giống với gương mặt đó cũng không phải là trong ký ức—— Anh đã gầy đi một chút, ánh mắt sáng ngời, lúc này đứng bên mép giường sinh cúi thấp đầu đang nhìn cô chăm chú, ánh mắt kia khiến đau đớn trong người cô trong nháy mắt trở nên xa... Đau đớn vẫn tồn tại, nhưng bị một thứ cảm giác bức bách khác lấn át——

Cô rất, rất, rất nhớ anh.

Tử Thời rút cuộc nói lỏng hàm răng đang cắn chặt, mấp máy môi: “...Đau, quá...” Cơ hồ không thốt ra được hai chữ nào nữa, nhìn anh.

Ánh mắt anh dịu dàng, đưa tay nâng lấy mặt cô, giống như rất lâu trước đây, cúi người dịu dàng trìu mến hôn lên trán cô.

Mỗi một tác da thịt được anh chạm vào đều khiến cô run rẩy, Tử Thời đắm chìm trong hơi thở của anh bật khóc rưng rức.

Ảo giác tuyệt đẹp như vậy, khiến cô được sung ái mà lo sợ.

“Đừng sợ.” Người trong ảo giác cúi người ôm lấy cô, ghé vào bên tai cô, giọng nói trầm ổn có lực nhắc lại chỉ thị của bác sĩ: “Tử Thời, nghe anh nói——, hít vào, nín thở: một, hai, ba, dùng sức!”

Truyện được đăng tại diễn đàn lê quý đơn.

Tử Thời gật đầu qua quýt, hoàn toàn nghe lời anh, anh nói gì cô cũng làm theo, lúc nín thở dường như cô vốn không cần hô hấp, lúc dùng sức không lo lắng chút nào cho dù sẽ lại xé nát thân mình... Ảo giác hỗn loạn cùng với hình ảnh chân thực đan xen nhau, hết thấy đều là hư ảo, chỉ có giọng nói và hơi thở của anh là rõ rệt, cả trái tim đều bị anh điều khiển, đau đớn đã biến thành chuyện của người khác, một chút cũng không còn quan trọng.

Anh đã đến, cho dù là trong ảo giác. Tử Thời hạnh phúc liên tục chảy nước mắt, lẩm bẩm gọi tên của anh. Cái tên ấy, cho dù là một mình trong đêm tối cô cũng chưa từng có dũng khí nói ra khỏi miệng, lúc này là dũng khí duy nhất của cô: “Thừa Quang... Thịnh Thừa Quang!”

“Ừ, anh đây.” Tử Thời nghe được anh trầm thấp trả lời bên tai, cô chợt cảm thấy đau đớn đang gặp phải này quá ít, cô muốn đau nhiều hơn nữa, hoặc là giãy vò lâu hơn nữa—— Có phải như vậy thì anh sẽ nán lại lâu hơn một chút chăng?

Tất cả mọi thứ điên loạn theo một dòng nhiệt độ nhiên xuất hiện bên dưới mà kết thúc, Tử Thời trong ngực của anh ngẩng phắt đầu lên, hét lên một tiếng đau đớn giải thoát, cảm giác được anh dùng sức ôm lại, cả người cô bỗng trở nên rất nhẹ, lâng lâng như chẳng có chút sức lực nào, rồi lại cảm giác hết sức thoải mái... Tiếng khóc của trẻ con vang dội giống như là truyền đến từ trong giấc mộng sâu thẳm, ý thức của Tử Thời như dừng lại bởi giọng nói trầm thấp của người trong ảo giác: “...Là con gái!”

**

Tử Thời ngất đi. Cô đã bất tỉnh, cô cho rằng thứ ảo giác ấy đang ôm lấy cô, anh đột nhiên ngẩng đầu nhìn các bác sĩ bên giường sinh—— họ đều là các bác sĩ thâm niên đã từng vào sinh ra tử, tuy nhiên cũng bị cái ánh mắt này làm cho túa mồ hôi lạnh.

Bác sĩ trưởng khoa phụ sản vội nói: “Không sao không sao, cô ấy chỉ là quá mệt, để cô ấy ngủ đi.”

“Ông xác định?” Thịnh Thừa Quang cau mày hỏi.

Bác sĩ trưởng nghĩ ngợi một chút, dè dặt hỏi ngược lại: “Hay là... tôi đánh thức cô ấy dậy cho cậu xem?”

Người đàn ông cau mày không nói, cúi đầu nhìn người trong lòng hồi lâu, rồi lặng lẽ đặt cô xuống giường, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tái nhợt đầm mồ hôi của cô. “Đứa bé đâu?” Giọng của anh hơi thấp, hỏi.

Y tá vừa cân đo cho cô bé xong liền ôm tới cho anh xem—— là bé gái 5 cân 8 lạng, khỏe mạnh hoạt bát, trên đầu trên mặt vẫn còn dính nhớt, nhắm nghiền mắt khóc oe oe.

Thịnh Thừa Quang đón lấy con bé, cô bé đột nhiên giơ bàn tay nhỏ bé ra, nắm tay nhỏ nhắn ra sức quơ trước mặt của anh.

Ôm lấy con bé ngăn người một lúc, ngay sau đó nở nụ cười.

Khuôn mặt điển trai như vậy, cười lên dĩ nhiên là rất đẹp mắt, bầu không khí trong phòng sinh bỗng chốc ấm áp lên rất nhiều.

Anh đặt cô bé đến bên cạnh người đang ngủ mê, để ột lớn một nhỏ bên nhau. Anh nhìn chăm chú, hết nhìn lớn rồi lại nhìn sang nhỏ, kiêu ngạo thỏa mãn không lời nào có thể miêu tả nói được.

Cô bé tràn đầy sức sống, vẫn khóc, anh nhẹ nhàng gãi gãi chóp mũi nhỏ xinh của nó.

“Chào con.” Giọng nam trầm thấp không ngừng xuýt xoa: “Bảo bối...”

2. Chương 2

Hai năm trước.

Tối hôm qua Tử Thời thức suốt đêm để vẽ tranh, buổi trưa nhận được điện thoại của biên tập truyện tranh mạng, lúc ấy cô còn đang ngủ mơ màng, chỉ nghe thấy giọng của biên tập nhà cô bên đầu dây bên kia vô cùng khổ não: “Hức hức hức, Tử Thời! Cứu mạng!”

“Oh... làm sao vậy?” Tử Thời ngồi bật dậy khỏi giường, mệt mỏi dụi mắt, “Cậu đừng cuống, từ từ nói.”

Phùng Nhất Nhất lấp ba lấp bắp nói: “Tử Thời, lúc giao bản quyền hình ảnh truyện tranh Nếu bạn là một chú gấu, đã được một công ty hoạt hình lớn tên là Thiên Thần mua lại bản quyền” trang truyện tranh mạng của Phùng Nhất Nhất xem như là đại diện của Tử Thời, họ vô cùng coi trọng sự hợp tác này...

“Chuyện này trước đó cậu đã nói ỉn biết rồi. Là chuyện tốt mà.” Tử Thời tính khí tốt, bị đánh thức và nghe nói nhảm lâu như vậy cũng không có tức giận, giọng nói vẫn rất mềm mỏng.

“Nhưng mà vừa rồi ông chủ của bọn mình gọi mình vào—— Ban đầu lúc cậu ký hợp đồng với bên trang web của bọn mình là dùng chứng minh thư của tớ! Ông chủ nói sẽ dẫn đến tranh chấp bản quyền gì đó, còn nói nếu như tớ làm như vậy sẽ phải truy cứu trách nhiệm pháp luật... Hức hức hức, tớ không muốn đi tù đâu, thật là đáng sợ, hức hức hức...”

“...Cậu đừng lo, tớ sẽ qua đó một chuyến được không? Tớ qua đó ngay, tớ sẽ giải thích rõ ràng với ông chủ của các cậu.”

Tử Thời và Phùng Nhất Nhất hợp tác đã hơn hai năm, Phùng Nhất Nhất là người nhát gan sợ phiền phức, Tử Thời lại rất thích cô ấy. dĩ n da l quy dơn comLúc này Tử Thời an ủi cô ấy mấy câu, sau đó vội vàng rời giường rửa mặt rồi đi ra ngoài, đi đến văn phòng truyện tranh mạng.

Phùng Nhất Nhất đứng đợi ở dưới lầu, vừa thấy Tử Thời xuống xe liền chạy vội tới, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trĩnh vừa uất ức lại vừa kích động: “Cậu biết không! Ông chủ hoài nghi tớ dùng thủ đoạn để lừa gạt tác giả, từ đó lấy được lợi ích phi pháp! Thật là quá đáng đúng không! Tớ nào có gan lớn như vậy!”

Tử Thời nghe xong chỉ muốn cười, vỗ nhẹ cô ấy, an ủi: “Tớ đi giải thích với anh ta.”

Phùng Nhất Nhất gật đầu, thê lương dặn đi dặn lại: “Cậu nhất định phải giải thích rõ! Tớ tuyệt đối không có lá gan đó!”

**

Trong ngành truyện tranh mạng chỉ có thể coi là quy mô bậc trung, cả trang web chỉ có hơn ba mươi nhân viên kể cả ông chủ, thuê một văn phòng ở tầng 27 của tòa nhà, các nhân viên đều có một ngăn riêng để làm việc, văn phòng của tổng giám đốc bên cạnh phòng giải khát.

Truyện tranh mạng của Tử Thời đăng hàng kỳ cũng có hơn ba năm, vẫn là lần đầu tiên tới nơi này.

Phùng Nhất Nhất dẫn cô đến trước văn phòng của tổng giám đốc, gõ cửa đi vào.

Tử Thời vừa ngẩng lên thì trông thấy một người đàn ông đứng bên cửa sổ, tầng lầu cao như vậy, phía ngoài cửa kính sạch sẽ chỉ có trời xanh mây trắng, người đàn ông kia đứng phía trước trời xanh mây trắng, nửa khuôn mặt nghiêng, đã làm cho cả bầu trời quang đăng lu mờ.

Tử Thời bị Phùng Nhất Nhất đẩy mạnh lên trước, bước qua cửa, gương mặt Tử Thời “ửng” đỏ.

Thiếu nữ mười tám tuổi chính là thời điểm dung mạo tuyệt đẹp, lại thêm tóc đen má hồng như vậy, đỏ mặt rụt rè đứng ở đó, lúc Thịnh Thừa Quang xoay người lại nhìn cũng ngây ngẩn cả người.

“Mời ngồi.” Anh vội định thần, kêu Tử Thời ngồi xuống. “Tôi họ Thịnh, là người phụ trách ở đây. Tôi nên xưng hô với cô thế nào?” Anh cười còn tỏa sáng hơn trời xanh mây trắng phía sau anh, “Các độc giả của cô hình như đều gọi cô là ‘Tử Thời Đại Đại’.”

Tử Thời đỏ mặt, “Tôi tên là Tử Thời.”

“Tử Thời.” Thịnh Thừa Quang nhắc lại cái tên này một lần nữa, giọng nói trầm thấp của người đàn ông khiến Tử Thời nổi da gà, “Được rồi, Tử Thời, chúng ta nói chuyện lần này một chút—— Tôi vừa mới phát hiện ra là bên cột chữ ký trên bản hợp đồng biên kịch chuyển thể tác giả là tên của Phùng Nhất Nhất, theo tôi được biết cô ấy không phải là tác giả, tôi đã kiểm tra bản hợp đồng mà trước đây cô đã ký hợp đồng với

trang web của chúng tôi, thông tin thân phận phía trên đó cũng là của Phùng Nhất Nhất. Cô có thể nói cho tôi biết tại sao lại như vậy hay không?”

Chuyện liên quan đến Phùng Nhất Nhất, Tử Thời trả lời rất là dè dặt cẩn thận: “Lúc ký kết thì biên tập cũng đã nói rất rõ ràng cho tôi biết về những hạng mục cần chú ý, nhưng tôi không tiện dùng thông tin thân phận của mình ký hợp đồng, cho nên nhờ biên tập dùng thân phận cá nhân giúp đỡ. Là tôi yêu cầu làm như vậy, tôi sẵn lòng ký bản tuyên bố sẽ từ bỏ truy cứu, tôi cam đoan sau này sẽ không truy cứu bản quyền.”

Thịnh Thừa Quang nghe thấy những lời này khó tránh có chút bất ngờ, ngón tay anh chỉ gõ nhẹ mặt bàn, một lát sau anh nói: “Cô không truy cứu không có nghĩa là chuyện này là đúng. Nhưng nếu như cô đồng ý tham gia hạng mục chuyển thể kịch bản, tôi sẽ không truy cứu sai phạm lần này của biên tập Phùng Nhất Nhất.”

“Được.” Tử Thời không có hai lời, lập tức đồng ý.

Trong mắt Thịnh Thừa Quang càng thêm mấy phần khó hiểu, mỉm cười nói: “Tôi còn chưa có nói tới thù lao, cô liền đồng ý?”

Tử Thời có chút ngượng ngùng nói: “Không quan trọng.”

Cô gái trẻ hồn nhiên thật thà như một tờ giấy trắng, Thịnh Thừa Quang cảm thấy mình có nói thêm nữa cũng trở nên vô nghĩa, về mặt anh hơi có chút bất đắc dĩ lắc đầu, đứng lên chìa tay về phía cô, “Tôi mới vừa tiếp quản trang web này không lâu, lần này hợp tác với Thiên Thần đối với trang web rất quan trọng, Thiên Thần rất coi trọng tác phẩm của cô, còn tôi rất coi trọng cô.” dĩ n da l qy dơn comNụ cười của Thịnh Thừa Quang tưởng chừng như là vai nam chính bước ra từ mấy bộ truyện tranh dành cho thiếu nữ, “Tử Thời, hợp tác vui vẻ.” Anh mỉm cười nói với cô.

Tử Thời chìa tay ra bắt tay với anh, tim đập thành thịch mãnh liệt, ngón tay nhẹ nhàng bắt lấy tay anh.

**

Phùng Nhất Nhất đối với tất cả công việc nguy hiểm đều lui tránh chín mươi dặm, cho tới bây giờ, chuyện nguy hiểm nhất cô từng làm là cho Tử Thời mượn chứng minh thư ký hợp đồng.

Lúc ấy Phùng Nhất Nhất vừa mới tốt nghiệp tìm được việc làm ở trang truyện tranh mạng này, biên tập kì cựu dẫn dắt cô dạy cô khai thác tác giả có tiềm năng, ký hợp đồng càng sớm càng tốt, cô khai thác mãi, cuối cùng khai thác được Tử Thời khi ấy chỉ mới bắt đầu vẽ bộ Nếu bạn là một chú gấu . dien-dan-le-quy-don.comNhưng khi đó Tử Thời mới mười lăm tuổi, không có chứng minh thư, cũng không chịu lấy chứng minh thư của người giám hộ ra để ký hợp đồng, Phùng Nhất Nhất mâu thuẫn do dự hết một tháng mới lấy chứng minh thư của mình ra mượn.

Người biên tập lẫn tác giả đều nhằm đánh lừa đụng, hùng hực khí thế hợp tác đến ngày hôm nay. Trước mắt Nếu bạn là một chú gấu đã đăng liên tiếp đến bản thứ sáu, thu hút hàng vạn lượt view, hàng trăm triệu lượt click chuột, Tử Thời đã là tác giả đắc lực trong tay Phùng Nhất Nhất, dựa vào lợi tức của một mình Tử Thời, Phùng Nhất Nhất có thể thoải mái hoàn thành chỉ tiêu nhiệm vụ mỗi tháng.

Hai cô gái đều thật thà, lại hợp tác hòa thuận, hai năm qua đã trở thành bạn tốt. Tử Thời vì bảo vệ Phùng Nhất Nhất nên đã chấp nhận đề nghị của Thịnh Thừa Quang, tham gia chuyển thể bộ phim hoạt hình Nếu bạn là một chú gấu .

Dù sao cô ngoài việc ngồi nhà vẽ tranh cũng là nhàn rồi, có chính là thời gian.

Phùng Nhất Nhất “Sống sót sau tai họa”, lại cộng thêm việc Tử Thời cũng tới đi làm mà vui mừng khôn xiết, lúc nghỉ trưa cô lôi kéo Tử Thời đi ăn món ngon. Cách tòa văn phòng không xa là cửa hàng bánh hóa bánh ngọt, hai người kêu bốn phần trà chiều.

Sau khi chọn món ăn phục vụ rồi đi, Phùng Nhất Nhất lén lút rút từ trong túi xách ra một gói đồ bọc bằng giấy, từ dưới gầm bàn kín đáo đưa cho Tử Thời phía đối diện.

Tử Thời nhận lấy mở ra xem: mấy xấp nhân dân tệ, tổng cộng năm mươi ngàn.

“Cất đi cất đi!” Phùng Nhất Nhất vội vàng hạ thấp giọng thúc giục, sợ bị người ta nhìn thấy sẽ đánh cướp.

Từ Thời chẳng có lấy một tài khoản ngân hàng, lợi tức mỗi tháng đều là Phùng Nhất Nhất lấy tiền mặt đưa cho cô, nhưng bình thường mỗi tháng cũng chỉ có mấy ngàn, lần này thì quá nhiều.

“Đây là?” Từ Thời hỏi.

“Là nhuận bút từ việc chuyển thể bộ phim Gấu, đây là một nửa.” Phùng Nhất Nhất nhỏ giọng giải thích, “Thật ra thì bên Thiên Thần còn chưa có đưa tiền cho chúng ta đâu, đây là ông chủ cố ý bảo kế toán trả trước cho cậu— cậu mau cất đi! Tim tớ cũng sắp nhảy ra ngoài rồi!”

Từ Thời nghe lời gói kỹ khoản tiền lớn bỏ vào trong túi, bên tai lại nghe Phùng Nhất Nhất cảm khái: “Ông chủ của chúng ta làm người chính là phóng khoáng hào phóng như vậy, tác phong cường hào ~ nghe nói nhà của anh ta vốn là rất có tiền, người cao ráo, đẹp trai, giàu có, về sau có một ông trùm xã hội đen ngầm trúng anh ta, nhất định muốn cưỡng ép anh ta, ông chủ của chúng ta một lòng kiên trinh, thà chết không theo! Vì vậy bị ông trùm xã hội đen đó làm cho tan cửa nát nhà...” dĩ n da 1 qpy dơn comTruyện tranh mạng ngoài mấy thể loại như truyện tranh hoạt hình của Từ Thời, còn đang hot mấy thể loại đam mỹ, mấy thể loại vũ lực tấn công hung bạo và núi băng lạnh lùng cũng đang rất được ưa chuộng, với diện mạo, thân hình và khí chất của Thịnh Thừa Quang hoàn toàn khớp với kiểu nam chính hấp dẫn trong mấy bộ truyện tranh, một đám hủ nữ trong công ty ngày ngày yy ông chủ, đều là những kẻ chuyên ngành, một tin đồn nhỏ cũng có thể chế biến thành một câu chuyện vô cùng đặc sắc.

Phùng Nhất Nhất uống một hộp trà sữa ngọt dịu, khuôn mặt tròn trĩnh đáng yêu phồng lên, “...Ông chủ trải qua muôn ngàn khó khăn gian khổ, thương tích đầy mình trốn khỏi tay ông trùm xã hội đen, dùng số tiền còn lại mua trang web của chúng ta... Cho nên lần này anh ta mới chú trọng hợp tác với Thiên Thần như vậy, chúng ta là hy vọng cuối cùng của anh ta!”

Từ Thời mới mười tám tuổi, là công chúa tóc dài trong Tháp Ngà, kinh nghiệm không nhiều, cái loại cốt truyện hoàng tử ngôn tình gặp nạn này đối với cô mà nói vẫn là chuyện có thể xảy ra trên cõi đời này, huống chi... Vừa rồi lúc Thịnh Thừa Quang nắm lấy tay cô cười đến mức đẹp mặt như vậy, nói “Còn tôi rất coi trọng cô.”

“Tớ sẽ làm việc cho giỏi!” Trong lòng Từ Thời tràn đầy cảm động, nghiêm túc nói.

Buổi chiều Phùng Nhất Nhất còn phải đi làm, sau khi quét sạch một bữa rồi đi trước. Từ Thời chọn thêm một tách hồng trà và một vài chiếc bánh cookie, lãng phí cả một buổi chiều trong tiệm mới đi về.

Lúc thu dọn đồ đạc, cô mới phát hiện hôm nay mang túi hơi nhỏ, năm vạn tiền mặt đựng không vừa, cô rút hai xấp ra ngoài, xuống quầy hàng ở tầng dưới mua một chiếc túi lớn, bỏ túi của mình và số tiền còn lại vào trong.

Đi ra khỏi quầy hàng cô dự định đi thẳng về nhà, lúc đi ngang qua lầu một, nhìn thấy trong đại sảnh có một tổ chức từ thiện đang làm hoạt động, trên tấm bảng hiệu thẳng đứng rất to dán rất nhiều ảnh: Đám con nít mặc quần áo không vừa đi trong bùn đất, đôi mắt đen ngầy thơ, vui cười tràn đầy sức sống. Từ Thời đứng lại nhìn một lúc, thấy có người quỳ tiền, cô cũng rút từ trong túi ra một xấp tiền bỏ vào trong thùng quỳ tiền trên bàn.

Mặt trước của thùng quỳ tiền này là tấm nhựa trong suốt, một xấp nhân dân tệ ngay ngắn dày cộm rơi vào thùng, đám đông “Ồ” một tiếng, nhân viên làm công tác hoạt động đưa mắt nhìn nhau, và một bên là đám phóng viên được phái tới phỏng vấn đang rối rãnh nhàm chán, lúc đó lập tức cầm máy ảnh chạy tới.

Từ Thời thấy họ giơ máy ảnh lên chụp mình thì luống cuống, vội vàng quay đầu bước đi, nhưng đám phóng viên này bước hai ba bước đã chắn ở phía trước cô, “Vị tiểu thư này, cho chúng tôi phỏng vấn một chút được không?”

Đám phóng viên vừa hỏi vừa giơ máy ảnh lên chụp “tách tách”, Từ Thời cầm túi che mặt, hốt hoảng thấp giọng từ chối: “Thật xin lỗi, xin nhường đường...”

Cô căn bản là nhất thời nông nổi, không nghĩ tới chuyện sẽ biến thành như vậy, không chỉ có đám phóng viên này đuổi theo cô không tha, người vây xem cũng tụ lại nhiều hơn, cô phát hiện mình chạy không được,

hoảng sợ không biết làm thế nào cho phải, cơ hồ muốn bụm mặt ngồi xổm xuống đất, đột nhiên có người kéo lấy tay cô.

Sức lực này căn bản không cho cô phản kháng, cô lão đảo hai bước, bị kéo vào trong ngực một người, chỉ nghe được một giọng nam có chút quen thuộc nói: “Xin các vị bỏ máy ảnh xuống, các vị làm như vậy sẽ dọa cô ấy sợ.”

Là Thịnh Thừa Quang, Tử Thời nhớ rõ giọng nói của anh, trầm thấp mang theo vài phần ung dung lạnh nhạt, rất dễ nghe. dĩ n da 1 quy dơn com Lúc này, cô thân mật nép ở trong ngực anh, một tay anh che mặt cô ấn cô vào trong ngực anh, là một tư thế ôm hoàn toàn bảo vệ. Tử Thời nhẹ nhàng ngo ngoay người một cái, anh cúi đầu khẽ quát một tiếng: “Đừng động đây!”

Tử Thời dừng lại, đưa tay... nắm chặt vạt áo của anh.

Đám phóng viên này thấy anh hùng cứu mỹ nhân, càng thêm tò mò, hỏi Thịnh Thừa Quang: “Anh là gì của vị tiểu thư này? Cô ấy vừa mới quyên góp mười ngàn tiền mặt, chúng tôi muốn phỏng vấn cô ấy mấy vấn đề!”

Tử Thời không nhìn thấy được mặt của Thịnh Thừa Quang, chỉ nghe được giọng nói ung dung lạnh nhạt của anh: “Xin lỗi, không được.”

Anh nói xong liền dẫn cô đi ra ngoài, phóng viên và đám người vây xem cũng đều đi theo ra ngoài, Tử Thời được Thịnh Thừa Quang quán trong ngực, cơ hồ là bị anh xách theo sải bước đi về phía trước, cô bước hỗn loạn, nhiều lần giẫm lên chân anh, không ngừng nhỏ giọng nói xin lỗi. Thịnh Thừa Quang không nói lời nào, nhưng trong lúc hoảng loạn có mấy lần cô ôm lấy eo của anh, dường như nghe thấy anh hừm một tiếng.

Tim Tử Thời đập loạn “Thình thịch thình thịch”, không biết chuyện này kết thúc thế nào, tuy Thịnh Thừa Quang sải bước rộng nhưng không loạn chút nào, thái độ kiên định dẫn cô đi về phía trước... Bọn họ dần dần đi xa, người đi theo cũng đã giải tán.

Thịnh Thừa Quang dẫn cô tới ven đường, vẫy một chiếc taxi, mở cửa xe đẩy cô vào trong, cả quá trình không nói với cô một câu nào.

3. Chương 3

Ngày hôm sau, quả nhiên vụ việc này được đăng tải rầm rộ trên các trang báo mạng.

Cảnh cô gái bí ẩn quyên góp mười ngàn tiền mặt, tiêu đề và nội dung ngược lại cũng không có kích thích gì, chỉ có tấm ảnh này thì lại quá bắt mắt.

Bởi vì đúng lúc là chủ nhật, Tử Thời ở nhà lo sợ bất an suốt hai ngày, quyết định thứ hai sẽ dậy sớm đến công ty.

Đáng tiếc cô đã quen thói lề mề, thứ hai khi thức dậy đã là giữa trưa, vội vội vàng vàng chạy đi làm, các đồng nghiệp cũng đã nghỉ trưa xong quay lại.

Trong công ty, quần chúng nhân dân quả nhiên cũng đã xem bản tin đó, thấy Tử Thời tới còn nháy mắt chia xẻ với cô—— Thịnh Thừa Quang cao hơn Tử Thời đúng một cái đầu, trong hình Tử Thời núp trong chiếc áo khoác dài màu vàng nhạt của anh, gần như không nhìn thấy rõ được là ai, Thịnh Thừa Quang lại bị chụp đến rất rõ nét: khuôn mặt điển trai hơi lộ vẻ không vui, một tay ngăn cản ống kính, một tay che chở người trong ngực. Hình ảnh hài hòa quả thực giống như trong mấy bộ phim thần tượng.

Truyện được đăng tại dĩ n da 1 quy dơn.

Tổ design cố ý ghép mặt của một nữ minh tinh nổi tiếng vào trong lòng Boss—— cảm thấy có chút không hợp! Sau đó, họ bắt đầu ghép mặt của một nam minh tinh khác vào trong lòng Boss của họ...

Mọi người chơi đùa rất vui vẻ, căn bản không ai nghĩ đến người trong lòng Boss chính là Tử Thời, ngay cả Phùng Nhất Nhất cũng nhìn không ra, còn hết sức phấn khởi buôn chuyện này với Tử Thời trên Q.

Tử Thời hỏi dò Phùng Nhất Nhất: “Sao hôm nay anh ta không đi làm? Là vì chuyện này sao?”

Phùng Nhất Nhất cười đến mức rất là bỉ ổi: “Buổi sáng Boss đại nhân của chúng ta có tới! Lấy một tệp tài liệu sau đó lại đi rồi!”

Không đợi Tử Thời hỏi tiếp, mười ngón tay của Phùng Nhất Nhất như bay, nhả tin với cô: “Boss lên báo rồi! Tên công kia sau khi xem được tin tức đã đuổi tới đây! Quan trọng hơn là! Cậu biết không! Tên công đó không phải là ông trùm xã hội đen lạnh lùng khát máu trong truyền thuyết đâu! Mà là một người còn anh tuấn hơn, còn rạng rỡ hơn, còn đẹp trai hơn cả Boss của chúng ta và còn thích cười nữa! Mỹ! Nam! Trời ơi trời ơi! Là một tiểu công có gương mặt khả ái đó nha! Cái thế giới này quá thần kỳ có phải không nào!”

“...” Tử Thời ngồi ngẩn người trước màn hình máy vi tính.

Phùng Nhất Nhất buzz mãi cũng không thấy có hồi âm, cố ý rời khỏi chỗ ngồi chạy tới chỗ Tử Thời, “Thế nào?! Có phải cậu cũng bị shock phải không?!”

Tử Thời âm ừ, cố sắp xếp lại ngôn từ nói: “Thịnh tổng, anh ta không phải loại người như vậy.” dĩ n da l quy dơn comCô cũng không hình dung được cảm giác chính xác, chỉ là nhớ tới ngày đó Thịnh Thừa Quang trầm mặc và kiên định kéo cô sải bước rời đi, cô cảm thấy anh tuyệt đối không phải là người bị người khác sắp đặt.

Cô cũng không muốn bàn tán sau lưng Thịnh Thừa Quang, nhất là về chủ đề này, tìm một cái cớ nói muốn đi rót nước.

“Cậu đừng ngây thơ như vậy!” Phùng Nhất Nhất nói với vẻ mặt đùa bỡn: “Trai đẹp cuối cùng cũng là trai đẹp!” Nói xong cô vui vẻ chạy về chỗ ngồi của mình.

Phùng Nhất Nhất vừa đi, mới vừa đứng lên, chân Tử Thời liền mềm nhũn—— Thịnh Thừa Quang đã đứng trước mặt cô cách đó không xa, hắn là vừa mới từ bên ngoài về, áo khoác còn cầm trên tay, trên người mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, phía trên áo cởi một nút áo, ánh mắt nhàn nhạt nhìn vào các cô bên này, những lời nói mới vừa rồi có lẽ anh đã nghe thấy tất cả.

Tử Thời chột đồ mặt.

Lúc này có người từ xa đến gần gọi “Anh Thừa Quang”, đi tới bên cạnh Thịnh Thừa Quang. Là một cậu thanh niên cao lớn cao xấp xỉ Thịnh Thừa Quang—— Đúng vậy, là một cậu thanh niên, bởi vì sẽ không có người đàn ông nào có ánh mắt tinh nghịch như vậy, cũng rất ít có người đàn ông nào để kiểu tóc quần xinh xắn đẹp mắt như vậy.

Cậu thanh niên thuận theo ánh mắt của Thịnh Thừa Quang nhìn về phía Tử Thời.

“Có phải cô ấy chính là người...” Cậu ta như đoán ra được gì đó, bỗng nhiên hiểu ra chỉ vào Tử Thời kêu lên, lại bị ánh mắt lạnh lùng của Thịnh Thừa Quang cắt ngang. Cậu thanh niên cười liếc nhìn Thịnh Thừa Quang một cái, đi đến trước mặt Tử Thời hơi cúi người, hai tay chống lên hai đầu gối, nhìn cô dò xét.

“Cô chính là người vẽ con gấu kia sao?” Khi cậu ta nở nụ cười trông có vẻ tinh nghịch và xinh xắn.

Tử Thời nhìn Thịnh Thừa Quang, thấy anh đứng ở đó, trên mặt cũng không có biểu lộ gì.

“Hey~” Anh chàng thấy cô nhìn nơi khác, bắt màn vẽ tay thành tiếng ở trước mắt của cô, “Cô bé! Chúng ta thương lượng đi: Tôi không thích gấu, cô vẽ mỹ nữ có được không?”

“Tạ Gia Thụ.” Lúc này Thịnh Thừa Quang mới lên tiếng, “Cách xa cô ấy một chút.”

Tạ Gia Thụ rất không tình nguyện nghe lời lùi lại hai bước, sau đó nhú mồm liếc nhìn Tử Thời một cái.

Tử Thời... Im lặng cúi đầu nhìn xuống mặt đất.

Tạ Gia Thụ cúi người xuống, nghẹo đầu ngược lên nhìn cô, “Trả tiền cô gấp đôi, tôi sẽ đưa cho cô thêm một trăm ngàn! Cô thay gấu thành mỹ nữ nhé—— Tôi không thích mấy thể loại phim hoạt hình dành cho trẻ con, chúng ta làm Hentai[1] đi!”

[1] Hentai: phim hoạt hình/truyện tranh dành cho người lớn.

Tử Thời chưa từng gặp qua loại người như thế này, hít vào một hơi rồi lui một bước, tay chân luống cuống, Tạ Gia Thụ đột nhiên bị người níu về phía sau, cổ áo sơ mi màu tím xinh đẹp bị níu chặt đến nỗi làm cậu “nắc” lên một tiếng.

Tử Thời giương mắt nhìn lên, chỉ thấy gương mặt Thịnh Thừa Quang không biểu lộ gì, trên tay lại dùng sức thấy rõ, Tạ Gia Thụ bị siết chặt đến nỗi mặt đỏ bừng, miệng khẽ gọi “Anh Thừa Quang”, cậu bị ném phịch qua một bên.

Sau khi Thịnh Thừa Quang vút cậu qua một bên thì nhìn sang Tử Thời, “Cô đi theo tôi.”

**

Stịnh Thừa Quang dẫn Tử Thời lên sân thượng.

Bầu trời cao rộng mênh mông bát ngát, trên trời mây trôi lãng đãng. Buổi chiều giữa tiết trời cuối thu ở thành phố G vừa mát mẻ lại vừa ấm áp, làm người ta hoàn toàn không cách nào hình dung ra được sự cô đơn lạnh giá của mùa đông sắp sửa tới.

Stịnh Thừa Quang đưa cô lên đây, sau đó anh cứ thế đi tới bên lan can, châm một điếu thuốc. Tử Thời đứng ở phía sau anh, bị gió thổi, im lặng chờ anh hút đến nửa điếu thuốc.

“Những lời đồn trong công ty đều không phải là sự thật.” Giọng nam trầm thấp mang theo mùi thuốc lá thơm mát, Stịnh Thừa Quang dùng âm điệu thản nhiên điềm tĩnh nói, “Giới tính của tôi vẫn truyền thống và bình thường.”

Tử Thời có chút lúng túng, “Mọi người làm việc ở trang web đã lâu, tiếp xúc... truyện tranh tương đối nhiều... thật ra thì họ cũng không có ý xấu, chỉ là nói giỡn... là bởi vì trông anh đẹp trai nên mới như vậy.”

Sau khi Stịnh Thừa Quang nghe thấy câu nói đó của cô thì cười cười, anh dụi nửa điếu thuốc còn lại trong tay, “Tôi cũng không tính toán với bọn họ.”

Tử Thời nghe anh nói câu này chợt nghĩ đến tin đồn giữa anh và Tạ Gia Thụ, cô thấy cực kỳ có lỗi với anh, nói xin lỗi với anh: “Tôi xin lỗi, cũng bởi vì tôi mà hại anh bị lên báo.”

Stịnh Thừa Quang có chút ngạc nhiên, dừng một chút mới nói: “Công ty hoạt hình Thiên Thần là thuộc sản nghiệp của tập đoàn Trường Lạc của nhà họ Tạ, Tạ Gia Thụ đã sớm biết tôi ở đây.”

Tử Thời thở phào nhẹ nhõm, nhưng anh lại nói tiếp: “Nhưng thật sự là cậu ta vì nhìn thấy bản tin đó nên mới đến.”

Anh nhìn thấy vẻ mặt cô gái vừa mới thả lỏng ra lại lập tức trở nên lúng túng và áy náy, không nhìn được cười, “Ngày đó cô góp mười ngàn? Tôi bảo Phùng Nhất Nhất trả trước cho cô một nửa tiền nhuận bút là để khích lệ cô tích cực tập trung tinh thần vào việc chuyển thể kịch bản, không nghĩ tới cô tiêu tiền hào phóng như vậy.”

Anh nói đến chuyện này, khiến Tử Thời hổ thẹn đến mồ hôi đầm lưng, hoàn toàn không biết nói cái gì cho phải. dĩ n da l qụy dơn comMà bộ dạng cúi gằm mặt của cô, khiến nụ cười của Stịnh Thừa Quang càng lúc càng sâu hơn.

Gió trên sân thượng lặng lẽ thổi qua, sự im lặng có vẻ như dài đằng đẳng.

Rốt cuộc thì Tử Thời cũng lấy dũng khí nói: “Tôi hứa sẽ làm tốt... Sau này tôi nhất định sẽ cố gắng làm việc.”

Truyện được đăng tại diễn đàn lê quý đồn.

Stịnh Thừa Quang vẫn dùng ánh mắt có nhiều hứng thú nhìn cô, nghe lời hứa hẹn ngây thơ này của cô, cũng chỉ là cười cười. Bầu trời cuối thu mênh mông, có một đàn chim di trú bay qua, ánh mắt của anh theo

đó nhìn về phía xa xa. “Cố gắng làm việc có thể mang đến thành công cũng chỉ là danh và lợi, tôi nghe nói cô từ chối rất nhiều hoạt động, chưa bao giờ muốn lộ diện, ngày đó nhìn thấy cô tiêu tiền bạo tay như vậy, xem ra cô cũng chẳng vì tiền. Vậy tại sao cô phải cố gắng làm việc?”

Cô không có trả lời ngay, Thịnh Thừa Quang mỉm cười, tiếp đó lại hỏi cô: “Tử Thời, cô vẽ tranh vì cái gì?”

Vấn đề này, Tử Thời cũng đã từng tự hỏi mình. “Tranh tôi vẽ có rất nhiều người xem.” Cô thành thật nói: “Có rất nhiều người nhấn lại cho tôi, mỗi một tin đều không giống nhau. Tôi ngày ngày vẽ tranh, mới có người ngày ngày nhấn lại cho tôi.”

Nhiều người muốn nói chuyện với cô như vậy, cô dĩ nhiên sẵn lòng vẽ tranh cho bọn họ xem.

Tử Thời mười tám tuổi vẫn không hề biết cách che giấu cảm xúc, đến mức trên gương mặt trẻ trung viết đầy suy nghĩ trong lòng, Thịnh Thừa Quang đứng xa như vậy cũng nhìn thấy được rõ ràng.

Là “Cô đơn”.

Anh vốn muốn nói nhưng rồi lại thôi không nói, đi tới đưa tay xoa nhẹ đầu của cô.

“Cô nhóc đáng thương.” Anh buột miệng nói ra một câu cảm khái, giọng trầm thấp.

Thịnh Thừa Quang kéo cánh cửa nặng nề trên sân thượng ra, Tử Thời vẫn còn đứng ngây ngốc tại chỗ. dĩ n da l quy dơn comCô nhìn về phía vị trí anh vừa đứng, nửa điều thuốc bị dụi tắt vẫn còn đó, bầu trời xa xa trong vắt — nơi này quả thực cũng không phải là khu rừng của cô gấu. Tử Thời cố chớp chớp mắt.

“Không đi sao?” Thịnh Thừa Quang kéo cánh cửa đợi một lúc vẫn không thấy cô đi theo, quay người lại hỏi.

Tử Thời đưa tay dùng sức xoa nhẹ lên mặt, cúi đầu vội vã chạy về phía của anh.

**

Lúc họp Thịnh Thừa Quang chính thức giới thiệu Tạ Gia Thụ với mọi người: “Đây là Tạ tổng của tập đoàn Trường Lạc, mới vừa đến nhận chức tổng giám đốc của hãng hoạt hình Thiên Thần. Lần này Tạ tổng đích thân tham gia hợp tác cùng chúng ta, thời gian tới mọi người cùng nhau làm việc, hy vọng mọi người có thể giao thiệp qua lại vui hòa.”

Tạ Gia Thụ ra mắt tuyệt đẹp trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt, bộ vest màu tím chói mắt bị ngũ quan xinh đẹp và tóc quăn xinh xắn của anh áp đảo, trở thành vật làm nền. dĩ n da l quy dơn comThịnh Thừa Quang anh tuần như những đám mây cao xa trên trời xanh, vị này cũng là một vầng mặt trời rực rỡ lóa mắt, cho nên so với Thịnh Thừa Quang, Tạ Gia Thụ giống như là một nam chính bước ra từ trong truyện tranh hơn, đến cả làn da cũng có sẵn: một tiếng nổ vang thật lớn trên bầu trời, tiểu gia ra mắt trông thật lóng lánh.

Quần chúng nhân dân hưng phấn vỗ tay trầm trồ ngen ngợ không ngớt.

Thịnh Thừa Quang giới thiệu xong thì đẩy cậu sang một bên, không ngó ngàng gì đến cậu, tiếp tục cuộc họp: “Lần này phối hợp với hãng hoạt hình Thiên Thần hoàn thành Gấu việc chuyển thể kịch bản cùng với trong suốt khoảng thời gian trước và sau tuyên truyền, trang web của chúng ta phụ trách mấy mảng sau đây...”

Truyện được đăng tại diễn đàn lê quý đôn.

Trong giọng phát biểu không nhanh không chậm của Thịnh tổng, ánh mắt của Tạ Gia Thụ từ đầu đến cuối chuyển tới chuyển lui trên mặt của Tử Thời, đối với dáng vẻ của cô rất có hứng thú, ngay cả Phùng Nhất Nhất cũng cảm giác được, huých nhẹ Tử Thời, nhỏ giọng nói: “Tiểu công nhìn cậu thèm nhỏ dãi rồi kìa, cậu có muốn hy sinh thân mình không, giải cứu ông chủ của chúng ta?”

“Cậu đừng nói bậy, anh ta đâu có thích đàn ông!” Tử Thời nghiêm túc giải thích giúp Thịnh Thừa Quang.

Tiếc là giọng nói nghiêm túc của cô cũng vẫn còn rất dịu dàng, Phùng Nhất Nhất căn bản không cảm thấy có cái gì khác biệt, vô cùng vui vẻ tiếp tục lải nhải.

Đang phân công công việc Thịnh Thừa Quang đột nhiên chỉ đích danh: “Phùng Nhất Nhất, cô tạm thời làm trợ lý cho Tạ tổng, lần này Tạ tổng không có mang theo trợ lý trong sinh hoạt, cho nên trong khoảng thời gian này cô chịu khó vất vả một chút, phải nghe theo sự sai bảo của Tạ tổng 24/24 đây nhé.”

Phùng Nhất nhất biểu lộ vẻ mặt bị sét đánh: Yamete[2]!!!

[2] Yamete: tiếng Nhật, có nghĩa là “Đừng”.

4. Chương 4

Tạ gia là một trong những gia tộc giàu có có thể đếm được trên đầu ngón tay của thành phố G, tài sản của tập đoàn Trường Lạc được tính bằng nghìn tỷ, đối với truyện tranh mạng mà nói hăng hoạt hình Thiên Thần là một đại gia, đối với Tạ Gia Thụ mà nói chẳng qua cũng chỉ là một món đồ chơi. Với cái danh hiệu cậu đội vào, đường đường chính chính ở lại truyện tranh mạng, chính sự là tuyệt đối không làm, đi dạo loanh quanh sống cầu thả qua ngày. Đến lúc hết giờ làm, cậu đứng ở cửa vênh mặt đẹp trai búng ngón tay một cái: Nếu mọi người đã thích bốn thiếu gia như vậy, tối nay bốn thiếu gia mời khách, ăn chơi một bữa!

Cả phòng làm việc hoan hô reo hò ầm ĩ, Tạ Gia Thụ lả lơi bước qua muôn ngàn tiếng reo hò đi tới trước mặt Tử Thời, “Cùng đi chứ, gấu nhỏ?”

Tử Thời dĩ nhiên không muốn đi, chỉ chỉ Phùng Nhất Nhất, nói dối: “Chúng tôi đã hẹn nhau cùng đi dạo phố rồi.”

Tạ Gia Thụ ngoắc ngoắc ngón tay với trợ lý 24/24 của cậu: “Gạch bỏ chuyện đó, cô không được đi dạo phố, cô phải đi chơi cùng với chúng tôi!”

Cho dù sự can đảm của Phùng Nhất Nhất nhân lên gấp mười lần nữa thì cô cũng không dám phản kháng lại Tạ ma vương, lập tức quẳng Tử Thời đi không chút thương tiếc. Tử Thời còn chưa kịp nghĩ ra một cái cớ khác, đã bị Tạ Gia Thụ kéo ra khỏi bàn.

Mọi người reo hò nhảy cẫng chen chúc nhau ra cửa, đúng lúc này Thịnh Thừa Quang từ bên ngoài quay về, trông thấy Tử Thời bị Tạ Gia Thụ ôm lấy, anh tiến lên từng bước, không nói lời nào kéo người qua.

Tạ Gia Thụ không dám trắng trợn tranh giành với anh, giỡn cợt nói: “Anh Thừa Quang, bọn em đi ăn liên hoan, cùng đi nhé!”

Mọi người cũng nhao nhao phụ họa: “Ông chủ cùng đi đi! Cùng đi đi cùng đi đi mà!”

Stịnh Thừa Quang giơ tệp tài liệu trong tay lên, hỏi bọn họ: “Chúng ta tăng ca, các người còn muốn đi sao?”

Truyện được đăng tại diễn đàn lê quý đơn.

Anh nói “Chúng ta”, tay nắm lấy tay Tử Thời, ánh mắt mọi người rõ ràng sáng lên, ngầm hiểu ý nhau liền hóa thành một làn sóng, cuốn đi sự lưu luyến của Tạ Gia Thụ...

Làn sóng rút đi. Phòng làm việc yên tĩnh lại, chỉ còn lại hai người, Stịnh Thừa Quang buông lỏng các ngón tay vòng ở cổ tay của Tử Thời.

“Có đói bụng không? Gọi đồ ăn bán bên ngoài lên ăn nhé?” Anh không có quay đầu lại đi thẳng về phía phòng làm việc, “Đem những thứ cô làm mấy ngày nay vào cho tôi xem.”

**

Trước mắt Tử Thời chủ yếu làm là thiết định nhân vật. Lần đầu tiên cô tham gia chuyển thể kịch bản, hoàn toàn không hiểu, mặc dù thái độ nghiêm túc lại chịu cố gắng, tiến độ vẫn rất chậm, Stịnh Thừa Quang đọc nhanh như gió, chỉ năm phút đã xem xong các thiết định nhân vật mà cô tốn thời gian rất lâu mới làm được.

“Nhân vật bà hươu cao cổ này rất đáng yêu, nhưng tại sao con trai của bà hươu cao cổ là một chú nai?” Stịnh Thừa Quang khó hiểu hỏi cô, “Là có ngụ ý gì đặc biệt sao?”

Tử Thời có chút ngượng ngùng, “Vốn không có thiết định tốt đã bắt đầu vẽ—— tôi phải sửa lại sao?”

Thịnh Thừa Quang lật qua một trang, lúc ngẩng đầu nhếch miệng nhìn cô, “Tôi tưởng là các cô luôn coi những nhân vật mình vẽ ra như con của mình, sẽ không muốn sửa đổi.”

“...Không sao.” Tử Thời chân thành nói, “Tôi có thể sửa lại.”

“Không cần sửa, nhân vật này cũng rất được. Nếu như thiết định là để bảo vệ nhân vật cô gấu, chuyện hươu cao cổ không có chú nai sao có tính công kích—— nhưng, tại sao một con gấu phải cần một con nai để bảo vệ nó?” Thịnh Thừa Quang nói xong chính mình cũng nở nụ cười, “Truyện tranh quả nhiên là một thể giới tự do để mình thỏa sức tưởng tượng.”

Tử Thời vẽ tranh đều dựa vào trí tưởng tượng vô bờ bến, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới sự logic trong đó, lúc này được anh hỏi, cô hết sức chột dạ, cơ hồ muốn hoài nghi thực lực của mình. Nhưng lúc này anh lại nói: “Thật sự là một câu chuyện đẹp, có ẩn áp có nghị lực. Tôi chính thức gia nhập vào fan hâm mộ cô, Tử Thời Đại Đại.”

Lời nói của Thịnh Thừa Quang chọc cho Tử Thời bật cười, anh tiếp tục cùng cô thảo luận về các nhân vật thiết định còn lại, sửa đổi một ít trong đó, lại sát nhập hồ ly và ngựa vằn thành một nhân vật, thiết định một thể lực tội ác quấy rối cô gấu trong rừng rậm... Thịnh Thừa Quang đối với lĩnh vực truyện tranh này thật ra thì coi như là tay ngang, nhưng anh đưa ra sáng kiến lại cũng đúng trọng tâm mà còn độc đáo, Tử Thời nghiêm túc lắng nghe, rất là sùng bái nhìn anh nói: “Anh rất lợi hại.”

Thịnh Thừa Quang rời mắt khỏi tệp tài liệu trong tay, có chút đầy ắp ý nhìn cô.

Truyện được đăng tại diễn đàn 1 qy đơn.

Tử Thời đột nhiên cảm thấy mình giống như là đang nịnh nọt vậy, nói lãng sang chuyện khác hỏi: “Còn cần tôi làm gì nữa không?”

“Cô chỉ phương diện nào?” Anh khoanh tay ngồi ở đó, cười cười nói: “Nói về phương diện công việc—— Độc giả cũng rất tò mò về dáng vẻ của cô, tôi hy vọng cô có thể suy nghĩ một chút về việc tham gia một số hoạt động tuyên truyền.”

Tử Thời vừa nghe chỉ lắc đầu, “Không được... Chỉ có việc này là không được.”

“Cô gái nhỏ xinh đẹp lại không muốn để người ta nhìn thấy sao, thật là kỳ lạ.” Thịnh Thừa Quang cũng không còn nhiều lời. Sắp xếp lại đồng tài liệu trên bàn, anh ngẩng đầu lên, trong mắt như nghĩ tới cái gì đó khiến Tử Thời chột dạ, có chút áy náy, cũng có sợ hãi.

“Công việc đã nói xong rồi, nói phương diện khác đi—— tôi đói bụng.” Thịnh Thừa Quang thay đổi nét mặt, thoải mái cười nói.

Tử Thời vội vàng đứng lên, “Có muốn tôi gọi điện gọi đồ ăn mua bên ngoài không? Anh muốn ăn gì?”

“Loại người có tấm lòng như đại tiểu thư cô tùy tiện quyền góp một vạn tệ, tôi làm sao dám cho cô ăn đồ ăn mua bên ngoài?” Thịnh Thừa Quang nói bằng giọng trêu chọc, “Đi theo tôi nào!”

**

Thịnh Thừa Quang đưa Tử Thời đến một quán trong ngõ hẻm.

Quán này không có biển hiệu, nhìn từ bên ngoài chỉ là một nhà dân bình thường. Ngoài hiên nhà có dựng một chiếc xe đạp cũ, bên trong còn có một mảnh sân nhỏ, bọn họ vừa bước vào, một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi từ bên trong bước ra, mặc một chiếc áo len ở nhà và một chiếc váy dài, gọn gàng sạch sẽ khiến người ta vừa nhìn thì đã cảm thấy rất là thân thiết. Bà thấy Thịnh Thừa Quang liền cười híp mắt mềm giọng nói: “Tôi rồi đây à?”

Thịnh Thừa Quang cất giọng rất quen thuộc, giống như con cháu trong nhà vậy: “Cô Trần, làm giúp cháu hai phần cơm, cháu muốn mang đi.”

Cô Trần gật gù đầu, liếc nhìn Tử Thời đang tò mò quan sát xung quanh, rồi lại cười với Thịnh Thừa Quang, xoay người đi vào.

Lúc này trời sẩm tối, đêm đã có chút lạnh, Thịnh Thừa Quang đi tới hành lang rót ly trà, thấy Tử Thời vẫn còn đứng trong sân, ngoắc ngoắc tay với cô, “Đứng ở đó làm gì? Vào đây.”

Tử Thời đi tới, anh đưa cho cô một ly trà nóng. Không có mùi thơm của lá trà xông vào mũi, chỉ có vị nhạt của nước trà, nhưng bởi vì nhạt mà không thơm, không cầu kỳ sang trọng, trái lại uống vào rất khoan khoái.

Thịnh Thừa Quang uống một hớp, thoải mái hé mắt. “Có đói bụng không?” Anh hỏi.

Tử Thời đang cầm trà đưa lên miệng, nghe vậy thành thật gật đầu.

Thịnh Thừa Quang đưa tay đẩy vào cô, khẽ nói: “Bộ đáng ngại ngơ!”

Anh mới vừa uống trà, trên môi sáng bóng, trời dần tối hẳn, ánh đèn le lói, mùi thơm cỏ cây làm người ta ngỡ ngàng cho rằng đang đầu hạ, Tử Thời liếc nhìn làn môi này, trái tim tê dại nóng lên, vội vàng cúi đầu uống trà.

Đầu óc cô trống rỗng, một hơi uống cạn sạch ly trà, sau đó ngây người... Đột nhiên trên tay khẽ động, là anh lấy đi ly trà không, lại rót thêm một chén để vào trong tay cô.

Bên tai nghe được tiếng anh cười khẽ, Tử Thời không dám quay đầu lại nhìn, vành tai cô nóng ran.

Dưới bóng đêm của hiên nhà này, mỗi một phút đều giống như là kéo dài đằng đẵng.

Thịnh Thừa Quang không nói lời nào, Tử Thời cũng không có lên tiếng. Một lát sau, cô Trần xách một cái túi màu xanh đi tới, cười tủm tỉm đưa cho Thịnh Thừa Quang, Thịnh Thừa Quang một tay nhận lấy, một tay nắm lấy tay Tử Thời, “Đi thôi.”

**

Thịnh Thừa Quang lái một chiếc xe cũ, Tử Thời đoán có lẽ là trước kia trong nhà để lại. Anh chở cả cô lẫn cơm đến bên bờ sông nổi tiếng về đêm của thành phố G.

Hoa ngọc lan nở đầy ven sông, cách mười bước lại có một ngọn đèn đường, ánh đèn ở bờ bên kia có chút mờ ảo, trên mặt sông có thuyền đêm chậm chậm chạy qua, phá vỡ ánh đèn hắt trên sông.

Cái thời tiết này, gió từ trên mặt sông thổi tới khiến người ta ớn lạnh, Thịnh Thừa Quang không có bảo xuống xe, hạ thấp cửa xe xuống cho gió đêm tươi mát thổi vào, anh duỗi cánh tay dài về phía sau với lấy chỗ cơm.

Bên trong chiếc túi màu xanh không bắt mắt ấy có một lớp giấy giữ nhiệt màu bạc, lúc lấy hai phần cơm ra độ nóng thậm chí vẫn còn nóng đến bỏng cả miệng.

Không có đũa, trong lớp giấy bạc là hai chiếc thìa sứ màu trắng, Tử Thời đưa cho anh một chiếc, vừa đúng lúc anh cũng đang mở một hộp cơm đưa tới, hai người ăn ý trao đổi cho nhau.

Hai hộp đều giống nhau, cơm gà xé cay, thêm hai cọng dưa cải bên trên, chua chua cay cay, trộn lẫn trong cơm, mùi vị rất tuyệt diệu.

Đêm nay, giữa gió sông cuối thu và ánh đèn trên thuyền chài hiu hắt cùng với cơm nóng hổi, sau này Tử Thời cả đời cũng không thể nào quên được.

Ngay sau đó, cô ăn đến hời lòng hời dạ, quả thực giống như là một con mèo nhỏ vừa mới ăn được món cá hộp tươi ngon, híp mắt chỉ kém lần một vòng ngay tại chỗ. Thịnh Thừa Quang bên cạnh thấy thế bất giác bật cười, hỏi cô: “Ăn ngon không?”

Tử Thời hài lòng trả lời: “Ngon lắm!”

“Đại tiểu thư ngày thường ăn sung mặc sướng, thỉnh thoảng ném thử cơm bình dân, không tệ phải không?” Anh vừa nói vừa vặn mở nắp chai nước đưa cho cô.

Truyện được đăng tại di n da 1 quy đơn.

Dường như anh không đói bụng, món cơm khiến Tử Thời ăn say sưa như vậy mà anh dường như không hề động vào tí nào, được anh tiện tay đặt sang bên cạnh hộp khăn giấy.

Tử Thời nhẹ giọng nói cảm ơn, nhận lấy uống một hớp nhỏ, im lặng chốc lát, nói: “Tôi không phải là đại tiểu thư.”

“Yên tâm, tôi sẽ không bắt cóc cô đòi tiền chuộc đâu.” Thịnh Thừa Quang nói giọng tự đắc nói.

Anh nở nụ cười lạnh, khiến trái tim Tử Thời xoắn lại, buột miệng nói ra: “Anh cần bao nhiêu tiền?”

Thịnh Thừa Quang sững sốt, dường như rất bất ngờ: “Cô nói cái gì cơ?”

Tử Thời kiên trì đến cùng lên tiếng hỏi một cách rành rọt: “Anh... cần bao nhiêu tiền, mới có thể không khổ cực như vậy nữa?”

Cô gái trẻ nhìn mà không hiểu tâm tình chợt lóe rồi biến mất trong mắt người đàn ông, chỉ cảm thấy có chút sợ hãi, tim đập dồn, nhưng cũng không cho phép cô làm như cái gì cũng chưa nói, cô lắp bắp giải thích: “Anh đừng hiểu lầm, tôi là cho anh mượn... sau này anh tốt lên nhiều rồi thì... trả lại cho tôi...”

Người đàn ông bình thường này giống như bầu trời cuối thu quang đãng, nên bình tĩnh làm những việc anh am hiểu và yêu thích, chứ không phải như lúc này. Những người Tử Thời đã từng gặp qua không nhiều lắm, Thịnh Thừa Quang là một người mạnh mẽ, người đặc biệt nhất mà cô đã từng gặp qua, thậm chí cô cảm thấy anh không thuộc về nơi này, không phải là nơi mà cô có thể tiếp xúc được.

Cô hy vọng người này sống tốt.

Thịnh Thừa Quang quay mặt lại, ánh sáng tỏa chiếu trên mặt sông in trong đáy mắt anh, rực rỡ như ánh mặt trời, nửa đêm từ chỗ tối trong xe nhìn ra, tâm hồn rộng mở.

“Cô cho tôi?” Anh lặp lại, trong giọng nói có cảm giác kỳ quái, có vẻ như không nhận được muốn bật cười: “Cô cho tôi tiền ư?”

Anh nói xong thật sự nở nụ cười, xoay mặt đi châm một điếu thuốc, gió thổi luôn qua cửa sổ xe hạ thấp, mùi thuốc lá thơm nồng cay cay phả vào mặt Tử Thời, cô không nhận được ho khan một tiếng.

Thịnh Thừa Quang quay đầu lại nhìn bộ dáng cô bị sắc khê nhú mày, đột nhiên nở nụ cười, cảm xúc trong mắt càng thêm sáng ngời, anh nghiêng người, trong cơn gió sông thổi tới nghiêng mặt hôn lên làn môi mềm mại của cô gái trẻ.

Trước mắt Tử Thời đột nhiên tối sầm, mùi thuốc lá thơm nồng cay cay xông thẳng vào tận phổi, môi bị anh cắn nhẹ một cái, cô theo bản năng thốt lên “á” một tiếng, cảm giác thô ráp và tê dại liền xâm nhập vào, đầu lưỡi của cô bị mút chặt.

Một nụ hôn hoàn toàn mang mùi vị xâm chiếm.

“Cô lấy tiền ném vào tôi sao?” Thịnh Thừa Quang mút lấy môi cô, trầm thấp nói, “Cô muốn làm gì? Bao tôi ư?”

5. Chương 5

“Cô muốn lấy tiền ném vào tôi sao?” Thịnh Thừa Quang mút lấy môi cô, trầm thấp nói, “Cô muốn làm gì? Bao tôi ư?”

Anh cắn nhẹ vào cánh môi mềm mại này, trầm thấp mà nhắc lại “Hả?” Một tiếng ép hỏi, nhưng rất lâu không có thấy cô trả lời.

Tử Thời cô không có tức giận, không có thét lên, thậm chí cũng không có xấu hổ tay chân luống cuống. Người đàn ông cường thế và có tính cách bá đạo này cướp đi nụ hôn đầu tiên của cô. Trong cuộc đời mười tám tuổi của cô, lần đầu tiên có người tiếp cận cô gần như vậy.

Cho nên trọn tròn mắt, hoàn toàn không biết phải ứng phó ra sao.

Ánh mắt của Thịnh Thừa Quang quái gở, lạnh như dao cắt, “Đến bây giờ tiền vẽ tranh kiếm được cộng lại cũng chưa đến hai mươi vạn, tuần này cô đã đổi năm chiếc áo khoác và hai ba chiếc túi cũng không chỉ số này. Tiền của cô là từ đâu mà có? Ai cho cô, cô dùng để ném vào tôi sao? Hả?”

Trong hơi thở của anh có mùi thuốc lá cay cay làm hốc mắt Tử Thời nóng lên, tay anh nắm lấy đầu vai của cô mạnh đến nỗi đã làm cô đau, nhưng ánh mắt lạnh lùng của anh làm cô không dám cử động— Anh bị tổn thương rồi sao? Bởi vì lời nói của cô ư, cho nên anh mới tức giận!

Tử Thời hồi hận vô cùng, sao cô luôn làm chuyện ngu xuẩn vậy chứ? Luôn làm người khác tức giận, thảo nào không có ai thích cô.

Vành mắt cô bỗng đỏ lên, trong mắt dâng lên nước mắt khiến Thịnh Thừa Quang đang ở gần trong gang tấc tỉnh táo lại, anh hít một hơi, từ từ buông cô ra.

“Cắt kỹ tiền của cô đi, bất kể là từ đâu mà có, không phải của chính cô kiếm được cũng đừng có tùy tiện đắc chí— sau này cô sẽ hối hận!”

Anh lạnh lùng nói xong, khởi động xe rời khỏi bờ sông.

Truyện được đăng tại [dĩ n da l qpy đơn](#).

Trên đường đi Thịnh Thừa Quang không nói câu nào, mặt mày lạnh lùng, Tử Thời cũng không dám nói câu nào.

Thậm chí cô không dám hỏi... nụ hôn mới vừa rồi ấy.

Đó là nụ hôn đầu của cô.

Hộp cơm này để ở đâu, Tử Thời sợ nó che tầm nhìn của anh, lặng lẽ lấy xuống cầm trong tay, cầm đến nhà rồi cũng không có bỏ đi, cẩn thận bỏ vào trong tủ lạnh.

Buổi tối cô nằm mơ, trong mơ gấu nhỏ lại học hút thuốc lá, Tử Thời rất lo lắng, ôm nó nói cho nó biết hút thuốc không tốt cho sức khỏe, mùi thuốc lá quá nặng. Gấu nhỏ rất đáng thương nhào vào bên chân cô xin cô tha thứ, buồn bã hỏi cô: Cô có thích tôi không?

Thích, trong mơ Tử Thời trả lời rất thành thật: Hút thuốc là xấu, tôi cũng vẫn thích bạn.

**

Ngày hôm sau, mọi thứ vẫn như thường lệ. Tử Thời lại bị Thịnh Thừa Quang gọi vào nói chuyện về một số tài liệu quảng cáo “Gấu”

Định dạng bản mẫu về tài liệu tác giả là bên ban tuyên truyền của Thiên Thần gửi tới, cột đầu tiên chính là tên thật của tác giả, Thịnh Thừa Quang cầm bút đánh dấu vào cột đó.

Tử Thời nhìn thấy, lo sợ hỏi anh: “Phải làm cái này sao...”

Thịnh Thừa Quang không có ngần ngại “ừ” một tiếng, lại đánh dấu vào mấy vấn đề về trình độ học vấn và bối cảnh của tác giả, sau đó đưa tờ giấy kia cho cô điền vào.

Tử Thời điền xong đưa trả lại cho anh xem, anh lược bỏ rồi lại điền thêm mấy chỗ, sau đó nói: “Cứ như vậy đi, cô xem lại xem.”

Anh đưa tờ giấy tới cho cô, nhìn cô một cái rồi lại nói: “Dáng người rất xinh đẹp, nét chữ này thật đúng là quá sức tưởng tượng.”

Mặt Tử Thời đỏ ửng, hận không thể lập tức tìm một cái lỗ để chui vào, Thịnh Thừa Quang nhìn cô lại lúng túng thành ra như vậy, giọng nói dịu dàng hơn, nói: “Ngày hôm qua tâm trạng tôi không được tốt, chuyện tối qua thật sự xin lỗi cô, cô đừng để bụng.”

Tử Thời không ngờ anh có thể nói ra tự nhiên như vậy, giọng anh mây trôi nước chảy làm cô xấu hổ, vội vàng nói: “Không sao!”

“Hả?” Giọng của anh hơi thấp, bỗng dưng mập mờ hơn mấy phần, “Cô cảm thấy không sao về phần nào?”

“...” Tim Tử Thời đập như sấm, âm thầm kìm lại, nhưng giọng vẫn run run: “VẬY... Anh hy vọng tôi đừng để bụng phần nào?”

Cô vẫn là lần đầu tiên không có bị anh trêu ghẹo nhưng lại bị dọa cho sợ đến mức vùi đầu không nói lời nào, ánh mắt Thịnh Thừa Quang nặng nề, ngay sau đó cất giọng trầm thấp mê người nói: “Tất nhiên là phần không tốt tôi hôm qua rồi.”

RẦM... Tử Thời cảm thấy mặt mình nóng ran.

Cô không chịu được, cup mắt nhìn đầu gối của mình.

Tạ Gia Thụ nghe trộm ở ngoài khe cửa lúc này cũng không chịu được, không thể chờ đợi được xông tới vội vàng hỏi: “Tôi hôm qua các người làm sao vậy?! Để bụng phần nào và tốt phần nào?!” Cậu kích động huyền thuyên hỏi.

Tử Thời quỳnh lên. Thịnh Thừa Quang đứng dậy rời khỏi bàn, bước tới xách Tạ Gia Thụ vút qua một bên, sau đó bình tĩnh thông dong hộ tống Tử Thời đi ra ngoài.

**

Tử Thời trở lại chỗ ngồi, trong chốc lát Tạ Gia Thụ liền chạy ra ngoài, chạy tới ngồi xổm bên cạnh chỗ của cô.

Hai tay cậu chống lên bàn của cô, đặt chiếc cằm có đường cong xinh đẹp lên trên mu bàn tay, ngồi xổm bên cạnh cô giống như chú cún to lớn vậy.

“Nghe nói cô muốn bao nuôi anh của tôi?” Tạ Gia Thụ mặt mày hớn hở hỏi.

“...” Tử Thời vội vàng phủ nhận: “Không có, không có! Tôi không có ý đó!”

Tạ Gia Thụ vốn không có nghe cô giải thích, giơ ngón tay cái lên, tặng cho cô một cái “Khen!” thật lớn.

“Làm tốt lắm!” Cậu cong môi hôn lên ngón tay cái của mình, nháy mắt với cô.

Tử Thời lặng lẽ cup mắt nhìn mặt đất.

“Cô làm bạn gái của tôi đi!” Tạ Gia Thụ cất giọng hết sức tự nhiên ngay sau đó hỏi, bình thường giống như là thăm hỏi thời tiết vậy.

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Cả phòng làm việc cũng đã yên tĩnh lại, mọi người đều ngồi trên chỗ ngồi của mình có vẻ như đang làm chuyện của mình, nhưng lỗ tai của mỗi người đều dựng thẳng lên giống như tai thỏ.

Tử Thời: “...”

Cô theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía phòng làm việc của Thịnh Thừa Quang.

Cửa phòng làm việc mở ra, Thịnh Thừa Quang đứng ở cửa, trong tay cầm ly nước, đang nhìn về phía bên này.

Ánh mắt của anh như có tinh chất, trong lòng Tử Thời đột nhiên xác định, lắc đầu nghiêm túc nói với Tạ Gia Thụ: “Không được... Tôi không thích anh.”

Thiếu niên xinh đẹp, vẻ mặt lập tức như chó dữ!

“Cô, nói, lại, một, lần—— cô, không, cái gì, tôi, hả?”

“Tôi không thích anh.” Tử Thời nhẹ giọng kiên định lặp lại lần nữa.

Tạ Gia Thụ khó có thể tin! Cậu hoàn toàn không cách nào tiếp nhận được sự thật này—— lại có người không thích cậu?!

“Cô không thích tôi... điểm nào?” Cậu vuốt vuốt mái tóc quăn màu nâu xinh đẹp của mình, vẻ mặt đau khổ hỏi.

“Có vài thứ.” Tử Thời suy nghĩ một chút, “Có muốn tôi viết ra rồi đưa cho anh không?”

Tim Tạ Gia Thụ khó chịu, hai mắt tối sầm, ngồi xổm quá lâu khi đứng dậy thì không khỏi lảo đảo hai bước, sau đó mang theo vẻ mặt “Không! Đây không phải là sự thật!” cất bước chạy như điên...

Trong văn phòng làm việc tiếng cười the thé liên tiếp không ngừng, dần dần biến thành cười phá lên, Tử Thời quay đầu lại nhìn thấy Thịnh Thừa Quang cũng cười, trong lòng khẳng định rồi. Cô sửa sang lại đồ bên tay, ngẩng đầu lại liếc anh một cái.

Thịnh Thừa Quang giờ giờ cái ly ra hiệu với cô, cười cười xoay người đi vào phòng làm việc.

**

Tử Thời đã kích Tạ Gia Thụ như vậy, khiến cho vị thiếu gia này suốt một tuần không có lộ diện.

Nhưng cậu không đến, không ai bận lòng, thay vào đó công việc tiến triển càng suông sẻ hơn. Ngày trước, sau khi bắt đầu tuyên truyền lượng truy cập vào trang web ngày càng cao, bầu không khí trong phòng làm việc từng bừng nhộn nhịp.

Tử Thời lại buồn bã. Mấy ngày nay cô nhiều lần nhớ lại tình hình ngày đó, cô cảm thấy mình quả thật là tội tệ: cậu thanh niên đó chói lóa giống như ánh mặt trời rực rỡ, là người đầu tiên trong đời cô nói thích cô, tại sao cô có thể làm anh ta xấu hổ trước mặt mọi người như vậy chứ?

Khi đó tiếng cười của các đồng nghiệp là cười nhạo cô tự mình là đúng sao?

Cô lại thẳng thắn nói không thích như vậy, có phải cũng bởi vì phát hiện Thịnh Thừa Quang đang nhìn cô hay không?

Tử Thời không dám nghĩ thêm nữa.

Truyện được đăng tại [dân da 1 qpy đơn](#).

Sau khi làm xong một số công việc sơ bộ, việc chuyển thể kịch bản còn lại cô phải làm cùng với biên kịch chuyên nghiệp của bên Thiên Thần, Tử Thời liền đi hỏi Phùng Nhất Nhất có thể để cho cô làm ở nhà hay không.

Phùng Nhất Nhất nào dám làm quyết định này, đẩy cô đi hỏi ông chủ.

Thịnh Thừa Quang nghe cô nói, hỏi ngược lại: “Sao vậy? Cô phải đi học sao?”

Tử Thời cup mắt không dám nhìn anh, giọng rầu rĩ nói: “Không... Tôi không có đi học.”

“Vậy là có nguyên nhân nào khác à?”

“...Tôi không có, chẳng qua là tôi không quen... Tôi muốn làm ở nhà.”

“Nuông chiều từ bé.” Thịnh Thừa Quang lắc đầu nói: “Cô từng tuổi này, không đi học cũng không bước vào xã hội, người nhà cô có hơi quá cưng chiều cô rồi.”

Thịnh Thừa Quang ngồi đưa lưng về phía cửa sổ, Tử Thời đứng trước mặt anh, ánh sáng ngoài cửa sổ tỏa chiếu vào mặt cô, nhưng vì cô cúi đầu nên không thấy rõ mặt mũi, chỉ nghe cô nhẹ giọng nói: “...Anh đừng nói nữa, tôi tiếp tục tới làm là được chứ gì.”

Thịnh Thừa Quang thiếu chút nữa cười ra tiếng: “Sao cô dễ bị người khác thuyết phục vậy?”

“...Không sao.” Cô nói xong thì đi ra ngoài, lúc đi tới cửa lại bị anh gọi lại.

“Tối nay có thể nể mặt cùng đi ăn tối với tôi không?” Thịnh Thừa Quang vừa nói vừa cười, “Tôi bảo đảm lần này nhất định sẽ không nổi giận với cô.”

**

Nếu là yêu cầu cô nể mặt ăn bữa tối, dĩ nhiên sẽ không ăn món cơm rang nữa. Đêm đó Thịnh Thừa Quang mời là cơm Tây.

Là nhà hàng kiểu Tây nổi tiếng ở thành phố G, khai trương vào thời dân quốc Tô Giới Pháp Thuộc, qua nhiều năm như vậy vẫn duy trì chất lượng tốt, chính thống, phục vụ đắt đỏ. Trong nhà hàng, đèn pha lê sang trọng như mộng, gan ngỗng kiểu Pháp tinh tế như nụ hôn của người yêu. Lần đầu tiên Tử Thời tới

nơi như thế này, lại là ngồi đối diện với người đàn ông như Thịnh Thừa Quang, trong lòng căng thẳng vô cùng, chỉ nhớ rõ lúc xem trên sách nói dao nĩa phải dùng từ ngoài vào trong... Nhưng trước mắt có năm cái ly lớn nhỏ không đều, vậy món ăn nào nên phối với ly rượu nào?

Cô không thể làm gì khác hơn là uống nước. Bồi bàn thấy vậy tưởng là cô không thể uống rượu, cất đi những ly rượu khác, lại thêm nước cho cô.

Thịnh Thừa Quang vẫn nhìn cô, lúc này mỉm cười hỏi: “Không hợp khẩu vị của cô sao?”

Tử Thời liếc nhìn bồi bàn bên cạnh một cái, không nói gì. Thịnh Thừa Quang đưa mắt ra hiệu, bồi bàn lặng lẽ lui xuống, Tử Thời khẽ nói: “Thành thật mà nói... Không ngon bằng món cơm rang.”

Cô nói xong chính mình cũng bật cười.

Thịnh Thừa Quang cũng nhin không được khoe miệng khẽ giương lên.

Dưới ánh sáng của ngọn nến hàng mi dưới mắt của cô như được phủ một bóng mờ, đôi mắt lấp lánh.

“Là sợ tôi không gánh nổi nên mới nói như vậy sao?” Giọng của anh trầm thấp, mang theo loại thờ ơ nào đó, “Cô cũng thích nơi như thế này chứ, Tử Thời?”

Tử Thời không biết nên làm thế nào để cởi bỏ cái khúc mắt này của anh, cô luôn không giải thích.

Hai người nhất thời đều trầm mặc, đang có chút khó xử, một nghệ sĩ vĩ cầm mặc bộ tuxedo đi tới, Thịnh Thừa Quang khẽ gật đầu, POUR QUE TU MAIMES ENCORE vang lên như một lời tỏ tình.

Đốt ngón tay thon dài của người đàn ông đưa đến trước mặt, “May I”

6. Chương 6

Tử Thời không biết khiêu vũ, nhưng Thịnh Thừa Quang dẫn dắt người vô cùng tốt, tay vững vàng ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, gần như ôm lấy cô khiêu vũ. Thỉnh thoảng bị chân cô giẫm lên, anh cười khẽ bên tai cô, làm tai Tử Thời cũng đỏ ửng.

“Đừng hoảng hốt” anh thấp giọng nói, “Đi theo tôi: chân trái lui về phía sau—— đi tới trước—— rồi xoay vòng...”

Trong nhà hàng Pháp cổ xưa sang trọng như mơ, khúc nhạc đệm của tiếng đàn violon ưu nhã đầy thâm tình, lần đầu tiên Tử Thời “Đi theo” một người. Anh đã xoay vờn cô, cuộc đời cô liền bay lên trong gió, sau đó sẽ không còn là một mặt nước phẳng lặng nữa.

Thịnh Thừa Quang dạy một điệu nhảy đơn giản, Tử Thời dần dần bắt kịp anh, tư thế ôm nhau của hai người càng thêm thân mật, hơi thở của anh đã ở bên tai cô, Tử Thời cảm giác mình sắp thở không ra hơi, nhất định phải nói cái gì đó, “Cảm ơn bữa tối của anh.” Cô nhẹ giọng nói cảm ơn.

Thịnh Thừa Quang hơi buông cô ra, cúi đầu nhìn gương mặt trẻ trung xinh đẹp trong ngực, anh mỉm cười: “Không có gì. Đây là phần thưởng của cô.”

“...Tôi sẽ cố gắng làm việc hơn nữa!” Tử Thời cam đoan.

“Không liên quan tới công việc, đây là phần thưởng cô đã từ chối Tạ Gia Thụ.” Anh cúi đầu, dùng trán cụng nhẹ vào trán cô, giọng nam nhẹ nhàng tràn đầy cảm dỗ: “Đúng rồi, cô không thích cậu ta, định viết ra những điểm đó sao?”

Tử Thời không có di chuyển, chỉ dời mắt đi, nín thở lấp bắp: “Không có, không có.”

“Viết cho tôi xem đi.” Thịnh Thừa Quang yêu cầu, “Như vậy tôi mới biết được có thể tôi cũng sẽ không bị từ chối.”

Mặc dù trong lòng đã tưởng tượng qua rất nhiều lần, lời của anh vẫn khiến trong đầu Tử Thời “ù ù” một tiếng. Trong nháy mắt cô mở to hai mắt kinh ngạc nhìn anh.

Đôi mắt Thịnh Thừa Quang rất đẹp, Tử Thời nhìn thấy trong mắt của anh có cả bầu trời quang đãng, là trời trong cao xa của buổi chiều cuối thu ấy, ánh mắt trời chiều sáng êm dịu và an bình.

“Đừng nhìn tôi như vậy... sẽ khiến tôi phán đoán sai đấy.” Thịnh Thừa Quang thở dài, khẽ hôn lên mắt của cô, kéo cô vào trong ngực nhẹ nhàng đang đưa.

Hết một khúc nhạc, Thịnh Thừa Quang buông cánh tay đang ôm cô ra, lui về phía sau một bước rồi mỉm cười làm một cái động tác cúi chào như một quý ông với cô.

Tử Thời đứng ngây ra ở đó, rời khỏi vòng tay của anh, tóc cô có hơi rối, Thịnh Thừa Quang ánh mắt gọi tình, giơ tay vén sợi tóc rối của cô kẹp đến sau tai cô.

Ngón tay ấm áp của anh lướt nhẹ qua vành tai cô, Tử Thời đột nhiên giống như mất kiểm soát vậy bước từng bước một tiến vào trong lòng anh.

Cô dùng hết sức lực toàn thân bước ra một bước này, chạm vào Thịnh Thừa Quang rồi thoáng lui về phía sau, anh vội vàng đưa tay ôm chặt cô lại.

Tay Tử Thời nắm chặt áo sơ mi của anh, đầu ngón tay dùng sức đến trắng bệch. Bởi vì căng thẳng, nên đôi môi có hơi run run, thở ra hơi nóng xuyên thấu qua áo sơ mi mỏng manh phả vào ngực anh, trong lòng Thịnh Thừa Quang cũng đã nóng lên.

Anh cúi đầu cất giọng dịu dàng hỏi: “Đây là trả lời của em ư, Tử Thời? Nhưng tôi còn chưa có chính thức thổ lộ cơ mà.”

“Không phải... Đây là thổ lộ của em.” Giọng nói nhỏ vun của cô gái nhỏ, rụt rè xấu hổ như bông hoa đâm chồi non trong tháng ba.

Dù sao tuổi vẫn còn nhỏ, lại gặp phải nhân vật như Thịnh Thừa Quang, đắm chìm cũng là một việc hết sức tự nhiên.

Thịnh Thừa Quang cúi đầu hôn cô.

Tử Thời càng xấu hổ hơn, căn bản không dám động đậy, nắm chặt nắm tay, cả người rút vào trong lòng anh, anh nhẹ nhàng đỡ lấy cái ót cô xoa nhẹ vài cái cũng không có tác dụng, bồi bàn và nghệ sĩ vĩ cầm đều đang bên cạnh, nụ hôn của anh cũng chỉ là lướt qua rồi dừng lại, nhẹ nhàng in lên trán của cô.

Trong giọng nói trầm thấp của Thịnh Thừa Quang mang theo ý cười mừng rỡ: “...Bộ dáng này của em thật giống như một con chim cúc nhỏ!”

Trong đầu Tử Thời hiện lên hình ảnh rất sống động: Bộ lông của gấu nhỏ mượt mà, thần sắc hiện ra như thật lại dịu dàng thoải mái ôm lấy con chim cúc nhỏ.

Cô cười, cơ thể khẽ run, Thịnh Thừa Quang nhân cơ hội cúi đầu xuống hôn cô. Lúc này, bồi bàn đưa tới một bó hoa hồng to, cười cười và cùng nghệ sĩ vĩ cầm kia vỗ tay chúc phúc.

Tử Thời nhận lấy bó hoa hồng, mặt nóng ran, viện cớ cúi đầu khẽ áp mặt lên cánh hoa ngửi hương hoa. Hương thơm hoa hồng tươi tràn đầy khoang mũi, tuyệt đẹp như tối nay.

Chuyện buổi tối sau này, tựa như gai hoa hồng, lúc này có thể không cần nghĩ, lúc bị đâm bị thương rồi hãy nói.

**

Họ bước ra khỏi nhà hàng, bên ngoài trời đã tối hẳn. Thành phố G vào cuối thu rét lạnh, Thịnh Thừa Quang đưa tay nắm lấy tay Tử Thời, thân mật thấp giọng hỏi: “Có lạnh không?”

Lúc này trái tim Tử Thời nóng hầm hập, lắc đầu, người lại rút vào trong lòng anh.

Thật sự là ương bướng, Thịnh Thừa Quang thở dài trong lòng.

Lúc này người giữ cửa lái xe tới, Thịnh Thừa Quang đưa cô về nhà. Anh lái xe rất ổn, ánh đèn neon trong thành phố lui ngược ở ngoài hai bên sổ xe trở thành hai vệt sáng tuyệt đẹp, khiến người ta cảm giác giống như giấc mơ trong đêm tối nhiều hơn, cũng khiến Tử Thời cực kỳ bất an.

Cô rất là sợ, quay đầu lại hỏi anh: “Tại sao anh... thích em?”

“Thế nào? Em cảm thấy mình không tốt sao?” Thịnh Thừa Quang cũng không có trả lời, mà là hỏi ngược lại.

Tử Thời bị anh hỏi một loạt thì ngẩn ra, sau đó bắt đầu nghiêm túc trả lời: “Em không tốt, thật sự không tốt.”

Anh nhìn cô từ trong kính chiếu hậu, “Hả?”

Tử Thời quay đầu nhìn bóng đêm như mộng ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng nói: “Chỉ ít... Không có tốt như anh nghĩ.”

Giọng nói của cô chắc chắn như vậy, ánh mắt Thịnh Thừa Quang hơi biến đổi, sau một lúc im lặng, anh nói: “Em có nghĩ tới hay không: Anh tán tỉnh liều lĩnh như vậy, cũng không phải là một hành động ổn thỏa. Hơn nữa em xem, thậm chí anh không biết tên thật của em, mọi thứ về hoàn cảnh của em, anh cũng không có tiết lộ tất cả về anh với em.”

“Không sao!” Tử Thời quả quyết ngắt lời anh.

Thịnh Thừa Quang dừng lại một chút, “Em không sợ anh lừa em sao?”

“Không sợ.” Tử Thời quay mặt lại, cười híp mắt, đột nhiên tâm tình có vẻ vô cùng tốt, “Em không có gì ghê gớm để bị lừa!”

Lúc này xe giảm tốc độ, từ từ ngừng lại ven đường. Sau khi Thịnh Thừa Quang dừng xe thì quay đầu nhìn về phía cô, trong đêm tối trông mắt đen sâu thẳm thẳm sáng lên, tâm tình phập phồng như thủy triều cuộn trào ngoài khơi.

Tử Thời cũng không thể phân biệt được ý nghĩa trong mắt anh, nhưng vậy thì có quan trọng gì đâu? Cô duỗi tay ôm lấy cánh tay anh, ngoan ngoãn dựa vào bả vai anh, cảm thấy hài lòng.

Trong xe im lặng chốc lát, Thịnh Thừa Quang cất giọng trầm thấp nói: “Lúc anh còn rất nhỏ bố mẹ anh qua đời trong một cuộc tai nạn giao thông. Lúc ấy nhà anh rất hỗn loạn, có một trưởng bối không có quan hệ thân thích muốn nhận nuôi anh—— thuận tiện nhận giữ di sản của bố mẹ anh. Bố anh có một cô em gái ruột, khi đó cô đã đứng ra, nuôi lớn anh. Cũng bởi vì như vậy, cô không có lập gia đình khi ở độ tuổi vô cùng tươi đẹp ấy.”

“Vậy tình cảm của cô và anh nhất định rất tốt.” Tử Thời hơi có chút hâm mộ nói.

Thịnh Thừa Quang cười, gật đầu, “Ừ, rất tốt. Cô anh là một người rất có sức quyến rũ, có thủ đoạn có lòng kiên trì, làm việc vô cùng gọn gàng. Chỉ là... chỉ là đối với vấn đề tình cảm thì cô quá mềm yếu, quả thật là giống như một đứa trẻ... Nếu không phải là như vậy cô anh cũng sẽ không vì nuôi dưỡng anh mà để lỡ chính mình.”

“Vậy cô vẫn chưa có kết hôn sao?” Tử Thời tập trung lắng nghe, hỏi.

“Chưa, sau này cô gặp được người đàn ông cô yêu, thuận lợi kết hôn, cuộc sống rất vui vẻ.”

Tử Thời thở phào nhẹ nhõm, “Vậy rất tốt!”

Ánh mắt Thịnh Thừa Quang rất sâu, “Em cũng không có hỏi anh vì sao lại nói cho em biết những chuyện này à?”

Tử Thời ngẩn ra, “Oh, vậy... tại sao anh lại nói cho em biết những chuyện này?”

Thịnh Thừa Quang hơi có chút bất đắc dĩ, nhìn cô chằm chằm hồi lâu, bỗng cúi đầu hôn cô. Tử Thời ngượng ngùng tránh về phía sau, mặt bị tay anh giữ chặt, hôn sâu vào.

Anh cường thế thành công, Tử Thời bị đánh bại, bị đầu lưỡi của anh chặn ở miệng, cô hít thở khó khăn, lại vắn vụng về học cách chủ động mút lại anh, nhưng Thịnh Thừa Quang cũng không có vì cô chủ động lấy lòng mà dịu dàng, khuấy đảo long trời lở đất trong miệng cô, vẫn còn không thỏa nguyện, kéo mút đầu lưỡi cô rất mạnh, lực mạnh đến nỗi lưỡi cô cũng sắp đứt, Tử Thời nhịn không được đưa tay đẩy đẩy bả vai của anh, ngay sau đó cổ tay bị anh nắm lấy ấn trên ghế dựa, anh dùng sức đè lại, đè cả người cô trong chỗ ngồi rồi xâm chiếm.

Điều bộ của anh quả thực là muốn nuốt sống cô, Tử Thời cơ hồ là bị anh hôn đến choáng váng. Sau khi không biết nụ hôn bá đạo này làm thế nào kết thúc, trong lúc choáng váng đã được anh đưa về nhà rồi. Trước khi xuống xe theo bản năng cô nghiêng người qua bên cạnh tránh đi, đầu va vào cửa kính xe, cô thốt lên “Ai da” một tiếng.

Thịnh Thừa Quang duỗi tay mở dây an toàn trên người cô, cười nựng lấy mặt cô, ngón tay xoa nhẹ lên cánh môi sưng đỏ của cô, sau đó cúi đầu hạ xuống một nụ hôn nhẹ nhàng.

“Ngủ ngon...” Giọng anh khàn khàn nói lời chào tạm biệt.

7. Chương 7

Từ trước đến nay Tử Thời chưa bao giờ có khái niệm về thời gian, làm việc và nghỉ ngơi thường thường là ngày đêm đảo lộn, sau khi đi làm cũng không thể sửa đổi, đến muộn cơ hồ là chuyện ngày nào cũng xảy ra.

Ngược lại, truyện tranh mạng là nơi thực hiện chế độ chấm thẻ, nhưng cô cũng không phải là nhân viên chính thức, thường là đến trưa mới xuất hiện, cũng không có ai quản cô. Nhưng sáng sớm hôm nay Phùng Nhất Nhất lại nhiều lần gọi điện tới thúc giục cô đi làm.

Thực ra thì bốn năm giờ sáng Tử Thời mới ngủ, lúc này rất buồn ngủ, lên tinh thần bò dậy rửa mặt thay quần áo, vội vã đến công ty.

Cô còn tưởng là có việc khẩn cấp, ai ngờ chỉ là Tạ Gia Thụ xuất hiện.

Mấy ngày không gặp, đại thiếu Tạ đẹp trai, mái tóc quăn màu nâu nhuộm trở lại màu đen, chải chuốt ngay ngắn. đi n da 1 quy dơn comHôm nay cậu ăn mặc chỉnh tề: Một bộ vest màu đen thủ công bằng sợi tổng hợp phẳng phiu với số lượng có hạn, cà vạt màu xám tro có vân nghiêng xanh đen thắt một cái windsor nho nhã đẹp mắt, và một chiếc khăn gấp hoa văn cắm trên túi áo vest, một cái kẹp cà vạt màu xanh ngọc bích kiêu ngạo chói mắt, bộ vest nam giới chỉnh tề hình chữ “V” bắt mắt trên người của cậu thể hiện sự kiêu ngạo, xinh đẹp, cùng với đầu tóc quăn không giống người ta càng thêm bắt mắt.

Truyện được đăng tại đi n da 1 quy dơn.

Đại thiếu Tạ trang nghiêm tao nhã ngồi trước cái bàn dài được ráp từ bốn cái bàn, trên bàn bày đầy thức ăn, là bữa sáng kiểu Anh chính thống: cà chua nướng, trứng tráng, Lạp xưởng, thịt mặn, sốt cà chua đậu, khoai tây chiên, nấm chiên, bánh sừng bò, bánh Đan Mạch, bánh bao chiên, bánh mì nướng, ngũ cốc, nước trái cây, sữa tươi và cà phê, cùng với bình bình lon lon, đủ loại mút trái cây màu sắc đẹp mắt.

Tử Thời nhìn thấy đại thiếu Tạ ăn mặc chỉnh tề cùng với một bàn đầy thức ăn, có chút ngu muội, bị đám người nhiều chuyện vây xem đẩy lên phía trước, Tạ Gia Thụ đứng dậy, kéo ghế giúp cô mời cô ngồi—— cậu trang nghiêm nhất là khi giữ im lặng không nói lời nào thật sự là rất đàn ông.

Đám người hào hứng đứng bên cạnh vây xem đại thiếu Tạ gặm bữa sáng năm sao, oh oh oh oh oh oh! đi n da 1 quy dơn comChàng công đẹp trai như ánh mặt trời lại tới chọc phụ nữ! Là muốn ép nữ vương của chúng ta ghen sao?! Nhất định là như vậy rồi! Điềm báo tốt cho tác giả đại nhân! Khen!

Tạ Gia Thụ vừa dịu dàng lại vừa chu đáo trải khăn ăn giúp Tử Thời, sau đó khẽ nhíu mày, vỗ tay một tiếng—— vì để khôi phục lại bữa ăn kiểu Pháp tối hôm qua, nơi này nhất định là có âm nhạc!

Sáng sớm không tìm được nhạc công, Tạ thiếu gia bắt trợ lý 24/24 của cậu—— Phùng Nhất Nhất, cô biểu diễn thổi sáo dọc, diễn tấu một khúc... Khúc quân hành binh sĩ.

Phùng Nhất Nhất thật không có cố ý phá hư bầu không khí, chẳng qua là lúc ấy Tạ Gia Thụ hỏi cô có biết chơi nhạc cụ hay không, cô gật đầu, còn chưa kịp nói cho cậu biết cô chỉ biết chơi một khúc này, đã bị cậu túm đi mà không kịp phân trần...

Điệu hát ý chí chiến đấu sôi sục khiến bữa ăn kiểu Anh phong cách cao quý này cũng có vẻ sống động! Dĩ nhiên là quy dơn cơm. Tạ Gia Thụ tròn hai mắt, không tin nổi nhìn trợ lý của cậu, cậu vốn muốn lấy miếng trái cây trên bàn trát lên mặt cô, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt tươi cười đỏ hồng của Tử Thời, chính sự của cậu quan trọng hơn, nghiêng răng nhin xuống.

Nhưng đám đông vậy xem vốn không nhin được: ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha...

Lúc này Thịnh Thừa Quang làm việc từ bên ngoài trở về, nhìn thấy cảnh tượng ngô không ra khô khoai không ra khoai như vậy, anh vui vẻ thưởng thức màn trình diễn sáo dọc hùng dũng lãnh lót một lát, đi tới gạt đám người vậy xem ra, nhìn hai người đang ngồi ở đấy, giọng điệu ung dung lại vui vẻ hỏi: “Đây là thế nào?”

Đám người vậy xem vui mừng khôn xiết: Nữ vương chịu xuất hiện! Tung hoa! Tung hoa!

Tử Thời nghe được giọng nói cô cả đêm nằm mơ, lập tức ngẩng đầu nhìn anh, Thịnh Thừa Quang vô cùng tự nhiên mà cúi đầu xuống hôn lên trên má của cô, “Chào buổi sáng.”

Tử Thời đỏ mặt, nói khê nhưng kiên định đáp lại: “Chào buổi sáng!”

Tạ Gia Thụ: “Các người... các người!”

Đám người vậy xem: kịch tình đến gian tình rồi! Tác giả đại nhân run rẩy gói hành trang!!

Truyện được đăng tại diễn đàn lê quý đôn.

Stịnh Thừa Quang hoàn toàn không nhìn Tạ Gia Thụ, liếc nhìn món ăn trên bàn nói: “Trứng trắng xem ra không tệ, cho anh một miếng.”

Tử Thời dứt anh ăn một miếng, ánh mắt hai người ngọt ngào nhìn nhau, Stịnh Thừa Quang để lại một câu, “Các em từ từ ăn”, cầm lấy ly cà phê ở trước mặt của cô, xoay người rời đi.

Đám đông vậy xem: Cái quái gì vậy... Nữ vương chịu ở cùng với phụ nữ... Độc giả cần phải tự rà soát! Tác giả đại nhân bệnh xà tinh[1]!

[1] Bệnh xà tinh: là ngôn ngữ mạng của TQ có nghĩa là bệnh thần kinh.

Tử Thời về mặt dịu dàng lấy đồ ăn anh vừa mới ăn qua, cúi đầu lặng lẽ ăn. Tạ Gia Thụ đột nhiên đứng lên: “Cô và anh Thừa Quang... Các người ở cùng nhau sao?!”

Tử Thời gật đầu một cái: “Ừ.”

“Cũng bởi vì tối hôm qua?!” Tạ Gia Thụ quả thực sắp giận điên lên rồi!”

“Cũng không phải...” Tử Thời liếc nhìn đám người ở chung quanh đang chìn chăm chăm vào bọn họ, “Lần sau rồi hãy nói.”

Tạ Gia Thụ đầu chịu bỏ qua, nóng nảy gầm lên với Phùng Nhất Nhất: “Ồn ào chết đi được! Đừng thổi nữa! Tránh ra! Đều tránh ra hết đi!”

Phùng Nhất Nhất đang thổi sáo dọc lập tức biến mất, tiếp theo đám người tản đi sạch ngay tức khắc.

Tạ Gia Thụ có vẻ như rất không thể chấp nhận được, về mặt đều là không cam lòng, oán hận đâm lên bàn một đám thật mạnh—— anh bị đau “Rút” một tiếng!

“Tại sao chứ?” dĩ nhiên là quy dơn cơm. Cậu bị thương tay ôm ngực, xem ra rất đau lòng, “Gấu nhỏ! Rốt cuộc là tôi thua kém anh Thừa Quang ở chỗ nào? Cô nói đi!”

“Cái này...” Tử Thời nhìn chung quanh, nhưng vẻ mặt của đại thiếu Tạ đằng đằng sát khí, có ai dám đến cứu cô chứ? Phùng Nhất Nhất nhát gan kia không chỉ chôn mình ở trên vị trí, còn định đeo tai nghe!

“Anh...” Tử Thời kiên trì vô ích: “Bởi vì... bởi vì anh, anh quá... đẹp trai!”

Tạ Gia Thụ trong sự tan nát cõi lòng: ...[o]!!!

Một lát sau Tạ Gia Thụ: ~[]/

~“Cô không thích quá đẹp trai ư?” Tạ Gia Thụ vừa vui sướng lại vừa cố giả bộ thương tiếc, vẻ mặt quái gở làm người ta mắc cười, “Vây... quả thật là không có biện pháp.”

Thiên sinh lệ chất nan tự khí[2]... Cô điểm trúng tử huyết duy nhất của cậu... Thật là đáng tiếc! Nhưng không có biện pháp nữa rồi, điểm này cậu thật sự bất lực

~[2] Thiên sinh lệ chất nan tự khí: trích từ bài thơ “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị nghĩa là Trời sinh ra chất đẹp đẽ, khó có thể bỏ đi được.

**

Cả buổi sáng nảy sinh chuyện như vậy, cả ngày này mọi người làm việc hiệu suất cũng không cao, đến buổi tối khi tan làm, mọi người cũng đều chân tay lúng túng kết thúc công việc ngày hôm nay.

Mà mọi khi Boss đại nhân lúc nào cũng rời khỏi phòng làm việc sau cùng, hôm nay lại hiếm khi là người đầu tiên tan làm trước!

Thịnh Thừa Quang tắt đèn ở phòng làm việc rồi đi ra ngoài, trong tay cầm chiếc áo khoác, đi tới trước mặt của Tử Thời, gõ nhẹ lên tấm vách ngăn trên chỗ ngồi của cô, anh cất giọng ấm áp hỏi: “Tử Thời, có thể đi rồi chưa?”

Tử Thời đang đắm chìm trong kịch bản, ngẩng đầu lên ngơ ngác nhìn anh. dĩ nhiên da l quỳ dợn comÁnh mắt của cả phòng làm việc “vèo vèo vèo” nhìn sang, Tử Thời giật mình, lấy lại tinh thần, mặt từ từ đỏ lên.

Truyện được đăng tại diễn đàn lê quý đôn.

Thịnh Thừa Quang nắm lấy tay chim cút nhỏ của anh, không có cách nào khác hơn là đành phải nhìn về phía các nhân viên của mình: “Các người còn không tan làm sao? Chẳng lẽ cố ý làm lỡ cuộc hẹn của ông chủ các người à?”

Văn phòng yên lặng hai giây, sau đó trong nháy mắt vang lên tiếng loạt xoạt tay chân luống cuống, hai phút sau, một bóng người cũng không còn.

Tử Thời nhìn thấy cũng ngây người... Thịnh Thừa Quang buông tay, “Bây giờ có thể đi rồi chưa?”

**

Trong lúc chờ thang máy, Thịnh Thừa Quang dường như chợt nhớ tới cái gì đó: “Em không thích quá đẹp trai à?”

Tử Thời: “Ặc...”

Thịnh Thừa Quang nhướn mày nhìn bộ dáng khốn cùng và tay chân luống cuống của cô, tâm tình bất giác liền trở nên vô cùng tốt.

“Thật không thích quá đẹp trai sao?” Anh nghi ngờ tiếp tục ép hỏi.

“Thích.” Tử Thời bất đắc dĩ nói thật, nhìn anh, “Nếu không thì... làm sao lại thích anh?”

Được gián tiếp khen tặng như vậy người nào đó cười đến mức như ánh mặt trời rực rỡ, vừa đúng thang máy tới, lúc bọn họ bước vào thang máy Thịnh Thừa Quang nhẹ giọng hỏi cô: “Nói thật, Tử Thời, anh rất muốn nghe một chút về lý do em cự tuyệt cậu ta.”

Đúng lúc tan làm, người vào trong thang máy càng lúc càng nhiều, Tử Thời ghé sát vào anh nhỏ giọng trả lời: “Anh ta quá ấu trĩ.”

Che chở người cô ở trong ngực, đột nhiên sít chặt cánh tay. Tử Thời theo bản năng ngẩng đầu nhìn anh, đúng lúc thì bị anh cúi đầu hôn xuống.

Trong thang máy đầy áp người liên tục vang lên tiếng hô nhỏ.

Đến lầu một, cửa mở ra, mọi người bịn rịn đi ra ngoài còn cười cười nhiều lần nhìn lại.

“Anh ấu trĩ không?” Thịnh Thừa Quang buồn cười hỏi.

“...Ấu trĩ!” Tử Thời dựa vào trong ngực anh, mặt đã đỏ ửng.

“Vậy em có thích hay không?” Giọng anh khàn khàn giống như là hàm chứa ma chú cảm dỗ vậy.

Tử Thời không chút do dự: “...Thích!”

**

Bởi vì đại thiếu Tạ nhà bọn họ đối với truyện tranh mạng rõ ràng ân cần và thêm nhỏ dãi nên người phụ trách cụ thể dự án hợp tác của công ty hoạt hình Thiên Thần và truyện tranh mạng rất nhanh đã thanh toán xong phí bản quyền trong một lần.

Bởi vì tác giả rất có thể là bà chủ tương lai nên kế toán của truyện tranh mạng rất nhanh đã chuyển một nửa số tiền còn lại vào tài khoản của Phùng Nhất Nhất.

Phùng Nhất Nhất vì khoản tiền lớn trong thẻ ngân hàng của cô nên thực sự rất là bất an, rất nhanh liền rút tiền ra đưa cho Tử Thời ngay vào xế chiều hôm đó.

Cô nàng Tử Thời lại lần nữa mang theo năm mươi ngàn tiền mặt, cô nhanh chóng chạy tới cửa hàng bách hóa, lại lần nữa ra tay như điện xài hết.

Tạ Gia Thụ này bỗng nhiên ăn bữa sáng kiểu Anh kèm tấu Khúc quân hàng binh sĩ mặc dù là rất tuyệt, nhưng ngày đó cậu thực sự đẹp trai và chiều lấp lánh, khiến Tử Thời lưu lại ấn tượng sâu sắc, nhất là giá kẹp cà vạt màu xanh ngọc và khuy tay áo, màu xanh ngọc tô điểm làm cả người thoát nhìn vô cùng phong độ và đẹp đẽ.

Cô nghĩ Thịnh Thừa Quang cũng thường hay mặc comple, cô muốn mua một bộ cho anh—— Thịnh Thừa Quang, có lẽ anh cũng chiều lấp lánh hơn bất cứ ai!

Trong tiệm đồ cao cấp của cửa hàng bách hóa, Tử Thời vừa mới đi vào liền nhìn trúng một bộ—— bạch kim bao quanh lấy đá quý màu đen, giống như là ánh mặt trời dịu dàng ôm lấy đêm tối, cô rất thích.

Truyện được đăng tại diễn đàn lê quý đôn.

Nhân viên bán hàng thấy vẻ mặt vui vẻ của cô, cũng cực lực chào hàng: “Đây là bộ số lượng có hạn của lễ Giáng Sinh năm nay, rất có giá trị cất giữ.”

“Được, gói lại.” dĩ n da l quý dơn comTử Thời không có nhiều lời, cô đã rất thích rồi, không chút do dự lấy tiền. Tay chạm tới số tiền mặt trong túi xách, cô chợt nhớ tới: “Cái này... xin chờ một chút, xin hỏi bộ này bao nhiêu tiền?”

Nhân viên bán hàng nở nụ cười: “Tiểu thư, bộ này tổng cộng là 168,000.”

Tử Thời do dự một chút, hỏi: “Nếu như tôi chỉ có năm mươi ngàn, tôi có thể mua một thứ trong số đó không?”

“Có thể. Không bằng tiểu thư suy tính một chút về cặp khuy tay áo này thử xem? Một cặp khuy tay áo là 49,000 99.”

“Thật tốt quá! Lấy cái này!” Tử Thời vô cùng vui vẻ, lúc tính tiền lấy ra năm mươi ngàn tiền mặt, thối lại một xu, gói kỹ khuy tay áo và cất vào trong túi, cô hào hứng gọi điện thoại cho Thịnh Thừa Quang.

**

Thịnh Thừa Quang nhận lấy rồi quét mắt nhìn cái hộp LG mạ vàng, sau khi mở ra thấy là một cặp khuy tay áo, anh lấy một cái cầm trên tay ngắm nghía, khóe miệng hơi nhếch.

“Thật sự rất đẹp!” Tử Thời khen.

Thịnh Thừa Quang cười cười, bỏ lại vào trong hộp.

“Không cài vào sao?” Tử Thời hào hứng hỏi, “Rất thích hợp với anh mà! Cài vào đi!”

“Thích hợp sao? Thứ này đắt tiền như vậy.” Anh cúi đầu uống nước, giọng thản nhiên nói.

Tử Thời chợt dạ, vội vàng giải thích: “Đây là mua bằng tiền của em! Em lấy được tiền nhuận bút rồi!”

“Sau đó em liền lập tức xài hết, mua cái này tặng cho anh?” Thịnh Thừa Quang nâng cái hộp nho nhỏ ở trong tay lên, “Năm mươi ngàn?”

Tử Thời không hiểu, nhỏ giọng giải thích: “...Là tiền chính em kiếm được mà...”

Ánh mắt của Thịnh Thừa Quang đã rất lạnh, không nói một lời nhìn cô chăm chăm, Tử Thời không dám nói nữa, cúi đầu.

Anh nhìn chăm chăm đỉnh đầu của cô gái, ánh mắt phức tạp.

Sau đó hai người không có nói bất kỳ lời nào nữa, lẳng lặng ăn xong bữa cơm, thậm chí Tử Thời vẫn một mực không dám ngẩng đầu lên.

Ra khỏi nhà hàng, Thịnh Thừa Quang trực tiếp đưa cô về nhà. đi n da l quy dơn comĐến cửa chung cư, xe từ từ dừng lại, Tử Thời mè nheo cổ dây an toàn, lấy hết dũng khí ngẩng đầu nhìn anh một cái.

Ánh mắt của anh nhìn về phía trước, không tỏ vẻ gì. Cô lặng lẽ bước xuống xe.

Như vậy có phải... anh không cần cô nữa hay không? Tử Thời nhìn ánh đèn xi nhan nhấp nháy nơi đầu đường sau đó quẹo cua thì không thấy nữa, tim xoắn lại giống như là ai đó nắm lấy sát chặt trong tay, bởi vì cô luôn làm chuyện sai lầm, khiến người ta chán ghét, cho nên sẽ không có ai thích cô... Bất kể là cô thích người này cỡ nào.

8. Chương 8

Ngày hôm sau Thịnh Thừa Quang không có tới đi làm.

Tử Thời lặng lẽ thu dọn đồ của mình, định bắt đầu từ ngày mai sẽ không đến đây nữa.

Phùng Nhất Nhất chạy tới mời cô cùng đi ăn cơm trưa, thấy cô đang thu dọn đồ đạc, cười hi hi hỏi cô: “Cậu cũng muốn đi ăn mừng sinh nhật của ông chủ à? Đúng rồi... nhưng party không là buổi tối sao? Bây giờ cậu thu dọn, xế chiều phải đi rồi à?”

“Cái gì?” Tử Thời sững sốt, “Hôm nay là sinh nhật của anh ấy... sao?”

“Sinh nhật là ngày mai chứ, tối nay là Ma vương làm party để chúc mừng cho anh ta, cậu biết không, Ma vương còn bảo tổ tới đó diễn tấu nữa, chẹp chẹp chẹp... Tử Thời, cậu chuẩn bị quà gì tặng cho ông chủ vậy?” Phùng Nhất Nhất hào hứng hỏi.

Tử Thời buồn bã cúi đầu xuống, không nói gì.

Sau đó Phùng Nhất Nhất kéo Tử Thời đi ăn cơm trưa, một bữa cơm cũng được nếm mùi châm chọc Tạ Gia Thụy: Nghe nói nơi party được bố trí vàng xanh rực rỡ lấp lánh đến nỗi có thể làm mù đôi mắt chó bằng hợp kim titan, đại thiếu Tạ còn sai người dán nhân dân tệ lên tường.

“...Còn mời công ty bảo an nữa! Nghe nói là bởi vì sẽ có rất nhiều nhân vật quan trọng tới tham gia, cho nên buổi tối Tử Thời cậu phải mặc xinh đẹp một chút!” Phùng Nhất Nhất hưng phấn cổ vũ cho bạn tốt.

Tử Thời gầy gầy cơm trong bát, nhỏ giọng nói cho cô biết: “Anh ấy không có bảo tớ đi.”

“Hà?” Phùng Nhất Nhất sững sờ, “Các cậu... Cãi nhau rồi à? Chẳng lẽ chia tay?”

Tử Thời cúi đầu không nói lời nào, Phùng Nhất Nhất nhìn dáng vẻ này của cô thì đã hiểu, xoa xoa tay an ủi cô: “Không sao, không sao, đừng đau lòng! Đừng quên cậu còn có Tạ Gia Thụ đấy!”

Tử Thời: “...”

**

Buổi chiều, sau khi trở về thu dọn đồ xong, bàn giao công việc trong tay lại cho Phùng Nhất Nhất liền rời đi.

Phùng Nhất Nhất bày tỏ nhiệt tình muốn đưa tiễn cô, nhưng hai người mới vừa đi tới cửa công ty, chỉ nghe thang máy ở cách đó không xa “Đình” một tiếng, Thịnh Thừa Quang từ bên trong bước ra, đi thẳng về phía các cô bên này.

Tử Thời trong lòng đau nhói, bên cạnh lại “Vù vù” một cái như một cơn gió, cô nhìn lại—— Phùng Nhất Nhất đã biến mất.

Tử Thời: “...”

Stịnh Thừa Quang sải bước đi vào công ty, lúc đi qua người Tử Thời chỉ vội vã “gật đầu” với cô một cái, Tử Thời đang xoay người nhặt tờ giấy Phùng Nhất Nhất bỏ lại, chỉ nhìn thấy một đôi giày da màu đen sáng bóng đi qua, cô đứng dậy nhìn lại, anh đã đi vào công ty, ngay cả một bóng dáng cũng không có để lại cho cô.

Tử Thời đứng ngây ngốc một lúc, lặng lẽ xuống lầu.

Cô đứng ở cửa văn phòng đón taxi, xe mới vừa dừng ở trước mặt của cô, cô nghe được một loạt tiếng bước chân dồn dập phía sau lưng, sau đó tay mở cửa xe của cô bị người nắm chặt cổ tay, cả người lui về phía sau ngã vào trong ngực một người.

Tiếng hít thở của Stịnh Thừa Quang hơi có chút dồn dập ở bên tai cô, chân Tử Thời cũng đã mềm nhũn.

Cánh cửa xe bị đóng sầm lại, Tử Thời nhìn thấy bàn tay thon dài của người đàn ông, trên cổ tay rõ ràng có cài khuy tay áo mà ngày hôm qua cô tặng. Bạch kim giống như ánh sáng mặt trời bao lấy đá quý màu đen, Tử Thời được anh ôm từ phía sau, nhất thời nước mắt tràn mi.

“Xin lỗi, tạm thời chúng tôi không muốn dùng xe.” Stịnh Thừa Quang lịch sự từ chối xe taxi, dùng tay xoay người trong ngực lại đối mặt với anh.

Nhìn thấy cô lại im hơi lặng tiếng khóc đến lệ rơi đầy mặt, Stịnh Thừa Quang có chút hết hồn hỏi cô: “Em làm sao vậy?”

Tử Thời xấu hổ giơ tay lên, che mắt, một tiếng khóc cũng không có nhưng nước mắt lã lã, Stịnh Thừa Quang thấy vậy dỗ dành cô một lúc cũng không nín, dứt khoát ôm ngang cô lên, xe anh đậu ở ven đường, anh ôm cô vào trong xe.

Truyện được đăng tại diễn đàn lê quý đôn.

Đưa khăn giấy cho cô lau nước mắt, Stịnh Thừa Quang sờ sờ đầu cô, dịu dàng hỏi cô: “Tại sao khóc?”

Tử Thời cầm lấy khăn giấy che mắt, vẫn không nói tiếng nào. Một lát sau bị anh giật tay ra, anh hạ xuống một nụ hôn rất nhẹ nhàng, “Ai khiến em bị uất ức? Nói tên cho anh biết!”

Vừa rồi anh vội vã trở về văn phòng nhận một bản fax, thấy cô đứng ở đó cũng không kịp hỏi nhiều, nhưng sau đó anh càng nghĩ càng bất thường, gọi Phùng Nhất Nhất tới hỏi mới biết được cô lại quyết định ngày mai không đi làm nữa.

Phản ứng đầu tiên của Stịnh Thừa Quang là tức giận—— anh ghét lập trường không vững, xem thường bỏ mặc người khác. Nhưng... nhưng anh vẫn bỏ lại phần bản fax quan trọng này, lập tức đuổi theo.

“Có phải ở trong công ty có ai nói gì đó với em phải không? Hay là bên Thiên Thần nói gì đó?” Giọng anh lạnh lại: “Tạ Gia Thụ tìm tới em sao?”

Anh không vui Tử Thời liền sợ, không để ý tới cảm xúc dâng trào khó khăn dần lại, thút tha thút thít khàn giọng nói: “Không có, không có, đều không có.”

“Ừ, vậy em nói cho anh biết: Tại sao em lại khổ sở như vậy?” Giọng của anh dịu dàng giống như là đang dỗ dành trẻ nhỏ.

Từ trước đến nay Tử Thời chưa từng được ai dỗ dành, ôm cô trong lòng như thế này, giọng nói mềm mại như thế này, mười tám năm nay... chỉ có người đàn ông ở trước mắt này.

Cô lập tức sụp đổ.

Cô khóc nói với anh: “Là em không tốt, sau này em không tiêu nhiều tiền như vậy nữa, em...” Cô nói năng lộn xộn, vùi đầu vào trong ngực anh, mãnh liệt và cực nhỏ giọng khóc nức nở.

Thịnh Thừa Quang nhú mày. Anh thật không nghĩ tới chuyện tối hôm qua lại làm cô để tâm như vậy, anh chỉ là cảm xúc nhất thời, sao cô lại sợ hãi thành bộ dạng này chứ?

Thật... Cô đơn như vậy sao?

Tay anh vỗ về lưng cô, rất nhẹ, nhịp nhàng, Tử Thời mười tám tuổi vẫn còn hơi có chút mập mạp của trẻ con, nhưng cô ở trong ngực anh có vẻ như nhỏ gầy, hoang mang giống như một con thỏ nhỏ bị hoảng sợ, vừa đáng thương lại vừa vô tội.

Đúng là, hai từ “Đáng thương” và “Vô tội” này bật lên trong đầu anh, trong nháy mắt đáy lòng Thịnh Thừa Quang lại dấy lên một cơn sóng tức giận. Dưới ánh sáng mờ mờ bên trong xe, ánh mắt của anh phát sáng khiến người ta phát rét.

Tử Thời lúc này khóc đủ rồi, ghé vào trong ngực anh nhỏ giọng nói xin lỗi, xin anh thứ lỗi: “...Anh đừng tức giận, em sai rồi, được không?”

Thịnh Thừa Quang thở dài, nâng mặt cô lên, gạt những sợi tóc rối dính trên mặt cô ra, anh trực tiếp dùng mu bàn tay lau nước mắt nước mũi khóc tèm lem của cô.

“Không phải là lỗi của em, là tâm trạng của anh không tốt, làm em sợ. Em xem,” anh giơ khuy tay áo lên cho cô xem, “Anh rất thích, anh không có giận, em đừng suy nghĩ lung tung.”

Tử Thời dĩ nhiên không tin hôm qua anh như vậy là “Không có tức giận”, nhưng cô cũng tuyệt đối không dám hỏi nhiều, anh nói đừng suy nghĩ lung tung, cô liền ngừng suy nghĩ.

Cô gái biết điều rút khỏi ngực anh, Thịnh Thừa Quang ôm lấy thân thể mảnh mai mềm mại không xương, ôm cô hôn một lúc, giọng anh nghèn nghẹn trầm thấp, thì thầm ở bên tai cô hỏi: “Tử Thời, đi về nhà cùng anh nhé, có được không?”

Tử Thời... làm sao có thể nói không?

**

Thịnh Thừa Quang ở trong một khu chung cư cách công ty hai mươi phút lái xe, Tử Thời lần đầu tiên tới đây, lúc xe chạy vào chỉ thấy hai bên đường cây xanh um và chỉnh tề, môi trường rất tốt.

Một thang hai hộ, anh ở lầu tám, một căn hộ rất lớn, ba phòng ba sảnh được bố trí đơn giản và thoải mái, dọn dẹp cũng rất sạch sẽ.

Có lẽ là đã khóc hoa cả mắt, lúc đổi giày ở cửa trước Tử Thời suýt vấp té trên thảm, may là Thịnh Thừa Quang tỉnh mắt kịp thời đưa tay đỡ lấy. Anh mắng nhỏ một tiếng “Ngốc”, hai tay ôm lấy cô đặt cô ngồi trên tủ giày, tự tay cởi giày thay dép cho cô, lại ôm cô xuống, xoa xoa đầu cô, “Nhanh đi rửa mặt đi.”

Tử Thời ngượng ngùng chạy đi. Rửa tay rửa mặt xong, sau khi đi ra ngoài phát hiện Thịnh Thừa Quang lại ở trong phòng bếp.

Cô đi vào, thấy anh thành thực đánh trứng gà, tò mò hỏi anh: “Anh nấu cơm sao? Anh biết nấu cơm à?”

Thịnh Thừa Quang cười: “Em cho rằng anh là em sao?”

Tử Thời trong lòng có khúc mắc, nghe được lời nói gì đó cũng chỉ sợ là anh có ý kia, cúi đầu lại nhận lỗi lần nữa: “Xin lỗi...”

Thịnh Thừa Quang phản ứng kịp, dừng tay lại, anh thở dài, cúi người hôn lên gương mặt rửa đỏ bừng của cô, nói: “Ngoan, đi lấy ví tiền trong túi áo khoác của anh tới đây.”

Tử Thời giống như con chó nhỏ được chủ sờ đầu, tung tăng chạy đi ra cửa trước, cầm lấy ví tiền từ trong túi áo khoác của anh đưa tới cho anh.

Thịnh Thừa Quang rút ra một tấm thẻ, đặt vào trong tay cô, “Sau này em muốn mua đồ gì thì quét tấm thẻ này, biết không?”

Tử Thời ngây người, cầm tấm thẻ trong tay, cả người ngây ngốc nhìn anh.

Dáng vẻ ngây ngốc của cô thật sự rất ngốc, Thịnh Thừa Quang không nhịn được cúi đầu hôn cô, cô khẽ “ừm” một tiếng, ngượng ngùng né tránh giống như lúc bị anh hôn trước đó.

Sau đó cô lại dững cảm đón nhận, chưa bao giờ có chủ động, thậm chí kiễng chân, hai tay vòng ở trên cổ của anh, nghễnh đầu cố gắng đáp lại nụ hôn của anh.

Nhưng cô quá ngốc, hút mút lấy môi anh, giống như con một con thú nhỏ không có răng. Thịnh Thừa Quang bị nhiệt tình lại không có kỹ thuật hôn gì của cô làm bật cười, tiếng nín cười khiến Tử Thời được khích lệ hơn gấp bội, càng thêm hăng say mút hơn nữa.

Môi Thịnh Thừa Quang cũng đã bị cô mút rách, mất rất nhiều sức trấn định lại sự nhiệt tình của con thú nhỏ của anh, đón cô từ trên cổ anh xuống, ôm lấy cô như ôm lấy một con búp bê, anh cười nói với cô: “Em muốn mua cái gì à, phải bỏ công đến như vậy?”

Tử Thời làm sao hiểu đây là anh trêu chọc, vui vẻ nói cho anh biết: “Em muốn đi mua quà sinh nhật tặng cho anh!”

Thịnh Thừa Quang cúi đầu hôn cô, đầu lưỡi từ từ lướt qua môi cô, so với nụ hôn kịch liệt mới vừa rồi, sức lực này vô cùng mập mờ, giống như là ám chỉ gì đó, Tử Thời nửa hiểu nửa không cả người run lên.

“Hiện tại anh muốn quà sinh nhật là em.” Môi anh lúc nóng lúc lạnh dán vào cánh môi của cô, hà hơi nóng bỏng nói.

Thoạt đầu Tử Thời vẫn còn chưa hiểu, khi ngón tay của anh từ bên hông của cô luồn vào trong quần áo của cô, như có như không nhẹ nhàng vuốt ve quanh eo của cô, cả người cô mềm nhũn, trong đầu nửa tỉnh nửa mê nghĩ tới một số hình ảnh...

Thịnh Thừa Quang nhìn cô chăm chú, không có bỏ qua mỗi một tác da đang dần dần đỏ bừng trên hai gò má của cô, anh cực thích vẻ mặt vừa lúng túng sợ sệt lại vừa ngượng ngùng mong đợi này của cô, dáng vẻ này của cô quả thực kích thích tất cả ý nghĩ xấu trong lòng anh—— ngón tay dịu dàng vuốt ve bên eo cô từ từ dời xuống, tuột chiếc quần jeans bên eo của cô xuống, thân thể của cô rõ ràng cứng đờ, Thịnh Thừa Quang cười xấu xa, bàn tay ra sức xoa nhẹ, lòng bàn tay dính đầy trơn mềm, anh nhịn không nhịn thở dài một tiếng.

Tử Thời sợ hãi hét lên thất thanh, kẹp chặt hai chân theo bản năng vặn eo muốn tránh, nhưng cô gần như ngồi trong lòng anh, giãy giụa chỉ làm anh dùng sức hợp tình hợp lý—— ngón tay đang xoa nhẹ của anh chỉ còn cách có cái quần lót, trong đầu Tử Thời “ù ù” một tiếng, liền xụi lơ trong tay anh...

9. Chương 9

Âm thanh giống như con mèo con liếm bột nhão, trong bầu không khí yên tĩnh này lộ vẻ cực kỳ mê người, Tử Thời nghe thấy giọng nói này đến từ trong cơ thể cô, cả người mình cũng như nhũn ra, nhào vào trong ngực của anh nhỏ giọng xin anh đừng trêu chọc nữa, cô sắp chết rồi... Anh cũng thật sự ngừng lại, còn rút tay ra khỏi nơi đó của cô.

Nhưng ngay sau đó lại giơ ngón tay ướm át ấy lên trước mặt cô cho cô nhìn—— Tử Thời sững sờ, thẹn thùng gần như muốn ngất đi ngay tại chỗ, hai tay che kín khuôn mặt đỏ bừng.

Con nhỏ xấu hổ cả người run rẩy, rụt người vào trong ngực anh, Thịnh Thừa Quang không chống đỡ được sự mềm mại chân thực trong lòng, hôn nhẹ lên tóc mai ướt đầm mồ hôi của cô, vui vẻ không thôi cười nhẹ: “Rất ngoan!”

Tử Thời che mặt nghe thấy vậy, thần hồn điên đảo nghĩ: Như vậy... Rất ngoan ư? Cô ngoan ngoan như vậy, anh sẽ thích sao?

Truyện được đăng tại [dân da 1 qy đơn](#).

Lúc này, Thịnh Thừa Quang hé môi ngậm lấy vành tai của cô, hơi thở nóng phả vào trong tai của cô, tràn đầy ý tứ ám chỉ: “Trở về phòng nhé? Được không?”

Tử Thời che mặt, lại từ từ gạt đầu, bị anh kéo tay ra hôn lên môi, Thịnh Thừa Quang vừa hôn cô vừa cởi quần áo của cô, hai người quấn quýt không rời hôn đến cửa phòng thì Tử Thời đã bị anh lột sạch chỉ còn lại một chiếc quần lót màu trắng vương ở một bên trên đùi.

Thịnh Thừa Quang đá văng cửa phòng ngủ, bế cô vào trong đặt xuống giường, anh cúi người đè lên người cô, đưa tay tách đùi cô ra, lưu loát chen người vào giữa hai chân cô. [dân da 1 qy đơn](#)

Thân thể cô gầy nhỏ mềm mại trắng như tuyết, người bên dưới anh đã xấu hổ thành một màu hồng ngon miệng, hai bắp đùi nhỏ bé càng cố sức muốn khép lại, lại chỉ có thể kẹp chặt lấy eo của anh. Tay Thịnh Thừa Quang đang xoa phía dưới của cô giúp cô thích ứng, bị cô kẹp lấy, cố ý cười cô: “Đừng có gấp, anh tới ngay.”

Lúc này anh chỉ đưa hai ngón tay vào trong, nơi đó cũng đã chặt đến không thể động đây, vốn là định còn muốn cạo sát thêm một lúc, thế nhưng không biết nha đầu này nghĩ cái gì, nghe anh nói thế lại đột nhiên chủ động hôn lên, đầu lưỡi mềm mại không lưu loát đưa vào trong miệng anh, nhẹ nhàng liếm lấy răng anh, đầu óc Thịnh Thừa Quang nóng lên, cũng không đoái hoài tới cô vẫn còn đang rất chặt chẽ, nâng lấy nơi ấy của mình cọ xát nơi ấy của cô mấy cái, hạ eo xuống tiến vào.

Giống như... giống như chạm vào nước đậu hủ non mềm vậy, nhưng không có vỡ, mềm - mịn - trơn - non bọc chặt lấy, cảm giác đầu đốt sống liên tiếp kêu lên răng rắc, cả người cũng giống như bị điện giật, cảm giác sáng khoái cũng giống như sắp xuất hồn vậy, hận không thể tàn bạo giết chết cô ngay lập tức, lại rất muốn ăn sạch cô mới coi như là an tâm... Thịnh Thừa Quang ngắc đầu, cuối cùng tìm về một chút lý trí thì phát hiện người dưới thân đã đau đến nỗi cả người rịn đầy mồ hôi.

Cô chịu đựng đến cả người phát run, nhưng lại không nói tiếng nào.

Truyện được đăng tại [dân da 1 qy đơn](#).

Trong lòng Thịnh Thừa Quang vừa nặng nề lại vừa ngọt ngào, vội cúi người hôn cô, nhẹ giọng thiết tha hỏi cô: “Bảo bối, đau lắm hả?”

Tử Thời được anh cưng chiều vâng đầu, phía dưới rõ ràng đau như là bị người ta xé rách, lại dùng sức lắc đầu.

Nhưng Thịnh Thừa Quang bị chặt chẽ của cô không thể cử động, làm sao lại không biết cô khó chịu chứ? Nhìn cô gái trẻ mười tám tuổi dưới người mình ép dẹt cầu toàn, trong lòng Thịnh Thừa Quang rốt cuộc không đành lòng.

Anh hôn nhẹ cô, lật người cô lại, để cho cô nằm úp trên giường.

Anh lại lần nữa cúi người đi vào, vật kia của anh cách cái mông nhỏ đang vênh lên của cô đẩy mạnh vào giữa hai đùi cô, có trở ngại khoảng cách, so với tư thế mặt đối mặt mới vừa rồi có lẽ kém hơn nhiều, cũng làm cho cô dễ chịu hơn rất nhiều.

Như thế này Thịnh Thừa Quang vẫn còn sợ cô nhịn đau không chịu nói, duỗi ngón tay đưa vào trong miệng cô, cất giọng dịu dàng dụ dỗ cô: “Lúc đau thì cắn anh.”

Nhưng Tử Thời làm sao sẽ cắn anh? Trong miệng bị nhét một ngón tay, cô vụng về hút mút lấy, trái lại kích thích Thịnh Thừa Quang trên người cô càng thêm kịch liệt.

Trong tiếng thở gấp hỗn loạn mê người, Tử Thời chịu không biết bao lâu, người trên người mình bỗng dùng hết sức va chạm vào cô, như long trời lở đất vậy, Tử Thời bị anh va chạm eo cũng sắp gãy, không nhìn được ngậm lấy ngón tay của anh gọi “ươm ươm ươm” ...Loáng thoáng, cô nghe được anh không ngừng gầm nhẹ bên tai cô, sau đó đột nhiên bị anh ôm chặt, cảm giác được ôm chặt khiến tâm trí Tử Thời gấp ghe, chỉ cảm giác trong người mình vừa nóng lại vừa đầy... Một lát sau thì cái gì cũng không biết. đi n da l quỵ dơn

Thịnh Thừa Quang thông cảm cô mới biết mùi đời, không có hưởng thụ nhiều, dùng tốc độ mất hồn kết thúc trận này, sau khi trải qua trận linh hồn thoát xác này, anh lấy lại tinh thần, sợ mình quá nặng nề ngạt cô, vội vàng ôm cô từ dưới người ra, nhưng ôm đến trong tay lại cảm giác người cô mềm nhũn, có cái gì đó bất thường—— anh nhìn chăm chú, về mặt cô gái đỏ ửng, đã ngủ thiếp đi.

**

Tử Thời ngủ thẳng đến hơn mười một giờ đêm mới thức dậy.

Vừa rồi ngủ quá sâu, sau khi tỉnh lại trong khoảng thời gian ngắn không thể phân biệt được đây là đâu, trong phòng quá tối, cô mơ mơ màng màng muốn ngồi dậy bật đèn.

Vừa chuyển động eo và chân đều đau không thôi, cô rên một tiếng, lập tức có cánh tay vắt ngang, cường thế ôm eo của cô kéo trở lại.

Tử Thời kinh ngạc mở to hai mắt, trong bóng tối chỉ có ánh mắt của anh là sáng lên, cô nhìn đôi mắt ấy nhận ra anh, đầu tiên là vui vẻ, sau đó lại xấu hổ vùi vào trong lòng anh.

“Dậy rồi sao? Có phải đói bụng rồi phải không?” Thịnh Thừa Quang ngủ cất giọng lười biếng, nghe ra rất mỉa mai.

Tử Thời cũng không có nghe rõ anh nói cái gì, ôm lấy eo của anh hạnh phúc “ừm” một tiếng.

“Để anh đi làm chút gì đó cho em ăn!” Anh nói xong liền ngồi dậy, Tử Thời vội vàng ôm chặt anh, “Không muốn không muốn! Chờ một chút!”

Thịnh Thừa Quang gỡ cô từ bên hông ra rồi ôm lấy cô, gạt mái tóc rối trên mặt của cô ra, hôn lên trán cô một cái, kiên nhẫn hỏi: “Sao vậy?”

Tử Thời vẫn còn xấu hổ, không dám nhìn anh, ôm lấy cổ của anh ghé vào bên tai anh hỏi: “Bây giờ mấy giờ rồi?”

Thịnh Thừa Quang đưa tay cho cô xem đồng hồ: Mười hai giờ kém một phút.

Thật tốt quá! Tử Thời ôm lấy cánh tay anh không cho anh đi, đôi mắt chờ đợi kim giây di chuyển qua một vòng, trong lòng lặng lẽ đếm ngược.

“3, 2, 1——” Cô cẩn thận đếm ngược, “Oh... Sinh, nhật, vui vẻ!”

Hóa ra là vì việc này... Thịnh Thừa Quang dở khóc dở cười, vừa cảm thấy cô ấu trĩ, nhưng trong lòng lại cũng không cảm thấy chán ghét, hôn cô nói tiếng “Cảm ơn”, anh lắc lắc cánh tay bị cô ôm lấy, “Bây giờ có thể để anh đi làm đồ ăn cho em rồi chứ, Tử Thời Đại Đại?”

Tử Thời buông tay ra, xấu hổ chui vào trong chăn, còn kéo chăn che phủ đầu.

Thịnh Thừa Quang tùy tiện mặc chiếc quần dài vào rồi liền đi ra ngoài.

Đi vào trong bếp, anh đánh trứng gà trước xong rồi tráng một lớp vỏ trứng mỏng trong chảo, sau khi lấy ra khỏi chảo và cắt lớp trứng mỏng thành những sợi nhỏ, anh nhanh chóng lấy một cái bát và vớt phần đông lạnh, trong tủ lạnh còn có rong biển và tôm, lại nhỏ hai giọt dầu mè vào trong súp, một bát rong biển, tôm, vỏ trứng mỏng và vớt phần mùi thơm tỏa ra bốn phía.

Tử Thời bị anh quần chăn ôm trên đùi, ăn vài miếng vớt phần vừa nóng lại vừa thơm, cô ầm từ tim đến dạ dày, hưởng thụ mà nheo mắt lại, thúc giục anh: “Anh cũng ăn đi!”

Thịnh Thừa Quang lại thối nguội chút, dứt cho cô ăn, anh nhân cơ hội trộm hương, cất giọng trầm thấp mê người bên tai cô: “Không cần, vừa rồi anh ăn rất no rồi.”

Trong phòng ngủ lúc này đã được bật đèn, trên bả vai trần rần chấn của anh, một vài vết đỏ đáng ngờ vẫn còn ẩm ướt, Tử Thời nuốt “ừng ực” tất cả vắn thẩn, vội vàng nói mình no rồi.

Vì để nói lảng sang chuyện khác, cô hỏi anh: “Đúng rồi! Nhất Nhất nói tối hôm nay Tạ Gia Thụ cố ý làm party sinh nhật cho anh, anh không đi không sao chứ?”

“Đừng để ý đến cậu ta.” Thịnh Thừa Quang im lặng, giọng nói đột nhiên lạnh nhạt vài phần: “Còn em? Đã trễ thế này người nhà em không lo lắng cho em sao? Cần anh đưa em về ngay bây giờ không?”

Tử Thời sững sốt, “...Không cần...không..”

Thịnh Thừa Quang để cái bát vắn thẩn trên tủ đầu giường, ôm cô đối mặt với anh, lại hỏi: “Vậy có muốn gọi điện về nói một tiếng không?”

Tử Thời cúi thấp đầu không nhìn anh, cũng không lên tiếng, Thịnh Thừa Quang cũng không hỏi nữa. Yên tĩnh giống như một tảng đá nặng đè trong lòng người.

Một ngày này của Tử Thời quả thực là trôi qua quá chấn động lòng người, bây giờ ngồi trong lòng ngực ấm áp của anh như vậy, cô chợt cảm giác được một loại cảm xúc nào đó tựa như chán nản.

Ngây ngô dại dột nhiều năm như vậy, hôm nay có người này ngay trước mắt, lòng cô bắt đầu cảm thấy như chưa đủ, bắt đầu chán ghét những thứ ngây ngô dại dột đó.

Có thể... nói cho anh biết hay không đây?

Anh đối với cô tốt như vậy, sao cô phải tiếp tục giấu giếm anh chứ?

Không gặt được.

“Em sống một mình” cô đột nhiên nhẹ giọng nói: “Trong nhà của em cũng chỉ có một mình em.”

“Ừ.” Thịnh Thừa Quang không có biểu hiện ra chút đáng vẻ ngạc nhiên gì.

“Em chưa từng gặp qua mẹ em, chưa từng có... Bố của em cũng không thường về... Có khi một năm chỉ tới một lần.” Cô nói tới đây, âm thanh cũng đã run run, giọng nói lại bình tĩnh, giống như là nói đến chuyện của người khác vậy, “Em cũng không biết tên em là gì, ‘Tử Thời’ là bà ở cách vách đặt cho em, bà nói lúc còn bé lần đầu tiên em được đưa đến nhà là hơn mười một giờ khuya, cho nên đặt là... Tử Thời.”

Cô nói xong tay chân lạnh run, máu cả người giống như đã đông lại. Người ôm lấy cô lúc này lại từ từ dùng sức ôm chặt cô hơn... Lòng bàn tay ấm áp của Thịnh Thừa Quang, từ từ xoa trên lưng cô.

“Đáng thương...” Anh hôn vành tai cô, nhẹ giọng thở dài.

Nước mắt tràn mi mà ra, Tử Thời dựa vào trong ngực anh lặng lẽ chảy nước mắt, trong lòng lại cảm thấy ấm áp.

Cô chưa bao giờ biết khóc thút thít lại là một chuyện ấm áp như vậy.

Cô bắt đầu nói thao thao bất tuyệt, từng chuyện, từng chuyện, nhưng thật ra thì cũng không có bao nhiêu chuyện—— cô không có tên, không có ngày tháng năm sinh chính xác, không có đi học... Cô chỉ có một căn nhà và một số tiền lớn, chỉ có Phùng Nhất Nhất là người bạn duy nhất của cô, còn có một bà cụ cách vách thỉnh thoảng cùng cô trò chuyện trong sân.

“Em không có hỏi qua bố của em sao?” Giọng của Thịnh Thừa Quang có chút trầm trầm.

“Đã hỏi...” Tử Thời nói xong, lại im lặng.

Đã hỏi nhưng vẫn không biết, lại không có được câu trả lời. Thịnh Thừa Quang ôm lấy cô ngồi trong bóng tối, từ từ nhắm mắt lại, lạnh lẽo toả ra bốn phía.

“Tử Thời” anh nhắm mắt lại cất giọng trầm thấp nói bên tai cô, “Sau này, ngày sinh nhật của em giống như của anh, cũng là ngày hôm nay.” Người trong lòng hơi động đậy, anh ôm chặt không cho cô động đậy, cường thế lại dịu dàng nói với cô: “Sinh nhật vui vẻ!”

10. Chương 10

Trải qua mười tám năm, “Sinh nhật vui vẻ” là câu đầu tiên.

Tử Thời ngậy người nhìn người đàn ông trước mặt, trong lòng thầm nghĩ: Người như anh thế này, có phải ông trời đền bù cho cô hay không đây?

Thịnh Thừa Quang, có phải dùng mười tám năm ngây ngô dại dột đó của cô để đổi lấy hay không?

Nếu quả thật là như vậy... Rất có lỗi!

Tử Thời nhắm mắt lại, lẳng lặng dựa vào trong lòng của anh.

Lưng cô dán vào lồng ngực của anh, hai thân thể hai nhịp đập dần dần tương hợp, có một trái tim cùng với một trái tim khác cùng nhịp đập.

“Thịnh Thừa Quang...” Giọng của Tử Thời nhẹ như là nằm mơ, “Cảm ơn anh.”

Cám ơn anh đã cho em một cái sinh nhật, sau này mỗi lần đến Tử Thời em không cần lại ảo tưởng hôm nay là không phải.

Cám ơn anh, để cho em trùng sinh một lần nữa.

Vào giờ phút này lòng Thịnh Thừa Quang tràn đầy triu mến, không ngừng hôn nhẹ lên trên gò má của cô, nỉ non hỏi cô: “Em muốn quà sinh nhật là gì?”

Truyện được đăng tại diễn đàn lê quý đồn.

Cô lắc đầu, cô không muốn gì cả, được anh giữ trong ngực âu yếm ôm hôn như thế này... không có quà tặng nào hạnh phúc hơn thế này, cô đã thỏa mãn rồi.

Thịnh Thừa Quang biết cô ngớ ngẩn—— cô giống như một tờ giấy trắng, anh tiện tay vẽ bừa lên một màu bất kỳ, đối với cô đều là màu sắc rực rỡ.

Thật đáng thương, trong đáy lòng anh hoặc ít hoặc nhiều có chút không đành, dịu dàng dỗ dành cô nói: “Lúc sinh nhật có thể nhận ba điều ước, em giấu một điều trong lòng, còn hai điều còn lại bây giờ nói cho anh biết”.

Tử Thời dễ dụ như vậy, anh nói gì cô cũng đều làm theo, cô ngoan ngoãn nghiêm túc nghĩ, sau đó nói cho anh biết: “Vậy... Em muốn đi một nơi rất xa. Em muốn ngồi máy bay.”

Vì cô không biết thông tin thân phận của mình, cho nên cho tới bây giờ cũng chưa từng ngồi máy bay. Cho đến bây giờ, nơi cô đã từng đi xa là tỉnh bên cạnh thành phố C, xe buýt công cộng năm giờ mới đến, cô không có chứng minh thư không thể ở khách sạn, chỉ có thể đi về trong ngày, sau khi xuống xe ở trạm xe thành phố C thì ăn hai viên Kantō hầm[1], sau đó năm giờ ngồi xe buýt trở về.

[1] Kantō: là món hầm truyền thống của Nhật, hầm đồ ăn trong nước cốt dashi nêm shoyu (tương dầu) để có vị mặn.

Thịnh Thừa Quang thở dài một cái, ôm cô chặt hơn một chút, thấp giọng hứa với cô: “Được, sau này anh dẫn em đi.” Anh vuốt ve mái tóc dài mềm mại của người trong ngực, “Chờ chuyện lần này kết thúc... Anh dẫn em đi máy bay đến một nơi rất xa—— đi NaUy đi, hoặc Phần Lan, chúng ta xem cực quang”.

“Cực, quang,” Tử Thời nhẹ giọng lặp lại, “Cực quang là... ánh sáng ban đêm, đúng không?”

“Ừ.”

“Thật không?” Trong bóng tối, cô mở to hai mắt, “Ban đêm thật sự sẽ có ánh sáng sao?”

“Có chứ,” Thịnh Thừa Quang bị câu hỏi ngớ ngẩn của cô chọc cười, “Hơn nữa còn rất đẹp rất đẹp. Đến lúc đó chúng ta cùng đi xem.”

Truyện được đăng tại diễn đàn Lê q pýđ ôn.

Anh cất giọng ấm áp hứa hẹn, Tử Thời lại không trả lời. Vòng tay qua ôm chặt lấy eo của anh, cô dán vào trong ngực anh, từ từ nhắm mắt lại.

**

Ở đêm khuya này, có người ôm nhau triền miên, cũng có người đang nổi trận lôi đình—— Tạ Gia Thụ dày công tổ chức buổi party sinh nhật long trọng, nhân vật chính của buổi sinh nhật lại không có tới. Khách khứa lễ tẻ, đại thiếu Tạ tức giận nổi cơn tam bành.

Cậu không cho trợ lý 24/24 của cậu đi, ra lệnh cho cô ấy ở lại xem cậu nổi giận.

Hội trường được bài trí số tiền lớn bị đập nát thành một mớ hỗn độn, đại thiếu Tạ hung hăng trút ra cơn tức giận này, hung thần ác sát đứng trong một mớ hỗn độn thờ ơ hể. Tóc quăn xinh đẹp rũ xuống, cậu tức giận thối nó lên.

Đảo mắt, thấy người trong góc co rúc hai tay đang ôm đầu, không thèm nhìn cậu, khóe mắt Tạ Gia Thụ giựt giựt, xông về phía của cô ấy gầm lên giận dữ: “Con mẹ nó, cô không thể chạy tới khuyên nhủ tôi sao?!”

Không nhìn thấy tiểu gia rất tức giận? Còn không nhanh sang đây dỗ dành tiểu gia vui vẻ!

Phùng Nhất Nhất kiên định ôm chặt lấy đầu, chỉ sợ ma đầu tức giận vạ đến cá dưới ao. Nhưng càng như vậy Tạ Gia Thụ càng không buông tha cho cô, đi tới đưa tay lôi cô dậy, Phùng Nhất Nhất lại sợ cậu túm gậy tay cô, liền vội xin tha: “Buông tay buông tay! Nhẹ một chút nhẹ một chút! Thôi nào—— nếu không thì tôi thổi cho anh nghe một bài nhé?”

“Cô chỉ có một bài, cô cảm thấy bây giờ thích hợp để cho tôi nghe sao?” Tạ Gia Thụ cười lạnh liên tục.

“Tôi còn biết bài khác đấy!” Cố ý học là vì tối nay! Phùng Nhất Nhất vội vàng khoe cái mình tưởng là mới lạ nói: “ Bài chúc mừng sinh nhật !”

Xi! Hung hăng đâm một dao vào trên vết thương vừa mới cầm máu của Tạ Gia Thụ... Ma vương ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ!

Tức giận bắt đầu vây quanh, Tạ Gia Thụ giọng căm hận nói: “Vào lúc này nhất định là anh ấy ở cùng với con gấu kia rồi!”

Phùng Nhất Nhất sợ cậu giận chó đánh mèo sang Tử Thời, vội vàng cung cấp tình báo giải vây cho bạn tốt nói: “Không thể nào? Hình như bọn họ chia tay rồi! Tử Thời cũng không biết ngày sinh nhật của ông chủ, ông chủ cũng không có mời cô ấy tới party tối nay mà!”

“Cắt! Anh ấy làm sao có thể mời cô ấy đến nơi này!” Tạ Gia Thụ buột miệng nói, chợt dừng lại một chút, nhượng mảy: “Cô mới vừa nói cái gì? Bọn họ—— chia tay rồi sao?!”

Phùng Nhất Nhất gật đầu, Tạ Gia Thụ liền nhảy cẫng lên!

Cậu lập tức vui vẻ bấm gọi điện thoại cho Tử Thời, cũng không thèm quan tâm nửa đêm canh ba cô có ngủ hay chưa.

Trái lại điện thoại liền được bắt máy, chỉ là giọng nói trầm thấp khàn khàn của đối phương khiến cả người Tạ Gia Thụ hơi run rẩy: “Anh Thừa Quang?!” Cậu không dám tin lấy điện thoại di động xuống xác nhận đây số mình vừa bấm gọi, lại nhìn chiếc đồng hồ rơi trong góc—— Giờ này... hai người bọn họ ở cùng nhau sao?!

Tạ Gia Thụ tròn mắt.

“Đã trễ như thế này cậu tìm cô ấy có chuyện gì?” Giọng của Thịnh Thừa Quang rất là không thân thiện, “Cô ấy đang ngủ.”

“Hai người các anh... Ngủ sao?!” Tạ Gia Thụ khó khăn thốt ra một câu.

Nhưng Thịnh Thừa Quang hoàn toàn không có ý giải thích với cậu, “ừ” một tiếng, trực tiếp cúp điện thoại.

Phùng Nhất Nhất vừa nghe được câu nói “Hai người các anh ngủ sao?!” kia, lại liên tưởng đến buổi chiều ông chủ gọi cô đến hỏi chuyện sau đó vội vàng đuổi theo... toàn thân cô liền dựng tóc gáy, biết chắc là đã gây họa, thừa dịp ma vương còn đang cầm điện thoại ngáy người ở đó, cô dựa sát vào bên tường rón ra rón rén trốn ra bên ngoài.

Nhưng cô còn chưa có mò tới cửa, Tạ Gia Thụ nghiêng răng nghiêng lợi chửi thề một câu, sải bước đi tới, liền túm lấy cô kéo đi ra ngoài...

**

Tạ Gia Thụ chọn một câu lạc bộ trên núi ở ngoài ngoại ô thành phố, lái xe từ nơi này vào thành phố, cho dù là hơn nửa đêm trên đường đi không có tình trạng kẹt xe cũng phải hơn ba tiếng.

Trái lại đại thiếu Tạ lại là một tay đua xe lão luyện, thể nhưng tốc độ xe vượt quá 80 khiến người ngồi bên cạnh sợ hãi mặt mày trắng bệch. Cho nên khi bọn họ về đến thành phố thì trời cũng đã sáng rồi.

Từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên Phùng Nhất Nhất thức trắng đêm, cả người đều khó chịu, Tạ Gia Thụ bỏ cô ở cửa tiểu khu nhà cô, cậu quay đầu xe hùng hổ chạy tới chỗ ở của Thịnh Thừa Quang.

Chỗ đó, ánh mặt trời buổi sáng đang chiếu rọi cả một bầu trời.

Đôi nam nữ cả đêm triền miên đang ôm nhau ngủ say, chuông cửa vang lên dồn dập, Thịnh Thừa Quang đưa tay bịt tai người trong lòng, vỗ về cô ngủ tiếp, mặc chiếc áo sơ mi của anh vào cho cô, anh mới xuống giường đi mở cửa.

Tạ Gia Thụ đứng bên ngoài mặt mày hung dữ, giống như một chú chó hung dữ theo dõi anh trước cuộc so tài.

Trên mặt Thịnh Thừa Quang vẫn còn lưu lại dáng vẻ lơ là mới vừa tỉnh ngủ, thần nhiên liếc nhìn cậu ta một cái, “Chuyện gì?”

“Anh thật sự ngủ với cô ấy sao?!” Tạ Gia Thụ tức giận đập lên cánh cửa gầm lên giận dữ.

“Yên lặng một chút.” Thịnh Thừa Quang nhíu mày.

Tạ Gia Thụ nhẫn nhịn, âm thanh nhỏ lại một chút, nhưng giọng điệu vẫn rất tức giận: “Anh cũng quá rồi đấy! Mặc dù... Thật đúng là! Anh thật là quá đáng!” Cậu nói năng lộn xộn bày tỏ sự kinh ngạc và tức giận.

Lúc này Tử Thời từ trong phòng chạy ra, đầu tóc cô rối bù, dụi dụi mắt, vừa nhìn thì biết là vừa mới tỉnh ngủ. Chiếc áo sơ mi của Thịnh Thừa Quang mặc trên người cô trở thành chiếc váy dài đến đầu gối, phía trên cổ áo được cài một nút áo, vẫn lộ ra bờ vai trắng như tuyết, trên đó còn lưu lại một vài vết hôn đỏ mập mờ... Tạ Gia Thụ tròn tròn mắt!

Tử Thời sợ tới mức dừng bước lại. Thịnh Thừa Quang nghiêng đầu nói với cô: “Trở về phòng đi.”

Anh lên tiếng, Tử Thời quay người bỏ chạy, chỉ nghe thấy Tạ Gia Thụ ở chỗ cánh cửa nổi trận lôi đình gầm lên giận dữ: “Cô chờ xem! Sau này cô sẽ khóc!”

Tử Thời một tay nín lấy cổ áo, lao đi như bay, lần đầu tiên trong đời len lén mắng chửi người khác trong lòng: Thần, thần kinh...

**

Sau đó Thịnh Thừa Quang là làm thế nào tống cổ Tạ Gia Thụ đi chỗ khác Tử Thời cũng không biết, lúc anh gõ cửa đi vào gọi cô ăn sáng thì Tạ Gia Thụ đã đi rồi, cô không hỏi, Thịnh Thừa Quang cũng không có nói.

Ăn sáng xong anh phải đi làm, lại thu xếp cho cô ở nhà để nghỉ ngơi. Tử Thời ngoan ngoãn ở nhà ngủ thêm, đến xế chiều lại nhận được điện thoại của Phùng Nhất Nhất, hôm nay Phùng Nhất Nhất cũng xin nghỉ để nghỉ ngơi, hẹn gặp cô—— chỉ trích Tạ Gia Thụ.

Hai người hẹn uống trà ở một nơi như thường lệ, Phùng Nhất Nhất để túi xuống liền bắt đầu thao thao bất tuyệt lên án rất nhiều tội của Ma vương, ngay cả Tử Thời chưa bao giờ nghị luận về người khác cũng nhìn không được phụ họa mấy tiếng.

Nói ra đều là nước mắt, quả thực là một quyển sổ đầy đủ Bệnh thần kinh của Tà ma vương !

Nhưng sau khi nói ra trong lòng liền thoải mái hơn nhiều, hai cô gái thảo luận về mái tóc quần cùng với cách phối hợp quần áo đẹp dễ của Tà Gia Thụ, thoải mái và vui vẻ chuẩn bị kết thúc lần gặp mặt này, Tử Thời gọi người đến tính tiền.

Cô mở ví ra, thẻ tính dụng mà Thịnh Thừa Quang cho cô rơi “lạch cạch” trên bàn, Phùng Nhất Nhất tò mò cầm lấy nghiên cứu: “Cường hào! Đây có phải là tấm thẻ đen (black card) của nam chính trong truyền thuyết dùng đúng không hả?!”

Tử Thời cũng không biết.

Phùng Nhất Nhất liền lấy di động ra tra, sau khi tra được so sánh một chút, vui vẻ thốt lên một tiếng: “Đúng là thẻ đen! Rõ ràng là thẻ đen!” Cô lật qua xem, thấy phía sau tấm thẻ là chữ ký rồng bay phượng múa của Thịnh Thừa Quang, “Đây là của ông chủ cho cậu sao!”

Tử Thời không thể không đắc ý, vui vẻ gật đầu, “Anh ấy bảo tớ sau này đều xài tiền của anh ấy.”

“Nhưng...” cô tò mò hỏi Phùng Nhất Nhất: “Bởi vì màu sắc là màu đen cho nên gọi là thẻ đen sao?”

“Không có kiến thức!” Phùng Nhất Nhất khiển trách tác giả nhà cô, “Thẻ này là thẻ tín dụng của kẻ có tiền đấy! Phí năm gần mười ngàn nhân dân tệ! Gọi là——” cô quên từ, cầm điện thoại lên đọc theo : “U, l, t, i, m, a!”

Đọc xong sau đó cô vô cùng đau lòng nhức óc dạy dỗ Tử Thời: “Ai bảo cậu không xem đam mỹ! Tầm nhìn nông cạn! Cậu biết không! Trong sắc thịt trần đầy thường thường sẽ có tấm thẻ này đấy! Tiểu công anh ta nhất định là ném tấm thẻ này lên mặt tiểu thụ sau đó mới có thể cùng với tiểu thụ——”

“Cái đó...” Tử Thời yếu ớt ngắt lời, hỏi: “Nhưng tranh tó vẽ là phim hoạt hình mà, trong rừng rậm lại không có thẻ tín dụng...”

Phùng Nhất Nhất trả lại thẻ cho cô, vui vẻ thúc giục: “Cậu kiểm tra lại một chút xem thẻ này có phải là thật hay không!”

Tử Thời lặng lẽ nhận lấy tấm thẻ thanh toán. Lúc cô ký tên một nét lại một nét ký ba chữ “Thịnh Thừa Quang”, Phùng Nhất Nhất nhìn thấy liền cảm khái nói: “Lời nói của ông chủ chúng ta thật đúng là sâu không lường được! Vừa ra tay chính là thẻ đen!” Cô chắc chắn than thở, nghĩ tới gì đó lại nói cho Tử Thời biết, nói: “Gấu của cậu đấy, rõ ràng bản quyền cũng đã bán cho Thiên Thần rồi, nhưng mấy tháng nay trang web của chúng ta bỏ phí tuyên truyền còn nhiều hơn bên Thiên Thần kia cơ đấy!”

Truyện được đăng tại [dĩ n da l qy đơn](#).

Hai cô gái đều là hồn nhiên ngây thơ, Phùng Nhất Nhất không chút để ý nói, Tử Thời nghe xong chỉ cảm thấy tự hào, gật đầu vui vẻ nói: “Ừ! Anh ấy rất lợi hại!”

Cô rất là vui, giọng nói khó tránh kiêu ngạo và thỏa mãn, sắc thịt trần đầy khiến bạn đọc giả trung thực Phùng Nhất Nhất liền nghĩ sai, lập tức dùng ánh mắt vừa gian ác lại vừa mập mờ nhìn về phía bạn tốt... Tử Thời từ từ cúi đầu, đỏ mặt.

Phùng Nhất Nhất chân thành khuyên nhủ: “Người bạn trẻ, buông thả dục vọng tổn hại sức khỏe đấy!”

11. Chương 11

Sau khi chia tay Phùng Nhất Nhất để về nhà, đi được nửa đường thì Tử Thời cố ý rẽ vào siêu thị.

Ngày hôm qua, lúc anh ấy nấu cơm đã nói “Em tưởng anh cũng giống em sao?”, mặc dù đó là câu nói đùa, nhưng làm cho Tử Thời ấy nấy không yên, dù gì cô cũng là con gái, không có lý nào lại bắt anh nấu cơm cho cô ăn cả.

Nếu đã ở bên cạnh anh thì dù sao cô cũng phải làm cho anh chút chuyện.

Mặc dù cái gì cô cũng không biết.

Xách túi lớn túi nhỏ nguyên liệu nấu ăn từ siêu thị đi ra, Tử Thời còn nghiêm túc mua thêm một quyển sách dạy nấu ăn gia đình, đáng tiếc là sau khi trở về nhà đảo lên xuống một hồi cô vẫn cảm thấy chưa thể bắt tay vào làm được, tại sao sách dạy nấu ăn này lại không viết vụn lửa bếp ga như thế nào nhỉ?

Tử Thời xám mặt mở máy tính lên tra.

Sau cô cũng nghĩ ra biện pháp, lợi dụng đầy đủ đồ dùng nhà bếp- dùng lò vi sóng chưng một quả trứng gà, dùng nồi cơm điện nấu hai bát lớn canh cà chua trứng, sau khi cô nấu canh xong, càng đánh càng hăng tiếp tục dùng nồi cơm điện nấubánh sủi cảo đông lạnh.

Thịnh Thừa Quang tan tầm trở về nhà, vừa vào cửa đã ngửi được hương vị kì lạ của bánh sủi cảo đông lạnh, tuy có hơi ngán nhưng lòng anh lại ấm áp một cách kỳ lạ.

Anh đổi giày đi vào nhà, ngang qua phòng ăn nhìn thấy trên bàn có một bát đậu hũ giống như trứng gà chiên, bên cạnh một trái một phải là hai bát canh trứng gà cà chua lớn.. Nhưng là hai món đồ ăn cũng không còn nóng, anh lắc đầu cười rộ lên, đi vào bếp tìm người.

Trong phòng bếp giống như vừa có đại chiến xảy ra,...trên bồn rửa là một đồng vỏ trứng, một ít nguyên liệu nấu ăn vương vãi, trên mặt sàn là hai quả trứng bị vỡ tung, nhìn rất thê thảm. Vợ anh, Tử Thời đang quay lưng về phía cửa, trong tay cầm một con dao phay giơ lên cao, lông mày của Thịnh Thừa Quang nhảy dựng lên, cô kêu rên một tiếng rồi dùng sức chặt xuống- một cái đầu con gà đông lạnh bay tới. Thịnh Thừa Quang vội vàng nghiêng đầu tránh đi.

Còn Tử Thời sau khi chặt rơi đầu gà thì thở mạnh một hơi, lại tiếp tục giơ cao cái dao, Thịnh Thừa Quang vội vàng ba chân bốn cẳng chạy qua nắm lấy cổ tay cô ngăn con dao lại.

“ Cô gái ngu ngốc này! Em làm gì thế?” Anh buồn cười hỏi: “ Em đang chặt thịt gà sao? Người không biết còn tưởng là em đang phân thây nó ấy chứ!”

Tử Thời: “.....Một chút, thật ra.. thì cũng không sai biệt lắm!”

Đây là lần đầu tiên trong đời cô đối diện với một con gà, nói chuyện cũng lắp bắp, Thịnh Thừa Quang nghe thấy bỗng bật cười, tâm tình cũng trở nên rất tốt, “Đưa dao cho anh”, anh lấy dao trong tay Tử Thời, nhân cơ hội hôn cô một cái, dịu dàng lại ra vẻ thân sỹ hỏi: “ Xin hỏi đại tiểu thư, cô muốn chế biến nó như thế nào?”

“ Em muốn hầm canh gà” Tử Thời tất nhiên muốn phát huy hết mức tối đa công dụng của nồi cơm điện. “ Nhưng nồi không nhét vừa toàn bộ con gà”.

Thịnh Thừa Quang nhìn con gà trên thớt, yên lặng thở dài nói “Lấy tạp dề mặc cho anh”.

Lần này sẽ giúp cô gái ngốc này nấu canh gà một lần vậy.

Tử Thời lấy tạp dề xuống đeo vào cho anh, đứng một bên nhìn anh chặt mấy dao vừa mạnh, chính xác, làm xong con gà, sau đó lấy muối xát qua bỏ vào trong nồi hầm cách thủy.

Anh để lại hai miếng ức gà, nhanh nhẹn băm nhỏ, trộn với bột, lại thái nắm sau đó bỏ tất cả vào canh trứng gà cà chua mà cô làm. Cho lửa lớn, sau khi sôi thì vụn nhỏ lại, đổ hai bát canh vào nồi, nấu đến khi nổi bọt phát ra tiếng “ùng ục, ùng ục”, Thịnh Thừa Quang rắc thêm ít bột tiêu phía trên, lấy thìa múc một ít thổi nguội rồi đưa cho Tử Thời nếm....hương vị tuyệt ngon làm cho Tử Thời im lặng rơi lệ đầy mặt.

Chuyện này... thật không công bằng?!

Anh lại lấy bánh sủi đông lạnh mà cô làm lộn xộn có thể nhìn thấy nhân bên trong ra, cho vào trong chảo chiên đều, đến khi mỗi mặt đều có màu vàng óng ánh tỏa mùi thơm nức, cô cắn thử một miếng, giòn giòn ăn thật ngon!

Thịnh Thừa Quang nấu cơm, Tử Thời đứng bên cạnh nhìn, xong còn kéo góc áo của anh theo phía sau hông anh xoay qua xoay lại. Lúc ăn bánh sủi cảo, bởi vì nóng nên cô cầm bằng cả hai tay, ăn xong không

để ý lại kéo vạt áo anh, anh đang sắp bánh vào đĩa thì dừng lại, cúi đầu nhìn áo sơ mi trắng dính đầy dầu do móng tay của mình.....

Từ Thời giật mình thấy bản thân đã làm sai, lập tức rút tay giấu sau lưng, đáng thương nhìn anh...Thịnh Thừa Quang nghĩ nếu lúc này cô có cái đuôi sẽ ra sức vẫy thật mạnh mẽ.

Anh bắt đầu rút khăn giấy lau mấy đầu ngón tay dính mỡ của cô, trong lòng nghĩ thầm mình đi nuôi đứa trẻ hay là thú cưng vậy?.

Nhưng tại sao anh lại không thấy phiền phức tí nào?

Hôm nay nếu đổi lại là Tạ Gia Thụ dám mè nheo với anh như vậy, thì sớm đã bị anh xách cổ áo ném ra khỏi cửa rồi. Nhìn áo sơ mi trắng bị nhiều vết dầu chấm, nguyên liệu nấu bữa tối thì ngổn ngang, nhưng anh lại cảm thấy không hề mất hứng ?

Ngược lại trong lòng lại thấy ấm áp, thoải mái.

Không muốn nghĩ nhiều, cảm giác kì lạ này làm Thịnh Thừa Quang khó chịu, cho nên lúc đi ngủ cũng không quan tâm cô hôm qua mới biết mùi đời, hung hăng đè ép cô dưới thân.

Từ Thời vẫn rất trức trặc, mặc dù cả người bị anh hôn đến nổi màu hồng nhạt, nhưng đối mặt với lúc anh đi vào, cô vẫn không chịu nổi mà co người lại hướng lên trên, trong miệng râm rì, đáng vẻ muốn khóc nhưng lại không khóc quả thực làm người ta muốn hành hạ cô đến chết!

Thịnh Thừa Quang sợ mình sẽ bị đáng vẻ này của cô làm cho phát điên, sợ mắt Chân Hồng* của mình nói sẽ làm cô bị thương, đành phải lật cô lại.

Cũng có thể là do ấn tượng đêm qua, nằm úp sấp như vậy khiến cô không còn sợ, còn dám chủ động quay đầu hôn anh, mút lấy đầu lưỡi mềm mại của anh, ngón tay của anh vuốt ve phía dưới cũng không kháng cự, cái miệng nhỏ còn khẽ lui về sau cọ sát anh...trong lòng Thịnh Thừa Quang nóng lên, xấu xa nghĩ: cô gái nhỏ, em thật xinh đẹp!

Ngón tay không để cô kịp thích ứng, rút ra sờ soạng phía trước nhào nặn....viên đậu nhỏ giống cô vừa then thùng lại vừa nhiệt tình. Ngón tay anh ấn, xoa nhẹ hai cái làm cả người cô rung động như có điện chạy qua, vịn vịn thắt lưng kẹp hai chân, cúi đầu kêu nhỏ: “Không được, không cần như vậy...”

Trên người Thịnh Thừa Quang cũng đều đã sôi lên rồi! Vật chộc giữa hai chân cô căng lớn đáng sợ, cô chuyển động hơi cọ sát tới một chút cũng khiến anh muốn hút khí lạnh, phải ép bản thân suy nghĩ việc khác mới không giao cho cô ngay lập tức... Anh chợt phát hiện: ngay từ đầu không phải là chuyện tư thể cơ thể như thế nào, mà chính là anh hoàn toàn không chịu nổi đáng vẻ mềm mại yếu ớt rồi lại tỏ vẻ cố gắng nghênh hợp của cô.

Rõ ràng cô rất sợ hãi việc này, cố gắng cự tuyệt anh như vậy, Thịnh Thừa Quang không chịu nổi loại một lòng nghênh hợp này.

Nhưng lòng người thật sự rất kì lạ, càng cảm giác cô hoàn toàn tin tưởng, anh lại càng không nhận được muốn hung hăng bắt nạt cô. Cổ tay bị hai chân cô kẹp chặt nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc anh chuyển động ngón tay, anh ấn dùng sức nhào nặn chỗ kia, nhào nặn làm cả người cô run run, thở gấp giống như muốn ngất đi.

Thịnh Thừa Quang cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Từ Thời vô lực bắt lấy cổ tay vừa kéo vừa đẩy của anh, nhưng về việc này cô đâu đủ sức, ngược lại còn bị anh cầm tay kéo xuống...Cô nhỏ giọng thét chói tai, chạm đến chỗ đó thì giống như bị phỏng muốn rút tay về, nhưng Thịnh Thừa Quang làm sao có thể bỏ qua cho cô? Cầm tay cô thật chặt, rồi đưa vật ấy của mình ở giữa hai đùi cô bỏ vào trong tay cô, dạy cô sờ.

Đây rõ ràng là bắt nạt cô...Từ Thời xấu hổ muốn khóc, nhỏ giọng nức nở nghẹn ngào nhưng lại không biết phải nói gì, Thịnh Thừa Quang nhân cơ hội dụ dỗ đầu độc cô: “Bảo bối...ngoan, nói cho nó...đi vào.”

Cái gì đi vào?

Anh cầm tay cô nắm lấy vật kia, còn có thể là cái gì đi vào chỗ nào nữa?!

Đánh chết Tử Thời cũng không nói ra!

Nhưng anh thực rất xấu xa, lại có kiên nhẫn, thấy cô không nói gì anh liền tiếp tục cọ xát, Tử Thời bị anh giầy vò không chịu nổi, tay run run cầm lấy vật kia, dẫn tới để ở nơi đó của mình, như vậy anh chỉ cần động eo một cái là có thể đi vào! Nhưng anh không làm thế. Tiếp tục dùng cứng rắn cọ cô, dùng ngón tay hành hạ cô phía dưới, cọ xát làm cô sắp hồng mắt, kẹp chân khóc lóc run rẩy nói: “Thịnh Thừa Quang....đi vào...”

Nghe được lời anh muốn, mới hài lòng không đợi thêm động thất lưng đi vào.

Chậm rãi, kiên quyết đẩy mạnh vào chỗ sâu nhất, Tử Thời bị tra tấn đã lâu giờ toàn thân giống như được thông suốt, vừa căng trướng vừa thoải mái, không biết nên làm như thế nào mới phải, ngón tay bầu chặt lấy ga giường, thân thể cô không ngừng co rút rung động.

“Hô! Bảo bối....” Thịnh Thừa Quang cũng vô cùng sướng khoái, hơi thở nóng như lửa cắn vào vành tai cô, “Thoải mái không?”

Trước mắt Tử Thời mơ hồ rất nhiều ánh sao sáng lạng, đôi môi im lặng run rẩy, không nói ra được chữ nào. Thịnh Thừa Quang cho là cô cố ý chịu đựng không lên tiếng, trong lòng sinh tà ác, giữ chặt eo nhỏ như nắm tay của cô va chạm chạy nước rút một lúc, va chạm làm ánh sao trước mắt cô lớn dần, ngẩng đầu cả người run run mấy giây, rồi ngất đi.

Thịnh Thừa Quang thoải mái gằm nhẹ đâm tới mạnh mẽ liên tiếp, chợt cảm thấy người phía dưới mềm nhũn... Anh ảo não không thôi, tự trách bản thân tại sao lại làm cho cô ngất đi vậy?

Cô không có phản ứng, anh cũng không dùng nhiều sức mạnh, nhân lúc tình trạng tối nay của cô tốt, ôm người cô lật lại mặt đối mặt, lại động thân chiếm lấy cô, một lúc tùy tiện chạy nước rút, thở mạnh đổ gục trên người cô...

**

Tử Thời đêm nay mơ đẹp, mơ thấy chú gấu của cô.

Chú gấu bởi vì yêu bầu trời ban đêm đầy sao cùng trăng sáng, từ trong rừng rậm đi ra, nó tìm được một hồ nước nhỏ, nằm xuống bên hồ, như thế thì mỗi đêm nó cũng sẽ được gặp ánh trăng trên mặt hồ.

Cho dù ngày mai trăng lặn mặt trời lên như cũ, đã từng có ban đêm như vậy cũng không tính đã sống uống phí

.

Giấc mơ ngọt ngào cùng màn đêm lui dần, ngoài kia ánh mặt trời đang dâng lên, Tử Thời tỉnh lại, phát hiện bản thân đang nằm úp sấp trong ngực Thịnh Thừa Quang.

Vừa mở mắt liền nhìn thấy gương mặt đang ngủ của anh, bình thường là vẻ mặt lạnh lùng, lúc này nhìn anh giống như đứa bé, hiền lành lại yên bình.

Tử Thời hạnh phúc không muốn cử động, cứ nằm úp sấp trong ngực anh như vậy say mê nhìn anh ngủ.

Thịnh Thừa Quang một đêm này cũng ngủ rất ngon, khi tỉnh lại thấy trong lòng thoải mái không nói nên lời. Mở mắt ra, là đôi mắt trong suốt của cô gần trong gang tấc, không làm gì khác chỉ chuyên tâm nhìn anh, cũng không biết đã tỉnh bao lâu, cô gái ngốc của anh.

Anh hơi cong môi cười, miệng không phát ra tiếng mà làm khẩu hình nói với cô: “Chào buổi sáng, hôn một cái.”

Tử Thời hé miệng cười, vươn tới hôn trên môi anh một cái. Khẽ di chuyển cô mới phát hiện ra là mình đang mở rộng hai chân nằm sấp trên người anh ngủ, hơn nữa phía dưới một trận.. nóng hầm hập ào ào chảy ra từ trong cơ thể, cô kẹp chân nhảy xuống giường cuống quýt chạy vào phòng tắm, trong lòng hối hận vì vừa rồi cảm thấy anh là đứa trẻ.

Làm gì có đứa trẻ nào tà ác như vậy chứ!

12. Chương 12

Trong nhà Thịnh Thừa Quang so với chỗ ở của Tử Thời quả thực là quá nhỏ, căn biệt thự ba tầng mà Tử thời đang ở kia có khoảng mười hai phòng, tầng dưới cùng và phòng khách chắc cũng lớn hơn toàn bộ nơi này của Thịnh Thừa Quang.

Nhưng biệt thự ấy có nhiều phòng hơn nữa thì Tử Thời cũng chỉ có thể ngủ một mình ở trong đó, phòng khách chỗ đó có lớn hơn nữa cũng chỉ có một mình cô đi lại, chỗ này lại có Thịnh Thừa Quang, cô cực kỳ thích nơi này!

Thích đến nỗi không muốn ra khỏi cửa, mỗi ngày giống như làm tổ ở trong nhà.

Hiện tại mỗi ngày Thịnh Thừa Quang về nhà, đẩy cửa là có thể nghe được hoặc thấy được tiếng động của cô: đôi khi là vừa mới giặt sạch quần áo đầy cả máy giặt, nhưng cô không biết trước khi giặt phải phân loại quần áo, áo lót với quần áo sơ mi đều bỏ chung vào bên trong túi giặt, cho nên áo sơ mi của Thịnh Thừa Quang lúc nào cũng vướng với áo lót của cô thành một, cô liền thở hổn hển kéo toàn bộ ra ngoài. Cô nấu cơm trong phòng bếp bao lâu, vẫn không biết dùng bếp gas, cũng vì sợ lúc xào thức ăn dầu bắn tung toé, liền nhìn chăm chú cái nồi cơm điện găng sức giày vò, thứ gì cũng thử cắt thành miếng bỏ vào nấu một chút.

Có người như vậy bên cạnh, quả thật không thể nói không phiền phức, hơn nữa Thịnh Thừa Quang độc lập từ nhỏ, cho tới bây giờ đều chăm sóc bản thân thoải mái một cách thoải đáng, vẫn là lần đầu tiên anh tiếp cận cuộc sống không có phẩm chất như thế này.

Nhưng...nhưng so với căn phòng yên tĩnh gọn gàng ngăn nắp trước đây thì anh lại cảm thấy như bây giờ cũng không tồi.

Quần áo giặt nếu biến dạng có thể mua lại, anh có thể nấu ăn rất khá ăn rất ngon. Còn cô gái gốc của anh – chỉ cần đứng bên cạnh dùng ánh mắt sùng bái nhìn anh là được rồi !

Thật ra lúc đầu một phần chỉ là chăm sóc, thời gian đầu nguyên nhân có thể cũng chỉ là do trong lòng có một chút thương xót, nhưng lòng người là thứ rất khó khống chế, không ý thức được càng lúc càng nhiều, cũng không biết lúc nào thì những ranh giới này bắt đầu mơ hồ, dần dần biết thành yêu thương, thậm chí là cưng chiều.

Tử Thời được anh cưng chiều đến choáng váng đầu óc, hoàn toàn đã ném căn phòng lớn mà mình ở ra sau đầu rồi.

Thật ra thì trong căn nhà lớn đó ngoài cô còn có một thím ở cùng, mỗi ngày phụ trách quét dọn nấu cơm cho cô, nhưng gần như thím ấy chưa bao giờ nói chuyện với cô, nhiều năm qua cũng chỉ để ý đến ăn mặc của cô thật tốt để không bị bệnh, chuyện khác một mực không hỏi đến. Trước đây cũng từng có mấy ngày mấy đêm Tử Thời ở bên ngoài dạo chơi, sau khi trở về ánh mắt của thím ấy cũng giống như khi cô còn ở nhà tối hôm qua.

Lần này cũng thế, nhiều ngày như vậy cô không trở về cũng không hề đi tìm cô.

Ngược lại nhà hàng xóm bên cạnh Diệp Kỳ Viễn, gọi điện thoại đến giọng điệu có chút sốt ruột hỏi cô đã đi đâu, nói rằng bà nội của anh đã hỏi nhiều lần mấy ngày nay.

Tử Thời ấp úng, cô chưa kịp nghĩ ra lý do, Diệp Kỳ Viễn đã đoán được: “Có phải cô kết giao với bạn trai ở bên ngoài ?”

“...Ừ”. Tử Thời không nghĩ ra được lời nói dối, thừa nhận.

Diệp Kỳ Viễn bật cười một tiếng, dạy dỗ cô: ” Còn nhỏ tuổi đã không lo học cho giỏi, bao nhiêu tuổi rồi mà đi học người khác kết giao bạn trai - lên giường với anh ta chưa?”

Tử Thời: “.....Ặc...”

Diệp Kỳ Viễn hung dữ mắng cô một câu: “Cô làm các biện pháp an toàn cho tôi! Nghe thấy không! Sau này cô mang bầu đừng có tới tìm tôi đưa cô đi phá thai nhé!”

Diệp Kỳ Viễn nhắc nhở một câu giống như sấm sét giữa trời quang, Tử Thời nghe xong trợn tròn mắt.

Trước đây hình như cô cũng biết loại chuyện này một chút, nhưng theo Thịnh Thừa Quang vui vẻ như vậy, cô hoàn toàn không nghĩ tới việc này. Bây giờ suy nghĩ một chút, quả thật mỗi lần anh đều trực tiếp vào bên trong cô.....

Bị Diệp Kỳ Viễn châm chọc mắng một trận, Tử Thời khúm núm để điện thoại xuống, vội vàng đi mở máy tính.

Cẩn thận tỉ mỉ kiểm tra qua một lần, cô nhảy dựng lên cầm ví tiền đi siêu thị, mua về....Một túi lớn áo mưa đủ loại kiểu dáng.

Cô không biết chọn mua thứ này như thế nào, da mặt lại mỏng, lập tức nhanh chóng lấy trên giá mỗi loại hai hộp.

Đến tối lúc Thịnh Thừa Quang chạm cô, cô giãy dụa vươn tay lấy đồ giấu ở dưới gối ra, đẩy đẩy đầu đang vui bên cổ cô, cho anh xem: “Này, cái này!”

Người đàn ông nhiệt tình đang ôm cô hơi thở như lửa, ngẩng đầu liếc mắt nhìn đồ trên tay của cô, anh thẳng lưng hung hăng đẩy vài cái, anh mê đắm thứ mà bởi vì lúc trước thương tiếc cô mà vẫn không đụng vào chỗ sâu nhất....Hô! Cái loại chặt chẽ sít sao này, cảm giác bị nơi mềm mại đó từng chút một từng chút một hút lấy- Thịnh Thừa Quang đau nhức thở dài một tiếng, càng mạnh mẽ đâm tới.

Tử Thời mềm mại kêu một tiếng, bất ngờ không kịp chuẩn bị....Cô mất hồn khẽ mở miệng, tiêu cự hai mắt tan dần, không cảm nổi hộp đồ trong tay, làm nó rơi xuống trên giường

Thịnh Thừa Quang đưa tay gạt hộp bao cao su xuống trên mặt đất, sau đó nắm hai cổ tay cô đè trên gối, anh cúi người hôn cái miệng mềm mại đang rên rỉ của cô, thân dưới hung hăng va chạm cô vừa mạnh lại vừa sâu, làm phương thức như thế anh thật không khống chế nổi, chống đỡ cô hung hăng mấy cái.....

Nóng quá.....hai chân Tử Thời đạp đạp vô lực, chán nản ngã xuống.

Qua hồi lâu Thịnh Thừa Quang mới buông cô ra, Tử Thời bị anh làm đã muốn mê man, mắt nhắm hờ nằm vô lực dưới thân anh thở hổn hển.

Thịnh Thừa Quang liếm liếm môi cô, khàn giọng hỏi: “Người nào cho em thứ này?”

Anh hỏi ba lần Tử Thời mới nghe rõ, hơi thở yếu ớt trả lời: “Mua.....Em tự mua.....”

Trong bóng tối hình như Thịnh Thừa Quang cười một tiếng.

Anh phủ ở trên người cô nghỉ ngơi một lúc, đứng dậy bật đèn lên, kéo ngăn tủ đầu giường ra, vừa nhìn bên trong quả nhiên hơn nửa ngăn kéo đều là thứ này, ngổn ngang các loại kích cỡ hương vị nào cũng có.

Anh cầm một cái lên, nhìn phía trên một chút thì thấy viết rõ ràng là hương vị chuối, khi mở ra đúng là có mùi chuối ngọt, Thịnh Thừa Quang bỗng nhiên thấy thú vị, kéo tay cô qua nói: ” Tới đây! Anh dạy cho em cách dùng như thế nào.”

” Không cần!” Tử Thời rút nhanh tay về: “Cái này là.....là cái dùng cho lúc đó!”

Thịnh Thừa Quang chau chau mày, cúi người ngăn chặn môi cô hôn một lúc, lập tức lại bắt lấy tay cô đi sờ anh: ” Được rồi, ngay bây giờ có thể dùng, tới đây đi!”

“... ..” Tử Thời khóc không ra nước mắt, “Này, cái đó là cho anh dùng mà!”

” Đúng vậy. Nhưng anh dùng chỗ nào đây?” Thịnh Thừa Quang nhàn nhã hỏi cô.

Tử Thời: “.....”

Giáo sư Thịnh: ” Đến đây nào? Người bạn nhỏ

”

Lần hoạt động hoàn toàn mới này giáo viên hoạt động rất lâu. Quá nửa gần kéo bao cao su bị đổ trên giường tạo thành một đồng lớn ,toàn bộ đều bị mở ra, trong đó những số nhỏ tất nhiên không có đất dụng võ, số trung.....Cũng rất miễn cưỡng, ngược lại số lớn có thể dùng, mỗi hương vị giáo sư Thịnh đều chọn một cái, sau đó để cho học trò của anh giám định xem hương vị ngọt ngào miêu tả bên ngoài bao có đúng là thật hay không.

Tử Thời bị anh trêu chọc mặt đỏ sắp rỉ máu, run rẩy dùng chăn che đầu, sắp khóc đến nơi. Bỗng nhiên Thịnh Thừa Quang yên lặng, Tử Thời sợ hãi lộ đầu từ trong chăn ra, chỉ thấy trong tay của anh cầm một cái phía trên viết: số, nhỏ, đặc biệt.

Thịnh Thừa Quang cầm miếng “Số nhỏ đặc biệt” kia nhướn mày nhìn sang, trái tim Tử Thời run lên, ô ô ô.... ” Em....lúc mua em không có nhìn! Em không biết cái này cũng có cỡ! Không biết!”

” Ừ.” Giọng nói Thịnh Thừa Quang dịu dàng khẳng định cô không biết chính là không có tội, “Em chỉ mới cùng anh, quả thật cũng không biết hình dạng số trung với số nhỏ trông như thế nào.”

Tử Thời ra sức gật đầu!

“Đáng tiếc em cũng không còn cơ hội biết rồi.” Giáo sư Thịnh thương tiếc nhìn cô nói: “Nhưng mà không sao, bảo bối, anh có thể đại khái cho em cảm giác một chút.”

Anh cười gian ác đến như vậy, cho dù Tử Thời nghe không hiểu lời anh nói nhưng cũng biết chắc chắn là không tốt ! Cô vội vã trốn vào trong chăn!

Nhưng mà lần này Thịnh Thừa Quang không tới vén chăn của cô.

Tử Thời nắm thật chặt chăn trên đầu, đang căng thẳng như vậy, đột nhiên tay anh với vào từ phía dưới.....

” Anh...anh, dừng!” Cô xấu hổ khép chân lại, vừa đúng lúc kẹp lấy cổ tay anh, ngón tay thon dài của đàn ông nhanh nhẹn dò xét đi vào, một ngón, hai ngón, ba ngón.....thân người từ sau lưng cô dính sát, ôm cả cô và chần vào trong ngực, thân mật cắn vành tai cô thở hổn hển dạy: “Em xem, kém như vậy một chút là số nhỏ, ah.....Thật chặt.....Như vậy là số trung, á.....Thả lỏng một chút bảo bối, số trung không động được.....”

Cuối cùng Tử Thời nắm cổ tay anh giữa hai chân, khóc cầu xin anh: cô không cần học.

“Thật?” Thịnh Thừa Quang thật sự nghi ngờ, hơn nữa rất không bằng lòng. Tử Thời gật đầu liên tục, bắt cứ giá nào chủ động đưa tay chặn anh lại

Nhiều bao tránh thai đủ hương vị như vậy, đến sau cùng thì một cái cũng không dùng tới. Dư âm vừa đi qua, Tử Thời mệt mỏi nằm úp sấp trong ngực anh, một ngón tay cũng không cử động được, Thịnh Thừa Quang vẫn còn chưa vừa ý, nhéo cái mũi nhỏ vểnh lên của cô chơi một lúc, nắm tay cô đan mười ngón tay vào nhau đưa tới bên môi hôn nhẹ nhàng.

Anh nghĩ lại hôm nay cô làm những việc này liền buồn cười, lúc cười hơi thở nóng phun trên tay cô, tê tê đại đại: “Đồ ngốc, tại sao em có thể cái gì cũng không biết vậy? Tiêu tiền lung tung, không biết nấu cơm, ban ngày ở nhà đêm thì ra ngoài.....Ngay cả mua thứ này cho đàn ông cũng có thể lầm.”

Rõ ràng là đang trách mắng cô, nhưng nghe giọng điệu anh lại giống như đang rất vui?

Tử Thời khó khăn mở mắt, ngơ ngác một lúc nói: “Nhưng mà không ai dạy cho em cả.....”

Cô vẫn luôn một mình, tiền có tiêu cũng không hết tất nhiên nghĩ cần cái gì thì đi mua, không có người nào nói chuyện với cô, không có người nào chơi cùng cô, nếu mệt thì đi ngủ, đói bụng thì dậy đi tìm đồ ăn.....Thời gian nhiều như vậy, tất cả đều trống không, dù sao cũng không có ai quan tâm cô. Cho đến bây giờ cũng chưa từng có ai dạy cô phải tiêu tiền như thế nào cho đúng, nấu cơm, ăn uống, làm việc và quy luật nghỉ ngơi.

Không có ai..... Cho đến bây giờ rốt cuộc có anh.

Thịnh Thừa Quang yên lặng, đột nhiên hỏi: “Vậy em vẽ tranh là ai dạy em?”

Tử Thời im lặng trong chốc lát, nhỏ giọng nói: ” Em tự biết.”

Thịnh Thừa Quang không nói.

Anh không nói lời nào Tử Thời liền sợ, đợi một lúc, cô cố gắng hướng lên trên cọ xát, ôm lấy cổ anh thật chặt chạm vào anh, âm thanh nhỏ nhẹ mềm mại lấy lòng nói: “Em sẽ học, mỗi thứ đều học, anh đừng chán ghét em....Được không?”

“Không cần học”. Anh dịu dàng trả lời, giọng nói có phần chua chát, hôn lên trán cô, thấp giọng nói: “Sau này đi theo anh, ở bên cạnh anh em vẫn có thể như vậy.”

13. Chương 13

Từ sau khi thì thào câu hứa hẹn kia, Thịnh Thừa Quang đối với Tử Thời ngày càng nuông chiều.

Trước đây Tử Thời từng nói với anh không muốn đi làm, muốn ở nhà vẽ tranh, lúc đó Thịnh Thừa Quang còn dạy bảo rằng cô quá yếu ớt, nhưng bây giờCô không muốn đến công ty thì sẽ không đi, nếu công ty Thiên Thần thúc giục cô nộp phần kịch bản chuyển thể, thì Thịnh tổng sẽ trực tiếp trả lời rằng: “Gần đây tác giả có việc rất quan trọng, việc chuyển thể kịch bản giao cho người biên kịch chuyên nghiệp làm đi.”

Người của Thiên Thần trợn tròn mắt: lúc đầu kiên trì yêu cầu mời tác giả tham dự chuyển thể kịch bản cũng là Thịnh tổng ngài mà!

Thịnh Thừa Quang: phải, cho nên tôi có quyền chấm dứt lời mời chứ sao.

Về phần Tử Thời.....Kỳ thực cô cũng không có quan tâm chuyện công việc này lắm. Trước đây cô hăng hái nỗ lực cũng vì muốn lấy niềm vui của Thịnh Thừa Quang, bây giờ anh dung túng cô, cô liền bỏ tay lên đầu ngay cả vẽ tranh cũng ngừng, cả ngày việc gì cũng không làm, chỉ vây quanh anh.

Kỳ thực như vậy là không đúng, nhưng mà.....Để anh nuôi cô đi, Thịnh Thừa Quang thâm nghĩ trong lòng, cô ngoan như vậy mà.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này anh phải đi công tác, ra nước ngoài hơn một tháng, để cô mỗi ngày phải ra ngoài đi làm một mình anh cũng không yên tâm.

Nhưng mà cứ giấu cô trong nhà như vậy, Thịnh Thừa Quang cảm thấy vẫn chưa yên tâm nên cố ý bay trở về một lần: ở trên máy bay mười mấy giờ, phong trần mệt mỏi chạy về, nấu cho cô bữa cơm, làm thêm nhiều món bỏ vào tủ lạnh, mấy ngày kế tiếp cô lấy ra hâm nóng lên là có thể ăn. Thời gian còn lại cũng không đủ cho hai người triền miên lấy một lần, Thịnh Thừa Quang ôm cô trong lòng dứt cơm ăn, vội vàng hôn nhẹ cô, rồi phải ra sân bay ngay lập tức, ngồi thêm mười mấy giờ nữa bay trở lại công tác.

Hàng ngày Tử Thời ở trong nhà đếm ngón tay tính lúc anh trở về, thời gian còn lại một ngày ba bữa luyện tập nấu ăn.

Ngày đó, đợi cho đến lúc Thịnh Thừa Quang trở về, Tử Thời đã trải qua thời gian dốc sức chuẩn bị và luyện tập. Long trọng làm một bàn gồm ba món ăn một món canh: rau trộn dưa chuột, cá nước rau diếp, chính giữa bàn lớn là một đĩa lớn cá ngừ và rau xà lách, dưa chuột, quả thánh nữ trộn salad, còn có một bát canh..... vẫn là canh cà chua trứng giống như cũ.

Thịnh Thừa Quang xách va li hành lý nhìn bàn thức ăn này, yên lặng đưa tay xoa xoa đầu cô.

Cái người hai mắt sáng lóng lánh đang chờ được khen ngợi kia ngay lập tức tiu ngưu cụp cái đuôi xuống.

“Em đi gọi ít đồ bên ngoài về ăn.” Cô vừa nói xong đã muốn chạy đi.

Thịnh Thừa Quang buông tay “Bịch” một tiếng bỏ lại va li hành lý, nhanh mắt kéo tay cô lại, vừa nhìn—sao lại nước mắt lưng tròng rồi?

“Anh còn chưa nói em cái gì, sao lại uất ức lên thế?” Ngón tay anh nâng cằm cô, dịu dàng trêu chọc.

Tử Thời đúng là cảm thấy uất ức! Vừa uất ức lại vừa lo lắng.

Uất ức là mình đã cố gắng như vậy, sợ là mình cố gắng hết sức vẫn làm không tốt. Cô sợ mất anh.

Thịnh Thừa Quang đáng thương, vừa mệt mỏi trở về, còn chưa kịp thả lỏng nghỉ ngơi do chênh lệch múi giờ, đã phải ôm cô đổ dành trước.

Để chân thành biểu hiện không chê đồ ăn cô nấu, anh lập tức ngồi xuống ăn một ít đồ ăn trên bàn — không có cơm, cô gái ngọc của anh hoàn toàn quên mất mục đích của nồi cơm điện chỉ dùng để nấu cơm, ném luôn chuyen nấu cơm ra ngoài chín tầng mây.

Thịnh Thừa Quang ôm cô trong ngực, bản thân tự ăn hai miếng liền dứt cho cô một miếng, cô vừa ăn vừa rơi nước mắt, yếu ớt vô cùng, Thịnh Thừa Quang cảm thấy cô bé này cố tình bày ra dáng vẻ làm anh đau lòng muốn nâng trong lòng bàn tay, một câu nói nặng lời cũng không nỡ nói cô, cứ ôm cô trong ngực như vậy dụ dỗ dứt cho cô....Cô không chịu ăn, anh cũng không ăn, dứt khoát bế cô vào trong phòng ngủ.

Tử Thời bị anh đặt trên giường, tay lại vòng quanh cổ anh không chịu buông ra, Thịnh Thừa Quang bị cô dính lấy làm trái tim tan chảy, hôn lên vành tai khéo léo đáng yêu của cô, anh nhỏ giọng cười nói với cô: “Em phải để cho anh đi tắm chứ? Hay là....” anh xấu xa trêu chọc cô: “Em muốn theo anh tắm cùng nhau?”

Cô ngọc của anh, rõ ràng mắc cỡ đỏ bừng mặt nhưng vẫn không chịu buông tay, sau đó do dự một chút, vậy mà gật đầu một cái.

Chắc là thật sự rất nhớ anh, bình thường xấu hổ như vậy, thế mà hôm nay lại bằng lòng.

Thịnh Thừa Quang cảm động trong lòng nóng hừng hực.

Cảm động như vậy, đương nhiên muốn dùng hết sức bắt nạt cô! Thịnh Thừa Quang lột sạch cô bế vào trong bồn tắm đầy nước ấm, để quỳ xuống trong đó, cái mông yêu kiều vểnh lên, anh từ phía sau chiếm lấy cô dùng sức va chạm, còn mở miệng tà ác trêu chọc cô: “Lâu rồi không cho em ăn, thêm ăn đúng không?”

“Ừ.....” Tử Thời bị anh đòi lấy cả người như nhũn ra, không nói nên lời chỉ có thể rên hừ hừ, chịu đựng anh hơn một tháng không phát tiết dục vọng, bụng dưới vừa trướng lại vừa căng, giống như rót vào rất nhiều nước nóng, rất thoải mái lại rất không thoải mái.

Thịnh Thừa Quang mạnh mẽ một mạch xông vào bên trong cô, chạm vào khối non mềm kia dùng sức cọ xát, Tử Thời nằm sấp trong bồn tắm nhắm mắt lại ra sức lắc đầu, cơ thể trắng như tuyết run rẩy, không nói được câu nào, anh lại không chịu tha cho cô, cầm hai tay cô xoay ra phía sau, một tay anh nắm lấy kéo ra sau, cô bị buộc phải uốn ngược quỳ thẳng.

“Nói chuyện!” Anh vươn đến, bá đạo cắn lỗ tai cô, “Có phải hay không rất muốn anh?”

Cả người Tử Thời đều đỏ, gật đầu run rẩy đáp: “.....Muốn.....Rất muốn rất muốn.....”

Thịnh Thừa Quang rất hài lòng với câu trả lời của cô, dưới thân động tác va chạm mạnh mẽ làm bọt nước trong bồn tắm văng khắp nơi, cô kêu lên vừa đau đón lại vừa hưởng thụ, anh thấp giọng cười tiếp tục hỏi: “Đang suy nghĩ cái gì? Có phải muốn anh như vậy anh không? Hả?”

Tử Thời bị anh hành hạ muốn sống không được muốn chết cũng không xong, vừa khóc vừa quay đầu lại chủ động hôn anh, nhẹ nhàng cắn lấy đầu lưỡi anh mút vào, hi vọng anh không nói chuyện nữa, chuyên tâm hơn.....Thịnh Thừa Quang đúng là bị cô hấp dẫn dời sự chú ý, môi lưỡi quấn quýt khó mà buông ra, phía dưới chiếm lấy cô vừa mạnh vừa sâu, làm anh nhiệt huyết sôi trào lại rất hài lòng.

Cả người cô bị hôn chỗ nào chỗ đấy đều đỏ, anh buông cô ra, lật lại, ngửa mặt nằm trong bồn tắm.

Làm tư thế này liền thấy được rõ ràng vẻ mặt cô khi được anh yêu thương, Thịnh Thừa Quang vừa nhìn máu trong người đã nóng lên, không quan tâm mạnh mẽ chạy nước rút.

“Bảo bối.....” Thời gian dài anh chưa từng làm, lần đầu tiên cũng có chút miễn cưỡng, cảm giác mình không được anh vội vã đưa tay nâng cô lên, ôm thật chặt trong ngực hôn liền tiếp, phía dưới gât gao chiếm lấy cô, động đến sâu bên trong, trong chốc lát liền gâm nhẹ kết thúc.

Trong phòng tắm lại trải qua hai lần nữa mới kết thúc, tắm rửa xong tinh thần Thịnh Thừa Quang rạng rỡ đi ra, khăn tắm trong ngực đang bao lấy người bị tắm đến nổi màu hồng, đã thoi thóp.

**

Náo loạn cả đêm, hai người đều ngủ rất ngon. Ngày hôm sau Thịnh Thừa Quang dậy trễ, khi tỉnh lại trời đã sáng rõ, anh đuổi lưng một cái ngồi dậy, lắc đầu, cảm giác tinh thần rất sảng khoái, toàn thân thoải mái.

Tử Thời không ở trên giường, anh nghĩ thầm cô gái ngọc này nhất định là đi làm bữa sáng cho anh rồi, tâm tình tốt xuống giường đi phòng bếp tìm người.

Nhưng phòng bếp cũng không có ai.

Thịnh Thừa Quang đi vòng vo, ở bên ngoài nhà vệ sinh nghe được tiếng động của cô.

Anh đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Tử Thời ngồi xổm trên mặt sàn bên cạnh bồn cầu, đang nôn.

Thịnh Thừa Quang vội vàng đi đến ôm lấy cô, không để cho cô ngồi trên sàn gạch lạnh như băng.

Một tay vén tóc cô đang rũ xuống, một tay vỗ nhẹ trên lưng cô, “Làm sao thế này?”

Cô nôn khan không ngừng, hình như là đã nôn rất lâu rồi, suy yếu dựa vào lồng ngực anh, mắt nhắm hờ nhỏ giọng nói với anh: “Em khó chịu.....”

Mặt cô trắng bệch dựa vào ngực anh nhỏ giọng nói khó chịu, trong lòng Thịnh Thừa Quang giống như bị ai đâm ột dao, kéo khăn lông xuống lau mặt cho cô, anh dịu dàng an ủi nói: “Đừng sợ, không có việc gì, anh đưa em đi bệnh viện.”

Tử Thời lắc đầu một cái, đôi môi giật giật vừa muốn nói gì đó, vừa buồn nôn, từ trong ngực anh hướng tới bồn cầu tiếp tục nôn khan. Thịnh Thừa Quang sốt ruột, không đợi cho cô nói chuyện, bế cô đứng lên liền đi ra ngoài.

Tử Thời quả thực rất khó chịu, lúc bị anh ôm lên xe cô giả vờ nói tên một bệnh viện tư nhân: “Đi tìm bác sỹ Trần Hiên, anh ấy biết tình trạng của em.”

Thịnh Thừa Quang để cô xuống chỗ ngồi, cài tốt dây an toàn cho cô, “Đừng nói chuyện, nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lúc.....Có anh đây rồi.”

**

Bệnh viện mà Tử Thời nói là bệnh viện tư nhân, thu lệ phí đắt đỏ, nhưng đảm bảo bí mật cho bệnh nhân, từ nhỏ cô đã xem bệnh ở chính chỗ này.

Trần Hiên là một bác sỹ nam trẻ tuổi, dáng dấp vô cùng tốt, vì vậy khi anh cố gắng nhận lấy Tử Thời từ trong tay Thịnh Thừa Quang, Thịnh Thừa Quang trừng mắt liếc anh một cái.

“À.....việc đó,” Trần Hiên thu tay lại, “Cô ấy khó chịu chỗ nào?”

Thịnh Thừa Quang ôm người đặt trên giường khám bệnh, “Cô ấy nôn rất nhiều. Kiểm tra thử xem.”

Trần Hiên nhìn cô gái yếu ớt trên giường bệnh một chút, lại nhìn người đàn ông trước mắt, ngẩn người, gọi y tá tới, giúp một tay kiểm tra cho Tử Thời.

Thịnh Thừa Quang sốt ruột chờ kết quả khám bệnh trong phòng khách, không ý thức nắm tay đi qua đi lại, anh khẽ cúi đầu, ánh mắt thật sâu không nhận ra cảm xúc gì. Đợi rất lâu, thấy Tử thời ngồi trên xe lăn được y tá đẩy ra, sắc mặt cô đã đỡ hơn một chút, chỉ là vẻ mặt nhìn qua rất lúng túng.

Thịnh Thừa Quang bước lên đón lấy, cúi người nhìn cô kỹ càng, Tử thời lại cúi đầu cắn môi, hình như là có lời gì xấu hổ không dám nói ra.....Trong lòng anh hung hăng dao động, thẳng người lên nhìn Trần Hiên đứng một bên.

” Cô ấy..... Cô ấy sao rồi?” giọng nói Thịnh Thừa Quang hết sức bình tĩnh hỏi.

Trần Hiên cười, ký tên trên tờ kiểm tra kết quả rồi đưa cho anh xem: “Không có việc gì. Là do thuốc không tốt gây tác dụng phụ, thể chất cô ấy hơi yếu, phản ứng có chút lớn.” Bác sỹ Trần cười chăm chú nhìn người đàn ông của Tử Thời nói: “Thuốc tránh thai khẩn cấp là thứ rất tổn thương cho thân thể, đồng chí nam phải chú ý một chút nhé.”

Tử Thời xấu hổ không ngẩng đầu lên được, nhưng Thịnh Thừa Quang không nói câu nào, dần dần cô cảm thấy không bình thường, sợ hãi ngẩng đầu nhìn về phía anh, phát hiện anh dùng ánh mắt lạnh lẽo xa lạ

đang nhìn cô chăm chăm, khi ánh mắt Tử Thời chạm vào mắt anh, trong nháy mắt đó nhịp tim cô như ngừng lại.

Cô không tự chủ trốn ra phía sau, sau lưng tiếp xúc với xe lăn, mặt vừa mới có chút khởi sắc lại trắng trở lại.

14. Chương 14: Chương 14

Trầm Hiên căn dặn Tử Thời ở trong bệnh viện nghỉ ngơi một lúc rồi rời đi.

Thịnh Thừa Quang không nói một lời ngồi bên cạnh chờ, nét mặt không chút thay đổi nhìn qua rất tuần tú, nhưng cũng làm Tử Thời hết sức sợ hãi.

Cô cố gắng nhớ lại mấy ngày nay những lúc anh đối xử tốt với cô, nụ cười dịu dàng và những cái ôm thân mật, khi cô xác định tồn tại chân thật, mới lấy can đảm đưa tay chạm vào anh.

Ngón tay nhẹ nhàng chạm lên cánh tay anh, cách lớp áo khoác, không thể cảm nhận nhiệt độ cùng tình cảm của anh, Tử Thời thoáng dùng sức, anh quay đầu nhìn lại.

“Có thể đi được rồi?” giọng nói anh bình tĩnh hỏi.

Tử Thời lặng lẽ rút tay về, gật đầu một cái.

Hai người đi ra ngoài, cô y tá đuổi theo từ phía sau, chu đáo đưa cho Thịnh Thừa Quang một túi thuốc, phía trên ghi lời dặn của bác sỹ là thuốc tránh thai dài hạn, nói rằng đây là bác sỹ Trầm kê đơn, bác sỹ Trầm còn nói thuốc này không tổn thương thân thể như thuốc tránh thai cấp tốc.

Trầm Hiên này thật đúng là.....Thịnh Thừa Quang có chút tức giận, sau khi ra ngoài tiện tay ném luôn túi thuốc kia vào thùng rác trước cửa bệnh viện.

Tử Thời thất thanh khe khẽ “A” một tiếng, Thịnh Thừa Quang đang bực bội, hỏi: “Thế nào?”

Giọng nói anh lạnh lùng, Tử Thời nửa chữ cũng không dám nói, vội vàng lắc đầu tỏ ra không có gì.

“Em không cần phải uống thuốc. Không muốn mang thai thì nói, sau này có thể không làm.” Nói xong anh xoay người đi. Tử Thời đứng tại chỗ nhìn anh sải bước đi xa, nghĩ rằng không thể đi theo, nhưng mà anh đi tới bên cạnh xe lại quay đầu lại tìm cô, nhướn mày hỏi: “Còn lo lắng gì nữa?”

Trên đường anh phóng rất nhanh, trong dạ dày Tử Thời cảm giác buồn nôn còn chưa dịu xuống, xe đi tốc độ như vậy cô liền khó chịu, chỉ còn cách che kín miệng để ngăn mình không nôn ra.

Thịnh Thừa Quang nhìn thoáng qua gương chiếu hậu thấy mặt cô trắng bệch, sau đó cho xe chạy chậm lại, rồi dừng ở ven đường.

Tử Thời vội vàng mở cửa xuống xe, mới vừa ngồi xuống bên đường cô liền nôn.

Buổi sáng cô còn chưa ăn cái gì cả, chỉ nôn ra nước trắng, trước mắt như có sao bay loạn, thật không dễ chịu. Bên tai nghe được âm thanh mở cửa xe thật mạnh, sau đó có người ôm lấy cô từ phía sau, giống hệt như lúc sáng sớm để cô dựa vào trong lồng ngực của anh, anh vén tóc cô, nhẹ nhàng vỗ về trên lưng cô.

Tử Thời run rẩy dựa vào lòng anh.

Thịnh Thừa Quang cầm trên xe xuống một chai nước, giúp cô súc miệng, rồi để cho cô uống hai ngụm. Đợi cô cảm thấy dễ chịu, anh mới ôm cô trở lại trên xe.

Lúc anh nghiêng người tới cài dây an toàn, Tử Thời không kiềm chế được, cố lấy can đảm đưa tay ôm anh.

” Thật xin lỗi.....” Trên tóc cô ẩm ướt, dán lên mặt anh, ngay cả trong âm thanh cũng mang hơi nước, làm trong lòng Thịnh Thừa Quang mềm nhũn.

“Nếu anh không phát hiện ra, có phải em định mỗi lần đều uống thuốc? Em có biết rằng thuốc đó một năm cũng chỉ được uống hai lần?” Không hiểu vì sao trong lòng anh không nén được cơn giận, “Em nghĩ cái gì thế? !”

“.....Em không biết.....” Tử Thời khóc, “Xin lỗi anh.....”

Nghĩ chắc là cô cũng không biết, thật ra cũng không phải Thịnh Thừa Quang nổi giận đối với cô. Anh từng nói qua về sau cô liền đi theo anh, những việc này, căn bản là cô không biết.

Vậy mà cảm thấy áy náy trong lòng.

Thịnh Thừa Quang vuốt đầu tóc trong ngực, giọng nói mềm nhẹ hơn một chút, ”Tử Thời, em nói cho anh biết, tại sao phải uống loại thuốc kia? Còn có lúc trước em mua những thứ đó—có phải em không muốn sinh con cho anh, phải không?

Cô không trả lời, chỉ khóc.

Thịnh Thừa Quang kiên nhẫn đợi rất lâu, nhưng bị tiếng khóc của cô làm tâm trí rối loạn, rất muốn gào lên với cô một câu nhưng lại sợ dọa cô, nhìn lâu muốn học máu, mạnh mẽ gỡ tay cô ra, cài xong dây an toàn cho cô, anh vòng ra trước đầu xe rồi lên xe, mặt vẫn âm trầm như trước.

Nhưng khi xe chạy trở lại trên đường, so với bình thường còn chậm chạp hơn rất nhiều.

**

Thịnh Thừa Quang đưa Tử Thời về đến nhà anh, nhưng anh không bước xuống xe.

Tử Thời yên lặng chảy nước mắt, khi anh dừng xe không đợi anh lên tiếng, một mình xuống xe đi lên lầu.

Cô đi lên thu dọn hành lý của mình, lấy tấm thảm màu đen với chìa khoá anh đưa cho cô ra, để ở vị trí dễ thấy trên bàn trong phòng khách.

Lúc này chuông cửa bỗng vang lên, cô vừa mừng vừa sợ nhảy dựng lên, nhào ra mở cửa, nhưng ngoài cửa không phải là người vừa đi quay lại, mà là một người con trai còn trẻ mang theo hộp đồ ăn.

“Tiểu thư, cô khoẻ chứ,” cậu trai trẻ đó mặc đồng phục khách sạn rất lễ phép khi nói chuyện: “Đây là Thịnh tiên sinh căn dặn cho khách sạn chúng tôi đưa cháo tới, mong cô hãy dùng khi còn nóng.”

Tử Thời cảm ơn anh ta, lấy hộp đồ ăn đi vào, cô mở ra nhìn bên trong, tầng thứ nhất là một đĩa bánh, bánh bao với bánh mì hấp, tầng thứ hai có hai hộp cơm làm bằng gốm, mở ra nhìn thì thấy có hai loại cháo là cháo thịt nạc và cháo bí đỏ, vẫn còn nóng hổi, tầng thứ ba là cái khay trong đó có tám ngăn nhỏ, bên trong mỗi ngăn có một ít thức ăn mỗi loại, nhìn qua rất nhẹ nhàng thoải mái lại ngon miệng.

Mỗi một hộp Tử Thời đều mở ra, sau đều đóng lại toàn bộ.

Lấy hộp đồ ăn để ở trên bàn bên cạnh tấm thảm đen và chìa khoá, cô nhìn mấy thứ này ngăn người một lúc, bỗng đứng dậy chạy vào phòng ngủ lấy ra một cái áo sơ mi trắng của anh ở trong tủ ra, lén lút bỏ vào vali hành lý của mình mang đi.

**

Cô trở về chính nơi ở của mình, thím đang lau sàn trong phòng khách, lúc Tử Thời đi vào ngẩng đầu nhìn một cái sau đó.....Tiếp tục lau sàn.Tử Thời nhẹ giọng nói: “Thím, con về rồi đây.” Sau đó một mình kéo va li hành lý lên lầu.

Trở lại phòng ngủ mười tám năm của mình, đóng cửa phòng, cô mệt mỏi dựa vào sau cửa trượt chân xuống, ngồi trên sàn.

Lấy từ trong va li cái áo sơ mi trắng ra, Tử Thời cầm cái áo nâng trong lòng bàn tay, run rẩy úp mặt xuống, lúc lâu sau cô khóc lên.

Thịnh Thừa Quang, cô nhẹ giọng gọi tên anh trong lòng, xin lỗi anh.

Xin lỗi anh, em còn chưa làm tốt, làm anh không vui. Nhưng mà, em không có gì cả, em thật sự không dám.....Không dám dùng tất cả đánh cược. Nếu chỉ một mình em, bất kể như thế nào cũng được, nhưng em không thể kéo thêm một đứa bé vô tội theo em nữa, em không thể trở thành người mẹ tốt.

Cô im lặng khóc rất lâu, khóc một liên ngủ thiếp đi, co người lại trên thảm phía sau cửa, ôm áo sơ mi trắng của Thịnh Thừa Quang, ngủ rất say.

Lúc Phùng Nhất Nhất gọi điện thoại đến Tử Thời nửa mê nửa tỉnh còn tưởng là một giấc mơ, trong điện thoại âm thanh của Phùng Nhất Nhất vô cùng kích động: "Tử Thời! Tổ đã nói với cậu mà! Ông chủ của chúng ta rất khủng bố ~! Quá khủng bố luôn!

Nghe tiếng bên kia điện thoại một tràng hoan hô, âm thanh Phùng Nhất Nhất phấn khởi truyền đến: "Trang web này của chúng ta chẳng phải Đại Đại cậu tạo ra sao! Công ty truyền tranh Thiên thần sẽ phải quỳ gối trước chúng ta!"

".....Sao thế?"

"Chẳng lẽ ông chủ không nói cho cậu biết sao? ! Cậu không biết à? ! Lần này ông chủ ra nước ngoài đi gặp Mộng Công Hán hợp tác! Mộng Công Hán đó! Tử Thời! > đã bán bản quyền cho Mộng Công Hán rồi! Cậu sẽ nổi tiếng đó!"

Tử Thời suy nghĩ một chút, trả lời: "Ừ, tớ biết rồi."

"Bây giờ cậu ở đâu?" Phùng Nhất Nhất nghe thấy giọng của cô có gì đó không bình thường, "Ông chủ nói tối nay sẽ mở tiệc ăn mừng đó, lúc nào thì cậu tới đây?"

".....A, tớ biết rồi." Tử Thời hỏi một đằng trả lời một nẻo, nói qua loa với Phùng Nhất Nhất mấy câu, rồi cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại cô ngồi dậy, phát hiện ngoài cửa sổ trời đã tối rồi.

Cô ngồi đó ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, so với lúc trở về cảm thấy chóng mặt, cô ngẩng đầu sờ sờ trán mình thấy hơi nóng, vội leo lên trên giường đi ngủ.

Đắp chăn ngủ đến khi trời tối mịt, đến lúc nửa đêm Tử Thời bị đói làm tỉnh lại, cô suy nghĩ một chút đúng là đã lâu mình chưa ăn gì.

Cô ngọ ngoáy muốn đứng lên, nhưng vừa cử động liền choáng váng cả người đổ mồ hôi lạnh, vội vàng nằm xuống.

Muốn đưa tay ấn chuông gọi thím lên, nhưng lần mò rất lâu lại mò thấy điện thoại di động, cô lấy lại mở khoá, nhưng không biết lúc này có thể gọi cho ai.

Thịnh Thừa Quang.....Một lần lại một lần cô đọc tên anh.

Đủ để chống đỡ cơn đói.

Có lẽ chỉ cần thành tâm là sẽ được đền đáp, điện thoại di động chợt sáng lên, sau đó rung lên làm tay cô tê dại, Tử Thời không dám tin mở to hai mắt, ngón tay run rẩy bấm vào trả lời, thật cẩn thận "Alo?" một tiếng.

Đầu bên kia điện thoại, âm thanh Thịnh Thừa Quang rất dè dặt: "Em đi đâu vậy hả?"

Tử Thời nhìn xung quanh mình, "Em.....Em ở nhà em."

Anh không lên tiếng, trong điện thoại yên lặng rất lâu, Tử Thời nhẹ giọng gọi anh: "Thịnh Thừa Quang....."

"Không có việc gì," lần này anh trả lời, "Đã muộn thế này, ngày mai rồi nói, thân thể em không thoải mái, nghỉ ngơi sớm một chút, đừng thức đêm nữa."

Anh nói xong hình như có ý muốn gác điện thoại, Tử Thời rất muốn gọi anh lại, nhưng chỉ ngập ngừng nói "Được".

Lúc này đầu bên kia điện thoại của Thịnh Thừa Quang có người gõ cửa sổ "Cốc cốc cốc", sau đó Tử Thời nghe được âm thanh của một người đàn ông nói: "Ngài ổn chứ, tiên sinh, ngài không thể dừng xe chỗ này."

Âm thanh này có chút quen thuộc, trong lòng cô khẽ động, từ trên giường ngồi dậy, hỏi anh: “Anh ở đâu thế?”

Bên kia anh đang nói ngắn gọn với người đàn ông kia mấy câu, sau đó yên lặng nói: “.....Ngay trước cửa khu chung cư em ở.”

Tử Thời lớn tiếng nói “Chờ em!”, cầm di động nhảy xuống giường chạy ra ngoài.

**

Mùa này lúc đêm khuya rất lạnh, Tử Thời mới từ trên giường xuống mặc phong phanh, từ trong phòng ầm ập chạy một mạch đến cửa chung cư, cả người bị gió thổi lạnh lẽo. Thịnh Thừa Quang dừng xe ở bên đường cửa khu chung cư, thấy cô chạy như bay từ bên trong ra ngoài anh vội vàng xuống xe, bước tới, mở cánh tay chặn cô lại.

“Em chạy gì thế!”, Hôm nay anh thật sự là thế nào cũng cảm thấy không đủ muốn nổi nóng với cô, giận dữ bảo cô: “Còn mặc ít như thế! ”

Vừa nói anh vừa cởi áo khoác ra bao lên người cô.

Trên áo khoác anh có mùi rượu, chắc là mới từ tiệc ăn mừng trở về nhà phát hiện không thấy cô, quần áo cũng không kịp thay vội đi tìm cô.

Tử Thời không thấy lạnh một chút nào, cố gắng vươn tay từ trong áo anh ra, giằng giằng muốn ôm anh.

Thịnh Thừa Quang tức giận, động tác thô lỗ đẩy tay cô lại, ôm ngang cô lên hướng xe đi tới.

Lúc này một chiếc xe việt dã cao lớn từ bên ngoài đường lái vào, vừa lúc chạy qua bên cạnh hai người, đột nhiên phanh gấp dừng lại.

Diệp Kỳ Viễn hào hứng hạ cửa kính xe xuống khuôn mặt tuần tú từ từ lộ ra, cũng không nhìn về phía Tử Thời— “Thịnh Thừa Quang?” Anh kinh ngạc nhìn người đàn ông bên cạnh xe.

Lại nhìn người lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn ở trong ngực hắn, Diệp Kỳ Viễn lập tức nheo mắt lại!

15. Chương 15

“Tử Thời!” Giọng nói Diệp Kỳ Viễn nghe rất nguy hiểm, “Lập tức, ngay lập tức đi lại đây cho tôi !”

Tử Thời đối với Diệp Kỳ Viễn sợ hãi đã thành tính, nghe xong lời anh nói theo bản năng muốn rời khỏi ngực Thịnh Thừa Quang, nhưng ngay lập tức Thịnh Thừa Quang ôm cô lại, không nói lời nào bế cô vào trong xe.

“Đó là Diệp Kỳ Viễn,” Tử Thời nhỏ giọng giải thích với anh, “Anh ấy ở cạnh nhà em, chúng em là hàng xóm.”

“Anh biết.” Thịnh Thừa Quang cài cúc áo khoác lại cho cô, hôn trên miệng cô một cái, “Em ngồi đợi đừng cử động, không phải xuống xe.”

Tử Thời nhìn Thịnh Thừa Quang đóng cửa xe, đi qua, mà phía bên kia Diệp Kỳ Viễn cũng từ trên xe nhảy xuống, anh đá cánh cửa nhìn qua động tác có vẻ đang cấu giận.

Hai người đàn ông đối diện sải bước tới gần, Diệp Kỳ Viễn đưa tay kéo cổ áo Thịnh Thừa Quang, tung ra một cú đấm vừa đẹp vừa hung ác.

Thịnh Thừa Quang đưa tay ngăn cản, nhưng không có ý đánh lại.

Tử Thời tim đập rất mạnh, vội vàng xuống xe, nhưng cô vừa mới mở cửa xe, Thịnh Thừa Quang giống như có mắt ở sau lưng: “Tử Thời, trở lại.”

Tử Thời do dự rồi về ngồi lại trong xe.

May là họ không còn đánh nhau nữa, chỉ thấy Thịnh Thừa Quang nói khẽ với Diệp Kỳ Viễn mấy câu, Tử Thời nhìn thấy vẻ mặt Diệp Kỳ Viễn từ hung ác chuyển thành lạnh lẽo tức giận.

Cô cố gắng vểnh tai mồn nghe một chút bọn họ nói chuyện gì, nhưng khoảng cách khá xa, âm thanh của bọn họ lại thấp, ngay cả một câu một chữ cũng không nghe thấy.

Rốt cuộc Diệp Kỳ Viễn cũng buông lỏng quả đấm, không kiên nhẫn đẩy Thịnh Thừa Quang một cái, sau đó bước tới xe của Tử Thời đang ngồi.

Anh đi tới gõ cửa sổ xe thật mạnh “thùng thùng thùng”, Tử Thời vội vàng hạ cửa kính xuống.

“Nghe cho kỹ, tôi chỉ hỏi cô duy nhất một lần.” hình như Diệp Kỳ Viễn do dự gì đó, ánh mắt tàn nhẫn hung ác, anh nghiêng rắng nghiêng lợi hỏi: “Bây giờ cô cùng tôi về, hay là đi cùng hắn ta?”

Đôi môi Tử Thời vừa động đây muốn trả lời, anh lạnh lùng nói thêm: “Cô suy nghĩ cho kỹ rồi hãy trả lời tôi ! Nếu không hậu quả một mình cô gánh vác!”

“Tôi biết”, Tử Thời nói nhẹ, chuyện này cô nghĩ vô cùng rõ ràng, “Tôi muốn đi cùng Thịnh Thừa Quang.”

“Con mẹ nó đầu óc cô có vấn đề à ?! Cô mới biết anh ta mấy ngày!?” Nháy mắt Diệp Kỳ Viễn giận tím mặt, “Tại sao?!”

“Bởi vì anh ấy tới đón tôi.” Tử Thời nhỏ giọng nhanh chóng nói.

Nếu như anh ấy ghét bỏ cô, vứt bỏ cô.....cô sẽ rời khỏi anh ấy, nhưng bây giờ anh ấy tới đón cô, cô nhất định muốn đi cùng anh.

Diệp Kỳ Viễn nâng người đứng thẳng lên, sau lưng là khung cảnh lúc nửa đêm, anh nhìn cô gái cúi đầu trong xe, lắc đầu một cái. Làm như thất vọng, lại giống như.....Thở phào nhẹ nhõm.

Thịnh Thừa Quang từ trong màn đêm chậm rãi đi tới, mở cửa buồng lái ngồi vào, mang Tử Thời đi.

**

Trở lại chỗ ở của Thịnh Thừa Quang, vừa vào cửa liền thấy cái hộp đựng thức ăn ở trên bàn trong phòng khách bị đánh đổ, hộp gốm đựng cháo trứng thịt nạc vỡ làm hai nửa, toàn bộ cháo rơi vãi trên thảm.....Tử Thời quay đầu một chút xem kẻ đầu sỏ gây ra, Thịnh Thừa Quang cố giả vờ ra vẻ không xấu hổ, ho một tiếng, nói: “Em vào trong nằm một lúc đi, anh đi làm cho em chút gì đó.”

Anh nhắc nhở một cái, Tử Thời cũng cảm thấy đói bụng, một ngày chưa có cơm nước gì, cô vuốt vuốt cái bụng xẹp lép, lúc này mới nhận ra trong dạ dày rất khó chịu.

Thịnh Thừa Quang thấy liền nổi giận: “Lúc đưa tới còn nóng em cố tình không ăn , cho em đói chết !”

So với lúc anh cười lạnh lùng với cô, đáng vẻ anh nổi giận như vậy Tử Thời lại không sợ, ngược lại còn cảm thấy vui vẻ trong lòng, cô thậm chí còn ý sủng mà kiêu ôm bụng nhỏ giọng làm nũng: “Đói quá.....em không đi được!”

Thịnh Thừa Quang thấp giọng mắng một câu, bước tới bế cô lên, đưa vào trong phòng ngủ.

Khi đặt cô lên giường, cô không chịu buông tay để anh đi, anh đành mặc cho cô ôm.

“Thịnh Thừa Quang.....” Tử Thời thân mật cọ vào cổ anh,“.....Em khoẻ rồi!”

Cùng lúc cô đóng kịch với cọ xát là tiếng đàn ông cười buồn bực, im lặng một lúc anh chợt hỏi: “Vậy tại sao em còn muốn rời đi?”

“Bởi vì sợ anh đuổi em đi.” Cô khe khẽ thở dài một tiếng, “Em tự rời khỏi anh, so với bị đuổi sẽ tốt hơn một chút.....Một chút nhỏ thôi.”

Thịnh Thừa Quang hôn lỗ tai cô, “Đúng là một cô gái ngốc.”

Anh thở ra hơi nóng phun vào trong lỗ tai cô, ngứa khiến cô rụt cổ lại tránh, Thịnh Thừa Quang lại không để cho cô tránh, trên giường hai người chơi đùa âm ỉ như trẻ con.

Cuối cùng Thịnh Thừa Quang dùng ưu thế chiều cao cùng trọng lượng cơ thể áp chế cô tuyệt đối, toàn thân Tử Thời bị anh ép không thể cử động, chỉ có thể vươn cái cổ dài cọ anh.

Giống như một đôi uyên ương chạm cổ vào nhau

“Thịnh Thừa Quang....” Tử Thời gọi đi gọi lại cúi đầu thở dài bên tai anh.

Giữa lúc đôi tình nhân đang tình ý triền miên, cô lại gọi cả tên họ của anh, Thịnh Thừa Quang nghe thấy có chút khó chịu: “Gọi anh Thừa Quang.”

Tử Thời nhỏ giọng hỏi: “Là nữ danh của anh sao?”

“Xem như thế đi.” Thịnh Thừa Quang cọ cổ cô, híp mắt vừa lòng.

“Các bạn của anh cũng gọi anh như vậy à?”

“Không, bình thường họ gọi tên tiếng Anh của anh.”

“Tên tiếng Anh? Tên tiếng Anh của anh là gì?”

Thịnh Thừa Quang thấy cô phiền phức, cắn một cái trên cổ cô, bất mãn hỏi: “Tại sao cái gì em cũng không biết thế? Em chưa bao giờ hỏi anh nhóm máu, cung hoàng đạo, sở thích,.....Có phải thật ra ngay cả năm nay anh bao nhiêu tuổi em cũng không biết phải không?”

Cái này.....Đúng là Tử Thời không biết thật.

“Anh biết rõ cung hoàng đạo của em! Em thuộc cung Ma Kết! Giống anh!”

Cô chợt nhớ đến, vui vẻ kêu lên: “Bởi vì sinh nhật chúng ta giống nhau!”

Chính anh cho cô sinh nhật, sau đó, cô cũng giống như các cô gái khác có sở thích nghiên cứu cung hoàng đạo.

Thịnh Thừa Quang ôm người đang nhảy cẫng vui vẻ vào trong lòng, nhẹ giọng gọi cô: “Cô gái ngốc”, nói: “Chúng ta không chỉ có sinh nhật giống nhau, cảm tính cũng giống nhau, anh lớn hơn em mười hai tuổi, vừa vặn là một vòng tuần hoàn.”

Tử Thời yên lặng đếm ngón tay, một lát sau nhỏ giọng kêu lên: “Anh ba mươi tuổi rồi!”

Bình thường thoát nhìn anh cũng chỉ hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, lúc ngủ say nhìn còn ít tuổi hơn nữa, không ngờ là ba mươi tuổi rồi !

Thịnh Thừa Quang tiên sinh ba mươi tuổi, nghi ngờ nghe được một chút ghét bỏ khi cô kêu lên, rất bất mãn lập tức đè cô vào trong giường, giọng nói nguy hiểm chất vấn: “Em chê anh già?”

Tử Thời đưa tay ra, ngón trỏ với ngón cái ra dấu tay “Một chút xú” để so sánh, “.....Chỉ có một xú như vậy thôi.”

Anh nhào lên cắn!

Tử Thời thét chói tai vặn vẹo trốn dưới người anh, cười không thở ra hơi, chợt cô giang hai tay nhào tới ôm lấy đầu anh, “.....Nhưng mà, nhưng mà! Em rất thích.....” Cô thở hồng hộc, ngọt ngào nói.

Đầu Thịnh Thừa Quang bị cô ôm chặt lấy, mặt chôn vào ngực cô cọ xát, một lúc lâu sau anh nhỏ giọng nói mờ ám, không một chút liên quan đến dục vọng: “Gọi anh, Tử Thời, gọi anh một tiếng.....”

“.....Thịnh Thừa Quang!”

“.....” Anh kéo tay cô ra, ngẩng đầu lên, mắt cười mà không cười lộ ra sự uy hiếp.

“Em thích gọi anh như vậy!” Tử Thời giải thích, hai tay cô nâng mặt anh lên, trong ánh mắt mềm mại tràn đầy vui sướng, “Bởi vì sau này vẫn có thể gọi như vậy.”

Lúc này thân thiết muốn gọi tên anh Thịnh Thừa Quang, mặc dù sau này không thể ôm anh như vậy nữa, em vẫn có thể nhớ lại cái tên mà em thích.

Thịnh Thừa Quang không biết cái ý tưởng ngớ ngẩn trong đầu cô, nhìn thấy cô đỏ bừng mặt thở gấp kịch liệt, anh khắc chế chỉ hôn lên trán cô, “Được rồi.....Anh đi làm cho em chút đồ ăn, em đừng ngủ trước, ăn chút gì đã rồi ngủ tiếp.”

“Ừ.....Anh không cần lo lắng, thân thể em tốt lắm, ngày mai em khoẻ liền ấy mà!” Tử Thời cam đoan.

Anh xuống giường đi giày, đang đi tới cửa, nghe vậy bước chân thoáng chậm lại, “Đúng vậy.....Ngày mai em sẽ khoẻ.” Anh xoay người lại cười cười với cô, “Ngày mai anh đưa em đi chỗ này.”

“Được.” tóc Tử Thời tán loạn nằm trên giường nhìn anh, trong mắt tràn đầy ý muốn ỷ lại.

**

Thịnh Thừa Quang muốn cho cô ăn nhanh một chút để đi ngủ sớm, nếu bây giờ hầm cháo thì quá lâu, anh lấy cái hộp đựng cháo bí đỏ không bị đánh đổ bỏ vào nồi cơm điện hâm nóng, cùng lúc rán một quả trứng phía mặt ngoài chín mặt trong vẫn còn lòng đào, lấy chút thức ăn bày trong đĩa, sau khi cháo nóng lấy ra để cả bát trong nước lạnh, đợi hết nóng mới bưng vào cho cô.

Khẩu vị Tử Thời rất tốt, mấy món ăn sáng cùng với một bát cháo to cô ăn gần một nửa, trứng rán cũng ăn hết cả. Thực ra cả ngày hôm nay Thịnh Thừa Quang cũng chưa ăn gì, lúc này thấy cô ăn ngon miệng như vậy, anh cũng cảm thấy đói bụng, đợi cô ăn no, thức ăn còn lại anh ăn sạch.

Tử Thời bị anh ôm trong ngực, nhìn anh ăn thức ăn còn dư lại của mình, nhỏ giọng đùa giỡn anh: “Thịnh Thừa Quang, anh ăn nước miếng của em ~”

Không may, người bị đùa giỡn da mặt rất dày, thản nhiên liếc cô một cái, nói: “Nói giống như trước đây anh chưa từng ăn không bằng.”

Tử Thời: “.....Lưu manh!”

Thịnh Thừa Quang ý vị sâu xa cười: “Ha ha, em chưa từng ăn của anh sao.”

Tử thời không nghe nổi nữa, chui ra khỏi lồng ngực anh, xoay mặt đi ném cái gối ôm, sau đó trùm chăn lăn ra giữa giường.

Cô ở với anh càng lâu càng to gan, bây giờ còn dám can đảm ném đồ lên người anh. Thịnh Thừa Quang lấy cái gối ôm bị ném vào trong bát cháo xách ra ngoài, cười không biết có bao nhiêu vui vẻ.

**

Đợi anh rửa mặt xong trở lại giường, đã là đêm khuya, cả ngày hôm nay hai người vừa mệt vừa buồn ngủ, Thịnh Thừa Quang ôm cô cũng không muốn làm gì cả, nhưng mà thói quen trong tay nhớ tới ngực Tiểu Bạch Thỏ của cô, vô ý thức rà qua rà lại.

Nhưng anh phát hiện thân thể người trong lòng cứng ngắc.

Khoé miệng anh giương lên, buông lỏng tay, kéo chăn tới bao lấy cô, ôm cả chăn vào trong ngực, “Ngủ đi, khuya lắm rồi.”

Rất lâu không nghe thấy tiếng cô, lâu đến mức Thịnh Thừa Quang nghĩ rằng cô đã ngủ rồi, bỗng nhiên cô chuyển động, dùng sức giãy giụa từ trong chăn ra ngoài, chui vào trong ngực anh.

Cô ôm eo anh rất chặt, mặt chôn trong ngực anh, một lúc sau Thịnh Thừa Quang cảm giác được ngực ướt một vùng.

Chắc là bên trong nước mắt có muối, nếu không ngực anh sẽ không ẩn ẩn đau như vậy.

Trong mắt Thịnh Thừa Quang loé lên rất nhiều loại cảm xúc, nhưng mà đêm tối yên tĩnh, người trong lòng lại mỏng manh như vậy, cuối cùng anh chỉ buồn phiền.

“.....Được rồi,” anh cứng ngắc vỗ về nhẹ người trong lòng, “Đừng khóc..... Làm sao em nhiều nước mắt như vậy? !”

Làm lòng anh đau muốn chết.

Dỗ dành thế nào đi nữa cô vẫn khóc không ngừng, Thịnh Thừa Quang cũng rối loạn, đành cúi người hôn cô. Trong miệng nếm được vị mặn, tất cả đều là nước mắt của cô, anh ý loạn tình mê nghĩ : không xong, lần này ngay cả trái tim bên trong cũng bắt đầu đau rồi.

**

Quả thật hai người rất mệt mỏi, ôm nhau thật chặt hôn rất lâu, sau đó cũng không làm gì cả, Thịnh Thừa Quang ôm cô trong ngực dỗ dành như dỗ dành một đứa bé, cuối cùng anh cũng ngủ thiếp đi, chỉ là trong lòng không yên, chớp mắt một lúc rồi lại tỉnh lại xem cô, cuối cùng cô cũng ngủ say, ngửa khuôn mặt tràn đầy nước mắt không còn phòng bị, ngủ yên trong lòng anh.

Thịnh Thừa Quang nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn bóng loáng một lúc rất lâu, im lặng đứng dậy lấy khăn mặt ấm nóng, rón rén lau mặt cho cô, rồi mới đi ngủ.

Ánh sáng chiếu khắp phòng ngủ.

Người trên giường giật giật.

Tử Thời dụi mắt ngồi dậy, không nhìn thấy Thịnh Thừa Quang, cô xuống giường đi tìm, vừa ra khỏi phòng ngủ đã thấy anh đang đi ra từ trong phòng bếp, trong tay nâng một cái mâm nhỏ màu sắc hương vị hấp dẫn toàn bộ đều là trứng trắng cùng với cá rán nhìn giòn giòn rất đáng yêu.

“Chào buổi sáng.” Anh đứng đó, cười với cô.

Ánh nắng buổi sáng mới lên chiếu từ cửa sổ vào phía sau lưng anh, anh như tắm mình trong ánh sáng trong suốt, tươi sáng mà có khí chất, Tử Thời đứng ở cửa khuất bóng nhìn anh, trong lòng đầy kiêu ngạo và lo lắng.

Thật tốt, người đàn ông này thích cô.

Thế nhưng đàn ông như thế này, sẽ thích cô được bao lâu?

“Đi đánh răng rửa mặt, em ăn cơm xong thì cùng anh ra ngoài.” Thịnh Thừa Quang lấy sữa đậu nành rót vào trong ly cho cô, nói.

Tử Thời cảm thấy thời khắc như bây giờ quá hạnh phúc, mè nheo không chịu đi, đứng bên cạnh cửa trông chờ hỏi anh: “Chúng ta đi đâu vậy?”

“Tối hôm qua anh đã nói với em rồi mà, quên sao?” Anh không trực tiếp trả lời cô, cười thúc giục: “Nhanh chút, chúng ta bị muộn rồi.”

“Oh.....” Tử Thời lưu luyến không rời xoay người đi vào.

16. Chương 16

Nơi mà Thịnh Thừa Quang đưa Tử Thời đi, chính là bệnh viện hôm qua mà hai người đã tới.

Trong lòng Tử Thời bỗng nhiên sợ hãi, lắc lắc tay anh, nhẹ giọng hỏi: “Tối chỗ này làm gì?”

“Dẫn em đi gặp mặt một người.” Thịnh Thừa Quang nắm tay cô rất chặt, lúc bấm thang máy còn cười với cô.

Thang máy đi đến tầng cao nhất. Cửa vừa mở ra, liền chạm mặt với hai cô y tá hai cô gật đầu mỉm cười với Thịnh Thừa Quang, giống như đều quen biết anh: “Thịnh tiên sinh tới đây à. Cậu Tề Quang ăn sáng xong rồi, lúc này đang nghỉ ngơi.”

“Không có việc gì, không cần đánh thức cậu ấy.” Thịnh Thừa Quang gật đầu với họ một cái, vẫn tiếp tục đi, đưa Tử Thời đi thẳng đến cuối hành lang, đến trước một phòng bệnh duy nhất của tầng này thì dừng lại.

Trên cửa phòng bệnh có một ô cửa kính có thể nhìn vào bên trong, từ ô kính nhìn vào, có thể thấy trong phòng bài trí rất thoải mái ngập tràn ánh mặt trời, chỗ bên cửa sổ nơi ánh sáng chiếu vào để một cái ghế nằm nhìn qua vô cùng thoải mái, một người đàn ông trẻ mặc đồ thể thao màu trắng nằm nghiêng phía trên, đang nhắm mắt, chắc là ngủ thiếp đi.

Anh ta quay lưng về phía cửa sổ, nên Tử Thời nhìn thấy rất rõ ràng khuôn mặt anh.

Trong nháy mắt cả người Tử Thời cứng ngắc.

Thịnh Thừa Quang ôm cô từ phía sau, anh cúi đầu đôi môi dán trên lỗ tai cô, nhẹ nhàng nói: “Cô của anh lúc sinh cậu ấy đã sinh non, cậu ấy vừa ra đời đã vào phòng giám hộ, cho nên từ nhỏ đến khi lớn lên thân thể cậu ấy vẫn không tốt....Vào năm ngoái bỗng bác sỹ nói cho bọn anh biết: bệnh của cậu ấy gọi là “tính chất dinh dưỡng cơ thể không đầy đủ”. Loại bệnh này sẽ làm cho cậu ấy càng ngày càng suy yếu hơn, sau đó sẽ không thể đi lại được, thậm chí có thể chết....” Thịnh Thừa Quang ôm chặt người trong lòng, giọng nói thân thiết, giống như lời tâm tình bình thường: “Trước mắt chưa tìm ra biện pháp trị liệu bệnh này, nhưng bác sỹ bên châu Âu nói cho anh biết: chỉ cần tìm được đối tượng phù hợp, họ có thể thử phẫu thuật cấy ghép tế bào, có lẽ sẽ chữa khỏi cho cậu ấy.”

“Nhưng mà, lúc đó anh gặp phải một vấn đề.” Thịnh Thừa Quang nói khẽ bên tai cô thở dài một hơi, làm toàn thân Tử Thời dựng tóc gáy: “Loại máu của Tề Quang là Rh âm tính rất hiếm thấy, tìm được người có cùng loại máu với cậu ấy rất khó khăn, bọn anh tìm một năm rồi, vẫn không thu hoạch được gì.”

Người trong lòng anh toàn thân run rẩy, Thịnh Thừa Quang ôm cô chặt hơn một chút, dịu dàng an ủi: “Đừng sợ, anh biết rõ em không phải loại máu Rh âm tính, em và anh đều là nhóm máu A, đúng không?” Anh nắm bờ vai cô, chậm rãi xoay cô lại đối mặt anh.

Cô gái ngọc của anh, hình như tưởng tượng rất nhiều điều nhưng không hiểu, ánh mắt mê mang nhìn anh, vẻ mặt tuyệt vọng lại bất lực.

Thịnh Thừa Quang cúi đầu hôn lên mắt cô, cảm nhận mắt cô dần dần nhắm lại, lông mi khẽ run không ngừng....Anh nói: “Nhưng mà con của chúng ta có tỷ lệ 50% là máu Rh âm tính, ngoài ra bố của anh với mẹ của cậu ấy là anh em ruột, mà em với cậu ấy là cùng cha khác mẹ, con của chúng ta có huyết thống rất gần với cậu ấy, chính xác là người trên thế giới này có thể cho tế bào để cấy ghép.” Giờ phút này giọng nói Thịnh Thừa Quang tựa như xa xôi, không có Cực quang* của màn đêm Bắc Cực, lạnh lẽo giống như Hàn Phong thổi qua muôn dặm tuyết, lại tựa như những tảng băng sơn Âm Ảnh khổng lồ sâu ngàn thước dưới đáy biển làm người khác rét lạnh thấu xương: “Tử Thời, em không thể cự tuyệt mang thai, đây là em nợ cậu ấy.”

*Cực quang: là một hiện tượng quang học đặc trưng thể hiện bởi ánh sáng trên bầu trời về đêm. Các cực quang mạnh nhất thường diễn ra sau sự phun trào hàng loạt của mặt trời. Các dải sáng này liên tục chuyển động và thay đổi làm chúng trong như những dải lụa trên bầu trời vô cùng đẹp. Nếu nó xảy ra ở Bắc bán cầu thì gọi là Bắc cực quang, ở Nam bán cầu thì gọi là Nam cực quang. Nguồn wikipedia.

Người bị anh hôn bỗng nhiên ngửa ra phía sau, trợn to hai mắt nhìn anh, bờ môi run rẩy không nói ra được một câu.

Thịnh Thừa Quang nhìn vẻ mặt của cô nở nụ cười, tàn nhẫn dịu dàng nói: “Tên cậu ấy là Thịnh Tề Quang, nhưng mà bố cậu ấy họ Triệu—Triệu Hoài Chương. Tử Thời, em có biết người có tên này hay không?”

Anh thận trọng nhìn phản ứng của cô, đáy mắt cô trong nháy mắt hoảng sợ làm trái tim anh một lần lại một lần thất chặt, vừa như dự đoán, vừa đau khổ.

Dạ, Tử thời.....biết.

Hàng năm người đàn ông đó sẽ đến thăm cô một hai lần, tuần tú nho nhã, tác phong nhanh nhẹn, mỗi lần tới ông ấy đều đưa cô đi ăn một bữa cơm, mặc dù nói chuyện với cô rất ít, nhưng cô biết đó là bố cô.

Bố cô tên là Triệu Hoài Chương—có một lần ông làm rơi chỗ Tử Thời thẻ chứng nhận của hội nghiên cứu và thảo luận Mỹ thuật, phía trên có ghi tên cùng với ảnh của ông.

Lần đó là ông tham gia hội thảo xong thuận đường sang đây thăm cô, hội thảo kết thúc, thẻ chứng nhận hội viên cũng không cần nữa, ông làm rơi nhưng sau đó cũng không quay lại tìm. Còn Tử Thời thì cất cẩn thận trong tủ quần áo cả năm trời, năm sau lúc ông đến không có hỏi tới, cô mới yên tâm, im lặng, vui vẻ cất giữ.

Nhiều năm qua, cô lấy ra nhìn không biết bao nhiêu lần: Bố cô tên là Triệu Hoài Chương.

Trước mắt cô hiện lên rất nhiều hình ảnh, trời đất quay cuồng, Tử Thời cảm thấy choáng váng, trong lúc hỗn loạn tay cô chống giữ lên cửa, một âm thanh nhẹ nhàng vang lên.

Thịnh Thừa Quang nhú mày liếc nhìn bên trong phòng, sau đó kéo cô qua một bên.

Để cho cô ngồi trên ghế dài, anh ngồi xuống trước mặt cô, sửa lại tóc cho cô, nói tiếp: “Người phụ nữ sinh ra em đã từng là trợ lý riêng của cô anh, vì bà ấy có nhóm máu Rh âm tính giống với cô của anh, cho nên từ lúc còn đi học đã được Thịnh gia tiếp nhận rồi giúp đỡ, vẫn luôn ở bên cạnh cô của anh, sau đó—bà ấy thừa dịp lúc cô của anh mang thai đã cùng bố em, sau đó thì có em. Cô anh phát hiện ra việc này, nhất thời kích động, dẫn đến Tề Quang mới bảy tháng đã sinh nonTử Thời, em nói có đúng là em nợ cậu ấy hay không?”

Tử Thời cố gắng ngồi lùi về phía sau, cả lưng đã muốn dính lên tường, sắc mặt cô so với bức tường còn trắng hơn.

Thật ra thì cô rất muốn lấy tay che lỗ tai, nhưng mà tay cô hoàn toàn không làm theo điều khiển của cô.

Trên mặt Thịnh Thừa Quang lại xuất hiện vẻ mặt làm cô cực kỳ sợ hãi: lạnh lùng, khinh miệt, coi thường, chán ghét.....Anh mang theo vẻ mặt đó, nói từng câu từng chữ: “Người sinh ra em đối với cô của anh lấy ân báo oán, em thì sao? Em có biết rằng sự tồn tại của em đối với cô anh, đối với Tề Quang châm chọc như thế nào? Nhưng hiện tại em khoẻ mạnh, bình an ngay từ lúc sinh, cầm tiền của Thịnh gia tiện tay mua một cái túi năm vạn, một cái áo khoác ngoài tám vạn, Tề Quang lại bị hành hạ nằm trên giường bệnh.....Tử Thời, em nói có phải em nợ Thịnh gia chúng ta hay không?”

Giọng nói anh lúc gần lúc xa, Tử Thời mơ màng, nghe không chân thực.

“.....Cái bóng ở trong nước, có rõ ràng đi nữa cũng không phải thật.” Cô im lặng ngẩn người lâu như vậy, chợt nói.

Thịnh Thừa Quang nhướn mày: “Cái gì?”

“Cái bóng của sao và trăng.....không phải thật, đây chẳng qua là cái bóng.....không phải sao và trăng thật.” cô nhỏ giọng nói, thần sắc trong mắt đã không còn bình thường, “Cho nên ở bên hồ cũng chẳng được gì! Nên quay về rừng rậm đi!”

Ánh mắt Thịnh Thừa Quang đột nhiên lạnh đi, xốc cô lên. Trước mắt Tử Thời hình ảnh chồng chất, ngực đột nhiên khó chịu, không chịu nổi mềm mại ngã xuống.

**

Trên đường trở về, Tử Thời tỉnh lại.

Cô không nói gì, hỗn loạn cuộn mình trong chỗ ngồi, sau khi về đến nơi là Thịnh Thừa Quang ôm cô xuống xe, lại ôm cô lên lầu.

Cô vừa nằm lên giường, tay đã tìm kiếm cái chăn, cô kéo chăn bao bọc lấy cơ thể mình, run lấy bầy trốn vào.

Hôm nay Thịnh Thừa Quang có một hợp đồng rất quan trọng cần kí với Thiên Thần, nhưng lúc này anh không còn tâm trạng, ngồi xuống trên sofa để cạnh giường, anh lẳng lặng nhìn cô.

Cô gái này, thế mà ngủ mất rồi.

Trong phòng yên tĩnh nghe được tiếng hít thở đều đặn của cô, Thịnh Thừa Quang một tiếng lại một tiếng đếm theo, bất tri bất giác tiếng hít thở của anh điều hoà cùng với hơi thở của cô làm một.

Nhịp hô hấp cùng nhau, anh trông chừng người đang ngủ, nhớ lại rất nhiều chuyện trong quá khứ.

Anh ở bên Mỹ đã rất nhiều năm, vốn không có ý định trở lại nơi này. Nước Mỹ có bạn bè của anh, có một vùng oai phong của anh, tung hoành trên phố Wall*, anh thích tác phong làm việc không gò bó, mà sản nghiệp của Thịnh gia, phần lớn là công nghiệp, anh không có hứng thú.

*Phố Wall: (tiếng Anh: Wall Street) là một tuyến phố ở hạ Manhattan, thành phố New York, tiểu bang New York, Hoa Kỳ. Wall Street là nơi đóng trụ sở của Sở giao dịch chứng khoán New York; qua thời gian,

thuật ngữ Wall Street là cách nói tắt để đề cập đến tầm quan trọng tài chính có ảnh hưởng của ngành tài chính Mỹ, tập trung ở khu vực thành phố New York. Nguồn: Wikipedia.

Vả lại ban đầu Thịnh gia là do cô anh giữ gìn, nên muốn giao lại cho Tề Quang.

Sau khi Tề Quang vừa ra đời.....thiếu chút nữa đã không vượt qua được. Lúc đó Thịnh Thừa Quang đang học trên một hòn đảo nhỏ hoang vu của Anh quốc, nội quy của trường nghiêm ngặt, kí túc của trường không đồng ý cho anh được trở về, ngay đêm đó cậu bé mười ba tuổi vượt qua tường rào cao 2 mét trốn ra khỏi trường học.

Sau khi trở về nước anh biết được nguyên nhân việc cô anh sinh non, lúc đó thiếu chút nữa anh muốn giết Triệu Hoài Chương.

Thực ra ngày trước anh đối với Triệu Hoài Chương cũng rất tốt, cả Thịnh gia cũng vậy: lúc cô anh lập gia đình tuổi đã không còn trẻ, cô đối với Triệu Hoài Chương vừa gặp đã yêu, mặc cho Triệu Hoài Chương là một hoạ sỹ nghèo, bởi Thịnh gia thứ không thiếu nhất chính là tiền, bỏ ra vài triệu, lập tức Trịnh Hoài Chương trở thành hoạ sỹ nổi tiếng thế giới, hạnh phúc mỹ mãn kết thân cùng Trịnh gia.

Thế mà người đàn ông được Thịnh gia một tay nâng lên, lại phá huỷ cả đời cô của Thịnh Thừa Quang.

Cô anh thuỷ chung không thể tha thứ cho ông ta, nhưng cho tới bây giờ vẫn không muốn ly hôn, cô không cho phép Thịnh Thừa Quang làm hại ông ta, thậm chí ngay cả Tử Thời cô anh cũng lặng lẽ nuôi lớn—lần đầu tiên Thịnh Thừa Quang biết được cô mua nhà cửa cùng với người chăm sóc cho cô bé kia thì anh nổi giận bỏ đi Mỹ, không bao giờ để ý chuyện nơi này nữa.

Nhưng Tề Quang bị bệnh.

Thịnh gia sử dụng những người đầu ngành, tìm trên toàn thế giới người có điều kiện cấy ghép phù hợp, Thịnh Thừa Quang vừa nhận được tin liền bỏ lại tất cả ở Mỹ, trở về trong nước, trở về Thịnh gia.

Một năm này, sống rất khổ sở.

Đầu năm anh, anh cùng với các bác sỹ chữa trị cho Tề Quang đi họp ở châu Âu, trở về trên máy bay anh mệt mỏi co quắp trong chỗ ngồi, nữ tiếp viên hàng không tới thay cho anh cái chăn, vô tình hay cố ý cọ bấp đùi anh, anh chán ghét nhắm mắt lại giả vờ ngủ, chợt nghĩ đến: nếu như không tìm được người phù hợp, có lẽ có thể sinh một người.

Cô nợ Thịnh gia, nợ Tề Quang, tại sao không để cho cô trả?!

Thịnh Thừa Quang đứng lên, đi tới bên giường cúi người xuống, nhẹ nhàng đưa tay vén tóc rối trên mặt cô.

Nhưng tại sao thuận lợi đi tới bước này, cô đã sắp sụp đổ trước mắt anh, giờ phút này anh lại không cảm nhận được một chút vui vẻ của việc trả thù.?

Bàn tay ẩm ướt nóng nóng—Tử Thời đã tỉnh lại, im lặng chảy nước mắt.

“Em không muốn hỏi một câu về người sinh ra em sao?” Thịnh Thừa Quang cố gắng muốn cho bản thân cảm thấy vui vẻ.

Nhưng người khóc không ra tiếng kia chôn mặt trong bàn tay anh, chậm rãi lắc đầu.

Thịnh Thừa Quang vốn là muốn nói cho cô nghe: người đàn bà đó lấy từ trong tay cô anh một khoản lớn phí phá thai, nhưng lại lén lút sinh cô ra, sau đó lợi dụng cô đòi Thịnh gia một số tiền lớn khác, cuối cùng vứt bỏ cô trên bậc cửa Thịnh gia.....mười tám năm rồi chưa bao giờ xuất hiện.

Nếu anh nói ra như vậy, liệu cô có khóc kịch liệt hơn?

Thịnh Thừa Quang cứng rắn rút tay ra, đi ra bên ngoài phòng khách vệt vã đốt một điếu thuốc.

17. Chương 17

Một điều rồi lại một điều hút hết bao thuốc lá, bắt tri bắt giác trời đã tối rồi, lúc này Thịnh Thừa Quang không có tâm trạng nấu cơm, điện thoại cho khách sạn ngày hôm qua đưa cơm đến gọi thêm hai loại cháo khác nhau đưa đến đây.

Không lâu sau, khách sạn đưa tới hộp đồ ăn giống hệt như ngày hôm qua, Thịnh Thừa Quang đi vào gọi Tử Thời dậy ăn một chút, thì phát hiện cô không đứng lăm.

Cô cuộn mình trong chăn, chen kín mặt, Thịnh Thừa Quang gọi cô hai tiếng, cô vẫn không động dậy, anh vừa bật đèn bàn thì thấy: nửa gương mặt cô chôn trong chăn, chỉ lộ ra hai mắt và cái mũi, lông mi khò ướ, trên gương mặt hai mảnh ửng hồng không bình thường.

Anh dùng sức kéo chăn mà cô đang nắm chặt, đưa tay vào sờ: quần áo toàn thân đều bị mồ hôi thấm ướ, cơ thể nóng bỏng.

Thịnh Thừa Quang vội chỉnh độ ẩm trong phòng tăng lên, vắt khăn nóng lau thân thể cho cô, thay lại quần áo sạch, anh ôm cô tạm thời ngồi trên sofa đã trải chăn đệm sạch sẽ, dứt cho cô uống nửa cốc nước sôi, rồi anh cứ ngồi ôm cô như vậy, để cho cô ngủ trong lòng anh nửa tiếng.

Nửa giờ sau cô vẫn sốt cao không ngừng, Thịnh Thừa Quang không đợi thêm nữa, nhanh chóng ôm cô đi bệnh viện.

Trong bệnh viện Trầm Hiên bị gọi vào khám gấp, thấy Thịnh Thừa Quang ôm người đang ngủ mê man đi vào, lần này còn bọc cả chăn.....Xung quanh vắng lặng, anh hạ thấp giọng hỏi Thịnh Thừa Quang: “Lần này mới làm một nửa cô ấy liền uống thuốc sao?”

Thịnh Thừa Quang đá một cước đến, “Cô ấy sốt!”

Bác sỹ Trầm tỉnh táo lại dịch chuyển một bước nhỏ thành công né tránh cú đá này.

Phát sốt thôi mà, bao nhiêu chuyện? Kích động như vậy làm gì.....

Bác sỹ Trầm hơi hốt rồi bắt đầu xử lý, sau đó giao cho y tá rồi đi ra ngoài tìm người, quay một vòng, phát hiện Thịnh Thừa Quang đứng bên cửa sổ hút thuốc lá, đi tới vỗ vỗ vai anh, “Không sao, đã hạ sốt rồi.”

Giữa hai lông mày Thịnh Thừa Quang giảm đi một chút u ám, phun ra một hơi khói thuốc, giọng nói anh nghe có vẻ vẫn có chút đè nén: “Tại sao bỗng nhiên cô ấy phát sốt? Sáng sớm hôm nay vẫn còn tốt mà.”

“Tạm thời không có nguyên nhân gì đặc biệt, nhưng mà sẽ không ảnh hưởng cậu mang thai—à, tôi nói là: cậu làm cho cô ấy mang thai.” Trong nhà Trầm hiên trước đây bắt đầu từ ông nội anh đã khám bệnh cho Thịnh gia, anh và Thịnh Thừa Quang coi như từ nhỏ lớn lên với nhau, cho nên trước mặt người khác là bác sỹ Trầm nội liêm mê hoặc, còn trước mặt Thịnh Thừa Quang lại thuận miệng nói những lời ác độc.

Thịnh Thừa Quang cũng quen rồi. Anh lại đốt một điếu thuốc, hút gần nửa điếu mới thấp giọng nói: “Cô ấy hình như bị dọa sợ.....Tôi thấy trạng thái tinh thần của cô ấy không tốt lắm, cậu nhớ để ý.”

“Trạng thái tinh thần không ảnh hưởng mang thai đâu ~” Trầm Hiên hí mắt cười nói.

Thịnh Thừa Quang nhả khói, ánh mắt lạnh lùng nhìn sang, Trầm Hiên thu lại vẻ mặt, gơ tay đầu hàng: “Việc đó.....Sợ hãi quá mức đúng là có thể gây sốt cao, nếu cậu không yên tâm nên để cô ấy ở lại bệnh viện một ngày, hạ sốt rồi đi.”

Thịnh Thừa Quang không lên tiếng, chấp nhận đề nghị này.

Bác sỹ Trầm thấy sắc mặt anh dịu lại, không nhịn được lại bắt đầu tìm đường chết: “Thật ra nếu cậu lo lắng cô ấy không phối hợp với cậu để mang thai, tôi đề nghị cậu làm thụ tinh nhân tạo.”

“Không cần phiền phức như vậy.” Hiên nhiên Thịnh Thừa Quang không nghĩ rằng tốc độ của anh chậm hơn so với nhân tạo.

Về mặt Thịnh Thừa Quang điên cuồng tàn bạo khiến Trầm Hiên không thể nhịn được: “Rốt cuộc cậu muốn đứa bé, hay là hưởng thụ quá trình này thế?”

Thịnh Thừa Quang đột nhiên đen mặt, tốc độ biến đổi sắc mặt khiến Trầm Hiên hứng thú phát tác thêm: “Nếu như cậu chỉ muốn đùa bé, không bằng cậu suy tính đến Phùng Nhất Nhất đi, cô ấy cũng là máu Rh âm tính, thân thể cô ấy so với Tử Thời còn tốt hơn nhiều.”

“F**K!” Thịnh Thừa Quang nổi giận, trong lòng văng tục, lại có người đã hung hăng mắng ra miệng trước anh.

Phát âm tiếng Mỹ rõ ràng như thế, cùng với mái tóc quăn xinh đẹp của anh ta—chính là Tạ Gia Thụ. Toàn thân mặc đồ da màu đen làm cho Tạ đại thiếu thêm thon dài cao lớn, ăn mặc đẹp trai chân cực dài đi giày Martin lúc này đã bước tới đây.

Vị thiếu gia này từ nhỏ đã rất thích bắt chước Thịnh Thừa Quang, bước đi cũng là học theo chân Thịnh Thừa Quang, Trầm Hiên có thể né tránh Thịnh Thừa Quang, đương nhiên trốn Tạ Gia Thụ càng dễ dàng—mà anh còn đặc biệt cố tình chậm 0,5 giây, làm Tạ Gia Thụ đắc chí, dùng sức thật mạnh, sau đó đập một phát hệt, hậu quả là đầu đụng vào tường.

Đổp.....âm thanh phát ra, bác sỹ Trầm then thùng dùng tay che mắt quay mặt đi, Thịnh Thừa Quang yên lặng cúi đầu hút thuốc lá.

Tạ Gia Thụ bị đụng tóc cũng dẹp xuống, qua hồi lâu mới bò dậy.

Hai người kia không có ai đi lại đỡ dậy, Tạ Gia Thụ thê thảm hết cỡ vịn vào tường, vò vò đầu có chút chút choáng váng do bị đâm, ngón tay run rẩy nắm tóc, sau đó chỉ vào Thịnh Thừa Quang—đáng tiếc chưa kịp mở miệng mắng, đã bị ánh mắt Thịnh Thừa Quang dọa cho ngậm miệng lại, không thể làm gì khác hơn là đổi hướng chỉ vào Trầm Hiên: “Cầm thú ! Mặt người dạ thú! Mặc quần áo trắng mặt người dạ thú!”

“Từ góc độ cá nhân tôi lại thấy đây chính là y học thuần khiết.” Bác sỹ Trầm mặc quần áo trắng nhún nhún vai, “Tạ thiếu tìm mặt người dạ thú có việc gì cần làm sao?”

“....” Lúc này Tạ Gia Thụ cực kỳ muốn ném Trầm hiên qua cửa sổ, nhưng mà quả thật có việc gấp, đành phải nhịn xuống: “Phùng Nhất Nhất bị thương, khám gấp, cậu nhanh lên !”

“Cô ấy sao vậy?” Trầm Hiên nghĩ đến cô gái nhát gan như con kiến liền buồn cười, “Bị con muỗi cắn? Hạt cát bay vào mắt?”

Phùng Nhất Nhất cũng là máu Rh âm tính, do là nhóm máu hiếm nên càng sợ hãi, té ngã rách da cũng muốn gọi cấp cứu. Sau đó Tử Thời giới thiệu cho cô Trầm Hiên chữa bệnh tài giỏi, hầu như mỗi tháng cô sẽ đến mấy lần, Trầm Hiên đã thấy nhưng không thể trách.

Tạ Gia Thụ yên lặng, nói: “Đầu cô ấy.....Bị kẹp.....”

“.....Bị cửa kẹp?”

“Không phải.....” Tạ Gia Thụ thêm khó khăn mở miệng: “Tôi kẹp.....”

Trầm Hiên: “Khụ.....”

Ngay cả sắc mặt Thịnh Thừa Quang đang u ám cũng thay đổi.

**

Trầm Hiên ghen cười bị Tạ Gia Thụ thúc giục đi khám gấp.

Tạ Gia Thụ đi được một đoạn đột nhiên quay trở lại, vọt tới trước mặt Thịnh Thừa Quang kêu một tiếng: “Anh Thừa Quang!”

Thịnh Thừa Quang nhả khói, nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, ý bảo hẳn có rắc rối thì phóng.

Tạ Gia Thụ hít một hơi, nói: “Anh đừng đánh chủ ý lên Phùng Nhất Nhất!”

Thịnh Thừa Quang thờ ơ nhìn anh một cái.

“Con gấu nhỏ kia coi như xong, bọn anh ngủ đều ngủ rồi, nhưng Phùng Nhất Nhất thì không được, Phùng Nhất Nhất với Thịnh Gia của anh nửa xu quan hệ cũng không có! Hơn nữa cô ấy là do em bảo vệ! Anh

Thừa Quang, hôm nay em nói lời này tại đây: Nếu anh quyến rũ Phùng Nhất Nhất như quyến rũ Tử Thời, em sẽ tức giận—em nói là thực sự tức giận.” Sau một câu, anh nhấn mạnh thêm.

Tạ gia với Thịnh gia qua lại thân thiết và lại thế lực ngang nhau, Tạ Gia Thụ là đại thiếu gia Tạ gia, nếu anh thực sự tức giận, cho dù là Thịnh Thừa Quang cũng phải nghĩ lại một chút.

Cho nên Thịnh Thừa Quang không dài dòng với anh, vỗ vỗ vai anh nói: “Anh biết rồi. Cút đi.”

Tạ Gia Thụ: “Ừng ực!”

Anh nuốt nước miếng, quay người đuổi theo Trầm Hiên đã đi xa, dáng vẻ vô cùng lo lắng. Thịnh Thừa Quang nhìn bóng lưng anh, trong lòng suy nghĩ đến người khác.....Thật sự rất đáng thương, ngay cả một người vì cô mà tức giận cũng không có.

**

Trong bệnh viện Tử Thời tỉnh lại, phòng bệnh chỉ có một mình cô, cô mở mắt nhìn xung quanh, hoàn toàn không nghĩ ra tại sao mình nằm ở chỗ này.

Cô nhìn lên trần nhà ngẩn người, thời gian trôi qua càng lâu cô lại càng nghi ngờ, càng nghĩ càng phân vân, không phân biệt được đâu mới là sự thật đã phát sinh.

Lúc này có một cô y tá đi vào rút kim châm cho cô. Động tác cô y tá mềm nhẹ lại nhanh nhẹn, lấy khăn ẩm lau mặt lau tay cho cô, dịu dàng hỏi: “Cô cảm thấy như thế nào? Có muốn ăn chút gì không? Tôi rót cho cô ly nước uống nhé?”

Tử Thời nhắm mắt không trả lời, rút tay lại, cả người rúc vào trong chăn.

Nghe tiếng cô y tá rón rén đi ra ngoài, Tử Thời đợi một lúc, lặng lẽ xuống giường chạy từ trong phòng bệnh ra ngoài, một mình vào thang máy đi lên tầng trên cùng.

Lúc này cô cực kỳ khẩn cấp muốn biết: Tầng trên cùng có đúng là chỉ có một phòng bệnh hay không? Bên trong đúng là có một người con trai? Ngày hôm qua Thịnh Thừa Quang nói những lời đó.....Cô muốn biết là: những ngày đã trải qua, cô thật sự đã gặp, đã yêu một người đàn ông tên là Thịnh Thừa Quang sao?

Cửa thang máy vừa mở, quả nhiên chạm mặt với một trạm y tá, cả hai cô đều giống như hôm qua. Tử Thời giống như mộng du đi tới, một cô y tá đứng lên hỏi: “Tiểu thư khỏe chứ, xin hỏi cô có chuyện gì không?” Nhìn Tử Thời mặc trên người áo bệnh nhân của phòng VIP, y tá mỉm cười hỏi: “Tiểu thư, hình như cô ấn sai tầng thì phải?”

Tử Thời cắn chặt răng, hướng tới hàng lang sâu bên trong.

Y tá đương nhiên không để cho cô đi vào, vội vàng ngăn trước mặt cô: “Xin lỗi, tiểu thư, cô không thể đi vào.”

Khi cô y tá đến gần cảm thấy Tử Thời nhìn quen mắt, nhận ra chính là người đi cùng Thịnh Thừa Quang hôm qua tới đây, vội vàng hướng người kia nháy mắt, cô y tá ăn ý gạt đầu một cái, trốn vào một bên gọi điện thoại cho Thịnh Thừa Quang.

Tử Thời bị chặn lại, cũng không cãi cọ, chỉ là đứng nơi đó ngơ ngác nhìn đầu hành lang—nơi đó trên tường có treo một bức tranh, ghé dài màu trắng ngoài cửa phòng bệnh.....Đều giống như ngày hôm qua.

Cô thở phào nhẹ nhõm—ngày hôm qua là thật.

Như vậy Thịnh Thừa Quang cũng là thật.!

Lúc này thang máy “Đỉnh” một tiếng mở ra, cô y tá tràn đầy hi vọng nhìn lại, nhưng người đến không phải là Thịnh Thừa Quang—là Tề Quang đi dạo dưới lầu trở về, thấy một cô gái mặc quần áo bệnh nhân đứng ở đó, đi tới hỏi: “Làm sao vậy?”

Y tá: “ Vị tiểu thư này.....Tôi cũng không biết là chuyện gì xảy ra.”

Thịnh Tề Quang nhìn người trước mắt: là một cô gái trẻ tuổi, thoát nhìn khoảng mười sáu mười bảy tuổi, mặc quần áo bệnh nhân dáng vẻ xinh đẹp động lòng người. Lấy ánh mắt vẽ tranh của Thịnh Tề Quang mà

nói ngũ quan cô tương đối xuất sắc, sạch sẽ giống như lối vẽ phác hoạ tỉ mỉ, không thừa cũng chẳng thiếu, xinh đẹp làm người ta rất thoải mái.

Cậu nhìn Tử Thời, Tử Thời cũng nhìn lại cậu: mặt mũi cậu với Thịnh Thừa Quang có mấy phần giống nhau, tuy nhiên cái mũi và miệng cực kì giống bố cô, rất đẹp mắt.

Thịnh Tề Quang đối với cô gái đang kinh ngạc nhìn cậu thân thiện mỉm cười: “Cô tới tìm tôi sao?”

“.....Thật xin lỗi...” Tử Thời ngơ ngác nhìn cậu, lẩm bẩm nói.

Thịnh Tề Quang không hiểu, cười hỏi: “Xin lỗi gì cơ?”

Đôi môi Tử Thời ngập ngừng nói, lại nói ra câu không đầy đủ, một lúc sau cô không thể chịu nổi, cúi đầu quay người bỏ chạy.

Phía sau Thịnh Tề Quang gọi cô: “Này.....”

Tử Thời chạy đến cửa thang máy, vừa đúng lúc cửa mở ra, cô chạy ngay vào, người bên trong đi ra vừa lúc đón được cô.

“Em chạy cái gì? !” Giọng nói Thịnh Thừa Quang rất tức giận, đưa tay sờ lên trán cô.

Đúng là đã hạ sốt.....mấy ngày nữa có thể giết Trần Hiên.

Tử Thời yếu ớt chạy mấy bước đã thở hổn hển, Thịnh Thừa Quang đỡ cô không buông ra, mà lúc này Tề Quang đứng cách đó không xa gọi anh: “Anh!”

Tạ Gia Thụ đi theo tới đây nhân cơ hội đoạt lấy Tử Thời: “Tôi đưa cô ấy về phòng bệnh! Cậu lại xem Tề Quang đi! Đi đi!”

Thịnh Thừa Quang cau mày, nhưng Tạ Gia Thụ giống như bị chó điên đuổi theo, nhanh như chớp kéo Tử Thời vào thang máy, điên cuồng ấn nút đóng cửa.

Cửa thang máy vừa đóng lại, anh nhú mày nhìn về phía Tử Thời hài lòng cười ác liệt: “Ha ha! Ai bảo không chọn ta! Bây giờ hối hận rồi sao! Ha ha ha ha!”

18. Chương 18

Sau khi bị Tử Thời cự tuyệt Tạ Gia Thụ vẫn tức nghẹn đến tận bây giờ, trong khi trần trọc trở mình, ngày đêm khó ngủ, chống đỡ hần sống tiếp chính là tiếp tục làm phiền, người không chán việc làm phiền kia thể mà giờ phút này đang tha hồ tưởng tượng—nhanh ! Che mặt khóc thút thít! Vỗ ngực dậm chân! Lăn lộn trên mặt đất hối hận! Ôm đùi gào nói cô hối hận đến mức ruột cũng xanh rồi đi!

Nhưng Tử Thờichỉ ngơ ngác nhìn anh.

Tạ Gia Thụ đang vô cùng mong đợi sung sướng cười to, dần dần trở thành cười gượng lúng túng.....cuối cùng mặt anh cứng lại, cấu kính kéo mái tóc quăn xinh đẹp của mình, mặt như đưa đám ai oán nhìn người đang thờ ơ trước mặt.

“Cô không muốn hỏi tôi gì sao? Tôi cái gì cũng biết!” Anh không nhịn được chủ động nói ra, nhắc nhở cô: “Cô nhớ đi! Tôi đã nói với cô: sau này đừng khóc còn gì!”

Mắt Tử Thời chớp chớp....Đó chính là buổi sáng mà cô tỉnh lại trên giường Thịnh Thừa Quang, cô tất nhiên nhớ.

“Ừ”. Cô gật đầu.

Tạ Gia Thụ bắt đầu đốt lại ý chí chiến đấu, mắt sáng lên: “Cho nên bây giờ cô hối hận rồi à? Sớm biết có ngày hôm nay, lúc đầu nên chọn tôi chứ? !”

“Không có.....Tại sao phải hối hận? Tôi không hối hận.” Tử Thời hơi mệt, dựa vào thanh máy, nhẹ giọng nói.

“Cô.....”Tạ Gia Thụ giật giật khoé miệng: “Cô đừng mạnh miệng !”

Tử Thời nghiêm túc kiên định lắc đầu, “Không phải, tôi thật sự không hối hận.”

Lúc này thang máy dừng lại ở tầng phòng bệnh của Tử Thời, cửa vừa mở ra, Phùng Nhất Nhất và Trầm Hiên đứng ở đầu kia, trên cổ Phùng Nhất Nhất mang một cái khung chống đỡ, hệt như người máy. Vừa thấy hai người trong thang máy, Trầm Hiên cười nói: “Thật tốt quá, không cần chạy.” Anh chỉ chỉ vào Phùng Nhất Nhất đang vẽ mặt đưa đám nói với Tử Thời: “Tử Thời, cô ấy nôn nóng tìm cô.”

Người máy rất cẩn thận vươn hai tay đến chỗ bạn tốt: “Tử Thời!”

Tử Thời vội đi ra đỡ cô, kinh ngạc nhẹ giọng hỏi: “Nhất Nhất cổ cậu sao thế?”

“Tớ vì muốn nói cho cậu một âm mưu động trời nên cùng Ma vương kia xảy ra một cuộc chiến tranh liều chết ! Anh ta bẻ gãy cổ tớ....”

Bởi vì không có được thỏa mãn mà âm u mặt mày Tạ ma vương kinh ngạc: “Gãy thật?!”

Ma vương trợn to hai mắt, Trầm Hiên không muốn phí miệng lưỡi đi giải thích vấn đề ấu trĩ này, cho nên anh lấy tay gõ gõ lên cái khung cổ của Phùng Nhất Nhất—chỉ thấy Phùng Nhất Nhất lập tức kêu quang quác chạy đi giống hệt như con cua bò ngang, linh hoạt nhanh nhẹn.

Tạ Gia Thụ thở phào nhẹ nhõm, Trầm Hiên buồn cười cười xấu xa. Phùng Nhất Nhất nhân cơ hội kéo Tử Thời qua một bên, khẩn cấp không ngừng nói cho cô: “Ông chủ là cố ý tiếp cận cậu! Anh ta có ý đồ với cậu! Anh ta muốn cùng cậu sinh con!”

Ánh mắt cô vẫn cảnh giác nhìn chằm chằm Tạ Gia Thụ, để đề phòng anh ta nhào qua đây bịt miệng cô lại.

Nhưng mà lần này Tạ Gia Thụ khoanh tay đứng một bên, tuy vẻ mặt không vui vẻ chút nào, nhưng hoàn toàn không có ý định đến gần cản cô.

Phùng Nhất Nhất không hiểu—lúc trước anh ta lỡ miệng nói ra, cô nhất quyết muốn gọi điện thoại nói cho Tử Thời, anh ta bịt miệng cô thiếu chút nữa thì bẻ gãy đầu cô luôn !

Phùng Nhất Nhất quay lại nhìn về phía chính chủ: sắc mặt Tử Thời có chút tái nhợt, nhưng là trên mặt một chút kinh ngạc cũng không có !

Ngay cả bác sỹ Trầm đứng bên cạnh, vị tiểu bạch kiểm kia không có một chút vẻ mặt nên có khi nghe được bí mật như thế chứ.

“Mấy người.....” Phùng Nhất Nhất trợn tròn mắt.

Cái thế giới này sao vậy? !

Tử Thời im lặng dìu Phùng Nhất Nhất vào phòng bệnh, để cô ngồi lên giường xong, lấy gối tựa đặt sau lưng cô, để cho cô dựa vào mềm mại thoải mái một chút.

Sau đó vỗ vỗ về mặt đờ đẫn của người máy, Tử Thời nhẹ giọng nói với cô: “Tớ vừa biết ngày hôm qua, Thịnh Thừa Quang nói cho tớ biết.....cảm ơn cậu, Nhất Nhất.”

Phùng Nhất Nhất im lặng một lúc lâu, cũng không biết nên nói gì để an ủi cô mới đúng, đưa tay ra cầm lấy tay cô. Hai cô gái cầm tay nhau lắc nhẹ, cuối cùng cũng có chút an ủi.

Lúc này Tử Thời mới quay đầu hỏi Trầm Hiên đang xem chuyện vui: “Bác sỹ Trầm, anh cũng biết từ trước sao?”

Trên mặt Trầm Hiên lộ ra một chút lúng túng khó có được.

Anh hắng giọng một cái, “Ừ, đúng vậy. Lúc trước tôi ở nước ngoài phụ trách việc tìm kiếm người hiến tạng tế bào thích hợp cho Tề Quang, nhưng mà vẫn không tìm được. Tôi tới bệnh viện này cũng là vì thay Tề Quang đi tìm kiếm, đồng thời cũng nắm rõ toàn bộ tình trạng cơ thể cô.....Ban đầu cũng chính tôi đề nghị bố mẹ Tề Quang sinh thêm một đứa bé. Cho nên.....” Trầm Hiên làm việc xuất phát từ góc độ của anh không có gì đáng trách, nhưng ánh mắt Tử Thời quá yên tĩnh, anh không hiểu sinh ra một chút áy náy: “Xin lỗi, Tử Thời”

Tử Thời không nhờ anh sẽ nghiêm túc nói lời xin lỗi như vậy, vội vàng khoát tay nói: “Không sao.....không liên quan đến anh.”

“Thật ra thì.....” Trầm Hiên không đành lòng, còn muốn an ủi thêm ít câu, nhưng Tạ Gia Thụ làm sao có thể để anh cướp mất? Lập tức cười nói: “Thật ra thì cũng không thể trách anh Thừa Quang!”

Tử Thời rất đồng ý gật đầu một cái, “Ừ, đúng”

Tạ Gia Thụ đang dương dương tự đắc chuẩn bị một tràng dài lý do chính nghĩa đã bị cô chặn lại, ngay tức khắc phát điên: “ Cô để tôi an ủi một chút cô sẽ chết à!”

“Stop! Sớm không nói, giờ còn giả vờ làm người tốt.” Phùng Nhất Nhất nhỏ giọng lầm bầm.

Tạ ma vương đối với cô cũng không khách khí, ngay lập tức muốn ăn thịt người! May có Trầm Hiên cản lại: “ Cô cô ấy bị kẹp nữa thật sự có thể gãy.”

Phùng Nhất Nhất cảm động nhìn bác sỹ Trầm một cái, kéo tay Tử Thời nhỏ giọng nói tiếp: “Tử Thời, ông chủ đã bán trang web của chúng ta cho Thiên Thần rồi !”

“.....à.” Tử Thời tỏ vẻ vẫn nghe.

“Sửa lại một chút: là đưa!” Tạ Gia Thụ cuối cùng chờ tới đoạn này, “Anh Thừa Quang vốn sẽ không để cái trang web nhỏ này vào mắt, anh ấy chính là dùng > để đưa đến một số vốn đầu tư lớn cho Thiên Thần—đó là quà tặng anh ấy đưa cho chị của tôi,” Tạ Gia Thụ tao nhã gẩy gẩy mái tóc quăn, thả cho cô quả bom nặng ký: “Chị, tôi, là, hôn, thê, của, anh, ấy!”

Hai nhà Thịnh, Tạ hơn ba mươi năm trước đã định ra hôn ước, Thịnh Thừa Quang là trưởng tôn của Thịnh gia, vừa đúng đưa bé ra đời đầu tiên của Tạ gia là con gái, đương nhiên hai người sẽ có hôn ước.

Cũng chính vì lý do này, cho nên lúc đầu Tạ Gia Thụ cố gắng phá hoại hai người bọn họ như vậy—mặc dù chị anh không quan tâm, nhưng anh cảm thấy không vừa mắt.

Tử Thời nghe câu này, mở to hai mắt, ngây người một lúc, khẽ cúi đầu.

Bây giờ ngay cả Phùng Nhất Nhất cũng nóng nảy: “Tử Thời cậu nên biểu cảm ra đi!”

“....Biểu cảm gì cơ?”

“ Anh ta lừa cậu đó!”

Tử Thời suy nghĩ một chút, “Anh ấy không lừa tớ gì cả....”

“Tại sao không có? ! Anh ta lấy bản quyền > làm thành quà tặng cho vị hôn thê của anh ta!” Phùng Nhất Nhất đối với < nếu=“” người=“” là=“” một=“” chú=“” gấu=“”>> cũng có rất nhiều tình cảm đấy !

“Việc này.....Trên hợp đồng chúng ta kí cũng không quy định không được đưa cho người khác, trả nhuận bút là được,” Tử Thời an ủi người máy, “Đưa tiền là được, ai mua không phải đều giống nhau sao?”

Phùng Nhất Nhất nghe lời này nghĩ tới nghĩ lui: “.....Nói như vậy giống như.....cũng đúng!”

Hai cô gái này đúng là ngốc cả đôi, bác sỹ Trầm cố nén cười quay mặt đi, nhưng khi anh thấy người đứng trước cửa phòng bệnh thì rốt cuộc nhịn không được cười ra tiếng.

Không biết Thịnh Thừa Quang đứng đó đã bao lâu, nghe bao nhiêu, lúc này bị Trầm Hiên nhìn thấy, anh đen mặt đi tới, đi thẳng tới trước mặt Tử Thời, đưa tay sờ sờ lên trán cô đúng là không còn nóng nữa, nổi giận trầm giọng ra lệnh: “Xuất viện!”

Phùng Nhất Nhất sợ hãi ông chủ tiền nhiệm, không dám ra mặt tạo phản, lôi kéo vạt áo ở sau lưng Tử Thời. Tử Thời quay đầu lại, cô nàng vội vàng chỉ chỉ vào Tạ Gia Thụ.

Tạ Ma vương lập tức vỗ ngực gây chuyện sinh sự: “Nếu cô không muốn đi với anh ấy, nhanh cầu xin tôi!”

Cầu xin ta cầu xin ta đi!

Tử Thời quay đầu nhỏ giọng gọi Thịnh Thừa Quang: “Chúng ta đi thôi.”

Thịnh Thừa Quang ngay cả quần áo cũng không cho cô thay, trực tiếp cởi áo khoác của mình ra bao lấy cô bước ra ngoài.

**

Vừa rồi lúc ở trên lầu Tề Quang có nói với anh: “Anh , anh muốn làm gì thế? Em biết rõ cô ấy là ai—em đã nhìn thấy ảnh của cô ấy.”

Thịnh Thừa Quang cũng không muốn lừa gạt cậu quá lâu, chỉ nói: “Em yên tâm, nếu cô ấy không muốn, anh sẽ không ép buộc cô ấy.”

“Nhưng mà, anh không nghĩ đến là em sẽ không muốn sao?” Tề Quang cười.

Cái miệng với mũi của Tề Quang giống hệt như bố cậu, Tử Thời cũng vậy, đều là người gốc không biết cầu nhau, khi hai người họ cười lộ lên rất chân thành.

Chắc vì vậy nên mới không giải thích được yêu thương cô? Thịnh Thừa Quang than thở trong lòng, ôm người đang ngủ trên giường lên.

Cô ngủ không được tốt lắm, anh vừa chạm vào cô liền tỉnh, mở mắt tròn xoe, giống như chưa từng ngủ, nhìn anh một lúc hình như là nhận ra anh ở đây mới bình tĩnh lại, sau đó cô yên lặng khép mắt lại dời ánh mắt đi.

“Em ngủ nhiều rồi, dậy ăn chút gì đi.” Thịnh Thừa Quang đỡ cô ngồi dậy, cũng không để cô đi đến phòng ăn, mà vội bưng đến trên giường cho cô ăn.

Hôm nay vẫn thần là anh tự tay làm, thịt mua về chính anh băm, toàn bộ tôm do anh lột vỏ, da do anh nghiền kĩ bằng tay, so với mua bên ngoài thì mỏng hơn. Làm như vậy tất nhiên rất phiền phức, nhưng mà ăn ngon hơn.

Nhìn cô cắn một miếng, giọng nói anh thản nhiên hỏi: “Ăn ngon không?”

Cô ngơ ngác ăn kĩ nuốt chậm, hoảng hốt thật lâu mới trả lời: “A.....Dạ, ăn rất ngon!”

Cô khen làm Thịnh Thừa Quang vô cùng mát hứng, nhẫn nại đợi cô ăn. Nhưng mà cô không ăn vẫn thần lấy một chút, chỉ chậm rãi uống canh, từng thìa từng thìa uống hết canh.

Anh nhìn cô cầm cái thìa áp xuống đáy cái bát....cơn giận quả thực không khống chế được nữa, lấy cái bát trong tay cô hướng lên tủ đầu giường nặng nề đặt xuống.

Vừa quay đầu lại thấy cô đang cầm cái thìa canh luống cuống nhìn anh, vẻ mặt này làm cơn giận trong lòng anh từng chút từng chút biến mất, trong đầu nóng lên, liền cúi đầu hôn, làm cô ngã xuống giường, ép vào gối nặng nề hôn.

Tử Thời không dám phản kháng, nhưng mà cơ thể lại cứng ngắc, không còn giống như trước đây vừa bị anh hôn liền mềm thành một bãi. Trong lòng Thịnh Thừa Quang càng thêm không thoải mái, dùng sức xé cổ áo cô, cúc áo ngủ đứt văng mấy cái, cổ áo rộng mở, tay anh dò vào trước ngực cô nắm lấy tiểu bạch thủ, dùng tay nhào nặn hai cái núm nhỏ nhô lên.....Dù sao cũng là một tay anh dạy, thân thể cô đối với động tác của anh rất thuần thục, rất nhanh đã mềm nhũn ra.

Thịnh Thừa Quang hôn làm cô đỏ mặt không kịp thở, anh cắn cánh môi đỏ tươi của cô trần trọc mút vào.

“Đưa tiền là được, ai mua cũng giống nhau—hả?” Anh nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Tử Thời không biết trả lời như thế nào anh mới không tức giận: “Chẳng lẽ.....không đúng sao?”

Chẳng lẽ họ trả tiền còn không bán cho họ sao.....

Thịnh Thừa Quang cũng không biết tại sao mình tức giận như vậy, nếu bình thường nghe cô nói ra như vậy, chứng tỏ tinh thần cô không thất thường, anh không phải nên thở phào nhẹ nhõm sao?

Nhưng anh lại hận không thể đánh ấy người nghe được lúc ấy một trận!

19. Chương 19

“Rất tốt.” Một lúc lâu sau Thịnh Thừa Quang nói, lạnh mặt ngồi dậy.

Một tay Tử Thời níu lấy áo ngủ bị anh kéo hồng, trốn vào trong chăn quấn chặt lấy thân mình. Thịnh Thừa Quang nhìn thấy dáng vẻ cô giống như hận không thể rúc luôn cả mặt vào chăn, trong lòng khó chịu, cười lạnh nói: “Thế nào? Bây giờ biết sợ anh?”

Tử Thời giương mắt nhìn anh, do dự một lúc, cố gắng di chuyển bọc chăn về bên cạnh anh—rầm cô lặn một vòng, sau đó cả người lặn chần chạch vào trên đùi anh.

Thịnh Thừa Quang rên một tiếng, Tử Thời xấu hổ rúc đầu vào trong chăn, chỉ chừa lại đôi mắt lộ ra bên ngoài, sợ hãi nhìn sắc mặt anh.

Quả thật Thịnh Thừa Quang không biết nên thể hiện biểu cảm gì mới đúng, vẻ mặt âm tình bất định nhìn cô chằm chằm rất lâu, nhẹ nhàng đưa tay vén tóc rối bời trên mặt cô.

“Cái đó.....” Tử Thời muốn chủ động nói gì đó, liền nhẹ giọng nói: “Cần em làm gì không? Bệnh của cậu ấy?”

Sắc mặt Thịnh Thừa Quang bỗng nhiên lạnh đi, giọng nói trở nên nhàn nhạt: “Nếu như cần, anh đã tự mình làm từ sớm rồi.”

Mặc dù anh nói rất đúng, nhưng người quấn trong chăn nghe được vẫn rung mình một cái. Thịnh Thừa Quang thấy được, nhớ lại cô vừa mới sốt cao do sợ anh.....Giọng nói anh dịu đi một chút nói: “Trước mắt chỉ có thể thử phẫu thuật cấy ghép tế bào một lần.” Dừng một chút, âm thanh thấp xuống, nói: “Cho nên chúng ta phải nhanh chóng có đứa bé.”

“Ừ.” Tử Thời phối hợp gật đầu, “Ngày đó anh đã nói.”

Cô cứ bình tĩnh nhắc tới ngày đó như vậy, làm Thịnh Thừa Quang rất không thoải mái trong lòng.

Thực ra nếu không có Diệp Kỳ Viễn đột nhiên xuất hiện, anh sẽ không đưa cô đi xem Tề Quang sớm như vậy, để cho cô hiểu rõ mọi việc.

Trước đây không biết bao nhiêu lần nghĩ tới cảnh tượng này khi chưa tiếp cận cô, mỗi lần nghĩ tới là anh lại cực kỳ tức giận, nhưng sau này đến gần cô rồi...Cô thật sự là quá ngốc, hơn nữa không có gì cả, anh có ác ý thương tổn cũng không thực hiện được, trước tiên anh chỉ có thể cho cô từng chút một.

Anh nghĩ kĩ chỉ cho cô một chút, lại không ngờ rằng đã cho tới tận hôm nay. Bây giờ đã như vậy: không ngại nấu kĩ, bằm nhỏ thức ăn không chán, còn bưng đến tận giường đút tận miệng cô, hay chỉ vì cô ăn không được ngon mà trong lòng nổi cáu, trong đầu không tự chủ được bắt đầu nghĩ đến đổi cái gì cho cô ăn cô mới bằng lòng ăn thêm vài miếng? (Thê nô rồi anh 〰)

Tất nhiên Thịnh Thừa Quang biết những gì đã xảy ra không phải là anh quyến rũ.

Cho nên trong lòng anh không thoải mái: anh đã như thế, tại sao cô còn bình tĩnh như vậy?

Anh im lặng, Tử Thời thăm dò sắc mặt để nói chuyện, thấy vẻ mặt anh lúc chột dạ lúc chột tức giận, ánh mắt nhìn cô chằm chằm, vừa như tức giận vừa không cam lòng.....Cô không hiểu, đành phải vắt hết óc lấy lòng: “Em không quan trọng.....Anh nói cho em biết phải làm như thế nào là tốt.”

Thịnh Thừa Quang lạnh lùng hơi cong môi một cái: “Em cần phải phối hợp với anh, ân ái, mang thai.”

Anh nói cũng quá.....Trần trụi đi.

Tử Thời không lên tiếng.

Dáng vẻ cô thẹn thùng làm trong lòng anh dễ chịu hơn nhiều, cố ý cau mày lạnh lùng hỏi cô: “Em còn có vấn đề gì sao?”

“.....Không có.”

Nhưng anh vừa mới đứng lên, cô liền mở miệng yếu ớt hỏi: “Có thể lấy giúp em một cái áo ngủ lại đây được không?”

Thịnh Thừa Quang nghĩ lại vừa rồi lúc xé quần áo cô, trong lòng nóng lên, xoay người đến tủ treo quần áo lấy một cái, giơ tay ném cho cô.

Sau đó anh tới cầm bát hoành thánh đã nguội để nơi tủ đầu giường đi ra ngoài, lúc đi tới cửa nghe được giọng cô hỏi lại rất nhỏ: “Còn có một chuyện này?”

“.....Nói.”

“Chính là.....>, nếu không phải là em vẽ, anh vẫn sẽ chọn nó sao? Anh thật sự cảm thấy nó đáng yêu sao?” Cô càng hỏi, càng cảm thấy lo lắng.

Thịnh Thừa Quang mở cửa đi ra ngoài, giọng nói vô cùng chân thật: “Anh không bao giờ làm việc vô nghĩa.”

**

Ban đêm Tử Thời ngủ không được ngon, trong lúc nửa mê nửa tỉnh cảm thấy tay anh sờ trên trán cô, cô nhẹ nhàng “Hả?” một tiếng, cái tay kia dừng một lúc, dứt khoát kéo cô tới, ôm vào trong ngực anh ngủ.

Thực ra mấy ngày nay Thịnh Thừa Quang đều không được nghỉ ngơi tốt, ôm cô vào trong ngực, không cần phải lo lắng nửa đêm cô phát sốt mà không biết, như vậy anh ngủ sẽ an ổn hơn nhiều.

Cho đến khi Tử Thời thức dậy vào sáng hôm sau, anh đã chuẩn bị xong, muốn đi ra ngoài, thấy cô từ trong phòng ngủ đi ra, anh vừa mặc áo khoác ngoài vừa dẫn dò cô nói: “Cháo trong bình giữ nhiệt để trên bàn, có hai quả trứng luộc trong nồi ở phòng bếp, em ăn sáng đi, sau đó về thu dọn một ít đồ đạc chuyển qua đây— nhớ nói rõ một tiếng với người ở cùng em chỗ đó, biết chưa?”

Tử Thời vâng dạ. Ăn sáng xong liền trở về biệt thự của cô, thu dọn mấy thứ, cô nói với thím rằng năm nay sẽ không trở lại, thím cũng chỉ gật đầu một cái rồi ra mở cửa.

Tử Thời kéo va li hành lí sang nhà bên cạnh, chào tạm biệt bà Diệp.

Diệp gia không nhiều thế hệ truyền thừa bằng Tạ gia và Thịnh gia, vì thế nhân khẩu cũng đơn giản, ba Diệp giao công ty cho con trai quản lí, mang theo vợ đi chu du khắp thế giới, hàng năm Diệp gia chỉ có Diệp Kỳ Viễn và bà nội Diệp ở. Từ nhỏ Diệp Kỳ Viễn đã thể hiện là người đàn ông nóng tính, rất ghét Tử Thời, nhưng mà bà nội Diệp lại thích cô gái nhỏ này, khi còn nhỏ cách hàng rào giữa hai nhà dạy cô nói chuyện, sau cô lớn hơn một chút thì cho cô đi học mẫu giáo.

“Cháu muốn đi đâu vậy?” bà nội Diệp hỏi cô.

Tử Thời sợ bà nội nhìn ra ánh mắt đang đổ lên của cô, cúi người nhìn lên đầu gối mình, “Trong lòng cháu rất thích một người, cháu muốn dọn về ở chung với người đó.”

“À.....Lúc trước Diệp Kỳ Viễn có nói với ta, cháu có bạn trai,” Bà Diệp vuốt vuốt tóc cô, “Tử Thời, cháu ở chung với anh ta cho tốt, đừng lo lắng gì cả, duyên phận giữa người với người là do trời định, nếu không có duyên, không dài lâu được; nếu có duyên sẽ là cả đời, chạy không thoát.”

“Dạ, cháu hiểu ạ.” Tử Thời đứng bên cạnh bà, tâm tình cực kì bình tĩnh.

Nói một lúc lâu, cô vội chào tạm biệt bà nội ra ngoài, phát hiện Diệp Kỳ Viễn đã trở về, áo khoác ngoài cầm trong tay, đang đứng trước cửa vẻ mặt không kiên nhẫn chờ cô.

“Tôi đưa cô đi.” Thấy cô cuối cùng cũng đi ra, giọng nói anh không tốt lắm ra lệnh.

**

Trên đường Tử Thời hỏi Diệp Kỳ Viễn: “Anh Kỳ Viễn, anh cũng đã biết trước sao?”

“Biết cái gì? Thịnh Thừa Quang?” Diệp Kỳ Viễn hừ một tiếng, “Ngày đó tôi bảo cô xuống xe, là cô nhất định đòi đi cùng anh ta.”

Tử Thời im lặng.

Rốt cuộc trong lòng Diệp Kỳ Viễn cũng xấu hổ, im lặng một lúc lâu, nói cho cô biết: “Thịnh Thừa Quang có một vị hôn thê, lúc hai người bọn họ còn chưa ở trong bụng mẹ trưởng bối hai nhà đã định ra hôn sự rồi, nghe nói khi đó Thịnh gia gặp nạn, Tạ gia ra tay giúp đỡ, cho nên ước định đời này nhất định phải có một hôn sự.”

“Em biết.....Chị của Tạ Gia Thụ.”

“Đúng, em trai cô ấy gọi là Tạ Gia Thụ— mẹ kiếp nếu tên nhóc kia là con gái thì tốt, dù sao cũng chỉ cần có hai người kết hôn là được.” Diệp Kỳ Viễn cau mày nói nhỏ.

Tử Thời với anh coi như cũng là thanh mai trúc mã, vừa nghe đã cảm thấy giọng nói anh khác thường, quay đầu lại hai mắt lấp lánh nhìn anh.

Diệp Kỳ Viễn bị cô nhìn đến phiền não, nghĩ thầm cũng nên nói cho cô hiểu: “Tạ Gia Vân là bạn gái thời đại học của tôi.”

“.....Anh nói là: Chị của Tạ Gia Thụ là bạn gái anh?” Lần này Tử Thời giật mình.

“Đã từng. Sau đó tôi với cô ấy tính tình không hợp, lúc tốt nghiệp đại học đã chia tay.”

Tử Thời không tin nổi: “Nhưng mà không phải họ đã đính hôn từ rất sớm sao? Tại sao chị ấy còn có thể cùng anh.....?!”

Diệp Kỳ Viễn khó chịu, giọng nói thô lỗ: “Không phải Thịnh Thừa Quang cũng ngủ với cô sao?!”

Cô lại im lặng. Một lúc sau chỉ vào cái cửa nhỏ đang sáng đèn trước mặt, “Đến rồi, tự em đi vào thôi.”

Nha đầu nay ngu ngốc hết thuốc chữa rồi, cho dù Diệp Kỳ Viễn đưa vũ khí vào trong tay cô, không biết chừng có thể đâm ngược lại chính cô bị thương, anh nghĩ như vậy liền tức giận dễ sợ, lúc quay đầu xe bánh xe mài trên mặt đất phát ra tiếng xèo xèo chói tai.

**

Có lẽ là Diệp Kỳ Viễn gây ra tiếng động quá lớn, lúc ăn cơm tối Thịnh Thừa Quang hỏi Tử Thời: “Hôm nay Diệp Kỳ Viễn đưa em về?”

“Dạ.” Tử Thời khơi đũa trong bát cơm, xem ra không yên lòng.

“Anh ta nói gì với em vậy?”

Tử Thời ngẩng đầu một chút nhìn anh, cảm thấy vẻ mặt anh không tốt lắm, cô nhớ tới lúc anh tới đón cô suýt chút nữa thì đánh nhau với Diệp Kỳ Viễn, thận trọng nói: “Nói một ít.....một ít thôi.”

“Nói đến Tạ Gia Vân sao?” ngược lại giọng nói Thịnh Thừa Quang không có gì đặc biệt.

Bây giờ đến Tử Thời, giống như làm sai chuyện, không dám ngược mắt nhìn anh.

Một lúc lâu, gần như Thịnh Thừa Quang muốn mở miệng nói trước cho cô, thì nghe cô nhẹ nhàng nói: “Bọn họ tốt nghiệp đại học liền chia tay, Kỳ Viễn nói tính cách họ không hợp.....anh đừng nghĩ nhiều.”

Anh đừng nghĩ nhiều—đây là côđang an ủi anh đừng ghen tuông?

Thịnh Thừa Quang hít một hơi thật sâu, phổi mơ hồ bị đau.

Tử Thời nhận ra được anh tức giận hơn, đầu cúi xuống càng thấp.

Thịnh Thừa Quang không còn cách nào khác, gơ tay kéo bát cơm trước mặt cô đã ăn rất lâu chỉ còn mấy hạt lại, bớt một bát nóng cho cô, chan thêm hai muỗng canh ngô hầm xương ở trên, tức giận đặt trước mặt cô: “Em ăn cơm tử tế cho anh.”

Tử Thời vội vàng cầm thìa lên, vẫn không ngẩng đầu lấy bát cơm chan canh kia ăn cho xong. Thịnh Thừa Quang ngồi đối diện cô, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn dáng vẻ chột dạ của cô, quả thật giận dữ vô cùng!

**

Trong lòng anh tức giận, khó tránh khỏi buổi tối sẽ giằng vò cô để hả giận.

Tử Thời bị anh ép giống con ếch con, cặp chân bị anh anh đặt trên vai, cả người cong lên, giữa hai chân lộ ra thật cao, mặc anh khi dễ.

Toàn thân Thịnh Thừa Quang làm tư thế thích hợp, bóp thịt cả người kéo ra những đường cong xinh đẹp, cúi người đè ép cô, phía dưới dùng sức xông vào tận cùng bên trong cô, ở nơi mềm mại trắng nõn tinh tế tìm kiếm điểm khác biệt cứng rắn, chĩa vào dùng sức ma sát, lúc đầu cô còn có thể nhịn, nhịn đến mức toàn thân run rẩy, cắn chặt răng run run chịu đựng từng đợt từng đợt sóng, nhưng sau đó không tự chủ được bắt đầu nhỏ giọng kêu khóc, vô lực giãy giụa, anh mỗi lần hạ xuống một chút cô cũng nhỏ giọng thét lên rung động, dáng vẻ như sắp hỏng mất làm Thịnh Thừa Quang cảm thấy vô cùng thú vị, càng nhấn tâm quyết hành hạ cô chết đi sống lại.....hơn nửa cái giường cũng bị làm hại.

Cuối cùng thì anh cũng không nhịn được nữa rồi, bên trong cô ấy thật sự muốn mạng người, vừa chặt vừa ẩm, cũng không biết có phải do cô ấy còn ít tuổi lại chưa từng trải qua, nhạy cảm làm anh không dám tin, giống như đường ra dịch mật đầy ắp, đầu ngón tay hơi chạm phải một chút cũng có thể chảy nước như bão tố. Hơn nữa càng về sau cô càng dễ dàng thất lạc mất chỗ đó sít chặt chẽ vật của anh, vừa hút vừa mút, có lúc anh tưởng chừng bị đánh đến tơi bời nhếch nhác.

Bây giờ sau khi xong việc anh có thể quang minh chính đại không xuất ra ngoài, lấp đầy cô, nằm trên lưng cô thở mất hồn.

20. Chương 20

Mới vừa rồi Tử Thời khóc đến thê thảm như vậy, cuối cùng thì một chút sức cũng chẳng còn, cố chịu cho đến lúc anh xong chuyện, nằm không động đậy, phía dưới vẫn chiếm lấy cô không chịu ra ngoài, cũng may không phải anh thực sự đè ép cô, cả tay và chân đều dùng sức chống xuống giường, cô nằm dưới thân anh thở ra dồn dập, từ từ mới ổn định lại.

Chuyện vận động kịch liệt hút kiệt sức người như vậy, cũng buông thả hết cảm xúc, trong lúc tình ý triển miên, không tránh khỏi nghĩ đến những chuyện không vui kia.

Nhờ ánh sáng mờ mờ của đèn trên tường, anh có thể thấy trên mặt người nằm dưới một lớp lông tơ đáng yêu—đúng là một đứa bé, Thịnh Thừa Quang cúi đầu hôn cô, cho rằng anh lại muốn lần nữa, một tiếng ai oán tràn ra khỏi cái miệng nhỏ nhắn, Thịnh Thừa Quang liền tiến tới hôn lên miệng cô, anh dùng lực mút thật mạnh như muốn ăn đôi môi cô vào trong miệng, lại dùng hàm răng cắn nhẹ nhàng.

“Ừm.....” Tử Thời bị anh cắn đau, mở mắt bất đắc dĩ nhìn anh.

Cô bị anh ức hiếp thảm như đến như thế, nhưng mà một chút ý muốn đánh trả cũng không có, còn nhìn anh vừa đáng thương vừa vô tội như vậy, Thịnh Thừa Quang cảm thấy rất sáng khoái, nhưng sự sáng khoái này lại lẫn tới một cảm xúc khác, nhắc nhở anh không thể không hỏi—anh buông hàm răng ra, đầu lưỡi lướt qua cánh môi bị cắn của cô nhẹ nhàng liếm, giọng nói mơ hồ lại ấm nóng hỏi cô: “Tại sao không hỏi hận?”

Tử Thời bị anh làm cho kiệt sức đầu óc trống rỗng, hoàn toàn không hiểu: “.....Cái gì cơ?”

“Tạ Gia Thụ.” Thịnh Thừa Quang lời ít mà ý thì nhiều, ép hỏi cô: “Tại sao không hỏi hận?”

Lúc ấy ở bên ngoài phòng bệnh Tề Quang, Tạ Gia Thụ ở trong thang máy sung sướng nói to, cách cửa thang máy Thịnh Thừa Quang nghe thấy rất rõ ràng, sau đó anh đi xuống lúc thấy vẻ mặt không cam lòng của Tạ Gia Thụ, cũng có thể đoán câu trả lời của cô là gì.

Nhưng tại sao như vậy chứ? Cô sẽ không nói dối, cũng không biết che giấu, như vậy thì là vì cái gì chứ? Vì cái gì, chuyện xảy ra cho tới bây giờ vẫn không hỏi hận chọn anh? Thịnh Thừa Quang rất muốn hiểu rõ, rất rất muốn, vẫn nghĩ rằng không nên hỏi ra, bị đè nén hai ngày rồi, thế nhưng lúc này vẫn nhịn không được hỏi.

Tử Thời bị vấn đề của anh hỏi làm cho sững sốt, giường mất nhìn về phía anh.

Cô gái có đôi mắt hắc bạch phân minh (trắng đen rõ ràng), vừa sạch sẽ vừa xinh đẹp, Tử Thời nhìn anh, nhẹ giọng đáp: “Bởi vì anh đối với em rất tốt.”

Bởi vì không có ai giống anh từng đối tốt với em như vậy. Bởi vì ánh mắt anh chiếu rọi cho em trong đêm tối, cuối cùng cuộc đời này cũng thấy ánh sáng, vậy là đủ rồi.

Nếu như đưa một người thả vào trong bóng đêm tối đen một mình, một chiếc đèn cùng một mái nhà chính là toàn bộ ấm áp. Thịnh Thừa Quang đối với Tử Thời mà nói chính là ánh sáng ấm áp trong bóng đêm của cuộc đời, cho dù chỉ là ảo ảnh nhất thời, thì đối với cô cũng là ánh sáng duy nhất, tốt nhất trong trí nhớ của cô.

“Những chuyện kia.....Trước đây em thực sự không biết.....Sau này nhất định em sẽ không lén lút uống thuốc, em nghe lời anh,” cô không biết nói như thế nào mới biểu đạt được tấm chân tình của mình, cuối cùng chỉ có thể nói: “.....Anh đừng lo lắng.”

Trong bóng đêm, người vừa mới khi dễ cô Thịnh Thừa Quang im lặng một lúc lâu, sau nhỏ giọng nói một câu: “Em hãy lo lắng đi.”

Tử Thời nghe được, nhưng cũng chỉ cười, đưa tay ôm lấy cánh tay anh cọ xát—cô rất mệt.

Cứ như vậy cũng không ngủ được, Thịnh Thừa Quang từ trên người cô lật xuống, ôm cô vào phòng tắm.

Trên giường do bị giày vò đã không thể ngủ nữa, đêm hôm khuya khoắt còn phải thay ga giường, Thịnh Thừa Quang tự làm tự chịu, bận rộn một lúc cuối cùng hai người đều nằm xuống ngủ, thời gian đã rất muộn, Thịnh Thừa Quang ôm cô vào lòng vỗ về, rất nhanh Tử Thời đã buồn ngủ không mở nổi mắt, mơ mơ màng màng, chợt nghe bên tai giọng anh thật thấp gọi tên cô.

“Hả?” Tử Thời cố gắng tỉnh táo, “Gì cơ?”

Thịnh Thừa Quang kéo cánh tay đang dụi mắt qua, đặt ngay trên miệng.

“Sẽ không không quan tâm em, sau này cũng sẽ không.” Âm thanh anh trầm trầm thật thấp, không đầu không đuôi nói những lời này.

Chắc chắn là do đêm quá khuya rồi, đêm tối vắng lặng làm người lòng dạ cứng rắn cũng sinh ra ngàn vạn tình cảm dịu dàng.

Tình cảm dịu dàng này làm Tử Thời không rõ ràng lắm: giờ phút này có phải là cảnh trong mơ hay không?

Nhưng lần này cô đã có kinh nghiệm, cô không nghĩ nữa mà nhận định—chỉ mong giờ phút này là rất tốt rồi.

Cô thỏa mãn tựa sát vào lòng anh, hai tay hai chân cuốn lấy anh thật chặt, an ổn ngủ thiếp đi.

**

Tề Quang yêu cầu gặp Tử Thời một lần, nếu không sẽ không chịu làm bước trị liệu kế tiếp, Thịnh Thừa Quang cũng cảm thấy để hai người gặp nhau một lần không có gì không tốt, lúc anh đưa Tử Thời đến bệnh viện kiểm tra liền thuận tiện cho hai người gặp mặt một lần.

Thực ra tính tình Tề Quang giống Triệu Hoài Chương nhiều hơn, dịu dàng ít nói, bản tính lạnh nhạt, phần lớn Thịnh gia đều là người lạnh lùng, Tề Quang cũng là một đứa nhỏ mà vừa nhìn một lần đã làm người khác cảm thấy ấm áp trong lòng.

Cậu thấy Thịnh Thừa Quang đưa Tử Thời đi vào, khép quyển sách trong tay đứng dậy cười nói: “hôm nay thời tiết bên ngoài rất tốt.”

Trên đường đi Tử Thời rất căng thẳng giờ phút này rõ ràng đã thả lỏng một chút.

Thịnh Thừa Quang gật đầu với cậu một cái, đợi Tử Thời ngồi lên ghế sofa xong, nói với cô: “Anh đi tìm Trầm Hiên nói chuyện, xong sẽ đến đón em ngay.”

Anh nói xong quay người đi ra ngoài. Cửa vừa mới đóng, âm thanh nhẹ nhàng của Tề Quang vang lên nói với Tử Thời: “Anh ấy thích cô.”

Tử Thời khinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía cậu.

“Vấn đề hiện tại của chúng ta chính là: anh ấy thích cô.” Tề Quang nhìn vẻ mặt ngây ngốc mơ màng của cô thở dài, “Nếu anh ấy không thích cô.....cô sinh mấy đứa bé cũng không có vấn đề gì, nhưng anh ấy thích cô, cô sinh đứa bé cho anh ấy sẽ thay đổi cuộc đời anh ấy. Tôi không dám chắc sự thay đổi này đối với anh ấy là tốt hay xấu, có đáng giá hay không, nhưng tôi biết rằng: cái quá trình thay đổi này chắc chắn sẽ làm anh ấy khổ sở vô cùng.”

Vừa nghe xong, Tử Thời như rơi vào trong sương mù, nhưng tất cả của Thịnh Thừa Quang cô đều xem trọng, chủ động dò hỏi Thịnh Tề Quang: “Ý anh nói là.....Là vì anh ấy có vị hôn thê sao?”

Tề Quang ôn hoà cười, gật đầu nói: “Đúng vậy. Hơn nữa vị hôn thê của anh ấy đến từ một gia tộc môn đăng hộ đối, hôn nhân của hai người họ không phải xây dựng trên cơ sở tình cảm, cho nên không gì phá nổi.”

Nhìn vẻ mặt cô mờ mịt như cũ, Tề Quang càng thêm không đành lòng, thế nhưng chuyện này không thể không nói cho cô hiểu, bởi vì ngoài trừ cậu ra sẽ không có người nào nói với cô những điều này: “Có sự hợp tác bởi vì quá quan trọng, chỉ dựa vào hiệp ước trên giấy đã không đủ đảm bảo rồi, cần thêm vào một mối quan hệ khác, cho nên hai người bọn họ phải kết hôn. Hôn nhân của họ đáng đáng phức tạp mà cô không thể nào tưởng tượng nổi, buôn bán khổng lồ. Còn có hai đại gia tộc sẽ dùng hết tất cả thủ đoạn để đảm bảo cuộc hôn nhân này được thuận lợi, cho dù là anh Thịnh Thừa Quang cũng không thể chống lại hai gia tộc này, dưới tình huống như vậy anh ấy cũng sẽ lý trí để không cho phép mình làm chuyện thiêu thân lao đầu vào lửa. Mà chuyện bây giờ tôi lo lắng chính là—ngộ nhỡ anh ấy làm cái việc mất trí đó thì sao?”

Lúc này Tử Thời hiểu rõ, nhưng cô cũng không cho rằng.....chuyện như vậy sẽ xảy ra.

Tề Quang từ từ nói tiếp: “Cho nên tôi không hy vọng rằng hai người sinh con. Bệnh của tôi không phải ngày một ngày hai, phẫu thuật cấy ghép tế bào cũng không chắc chắn có thể chữa khỏi. Tôi không muốn anh trai cùng.....em gái tôi vì thế mà cuộc sống trở nên khó khăn.”

Ánh mắt của cậu quá dịu dàng, Tử Thời cúi đầu.

Tề Quang nói xong đợi cô một lúc, nhìn cô không chịu trả lời, cậu bắt đầu nói tiếp: “Vừa rồi tôi mới chủ động nhận cô là em gái tôi, coi như theo lễ phép thì cô cũng nên đáp lại tôi một chút cảm kích đi chứ?”

“A.....cảm ơn anh!” Thật ra thì Tử Thời vẫn đang tiêu hoá một tiếng “Em gái” kia, anh nói xong liền luống cuống chân tay, vội vàng đứng lên đặc biệt nghiêm túc nói lời cảm ơn với anh

Tề Quang cảm thấy cô thật là vô cùng thú vị, giọng nói anh càng thêm dịu dàng: “Vì tương lai suy tính một chút đi, vì tương lai của em, tương lai con của hai người, còn có anh Thừa Quang—để cho anh ấy cuộc sống vốn thuận buồm xuôi gió đi, em thích anh ấy như vậy, cũng hi vọng anh ấy bình an yên ổn có đúng hay không?”

“Ừ.” Tử Thời chân thành gật đầu, lại hỏi: “Làm sao anh biết.....Em thích anh ấy?”

“Cái này,” Tề Quang nhìn lên trần nhà, “người có mắt đều nhìn ra được.”

Một cô gái bị Tạ Gia Thụ kéo đi còn có thể ý vị nhìn chăm chăm người khác không phải là Tạ Gia Thụ, còn có thể là nguyên nhân gì đây?

Tử Thời có chút xấu hổ, rồi lại có một loại cảm giác ngọt ngào không nói nên lời, cô có tâm tư gì cũng đều viết hết lên mặt, Tề Quang trông thấy vô cùng rõ ràng, càng cảm thấy cô thú vị, lại càng thêm cảm thấy cô thật là đáng thương.

Lúc này Thịnh Thừa Quang gõ cửa đi vào, thấy hai người im lặng ngồi đối diện nhau đều không nói chuyện, tuy nhiên vẻ mặt thì rất tốt, anh liếc nhìn Tử Thời không nhìn được hỏi Tề Quang: “Hai người nói chuyện gì vậy? Sao yên lặng thế?”

“Tâm sự tùy ý thôi, anh không cần lo lắng.” Tề Quang cầm sách lên ngăn ở trước mặt, “Lúc này em không nói cho cô ấy mối tình đầu của anh đâu.”

“....”Mặt Thịnh Thừa Quang không chút biểu cảm, chuyển sang người đang ngồi chờ trên ghế sofa: “Cậu ấy nói không phải thật. Em coi như không nghe thấy là được. Đứng lên, đi thôi.”

**

Thịnh Thừa Quang đưa Tử Thời đi kiểm tra, kết quả kiểm tra rất tốt, cô còn ít tuổi, cơ thể không có vấn đề gì.

Lời nói y nguyên của Trầm Hiên là: “Cô ấy rất tốt, nếu không có bầu được thì là vấn đề của cậu.”

Tất nhiên Thịnh Thừa Quang thì không có vấn đề, chỉ là anh tính ngày, mấy ngày nay đều là kỳ an toàn của cô.

Tử Thời từ lúc trở về từ chỗ của Tề Quang thì có tâm sự, lòng không yên, vốn là buổi tối lúc ngủ Thịnh Thừa Quang không muốn động cô, nhưng đến tận lúc mười một giờ cô vẫn chưa ngủ, mặc dù nghiêng người đưa lưng về phía anh, không nhúc nhích giả vờ ngủ, nhưng qua tiếng hít thở anh cũng có thể biết ánh mắt cô đang mở thật to.

Nếu như vậy, không bằng chơi đùa để cô không còn hơi sức nghĩ những chuyện khác.

Anh cố ý cọ xát cô, kiểm thật lâu cũng không phóng ra, tay chân cô bám vào anh, cả người nhiều lần run rẩy, cuối cùng một chút sức cũng chẳng còn, nằm yên tùy ý anh giầy vò, anh chơi đùa đỉnh núi của cô cô cũng chỉ nhắm mắt hờ nhẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng nhìn có vẻ buồn ngủ, Thịnh Thừa Quang cảm thấy cô không sai biệt lắm, buông lỏng mình, mãnh liệt nhanh chóng tới bảy tám chục lần, một cái động thân vào sâu bên trong cô.....

Tử Thời cảm thấy nóng, cả người cũng bị nấu chín rồi, sau đó chính là cảm thấy ẩm nóng bên trong tăng cao, cô dây dưa thêm một lúc, thở hổn hển đưa tay ôm cổ anh, qua rất lâu ghé vào tai anh hỏi: “Chúng ta.....sắp có đứa bé thật sao?”

“Ừ” Thịnh Thừa Quang đè ép cô, rất hài lòng, âm thanh lười biếng.

“Vậy....sau đó thì sao?”

“....Nếu như kết quả kiểm tra phù hợp, máu cuống rốn của đứa bé có thể cấy ghép tế bào cho Tề Quang.” Thịnh Thừa Quang mở mắt.

“Sau đó thì sao?” Cô chờ đợi, lại hỏi.

Thịnh Thừa Quang đưa tay sờ sờ đầu cô, “Ruột cuộc em muốn hỏi cái gì?”

“Muốn hỏi.....sau này đứa bé sẽ như thế nào? Anh thực sự.....muốn nó sao?” Cô hỏi xong, nín thở, không chớp mắt nhìn vào mắt anh.

**

21. Chương 21

“Muốn hỏi.....sau này đứa bé sẽ như thế nào? Anh thực sự.....muốn nó sao?” Cô hỏi xong, nín thở, không chớp mắt nhìn vào mắt anh.

**

Thịnh Thừa Quang hiểu rõ nỗi sợ hãi và lo lắng của cô—đó là sẽ giống như cô lớn lên, cô hiểu rõ cảm giác bị vứt bỏ một mình cô độc, tuyệt đối không muốn cho đứa bé của cô trải qua một lần nữa.

“Tất nhiên”. Anh đơn giản khẳng định với cô hai chữ.

Mắt thấy vẻ mặt Tử Thời đang từ đáy vực leo lên được mặt đất bằng phẳng như trút được gánh nặng, lòng Thịnh Thừa Quang mềm đi.

Tử Thời thở mạnh một hơi, thậm chí cô có chút vui mừng, nhưng nghĩ lại cảm thấy sự vui mừng này là không nên, cô thận trọng hỏi anh: “Chị gái Tạ Gia Thụ.....không có liên quan sao?”

Thịnh Thừa Quang cười lạnh.

Ruột cuộc cô cũng hỏi!

A! Anh còn tưởng rằng căn bản là cô không nghe chuyện anh có một vị hôn thê cơ đấy.

Thì ra là không phải không để ý, thì ra là vì đứa bé của mình cô còn có thể so đo đó.

Trong lòng anh nổi giận không cam lòng, cố ý đâm cô: “Cô ấy có thể hiểu được. Dù sao nhà chúng ta cũng có truyền thống này.”

Ý Thịnh Thừa Quang chỉ tất nhiên là xuất thân của Tử Thời. Nhưng anh nói vòng vo, Tử Thời hoàn toàn không hiểu được, huống hồ cô đã bị hấp dẫn toàn bộ chú ý vào nửa câu trước—cô cảm thấy mình đã vì đứa bé mà tranh thủ đến mức tốt nhất.!

Thịnh Thừa Quang cảm thấy người trong lòng thở phào nhẹ nhõm thật mạnh, thậm chí cảm xúc cũng bắt đầu trở nên tốt hơn, ruột cuộc anh không nhịn được nữa, kéo cô nằm trên người anh, anh hỏi thẳng trực tiếp: “Em không suy tính qua cho chính mình sao?!”

Làm sao không biết hỏi một câu: sau này anh sẽ an an bài cô như thế nào sao?!

“Em ư.....Em không có quan hệ.” Tử Thời hạnh phúc nép vào trong lòng anh, hoàn toàn không cảm thấy sau này mình sẽ có vấn đề gì.

Thịnh Thừa Quang không tin vào việc này: “Tạ Gia Vân sẽ không quan tâm nuôi thêm một đứa bé, nhưng mà anh không đảm bảo rằng cô ấy sẽ không quan tâm em.”

Cô vừa nghe lời này, quả nhiên nóng nảy—chống mình lên từ trong ngực anh vội vàng nói: “Em sẽ không xuất hiện trước mặt cô ấy! Em sẽ rời khỏi nơi này!”

Giọng nói cô nghiêm túc đảm bảo.

Trong bóng tối ánh mắt của cô cực kỳ sáng ngời, chói mắt khiến Thịnh Thừa Quang không nhìn nổi, nhắm hai mắt lại.

Vào lúc này anh đã hiểu được cảm giác của Tạ Gia Thụ—tình cảnh bị chọc tức làm phổi âm ỷ đau, không để ý đến hình tượng muốn nổi trận lôi đình có lẽ sẽ thoải mái hơn một chút.

Hết lần này tới lần khác lại không thể bắt lỗi cô một chút nào, cô rất phối hợp, dịu dàng làm người ta phát cáu.....Nhưng chính là làm anh cảm thấy tức giận!

“Anh ngủ rồi à?” Tử Thời thấy anh nhắm mắt một lúc lâu cũng không cử động, nhẹ giọng hỏi anh.

Người mặt lạnh sinh hờn dỗi đẩy cô từ trên thân xuống, lật người quay lưng về phía cô, tỏ vẻ anh đang ngủ.

Lúc trước Tử Thời bị anh chơi đùa rất mệt mỏi, mấy vấn đề của cô nhận được câu trả lời liền buông lỏng trong lòng, núp sau lưng anh lập tức ngủ thiếp đi.

Thịnh Thừa Quang nghe tiếng hít thở đều đều có quy luật sau lưng, mở mắt nhìn vào trong bóng đêm.....Chuyện gì thế này? Thế nào mà cuối cùng người không ngủ được biến thành anh chứ?

**

Ngày hôm sau Tử Thời tỉnh lại, trên giường chỉ còn một mình cô.

Đêm qua cô ngủ rất ngon, sau khi rời giường cảm thấy sáng khoái tinh thần.

Rửa mặt xong đi ra khỏi phòng ngủ, Tử Thời phát hiện Thịnh Thừa Quang đang ngồi bên bàn ăn, trên bàn đã bày xong bữa sáng, thấy cô đi ra anh liền nói: “Tối đây rồi, có thứ muốn cho em xem.”

Tử Thời đi tới ngồi xuống, anh cách cái bàn đưa cho cô một tập tài liệu, cô liếc anh một cái, tò mò nhận lấy mở ra nhìn—a.....Là hợp đồng về chuyện từ bỏ quyền giám hộ.

Tử Thời cẩn thận nhìn từ đầu tới cuối, phát hiện đây là bản hợp đồng căn kẹ lại tỉ mỉ, điều kiện rộng rãi nhiều đãi ngộ, chỉ cần cô sinh hạ đứa bé quyền giám hộ liền thuộc về Thịnh Thừa Quang, Thịnh gia sẽ vì đứa bé này là cung cấp một phần quỹ của gia tộc, từ lúc đứa bé ra đời cho đến khi mười tám tuổi, từng giai đoạn đứa trẻ này có thể nhận rất nhiều loại tiền nuôi dưỡng khác nhau, sau khi mười tám tuổi trưởng thành là có thể tự do sử dụng quỹ của mình.

Mỗi một chữ Tử Thời đều đọc tỉ mỉ, trừ việc muốn cô bỏ quyền giám hộ ra thì không nhắc thêm những điều khác, thậm chí không quy định không cho cô thăm đứa bé.

Ngay lập tức tim cô đập “thình thịch” nhảy lên, giống như là nhận được may mắn không dám tin nào đó ngoài ý muốn.

Cô nhìn trên mặt bàn, chợt đứng dậy chạy ngay vào phòng.

Thịnh Thừa Quang ngồi đối diện thấy vậy chợt nhíu mày, đứng lên đi theo, nhưng anh vừa bước tới cửa phòng cô liền nhào đi ra, thiếu chút nữa hai người va vào nhau.

Cô cầm trong tay một cái bút ký tên, đầu bút còn chạm lên trên áo sơ mi của Thịnh Thừa Quang, vẽ một đường mực đen thật dài....Thịnh Thừa Quang nhìn bút trong tay cô, sắc mặt so với vết mực còn đen hơn.

Tử Thời vội vàng nói lời xin lỗi, sau đó chạy ngay lại bàn kí vào hợp đồng.

“Tốt rồi!” Cô kích động đưa cho anh xem.

Nhưng mà vẻ mặt của Thịnh Thừa Quang khi nhận bản hợp đồng.....nhìn thế nào cũng giống như người bỏ quyền giám hộ là anh vậy?

**

Tử Thời vui vẻ chùng mấy ngày, thừa dịp gần đây Thịnh Thừa Quang bận rộn việc ký hợp đồng với Thiên Thần, cô đi một chuyến tới bệnh viện gặp Tề Quang, nói cho cậu biết chuyện hiệp ước đó.

Hôm nay Thịnh Tề Quang mới làm xong vận động trị liệu, nằm hơi lệch một chút trên ghế bên cửa sổ, nghe hết rõ ràng sự việc từ đầu tới cuối, ánh mắt cậu nhìn Tử Thời.....cực kì bất đắc dĩ.

“Em giống như....đối với việc này rất hài lòng?” Cậu thở dài, hỏi.

Chính Tử Thời cũng hiểu rõ như vậy là không đúng, cô cười cười xin lỗi.

“Nhưng mà thật sự không quan hệ sao—chị gái Tạ Gia Thụ?”

“Nếu chỉ việc nuôi một đứa bé, về điểm này Tạ gia sẽ không quan tâm đến tiền. Chị Gia Vân cũng không phải là người sẽ quan tâm chuyện như vậy.” Tề Quang thở dài, “Nhưng mà, ruột cuộc em có nghe hiểu lời anh nói ngày đó? Chuyện này mấu chốt không phải ở đứa bé, mà là người sinh nó—tương lai của em, cùng với người bị ảnh hưởng là anh Thừa Quang.”

“Em không sao....Thịnh Thừa Quang, anh ấy sẽ không bị em làm ảnh hưởng.” Tử Thời khề cúi đầu, nói.

“Vậy thì tốt, không nói đến anh Thừa Quang, chúng ta nói về chuyện của em một chút.” Tề Quang chống mình ngồi dậy, “Làm sao em lại không quan hệ? Năm nay em bao nhiêu tuổi? Về sau em làm như thế nào?”

“Trước kia như thế nào ,thì bây giờ liền như vậy thôi.” Thật ra thì không phải là Tử Thời không nghĩ tới vấn đề này, “Em vốn không có gì cả, bây giờ đã có kỷ niệm để nhớ lại.”

Tề Quang vỗ tay vào trán, “Đứa bé thì sao đây? Thật sự em có thể không thấy con của mình sao?”

“Đứa bé đi theo anh ấy sẽ rất tốt.” Tử Thời nghiêm túc nói, “so với đi theo em thì chắc chắn tốt hơn rất nhiều.”

Cô thật lòng hi vọng đứa bé của cô đừng lớn lên giống như cô, đừng giống cô vô vọng trôi qua cả đời như vậy. Cô hi vọng đứa bé của cô giống như người đàn ông ấy, người mà cô yêu.

Bây giờ suy nghĩ một chút, có lẽ lúc đầu mẹ của cô chính là nghĩ như thế.....cho nên mới bỏ cô lại.

Tề Quang đã lấy hai tay che mắt, “Đầu óc em so với Tạ Gia Thụ còn đơn giản thần kì hơn....”

Tử Thời cười “Hi hi”.

Lúc cô cười lên Tề Quang thấy mình qua gương rất giống nhau, huyết thống thật sự là kì diệu, Tề Quang sờ sờ mặt mình, cũng bất đắc dĩ nở nụ cười.

**

Hôm nay Tử Thời ra ngoài Thịnh Thừa Quang có biết, anh có một hội nghị quan trọng không thể không đi, thừa dịp nghỉ ngơi năm phút đồng hồ giữa hội nghị gọi điện thoại cho cô, hỏi cô đang ở đâu.

Tử Thời không dám nói mình tới nơi của Tề Quang, chỉ nói: “À, hiện tại em đang về.”

“Anh tối về ăn cơm, em chờ anh ăn cùng nhau.”

“Được.” Tử Thời vừa đồng ý xong, chợt có người từ phía sau gõ vào đầu cô, cô “A” kêu lên một tiếng sợ hãi, quay lại thì thấy Tạ Gia Thụ: khoác áo màu xanh da trời kiểu dáng cùng màu sắc thời trang, bên trong là áo lót cao cổ bằng lông cừu màu đen, phía dưới chân dài mặc quần jean màu đen bó sát lộ ra từ dưới áo khoác, một thân trang phục đơn giản lại vô cùng phong tình, cộng thêm cái đầu tóc quần ưu nhã che kín tai kia, quả thực chính là nam chính nhà giàu trong phim Hàn bước ra.

Tạ Gia Thụ cầm điện thoại của cô ngắt liên lạc, không nói câu nào kéo cô đến cạnh xe bên ven đường.

Chiếc xe trước mắt Tử Thời so với xe bình thường lớn hơn nhiều, hộ vệ mặc áo đen canh giữ bên cạnh xe thấy Tạ Gia Thụ đi tới đây thì mở cửa xe, Tử Thời kinh ngạc phát hiện trong xe này cái gì cũng có! Tivi, tủ lạnh, bàn trang điểm, ghế sa lon giống như làm bằng da thật trên ghế.....Trên ghế là một cô gái xinh đẹp ngồi ngay ngắn, đồ công sở màu trắng trí thức lại tao nhã, tóc vấn một chút ít, cả người tỏa ra sức quyến rũ mê người. Cô đang kí tài liệu, bên cạnh là một cô gái giống như trợ lí ôm đầy một xấp, mở ra liên tục đưa cho cô.

Trong lúc nhận một tập tài liệu khác qua khe hở ngẩng đầu nhìn Tử Thời một cái—thật sự cũng chỉ một cái.

Sau đó cô cúi đầu vừa kí tên vừa nói: “Được rồi, Gia Thụ, chị thấy rồi.”

Miệng Tạ Gia Thụ méo mó, đẩy Tử Thời lên xe, anh trịnh trọng nói với mỹ nhân mỹ lệ mặc đồ công sở màu trắng: “Chị! Cầu xin chị nghiêm túc một chút có được không! Hai người họ hiện tại ở chung!”

Đây chính là Tạ Gia Vân?! Tử Thời trợn to hai mắt nhìn người trước mặt—thật sự rất xinh đẹp.!

Ruột cuộc Tạ Gia Vân cũng dành chút thời gian ngẩng đầu cười cười với Tử Thời: “Em trai tôi có chút trẻ con, quá nhiều cô, tôi rất xin lỗi.”

Tử Thời vội vàng lấy lại tinh thần: “A, không sao!”

Tạ Gia Thụ tiến về phía trước nghiêng người đến gần chị của mình, nghiêm túc nói: “Chị, chị nghiêm túc xem cô ấy một chút được không? Anh Thừa Quang thật sự thích cô ấy!”

Đây là người thứ hai nói lời này rồi, trên lưng Tử Thời toát ra mồ hôi lạnh.

Nhưng xem ra Tạ Gia Vân vẫn hoàn toàn thờ ơ, liếc mắt xem đồng hồ đeo tay, dịu dàng nói: “Gia Thụ, thật sự chị bị trẻ giờ rồi. Chị đã nghe lời em tới đây, người chị cũng nhìn rồi, lời em nói chị sẽ suy nghĩ—nghiêm túc suy nghĩ.”

Tạ Gia Thụ bị đối xử giống như một đứa trẻ cố tình gây sự vậy, làm cho người đang nghiêm túc xử lý chuyện này là anh nóng nảy cực kỳ: “Chị quyết định ngay bây giờ đi! Nếu như chị muốn xoay chuyển tình cảm của anh Thừa Quang, em có thể mang cô ấy đi! Nếu không chị hãy huỷ bỏ hôn ước, em sẽ ủng hộ chị hết mình.!”

Tạ Gia Vân cười, “Chị huỷ bỏ hôn ước? Sau đó thì sao? Em muốn gả cho Thịnh Thừa Quang hay là muốn cưới anh ấy về? Chị đoán chắc Thịnh Thừa Quang sẽ không chịu ở rể đâu.” Cô nói xong, lông mày xinh đẹp nhíu lại, “Nói thật đi, Gia Thụ, không phải là giới tính của em thật sự có vấn đề chứ?”

“Nếu em nói phải, chị sẽ nghiêm túc quan tâm đến hôn nhân của chị sao?!”

“Chị sẽ nhanh chóng kiếm cho em một cô gái để kết hôn. Em có thể tiếp tục chơi đùa bên ngoài, có thể thích người trong lòng em, nhưng mà Gia Thụ em phải nhớ: Em là người của Tạ gia, em phải có đóng góp cho gia tộc này.” Tạ Gia Vân nâng mặt em trai mình lên, “Cảm ơn em đã quan tâm chị, chị thật sự rất cảm động.”

Tạ Gia Thụ không thích điệu bộ kia, dùng sức đẩy tay cô ra, “Chị nhất định phải như vậy sao? Chị và anh Thừa Quang, kéo theo Diệp Kỳ Viễn cùng con Gấu nhỏ này nữa, bốn người bọn chị định cả đời trộn lẫn chung một chỗ không yên ổn như vậy sao!”

Cũng không biết rằng Tạ Gia Vân đang vô cùng xúc động, mới rồi còn mang vẻ mặt mềm mại giọng nói hài hước chợt sắc lạnh xuống, “Em ầm ĩ đủ chưa? Chị không rảnh để chơi với em đâu! Mang theo người em đưa đến, xuống xe đi! Ngay lập tức!”

Đại tiểu thư Tạ gia sắc mặt giận dữ như bão nổi, Tạ Ma vương cũng không ngăn được sợ hãi, hận nghiêng rằng nghiêng lợi cũng không còn cách nào khác, đưa tay nắm lấy tay Tử Thời thở phò phò nói: “Chúng ta đi!”

Anh vừa dứt lời, cửa xe liền mở ra, thân mình Thịnh Thừa Quang đã đứng ở đó, sắc mặt so với Tạ Gia Vân còn lạnh lùng hơn.

22. Chương 22

“Buông cô ấy ra.” Ánh mắt Thịnh Thừa Quang sắc lạnh như lưỡi dao muốn giết người, giống như muốn chém vào cái tay Tạ Gia Thụ đang nắm lấy Tử Thời, Tạ Gia Thụ khẽ run, vội vàng thu tay về.

Tạ Gia Thụ vừa mới buông Tử Thời ra, Thịnh Thừa Quang liền đưa tay nắm lấy cổ áo lôi anh từ trong xe ra ngoài, hung hăng ném vào trong ngực hộ vệ của Tạ Gia Vân đang đứng cạnh xe.

Sau đó anh hướng vào Tử Thời vẫn còn ở trong xe vươn tay ra. Tử Thời cho rằng anh muốn dìu cô, vừa bước ra vừa đưa tay cho anh, thế nhưng tay anh ôm lấy cô, giống như ôm một đứa bé bế cô từ trên xe xuống.

Tử Thời hoảng hốt, lúc chạm chân xuống đất còn dậm phải chân anh, cô vội vàng tránh qua một bên, Thịnh Thừa Quang ôm người đang lao đảo lui về sau kia kéo vào trong ngực, ôm cô nhẹ nhàng vỗ sau lưng, hạ giọng thật thấp dịu dàng an ủi: “Đừng sợ, anh đây rồi.”

Thật ra thì cũng không phải là Tử Thời sợ, chẳng qua là cảm thấy lúng túng—Tạ Gia Vân đang ở đây mà.

Lúc này Tạ Gia Thụ giãy giụa từ trong ngực hộ vệ áo đen ra ngoài, thò đầu vào trong cửa xe hét lớn một tiếng với chị của mình: “Tạ Gia Vân! Chị định mù mắt nữa à?!”

Một cánh tay mềm mại không tiếng động vương tới—không chút khách khí dùng sức hạ xuống mặt anh một cái, Tạ Gia Thụ bị đánh mất nấc đống đống, che đầu ngả vào trên xe, phát ra một tiếng thật lớn “Đốp!”

Nhưng lúc này hộ vệ không để ý đến Tạ đại thiếu, cả hai bên đều bước một bước dài tiến đến đỡ Tạ Gia Vân xuống xe.

Tạ Gia Vân ưu nhã ung dung từ trên xe bước xuống, không để ý đến Tạ Gia Thụ, đi thẳng tới trước mặt Thịnh Thừa Quang, cô dịu dàng lại tức giận cười nói: “Này, Thừa Quang.”

Cô không biến sắc quan sát Thịnh Thừa Quang, thấy anh một thân tây trang, sợ là mới vừa từ nơi hội họp nghiêm túc nào đó tới đây—nơi này cách cao ốc Thiên Thần không xa, anh đứng là đang cùng Thiên Thần kí hợp đồng, nửa chừng vội vàng chạy tới.

Muốn chết—Tạ Gia Thụ!

Shíng Thừa Quang cũng đang cười, giọng nói nhẹ nhàng lại thân thiết: “Đã lâu không gặp, gần đây rất bận sao?”

“Đúng thế,” Tạ Gia Vân cười xinh đẹp, nhẹ giọng thở dài, “Chính là đang đau đầu hợp đồng mà lần trước em đề cập với anh, bên tập đoàn Trịnh thị tiến triển có chút chậm.”

“Có chuyện gì vậy?” dáng vẻ Thịnh Thừa Quang giống như lần đầu tiên nghe nói đến chuyện này, nghiêm túc lại thân thiết nói: “Có thời gian anh sẽ hẹn gặp Trịnh Phiên Nhiên, thuận tiện sẽ nhắc tới với cậu ấy.”

“Vậy thì tốt quá, cảm ơn anh!” Tạ Gia Vân xem ra rất cảm kích, “tính khí Trịnh Phiên Nhiên rất khó nắm bắt, thật sự em không giải quyết được, anh ra tay thì em không cần lo lắng nữa!” Cô dịu dàng nói: “Có thời gian rảnh rỗi chúng ta cũng hẹn nhau ăn một bữa chứ? Món quà anh tặng cho em em rất thích đó. Cảm ơn anh, Thừa Quang.”

Thịnh Thừa Quang hơi cong môi một cái, “Em thích là tốt rồi.”

Tạ Gia Vân thấy anh từ đầu tới cuối vẫn ôm cô gái kia bảo vệ trong ngực, thái độ kiên quyết, hướng chỉ mọi việc cũng đã nói tốt lắm, Tạ Gia Vân đành quay đầu búng tay một tiếng, gọi Tạ Gia Thụ tới đây “Ba ba” thêm mấy cái nữa, rồi cô rút lại bàn tay đã ửng đỏ bắt đầu cười nói: “Gia Thụ đúng là không hiểu chuyện, làm cô ấy sợ, thật sự xin lỗi.”

Thịnh Thừa Quang vẫn vỗ về người trong lòng như cũ không nói lời nào chỉ cười trừ.

Tạ Gia Vân không thể làm gì khác đành nói tiếp: “Gần đây ở Tân Cương có một chi nhánh công ty đang cải tổ lại, em đang muốn đưa cậu ấy tới đó để rèn luyện thêm.”

Lúc này Thịnh Thừa Quang mới lên tiếng nói: “Gia Thụ không còn là đứa bé nữa, cũng nên để cho cậu ta đi ra ngoài học hỏi một chút.” Anh quay lại ân cần hỏi Tạ Gia Thụ: “Đúng rồi, lần trước anh cho cậu mượn một nhân viên tên gì nhỉ? A, Phùng Nhất Nhất? Hình như trong khoảng thời gian này cậu với cô ấy sống chung rất vui vẻ, lần này có muốn hay không cho cậu mượn cô ấy cả 24h làm trợ lý?”

Tạ Gia Vân vừa nghe, đôi mắt đẹp ngay lập tức nheo lại, chậm rãi nhìn sang....Tạ Gia Thụ một đầu tóc quăn bị dọa cơ hồ đều thẳng! Điên cuồng khoát tay: “Không cần ! Không cần!”

Cả hai chân Thịnh Thừa Quang còn muốn đạp thêm cho hả giận, nhưng người trong ngực nghe được tên Phùng Nhất Nhất khẽ giật giật, Thịnh Thừa Quang cúi đầu khẽ hôn lên mái tóc cô, “Anh biết rồi. Lập tức đi ngay.”

Anh hướng tới Tạ Gia Vân đang gió thổi trước bão nói lời tạm biệt, Tạ Gia Vân lại bày tỏ thêm sự áy náy cùng cảm kích của cô một lần nữa, hai người vui vẻ nhẹ nhàng chào nhau.

**

Thịnh Thừa Quang trực tiếp ôm Tử Thời lên xe của anh, để cô ngồi bên cạnh ghế lái xe, sửa một chút tóc rối bên tai cô, sờ sờ lên trán cô thấp giọng hỏi: “Không bị dọa sợ chứ?”

Tử Thời lắc đầu một cái, hỏi ngược lại anh: “Làm sao anh biết em tới bệnh viện?”

Thịnh Thừa Quang trầm nghĩ Tạ Gia Thụ còn biết nơi này để đến chặn cô, chẳng lẽ anh lại không biết sao?

Lại có chút không thoải mái: Sao không biết hỏi một chút anh làm như thế nào chạy tới nhanh như vậy, vừa từ trường hợp như thế nào rời đi?

Anh một tay cầm lái, tay kia kéo lỏng cà vạt một chút, ánh mắt thâm trầm nhìn thẳng về phía trước nói: “Sau này Tạ Gia Thụ sẽ an phận một khoảng thời gian. Về sau cậu ta còn mang em đi như vậy, không được đi cùng, mặc kệ cậu ta nói dẫn em đi gặp ai.”

Tử Thời “Dạ” một tiếng, sau đó im lặng.

Thịnh Thừa Quang đợi một lúc lâu, không nhận được sâu kín nói thêm một câu: “Người vừa rồi là Tạ Gia Vân, chị của Gia Thụ.”

Gần như là một câu nói nhảm, đổi lại là người khác nhất định có thể nghe ra trong đó có ám chỉ không được tự nhiên, nhưng Tử Thời thì chỉ cảm khái: “Ừ.....cô ấy thật xinh đẹp!”

Ánh mắt Diệp Kỳ Viễn đúng là không tệ.....Nhưng mà đáng tiếc.

“Có được không.” Khoé mắt Thịnh Thừa Quang liếc qua cô một cái.

“Hình nhưtính khí không tốt lắm.” Tử Thời nhớ lại dáng vẻ nổi giận với Tạ Gia Thụ của cô ấy vừa rồi, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Diệp Kỳ Viễn là một người nóng nảy, lúc hai người này ở cùng nhau khẳng định là bốc hỏa dữ dội, vô cùng oanh liệt.....Tử Thời mơ màng nghĩ.

Xe chậm lại, dừng ở ven đường.

Thịnh Thừa Quang quay đầu nhìn cô, cau mày lạnh giọng hỏi: “Mới vừa rồi cô ấy nổi nóng với em?”

“Không có, là đối với Tạ Gia Thụ.” Cho nên vẻ mặt cô giống như là xấu hổ: “Cô ấy cười với em.”

Thịnh Thừa Quang nhìn chằm chằm cô trong chốc lát, không nói lời nào khởi động xe.

Không có lương tâm!

Anh hung ác mắng trong lòng.

**

Lúc Tử Thời phát hiện Thịnh Thừa Quang đang tức giận, đã là buổi tối, bữa tối anh làm mì Ý hải sản, lột hết vỏ tôm dùng rượu và gia vị ướp qua, sau bỏ vào chảo xào chín khoảng tám phần thêm lần nữa, vì cô không ăn cay nên không bỏ gia vị tỏi, thật sự là ăn ngon vô cùng, Tử Thời im lặng chọn tôm giữa những sợi mì để ăn, một bát mì hương vị màu sắc đẹp mắt bị cô đảo ngổn ngang, bữa bãi không chịu nổi.....Cô ngẩng đầu nhìn người ngồi đối diện.

Thịnh Thừa Quang mở bình rượu đỏ, đang từ từ uống một mình, sắc mặt lạnh lùng, mì Ý trước mắt một miếng cũng không động.

Tử Thời dừng cái nĩa trong tay lại, ân cần hỏi anh: “Sao anh không ăn thế?”

Ha ha, Thịnh Thừa Quang một mình đã uống ba ly cười lạnh: cuối cùng em cũng biết hỏi rồi à? !

“Không muốn ăn.” Anh lắc lắc rượu trong ly, lạnh giọng nói.

“Sao thế?” Tử Thời dịu dàng quan tâm, “Công ty có chuyện gì không?”

Khó được cô hỏi vấn đề này, Thịnh Thừa Quang liền nói cho cô biết: “ > đã chuyển thể xong, toàn bộ tiền đầu tư đã tới nơi, bước tiếp theo sẽ là bắt đầu sản xuất, đợi đến sau này khi tung ra, hình ảnh của phim hoạt hình đều do công ty làm.”

“Thế chẳng phải rất tốt sao?” Tử Thời vui mừng nói, từ đáy lòng khâm phục năng lực làm việc của anh.

Thịnh Thừa Quang “Ừ” một tiếng, “Phần thiết kế phục trang anh giữ lại cho Thịnh thị, Tề Quang học thiết kế, cậu ấy vẫn muốn có nhãn hiệu của riêng mình. Còn những khoản mục khác đều giao cho tập đoàn Trường Nhạc.”

Là quà tặng mà anh đưa cho Tạ Gia Vân.

Thịnh Thừa Quang nói xong vẫn nhìn cô chằm chằm, nhưng căn bản ngay cả “Tập đoàn Trường Nhạc” là ai Tử Thời cũng không rõ, cô đang đắm chìm vì tác phẩm của mình được Thịnh Thừa Quang tạo thành sản phẩm cùng với những tốt đẹp trong đó, anh nhìn cô chằm chằm, cô liền hí hóp mắt cười nhìn anh.

Thịnh Thừa Quang không chịu nổi, đẩy ly rượu đứng dậy.

“Anh không ăn sao?” Tử Thời kinh ngạc hỏi.

“Ừ” Thịnh Thừa Quang đáp khô khốc, cũng không quay đầu lại hừ một tiếng. Đi tới cửa phòng ngủ anh giả bộ lơ đãng quay đầu lại, thiếu chút nữa thì tức bực phẫn—cô lấy bát thức ăn của anh kéo sang, đang dùng nĩa chọn tôm bên trong để ăn! Gương mặt hài lòng!

Thịnh Thừa Quang đưa tay chống vào cánh cửa, hít một hơi mới nghiêng đầu bỏ đi.

**

Tạ Gia Thụ đúng là bị đóng gói đầy đi biên cương rồi.

Cho dù chỉ nhánh công ty ở Tân Cương tuyệt đối không dám bạc đãi Đại thiếu gia nhưng Tạ Gia Thụ từ nhỏ ăn sung mặc sướng, trời nóng nực tính khí sẽ nóng nảy, lúc trời lạnh sẽ cứng đầu không chịu mặc thêm quần áo, đồ nấu không hợp ý anh anh sẽ lật bàn.....khí hậu với ăn uống ở Tân Cương so với ở đây khác biệt rất lớn, mấy ngày nay Tạ Gia Vân càng nghĩ càng hối hận: mặc dù là thằng bé tự làm tự chịu, nhưng cô có thuận nước đẩy thuyền đi nữa cũng nên chọn địa phương nào gần chút chứ!

Trước khi lên đường cô cố tình về nhà vừa an ủi vừa chọc tức, thấy thím giúp việc đang thu dọn hành lý cho Tạ Gia Thụ trong nhà, còn Tạ đại thiếu nằm gác chân trên giường chơi game.

Trong tay Tạ Gia Vân cầm một cái máy ảnh đời mới, quơ quơ trước mặt cậu, thả vào bên cạnh, “Cho em. Phong cảnh Tân Cương rất đẹp, nhớ chụp nhiều ảnh mang về nhé.”

Tạ Gia Thụ mắt nhìn thẳng, rung chân, dùng sức từ trong lỗ mũi hừ một tiếng.

“Còn có món quà khác.” Tạ Gia Vân mỉm cười chậm rãi nói: “Trước mắt tạm thời chị sẽ không điều động Phùng Nhất Nhất.”

Tay Tạ Gia Thụ run lên một cái, máy chơi game “đốp” đập vào mặt, đau đến mức anh bịt mắt bịt mũi lăn lộn trên giường, anh lăn đến bên giường Tạ Gia Vân lùi ra khiến anh “rầm” ngã trên mặt thảm, hét thảm một tiếng.

“Haizzz.....” Tạ Gia Vân than thở ngồi xuống, vuốt một đầu tóc quăn tán loạn của em trai, “Gia Thụ ơi Gia Thụ, đến lúc nào thì em mới có thể lớn lên đây?”

Tạ Gia Thụ bịt mũi ngẩng đầu lên, không rảnh để ý đến đám tóc mềm mại xoa lên trên trán, đầu tóc rối bởi ánh mắt hồng hồng, hung ác giống như con chó sói: “Các người đều là biến thái? Thành Thừa Quang ! Chị nữa! Mấy người là một đám rắn thành tinh! Rắn, thành , tinh!”

Tạ Gia Vân đánh nhẹ nhàng “Ba” một tiếng trên mặt cậu, “Học ai nói những lời không tốt như thế?” Cô nhướn mày, “Phùng Nhất Nhất?”

Quả nhiên ánh mắt Tạ Gia Thụ càng thêm hung ác.

Tạ Gia Vân nhìn dáng vẻ của cậu, chợt nổi lên ý định trêu chọc.

“Gia Thụ, vì sao không thích chị gả cho Thịnh Thừa Quang, nhưng mà theo lời em chị không làm đám cưới, em nhất định phải cưới một cô gái môn đăng hộ đối.” Tạ Gia vân nghiêm túc hỏi cậu: “Nếu như vậy, em nguyện ý không? Vì chị.”

“Không muốn!” Tạ Gia Thụ một mực cự tuyệt, không chút do dự, “Lão tử mới không nghe những định đoạt của lão gia hỏa kia! Chị cũng đừng nghe! Chị thích ai thì gả cho người đó! Em cũng thế! Tập đoàn Trường Nhạc không giao cho chị, không giao cho em.....em xem họ còn có thể giao cho người nào!”

“Có rất nhiều người nghĩ muốn nhận đấy. Cái đứa ngốc này!” một ngón tay Tạ Gia Vân đẩy một cái trên trán cậu, “Hiện tại có chị ở đó áp chế, đám người lòng lang dạ thú kia mới không dám làm gì. Nếu không hai chị em chúng ta đã sớm bị bọn họ gặm đến xương cũng chả còn.” Giọng nói cô trở nên nhẹ nhàng: “Lúc đầu bố chính vì đoán trước được sẽ có ngày hôm nay nên mới cùng Thịnh gia định ra hôn ước này, bởi vì cơ thể bố lúc đó đã bắt đầu không ổn. Những năm này nếu không phải là Thịnh gia cho chị chỗ dựa, chị đã không thể chống đỡ tiếp.”

Tạ Gia Thụ cúi đầu, không thấy rõ vẻ mặt cậu, chỉ nghe được giọng nói ồm ồm: “Em rất thích anh Thừa Quang, hi vọng anh ấy trở thành người nhà của em, em cũng đã thử cố gắng, muốn cướp đi cô bé gấu kia, như vậy anh Thừa Quang sẽ dừng cái kế hoạch ngu ngốc ấy lại.....Nhưng xem ra đối với chuyện này chị còn không để ý bằng em! Căn bản chị không quan tâm anh Thừa Quang, em hiểu rõ người trong lòng chị là ai.....chị, không có gì quan trọng hơn so với hạnh phúc cả đời của chị.” Cậu bé luôn luôn cao ngạo không ai bì nổi, giọng nói thật thấp, có chút run run: “Sẽ không có cảnh tượng như vậy, chúng ta sẽ không đối chết!”

Cậu nói lời trong lòng mình, Tạ Gia vân nghe thấy rất cảm động , đưa tay sờ sờ đầu cậu.

“Không được,” Cô dịu giọng nói, “Chị đã đồng ý với bố sẽ chăm sóc mẹ và em, bảo vệ tập đoàn Trường Nhạc, chờ em lớn sau này giao cho em thừa kế, Gia Thụ, bố ở trên cao kia luôn nhìn chúng ta đấy.”

“Em nhất định sẽ làm được,” Tạ Gia Thụ nghiêm túc nói với cô, “Chị, chị nhất định nhất định phải chờ em!”

“Ừ, được,” Tạ Gia Vân cười, “chị phấn đấu sáu năm mới có ngày hôm nay, em thì ngốc hơn chị rồi, nên cho em.....mười năm đi!”

“Mười năm.....vậy chị cũng 37 rồi!” Tạ Gia Thụ ưu sầu nói: “Đoán chừng khi đó con của Diệp Kỳ Viễn cũng có thể trèo cây rồi.”

Tạ Gia Vân đứng lên, cho em trai bảo bối của mình một cước vào ngực.

**

Tac giả có lời muốn nói: Nếu như mà ta nói cho các người biết Tạ Gia Vân cùng Diệp Kỳ Viễn sau này sẽ có một cuốn là nam nữ chính, các người sẽ bắt đầu mong đợi Diệp Kỳ Viễn bạo lực ném tiểu Vân đè lên bàn ăn sau đó xé từ dưới lên đồ công sở màu trắng ưu nhã của cô chứ?

23. Chương 23

Tử Thời gặp được rất ít người, xinh đẹp động lòng người giống Tạ Gia Vân như vậy, đáng vẻ còn hơn cả những cô gái mà cô chỉ thấy ở trên phim truyền hình, vì vậy một thời gian rất lâu nhớ mãi không quên, đợi đến khi Diệp Kỳ Viễn tới đón cô đi Diệp gia ăn cơm, cô không nhìn được hướng tới anh cảm khái: “Chị gái Tạ Gia Thụ thật xinh đẹp! So với nhân vật nữ chính trong phim còn xinh đẹp hơn! Rất nhiều!”

Diệp Kỳ Viễn đang lái xe, ánh mắt âm trầm nhìn về phía trước, “Cô nhìn thấy Tạ Gia Vân rồi hả? Chuyện khi nào? Tại sao lại gặp cô ấy?”

“Vào tháng trước.....Tạ Gia Thụ đưa em đi gặp cô ấy.” Tử Thời vẻ mặt sùng bái lại tiếp tục: “Cô ấy mặc đồ công sở Chanel thật đẹp, màu trắng, người mẫu mặc quần áo này trên người cũng không dễ nhìn bằng cô ấy! Rất đẹp!”

Diệp Kỳ Viễn hít một hơi, “Câm miệng!!”

Từ nhỏ Tử Thời đã không ít lần bị anh mắng, tập mãi thành thói quen, anh ta bảo cô câm miệng, cô liền ngoan ngoan yên tĩnh lại, cho đến khi trở về Diệp gia.

Hôm nay là sinh nhật bà nội Diệp, ông Diệp với bà Diệp vẫn còn ở nước ngoài, Diệp Kỳ Viễn sợ bà nội cầu nhàu mình, liền đưa Tử Thời tới ăn cơm cùng. Tất nhiên Tử Thời cũng rất thích điều này, đưa tặng cho bà nội một cái hộp làm quà tặng sinh nhật., là một cái tượng nhỏ làm bằng gỗ đàn hương màu tím tạc thành hình dáng cái rễ cây, rất khác biệt và mới lạ, đặt trên bàn rất thích hợp, cầm ngắm ngía cũng rất tốt.

Hiển nhiên bà nội Diệp rất thích, cầm trong tay vuốt ve cười híp mắt, còn cố ý liếc nhìn cháu đích tôn của mình: “Kỳ Viễn, quà của cháu đâu?”

Diệp Kỳ Viễn không phải là kiểu người sẽ chuẩn bị quà sinh nhật? Nghe vậy liền móc ví da ra, rút một xấp tiền đưa cho Tử Thời.

Tử Thời ngơ ngác đang cầm tiền: “Cho em sao? Nhưng hôm nay không phải sinh nhật của em mà.....”

Diệp Kỳ Viễn vỗ vỗ lên cái đầu ngây ngốc của cô, “Cái này giờ coi như là tôi mua, trả tiền cho cô.”

Tử Thời: “....”

Bà nội Diệp liếc xem một chút cháu đích Tôn nhà mình lưu manh, lại xem một chút Tử Thời đang ngây ngô, cười híp mắt, tâm tình tốt vô cùng.

**

Ăn xong bữa cơm Tử Thời chơi cờ nhảy cùng bà nội, chơi một lúc thì đến thời gian ngủ trưa của bà, Tử Thời xin phép từ trong phòng ra ngoài.

Diệp Kỳ Viễn đang ngồi trầm mặc trên sofa trong phòng khách đầu kia. Mới từ lúc ăn cơm vừa rồi anh đã không đứng lăm, mặt mày thâm trầm, lúc này thấy Tử Thời ra ngoài, anh giương mắt nhìn cô, không nhận được đuối khách: “Cô tự mình thuê xe về đi.”

Tử Thời “A” một tiếng, ngoan ngoan rời đi.

Phòng khách lập tức yên tĩnh lại, Diệp Kỳ Viễn chợt phiền não ôm lấy đầu, sau đó hít thở sâu hai lần, lấy điện thoại di động ra nhấn số 1.

“Tút...Tút...” đơn điệu vang lên rất lâu, lâu đến mức sắp cắt đứt, lòng Diệp Kỳ Viễn vô cùng tức giận theo thời gian chờ đợi cũng giảm bớt, anh nghĩ nếu cô không nhận máy, anh sẽ không gọi lại lần thứ hai.

Nhưng ngay khi lúc anh sắp tuyệt vọng, Tạ Gia Vân “Alo” một tiếng nhàn nhạt, từ đầu bên kia truyền đến.

Nhất thời Diệp Kỳ Viễn có chút không thể kiềm chế, hít sâu một hơi mới lạnh giọng nói: “Là tôi.”

“Điện thoại tôi có hiện .”

“À,” ngón tay Diệp Kỳ Viễn đặt tại mi tâm, nhắm mắt xoa chậm rãi, giọng nói rất thấp: “Gần đây tốt chứ?”

“Vô cùng tốt.”

Tạ Gia Vân, vẫn như thế.

Bị cô chặn không thể nói ra lời, trong lòng Diệp Kỳ Viễn nổi lên một chút mềm mại đã lâu không có.

Thật ra thì cũng không có gì muốn nói với cô. Thật ra thì muốn hỏi một câu gần đây em khỏe không? Thật ra thì.....chỉ là muốn nghe được giọng nói của cô.

Diệp Kỳ Viễn đang định khò khò nói tạm biệt, bà nội Diệp đã từ trong phòng đi ra gọi anh nói: “Kỳ Viễn, Tử Thời đâu? Cô nhóc kia vút lung tung, khăn quàng cổ rơi trong phòng ta!”

Diệp Kỳ Viễn quay đầu đáp một câu, đầu điện thoại bên kia Tạ Gia Vân đã cười lạnh: “Diệp Kỳ Viễn, xem ra gần đây anh cũng không phải là tốt bình thường nhỉ. Tử Thời—là tên bạn gái mới của anh? Ha ha, thật đặc biệt!”

“Cảm ơn đã khen,” Diệp Kỳ Viễn nhếch khoé miệng, “Chỉ là không phải bạn gái mới của tôi, mà là bạn gái mới của vị hôn phu của cô. Tháng trước không phải là cô gặp qua cô ấy rồi sao? Hôm nay cô ấy còn khen ngợi gu ăn mặc của cô trước mặt tôi, màu sắc quần áo cô cũng đều nhớ, vậy mà cô thậm chí tên cô ấy cũng không nhớ?”

Đầu bên kia Tạ Gia Vân yên lặng trở lại, bình tĩnh nói: “Tôi rất bận, cúp máy đây.”

“Chờ một chút!” âm thanh Diệp Kỳ Viễn trầm trầm rất thấp, giống như mang theo vô số lưỡi câu nhỏ, “Cô còn chưa hỏi tôi tại sao điện thoại cho cô mà.”

Giọng nói bên kia đã vô cùng không nhận được: “Có rắm mau thả!”

“Tử Thời nói hôm đó cô mặc đồ công sở màu trắng nhìn rất đẹp—là bộ mà tôi thích nhất sao?” giọng nói Diệp Kỳ Viễn vô cùng nghiêm túc hỏi.

“Diệp Kỳ Viễn,” âm thanh Tạ Gia Vân vô cùng tỉnh táo, nhưng nghe thế nào cũng không giấu được một ít cảm xúc: “Anh, chết, đi!”

Diệp Kỳ Viễn không nhận được nhỏ giọng nở nụ cười vui sướng.....Tạ Gia Vân hung hăng ném điện thoại di động, trở lí bên ngoài nghe được tiếng động, thư kí với hộ vệ đồng loạt xông vào, một cỗ nóng giận quá mức, nghiêng răng nghiêng lợi ra lệnh: “Đi thăm dò bạn gái của Thịnh Thừa Quang! Tất cả tài liệu lấy đến cho tôi! Lập tức! Ngay lập tức!”

**

Tử Thời sau khi ăn cơm chỗ Diệp gia trở về, cũng đúng lúc Thịnh Thừa Quang vừa về đến nhà.

“Đi đâu vậy?” Anh cởi áo khoác ngoài cho cô treo vào bên cạnh, thuận miệng hỏi một câu.

“Hôm nay là sinh nhật bà nội Diệp, anh Kỳ Viễn gọi em tới nhà ăn cơm!” Tử Thời đáp vô cùng vui vẻ.

Động tác Thịnh Thừa Quang vốn là để dép liền chuyển thành ném, “pằng” một tiếng ném cạnh chân cô, anh liếc xéo nhìn cô, “Ăn cái gì ngon rồi, vui vẻ như vậy?”

Tử Thời vừa đổi giày vừa đếm tên đồ ăn, cuối cùng nói: “Ồ! Anh Kỳ Viễn mua một chiếc bánh ngọt! A, Bà nội không thể ăn ngọt, là bánh ngọt không đường,” cô nghĩ đến cái gì lại nói, “Bà nội im lặng nói với em bỏ đường thì bánh ngọt không còn ngọt ngào nữa, không có đường bánh ăn không ngon!”

Thịnh Thừa Quang nhìn dáng vẻ cô vui mừng thao thao bất tuyệt liền phiền não, giục cô đổi giày rồi nhanh đi vào. “Trên người em bẩn chết, đi tắm thay quần áo đi!”

Tử Thời trầm nghĩ không hẳn chỗ nào bẩn? Nhưng thấy anh rõ ràng đang mất hứng, cô vội vã chạy vào phòng tắm, tắm gội thay quần áo, vừa suy nghĩ một chút lý do an toàn vừa đánh răng.

Đợi cô tắm sạch sẽ từ đầu tới chân, thay quần áo ra ngoài, phát hiện Thịnh Thừa Quang đang ở trong bếp đảo thức ăn.

Lúc này cách buổi tối còn lâu lắm, Tử Thời tò mò anh đang làm cái gì, nhưng bởi vì vừa rồi anh mới mất hứng, cô không dám chạy lại hỏi trực tiếp, bám vào trên cửa sổ đầu nhìn.

Động tác của Thịnh Thừa Quang lúc nào cũng nhanh nhẹn, lúc này đã đánh xong bột mỳ, đang nhào nặn thành hình bỏ vào trong khay, anh nặn thành hình dáng hai vòng tròn bình thường, khoé mắt liếc thấy cô đứng ở đó thò đầu vào, thuận miệng hỏi cô: “Thích hình dáng gì?”

Tử Thời thấy vẻ mặt anh lúc này ôn hoà, đi tới bên cạnh anh tò mò hỏi: “Đây là anh đang làm bánh ngọt sao?”

Đối với việc ngũ cốc cô cũng không phân biệt được Thịnh Thừa Quang đã quen thuộc, cười nói: “Nướng bánh bích quy—thích không?”

“Thích!” Lại bị một kỹ năng khác của Thịnh tổng làm Tử Thời rung động vô cùng sùng bái nhìn anh, “Anh còn có thể làm bánh sao! Thật lợi hại!”

Thật ra thì được cô sùng bái đã thành thói quen, nhưng mà.... Thịnh Thừa Quang tâm tình rất tốt điểm một cái lên mũi cô, âm thanh dịu dàng hơn: “Em thích hình dáng gì? Ngôi sao với mặt trăng?”

Tử Thời không ngừng sùng bái nhìn anh, “Em thích hình con gấu.”

“....” Thịnh Thừa Quang: “Đi chơi đi, một lát nữa ăn được sẽ gọi em.”

Cuối cùng vẫn là không có thực sự đuổi cô ra ngoài—cô hình như càng ngày càng không sợ anh, trước đây anh trầm mặt xuống làm cô ngay cả đầu cũng chẳng dám ngẩng lên, bây giờ lúc anh nổi giận cô đã phân biệt được, sau đó cứ căn cứ vào sắc mặt anh mà lựa chọn tránh xa một chút chớ chọc đến anh hoặc là im lặng đừng nói gì cả.

Thịnh Thừa Quang nặn nửa khay hình ngôi sao, nửa khay nặn từ trăng khuyết đến trăng tròn trắng sáng, bỏ vào lò nướng hẹn giờ đúng mười lăm phút. Trong thời gian chờ đợi anh thử dùng bột còn dư lại nặn một con gấu đơn giản—phía trên một vòng tròn lớn đắp lên hai hạt nhỏ. Tử Thời vô cùng kích động lấy đồ ăn vặt của mình ra, tìm hai miếng chocolate đặt phía trên làm mắt của con gấu, lại lấy một miếng cắn cho bé đi một chút, đặt ở vị trí cái mũi.

“.....Miếng chocolate sẽ bị biến đổi đấy.” Thịnh Thừa Quang tốt bụng nhắc nhở.

Nhưng mà cô không muốn bỏ ra, nhất quyết muốn như thế, vì vậy không tiếc ôm lấy eo anh cọt cọt lui lui nũng nịu, quả thực cũng làm người ta nhanh muốn điên rồi. Thịnh Thừa Quang rất bất đắc dĩ: nướng cái bánh thôi mà cô cũng hào hứng như vậy? Thật ngốc chết mất!

Nhưng mà cô gái nhỏ nhào vào trong lòng anh, vì mới vừa tắm rửa qua, thân thể nhỏ bé mềm mại hương thơm, cọ làm nhiệt huyết anh bốc lên. Mùi thơm bánh nướng dần dần lan toả ra, trong không khí đều là mùi

thơm êm dịu, giống như mùi thơm của người trong ngực, Thịnh Thừa Quang không nhìn được bề cô lên bồn rửa, anh càng hôn càng không lùi lại được, nhưng trong lòng Tử Thời chỉ nhớ đến bánh bích quy trong lò nướng, cùng anh quần quýt một chút, sau đó liền đẩy anh, Thịnh Thừa Quang bị đẩy lại càng muốn thêm, một tay nắm lấy hai cổ tay cô, kéo vòng ra phía sau lưng cô, Tử Thời “Ừm” một tiếng buộc phải uốn ngược, một tay khác của anh liền xoa nhẹ đi lên....

Lò nướng vang lên tiếng “Tích Tích” một tiếng hết thời gian đếm ngược, người bị đặt lên bồn rửa bị làm cho đầu óc choáng váng nghe được, lại đang mong đợi bánh sao và trứng, cô cái khó ló cái khôn lùi người về phía sau, tay nín vào cổ áo sơ mi đang bị anh mở rộng, lui đến bên tường, dán vào tường tránh anh.

Cô cố gắng phía trên không để ý phía dưới, chỉ biết nín lấy áo sơ mi che đi cảnh xuân trên ngực, quên rằng phía dưới váy đã bị anh vén đến ngang hông—hai chân trắng sáng như tuyết lê, quần lót nhỏ màu hồng điểm từng quả mâm xôi phía trên, giữa hai chân màu sắc quả mâm xôi đã khác so với nơi khác.....ánh mắt Thịnh Thừa Quang còn thực sự nhìn, Tử Thời vội vàng lấy hai tay đè xuống váy, co đầu gối lại thành một cục

Thịnh Thừa Quang không nhìn đáng vẻ thẹn thùng rồi lại kiên quyết của cô, trong lòng cười nghiêng ngả, bắt đầu dĩ xoay mặt đi hít sâu mấy cái, tránh qua đi đến bên lò nướng.

Mẻ bánh bích quy uốn khúc đầu tiên ra lò!

Bánh mới ra nên rất nóng, Thịnh Thừa Quang lấy một miếng, Tử Thời do nóng nên không cầm lên được, đứng ở bên cạnh nhìn anh nhai kĩ nuốt chậm từng miếng từng miếng, cô vội muốn chết : “Cho em ăn một miếng!”

Thịnh Thừa Quang đem gần nửa phần dư còn lại bỏ vào trong miệng mình, để ngón tay trên miệng liếm vụn bánh, thông thả ung dung nói với cô: “Em tự lấy, anh chưa rửa tay.”

Mới đầu Tử Thời không có hiểu, theo ánh mắt của anh cúi đầu xuống xem bắp đùi của mình, nhớ tới mới vừa rồi ngón tay của anh đưa vào nơi đó.....Trong nháy mắt mặt cô nóng đến mức có thể nướng được cả bánh, đỏ mặt nhảy từ trên bồn rửa xuống, Thịnh Thừa Quang gấp giọng nói: “Cẩn thận một chút!”, vội vàng đưa tay đỡ cô, buồn cười.....

Dễ dàng cô, lại đảm bảo sẽ không trêu chọc cô nữa, Tử Thời mới nằm trong ngực anh xấu hổ ăn bánh nướng . Cô ăn một miếng hình ngôi sao, Thịnh Thừa Quang hỏi: “Ăn ngon không?”

Tử Thời cắn một cánh của ngôi sao, cầm trong tay nhìn vui vẻ, nói “Ăn ngon lắm, nhưng mà quá ngọt!”

“Mới vừa rồi là ai nói bánh ngọt không đường ăn không ngon vậy?!”

“Bà nội Diệp nói mà!” Tử Thời nháy mắt—thế nào? Có cái gì không đúng sao?

“.....” Thịnh Thừa Quang hít một hơi, hồ hấp chậm lại, sau đó mới nói: “Những thứ này anh làm cho Tề Quang ăn, cậu ấy rất thích ăn ngọt.”

**

Thực sự thì Tề Quang cũng chẳng biết anh của cậu còn có thể nướng bánh—chứ đừng nói tới bánh bích quy, riêng chuyện cơm tự mình làm Tề Quang cũng chưa từng được ăn ấy chứ.

Nhưng Tử Thời thì không biết nha, còn tưởng là làm cho Tề Quang thật, cô hào hứng tìm hai cái bình thủy tinh ra ngoài, rửa sạch sẽ rồi hong khô, một bình bỏ sao một bình bỏ trứng. Hình con gấu thì hai con mắt cùng cái mũi biến thành ba mảnh đen khịt, Thịnh Thừa Quang định vứt bỏ, cô lén lút bỏ vào trong túi đồ ăn vặt bịt kín giấu đi.

Tử Thời tìm một dây tơ màu xanh dương một dây màu lam, chia ra cột vào trên bình thành cái nơ hình con bướm xinh đẹp, sau đó bỏ vào trong một cái túi, chuẩn bị đưa đi cho Tề Quang.

Cô ngâm nga bài hát sau đó thay giày, đang chuẩn bị ra ngoài thì chuông cửa vang lên.

Tử Thời vừa nhìn thì thấy Tạ Gia Vân! Cô vội vã mở cửa cho cô ấy đi vào.

Tạ Gia Vân xuất hiện luôn ỷ vào một nhóm người đông đúc: một trợ lý cuộc sống, một trợ lý công việc, hai hộ vệ áo đen, đi theo phía sau cùng còn có bốn cô gái mặc đồng phục xinh đẹp.

Một đám người cứ thế tràn vào trong nhà, Tử Thời đứng dán vào bức tường trước cửa, không biết làm sao.

24. Chương 24

Tạ Gia Vân đi sau hai hộ vệ áo đen, giày cao gót “cốc, cốc, cốc” đi vào, cô hoàn toàn không có ý định dừng trước cửa thay giày, trực tiếp dẫm lên sàn nhà vào phòng khách.

Cô vừa vào nhà, trợ lý của cô nhón chân lên nhẹ nhàng cởi áo khoác ngoài màu đen trên vai cô xuống. Tạ Gia Vân mặc bên trong một cái váy màu hồng, chất liệu hơi dày với những hoạ tiết hoa rất xinh đẹp nhưng lại không khoa trương, thể hiện đường cong của ngực cùng với eo vô cùng tốt.

Tử Thời hâm mộ nhìn cô, thấy Tạ Gia Vân đi giày cao gót màu đỏ không chút lưu tình bước lên tấm thảm lông cừu màu trắng trước ghế sofa, trong lòng thầm nghĩ: à ~ thì ra là váy hoa kia cũng phải chọn giày cao gót này cho cân xứng—thật xinh đẹp!

Tạ Gia Vân ngồi xuống trên sofa, ngón tay thon đeo nhẫn trứng bồ câu Hồng Bảo Thạch đuổi một cái, thư kí đứng một bên lập tức đưa ra một quyển lật tài liệu.

Chỉ thấy ánh mắt Tạ Gia Vân quét qua tờ thứ nhất liền nhíu lông mày, chuyển qua nhìn sang tờ thứ hai, cô bật cười một tiếng.

“Cô, tới đây.” Cô hướng tới cô gái đang đứng bên tường gọi.

Tử Thời có chút chần chừ, Tạ Gia Vân không nhìn được liếc mắt, hai hộ vệ lập tức tiến lên thực hiện động tác mời, Tử Thời không làm gì khác đành ngẩn ngơ đi tới, căng thẳng đứng trước mặt Tạ Gia Vân.

Lúc này Tạ Gia Vân rất cẩn thận nhìn cô một cái—mặt mày miến cưỡng cũng coi như tạm được.

Cô lại cúi đầu nhìn tài liệu trong tay, âm thanh nhàn nhạt nói: “Chiều ột mét sáu lăm, cân nặng 46,5kg—cô chỉ 1m65?”

Đột kiểm tra sức khoẻ lần trước có đo qua chiều cao, Tử Thời vội vàng trung thực gật đầu.

“Sao mà thấp như vậy.” Tạ đại tiểu thư thân ột mét sáu mươi bảy, nặng 49kg lạnh nhạt nói (chị cũng có hơn người ta mấy đầu, tự tin như thế thì phải cao lắm, cứ tưởng mình nhằm xem lại n+1 lần vẫn 1m67, chắc tác giả nhầm.@@) l.q.đ, tiếp tục nhìn cô gái đang mặc bộ quần áo kín đáo lướt qua bộ ngực có vẻ bằng phẳng của cô, “7B—ha ha....!”

Tử Thời cúi đầu nhìn lại bản thân mình, xong nhìn Tạ Gia Vân từ cái eo nhỏ tinh tế đi dần lên cặp ngực đầy đà đội lên....Tử Thời đỏ mặt.

Tạ Gia Vân cầm hai tờ giấy rất mỏng lật qua lật lại, sau đó khẹp lại tiện tay ném qua một bên, thở dài, không dám tin hỏi: “Cô mới chỉ học qua ba tháng của năm thứ hai?”

Trong lòng Tạ Gia Vân lúc này đã muốn móc con mắt của Diệp Kỳ Viễn ra ném vào trong bồn cầu.l.q. đ.

“Cái đó....” ruốt cuộc Tử Thời lấy dũng khí để nói.

Tạ Gia Vân ghét những người yếu đuối, thấy Tử Thời muốn phản bác trở lại thì tinh thần rung lên: “Cái gì? Nói?”

Tử Thời rất ngại ngùng nhưng mà ngón tay vẫn chỉ vào cái tập tài liệu kia,lqđ đề nghị: “Có thể cho em nhìn một chút được không?”

Trong đó là tài liệu viết về cô! Không biết viết những gì?!

Là gì đây? Giả vờ ngây thơ? Muốn chơi trội? Tạ Gia Vân khề nhíu mày,lqđ xem ra cũng chẳng phải người hiền lành gì, muốn diễn trò Tiểu Bạch thỏ với cô đây?

—Tốt lắm! Cô nhất định tận hết trách nhiệm diễn một lần vai nữ phụ ác độc!

Đôi mắt đẹp của Tạ Gia Vân nổi lên ý lạnh, lấy tài liệu ném cho phụ tá, cô vỗ tay phát ra tiếng, hai cô gái mặc đồng phục lập tức mở cái vali bên tay, lấy ra từ bên trong cái máy ảnh, thước cuộn với giấy bút, bắt đầu đo đạc và chụp hình trong phòng khách.

Việc này Tử Thời không biết là có ý gì, chỉ nghe Tạ Gia Vân đứng tại chỗ ngân nga: “Hai gian phòng này thông với nhau đi, như vậy sẽ lấy được nhiều ánh sáng hơn. Gian phòng này cũng làm hai thành một luôn, phòng còn lại bố trí thành phòng cho trẻ con. Thiết kế phòng để quần áo của ta và Thừa Quang tách ra, phòng bếp không cần nhiều tủ như vậy, nhìn phiền phức. Đổi một kiểu thông thoáng hơn, dù sao thì cũng không ai nấu cơm.”

Cô ra dáng như chủ nhân sắp vào ở, trong lòng Tử Thời cuộn lại, ra sức tự nhủ: không được, là mình không đúng, cô ấy mới đúng.

Công việc đo đạc hoàn tất, có một gian phòng khoá cửa, một cô gái mặc đồng phục trở lại nhẹ giọng báo cáo, Tử Thời nghe được, cố gắng nặn ra nụ cười, ấy này cùng thân thiện nói: “Gian phòng đó vẫn không có ai dùng cả, chìa khoá em cũng không biết để đâu...Nếu không chị hỏi Thịnh Thừa Quang một chút xem sao.”

Tạ Gia Vân nghĩ: haha người này vẫn kiên trì giả vờ đáng vẻ yếu ớt với mình đến cùng sao?!

Cô vừa cầm điện thoại lên vừa vung ngón tay ra dấu, một hộ vệ đi tới, nhắc chân hướng về phía gian phòng khoá cửa kia đập một phát.

Phòng nhỏ này của Thịnh Thừa Quang phần lớn lắp đặt các vật dụng lúc cha mẹ anh kết hôn, niên đại đồ đạc dùng vô cùng bền chắc, cái khoá kia cũng thế, mặc dù hộ vệ cường tráng khoẻ mạnh lực chân kinh người, nhất thời cũng đập không ra, chẳng qua tiếng vang thì kinh thiên động địa, Tử Thời lần đầu tiên trải qua trường hợp dữ dội như thế, gần như không chịu được muốn lấy hai tay ôm đầu ngồi xuống.

“Alo? Thừa Quang, em hiện tại ở trong nhà anh nha.” Tạ Gia Vân nghe điện thoại, giọng điệu dịu dàng như giữa những người yêu nhau mà nói: “Em tới ước lượng phòng cưới nhỏ của chúng ta, trang hoàng vật dụng theo phong cách mà em thích—cô nhóc của anh à? Tốt lắm, đâu rồi, em đang bắt nạt đây, lúc này sợ quá đã khóc.”

Âm thanh đập cửa quá lớn, âm thanh của Thịnh Thừa Quang bên kia đầu điện thoại thì Tử Thời một chút cũng không nghe được, không biết anh nói cái gì, Tạ Gia Vân liền cười một tiếng, trực tiếp đưa điện thoại ngắt.

Cúp điện thoại xong thoát nhìn tâm tình của Tạ Gia Vân trở nên rất tốt, cười dài một lúc vung tay lên, hai cô gái mặc đồng phục khác nâng tới một bộ áo cưới—Tử Thời kinh ngạc cùng nghi ngờ nhìn bộ áo cưới màu trắng, Tạ Gia Vân nhìn cô, giọng nói ôn hoà hỏi: “Thấy đẹp không? Cho cô mặc nhé?”

Âm thanh đập cửa thô bạo, áo cưới trắng tinh lộng lẫy trước mắt, Tử Thời dùng toàn bộ dũng khí của một cô gái mười tám tuổi, vẫn nhịn không được khóc lên.

Cô vừa chảy nước mắt vừa lắc đầu.

Tạ Gia Vân không để ý chút nào tới việc cô cự tuyệt, ánh mắt liếc qua, phụ tá của cô cùng hai cô gái mặc đồng phục đi về phía Tử Thời....

Tạ Gia Vân không để ý chút nào tới việc cô cự tuyệt, ánh mắt liếc qua, phụ tá của cô cùng hai cô gái mặc đồng phục đi về phía Tử Thời....

**

Thịnh Thừa Quang cho người mua lại trang web nhỏ với giá thấp, mượn cái vỏ của trang web này lấy bản quyền > mua lại, sau đó thêm chút vỏ bọc, rồi kéo đầu tư từ nước ngoài tới nói rằng hợp đồng mấy triệu—thật ra thì tùy tiện lấy về một số tiền lớn. Chuyện tiền sinh tiền như thế này, anh nhắm mắt cũng làm rất tốt.lqđ

Anh đưa cái hợp đồng nhiều lợi nhuận này thông qua Thiên Thần cho Tạ Gia Vân, làm Tạ Gia Vân không hỏi qua chuyện thù lao của Tử Thời—giữa anh và Tạ Gia Vân luôn có sự hợp tác vui vẻ.

Nhưng kí hợp đồng bổ sung cùng với Thiên Thần cả thấy là ba lần, mỗi lần ngay tại hiện trường đều phải tạm thời ngừng kí do anh giữa chừng có chuyện phải rời đi, công ty hoạt hình Thiên Thần mặc dù lệ thuộc vào tập đoàn Trường Nhạc, lqđ nhưng vẫn là công ty hoạt động xuất sắc, với lần này lão tổng của Thiên Thần rất bất mãn.

Nhưng mà bây giờ, Thịnh Thừa Quang hoàn toàn không để ý tới việc ai sẽ mất hứng.

Chạy như bay trên đường trở về, anh gọi điện cho Diệp Kỳ Viễn. Hiển nhiên Diệp Kỳ Viễn cũng biết số điện thoại của anh, bắt máy nhận, ngay cả chào hỏi cũng không: “Có việc gì?”

“Cậu với Tạ Gia Vân như thế nào?”

Diệp Kỳ Viễn mất bình tĩnh: “Mắc mớ gì tới anh?! Quang tâm chính mình đi!”

“Con mẹ nó, ruốt cuộc anh cùng Tạ Gia Vân như thế nào?” Thịnh Thừa Quang giận dữ rống lên.

Diệp Kỳ Viễn nghe giọng điệu này của anh biết chắc chắn đã xảy ra chuyện, vội vàng nghiêm túc hỏi anh: “Sao thế? Cô ấy đi tìm Tử Thời?!”

“Bây giờ cô ấy đang nổi điên chỗ tôi, Tử Thời ở nhà một mình, tôi đang về, anh cũng lập tức tới đi.” Thịnh Thừa Quang nói xong liền quăng điện thoại.

Anh gọi cho Diệp Kỳ Viễn là có lí do, thứ nhất anh vẫn còn lý trí, anh biết Tạ Gia Vân say không phải do rượu (nguyên văn: tuy ông chi ý bất tửu, ý là chị Vân nổi điên không phải do Tử Thời) lqđ mà chắc chắn là do Diệp Kỳ Viễn, thứ hai là vì mới vừa rồi trong điện thoại anh nghe được tiếng động trong nhà—thực sự thì Tạ Gia Vân không dọa cô, nếu không lời nói sẽ.... Thịnh Thừa Quang bước từ trong thang máy ra, sải bước hướng về nhà mình, cửa lớn đóng, anh đẩy cửa đi vào, mím môi rất chặt.

Tạ Gia Vân ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách, sắc mặt sáng ngời, phong thái đứng trên vạn người, đứng bên cạnh cô là thư kí và hộ vệ, bày trận sẵn sàng đón quân địch.

Thấy Thịnh Thừa Quang vào cửa, Tạ Gia Vân ngẩng đầu cười dịu dàng một tiếng, thoải mái nói chuyện phiếm: “Thừa Quang, anh nói tường trong phòng trẻ con sơn màu gì thì tốt? Em thích màu vàng nhạt, nhưng mà theo như bé trai nói thì màu xanh dương nhạt được hơn?” (bé trai nào thế? @@)

Thịnh Thừa Quang nhìn lướt bên trong phòng, không thấy người, câu: “Em thích là tốt rồi” thế nào cũng không nói ra được.

“Cô ấy đâu?” anh hỏi, âm thanh lạnh lùng làm Tạ Gia Vân cũng nổi da gà.

Tạ Gia Vân lén hít sâu một hơi, sắc mặt tự nhiên cười với anh một tiếng, vỗ tay một cái.

Cửa chính phòng ngủ theo tiếng vỗ tay của cô mở ra từ bên trong, người trong đó bước ra, khoé mắt Thịnh Thừa Quang giật giật, quay đầu nhìn lại—áo cưới màu trắng, đuôi cá kéo thật dài dưới đất, lqđ trên váy lụa trắng điểm từng đoá từng đoá hoa hồng, nhụy hoa sáng lấp lánh ánh kim cương... Là bầu trời đêm tối đầy ánh sao, là những đám mây trắng tinh trong bầu trời quang đãng.

Thật đẹp....Khó trách con người luôn lựa chọn tuổi kết hôn kỹ càng, cái váy mỹ lệ như vậy thánh thiện như vậy quả thực nên mặc lúc còn là một cô gái xinh đẹp.

Trực giác Thịnh Thừa Quang cũng biết đây là cô ấy, nhưng mà vẫn có chút giật mình, ánh mắt dừng một chút mới dời lên trên, sau đó vẽ dịu dàng trên mặt anh gần như biến mất—cô ấy khóc rồi, mắt đỏ như vậy.

Vừa rồi lúc không có anh, cô khóc vì sợ.

Thịnh Thừa Quang quay đầu nhìn về phía Tạ Gia Vân, ánh mắt lạnh như băng, ngay cả giả bộ cũng chẳng muốn làm.

Tạ Gia Vân cũng nhìn anh, cười càng mềm mại hơn, “Rất đẹp đúng không? Đây là nhà thiết kế làm lần đầu cho em, em cố ý mang tới cho anh nhìn đấy! Anh hài lòng không?”

“Tạ Gia Vân, cút ngay lập tức.” Thịnh Thừa Quang một chữ cũng không muốn nhiều lời với cô.

“Sao vậy? Chẳng lẽ không phải anh thích thiết kế này sao?” Tạ Gia Vân đứng dậy đi tới, vòng quanh Tử Thời đang mặc áo cưới một vòng, giống như là xem quần áo trên người người mẫu, còn giao cho trợ lý của mình phải ghi nhớ kĩ: “Chỗ này hơi rộng.....Ngực mở lại cho xuống thấp một chút.”

Nhưng cô vừa đi được nửa vòng, liền bị Thịnh Thừa Quang bắt lấy cánh tay, đẩy ra ngoài cửa.

Hai hộ vệ của Tạ Gia Vân lập tức chạy tới bảo vệ, Thịnh Thừa Quang đang hoá không có chỗ phát, bỏ tay khỏi người cô lập tức xoay người nghênh đón.

Lúc anh ở Mỹ đã nhiều năm luyện tập quyền anh, hộ vệ cũng biết anh là ai nên không dám dùng toàn bộ sức đánh nhau thật với anh, nhất thời một chọi hai nhìn qua cũng không phân cao thấp, bàn ghế trong phòng khách đảo lộn lật đổ, binh binh bộp bộp náo nhiệt vô cùng. (^^)

Tử Thời xem không biết anh xuống tay cũng có nhẹ có nặng, cô chỉ thấy hai người đánh Thịnh Thừa Quang một cái—cô không chịu nổi như vậy, đầu cứng lại vang lên tiếng “Ong ong”, liều mạng kêu một tiếng nhào qua.

Hai hộ vệ kia đã sớm lệ rơi đầy mặt, ruốt cuộc thấy có người tới thì lỏng tay hít một hơi sâu, vội vàng thu tay lại lùi về phía sau, còn Thịnh Thừa Quang dang tay đón người nhào tới, cũng dừng lại.

Cô dám lao vào ba người đàn ông đang quyền cước lẫn lộn, rồi lại bị dọa sợ khóc mãi, toàn thân run rẩy trong ngực anh, Thịnh Thừa Quang ôm cô, cảm thấy chính bản thân mình tim cũng đang run, tâm tình của anh vào lúc này quả thật muốn giết người!

Nhưng cô đã bị dọa sợ không nhẹ, Thịnh Thừa Quang cắn răng nhẫn nại, bế cô đến bên sofa đặt xuống, sau đó gương mặt hung ác đuổi Tạ Gia Vân cút đi.

Lúc này vừa vặn Diệp Kỳ Viễn chạy tới, anh đẩy cửa đi vào, thấy Tạ Gia Vân bị Thịnh Thừa Quang đẩy té ra ngoài cửa, anh tiến lên một bước tiếp được tạ Gia Vân, sau lưng đổ mồ hôi lạnh, giận tím mặt: “Con mẹ nó Thịnh Thừa Quang đầu óc cậu bị hỏng à! Phụ nữ cũng động thủ?!”

Stịnh Thừa Quang cười lạnh, “Cô ấy đối với tôi mà nói thì không phải phụ nữ, cậu cảm thấy phải, thì cậu mang cô ấy theo cút ngay lập tức.”

Diệp Kỳ Viễn nâng khuôn mặt của người trong lòng nhìn thật kĩ, xác định cô không bị thương, ôm cô để bên cạnh, “Ba ba” hai tiếng lời dứt cúc áo tiện tay ném xuống, vừa xắn tay áo vừa hướng tới Thịnh Thừa Quang.

25. Chương 25

Tạ Gia Vân cố gắng hết sức để diễn vai nữ phụ ác độc, mắt thấy thật vất vả mới chọc giận được Thịnh Thừa Quang, nhưng cũng không thể để Diệp Kỳ Viễn đánh người!

Cô đưa ngón tay lên, hai tên hộ vệ lập tức tiến lên mỗi người ngăn cản một bên.

Stịnh Thừa Quang xoay người tránh được một cách hoàn hảo, còn Diệp Kỳ Viễn xui xẻo suýt nữa phải đánh nhau với người hộ vệ ngăn cản anh ta. Tạ Gia Vân thầm than thở trong lòng, nghiêm mặt đi tới, người phụ tá bên cạnh chuẩn bị một chiếc ghế, sau khi ngồi xuống, cô ổn định tinh thần rồi mở miệng nhẹ nhàng nói: “Stịnh Thừa Quang, thế nào mà em lại không phải là một cô gái rồi hả? Đừng quên em chính là vợ chưa cưới của anh.”

Stịnh Thừa Quang mặc kệ cô ta, ngược lại, Diệp Kỳ Viễn thoáng giật mình, đáng vẻ hung ác muốn lột da Thịnh Thừa Quang trước đó cũng biến mất.

Thư giãn tinh thần một chút, trong mắt cuối cùng cũng có thể nhìn đến những người khác, Diệp Kỳ Viễn nhìn Tử Thời đứng ở một chỗ cách đó không xa, thấy cô khoác lên mình chiếc áo cưới màu trắng, anh ta không khỏi chăm chú nhìn thêm.

Mới vừa rồi khi thấy Diệp Kỳ Viễn đánh về phía Thịnh Thừa Quang, Tử Thời liền sốt ruột đứng lên, đi được hai bước lại sợ Tạ Gia Vân nên cô đành nắm chặt tà váy cưới chần chờ đứng ở đó. Cái nhìn này của

Diệp Kỳ Viễn khiến Thịnh Thừa Quang không vui nhú lông mày, vừa đi về phía Tử Thời vừa cởi áo khoác phủ lên đầu vai trần của cô.

Tạ Gia Vân vẫn luôn quan sát sắc mặt của Thịnh Thừa Quang, lúc này cũng đứng lên đi đến bên cạnh Tử Thời, cười khanh khách nói với cô: “Nhìn cô kìa, có một chút đỏ thôi đã bị dọa rồi, cô đó, may mắn là được sinh ở hiện tại, nếu không, như người xưa nói ”thú thể thú hiền, nạp thiếp nạp sắc” (lấy vợ chọn người có đức hạnh, tài năng, còn lấy vợ bé chọn sắc đẹp), cô như vậy bỏ lên giường đàn ông cũng chỉ có thể làm vợ bé cả đời. Chỉ là bây giờ cô cũng sẽ không tốt là được,” cô ta nhướn mày nhìn về phía Thịnh Thừa Quang, “Có đúng hay không, Thừa Quang?”

Sắc mặt của Thịnh Thừa Quang đã không thể dùng ngôn ngữ để hình dung, mặc dù Diệp Kỳ Viễn biết Tạ gia Vân cố tình chọc giận Thịnh Thừa Quang nhưng anh ta vẫn tiến lên một bước kéo cô lại, ai ngờ Tạ Gia Vân đột nhiên biến đổi sắc mặt, “Bốp” một tiếng, dùng sức hất tay anh ta ra.

Diệp Kỳ Viễn cũng nổi giận: “Cô đủ chưa? Còn muốn nổi điên cái gì nữa!”

“Liên quan tới anh sao? Tôi dạy dỗ cô tình nhân nhỏ của chồng chưa cưới của mình thì có quan hệ gì với anh?” Tạ Gia Vân trừng mắt nhìn anh ta, cười lạnh, “Cần anh lo lắng sao?”

“Tên nào mẹ nó lo lắng cho cô!” Diệp Kỳ Viễn hung ác nói.

“Tôi hiểu mà, anh là đang lo lắng cho cô nhóc thanh mai của anh.” Thời điểm Tạ Gia Vân nổi giận, một nụ cười cũng không có, khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng như một khối ngọc lạnh lẽo. ddldq

“Đúng! Cho nên cô con mẹ nó ngậm miệng lại cho tôi, cô mà lải nhải nữa thì tôi sẽ đánh cô!” Diệp Kỳ Viễn gào lên với Tạ Gia Vân.

Thật ra thì giọng nói và vẻ mặt của anh ta cũng không đáng sợ bằng giọng nói và vẻ mặt của Thịnh Thừa Quang, thế nhưng trong mắt Tạ Gia Vân lại dâng lên một tầng lệ mỏng, cô gắt gao chịu đựng, vẻ mặt không thấy một chút nào đau lòng, chỉ là đuôi mắt hồng hồng, đôi mắt đẹp bị che bởi một tầng lệ, trừng mắt oán hận nhìn anh ta.

Hai người này hiên ngang đứng ở đó, trong mắt căn bản không có người khác. Thịnh Thừa Quang ở bên kia cũng lười để ý, coi như hai người đó phát bệnh thần kinh, còn Tử Thời thì ngay người không nói câu nào, mặc cho anh hỏi thế nào cô cũng chỉ lắc đầu. Thịnh Thừa Quang nhìn thấy mấy vết đỏ nhàn nhạt trên vai và tay của cô, không biết là trong lúc bị người nào lôi kéo mà lưu lại, trong lòng như lửa đốt, xoa nhẹ cho cô mấy cái, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Em cũng không biết đánh trả sao?”

Nhưng Tử Thời không cần nói đến đánh trả, ngay cả cãi lại cũng sẽ không làm, cúi đầu không nói lời nào, bị anh mắng chỉ lặng lẽ đưa tay dụi mắt. Thịnh Thừa Quang nhìn dáng vẻ chật vật của cô, lại không thể làm cho giọng nói của mình mềm mại đi được, nhất thời tâm tư rối loạn, lấy chiếc áo trên vai cô rồi đẩy cô về phía phòng ngủ bên kia: “Đi vào thay quần áo đi!”

Tử Thời luôn luôn nghe lời anh, lập tức cúi đầu đi về phía phòng ngủ, nhưng mà chiếc váy cưới kia quá lớn lại quá dài làm cô mới đi được hai bước đã dẫm lên mặt váy, hung hăng vấp ngã. Thịnh Thừa Quang không kịp đỡ, nghe được cô ngã trên sàn nhà “Rầm” một tiếng, huyết thái dương giật giật, anh đau đầu nghiêng rằng nghiêng lợi đi đến ôm lấy cô.

Thịnh Thừa Quang ôm Tử Thời trở lại phòng của bọn họ, hai người bệnh tâm thần kia vẫn đang âm ỉ ở bên ngoài, anh thả người lên giường, quay đầu lại hung hăng đóng sầm cánh cửa.

Vừa rồi Thịnh Thừa Quang mất đi phong độ cùng lý trí, đã rơi xuống thế yếu hơn Tạ Gia Vân, lúc này mới tỉnh táo được một chút, trong lòng anh hối hận không thôi, nhìn về phía cửa hít một hơi thật sâu rồi thở ra, trong đầu nhanh chóng tính toán đối sách.

Anh mãi suy nghĩ sự việc, vừa quay đầu lại, lơ đãng thấy Tử Thời ngồi trên giường, ánh sáng xuyên qua cửa sổ chiếu vào trên người cô tạo thành một vầng sáng rực rỡ lại thuần khiết. Cô ngồi trong vầng sáng đó, im lặng chảy nước mắt, như Thiên sứ vô tình lạc xuống trần gian trong những câu chuyện cổ tích, bàng hoàng luống cuống, thuần khiết vô tội.

Trong nháy mắt, tất cả mọi tính toán trong đầu Thịnh Thừa Quang đều biến mất, đầu óc trống rỗng, anh đứng ở đó kinh ngạc nhìn cô, ngực khó thở, cực kỳ khó chịu.

Tất nhiên anh biết Tạ Gia Vân có ý định gì, nhưng là...cô ta đã thực sự đạt được mục đích.

Thịnh Thừa Quang cũng biết lần này mình buộc phải thua, ý nghĩ này làm anh vô cùng khó chịu.

Đều do cái áo cưới đáng chết này! Anh muốn tìm ra nhà thiết kế nó rồi đuổi anh ta sang Châu Phi khâu da thú!

Thịnh Thừa Quang hít một hơi, ngồi đối diện với người nào đó rồi nói: “Bảo em đổi lại có nghe hay không? Mặc làm gì? Em thật sự cho rằng tôi sẽ cưới em?”

Thiên sứ từ trong vầng sáng ngẩng đầu lên, tròn mắt ngẩn lẹ, cô rõ ràng rất sợ hãi, nhỏ giọng nói: “...Không có! Em không có....”

Làm sao có thể đây? Chuyện như vậy...cho dù là trong mơ cô cũng chưa bao giờ dám mong đợi.

Tử Thời lúng túng nghiêng người đi, để cho anh xem dải băng sau lưng: “Cái này...Em với không tới...”

Ngực Thịnh Thừa Quang cứng lại, không biết vì sao lại cảm thấy tức giận, anh đi nhanh qua cởi cái dải băng đáng chết kia, ngón tay tiếp xúc với da thịt mềm mại sau lưng cô, thoáng dùng sức một chút cũng sẽ lưu lại vết đỏ nhàn nhạt, anh cởi bỏ hai dải băng sau lưng cô, động tác lại bắt đầu dịu dàng.

“Đừng tức giận...”, Tử Thời quay đầu, ánh mắt khép lại nhẹ giọng nói, “Thật xin lỗi.”

Thịnh Thừa Quang dùng sức trong tay xé ra, kéo cô ngã vào lồng ngực của anh, anh cúi đầu nhìn người trong lòng, hỏi cô: “Vì sao mở cửa cho cô ta? Cô ta khi dễ em, vì sao không gọi điện thoại cho anh? Nếu cô ta không gọi điện thoại cho anh, em còn định để cô ta nhục nhã mình đến trình độ nào?”

“Người đúng là cô ấy.” Giọng nói của Tử Thời rất nhẹ, nhưng lại rất nghiêm túc nói: “Người không đúng là em.”

Thịnh Thừa Quang cười lạnh một tiếng, Tử Thời yên lặng ở trong lòng anh trở mình, hai tay ôm lấy eo anh, vùi mặt vào trên bụng của Thịnh Thừa Quang.

Thịnh Thừa Quang hít thở nặng nề, hô hấp cũng nặng hơn bình thường, cơ bụng rần rần theo hô hấp khê lên khê xuống, Tử Thời cọ ở nơi đó không chịu ngẩng đầu lên. Sau một lúc lâu, hô hấp của anh mới dần dần ổn định, tay không ngừng xoa tóc cô.

“Anh nói rồi, về sau em đi theo anh, em thực ra không tin anh đúng không? Ngay từ lúc đầu ở bên cạnh anh em đã nghĩ em có thể rời đi bất cứ lúc nào, anh cho em biết thân thể của em, bệnh của Tề Quang, em như vậy chỉ khiến cho bản thân và Tề Quang càng thêm khổ sở...Tử Thời,” Tay anh chen vào trong làn tóc cô, nắm cằm của cô nhẹ nhàng vuốt ve, “Ngay từ đầu anh đã có mục đích với em, vì thế nên anh cũng không hỏi qua tình cảm của em dành cho anh. Nhưng chỉ cần em trở về bên cạnh anh, anh sẽ không cho phép em phải chịu đựng loại chuyện như vậy nữa. Em phải đồng ý với anh: Không được để ai ngoài anh được phép khi dễ em.”

Người nằm sấp bên hông anh lại khóc, tuy rằng không phát ra tiếng động nào, nhưng nước mắt đã thấm ướt một mảng áo sơ mi bên hông của anh. Thịnh Thừa Quang cảm thấy được, vậy mà một chút cũng không mềm lòng, giọng điệu cứng rắn lặp lại: “Đồng ý với anh!”

“...Em đồng ý với anh.” Cuối cùng Tử Thời cũng rầu rĩ nói.

Thịnh Thừa Quang cởi bỏ toàn bộ dải băng sau lưng cô, cởi cả chiếc áo cưới đáng chết kia, anh kéo chiếc chăn qua bọc lấy cô rồi thả lên giường, lại từ trong tủ quần áo cầm áo ngủ ra cho cô.

“Thay xong quần áo, đừng ra ngoài, nghỉ ngơi một lát...Không cần khóc nữa.”

Bên ngoài đã yên tĩnh, mấy người Tạ Gia Vân cũng đã đi về, nhưng Diệp Kỳ Viễn vẫn còn chưa đi.

Thịnh Thừa Quang chợt nhớ tới cái nhìn của anh ta với Tử Thời khi nãy, lúc này trong lòng vẫn cực kỳ không thoải mái. Anh lạnh lùng nhìn qua, Diệp Kỳ Viễn cũng không khách khí nhìn lại: “Làm sao? Muốn đánh nhau sao?”

Tử Thời vẫn đang ở trong phòng, anh không muốn lại làm cô sợ, yên lặng đưa tay ra nâng những đồ dùng bị lật đổ trong nhà lên, coi Diệp Kỳ Viễn đang đứng ở nơi đó như không khí.

Diệp Kỳ Viễn đi đến ngồi trên chiếc ghế Tạ Gia Vân vừa mới ngồi, gác chân lên, dáng vẻ đầy kiêu ngạo, nhưng sắc mặt lại thâm trầm, không biết là đang suy nghĩ điều gì.

Thịnh Thừa Quang đang đặt cái bàn trở lại vị trí cũ, chợt nghe thấy giọng nói thật bình tĩnh của anh ta: “Chỉ có một lần.”

Không đầu không cuối, Thịnh Thừa Quang hơi liếc nhìn cái người đang nói chuyện kia.

Diệp Kỳ Viễn ngồi bất động ở đó, thản nhiên nói với không khí: “Có một năm một người thân trong nhà tôi được điều đến trường tiểu học tôi đang học làm hiệu trưởng, bà nội tôi đã nói trước với ông ấy, ông ta đồng ý sắp xếp cho Tử Thời đi dự thính. Khi ấy Tử Thời rất vui mừng, mà tôi thì lại không vui, đến trường, tan học không muốn đi cùng cô ấy, ở trường cũng giả vờ như không biết cô. Anh có biết, cô ấy ngốc như thế, nói chuyện hay làm việc đều làm người ta tức giận,” Diệp Kỳ Viễn nói xong, cười cười, gương mặt anh tuần ương ngạnh lại hiện lên vẻ hối hận, “Tôi không để ý đến cô ấy, cho nên trong trường học, đến một người bạn cô ấy cũng không có. Cô cũng rất khác những đứa trẻ khác, mấy đứa nhỏ đều rất nhạy cảm với những điều này, mấy nhóm nhỏ bắt đầu xa lánh, ức hiếp Tử Thời... Có một lần cô ấy đang vẽ tranh thì tranh lại bị người khác xé rách, lần đó Tử Thời đã đánh nhau với người xé tranh của cô ấy. Thật ra cũng không thể nói là đánh nhau, cô ấy ra tay trước đẩy người ta, cô chỉ đụng vào góc áo của người đó thôi, nhưng ngay lập tức lại bị đẩy lặn từ trên cầu thang xuống... Hiện tại trên đầu của cô ấy vẫn còn vết sẹo khâu ngày đó, lúc ấy Tử Thời nằm một chỗ, máu chảy đầy đất, tôi còn tưởng cô ấy đã chết chứ.”

“Cô ấy lớn như vậy cũng chỉ bị một lần đó, sau này người khác khi dễ cô ấy, cô ấy đều đánh trả,” Diệp Kỳ Viễn thở dài, đứng lên, nói với Thịnh Thừa Quang: “Xảy ra chuyện lớn như vậy, trong nhà cô ấy cũng không ai đến, nhà tôi lại không dám gánh trách nhiệm này, vì vậy mà Tử Thời bị trường học khuyến nghị, từ đó về sau cũng không được đi học nữa.”

Diệp Kỳ Viễn nói xong, cười cười, nghênh ngang rời đi.

Thịnh Thừa Quang nắm khăn trải bàn trong tay, trong vô thức đã vò nát nó, anh đứng tại chỗ một lát, cũng không biết muốn làm cái gì, bỏ đồ vật trong tay xuống đi vào phòng xem Tử Thời thì phát hiện cô đã ngủ. Anh đi qua, rón rén đưa tay sờ trán cô, thật may là cô không phát sốt. Đắp kín chăn cho cô, Tử Thời lo lắng tựa mình, tỉnh ngủ mở mắt.

“Tiếp tục ngủ, lát nữa anh gọi em dậy.” Thịnh Thừa Quang cúi người ôm lấy cô, nói nhỏ bên tai Tử Thời.

Tử Thời nghe anh nói xong, an tâm nhắm mắt lại, cuộn chần co lại bên cạnh anh. Thịnh Thừa Quang vươn tay vuốt ve khuôn mặt của cô, mái tóc dài mềm mại, cái trán trơn bóng đầy đặn, hai gò má mềm mại, đôi môi phớt hồng... Cô không bị hành động của anh quấy rầy một chút nào, trong lúc ngủ mơ còn vô cùng thân thiết chủ động cọ cọ ngón tay anh.

Em sẽ không biết oán hận sao? Thịnh Thừa Quang gần như là vô lực nghĩ: Bị thương tổn, làm sao lại không oán hận đây?

Vì sao em lại không yêu cầu vài thứ với anh chứ? Bất kể là cái gì, chỉ cần là thứ cô muốn, có lẽ anh sẽ không suy nghĩ mà cho cô.

Tử Thời ngủ, Thịnh Thừa Quang sợ cô bị sợ đến phát sốt nên cứ cách một khoảng thời gian ngán lại vào xem cô, bởi vậy mà công ty cũng không đến được. Anh cho trợ lý gọi điện thoại cho Tạ Gia Vân, hẹn cô ta ngày mai đi ăn tối, sau đó anh cũng không có việc gì làm, liền gọi người đưa tới chút nguyên liệu nấu ăn.

Anh nghĩ đến nấu canh cho Tử Thời, cô ấy thích uống các loại canh, vừa đúng hôm nay có một con chim bồ câu, trong nhà có cầu kỷ cùng táo đỏ*, Thịnh Thừa Quang băm nhỏ thịt chim bồ câu, vo viên lại giả làm thành thịt gà—Cô gái nhỏ ấy không dám ăn bồ câu, cho rằng đó là động vật nhỏ, ăn nó cũng không khác ăn thịt người là mấy.

Anh còn nướng một cái bánh pho mát nhỏ, lần này làm ít đường.

Tính thời gian vừa đúng, Thịnh Thừa Quang đi gọi cô dậy.

Thời điểm anh đi vào, trong phòng không bật đèn, đi đến bên giường thì thấy cô đã tỉnh, chớp chớp mắt nhìn anh, ánh mắt kia mơ hồ, như thể không biết anh.

“Tỉnh?” Thịnh Thừa Quang đi đến ngồi xuống bên người cô, tay đưa ra sờ gò má Tử Thời, “Dậy ăn cái gì đi, anh nướng một cái bánh ngọt cho em rồi.”

Cô chợt dùng ánh mắt vừa xa lạ lại nóng bỏng mãnh liệt nhìn anh, đột nhiên vươn tay ôm cổ Thịnh Thừa Quang.

Tay cô vừa vươn ra từ trong chăn, nhiệt độ cao hơn nhiệt độ trên người Thịnh Thừa Quang rất nhiều. Xúc cảm mềm mại nóng bỏng trên cổ khiến anh không tự chủ được khẽ run, ngay cả trong lòng cũng nóng lên.

Anh dùng lực ôm chặt cô, nâng cô từ trên giường lên dán chặt vào cơ thể mình, uyển chuyển hôn lên gáy. Trong lúc dây dưa, giọng Tử Thời sợ hãi lại có chút bất lực: “Đây là...đang mơ sao?”

“.....Là mơ,” Thịnh Thừa Quang khéo léo hôn lên vành tai cô, “Tử Thời, chúng ta đều nằm mơ, không phải sợ...”

“Ôm em một chút...” Cô nỉ non, nghẹn ngào nói: “Anh ôm em một chút...”

Thịnh Thừa Quang kéo chăn trên người Tử Thời ra, nghiêng người đè cô dưới thân, kịch liệt hôn cô gái trong lòng. Người vừa mới tỉnh ngủ đã bị anh dụ dỗ vào cảnh trong mơ, cho rằng làm việc gì cũng không sao, vì vậy cô cũng hết sức nhiệt tình đáp lại anh. Tay anh từ giữa hai chân cô dò xét tiến vào, một lần chính là hai ngón tay, Tử Thời khó chịu khẽ hừ một tiếng nhưng không trốn, ôm đầu anh, môi nóng bỏng dán vào lỗ tai anh nói nhỏ: “Không cần cái này!”

Thịnh Thừa Quang choáng váng, nhất thời không kịp phản ứng, đôi tay nhỏ bé của cô đã đi xuống sờ soạng nhưng lại bị anh ôm thật chặt, tay cô với không tới. Cô gấp gấp dùng bên đùi cọ cọ vào nơi đó của anh, thở hổn hển nhỏ giọng yêu cầu: “Phải là cái này!”

Thịnh Thừa Quang lập tức điên rồi! Quần cũng không cởi, một chân cô lộ ra ngoài, quần ngủ in hình gấu nhỏ cùng quần lót đều treo lơ lửng trên chân bên kia cũng biến mất. Tay anh kéo chân trắng như tuyết của cô ra, đè lên trên, phía dưới chống đỡ, cọ xát hai cái liền vội vàng chen vào...“A.....” Tử Thời vừa đẩy vừa căng kêu lên, thanh âm kéo dài, âm cuối run rẩy, vui mừng lại thỏa mãn.

* Cầu kỷ cùng táo đỏ: Tên hai vị thuốc Bắc.

26. Chương 26

Cô vốn dĩ nhút nhát và hồn nhiên, những lúc trên giường là anh tự mình dạy cô, cho tới bây giờ anh luôn là người chủ động. Trước kia bị anh dụ dỗ, lúc yêu quá tha thiết cô cũng thường không kìm nén được tình cảm của mình nhưng chỉ phát ra những tiếng ngâm thật nhỏ, thỉnh thoảng lại nức nở, đáng yêu làm người ta phải thương tiếc. Giờ phút này, dáng vẻ của cô vừa vui vẻ lại thỏa mãn chủ động muốn anh thật sự là lần đầu tiên, Thịnh Thừa Quang rất ngoài ý muốn hơi chống đỡ không được, bên tai là âm thanh yêu kiều mềm mại của cô, phía dưới ấm áp của Tử Thời bọc chặt hạ thân anh, anh đẩy mạnh về phía trước, chôn mình hoàn toàn vào trong cơ thể cô.

Giữ Tử Thời để cô không được lộn xộn nữa lại thêm hỏa, trong đầu Thịnh Thừa Quang thoáng qua một lần ký kết hiệp ước bổ sung với thiên thần Anime, lúc này sức lực mới dần trở lại bình thường.

Anh mất hồn thở dốc một hơi, người dưới thân như con mèo nhỏ khẽ hừ một tiếng, hai cái đùi gấu quần chặt trên lưng anh, không muốn rời khỏi giường, dính sát vào Thịnh Thừa Quang... Anh đặt tay trên cái mông nhỏ của cô “Bộp bộp” vỗ hai cái.

“Cả hồn cũng bị em dụ dỗ đi ra rồi...” Anh cười mắng, âm thanh trầm thấp, gợi cảm không thôi.

Người bị đánh trúng thất thanh kêu hai tiếng, vẫn là giọng điệu vui vẻ, tứ chi của cô gắt gao quẩn trên người anh, chính xác là tiểu yêu nữ muốn hút máu anh mà. Thịnh Thừa Quang không chịu nổi ánh mắt nóng bỏng mà cô nhìn mình, trong tay xoa cái mông nhỏ vểnh lên, ưỡn thất lưng ra vào trong cơ thể cô, chậm lại nặng, mỗi một lần đi vào đều là toàn bộ, cô tràn đầy, mào nhỏ thỏa mãn cong eo lên, dường như kêu cái gì đó, sau mấy chục cái thúc vào của anh cả người liền không ngừng run rẩy...

Thịnh Thừa Quang cũng đạt được thỏa mãn, mặc dù chỉ có một lần nhưng khi nhìn cô như một nụ hoa nở rộ dưới thân mình, anh liền cảm thấy thành công hơn cả khi khi ký được hợp đồng trị giá hàng tỉ.

Máu nóng cuộn cuộn trong lòng, khoái cảm trên lưng từng đợt dồn dập, Thịnh Thừa Quang dần dần có chút nhện không được, ôm cô gái đã mềm thành một vũng nước lên, thay đổi tư thế để cho cô ngồi trên đùi anh.

Nắm lấy hông của cô di chuyển lên xuống, anh cảm thấy khoái hoạt hơn nhiều, trong khi Tử Thời lại cảm thấy căng trương cực kỳ, ôm bà vai Thịnh Thừa Quang, đầu mềm mại tựa vào vai anh nhẹ giọng nói: “Không cần.”

“Nào có chuyện như vậy?” Thịnh Thừa Quang thuận tay đánh nhẹ cô, “Chính mình đủ rồi thì không để ý đến anh? Hử?”

Mới vừa rồi Tử Thời bị anh làm nhiều lần, hết đợt sóng này đến đợt sóng khác, dừng lại rồi toàn thân vẫn còn hơi run rẩy, một cái vỗ của anh nhẹ nhẹ đi lên, cô lại cảm thấy như bị đánh nặng hơn, cả người run lên, phía dưới gắt gao cắn chặt người anh em của anh hơn.... Thịnh Thừa Quang hít sâu một hơi, nhiệt huyết sôi trào, đưa tay “Bộp bộp bộp” cho cô vài cái.

Cái này quả thực là muốn giết người mà, hai tay Tử Thời ôm chặt cổ anh, ghé vào lỗ tai anh “Ô ô ô” khóc, nhỏ giọng cầu xin: “Thịnh Thừa Quang!”

Nhưng trong tình huống này, cô mềm nhũn kêu tên anh như vậy, thân mình phiếm hồng mềm mại ở trong ngực anh không ngừng run rẩy, toàn bộ xấu xa trong máu Thịnh Thừa Quang cũng bị kích phát ra hết, cho cô một nụ hôn thật dài, hôn đến mức cô thở hồng hộc nói không ra lời, anh cười xấu xa: “Anh biết...em muốn anh!”

Anh cố ý, hơn nữa còn chê cười cô vừa rồi chủ động, Tử Thời khóc không ra nước mắt.

Cô thuận theo một chút, Thịnh Thừa Quang lại càng quá đáng, cả phòng đều là tiếng vang “Bạch bạch bạch” cùng tiếng nước, Tử Thời chịu không nổi đưa tay che lỗ tai, anh thấy vậy liền ôm cô từ trên giường đứng lên, Tử Thời kêu “A” một tiếng, vội vàng ôm sát cổ anh.

Anh cố ý khi dễ cô, đưa cô lên đến cực hạn. Thịnh Thừa Quang chống đỡ cô gái đang giắt trên hông mình ở đầu giường lên trên tường, bên hông phát lực mạnh mẽ ra vào mấy chục cái, cảm nhận được tứ chi của cô đầu tiên là chặt chẽ quẩn lấy anh, một lát thì cứng đờ, sau đó mềm nhũn buông ra...Anh cúi đầu tìm môi cô, trên mặt Tử Thời dính nước mắt cùng mồ hôi lộn xộn, hơi thở mềm mại ấm áp, nơi nào cũng khiến anh yêu thương, đặt xuống từng cái hôn vụn vặt, hôn đến đôi môi mềm mại của cô thì không nhả ra, phía dưới cũng chạm đến chỗ sâu nhất. Tử Thời bị anh giằng vò đến mức hôn bay phách lạc, Thịnh Thừa Quang lại một lần nữa khom lưng, thân mình căng thẳng, cuối cùng cũng đến, chống đỡ cô thật chặt rồi rút ra...T.T

Tình dục hoàn toàn kịch liệt tâm đầu ý hợp như vậy, giống như để hồn phách hai người giao hòa cùng một chỗ sau đó lại đánh tan một người chia ra một nửa. Tử Thời bị anh buông ra sau cùng một cái nhắm mắt lại liền ngủ mê man, sau một lúc lâu tinh thần Thịnh Thừa Quang cũng ổn định lại, nhưng tuyệt đối không cảm thấy mệt mỏi, tinh thần phấn khởi muốn chết.

Dường như là đã đưa ra một quyết định rất quan trọng, một quyết định có thể thay đổi cả cuộc đời, nhưng Thịnh Thừa Quang lại hoàn toàn không hề băn khoăn cân nhắc, chỉ là không ngừng ôm hôn người con gái trong lòng. Lý trí biết rằng muốn cô một lần là đủ rồi, mà thân thể lại không chịu buông tha cho cô, anh lấy tư thế ôm cô từ phía sau nhẹ nhàng đi vào, chôn thật sâu bên trong cơ thể cô, dịu dàng từ từ chuyển động. Cơ thể đột nhiên căng trương, Tử Thời bị đánh thức, trong lúc nửa mê nửa tỉnh nhỏ giọng rên rỉ.

“Ngoan...” Thịnh Thừa Quang nặng nề hôn lên vành tai cô, “Cho anh...Được không?”

Tử Thời mềm nhũn “Ừ” một tiếng, âm thanh mang theo nồng đậm giọng mũi, Thịnh Thừa Quang nghe thấy trong lòng đầy vui sướng, liều mạng ra vào trong cơ thể cô, cuối cùng trong tiếng nức nở mềm mại kéo dài của cô mà phóng thích ra ngoài...

Lần thứ ba cũng như vậy, dù dễ cô cùng anh, Tử Thời làm sao có thể cự tuyệt cho được, chỉ yếu ớt quay mặt lại hôn Thịnh Thừa Quang, thân thể tuyết trắng non nớt bị anh đè xuống hung hăng đòi lấy, bị anh vắt kiệt không còn sức lực...Cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, cả hai người đều giống như từ trong nước đi ra, Thịnh Thừa Quang có chút mệt mỏi, thỏa mãn ôm cô nằm tại chỗ một lúc lâu.

Anh vừa động, Tử Thời nghĩ đến anh còn muốn thêm lần nữa, mở to mắt khóc: “Thật sự không cần nữa...cầu xin anh...”

Tâm tình Thịnh Thừa Quang thoải mái khoái trá nói không nên lời, siết chặt cằm của cô nói: “Chính em muốn, xin anh, cũng không có.”

Tử Thời hiểu sai ý, thẹn thùng đến cả lỗ tai cũng đỏ, vô lực trùm chăn che kín đầu.

Thịnh Thừa Quang lưu luyến nhớ đến lúc trò chuyện cùng cô, ôm cả người và chôn vào ngực, một cái chân dài đè ép lên người cô, nhàn nhã trêu đùa: “Hôm nay làm sao vậy? Chủ động nhiệt tình như vậy, anh sắp không chịu nổi rồi.”

“...Em không có!” Trong chăn truyền đến giọng nói yếu ớt không thể phủ nhận.

“Ừm, để anh nghỉ ngơi nửa giờ, sau đó cho em nhớ lại hình ảnh vừa nãy thêm lần nữa.”

Anh cường thế cùng biến thái sớm đã đi sâu vào lòng người, Tử Thời chần chừ một chút rồi xốc chăn lên, ánh mắt ủy ủy khuất khuất lại không ngừng xấu hổ, sau cùng dứt khoát chơi xấu, chui đầu vào lồng ngực của Thịnh Thừa Quang.

Thật ra Thịnh Thừa Quang muốn nói chuyện với Tử Thời, nhưng mà không cần cô trả lời anh cũng biết: Cô sợ.

Coi như là trong lòng đã từng nghĩ đến, hơn nữa lại rất rõ ràng thì loại cảm xúc này cuối cùng vẫn không thể nào phỏng đoán, chỉ có khi chân chính đối mặt, bản thân mới thực sự cảm nhận được. Hôm nay Tạ Gia Vân dùng phương thức trực tiếp nhất buộc cô phải đối mặt linh hội, cho nên anh sợ.

Cô rất sợ mất đi anh.

Thịnh Thừa Quang nghĩ đến nỗi sợ hãi của cô, trong lòng thương tiếc lại thỏa mãn đến không nói được thành lời. Tuy nhiên anh không phải là người tùy tiện hứa hẹn, chuyện chưa đạt được thì một chữ anh cũng sẽ không nói, vì vậy giờ phút này cũng chỉ có thể vỗ về Tử Thời, thấp giọng an ủi: “...Chỉ cần em nghe lời anh...Ngoan ngoan.”

Tử Thời không hiểu anh đang nói gì, nhưng lại ngay lập tức gật đầu, ôm cổ Thịnh Thừa Quang nhẹ giọng nói: “Em không sao, Thịnh Thừa Quang, anh yên tâm.”

Anh phải đứng ở nơi sáng chói nhất, vĩnh viễn hăng hái, không cần cùng em trầm luân trong bóng tối.

Tuy rằng, buổi tối này rất đẹp.

**

Hai người gắt gao ôm lấy nhau thật chặt cùng nhau triền miên, Thịnh Thừa Quang trêu chọc Tử Thời một hồi rồi ôm cô vào trong phòng tắm rửa. Ở nơi này anh lại muốn một lần, lần này sau khi kết thúc Tử Thời một chút sức lực cũng không có, đầu choáng váng bất tỉnh chỉ muốn ngủ, mắt cũng không mở ra được.

Giữa hai hàng lông mày của Thịnh Thừa Quang giãn ra đầy vui sướng, hôn nhẹ lên hai má đỏ bừng của cô nói: “Hiện tại đừng ngủ, đứng lên ăn một chút gì đã, nếu không em ngủ thẳng đến nửa đêm dậy sẽ đói bụng.”

Tử Thời nghe lời, anh nói không ngủ cô liền cứng rắn chống đỡ để mình không ngủ thiếp đi, đến khi thay quần áo xong liền ngồi trước bàn ăn, uống bát “canh gà cầu kỷ táo đỏ” một cách ngon lành, bên cạnh còn có cái bánh ngọt lớn chừng bàn tay, cô ăn trong bát nhìn trên bàn, thật sự hoàn toàn không thấy mệt nhọc.

Thịnh Thừa Quang mắng cô không có tiền đồ nhưng cũng không buộc cô tiếp tục ăn cơm, Tử Thời nhỏ giọng hoan hô, lập tức buông bát ra, kéo bánh ngọt đến trước mặt.

Trước mặt cô là một cái bánh ngọt lớn như vậy, hương vị ngọt ngào lại mềm mại, Tử Thời ăn hết sức chăm chú, cảm thấy thỏa mãn cười tủm tỉm. Mà Thịnh Thừa Quang chậm rãi uống canh bồ câu, nghĩ đến chuyện của Tạ Gia Vân... Hai người ngồi đối diện trước bàn ăn, cả hai đều trầm mặc lại mang đến vẻ ảm áp động lòng người.

Còn dư lại hai cái cuối cùng thì Tử Thời chợt nhớ đến Thịnh Thừa Quang, ngượng ngùng bày tỏ muốn dứt cho anh một miếng ném thử!

Thịnh Thừa Quang đẩy cái tay cầm miếng của cô trở về, thuận tay sờ sờ đầu cô, “Em ăn đi.”

Giọng anh quá mức cứng chiều rồi, Tử Thời không quen, vừa ăn vừa lặng lẽ ngồi một bên quan sát sắc mặt Thịnh Thừa Quang. Anh thấy cô như vậy, tưởng rằng đã làm cô sợ, liền giải thích: “Chuyện ngày hôm nay không phải Tạ Gia Vân muốn nhắm vào em, là nhắm vào anh và Diệp Kỳ Viễn. Về sau nếu cô ta còn tới tìm em, em có thể không gặp liền không gặp, trốn không thoát thì gọi điện cho anh. Em không phải sợ cô ta, cho dù cô ta đúng thì em cũng không có gì là không đúng cả.”

Tử Thời cúi đầu, ngậm cái miếng không nói lời nào.

“Có nghe hay không?” Thịnh Thừa Quang gõ cái bàn.

“Vâng...” Công đồng ý, cúi đầu, sau một lúc lâu nói: “Nhưng em vẫn còn sợ hãi...”

Thịnh Thừa Quang bắt đắc dĩ, “Em sợ cô ta làm gì? Cô ta cũng sẽ không động thủ đáng em.”

“Không phải...Em sợ anh vì em mà cãi nhau cùng cô ấy.” Trong miệng Tử Thời vẫn đang ngậm thìa, âm thanh mơ hồ nghe có vẻ nhu nhược lại nhẹ nhàng: “Anh rất tốt rất tốt, không cần vì em mà trở nên không tốt...Em chịu không nổi.”

Thịnh Thừa Quang nghe thấy lời cô nói, sợ run một lúc lâu, trong lòng chuyển qua một vòng mới suy nghĩ ra đại khái chuyện đang diễn ra. Anh cảm thấy có chút buồn cười, lại có chút chua xót — Tề Quang lo lắng cho anh là phải, mặc kệ là đối với nhà họ Thịnh hay là đối với bản thân Tề Quang, anh rất quan trọng. Nhưng cô là một cô gái ngốc, cùng anh ở nơi này cái gì cũng chưa từng được nhận qua, lại lo lắng anh vì cô trở nên không tốt. Trong lòng Thịnh Thừa Quang chưa từng có cảm giác mềm mại như vậy.

“Tề Quang còn nhỏ, em đừng nghe thằng nhóc ấy nói hươu nói vượn, anh biết mình đang làm gì.” Giọng nói của anh liền trở nên đặc biệt mềm mại, bản thân mình nghe xong toàn thân cũng nổi da gà, vội vàng “Khụ” một tiếng, giọng điệu cứng rắn nói: “Đừng tự mình đa tình, chỉ dựa vào em mà có thể ảnh hưởng đến anh?”

Tử Thời ngẩng đầu nhìn anh, đáng vẻ thở dài nhẹ nhõm, nói: “Vậy là tốt rồi.”

Đúng là Thịnh Thừa Quang muốn trấn an cô, nhưng cô lại mang bộ dáng thở phào “Không có quan hệ với tôi là tốt rồi” làm anh cực kỳ, cực kỳ khó chịu.

“Ăn xong chưa?” Thịnh Thừa Quang không kiên nhẫn hỏi, “Ăn xong rồi thì đi ngủ đi!”

“...Em rửa chén cho,” Tử Thời chủ động yêu cầu lao động, “Anh về phòng trước đi!”

Cư nhiên dám can đảm tranh luận cùng anh, Thịnh Thừa Quang đen mặt: “Đi vào ngủ!”

Tử Thời khó xử, chỉ có thể nói ra: “...Cái kia...Em sẽ không đổi ga giường...” Ga giường bị chà đạp không còn hình dáng ban đầu, lúc này khi tắm rửa xong đi ra thay quần áo, cô đã nghĩ đến việc đổi nó nhưng cái giường kia quá lớn, đổi ga giường quả thực là cần rất nhiều sức...

Lúc này Thịnh Thừa Quang mới hiểu lý do vì sao cô chủ động yêu cầu rửa bát.

Quả nhiên không thể trông đợi quá nhiều vào cô gái này.

Khóe miệng Thịnh Thừa Quang co rút, lập tức đứng lên đi vào phòng đổi ga giường, chờ đến khi anh rửa bát xong đi vào, cái người ăn uống no đủ, bọc chăn nằm ở trên ga giường đã được thay sạch sẽ, đang ngủ say.

Thịnh Thừa Quang đi qua nằm xuống, ôm người mềm nhũn đang ngủ vào trong lòng, giận dữ vuốt vuốt trên người cô, cực kỳ không cam lòng. Nhưng ôm cô rất an tâm lại thư thái, không lâu lắm, anh cũng trầm lắng ngủ.

27. Chương 27

Lúc hẹn ăn tối được với trợ lý của Tạ Gia Vân, Thịnh Thừa Quang bỏ ra một ngày không làm việc.

Buổi sáng lúc anh thức dậy Tử Thời còn đang ngủ, tối hôm qua thực sự là cô bị mệt chết rồi, bây giờ cho dù là phát hiện anh rời giường cũng không mở nổi mắt, chỉ đưa cánh tay mềm nhũn tới sờ sờ anh.

Trải qua buổi tối hôm qua Thịnh Thừa Quang cũng rất sảng khoái tinh thần, cầm lấy bàn tay đang sờ loạn của cô đưa lên môi hôn một cái, cô ngủ say trở lại anh mới xuống giường.

Làm bữa sáng Thịnh Thừa Quang cũng không gọi cô, anh ăn một mình rồi sau đó ra ngoài.

Thịnh Thừa Quang đi tới công ty truyện tranh. Toàn thể nhân viên vô cùng hưng phấn nhớ tới Boss tiền nhiệm anh tuần lại hào phóng trong truyền thuyết, với việc anh đến quả thực nhảy nhót vui mừng. Thịnh Thừa Quang cũng không phụ lại sự nhiệt tình của mọi người, trên đường đi đã mua bánh ngọt mang tới đây. Đám nhân viên xúm lại một chỗ chia bánh, anh đi thẳng tới phòng làm việc của Tổng Giám đốc, mở miệng muốn mượn Phùng Nhất Nhất.

Boss mới của công ty truyện tranh này là do Thiên Thần phân công tới, dĩ nhiên không nói hai lời đối với Thịnh Thừa Quang, lập tức đồng ý.

Ngược lại Phùng Nhất Nhất lại hết sức xem thường cách làm việc này, nhưng mà bất cứ quan trọng hơn, cô vẫn là ngoan ngoãn đi theo Thịnh Thừa Quang thôi.

Trên đường đi Thịnh Thừa Quang nói cho cô biết: “Hôm nay tôi có chút việc phải làm, cô thay tôi tới ở với Tử Thời một ngày.”

“Ồ với cô ấy? Làm gì? Anh lại làm gì cô ấy rồi?” Phùng Nhất Nhất vô cùng cảnh giác hỏi.

Thịnh Thừa Quang đối với sự lo lắng của cô rất tán thưởng, cười cười với cô, nói: “Cô ấy không có việc gì. Cô đến chơi với cô ấy, cô ấy sẽ vui vẻ hơn một chút.”

“À.....Vậy muốn tôi làm gì với cô ấy đây?”

“Tuỳ cô, gì cũng được.” Thịnh Thừa Quang cũng không biết hai cô gái ở chung một chỗ với nhau thì sẽ chơi những thứ gì.

Phùng Nhất Nhất trầm ngâm một lúc, hỏi: “Tôi có thể xúi giục cô ấy thay đổi sao?”

Thịnh Thừa Quang:

Đền đồ, xe dừng lại, anh rút trong ví da ra một tấm thẻ đưa cho Phùng Nhất Nhất.

“Không được xúi giục cô ấy thay đổi. Hai người đi dạo phố một chút, đi xem phim....đến những nơi vui chơi.”

Loại phương thức từ chối kiểu cường hào như thế này làm Phùng Nhất Nhất lệ rơi đầy mặt, tiếp tục cố gắng thuyết phục: “Kể từ khi cô ấy bị anh lừa chạy theo đến bây giờ cũng không chịu thay đổi, anh khiến mấy vạn độc giả đau khổ trong mấy cái hồ chờ cô ấy! Hơn nữa nếu cô ấy vẫn cứ tiếp tục, nhất định sẽ bị tẩy chay—như thế cô ấy sẽ không vui đâu!”

Ngược lại cường hào nghe được nhú nhú mày: “Thật?”

Phùng Nhất Nhất nghiêm túc gật đầu.

Sau đó cường hào liền bắt đầu gọi điện thoại, sau khi cuộc gọi được thông liền nói: “Tôi là Thịnh Thừa Quang, tôi cảm thấy cách phân chia hệ thống trang web không ổn, huỷ bỏ đi.”

Phùng Nhất Nhất:.... Đúng là bạo quân!

**

Đối với việc Phùng Nhất Nhất đến hiển nhiên Tử Thời hết sức vui vẻ, chạy đến trước cửa nghênh đón cô, nhiệt tình cất túi, treo áo khoác ngoài, cầm dép....Thịnh Thừa Quang đều chưa từng được đối xử như vậy.

Thịnh tổng bị lạnh nhạt đứng một bên vô cùng bất mãn, tự cởi áo khoác đổi giày, cầm tay Tử Thời và Phùng Nhất Nhất đang đứng bên cạnh đi, đẩy tới bàn ăn: “Ăn xong bữa sáng sẽ chơi cùng em.”

Tử Thời ngoan ngoãn ngồi xuống ăn, cười híp mắt tâm tình có vẻ rất tốt, động tác bóc vỏ trứng gà cũng trở nên dịu dàng khoan khoái. Đợi Thịnh Thừa Quang đi vào trong phòng, Phùng Nhất Nhất lập tức nhỏ giọng châm chọc: “Cậu bị nuôi nhốt đấy!”

Tử Thời bị nghẹn trứng gà.

Chỉ một lúc sau Thịnh Thừa Quang thay xong quần áo đi ra ngoài, đối với Tử Thời dặn dò: “Anh muốn đi ra ngoài một chuyến, bữa trưa hai người tự ăn với nhau, buổi tối anh muốn mời hai người cùng đi ăn được không?”

Tất nhiên Tử Thời đồng ý, Thịnh Thừa Quang quay lại cảnh cáo Phùng Nhất Nhất nói: “Nếu còn muốn phá nhà tôi một lần nữa, nói xấu tôi thêm một câu, tôi sẽ khiến Tạ Gia Thụ ở Tân Cương chờ lâu thêm một ngày.”

Về mặt Phùng Nhất Nhất khiếp sợ, Thịnh Thừa Quang tự cho là đã uy hiếp được cô, hài lòng xoay người đi, sau đó liền nghe được giọng nói kích động của Phùng Nhất Nhất sau lưng: “Tử Thời! Hai người không hề phù hợp! Cậu xin cậu mau chóng chia tay với anh ta đi!”

“....Hả?” Tử Thời sửng sốt.

Thịnh Thừa Quang đang đổi giày cũng dừng động tác đứng ở đó.

Phùng Nhất Nhất chấp tay trước ngực, gương mặt lộ vẻ mong đợi: “Có phải Tạ ma vương đời này cũng sẽ không trở lại?!”

Tử Thời:....

Thịnh Thừa Quang im lặng thay giày xong, thuận tay lấy điện thoại của Tử Thời trên tủ giày, trong lòng nghĩ tới Tạ Gia Thụ không xứng, tìm số điện thoại của Tạ Gia Thụ liệt vào danh sách đen.

**

Anh vừa đi xuống hầm để xe, trợ lý của Tạ Gia Vân gọi tới, thông báo thời gian hẹn gặp chuyển thành buổi trưa.

Thịnh Thừa Quang ngồi vào trong xe, giọng nói không vui hỏi mấy câu, cúp điện thoại lại cười.

Vừa cười vừa lắc lắc đầu, anh khởi động xe.

Ở trên xe đợi khoảng mười phút đồng hồ, quả nhiên Tạ Gia Thụ vô cùng giận dữ gọi điện thoại đến: “Anh đưa Phùng Nhất Nhất đi chỗ nào rồi?!”

“Nhà anh.”

“Anh! Anh anh anh anh anh anh!” tuy cách điện thoại nhưng Thịnh Thừa Quang vẫn thấy được đáng về Tạ Gia Thụ nóng nảy cào tóc, “Anh đã làm gì cô ấy?”

“Anh có thể làm gì đây?” Thịnh Thừa Quang cười vui vẻ thoải mái, còn đặc biệt kể lại sự thật một cách khách quan: “Anh mới cho cô ấy một tấm thẻ....Bây giờ cô ấy rất vui vẻ nha.”

“Không thể nào!” Tạ Gia Thụ nói như đinh đóng cột (bản cv là đinh chém sắt), “Em cũng đã từng cho cô ấy một tấm thẻ đen, nhưng cô ấy hoàn toàn không chịu nhận!”

Cô ấy là sợ chết được không! Một chút cũng không tham tiền được không!

Thịnh Thừa Quang dịu dàng cười một tiếng, “Nhưng mà, cậu không phải là anh.”

Tạ Gia Thụ: “.....”

“Kỳ thật nếu cậu không tin, tại sao không tìm cô ấy xác nhận một chút—hay là cô ấy không có tâm tình muốn nhận điện thoại của cậu.” Thịnh Thừa Quang đề thấp âm thanh, giọng nói đàn ông trầm thấp quả thực rất quyến rũ mê người.

Thật ra thì Thịnh Thừa Quang dự liệu trước như thế là bởi vì.....lúc đưa Phùng Nhất Nhất đi ra, anh nhìn thấy điện thoại di động của cô đang sạc pin ở dưới bàn làm việc.

Quả nhiên, ở đầu bên kia Tạ Gia Thụ đã nhanh chóng rống lên: “Lập tức đặt vé máy bay cho tôi! Tôi muốn trở về! Đúng! Ngay bây giờ! Lập tức! Lập tức!”

Tạ đại thiếu gào xong lại rống Thịnh Thừa Quang: “Em sẽ không để yên cho anh! Không để yên!”

Thịnh Thừa Quang nhếch khoé miệng cúp điện thoại.

Tìm chút chuyện cho Tạ Gia Vân làm, ruốt cuộc tâm tình anh thoải mái đi gặp cô

Thịnh Thừa Quang đi tới nhà hàng đã hẹn trước, Tạ Gia Vân đã đến, nhân nhả chờ trong một phòng bao.

“Xin lỗi, anh tới muộn.” Thịnh Thừa Quang vừa ngồi xuống vừa cười nói.

Tạ Gia Vân cười dịu dàng với anh, “Không phải vội vàng, là do buổi tối em có chuyện quan trọng, không thể không đổi lại thời gian của anh—giữa hai chúng ta luôn có sự hợp tác vui vẻ mà, đúng không?”

“Đúng, chúng ta luôn hợp tác rất vui vẻ.” Thịnh Thừa Quang gật đầu, “Cho nên anh không hiểu lắm cách làm của em ngày hôm qua.”

“Do ngày hôm qua em quá tức giận sao!” Tạ Gia Vân nháy nháy mắt, dí dỏm lại pha chút đáng yêu xin tha thứ, trông giống như là cô gái nhận sai với bạn trai.

Vui đùa vốn là sở trường Thịnh Thừa Quang, nhưng giờ phút này thấy Tạ Gia Vân như vậy làm anh nhớ tới Tử Thời—cũng ngồi đối diện anh giống như thế, cũng cúi đầu xin lỗi nói: “Thịnh Thừa Quang, anh rất rất tốt.”

.....

Đột nhiên Thịnh Thừa Quang cảm thấy không còn ý nghĩa.

Giả giả đối đối cùng người khác như vậy, một chút ý tứ cũng không muốn.

Anh khát vọng tình cảm chân thành, mong nhìn thấy cô ấy cười lúc vui vẻ, lúc không vui sẽ khép mắt không nói lời nào, chỉ vì một cái bánh ngọt to bằng nắm tay đã vô cùng hào hứng, khiến anh muốn moi tìm móc phổi cho cô nhiều nhiều hơn nữa.

Anh thích tình cảm chân thật như thế, trái tim còn đáng tin cậy hơn người bên cạnh, cho dù ban đêm không hề làm gì cả cũng muốn dựa sát vào nhau mà ngủ.....Cả đời, phải cùng người như vậy.

“Buổi tối em có việc gì quan trọng sao? Còn quan trọng hơn anh—là Diệp Kỳ Viễn à?” Anh đột nhiên hỏi.

Tạ Gia Vân cười rất tiêu chuẩn: “Thừa Quang, anh đừng hiểu lầm, em và Diệp Kỳ Viễn đã chia tay lâu rồi.”

“Hả?” Thịnh Thừa Quang nhếch khoé miệng, nhưng trong mắt một chút ý cười cũng không có, “Vậy tại sao còn vì cậu ta mà điều tra Tử Thời? Chẳng phải em đã sớm biết Tử Thời tồn tại, chuyện lúc trước anh đã thông báo qua cho em, sau đó Tạ Gia Thụ cũng đưa cô ấy tới trước mặt em rồi, nhưng mà sau khi cô ấy tới Diệp gia ăn một bữa cơm em bắt đầu điều tra cô ấy.”

“Đúng nha, cô tình nhân nhỏ của anh chợt dây dưa không rõ với Ex.boyfriend (bạn trai cũ) của em, đương nhiên em phải điều tra thôi.” Tạ Gia Vân đã tới đây, đương nhiên đã nghĩ ra các lý do viện cớ thỏa đáng.

Thịnh Thừa Quang khê mỉm cười, “Bọn họ là thanh mai trúc mã, phải là hai chúng ta “chợt” cùng họ “dây dưa không rõ”.”

Tạ Gia Vân nở nụ cười lạnh lẽo.

Nếu so về việc chỉ hươu bảo vượn, đổi trắng thay đen, có lẽ Tạ Gia Vân không thua Thịnh Thừa Quang, nhưng mà cô gái bản tính chân thật thuần khiết, dù như thế nào so ra cũng kém bản lĩnh ung dung thần nhiên của Thịnh Thừa Quang.

Tạ Gia Vân đổi sắc mặt, Thịnh Thừa Quang cũng không có ý định sẽ tiếp tục vòng vo với cô, rót ỉnh một ly rượu đỏ, anh nâng ly rượu: “Anh không thể thực hiện hôn ước được nữa, xin lỗi.”

Dĩ nhiên Tạ Gia Vân cũng không bất ngờ, nhưng vẫn chuyên nghiệp trưng cho anh vẻ mặt đau lòng, “Tại sao? Em có chỗ nào không tốt?!”

Thịnh Thừa Quang nhú mày, “Rất nhiều, muốn anh viết ra cho em không?”

Nói xong chính bản thân anh cười trước.

Tạ Gia Vân cũng cười, chỉ là nụ cười kia giống như con dao bị thời gian ẩn sâu nhiều năm, do rèn luyện lặp đi lặp lại mà hiện lên ánh sáng lạnh lùng.

“Các hạng mục Tạ gia và Thịnh gia hợp tác vượt quá một trăm, tiền bạc liên quan hơn ngàn tỷ, người nào lay chuyển mối quan hệ hợp tác kiên cố này, người đó chính là kẻ địch của hai gia tộc. Em chưa bao giờ nghĩ gánh chịu chuyện phiền phức như vậy. Hơn nữa anh cũng không ghét, là đối tượng kết hôn rất tốt, em vì cái gì mà phải bỏ qua anh, tốn công sức đi tìm người khác?” Lời nói Tạ Gia Vân không hề bỏ sót, từng câu từng chữ trả lại cho anh: “Thịnh Thừa Quang, đây là lời ban đầu anh nói với em.”

Thịnh Thừa Quang chậm rãi nhấp một ngụm rượu đỏ.

Đúng thế, là anh nói. Khi Tạ Gia Vân cầu xin anh huỷ bỏ hôn ước lúc còn chưa tốt nghiệp đại học anh đã nói.

Thời điểm đó thủ đoạn của Tạ Gia Vân vẫn còn non, còn lâu mới có được sự thông minh tháo vát như bây giờ, lúc ngồi đối diện anh trước còn bình tĩnh cao ngạo, nhưng khi về mặt anh trầm mặc cười như không cười liền thua trận, vành mắt hồng hồng rối loạn, giọng nói run run mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Cầu xin anh, em vô cùng thích Diệp Kỳ Viễn. Xin hãy giúp em, chúng ta giải trừ hôn ước được không?”

Lúc đó Thịnh Thừa Quang cười, sau đó liền nói với cô những lời này.

Thật ra bây giờ suy nghĩ một chút, Tạ Gia Vân khi đó so với Tử Thời bây giờ đều giống nhau rất đáng thương, Tạ gia đại tiểu thư kiêu ngạo không anh sánh bằng như vậy, đau lòng tuyệt vọng rơi nước mắt trước mặt anh, âm thanh run rẩy nói với Thịnh Thừa Quang, anh có biết yêu một người là tốt đẹp cỡ nào hay không?

Khi đó Thịnh Thừa Quang không biết, anh chỉ biết là: hai nhà Thịnh, Tạ hợp tác nhiều hạng mục như vậy phải có hôn nhân ràng buộc, mà anh sẽ không để Tề Quang đeo lên lưng những thứ này. Tề Quang đáng được bù đắp tất cả những thứ tốt nhất.

Cho nên anh hoàn toàn triệt để xoá bỏ một tia hi vọng cuối cùng của cô.

“Anh nhớ được,” Thịnh Thừa Quang giương mắt nhìn về phía Tạ Gia Vân, “Em nói hôn nhân lý tưởng của em là được gả cho người yêu nhau. Anh còn nhớ lúc ấy em còn hỏi anh: có biết yêu một người là tốt đẹp cỡ nào hay không?”

Ý lạnh trong mắt Tạ Gia Vân do nhớ lại cũng bị phá nát, ngón tay cầm ly rượu dùng sức làm móng tay trắng bệch, tâm tình dao động mãnh liệt, nhất thời làm cô không thể khống chế.

Có thể thấy Diệp Kỳ Viễn quan trọng với cô đến mức nào.

Thịnh Thừa Quang thở dài, “Khi đó anh không biết.”

“Bây giờ anh biết?” Tạ Gia Vân nghiêng răng nghiêng lợi cười, như nhai cả xương cốt, “Chúc mừng, Thịnh Thừa Quang!”

“Đừng như thế, Gia Vân,” Thịnh Thừa Quang rất bình tĩnh, thậm chí là ôn hoà: “Khi đó anh còn chưa gặp Tử Thời, mà bây giờ em vẫn có Diệp Kỳ Viễn.”

28. Chương 28

Đuôi mắt Tạ Gia Vân đỏ lên.

Tên khốn kiếp Thịnh Thừa Quang này thực mẹ nó giỏi đàm phán mà, một kim đã đâm trúng nhược điểm duy nhất của cô, máu chảy đầm đìa.

Nhưng mà nhờ anh ban tặng, cô cũng không còn là Tạ Gia Vân của năm đó nữa rồi. Trong những năm này cùng Diệp Kỳ Viễn tách ra, cô đã trải qua rất nhiều chuyện, lưng đeo gánh nặng quá lớn, nuốt xuống bao nhiêu uất ức cùng khổ sở... Những thứ đó biến cô thành Tạ Gia Vân của hiện tại, cho dù giờ phút này cảm xúc phập phồng, gặp chuyện khó khăn ỉn, cô cũng rất rõ ràng đây là thời cơ tốt, không thể hành động theo cảm tính.

Bởi vì Tiểu bạch thỏ kia của Thịnh Thừa Quang có thể yên lặng nhìn anh kết hôn, sau đó tiếp tục làm tình nhân của anh, nhưng Diệp Kỳ Viễn lại thật sự đứt khoát rời đi.

Tạ Gia Vân âm thầm hít sâu một hơi, khoe mắt đuôi mày đang căng thẳng dần thả lỏng, cố gắng nở nụ cười: “Tốt. Em đồng ý giải trừ hôn ước.”

Về mặt Thịnh Thừa Quang chưa thay đổi, lặng lẽ nhìn cô, chờ đợi câu dưới.

Tạ Gia Vân cười lạnh tiếp tục nói: “Nhưng mà lần này người đưa ra yêu cầu giải trừ hôn ước là anh, cho nên anh phải gánh vác toàn bộ trách nhiệm. Em sẽ không kéo chân anh, không hơn.”

Nói đúng ra là cô sẽ không cùng anh gánh vác bất cứ chuyện gì, trước mặt nhà họ Thịnh và nhà họ Tạ, toàn bộ sai lầm đều do Thịnh Thừa Quang phạm phải, vậy nên những phiền toái sau đó phải do chính anh dọn dẹp.

“Thành giao.” Thịnh Thừa Quang hài lòng cười, chạm cốc cùng Tạ Gia Vân, uống cạn rượu trong chén sau đó tính toán rời đi.

Hòn đá đè nặng trong lòng Tạ Gia Vân nhiều năm cuối cùng cũng rơi xuống đất, rốt cuộc cũng có tâm tình, cười một tiếng nói: “Anh cũng không cùng em ăn bữa cơm đã muốn rời đi rồi sao?”

“Không có tâm trạng.” Thịnh Thừa Quang nhú mày nhìn cô, “Em sẽ không cho rằng chuyện ngày hôm qua cứ như vậy coi như chấm dứt?”

“Chẳng lẽ anh còn muốn trả thù em?” Tạ Gia Vân cũng nhú mày. Bọn họ luôn ngầm hiểu lẫn nhau, ngày hôm qua cô diễn kịch như vậy, đơn giản chỉ là buộc anh phải đối mặt với tình cảm của mình.

“Em tặng cô ấy chiếc áo cưới đẹp như vậy! Không cần phủ nhận... Lúc ấy em thấy ánh mắt anh đăm đăm nhìn cô ấy!”

“Anh không phủ nhận, đây đều là phản ứng sinh lý bình thường của đàn ông,” Thịnh Thừa Quang cười quả thực có chút lảng lơ, “Diệp Kỳ Viễn hôm qua không phải cũng nhìn chăm chú sao?”

Tạ Gia Vân dịu dàng cười, “Anh có thể biến đi được rồi!”

Thịnh Thừa Quang đứng lên, cài lại cúc áo tây trang thật tốt, giọng trầm ấm nói lời từ biệt với cô: “Enjoy it.” (Cứ từ từ mà thưởng thức/ Chúc ăn ngon miệng.)

**

Đàm phán thuận lợi như mong muốn, lúc Thịnh Thừa Quang trở về thời gian vẫn còn sớm, anh đi rất nhanh trên đường, trong lòng tính toán có thể kịp lúc ăn cơm trưa cùng Tử Thời.

Nhưng chờ anh về đến nhà thì phát hiện trong nhà không có lấy một bóng người.

Thịnh Thừa Quang cười thầm chính mình ngu ngốc, lấy điện thoại ra gọi cho cô, điện thoại vừa thông thì lỗ tai anh thiếu chút nữa nổ tung – Phùng Nhất Nhất nghịch ngợm kia cầm Microphone rống ở bên trong điện thoại.

Tử Thời cũng không nghe rõ anh nói chuyện, vội vàng cầm điện thoại đi vào trong hành lang, cuối cùng cũng thanh tịnh, cô gọi anh: “Thịnh Thừa Quang!”

Thịnh Thừa Quang nghe thấy âm thanh đặc biệt vui vẻ hoạt bát của cô, giọng điệu của anh cũng theo đó nhu hòa đi rất nhiều: “Các người ở KTV?”

“Đúng vậy,” Tử Thời thật sự chơi đùa rất vui vẻ, “Anh muốn đến đây sao?”

“Ừ, đọc địa chỉ cho anh.”

Tử Thời chỉ buột miệng hỏi một câu, không nghĩ tới anh thật sẽ đáp ứng. Trở lại trong phòng, cô nói cho Phùng Nhất Nhất nghe chuyện Thịnh Thừa Quang chốc lát sẽ tới làm cô ấy cũng giật mình: “Trước kia chúng ta cũng có tụ hội, Boss có bỏ tiền nhưng lại chưa bao giờ tham gia...Chỗ anh ta xã giao hẳn là đều phải mặc lễ phục dạ hội mới có thể vào đi?”

Tử Thời thật ra cũng nghĩ như vậy. Thịnh Thừa Quang thích hợp với tất cả những nơi có sự vật thanh cao, tao nhã, muốn người như anh hòa nhập vào nơi đang lúc khói lửa như thế này, cô cảm thấy nội tâm không đành lòng.

Phùng Nhất Nhất buông Microphone, gác chân ở trên sofa ” Rắc rắc rắc rắc” cắn khoai tây chiên, bỗng nhiên cảm khái nói: “Tử Thời, kỳ thật thì anh ta thực sự thích cậu?”

Đây là người thứ ba nói những lời này - Thịnh Thừa Quang, Tạ Gia Thụ và lần này là Phùng Nhất Nhất.

Trong những cuộc xã giao mà cô và Thịnh Thừa Quang cùng nhau xuất hiện, phần lớn mọi người cũng đều nói như vậy.

Tử Thời cảm thấy trong miệng đắng chát, khép ánh mắt, không dám lên tiếng.

Phùng Nhất Nhất vẫn tiếp tục phân tích: “Cậu thử nghĩ mà xem, nếu anh ta chỉ muốn một đứa bé như đã nói, vậy thụ tinh nhân tạo không phải vừa nhanh vừa chuẩn sao? Còn nếu như nói là trả thù...Nội dung vở kịch liên BUG (lỗi) được không? Có ai lại thúc giục đối tượng mình muốn trả thù ăn điểm tâm để làm trò đùa nữa hả?”

Tử Thời ngẩng đầu lên, ánh mắt lóe lên tia sáng, rất đẹp, cũng thật bất đắc dĩ.

Cô không trả lời câu hỏi của Phùng Nhất Nhất, ngược lại cười hềnh: “Nhất Nhất, chút nữa Thịnh Thừa Quang đến đây chúng ta làm cho anh ấy hát đi!”

Tính Phùng Nhất Nhất nhanh quên, lập tức suy nghĩ sang chuyện khác, ha ha cười nói “Tốt”!

Hai cô gái nhỏ tập trung vào chuyện quan trọng trước mắt là tìm bài hát, cùng nhau thương lượng tham khảo một cách say sưa. Vì thế mà thời điểm Thịnh Thừa Quang đến nơi đã bị yêu cầu hát “Hi lả tả”, “Chết đều muốn yêu”, “Mười bảy tuổi là bầu trời”... Anh thuận tay đưa áo khoác ngoài cho Tử Thời, cô ngoan ngoãn chạy đi treo áo cho anh. Thịnh Thừa Quang ngồi xuống sofa, vừa kéo ống tay áo lên, vừa liếc mắt nhìn tên những bài đơn ca kia, bình tĩnh lại thản nhiên nói: “Tiếng Trung của anh không tốt lắm.”

Phùng Nhất Nhất và Tử Thời liếc mắt nhìn nhau: Thịnh tổng, anh quá vô sỉ...

Không đợi hai cô gái kia lên tiếng kháng nghị, Thịnh Thừa Quang lại cười cười nói: “Cho các em nghe bài hát tiếng Pháp được không?”

Hai cô gái nhỏ tỏ vẻ không có ý kiến, Thịnh Thừa Quang cầm Micro đứng lên, thử âm thanh, không cần đến nhạc đệm cứ thế hát chạy.

Là một bài tiếng Pháp: “Em không nên trả giá nhiều như vậy, không nên từ lúc mới bắt đầu đã hấp dẫn anh. Cả hai chúng ta đều lưu luyến nhau từ trước, anh đi tìm trái tim em, nếu em hướng nó về nơi khác. Anh sẽ buông thả phép thuật, chỉ để em yêu anh như trước. Anh sẽ trở thành một con người mới, thành ngọn lửa tình yêu bốc cháy dữ dội, chỉ để em yêu anh như trước. Anh sẽ càng thêm chói mắt, càng thêm tươi đẹp, anh sẽ biến mình thành vàng, chỉ để em yêu anh như trước.”

“Pour que tu m’aimes en-core”. (“Vì sao em vẫn yêu anh?”)

Những ý nghĩa trong bài hát này, thật lâu sau Tử Thời mới biết. Ngay trong lúc này, phát âm tiếng Pháp vốn đã đủ mất hồn, Thịnh Thừa Quang lại cố ý đè thấp thanh âm, xuyên thấu qua Micro, giọng nam trầm

thấp nặng nề như nhịp trống, từng tiếng từng tiếng gõ vào trong lòng các cô gái, mặc dù ở KTV là Micro tiêu chuẩn, không có nhạc đệm nhưng vẫn như cũ làm người ta như mộng như ảo, như si như say.

Khi anh cất lên tiếng hát đầu tiên, Tử Thời ngay lập tức nhớ tới: Đêm đó ở nhà hàng Pháp cũng đánh đàn violon bài hát này!

Đêm ấy anh dạy cô khiêu vũ, mà cô lại chủ động tựa đầu vào lồng ngực anh nói thầm: Thịnh Thừa Quang, đây là em thổ lộ.

Mấy ngày nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, chuyện lúc trước Tử Thời cho là mình thật sự đã quên: Lần đầu tiên gặp mặt vào ngày trời xanh mây trắng, mặt bên biển sặc, bầu trời trong xanh quang đãng xa xăm hòa cùng tàn thuốc lá, cùng nhau ăn cơm thật ngon dưới ánh đèn trên thuyền bên bờ sông, nụ hôn mạnh mẽ mà hỗn loạn... Còn có lần đầu tiên trong đời cô khiêu vũ ban đêm.

Hôm nay trong không khí náo nhiệt xa hoa trụy lạc nơi đây, anh dùng phương thức như vậy để gợi lại một đêm ấy. Đêm này làm Tử Thời nhớ đến khi còn bé Diệp Kỳ Viễn từng lật dở lung tung một quyển sách nào đó, trong sách, công chúa Tây Hạ đã hỏi trước mặt người đến kén phò mã: “Trong cuộc đời này, người mà người khó quên nhất đang ở nơi nào?”. Đại Lý Thế tử đa tình si ngốc trả lời: Ở bên trong một cái giếng cạn.

Lúc Tử Thời đọc được liền nghĩ: sau đó Thế tử lại yêu thích cô gái ở cùng một chỗ với mình nha, không biết hẳn còn có thể nhớ đến cái giếng cạn kia hay không?

Bây giờ thì cô đã rõ: Có!

Tình cảm tốt đẹp nhất có thể kéo dài chỉ một đoạn thời gian ngắn hoặc là thật lâu, nhưng dù tình cảm ấy chỉ là trong nháy mắt thì cũng là tình cảm thuần khiết chân thật nhất của con người, như tình cảm của Thế tử dành cho người bên trong cái giếng cạn trái ngược hoàn toàn với tình cảm mà hẳn dành cho cô gái bên cạnh, hay như trong tiếng đàn violon ngày hôm ấy, cô dựa sát vào trong lòng anh.

Từng có đoạn thời gian ấy.

Cô đã được nếm trải qua tình cảm tốt đẹp nhất trong cuộc đời này.

Người đàn ông ngâm nga bản tình ca tiếng Pháp, thâm tình chân thành, cô gái nhỏ si ngốc nhìn bóng lưng của anh, đôi mắt ánh lên tia lệ, Phùng Nhất Nhất ngồi lui ở một góc sofa cảm giận cắn mực khô: Ân ái thâm thiết! Trốn nhanh! Ô ô ô, chợt nhận ra mắt cô là mắt chó hợp kim titan a @.@...Ô ô ô...Thật muốn yêu đương quá!

**

Thịnh Thừa Quang trình diễn xong lại đưa hai cô đi ăn cơm Tây ở nhà hàng, toàn bộ hành trình đều biểu hiện kiên nhẫn chu đáo, tác phong nhanh nhẹn.

Ăn uống no đủ, Phùng Nhất Nhất rất thỏa mãn, nhân lúc Tử Thời đi toilet, cô trả lại thẻ cho Thịnh Thừa Quang.

Thịnh Thừa Quang chỉ liếc mắt một cái, không nhận lấy: “Cầm lấy đi, về sau đi ra ngoài chơi cùng cô ấy nhiều vào, lúc cô ấy ở cùng cô rất vui vẻ.”

“Không có anh cùng ở chung một chỗ mà vui vẻ hả?” Phùng Nhất Nhất chậm rì rì nói, vừa mới khiêm tốn đã lại lộ ra nụ cười với anh, cô nói: “Đương nhiên cũng không có ở cùng một chỗ với anh khi thương tâm khổ sở.”

Về mặt người đàn ông đen lại, nhát gan như Phùng Nhất Nhất lập tức cầu xin tha thứ: “Cho nên về sau tôi nhất định sẽ đi theo cô ấy nhiều hơn!” Cô nhét thẻ vào trên tay anh, “Nhưng lần này thật sự không cần... Tôi và cô ấy là bạn bè, tôi không cần anh cho tiền mới đi chơi cùng cô ấy.”

Lời này thật sự rất dễ nghe, về mặt Thịnh Thừa Quang bớt đen đi một chút: “Tôi cũng biết, nhưng mà cô cứ cầm lấy đi!”

Nói thế nào thì Tạ Gia Thụ cũng đã lừa cô một phen, không nói ra kỳ thật trong lòng anh cũng có chút khó chịu, dù sao cô cũng là bạn của Tử Thời.

Phùng Nhất Nhất cười “hắc hắc”, “Thật sự không cần, kỳ thật chúng tôi đi chơi đều do Tử Thời trả tiền.”

Thịnh Thừa Quang: “...” (—)

Tử Thời từ toilet trở về chỉ thấy vẻ mặt Thịnh Thừa Quang có chút quái dị, cho đến tận khi Phùng Nhất Nhất về nhà, chỉ còn lại hai người bọn họ cô mới hỏi: “Anh làm sao vậy? Cơm tối ăn không ngon sao?”

“Không phải, không có gì.” Thịnh Thừa Quang lái xe, quay đầu lại nhìn cô, “Hôm nay em chơi vui lắm sao?”

Tử Thời cười đến rất vui vẻ: “Vâng.”

Cô vui vẻ là tốt rồi, Thịnh Thừa Quang chăm chú nhìn hai bên đường phía trước, ánh mắt có chút lo lắng: “Về sau để cho Phùng Nhất Nhất đi chơi với em nhiều hơn.”

“Sắp sang năm mới, cuối năm công việc của cô ấy rất bận rộn.”

“Vậy sao, muốn sang năm mới rồi hả?” Thịnh Thừa Quang cũng không có cảm giác gì, ở nước Mỹ thời gian qua lễ Giáng Sinh anh cảm thấy không phải là ngày lễ của mình, nhưng đến tết âm lịch của Trung Quốc ở Mỹ lại không được nghỉ, cho nên nhiều năm rồi anh chưa có Tết âm lịch.

Tử Thời... Có lẽ cũng chưa từng có.

“Năm nay chúng ta cùng nhau đón năm mới đi?” Anh bỗng nhiên nói.

Người bên cạnh ngẩn người, sau đó trên khuôn mặt tràn ra nụ cười ấm áp, tỏa sáng rực rỡ xóa tan bóng tối: “Thật vậy sao? Thật là tốt quá!”

29. Chương 29

Ước hẹn cùng nhau đón lễ mừng năm mới, cả hai người đều xúc động cùng với có chút không biết làm sao.

Khi còn bé Thịnh Thừa Quang đón lễ mừng năm mới ở nhà cũ của Thịnh gia, từ trước khi giao thừa một tháng cô của anh đã bắt đầu chuẩn bị: các gia đình gửi thiệp mời tới phải sàng lọc sắp xếp thứ tự, nơi nào do cô anh đứng ra, nơi nào do anh đứng ra, nơi nào thì cả hai phải cùng đi; trong bữa tiệc có thể gặp những người nào, người này thì nói chuyện gì, người kia thì nói chuyện gì; nhận được quà trong ngày lễ phải đáp lại tất cả, thân thích xa gần phải phân chia nặng bên này nhẹ bên kia.....Trước đây cứ năm mới tới hầu như anh đều bệnh nặng một trận, bởi vì lúc đó quá mệt mỏi. Nhớ lại lễ mừng năm mới trước đây anh phát hiện so với bình thường chính là những cuộc xã giao mệt mỏi dày đặc nhiều hơn, trừ cái này ra, Thịnh Thừa Quang không biết nhà bình thường thì lễ mừng năm mới sẽ như thế nào.

Mà Tử Thời chưa từng có ai cùng trải qua năm mới .

Cho nên lúc chuẩn bị hai người không biết bắt đầu từ đâu, Tử Thời đề nghị trước: “Thời điểm mừng năm mới phải làm thật nhiều món ăn, mọi người quây quần một chỗ ăn cơm tất niên.”

Cái này chính là sở trường nhất của Thịnh Thừa Quang rồi! Thịnh tổng cố tình bộc lộ tài năng mặt không biến sắc hỏi: “Muốn làm món ăn gì đặc biệt sao?”

“Ừm.....Thịt muối, cá, thịt gà....Thịt viên,” Tử Thời nhớ lại món ăn lúc lễ mừng năm mới bà nội Diệp bưng tới cho cô, “Còn có bánh chẻo trứng!”

Thịnh tổng suy nghĩ một chút: “Thịt muối—chính là Bồi căn hủ (k hiểu —)? Thịt viên thì làm được, còn bánh chẻo trứng là loại nào?”

“Chính là dùng trứng gà làm vỏ bọc bên ngoài, bên trong là thịt viên. Nhà anh Kỳ Viễn mỗi năm đều làm, còn có thịt nướng, có rau cải xào, có thể bỏ vào trong canh!” Tử Thời tinh thần đồng học, nói chuyện rất say sưa.

Thịnh tổng vốn một chút hứng thú cũng chẳng có với món ăn không đáng tin này, nhưng nghe được câu cuối cùng của cô, bỗng nhượng mày, “Rất dễ thôi, anh làm cho em!”

Thịnh Thừa Quang xoa xoa tay, buổi tối liền đưa cô đi siêu thị, mua gà vịt thịt cá và nửa khay trứng gà, rau quả trái cây lấy càng nhiều hạn không thể mỗi loại lấy một ít.

Một là do thấy cái gì cũng muốn mua về làm cho cô ăn, người kia thì thấy anh nói gì cũng vỗ tay trầm trồ khen ngợi, thiếu chút nữa hai người dọn trống siêu thị.

Tử Thời ghé vào đóng đồ đang cao lên trên xe, nhìn Thịnh Thừa Quang đang đứng chỗ chọn lựa khoá cửa, kỳ lạ hỏi: “Mua cái này làm gì vậy? Ép thịt muối sao?” Mới vừa rồi anh nói trong nhà có cái lu để muối thịt, nhưng phải tìm thứ gì đó để ép lên. (Các bạn biết đấy: làm đồ muối phải có vật nặng đè lên phía trên để ép xuống.)

Thịnh Thừa Quang một đầu hắc tuyến, “Em đúng là vết thương lành liền quên đau, căn phòng khoá cửa bị đập hỏng còn nhớ không? Phải đổi lại.”

“Anh biết đổi khoá?!” Lại bị kỹ năng mới nảy sinh của Thịnh tổng làm khiếp sợ, người kia mở mắt thật to sùng bái nhìn anh.

Thịnh Thừa Quang hài lòng vỗ vỗ đầu cô.

**

Anh đúng là biết thay khoá, lấy một cái thùng dụng cụ từ ngăn kéo chỗ góc cua của ghế sa lon, mở ra bên trong từ lớn đến nhỏ các đồ dùng gì cũng có, mỗi loại Tử Thời đều cầm lên xem một chút, riu rít đọc tên. Thịnh Thừa Quang xắn tay áo bỏ đi cái khoá hư ở đó, cô đang cầm một cái tuộc vít chơi, lắp ráp tháo rời cái khoá mới thành một đồng vụn, cực kỳ thoả mãn!

Thịnh Thừa Quang vừa quay đầu lại, trợn mắt, đành phải tìm từng cái đinh ốc lần lượt vặn lại, Tử Thời nhiệt tình đề nghị giúp một tay, anh nhìn cô một cái, lấy cái khoá hư đã tháo ra đưa cho cô, “Ngoan, cầm đi chơi đi!”

Tử Thời lè lưỡi, đứng ở bên cạnh anh đâm nơi này sờ nơi nọ, một lúc sau ghé đầu lại đây hỏi: “Tại sao căn phòng này lại khoá?”

Trong phòng tắt đèn, chỉ có một vệt ánh sáng từ phòng khách chiếu tới in trên sàn nhà, có thể thấy mơ hồ hình dáng nội thất trong phòng, Thịnh Thừa Quang chỉ nhìn vào cái bàn trang điểm gần cửa, nhỏ giọng nói: “Tất cả những thứ bố mẹ anh đã từng dùng qua đều ở trong phòng này.”

“Gần nơi này có một trường tiểu học rất tốt, bố mẹ anh cũng từng đi học ở đây, họ hi vọng sau này anh cũng có thể được học nơi đó, cho nên cố ý mua nơi này.” Đáng tiếc mua căn nhà này không bao lâu họ đã qua đời ngoài ý muốn, còn anh lên đến tuổi đi học tiểu học đã sang Anh ngay, từ đầu đến cuối không dùng đến nơi này.

Chỉ là mỗi lần Thịnh Thừa Quang trở về nước đều muốn tới đây, nơi này là nhà, về đây mới chính là về nhà.

Về mặt tưởng niệm của anh làm Tử Thời xúc động thật sâu, cô ngơ ngác nhìn gò má của anh, trong mắt thể mà đã nổi lên một dòng nước.

Thịnh Thừa Quang vừa quay đầu lại đã thấy cô nước mắt lưng tròng, không nhịn được cười: “Gì thế? Em đây là cảm thấy anh rất đáng thương?”

Cái người nước mắt lưng tròng kia gật đầu một cái.

Thịnh Thừa Quang cười lớn hơn: “Em cảm thấy anh rất đáng thương sao? Chẳng lẽ so với em càng đáng thương hơn?”

Cô vẫn gật đầu, thở dài nói: “Em không có mất đi.”

Cô chính là lớn lên trong tận cùng cô đơn, đến bây giờ cũng chưa có mất đi cái gì cả, cho nên cô chưa bao giờ hoài niệm nhung nhớ. Không giống anh, cả đời khó bằng phẳng.

“....” Thịnh Thừa Quang dùng mu bàn tay lau nhẹ lên mặt cô, than thở trong lòng, miệng nhẹ giọng mắng cô: “Thế nào mà nhiều nước mắt vậy!”

**

Từ ngày hai hăm tháng mười hai đến hai tám tháng chạp, ống tay áo của Thịnh tổng không mấy khi được thả xuống.

Ướp gia vị cho thịt, cá, gà, vịt, thả đủ thứ treo lên ban công hong gió, rực rỡ sắc màu, cảnh tượng quả thực giống như là nơi địa ngục của động vật nhỏ trong rừng, làm thời gian này Tử Thời không dám ra ban công.

Thịnh Thừa Quang thể hiện toàn bộ kỹ năng của một nam đầu bếp, không chỉ làm ra bánh chẻo trứng theo miêu tả của Tử Thời, anh còn tìm hiểu trên sách, làm ra thịt viên, củ sen chiên cùng với một bát lớn món kho.

Thực ra tài nấu ăn của Thịnh Thừa Quang cũng là do rèn luyện thời gian dài trong cuộc mà ra, thứ anh làm bề ngoài đều tinh xảo, món ăn đạt chuẩn khẩu vị, giống như bánh chẻo trứng, củ sen chiên hai món ăn chính làm nhà nhà vui vẻ này suýt nữa làm khó anh.

Nhưng mà quá trình khó khăn đem lại kết quả hoàn mỹ làm anh hết sức hài lòng, bởi vì Tử Thời nói qua lễ mừng năm mới của Diệp gia là dùng những chậu rửa mặt nhỏ để trưng bày món ăn! Thịnh tổng liền bảo cô mua mười cái chậu rửa mặt nhỏ bằng inox về, bỏ bánh chẻo trứng vào từng chậu chất cao như ngọn núi nhỏ, quả thực điệu bộ như nhà giàu mới nổi.

Củ sen chiên chính là hai mảnh ngó sen kẹp nhân thịt, bên ngoài bọc bột mì, bánh này phải chiên chín một nửa trước, sau đó lúc muốn ăn lại chiên tiếp. Thịnh Thừa Quang mất một đêm mới làm xong một chậu củ sen chiên chín một nửa, chảo dầu vừa sôi, anh liền chiên một bát để ăn ngay.

Thịt tươi ướp gia vị vừa đủ, ngó sen tẩm bột mì trong vắt, Thịnh Thừa Quang cắn xuống một miếng.....nóng quá không nuốt được, lại không muốn phun ra, hít hà trong miệng gọi Tử Thời không rõ tiếng: “Nhanh lại đây! Ăn ngon lắm!”

Tử Thời đang chơi điện thoại di động ở sofa trên phòng khách, nghe được anh gọi liền lật đật chạy vào, giống hệt như cún con cong đuôi vẫy vẫy nhào tới trên người anh, Thịnh Thừa Quang bị cô đụng tới loạn xạ, giơ tay lên đưa miếng củ sen chiên đã cắn mất một miếng nhét vào miệng cô.

Cô ăn đầy dầu mỡ cả miệng, vừa kêu nóng vừa phun ra, Thịnh Thừa Quang đưa tay để cô nhả ra trên lòng bàn tay anh, nhìn đáng yêu đáng thương không tốt của cô, anh liếm hàm trên bị bóng của mình, cười đến mắt cũng nheo lại.

Đợi đến tối lúc đi ngủ, Thịnh Thừa Quang không cười được nữa.

Lúc làm hào hứng dạt dào, bây giờ trên người toàn mùi dầu mỡ, anh gọi đầu tắm rửa thay quần áo toàn bộ, vẫn cảm thấy còn mùi, cau mày nghĩ đi nghĩ lại trên chính thân mình, sắp sụp đổ hình tượng rồi.

Tử Thì trằm chằm gác chân ngồi trên giường, nhìn bệnh sạch sẽ của anh phát tác, hớn hờn nhìn. Thịnh Thừa Quang trông thấy liền lại gần cô, “Là mùi trên người em chứ?” Anh vừa nói vừa đề lên.

Tử Thì cũng vừa tắm, tóc còn chưa khô hết, hương thơm ẩm ướt, Thịnh Thừa Quang đề nặng lên cô đầu tiên là vui đùa ẩm ỉ, chọc cô thét chói tai giãy giụa, tóc dài tản mát khắp nơi trên gối, làm chớp mũi anh đều tràn đầy mùi hương ẩm ướt kia, nhất thời ý loạn tình mê, động tác khê cần biến thành hôn, cái tay đang ngãi ngứa cách một lớp áo bắt lấy con thỏ nhỏ nhào nặn, phía dưới cong đầu gối lên tách hai chân cô ra, chống đỡ đi lên.....

Chẳng qua lúc đầu anh ra dấu hiệu nên chỉ dùng sức nhào nặn, nhưng hai chân cô đang kẹp đầu gối anh rất chặt, gương mặt ửng hồng “hừ” nhẹ một tiếng, eo nhỏ uốn éo, làm anh không cách nào bỏ qua cho cô được nữa, càng thêm dùng sức hôn làm cô không thở nổi, tay và đầu gối cũng hung hăng cọ xát cô, trong chốc lát cũng cảm thấy thân thể cô cứng lại, sau đó run rẩy không ngừng.....

“Chú mèo tham ăn, chảy nước miếng nữa chứ.....” Tay anh duỗi đi xuống, thay thế đầu gối, cách quần ngủ ấn vào chỗ kia của cô ấy.

Gương mặt Tử Thời hiện lên hai mảnh màu hồng kiều diễm, thở hổn hển, cả người vẫn còn đang mất hồn.

Thịnh Thừa Quang đang thưởng thức bộ dáng xinh đẹp của cô, cúi người muốn tới, điện thoại di động để trên tủ đầu giường không tiếng động sáng lên.

Đợi màn hình tối lại, anh vươn tay lấy xuống bấm phía trên mấy cái, chuyển chế độ im lặng thành có chuông.

Người dưới thân vẫn còn mất hồn, cũng không phát hiện anh vừa làm gì, cả người xụi lơ hồi phục lại tinh thần, có chút nhớ nhưng đến bữa ăn chính, rầm rì chui vào trong ngực anh.

Thịnh Thừa Quang thu tay lại, trêu chọc người đang ôm eo anh không chịu buông tay: “Thế nào? Đây là muốn làm sao?”

Tử Thời không nói ra miệng, ý vị cọ cọ trên bụng anh, cặp chân quăn lên, giống như gấu Koala quăn lên người anh.

Thịnh Thừa Quang buồn cười, bế cô lên hôn một cái, “Anh lại phải đi tắm, em đợi lát nữa, ngoan, nào!”

“.....Ai muốn chờ anh! Tử Thời xấu hổ, “Em muốn đi ngủ rồi!”

Thịnh Thừa Quang cũng chẳng nói nhiều, trực tiếp đưa tay xoa nhẹ giữa hai đùi cô một cái. Tử Thời kêu “A” một tiếng vừa sợ lại vừa ngượng, cuốn chăn cút ngay lập tức. Thịnh Thừa Quang vỗ lên mông cô hai cái, cười đứng dậy đi tắm.

Tử Thời nhỏ giọng nói sau lưng anh: “Lưu manh.....lưu manh mắc bệnh sạch sẽ!”

Sau đó cô ôm chăn lăn qua lăn lại khó nhịn ở trên giường, chờ ăn bữa ăn chính.

Tiếng nước chảy vừa mới phát ra trong phòng tắm một lúc, tiếng chuông điện thoại di động của anh trên tủ đầu giường truyền đến, Tử Thời bò dậy cầm điện thoại di động đến cửa phòng tắm, “Thịnh Thừa Quang! Thịnh Thừa Quang! Điện thoại của anh kêu này!”

“Em nhận hộ đi.” Người bên trong cất giọng nói.

Tử Thời kinh ngạc “hả?” một tiếng, do dự bấm thông cuộc gọi.

Cô do dự, đầu bên kia điện thoại vừa thông liền mắng: “Xem ra cháu vẫn còn dám nghe điện thoại cơ đấy!”

Tử Thời do dự “Alo” một tiếng.

Đầu kia liền sững sốt, thì thầm một tiếng “Gọi nhầm rồi?” Một lát sau còn nói “Không có nha!”, sau đó âm thanh dịu lại rất nhiều: “Xin hỏi cô là ai vậy? Tôi tìm Thịnh Thừa Quang.”

“.....Anh ấy đang tắm.” Tử Thời khỏ sở nói.

Rõ ràng đầu kia hít vào một hơi, lúc mở miệng lần nữa giọng nói đã trở nên vô cùng đè nén: “Cô tên là gì?”

“Tôi là Tử Thời.”

Điện thoại ngắt ngay lập tức.

Thịnh Thừa Quang mặc áo choàng tắm đi ra ngoài, trên tóc còn nhỏ nước, vẻ mặt anh rất thích ý, hỏi người đang tay chân luống cuống cầm điện thoại đứng ở đó: “Ai tìm anh vậy? Nói gì?”

Tử Thời đưa lịch sử cuộc gọi cho anh nhìn, trong lòng cô đã mơ hồ đoán được, quả nhiên, Thịnh Thừa Quang liếc nhìn dãy số nói: “À, là cô của anh.”

Tử Thời nhắm hai mắt lại, suýt nữa thì té xỉu.

30. Chương 30

Thịnh Thừa Quang xoa xoa đỉnh đầu cô, cười nói: “Là anh bảo em nhận điện thoại, em sợ cái gì?”

Làm sao Tử Thời có thể không sợ đây? Cô sợ đến mức môi cũng trắng bệch, ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt đáng thương như một chú chó nhỏ. Thịnh Thừa Quang xoa mặt Tử Thời, giọng điệu không tự chủ mềm mại đi rất nhiều: “Không có việc gì đâu, em đi ngủ trước đi, anh đi gọi điện lại cho cô rồi quay lại ngay.”

Cầm nhận được ngón tay anh đặt trên mặt mình, trong lòng Tử Thời cuối cùng cũng yên ổn được một chút, không nói tiếng nào ngoan ngoãn lên giường đi ngủ.

Thịnh Thừa Quang đi đến thư phòng nằm cách xa phòng ngủ chính nhất, đóng cửa lại, gọi điện thoại trả lời nữ sĩ Thịnh Minh Hoa.

“Cháu chào cô.” Điện thoại vừa thông, anh dịu dàng ân cần hỏi thăm.

Nữ sĩ Thịnh Minh Hoa mấy chục năm nay vẫn như một ngày, tính tình nóng nảy, hôm nay lại đặc biệt đè nén tính khí, không rống đến trời rung núi chuyển như trước nhưng vẫn nghe ra sự tức giận không nhẹ: “Thịnh Thừa Quang! Cháu điên rồi hả? Có phải cháu đang phát điên không hả?”

Thịnh Thừa Quang chỉ dựa vào trong ghế ngồi phía sau bàn làm việc, đưa tay xoa trán, giọng nói mang theo ý cười: “Cô yêu dấu, chờ đến lúc cô bình tĩnh rồi hai cô cháu mình nói chuyện sau nhé?”

“Cháu bảo cô làm thế nào mà bình tĩnh cho được hả?! Cháu muốn sống cùng người nào? Cháu bảo ta bình tĩnh kiểu gì đây hả? Thịnh Thừa Quang, tốt nhất là cháu điên rồi! Nếu không thì chính là cô điên! Hai người chúng ta ắt có một người phải vào bệnh viện tâm thần!”

Thịnh Thừa Quang chậm rãi thở dài nói: “Vốn chung một dòng máu, sao phải nóng nảy nhanh như vậy?”

“Thịnh, Thừa, Quang!!”

“Cháu xin lỗi, cháu chỉ muốn cô thả lỏng một chút mà thôi.” Thịnh Thừa Quang khẽ thở dài, “Cô, cháu nghĩ là cô gọi cho cháu để nói về chuyện Tạ Gia Vân.”

Tạ Gia Thụ bị một cuộc điện thoại của anh kích thích vội vã từ Tân Cương trở về, trực tiếp bỏ lỡ buổi ký kết hợp đồng quan trọng nhất năm nay của chi nhánh Tạ thị ở Tân Cương, việc này giống như “kiếm củi ba năm thiêu một giờ”, không chút nào thay đổi được hình tượng ăn chơi trác táng của cậu ta trong mắt mọi người, điều này làm cho Tạ Gia Vân quả thực tức đến hộc máu.

Để dời đi tầm mắt cùng quan báo tư thù (lấy việc công trả thù riêng), Thịnh Thừa Quang xem chừng cô ấy cũng nên vạch trần mọi chuyện ra rồi.

Sự thật thì Thịnh Minh Hoa cũng lấy được tin tức kia từ nhà họ Tạ. Thật ra bà không thích Tạ Gia Vân cho lắm, Thịnh Thừa Quang đưa ra lời giải trừ hôn ước không nằm ngoài dự đoán của bà, thậm chí anh yêu một người cũng là chuyện hợp tình hợp lý, chỉ là anh lại yêu cô gái đó: “Cháu biết rõ cô gái đó là ai! Thịnh Thừa Quang, cháu rốt cuộc đang nghĩ gì vậy? Cháu, tại sao?!”

Cuối cùng Thịnh Thừa Quang bị hỏi vấn đề này, cái vấn đề mà chính anh đã nghĩ đi nghĩ lại hàng trăm lần, lúc này anh không giấu giếm Thịnh Minh Hoa: “Lúc đầu vì biết cô ấy là ai, biết sự có mặt của cô ấy làm cô thống khổ nhiều năm như vậy, làm hại Tề Quang vừa sinh ra sức khỏe đã không tốt, khi đó cháu đã nghĩ: Không thể bỏ qua cho cô ấy!”

“Thế còn bây giờ?” Thanh âm Thịnh Minh Hoa luôn luôn nhịp nhàng thanh thoát.

Thịnh Thừa Quang thoáng dừng một chút, thanh âm thấp hơn, như lạc vào sương mù: “Bây giờ... càng không thể bỏ qua cho cô.”

Cách xa nghìn dặm, Thịnh Thừa Quang nghe thấy âm thanh hít thở thật sâu của người cô yêu dấu: “Thừa Quang... Cháu đùa quá hóa thật rồi đúng không?”

Thịnh Thừa Quang nhẹ nhàng “Vâng” một tiếng.

Thịnh Minh Hoa bật thốt lên, thấp giọng bực bội nói tục.

Thịnh Thừa Quang lại cảm thấy tâm tình thoải mái một chút, cười rộ lên: “Cô à, cháu thật có lỗi!”

“Cháu cút đi! Xin lỗi thì có tác dụng sao?”

“Hắn là không có.” Thịnh Thừa Quang nhắm mắt lại, một bàn tay đặt trên trán chậm rãi xoa, “Vì thế cháu quyết định quay về Thịnh thị.”

Thịnh Minh Hoa đang muốn bộc phát tính khí nóng nảy, nghe được câu nói cuối cùng của anh nhất thời sững sốt: “Cháu nói cái gì cơ?”

“Cháu không trở về Mỹ, tiếp tục ở lại Thịnh thị giúp cô, cho đến khi Tề Quang có đủ năng lực tiếp quản Thịnh thị mới thôi. Phiên toái khi giải trừ hôn ước với Tạ Gia Vân, một mình cháu sẽ gánh vác.” Thịnh Thừa Quang đã sớm nghĩ ra điều kiện trao đổi.

“Tốt!” Thịnh Minh Hoa quả nhiên sẵn sàng đáp ứng, nhưng còn nói thêm: “Chỉ cần cháu chịu tiếp nhận Thịnh thị, chuyện giải trừ hôn ước có thể nói chuyện. Nhưng nếu cô ta không đi thì sẽ không có chuyện để nói! Cô không thể đồng ý cho cháu cùng cô ta ở chung, tuyệt đối không thể!”

“Vì sao vậy?” Thịnh Thừa Quang dịu dàng hỏi: “Là vì cô? Hay vẫn là vì tốt cho cháu?”

“Hãy coi như là vì cô đi!” Thịnh Minh Hoa không khống chế được bản thân, kích động đứng lên, “Thịnh Thừa Quang, tình cảm mà cháu dành cho cô là như thế nào?! Cô xem cháu như đứa con đầu tiên của mình, mà bây giờ cháu đang làm cái trò gì hả? Cuộc hôn nhân của ta thất bại, Tề Quang sinh bệnh, tất cả là vì cái gì? Hiện tại cháu nói cho cô biết cháu yêu ai? Thịnh Thừa Quang!!!”

Câu cuối cùng “Thịnh Thừa Quang” kia quả thực giống như một cái tát trên mặt Thịnh Thừa Quang, vô cùng vang dội.

Mặc dù đã đoán trước rằng cô sẽ kịch liệt phản đối, nhưng giờ phút này anh vẫn cảm thấy cực kỳ khó khăn.

Đúng lúc này, Thịnh Thừa Quang nghe thấy đầu bên kia điện thoại có tiếng người nói vọng vào: “Minh Hoa, em làm sao vậy? Gọi điện nói chuyện với ai mà tức giận như vậy?”

Là giọng nói của Triệu Hoài Chương, trong mắt Thịnh Thừa Quang ánh lên tia lạnh lùng.

Nữ sĩ Minh Hoa ở đầu dây bên kia lập tức đè thấp giọng nói, vội vàng nói: “Không nói, chuyện kia tuyệt đối không thể thương lượng. Cô tắt máy trước đây, tạm biệt, Thừa Quang.”

Sau đó điện thoại liền bị ngắt.

Thịnh Thừa Quang cầm trong tay chiếc điện thoại đã ngắt từ bao giờ, ngồi thật lâu trong thư phòng.

Đêm đã về khuya, mặc dù trong phòng ấm áp như thời tiết mùa xuân, nhưng Thịnh thừa Quang vẫn mơ hồ cảm thấy rét lạnh.

Thái độ của cô giống như trong tưởng tượng, nhưng ảnh hưởng của nó đến anh còn mạnh mẽ hơn cả trong tưởng tượng.

Giờ phút này anh cảm thấy thật có lỗi.

Ban đầu khi cha mẹ anh qua đời, lúc ấy trong nhà chỉ còn lại cô vẫn chưa đến hai mươi tuổi chăm sóc cho anh, tộc trưởng trong gia tộc liền liên tiếp tạo áp lực, mấu chốt là để nhận nuôi Thịnh Thừa Quang, cũng là để thuận tiện tiếp quản Thịnh gia mà cha mẹ để lại cho anh. Trong lúc nguy cấp đó, chính Thịnh Minh Hoa đã mạnh mẽ đứng lên, bỏ qua công việc thiết kế thời trang mà cô yêu thích, vì anh giữ lại những gì mà cha mẹ để lại.

Cô đã từng vì anh mà cố gắng hết sức đối phó với những người đó, Thịnh Thừa Quang không thể đối xử độc ác với cô như vậy.

Ngồi trong thư phòng đến khắp cả người đều phát lạnh, Thịnh Thừa Quang quay lại phòng ngủ, nhìn người trên giường trốn trong chăn kín mít, rõ ràng còn chưa ngủ.

Anh ngồi ở bên người cô một lát, giơ tay lên kéo chăn của Tử Thời ra, Tử Thời không đủ sức đánh lại anh, bị anh vén chăn lên liền lấy hai tay che mắt.

“Làm sao vậy?” Thịnh Thừa Quang cực kỳ ôn nhu hỏi.

Tử Thời không nói lời nào, Thịnh Thừa Quang khẽ vuốt tóc cô, nói khẽ: “Cô anh sắp tới có thể sẽ đến đây một chuyến, nếu em sợ gặp cô, vậy anh đưa em đi đến một nơi khác ở một thời gian, bao giờ giải quyết xong mọi việc anh lại đi đón em về.”

Tử Thời chậm rãi buông bàn tay đang che mắt xuống. Diễn đàn Lê Quý Đôn

Cô ngẩng đầu, Thịnh Thừa Quang cúi đầu nhìn cô, ánh mắt hai người gặp gỡ, nhất thời thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể nào nói ra lời.

Qua một lúc lâu, âm thanh của Tử Thời hơi run rẩy nói: “Em không muốn đi nơi khác... Không phải chúng ta đã nói là sẽ cùng nhau đón năm mới thật tốt sao?”

Thịnh Thừa Quang ngây ngẩn cả người.

Đây là... cô nguyện ý sống vai với anh cùng nhau đối mặt khó khăn sao?

Cô nàng có lá gan nhỏ bé kia, vậy mà lại dám cùng anh sống vai đối mặt.

Cổ họng Thịnh Thừa Quang giật giật, đột nhiên đưa tay che đi ánh mắt của cô.

Tử Thời thật biết điều, bị anh che mắt cũng không giãy giụa, yên lặng nằm bên cạnh Thịnh Thừa Quang. Thật lâu sau tay anh mới dịch chuyển mở ra, ánh mắt Tử Thời sáng ngời nhìn anh như ánh lửa trong màn đêm.

“Lại đây!” Anh mỉm cười nói.

Tử Thời dựa vào lực đạo trên tay anh mà đứng lên, cọ cọ vào ngực Thịnh Thừa Quang rồi ôm lấy anh.

Hai người lẳng lặng ôm nhau, Thịnh Thừa Quang đặt những nụ hôn nhỏ vun lên trán Tử Thời, giọng nói trầm thấp cực kỳ dễ nghe: “Ngoài cơm tất niên ra, lễ đón năm mới còn muốn làm gì nữa không?”

Tử Thời được anh vuốt ve thì thoải mái híp mắt, giống như con mèo đã ăn no, lúc này tốn công nâng lên tinh thần suy nghĩ một chút rồi nói: “Còn phải đốt pháo bông!”

“...”

Thịnh Thừa Quang trầm mặc.

Anh ghét pháo hoa âm ỉ, ngại bắn và còn ngại vật kia nếu không biết đốt sẽ gặp nguy hiểm.

Tử Thời len lén cười, vì không để cho anh lúng túng lại tung tăng nói: “Đúng rồi! Còn cả tiền mừng tuổi!”

Cái này thì Thịnh Thừa Quang biết, “Tiền mừng tuổi hình như là của trưởng bối cho vãn bối?”

“Cái đó thì...nếu đúng như trong lời người lớn nói...Thật ra thì...Có thể coi là trưởng bối...chứ?”

Thịnh Thừa Quang ôm cô hít một hơi thật sâu, sau đó lật người đè lên, Tử Thời dĩ nhiên chạy không thoát, bị anh đè ép khi dễ: “Em phải gọi anh là gì đây? Cô bé...” Anh ngậm vành tai cô, hơi thở nóng bỏng chui thẳng vào lỗ tai Tử Thời, “Chú? Hay là anh?”

Tử Thời cắn ngón tay, ngăn không ỉnh phát ra tiếng rên rỉ.

“Anh đi, giống như Tề Quang vậy!”, Thịnh Thừa Quang dứt khoát quyết định, sau đó chen vào giữa hai chân cô tiến vào, không dịu dàng lắm lập tức đẩy đến nơi sâu nhất, thở dài hưởng thụ, vui vẻ nói: ” Láu lĩnh, để anh dạy em chơi một trò rất hay...”

Trong miệng nhắc đến Tề Quang, lại đang làm chuyện như vậy, cho dù là Thịnh tổng tốt nhất thì cô gái nhỏ cũng nhin không được nhử thăm: “...Biển~ Biển thái a~!”

Năm mới đến.

Ngày 30 nữ sĩ Thịnh Minh Hoa ngồi chuyên cơ đến thành phố G.

Thịnh Thừa Quang không nghĩ là bà sẽ đến nhanh như vậy. Mấy ngày nay anh vẫn luôn an ủi Tử Thời: Không cần phải sợ, nhưng đợi đến lúc Thịnh Minh Hoa thật sự đứng trước mặt, người sợ đến ngây người lại là anh!

“Cô...” Thịnh Thừa Quang vạn phần khiếp sợ nhìn bụng của cô mình, dường như nói không ra lời.

Sắc mặt nữ sĩ Thịnh Minh Hoa vốn xinh đẹp động lòng người nay cũng không quá tốt, lúc này hai tay chống eo, chân mày nhíu sâu lại, theo ánh mắt anh nhìn lại cái bụng đã to như quả bóng của mình, bà lúng túng lại không thích nói: “Cháu muốn cho người phụ nữ có thai lớn tuổi đứng cửa bao lâu đây?”

Thịnh Thừa Quang hít sâu một hơi, ngay lập tức tiến lên đỡ lấy bà, “Mau vào! Đi vào...cẩn thận một chút!”

Đỡ người sản phụ lớn tuổi vào trong ghế sofa ngồi xong, anh lại theo y tá gia đình ngồi xổm xuống cởi giày cho bà...Lớn tuổi như vậy, bụng lại lớn như vậy, bây giờ không nên đi máy bay, nhìn đôi chân đã sưng của bà, chỉ sợ đi giày nam cũng chật rồi.

Thịnh Thừa Quang chỉ nhìn cặp chân đã sưng nổi cả gân xanh, trái tim giống như bị một bàn tay nắm thật chặt, đến mức hít thở không thông.

“Người đâu?” Thịnh Minh Hoa nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, khôi phục lại một chút tinh thần, bà mở mắt hỏi.

Thịnh Thừa Quang vẫn đang mất hồn, thật vất vả mới phản ứng kịp người mà bà hỏi là ai, nhất thời cảm thấy cái tay kia như thật bén nhọn, cả mười đầu móng tay đều đâm vào tim anh.

Kỳ lạ là, bây giờ anh lại nhớ đến Tạ Gia Vân ~ Ban đầu anh vô tình cự tuyệt, cô chán nản rơi lệ, thì ra chính là tình cảnh tuyệt vọng như thế này.

Là: Rõ ràng giữa hai người rất tốt rất tốt, nhưng lại không thể được.

“Cô ấy đi ra ngoài rồi.” Trái tim Thịnh Thừa Quang đau nhức, chỉ có thể nói ngắn gọn.

Là đi ra ngoài mua pháo bông. Anh quả thực ghét pháo bông bắn, ồn ào, nguy hiểm nhưng vẫn đồng ý cho cô có thể mua một ít để chơi. Thời điểm nói cho cô biết, Tử Thời vui vẻ nhảy cẫng lên hoan hô, anh lấy tiền từ trong ví da ra đưa cho cô, vỗ vỗ đầu Tử Thời, cô như đứa trẻ nhỏ nhận được tiền tiêu vặt từ người lớn, ngay cả lúc đổi giày vẫn vui vẻ.

Không thể được, trong lòng anh nhủ thầm: Thịnh Thừa Quang, ta lệnh cho ngươi, đừng suy nghĩ nữa.

Thịnh Minh Hoa nổi giận dưng dưng nhìn anh, tay nặng nề vỗ vào ghế sofa, đang định mở miệng nói gì thì Thịnh Thừa Quang lại lắc đầu, vừa lắc đầu vừa nâng khóe miệng, thoát nhìn giống như đang cười.

“Cháu biết, cháu sẽ chia tay với cô ấy. Cô đừng nóng giận, cô tốt nhất nên....bình an, khỏe mạnh mà sinh đứa bé.”

Sự tức giận như gió táp của nữ sĩ Thịnh Minh Hoa đang dâng trào, nhất thời dừng lại, vẻ mặt quái dị ngăn người nhìn cháu trai mình.

Thịnh Thừa Quang chỉ cười, cười ngồi xổm xuống trên mặt thảm nâng cái gối cho bà để chân, ngửa đầu hỏi: “Như vậy khá hơn chưa?”

Thật ra thì Thịnh Minh Hoa vô cùng yêu thương đứa cháu này, so với bất kỳ ai cũng hiểu rõ anh hơn cả, giờ phút này vẻ mặt của anh vẫn đậm phong khinh (nhẹ nhàng như gió thổi mây bay), bà ngược lại thực sự không đành lòng: “Thừa Quang à...” Bà thở dài một tiếng.

Thịnh Thừa Quang vỗ vỗ đầu gối của bà, “Cô mau về nghỉ ngơi đi! Trưa gày mai bảo dưỡng tới đây một chuyến...đón cô ấy.”

**

Tác giả có lời muốn nói: Thật ra thì so với đối với người khác cùng mình, thịnh tổng văn thơ đối ngẫu lúc đã rất không ngoan tâm đi.

ps: Tạ ơn gia thụ đồng học lúc này vẫn còn ở đọc sách, công thương quản lý thực sĩ, hần và lao là cùng tuổi, nếu như trước vẫn có ghi sai địa phương, ta ở giấy sách bản bốn sẽ sửa chữa.

31. Chương 31

Lúc Thịnh Minh Hoa rời đi, Thịnh Thừa Quang đưa cô anh xuống dưới lầu, Thịnh Minh Hoa sau khi ngồi vào xe hạ cửa xe xuống nói với anh: “Mới mấy ngày đây cô mới biết bà thím kia chăm sóc không tận tâm, cô đã bảo đổi thím ấy. Sau này không cần cháu quan tâm chuyện của cô ta nữa, cô sẽ sai người nhìn kĩ.”

Thịnh Thừa Quang gật đầu. Đưa mắt nhìn xe của cô anh dưới sự bảo vệ trước và sau của xe hộ vệ chậm rãi lái đi, cho đến khi đèn sau đuôi xe mờ hồ trong bóng đêm, ruốt cuộc khẽ cười trên mặt mà anh cố gắng duy trì tiêu tan một chút cũng không còn.

Anh quay về, không vào đi thang máy, vừa đẩy cửa cầu thang bộ vừa gọi điện thoại cho Trần Hiên.

Trần Hiên còn tưởng rằng Thịnh Tổng là cố ý gọi điện tới chúc mình năm mới vui vẻ, cảm động vô cùng, chờ nghe Thịnh Thừa Quang nói xong, thiếu chút nữa anh ngã từ trên ghế xuống: “Cái gì?! Làm sao có thể?!” Đúng là lúc đầu anh thực sự đề nghị Thịnh Minh Hoa cùng Triệu Hoài Chương nên có thêm một đứa bé, vì trường hợp cùng cha mẹ thì cấy ghép tử lệ thành công sẽ cao hơn, nhưng mà thứ nhất là hai người kia cũng đã lớn tuổi, thứ hai.....Ai cũng biết Thịnh Minh Hoa cùng Triệu Hoài Chương bằng mặt không bằng lòng đã mấy chục năm.

Có lẽ chính vì như vậy, nên sau khi Thịnh Minh Hoa mang thai không nói cho bất kì một ai, luôn dưỡng thai tại miền nam.

“Nhìn qua ít nhất cũng sáu, bảy tháng—tại sao một chút tin tức cậu cũng không nhận được?!” Thịnh Thừa Quang khó có thể đè nén giọng điệu của mình.

Trần Hiên cũng rất chán nản: “Bây giờ đều là cha với bác của mình xem bệnh cho bà ấy, cậu cũng biết người nhà của mình đấy, nếu cô của cậu có ý muốn dấu, bọn họ chắc chắn sẽ không tiết lộ ỉn hử chứ!” Nói tới đây giọng nói bác sỹ Trần thay đổi: “Thừa Quang! Nếu bây giờ bà ấy tới tìm cậu, chắc chắn đã lấy nước ối hoặc chích lấy máu cuống rốn, đã xác định cấy ghép thành công!”

Thịnh Thừa Quang cũng biết chuyện này không thể trách được Trần Hiên, nhưng mà giờ phút này tâm tình anh cuồn cuộn, chỉ có thể phát giận đối với bạn tốt như vậy.

“Cậu đi thăm dò ngay lập tức, nhanh báo kết quả ỉn.”

Nháy mắt đã tới tầng tám, một đường leo lên lầu, Thịnh Thừa Quang cũng không thở gấp, chỉ là nơi đó tim nghẹn lại vừa lạnh vừa đau, cổ họng cũng giống như bị kim châm. Anh đứng trước cửa thở dốc một hơi, mở cửa đi vào.

Bên trong cửa Tử Thời cũng vừa về, một tay ôm đồ, tay kia đổi giày..... Anh đẩy cửa làm cô đầu cúi về phía trước, cả người té quỵ trên mặt đất, vật trong tay bung ra khắp nơi.

“Ồi.....” Cô sợ hãi nhẹ giọng kêu, vội vàng lấy tay phủi đất trên đồng hồ kia.

Thịnh Thừa Quang nhíu lông mày, kéo cô đứng lên đợi cô ngồi lên ghế để giày xong, xoa xoa đầu gối cô hỏi: “Ngã đau sao?”

“Không không có!” Tử Thời nhìn sắc mặt anh không tốt lắm, liền vội vàng lắc đầu.

Cô thận trọng nhìn sắc mặt để nói chuyện làm Thịnh Thừa Quang cảm tức hơn, muốn nổi giận, lại nhịn được, quay đầu nhặt mấy cây pháo bông rơi vãi đầy trên đất thay cô. Cái hộp giấy nhỏ chất lượng thấp in màu sắc rực rỡ không phù hợp với thưởng thức của Thịnh tổng, bên trong còn lộ ra không ít mẫu vụn màu xám bạc, làm khu vực trước cửa cũng bẩn theo. Anh nhặt xong, tâm tình cũng miễn cưỡng để lại, nhếch miệng hỏi cô: “Thế nào mua nhiều vậy?”

Tử Thời trả lời rất tự hào: “Em đưa tiền cho người nọ, người đó đưa hết những thứ này cho em!”

Thịnh Thừa Quang nhớ lại một chút: ít nhất anh đưa cho cô 1000 đồng mà.

Cô tiêu tiền bậy bạ, hơn nữa bị người ta lừa rồi.

Vốn dĩ chuyện như vậy Thịnh Thừa Quang phải nói cô ít câu, nhưng mà hôm nay.....anh nguyện ý dung túng cô.

Ngày cuối cùng của năm nay, hãy để anh và cô phóng túng một lần đi.

Anh dùng mu bàn tay lạnh lẽo xoa lên gò má của cô, Tử Thời rút cổ một cái, làm mặt quỷ với anh, Thịnh Thừa Quang bị chọc cười, cúi người hôn lên chóp mũi đỏ bừng của cô, cực kì dịu dàng.

Tử Thời có chút xấu hổ, xòe đôi tay ra ngây thơ nói với anh: “Tiền mừng tuổi đầu?!”

Tối hôm qua anh đè ép cô “làm trò chơi”, nhất quyết không tha, Tử Thời khóc rất thảm thiết, anh dụ dỗ cô bảo kiên trì một lúc nữa thì sẽ có tiền mừng tuổi.

Thịnh Thừa Quang nghĩ đến đêm qua thoả thuê mãn nguyện, so với tâm tình ngay lúc này quả thực dường như đã mấy đời.

Lập tức về mặt trên mặt anh thay đổi, dặt tay cô vào nhà, trong miệng nói: “Anh nhớ được. Nhanh đi rửa tay đi, chúng ta đi ăn cơm.”

Cơm tất niên của hai người, Thịnh Thừa Quang làm sáu món ăn hai món lạnh bốn món nóng: món ăn lạnh là sứa trộn giấm cùng với sườn xào chua ngọt, món xào gồm Long Tỉnh Hà Nhi, cá Lư hấp, cua sốt cà-ri cùng với thịt viên xào rau. Góc bàn khác còn có củ sen chiên cùng món thịt kho nguội, canh hải sâm và canh gà, cuối cùng anh thả một ít rau cải vào cái nồi trước mặt, vừa nóng liền chín, tươi đẹp vô cùng. (chắc là lẩu.mấy món ăn khó edit quá, các bạn thông cảm a.)

Tử Thời chờ đợi bữa tiệc này đã rất lâu! Rửa tay ngồi ở bên cạnh bàn, mỗi lần nhìn đến một món ăn cô liền than thở “oa” một tiếng, chờ Thịnh Thừa Quang vừa ngồi xuống, cô không thể đợi thêm cầm ngay đũa.

Thịnh Thừa Quang cười bắt được tay cô nói: “Chụp bức ảnh trước đã.”

Tử Thời vỗ tay bảo đồng ý, cầm điện thoại chụp bàn thức ăn này, suy nghĩ một chút liền tải lên trên wep của cô.

Vừa tải hình cô vừa thuận miệng hỏi một câu: “Mới vừa rồi ai gọi điện thoại cho anh à?” Lúc rán củ sen chiên anh ra ban công nhận điện thoại, sau khi trở lại đi qua người cô, cô ngửi được trên người anh có mùi thuốc lá.

Thịnh Thừa Quang múc cho cô một chén canh đặt ngay bên cạnh tay cô, hời hợt nói: “À, là Trầm Hiên.”

Tử Thời ngẩng đầu lên: “Có phải..... có chuyện gì với Tề Quang à?”

“Không phải,” Thịnh Thừa Quang gấp một đĩa rau cải bỏ vào bát của cô, “Tề Quang rất tốt, cậu ấy và người nhà cùng nhau đón năm mới đấy.”

Người nhà.....sắc mặt Tử Thời biến đổi. Thịnh Thừa Quang cũng hối hận mình lỡ nói sai, liền ngắt lời rồi đi sự chú ý của cô: “Em tải lên blog rồi hả? Đọc giả của em đều nhìn thấy sao?”

Tử Thời nhìn tin nhắn mới nhảy ra—cô dùng blog cực ít, cho nên mặc dù là đêm 30 tết, tin nhắn lập tức tăng vọt: “Ruột cuộc Đại Đại đã xuất hiện! Ôm người một cái!”

“ > lừa gạt à.....”

“Thật nhiều đồ ăn ngon!”

“Cập nhật! Cập nhật! Cập nhật!”

“Đồ ăn thật đẹp mắt! Cái bàn kia là gỗ Hồng Mộc sao?”

“ Tài nấu nướng của Tử Thời Đại Đại thật cao siêu!”

.....

Tử Thời nhìn bình luận tăng không ngừng, cười cong mắt.

Ngồi đối diện cô, Thịnh tổng bị lạnh nhạt mất hứng, đưa tay cầm điện thoại di động xem một chút, sau đó càng thêm mất hứng: “Em to gan dám chiếm thành quả lao động của anh!”

“Không phải mà, họ cũng không biết anh!” Tử Thời chột dạ giải thích.

Thịnh Thừa Quang nghe vậy nhướn mày, “Đây là em giả bộ còn độc thân trước mắt người hâm mộ?”

Tử Thời “Ặc.....” một cái, vẻ mặt anh càng thêm ép sát, cô hết cách, bèn nói: “Nếu không.....Hiện tại em nói cho họ biết?”

Thịnh Thừa Quang cứ nhiên hất cằm lên.

Hôm nay anh ấy có cái gì đó không đúng, thật ra Tử Thời cảm thấy, nhưng mà.....Cô cười hì hì giơ tay lên chụp một tấm hình của anh.

Người đàn ông anh tuần ngồi trước bàn cơm tất niên được chuẩn bị tỉ mỉ, một thân không nhiễm khói lửa nhân gian, bình luận phía dưới blog hệt như bom nổ.

Tử Thời ăn hai miếng thì nhẩn trả lời một tin nhắn mới, sau đó vui vẻ nhìn rất lâu. Thịnh Thừa Quang vốn là muốn trêu chọc cho cô vui vẻ, nhưng bây giờ cũng không chịu nổi, gấp rau vào bát cho cô, nói: “Em ăn cơm đi—vui vẻ như vậy sao?”

Cô thả điện thoại đi động xuống, ăn phình cả má, “.....Không nói cho anh!”

Không nói cho anh: em thật sự rất vui vẻ.

Lần đầu tiên có người đón mừng năm mới cùng em, lần đầu tiên có người nói.....Bạn trai của cô à.

Thịnh Thừa Quang, thế mà cũng có lúc anh là của em.

32. Chương 32

Ở nơi này trong đêm 30, Thịnh Thừa Quang có vẻ không kiên nhẫn. Nhiều pháo bông như vậy cứ đốt hết lần này đến lần khác, lặp đi lặp lại một cách nhàm chán: đốt - cháy hết, đốt - cháy hết. Cuối cùng anh mở một hộp ra, nắm hết trong tay đốt cùng một lúc, ánh lửa màu bạc như tạo ra một vòng sáng lấp lánh, xung quanh là tiếng vang lộp bộp cùng với mùi thuốc pháo. Tử Thời cười nghiêng đầu nằm trong ngực anh, đưa tay ra xa không dám chạm. Thịnh Thừa Quang buồn cười nhìn cô gái nhát gan, lại nhận lấy một bó to từ trong tay cô.

Tử Thời rút tay về ôm lấy eo anh, tựa vào trong ngực Thịnh Thừa Quang nhìn ánh lửa màu bạc vui vẻ kia, nhón chân lên hôn cằm anh.

Đêm nay cô đặc biệt lớn mật, giống như đã dùng hết toàn bộ dũng khí của mình vậy!

Thịnh Thừa Quang cúi đầu đáp lại nụ hôn của cô, ở trong ánh lửa màu bạc rực rỡ, ở trong không khí có mùi khói pháo không dễ ngửi cho lắm này mà triển miên, đắm mình vào nụ hôn thật dài.

Tử Thời ngậm cánh môi của anh, nhẹ giọng mơ hồ nói: “....Cám ơn anh..”

Khóe miệng Thịnh Thừa Quang gợi lên, khẽ hôn lại cô.

“Vào đi thôi, cũng khuya lắm rồi.”

Hai người vào nhà, mỗi người tắm riêng, rồi lại tựa đầu vào nhau ngồi xem tiết mục cuối năm một chút. Hôm nay Tử Thời đã trải qua một ngày mà trước kia cô chưa từng có được, cũng chơi đến rất mệt, vui ở trong vòng ngực ấm áp của anh, mơ màng ngủ thiếp đi. Bên ngoài cửa sổ âm thanh pháo hoa dứt quãng bỗng như có hẹn trước mà cùng tập trung lại, sau đó pháo hoa liên tiếp bay lên không trung, đêm tối chợt sáng rực như ban ngày, rèm cửa sổ trong phòng ngủ của bọn họ cũng bị chiếu sáng.

Tử Thời lật người, co lại trong ngực anh, buồn ngủ lắm lắm: “Mười hai giờ sao?”

“Ừ.” Thịnh Thừa Quang vẫn tỉnh, lúc này đưa tay vặn sáng đèn bàn, lấy một phong bao tiền lì xì từ trong tủ đầu giường ra đưa cho cô.

Người vốn dĩ đang buồn ngủ đến mức không thể mở mắt kia ngay lập tức tỉnh táo lại.

“Ồ?” Bên trong không phải là tiền mừng tuổi mà là một khối ngọc, Tử Thời đổ ra lòng bàn tay để nhìn, là một viên ngọc tròn nhỏ, màu sắc nhu hòa, chạm tay vào có cảm giác âm ấm.

Thịnh Thừa Quang lại lấy một sợi dây màu hồng trong bao tiền lì xì ra, kéo thành một đoạn thật dài. Anh túm một đầu sợi dây, nắm chặt phần đuôi cho nó thật nhỏ thật nhỏ rồi xuyên qua giữa viên ngọc, ngón tay quấn quanh một vòng rồi thắt nút lại, sau đó liền nhắc phần nút ấy lên trên sợi dây.

Ngón tay của anh thon dài đẹp mắt, sợi dây được khắc hoa văn phức tạp mà tinh xảo, ở trong bóng tối mờ hồ làm người ta có cảm giác như đang lạc vào trong mộng.

Thịnh tổng chợt nảy ra ý mới, cô gái ngốc nghếch lồm cồm bò dậy, quỳ gối trên chăn kinh ngạc dõi theo ngón tay anh, không một cái chớp mắt như đang xem trò ảo thuật.

Động tác của anh mau lẹ, trong chốc lát sợi dây liền được buộc chặt, Thịnh Thừa Quang lại sờ soạng tìm cái bật lửa trên tủ đầu giường, thoáng một cái đã hơ phần thắt nút trên sợi dây qua lửa, phần nút ấy đã chắc chắn giờ lại càng chắc chắn hơn.

“Tới đây!” Anh ngoắc ngoắc ngón tay, cô gái ngốc lập tức duỗi cổ qua để anh đeo lên cho cô.

“Khi tắm không cần lấy xuống đâu, cứ đeo đi.” Thịnh Thừa Quang mặc cho cô vẫn đang ngẩng nhìn nút buộc hoàn hảo, ngón tay nhẹ nhàng phủ trên đầu Tử Thời, thấp giọng nói: “Đây là di vật của mẹ anh, nếu em dám vứt bỏ, anh sẽ cho em đẹp mặt (theo ý xấu ấy mà ~ D Đ L Q Đ), biết không?”

Tử Thời vẫn cúi đầu hí hoáy nghịch viên ngọc đó, nghe vậy nặng nề gật đầu. Cô quỳ trên chăn, cái gật đầu mạnh như vậy giống như đang đập đầu với Thịnh Thừa Quang.

Lại nghĩ người chịu đựng, Thịnh Thừa Quang bật cười xoa đầu cô.

Hai người gần nhau như vậy, anh lại đưa tay ra kéo, nâng cô nhích về phía mình, trán cụng trán, lông mi dính sát như muốn dây dưa, quấn quýt cùng nhau, anh nhẹ giọng nói: “Một năm mới bắt đầu, em sẽ có một cuộc sống mới, anh muốn em phải dũng cảm đối mặt với những khó khăn và phải sống thật vui vẻ, đồng ý với anh!”

“Vâng.” Tử Thời miễn cưỡng đồng ý, vành mắt đỏ ửng, cười hỏi Thịnh Thừa Quang: “Anh nên nói trước cho em biết là có mục tặng quà, em cũng muốn chuẩn bị cho anh một món quà mừng năm mới!”

“Không cần, đây là tiền mừng tuổi!” Thịnh Thừa Quang kéo cô nằm xuống ôm vào trong ngực, hài lòng thở phào một cái: “Không phải em gọi anh là anh sao? Sau này em cũng giống Tề Quang đều nương tựa vào anh.”

Tử Thời nhớ đến tối hôm qua còn mắng anh biến thái, cảm thấy có lỗi liền cuộn mình cọ cọ trong lòng anh.

Tiếng pháo hoa bên ngoài như nói tạm biệt với năm cũ và đón chào năm mới đến gần, nhưng người trong phòng lại âm thầm hi vọng giờ phút này sẽ đứng yên mãi mãi.

“Năm mới vui vẻ,” Thịnh Thừa Quang ôm lấy người đang vui sướng, trong bóng tối cảm xúc trong ánh mắt anh cuối cùng cũng không còn chút nào che giấu, “Người con gái anh yêu thương!” (keke, ta định để nguyên vẫn là “Thân ái” nhưng khi dịch ra thể này không phải cảm xúc của các nàng sẽ hưng phấn lên chẳng? :)) Nếu muốn đổi lại, hãy góp ý, ta sẽ chiều lòng các nàng 0_

33. Chương 33

Ông đi ra bên ngoài, tài xế còn chưa tới, nhớ tới việc Thịnh Minh Hoa sắp xếp mình nghỉ trưa ở nơi này rồi hãy trở về, Triệu Hoài Chương đứng trong sân một lát, quyết định quay lại nhìn cô một chút.

Ông lại đi vào, trông thấy gì thím đang dọn dẹp bàn ăn, không thấy Tử Thời, ông đi một vòng tìm ở dưới này, sau đó đi lên lầu tìm thì thấy cô ở trong phòng của mình.

Cửa phòng không khoá, ông đẩy cửa đi vào, trông thấy hình bóng một cô gái đang lung lay ngồi ôm gối khóc bên cửa sổ.

Gương mặt nhỏ tựa vào đầu gối của mình, kinh ngạc, im lặng chảy nước mắt.

Phảng phất trong nháy mắt Triệu Hoài Chương giống như bị đánh mạnh một cái trong suốt hơn hai mươi năm qua, đau không thở nổi.

Ông bình tĩnh chờ cô ổn định bình thường trở lại một chút, đứng trước mặt cô, giọng nói có chút khàn khàn hỏi: “Tại sao khóc? Tại sao?”

Cô không chịu nói, ông vẫn hỏi, lặp đi lặp lại, rất kiên nhẫn.

Cuối cùng Tử Thời tựa đầu vào cánh tay, giọng nói run run, nói: “Anh ấy sẽ tốt, rất tốt.....Phải không?”

“Người nào cơ?”

“.....Thịnh Thừa Quang.”

Sau khi con rời đi, từ bây giờ cả đời anh ấy sẽ thuận lợi, có đúng hay không?

Anh ấy sẽ đi trên con đường bằng phẳng đầy ánh sáng, vĩnh viễn hăng hái, có phải hay không?

Lúc đêm đến con nhớ nhung anh ấy, anh ấy sẽ không biết đúng không?

Cô nằm ở đó, tóc phủ xuống trên vai, Triệu Hoài Chương không biết nên nói gì, chỉ có thể vươn tay vuốt ve nhẹ nhàng trên đầu cô.

Cô có một mái tóc dài rất đẹp, đen nhánh mềm mại, không phải thừa hưởng của ông.

“Nếu như con muốn biết, con phải tự mình hỏi cậu ấy,” Triệu Hoài Chương ôn hoà nói: “Chuyện tình cảm là của hai người, có lúc giữa hai người người này chưa hẳn đã biết suy nghĩ trong lòng đối phương. Trên đời này có những chuyện vĩnh viễn không có câu trả lời chính xác, cũng không ai có thể giải đáp hộ con. Con phải dũng cảm, đối mặt với thế giới này, đối mặt với chính con, đều phải vô cùng dũng cảm mới được.”

Lần đầu tiên ông nói với cô nhiều lời như thế.

Tử Thời ngẩng đầu lên, mắt ướt nhẹp, mờ mịt, kinh ngạc, cái hiểu cái không.

“Tiên sinh, tài xế đã lái xe tới.” Lúc này gì thím ở ngoài cửa nói.

Triệu Hoài Chương thu lại cánh tay từ mái tóc dài mượt của cô gái, cười cười với cô rồi mới đứng dậy rời đi.

**

Triệu Hoài Chương vừa rời khỏi biệt thự, bên kia trợ lý của Thịnh Minh Hoa liền nói cho bà.

Thịnh Minh Hoa đang dùng cơm, Thịnh Thừa Quang ngồi bên cạnh, sau khi nghe trợ lý báo lại thì nhìn anh một cái, Thịnh Thừa Quang đang ăn canh, ngón tay vũng vàng một giọt cũng không bị văng ra.

“Biết rồi.” Bà giao phó với trợ lý: “Đi gọi thầy dạy xoa bóp đến đây.”

Trợ lý tránh đi, Thịnh Minh Hoa quay đầu hỏi người đang không ngừng ăn canh nguyên cả bữa cơm: “Cháu sao vậy? Canh hôm nay ngon cực kỳ sao? Cháu ăn bát thứ ba rồi.”

“Không tệ ạ.” Thế mà Thịnh Thừa Quang khen một câu.

Thịnh Minh Hoa có chút kinh ngạc. Bà vội vàng trở về, đầu bếp vẫn hay dùng chiều nay mới đến, đầu bếp của Thịnh gia vội vàng chuẩn bị vài món không hợp khẩu vị lắm, chim bồ câu hầm cách thủy với táo đỏ và

cầu kỷ, cầu kỷ quá nhiều, táo đồ quá ngọt, độ lửa cũng thiếu một chút.....Thịnh Thừa Quang luôn luôn bắt bẻ mùi vị, hơn nữa từ nhỏ anh vẫn không thích canh chim bồ câu!

(Cầu kỷ, táo đồ là hai vị thuốc trong đông y)

Thịnh Minh Hoa nhớ tới lúc trước nổi điên gào thét với anh, trên lưng run lên, gấp cho anh một miếng cá trong đĩa trước mặt, suy nghĩ một chút còn nói: “Cô cũng là mới biết người bên kia chăm sóc không tận tâm, lần này cô đưa tới hai gì thím, đều là người bên cạnh cô, sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt. Cháu cũng đừng suy nghĩ nhiều, không có việc gì mà phải không yên lòng.”

Thịnh Thừa Quang lại múc thêm một chén canh, giọng nói bình tĩnh: “Nếu có thể, phiền toái cô đưa cô ấy vào hộ khẩu.”

“....Cô ấy không có vào hộ khẩu sao?” Thịnh Minh Hoa cũng kinh ngạc.

“Không có.” Thịnh Thừa Quang uống canh từ từ, “Ngay cả họ cũng không có.”

Đầy tớ làm việc, khó tránh khỏi việc đoán ý của người trên, theo bọn họ nghĩ dạng đàn ông ăn cơm mềm(ăn bằm vợ, nhờ vợ) lại có thể có tiểu tam, còn sinh ra đứa bé, nuôi sống đứa bé này còn cho nhà lớn ở, cho tiền tiêu không hết, còn phải như thế nào nữa?

Về phần Thịnh Minh Hoa, Thịnh thị có nhiều việc cần bà xử lý, thời gian còn lại không nhiều nên đương nhiên bà muốn dùng tất cả thời gian để nhớ thương Tề Quang của bà.

Nhưng mà thậm chí họ cũng không có.....Thịnh Minh Hoa thở dài, “Cô sẽ cho người làm cho cô ấy cái hộ khẩu. Tên....chờ dưỡng của cháu về đã.”

“Nuôi cô ấy lớn đến như vậy là Thịnh gia chúng ta, tại sao phải hỏi dưỡng? Dưỡng chưa từng trông nom cô ấy.” Thịnh Thừa Quang để chén canh xuống, vẫy vẫy ngón tay nóng đỏ, “Đứa bé là Thịnh gia chúng ta nuôi lớn, đương nhiên phải họ Thịnh. Cô ấy gọi là Tử Thời, vậy liền đặt Thịnh Tử Thời đi.”

Thịnh Minh Hoa chuẩn bị nổi giận, nhưng mà thứ nhất phải chú ý đứa bé trong bụng, thứ hai Thịnh Thừa Quang thoải mái chia tay như vậy, tất nhiên bà phải hạ xuống một hai phần.....Không thể làm gì khác hơn đành trầm mặc cam chịu.

Vừa vặn lúc này Triệu Hoài Chương trở lại, trước cửa truyền đến tiếng chào “Tiên sinh đã về”, Thịnh Thừa Quang đẩy chén đi lên lầu.

“Cháu không ăn cơm à?” Thịnh Minh Hoa nhìn anh một chút thức ăn cũng không động, vội vàng gọi anh.

“Cháu ăn rất ngon, bảo bọn họ buổi tối lại làm canh này.”

34. Chương 34

Triệu Hoài Chương trở về, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như thường ngày, người khác không nhìn ra chút khác thường nào, Thịnh Minh Hoa lại có thể nhìn ra giữa hai lông mày ông hơi nhíu lại.

Nhưng giọng nói của bà vẫn giống như vừa nãy khi nói chuyện với Thịnh Thừa Quang: “Em đã hẹn với thầy dạy xoa bóp, chợt có chút buồn ngủ không muốn xoa bóp, nếu anh không có việc gì thì đi cùng nói chuyện với ông ấy một lát.”

Triệu Hoài Chương gật đầu một cái, ông luôn không nói nhiều.

Thịnh Minh Hoa nhìn dáng vẻ ông như muốn đi lên lầu, hay cũng giống như Thịnh Thừa Quang không muốn nói nhiều với bà, trong lòng có chút khó chịu khổ sở. Có thể nguyên nhân là do mang thai đi, cảm xúc của bà không quá ổn định.

Sau đó bà lại nghĩ đến vừa rồi trợ lý báo cáo nói Triệu Hoài Chương ở nơi đó lâu hơn một chút.

“Người được đổi như thế nào?” Bà hắng giọng hỏi: “Nếu anh thấy không được, em sẽ đổi người khác qua?”

“Không cần, vô cùng tốt.” Triệu Hoài Chương biết hai người giúp việc kia đều là người làm lâu năm bên cạnh Thịnh Minh Hoa, là người có thể tin tưởng và cũng hiểu phép tắc.

Thịnh Minh Hoa nói: “Em thấy Thừa Quang thật sự là đã từ bỏ, anh cũng nên khuyên nhủ con bé.”

Triệu Hoài Chương đi vòng qua bà ngồi xuống ghế sa lon, vẻ mặt ôn hòa cười cười, không nói gì.

Lúc ông ấy cười luôn khiến cho lòng của Thịnh Minh Hoa trở nên mềm mại, từ ngày đầu tiên thấy ông cho đến bây giờ vẫn luôn là như vậy! Chính nụ cười ấy làm bà nhịn không được nói thêm vài lời: “Ngày mai em cho người đi làm hộ khẩu cho Tử Thời, con bé được gọi là Tử Thời, vậy thì đặt luôn là Thịnh Tử Thời đi, thế nào? Còn có, anh hỏi xem con bé có muốn ra nước ngoài hay không? Đi du học cũng tốt, đi chơi cho khuây khỏa cũng được. Nước Anh quá buồn, hay cho con bé đi Pháp?”

“Minh Hoa,” Triệu Hoài Chương nhẹ nhàng ngắt lời bà, “Những chuyện như vậy cứ để cho cấp dưới đi làm là được rồi, đừng quên bác sĩ Thẩm đã dặn dò em phải nghỉ ngơi thật tốt, đang mang thai không nên suy nghĩ quá nhiều.”

Thịnh Minh Hoa trong lòng ngọt ngào, nhưng ngay sau đó liền che giấu tình cảm chân thật, bà lạnh nhạt ngậm miệng lại, nhướng nhướng mày.

Bản tính trong máu người nhà họ Thịnh cùng với nhiều năm buôn bán đánh liều trên thương trường khiến bà không có cách nào giống như một người vợ bình thường luôn cười nói dịu dàng, quan tâm săn sóc với chồng được.

Thật ra thì có lúc bà biết những lời này là không đúng, nếu thay đổi giọng nói hay từ ngữ đi một chút thì sẽ tốt hơn rất nhiều. Bà cũng biết chuyện này nên thông báo cho ông ấy trước và hỏi ý kiến của ông, nhưng là... Bà làm không được... Cho dù là với Thịnh Thừa Quang hay Tề Quang, dù bà có thương yêu nhiều đến mức nào cũng chưa từng kéo lại ôm hôn hay dịu dàng quan tâm.

Bà dĩ nhiên cũng biết người phụ nữ kia mang dáng vẻ dịu dàng như vậy: Mái tóc thật dài, ngũ quan xinh đẹp, khí chất luôn trầm mặc mà dịu dàng...Chuyện thống khổ nhất cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi: Biết chồng thích kiểu người như thế nào, cũng rất muốn trở thành một người như vậy nhưng mà... Bà lại không làm được.

Có lúc cảm thấy cả đời đều là sai lầm, bà đã sai, lại còn kéo theo ông ấy. Nếu ban đầu bà không thích ông, cũng sẽ không có Tề Quang, càng không biến thành như bây giờ.

“Em đi lên nghỉ một lát.” Ngực Thịnh Minh Hoa khó chịu, hít sâu một hơi nói.

Bà đỡ thất lưng đứng dậy, Triệu Hoài Chương thấy vậy liền tiến lên đỡ, bàn tay ấm áp đặt lên trên cánh tay bà, Thịnh Minh Hoa nghiêng đầu nhìn ông một cái, cuối cùng cười cười với Triệu Hoài Chương.

Người bên cạnh Thịnh Minh Hoa quả nhiên không tâm thường. Sau khi quản gia Vương tới, trong ngoài nhà đều được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, hơn nữa mỗi tuần lễ bà ấy đều cho Tử Thời xem: khoản chi tiêu trong gia đình, tiền điện nước, đi siêu thị mua đồ chi tiết từng chút một, một phân tiền cũng không sai lệch. Đầu tiên Tử Thời chỉ xem cho vui, bà lại dạy cô cách tính toán, nói cho cô biết dù sau này bất kể sổ sách chi tiêu gì cũng phải xem mà tính toán, nếu không có bao nhiêu tiền cũng sẽ bị người ta lừa gạt lấy đi hết.

Dì Lục ngoài nhận làm hết việc vặt trong nhà, tài nấu ăn của bà lại vô cùng tốt, mỗi bữa ăn đều biến đổi đa dạng làm bốn món mặn, một món canh, cũng thật dụng tâm nấu nướng. Tử Thời gần đây sắc mặt đỏ thắm, hình như cao hơn!

Chú lái xe trầm tĩnh thật thà phúc hậu. Bởi vì Tử Thời căn bản không ra khỏi cửa nên ông nhàn rỗi không có việc gì làm, đành nhận công việc chăm sóc sân vườn, một tháng trôi qua, Tử Thời phát hiện ở nhà có thêm hai vườn hoa trước và sau!

Điều làm cô cảm thấy cuộc sống này hoàn toàn thay đổi là: Có người mang đến cho cô hộ khẩu cùng thể căn cước!

Cô họ Thịnh, Thịnh Tử Thời. (Haizz, chẳng hay gì cả@@@ Có ai không thích cô của Thịnh Thừa Quang giống editor không?)

Thịnh, Tử, Thời,... Cô lặp đi lặp lại nói thầm cái tên này, một lần lại một lần viết lên giấy, như muốn vẽ hết tất cả quá khứ ra, ký tên trên giấy tờ tất cả đều là ba chữ Thịnh Tử Thời.

Thịnh Tử Thời, giờ đây trong tên cô có một chữ giống anh như đúc, cô không kìm hãm được vuốt ve chữ Thịnh này, lực đạo trên đầu ngón tay dịu dàng như đang vuốt ve gương mặt của anh.

Nguyện vọng trong năm mới của anh đã thành sự thật rồi nha, Thừa Quang, em cũng muốn nguyện vọng trong năm mới của em trở thành sự thật. Chỉ tiếc là dù cho các dì kia có đối xử tốt với cô hơn nữa thì chắc chắn cũng sẽ không cho cô biết tin tức của Thịnh Thừa Quang, Tử Thời chỉ còn cách hỏi thăm từ Diệp Kỳ Viễn.

Sau này khi Diệp Kỳ Viễn bị hỏi, sắc mặt trở nên rất khó coi, liếc cô một cái, cười lạnh nói: “Cậu ta rất tốt, không phải là tốt bình thường!”

Trên mặt Tử Thời lập tức vui sướng như nghe được tin tức tốt, Diệp Kỳ Viễn nhất thời tức giận không ít: “Cô có thể hay không có chút tiền đồ?”

Bọn họ đứng ở ngoài sân, cách một hàng rào để nói chuyện, Diệp Kỳ Viễn rống to như vậy, trong cửa sổ phòng bếp nhà họ Diệp liên truyền ra tiếng của bà nội Diệp: “Kỳ Viễn, cháu nói chuyện cho cẩn thận, gào cái gì mà gào?”

Diệp Kỳ Viễn quay đầu lại nói to: “Cháu biết!”

Tử Thời cúi đầu cười, bị anh hung hăng cốc mạnh một cái trên trán, cô che đầu tiếp tục cười.

Diệp Kỳ Viễn hít một hơi thật sâu, tỉnh táo lại một chút, lại nói cho cô biết: “Thịnh Thừa Quang trở về Thịnh thị, Thịnh thị mở một dạ tiệc hoan nghênh cậu ta, trong dạ tiệc bạn gái Thịnh Thừa Quang là Tạ Gia Vân, Tạ Gia Thụ nhậm chức trợ lý đặc biệt của Thịnh Thừa Quang.”

Trở về chính thức thừa kế sản nghiệp gia tộc, có vị hôn thê xinh đẹp đảm đảm giúp sức, em vợ làm tay sai đắc lực, thật là đường làm quan rộng mở mà!

Tử Thời cũng nghĩ như vậy, hơn nữa nội tâm cô luôn căng thẳng cuối cùng cũng thả lỏng.

Mặc dù cho tới bây giờ không thể tin được Tạ Gia Thụ cùng Tề Quang, Nhất Nhất cũng từng nói những lời đó, nhưng cô vẫn như cũ lo lắng mình làm ảnh hưởng đến cuộc sống của anh.

Không có gì là tốt rồi!

“Người nói một đằng làm một nẻo!” Diệp Kỳ Viễn cắn răng nghiêng lợi thấp giọng mắng.

“Ai nói một đằng làm một nẻo?” Tử Thời tò mò hỏi Diệp Kỳ Viễn.

“Khốn kiếp, lật lọng!” Diệp Kỳ Viễn lại rống lên, lần này không đợi bà nội Diệp gọi anh đã quay đầu lại kêu to: “Biết rồi! Con vào đây!” Sau đó liền nổi giận dùng dùng chạy vào.

Biết được tin Thịnh Thừa Quang rất tốt, tâm tình của Tử Thời càng thêm vui vẻ, Tề Quang lại sai người gọi cô tới gặp cậu ấy, cô phải đi rồi.

Ít ngày trước cô vô tình nghe được dì Vương và dì Lục tán gẫu, dì Vương nói Thịnh Minh Hoa sinh được một bé trai, khỏe mạnh bình an. Tử Thời nghĩ thầm: Chắc là Tề Quang cũng sẽ nhanh chóng phẫu thuật đi?

Lúc Tử Thời vào bệnh viện có mang theo trà buổi mặt ong dì Lục tự mình làm, Tề Quang thấy thế liền huýt gió: “Thật tốt quá! Vừa đúng chỗ anh có bánh Tiramisu.”

Anh để một miếng trước mặt Tử Thời, hỏi cô: “Em đã nghe câu chuyện về Tiramisu chưa?”

Tử Thời lắc đầu một cái, Tề Quang lại hắng giọng kể chuyện: “Ngày trước, trong Thế Chiến Thứ II, có một binh lính Italy nhận được mệnh lệnh, sắp đi ra chiến trường, vợ anh ta ở trong nhà vì anh ta làm tiệc chia tay. Người vợ muốn trước khi chồng đi làm cho chồng một ít thức ăn, nhưng đồ vật trong nhà lại lộn xộn, người vợ lòng nóng như lửa đốt không có thời gian cùng tài liệu để nướng ra một chiếc bánh tinh xảo, cô

chỉ có thể đem tất cả những gì có thể ăn được trong nhà ra trộn lẫn. Như bánh bích quy, bánh bao tùy tiện nhào trộn với nhau cùng trứng gà, bột cacao, bánh bông lan nhỏ, tất cả trộn chung với nhau, làm thành một loại bánh ngọt, chính là Tiramisu. Mỗi khi binh lính ở chiến trường ăn được Tiramisu, sẽ nhớ tới người yêu trong nhà, cho nên bánh ngọt này còn được gọi là ‘Nhớ tôi!’”

Tề Quang nói xong, ăn một miếng Tiramisu, híp mắt hưởng thụ, liền nghe âm thanh Tử Thời nói nhỏ: “Thế Chiến Thứ II... Là lúc nào nhỉ?” @@

Tề Quang thiếu chút nữa phun ra miếng bánh Tiramisu: “Rảnh rồi nên đọc sách nhiều hơn! Chỉ biết nói yêu đương, nhỏ tuổi không lo học cho giỏi.”

“... Hả?” Tử Thời cúi đầu nhìn miếng bánh ngọt màu sô-cô-la tinh xảo kia, bỗng nhỏ giọng nói một câu: “Loại bánh nhỏ này không thể nào làm thành lương khô chứ? Không mang được lại cũng chẳng thuận tiện để đựng mà.”

“...” Tề Quang cố gắng duy trì vẻ mặt “Ta đây hiểu biết nhiều”, “Bởi vì sau rất nhiều năm có cải thiện cách điều chế nữa... Em mau ném thử đi, đây là món anh thích nhất! Ăn thật ngon, do anh Thừa Quang mua từ cửa hàng bánh ngọt mà anh thích nhất về.”

Nhìn cô nghe được tên của anh Thừa Quang thì bỗng dưng ngẩng đầu lên, ánh mắt tròn tròn, Tề Quang nhất thời cảm thấy tim lại được tự tôn của người anh trai, cười híp mắt nói: “Thật ra thì, đó chẳng qua là câu chuyện truyền thuyết xưa mà thôi, dịch từ tiếng Italy sang tiếng Trung, Tiramisu có ý là ‘Dẫn tôi đi!’”

Tử Thời trừng lớn hai mắt, cúi đầu ăn một miếng nói: “Đúng!”

“Cái gì đúng?” Tề Quang tò mò, “Chẳng lẽ em hiểu tiếng Ý?”

Tử Thời lắc đầu.

Cô không hiểu tiếng Ý, nhưng cô hiểu: Nếu như anh muốn ra chiến trường, em hi vọng anh sẽ “Dẫn em đi” thay vì “Nhớ em”!

Dẫn em đi, hoặc hoàn toàn nhớ em.

Tề Quang không nhìn thấy cô ngẩn người, một mình cậu không có việc gì ăn ngon lành, thỏa mãn buông cái muỗng xuống, lấy ly trà buổi mặt ong uống hai hớp, chột thổ dài.

Tử Thời lấy lại tinh thần, vỗ vỗ tay Tề Quang, dịu dàng an ủi: “Em nghe nói tỉ lệ phẫu thuật cấy ghép tế bào thành công rất cao.”

“Cái đó cũng có hữu dụng đâu? Kỳ thực cấy ghép tế bào đối với bệnh của anh có trị tận gốc hiệu quả hay không cũng còn chưa biết?” Tề Quang bắt đầu dĩ khê mỉm cười.

Tử Thời cũng không biết nói thêm cái gì cho tốt, cô cũng không biết cách an ủi. Cô yên lặng đưa tay phủ lên mu bàn tay của Tề Quang, cậu cười một tiếng, trở tay cùng cô mười ngón đan cài.

Thịnh Thừa Quang từ chỗ Trầm Hiên (thực ra trong bộ “Hoài Niệm” tên Thẩm Hiên) vội vã chạy tới, vừa đẩy cửa đã nhìn thấy mười ngón tay đan cài này, một màn nhìn nhau ngọt ngào tình cảm.

Mặc dù đối phương là Tề Quang, anh cũng không kiềm chế được tối sầm mặt lại.

Anh đi thẳng tới, vừa nói vừa đỡ Tề Quang nằm xuống giường, giọng điệu cứng rắn không cho phản kháng nói: “Sẽ phải chuẩn bị phẫu thuật, mấy ngày gần đây em phải nghỉ ngơi thật tốt, không cho phép xuống giường!”

Tử Thời nhìn thấy anh đi vào không dám ngẩng đầu lên, lúc này vội vàng nói: “Vội em đi về trước!”

Tề Quang cười phát tay với cô ý bảo chờ, rồi ánh mắt dò xét nhìn Thịnh Thừa Quang, nói: “Anh, có thể hay không làm phiền anh một chuyện? Đưa em ấy về.”

Về mặt Thịnh Thừa Quang cực kỳ không kiên nhẫn gật đầu một cái, ánh mắt lạnh lùng xẹt qua người bên cạnh, Tử Thời lại ngẩng đầu lên nhẹ giọng nói: “Không cần, xe của em đang chờ ở dưới lầu.”

Nói xong cô thật sự xoay người rời đi, bước chân vội vã, như thể sau lưng có cái gì đó đuổi theo sẽ cắn cô vậy!

Trong phòng bệnh, Thịnh Thừa Quang đang sững sờ, sắc mặt không thể dùng được hai chữ “Đặc sắc” để hình dung.

Đến bây giờ Tề Quang nhin không được, cười to nện vào giường, những uất ức mấy ngày gần đây cũng bị quét sạch!

35. Chương 35

Tử Thời vội vã xuống lầu hết như chạy trốn, chui vào phía sau xe, tay cô vuốt vuốt trái tim đang nhảy thình thịch, rất lâu không nói lời nào.

Tài xế Lý quay đầu ra phía sau lo lắng hỏi: “Tiểu thư, cô không sao chứ?”

“Không có, không có việc gì,” một lúc sau Tử Thời mới trả lời, ánh mắt linh hoạt trở lại một chút, cô thở dốc một hơi nói: “Chú Lý, chúng ta trở về thôi.”

Tài xế Lý nói xong, đang muốn lái xe đi, chốt cửa xe ghế lái phụ tự động mở ra, ngay sau đó một bóng dáng cao lớn ngồi xuống.

Tài xế Lý đang muốn hét lớn làm cái gì vậy! Nhưng nhìn kĩ lại, kinh ngạc—“Đại thiếu gia?!”

Về mặt Thịnh đại thiếu gia vô cùng lạnh lùng gật đầu với ông một cái, “Thuận đường đưa tôi tới Thịnh thị một chút.”

Tài xế Lý theo bản năng vâng dạ liên tiếp, vội vàng lái xe đi, nhưng mà xe vừa đi ông cảm thấy có cái gì đó không đúng—đám người giúp việc ở nhà cũ kia không muốn sống nữa sao? Đại thiếu gia ra khỏi nhà thế mà không lấy xe đưa đón?

Nhưng mà cũng không đúng, từ bệnh viện này đi ra ngoài là một con đường riêng rất dài, lái xe ra đến lối đi bộ cũng đã mất hơn mười phút đồng hồ, Đại thiếu gia không có xe chẳng nhẽ khi vào là đi bộ?

Nghĩ thế nào đi nữa thì chuyện này cũng có điều kì lạ.

Tài xế Lý thỉnh thoảng liếc tới một cái, dĩ nhiên Thịnh Thừa Quang phát hiện ra, không vui hỏi: “Thế nào?”

Tài xế Lý còn chưa trả lời, rõ ràng người ngồi trên ghế phía sau đã giật giật, đúng là lúc nói chuyện Thịnh Thừa Quang quét mắt một cái qua kính chiếu hậu, nhưng khi cô ngẩng đầu lên phát hiện không phải nói chuyện với mình, hoảng sợ lại cúi đầu xuống.....Cúi đầu thật thấp, như sắp chạm xuống cả chỗ ngồi.

Bên này tài xế Lý cười làm lạnh: “Đại thiếu gia, nếu không tôi đậu xuống phía trước, ngài đổi xuống ngồi phía sau đi?”

Nguyên tắc là không để Đại thiếu gia ngồi trước mặt, mặc dù không biết Đại thiếu gia đối với Tử Thời tiểu thư là thái độ gì, nhưng bên nhà cũ đã phải mấy người bọn họ tới chăm sóc, mà Đại thiếu gia luôn luôn chăm nom nhà cũ bên kia, vậy cũng sẽ không làm khó Tử Thời tiểu thư chứ?

“Không cần,” mắt Thịnh đại thiếu gia cố tình nhìn chăm chú vào đường phía trước, sắc mặt lạnh lùng tàn bạo như trời đồng giá rét, “Phía sau không có người sao.”

Người ngồi phía sau kia....càng cúi đầu xuống thêm co lại thành một cục.

Tài xế Lý phát hiện về mặt Đại thiếu gia bây giờ không thể đơn giản dùng hai chữ “Khó coi” để hình dung.

Xem ra Đại thiếu gia rất ghét Tử Thời tiểu thư....trở về phải nói với chị Vương một tiếng, sau này cố gắng đừng để hai người này chạm mặt, giống như lúc này đây Tử Thời tiểu thư bị dọa sợ.....

**

Lái xe rất lâu mới tới cao ốc của Thịnh thị. Dọc theo đường đi Thịnh Thừa Quang cũng không nói chuyện, nhưng không hiểu sao sắc mặt càng ngày càng khó coi, tài xế Lý sợ hãi lái nhanh hơn.

Xe dừng phía dưới cao ốc Thịnh thị khí thế hoành tráng, người ngồi bên tài xế ngừng một chút—Tử Thời ở trong góc lén lút nhìn, quai hàm anh giật giật, hình như đang cắn chặt hàm răng.....Sau đó anh đẩy cửa xuống xe, một câu nói để lại cũng không có.

Anh rời đi, không khí bên trong xe bỗng nhiên nhẹ xuống, ruốt cuộc Tử Thời có thể ngẩng đầu lên. Từ trong cửa xe nhìn bóng lưng của anh, nhìn anh đi vào, có hai người chạy chậm tới mở cửa cho anh, anh sải bước đi, tất cả mọi người đều dừng lại hướng tới anh cúi đầu chào, Tử Thời nhìn thấy khẩu hình miệng của những người đó khi phát âm, cung kính gọi anh “Thịnh tổng”, mà anh khí thế hăng hái, anh dừng vô song, chưa từng quay đầu lại.....Anh nên như vậy, Thịnh Thừa Quang, Tử Thời khen ngợi trong lòng.

Ngón tay cách một lớp áo dè lấy Ngọc Hoàn, trong lòng Tử Thời cảm thấy vô cùng kiên định cùng tự hào, về phần còn có một chút—cảm xúc âm ỷ khác.....Không sao, cô thì không quan trọng.

“Đi thôi, chú Lý.” Nhìn anh đi đến khi không còn thấy bóng dáng, Tử Thời nhỏ giọng lưu luyến nói.

**

Tử Thời đang khen ngợi cái người khí thế hăng hái, anh dừng vô song, chưa từng quay đầu kia, thực ra hai tháng nay loay hoay bận rộn đến phát điên.

Tác phong làm việc của anh là tay trắng xây dựng sự nghiệp, một người một ngựa sải khoải tung hoành trên phố Wall, Thịnh thị này anh không có ý định sẽ thừa kế, nên chưa từng dính qua tay, để bây giờ giữa đường nhận chức chủ tịch vội vội vàng vàng, thực sự rất không thích ứng, tính tình anh chính là như vậy, bên ngoài nhìn vào có vẻ rất thoải mái nhẹ nhàng, trên thực tế thì một ngày chỉ có thể ngủ ba tiếng đồng hồ, mười mấy giờ liên tục không nghỉ ngơi để xem các bản báo cáo của năm trước.

Có lẽ nguyên nhân do thiếu ngủ trầm trọng, nên gần đây tính khí anh trở nên thường xuyên nóng nảy không ngừng, mỗi ngày đều lặng lẽ cảm thấy ngày mai nhất định sẽ phát điên, nhưng qua mỗi ngày lại yên lặng chịu đựng.

Họa vô đơn chí (liên tiếp chịu khổ, hết việc này đến việc khác) thêm nữa là, còn có một Tạ Gia Thụ đi theo bên cạnh anh.

Kế hoạch công bố giải trừ hôn ước vốn định làm mấy ngày nay, việc này sẽ làm nhà họ Thịnh bị kinh sợ, nhưng để trấn an Thịnh Minh Hoa, anh tuyên bố sẽ trở lại giúp Thịnh thị một tay. Nhưng tình huống bây giờ, anh trở về Thịnh thị là chuyện phải làm, thậm chí anh còn phải đề phòng người nhà họ Thịnh thừa dịp Thịnh Minh Hoa suy yếu mà làm phản, anh không thể nhắc đến chuyện giải trừ hôn ước, vì ngồi vững vàng ở vị trí này, vì để cho Thịnh Minh Hoa an tâm ở cũ, thậm chí anh còn cần Tạ thị làm chỗ dựa.

Cho nên anh chỉ có thể đi gặp Tạ Gia Vân thương lượng hoãn lại việc giải trừ hôn ước.

Lúc ấy Tạ Gia Vân cười như gió xuân, một câu từ chối làm khó cũng không có, nhưng mà đem Tạ Gia Thụ giao cho anh.

Đây là muốn anh lót đường cho Gia Thụ—anh vào làm chủ Thịnh thị thành công, Gia Thụ đi theo anh chính là khai quốc công thần, đám người nhà họ Tạ kia tự nhiên sẽ không còn đánh giá thấp Gia Thụ.

Mà dưới tình huống như bây giờ, anh nhất định phải tiếp nhận.

Tạ Gia Vân.....Đúng là càng ngày càng tiến bộ, tâm tư càng ngày càng ác độc.

Tự mình làm bậy thì không thể sống, anh chỉ có thể kéo Tạ Gia Thụ mở lộn này tiến vào cái bình giết chóc Thịnh thị. Cũng may quý bà Thịnh Minh Hoa đã xây dựng thế lực nhiều năm, anh lại là người thừa kế danh chính ngôn thuận của nhà họ Thịnh, lúc tiếp nhận mặc dù khổ cực nhưng coi như thuận lợi.

Mùa bông liễu tung bay đầy khắp thành phố, Thịnh thị dưới sự quản lý của anh đã hoạt động bình thường.

Trong thời gian này mặc dù chưa từng gặp mặt, nhưng thực ra thì anh có gọi một cuộc điện thoại cho Tử Thời, đó là một đêm thức trắng, là lúc màn đêm tối tăm nhất trước bình minh, là lúc espresso* cũng không

chống đỡ nổi, anh bật tắt cả các bóng đèn trong nhà vẫn cảm thấy bóng tối, thực sự không kiểm soát được bản thân, anh gọi điện thoại cho cô.

(*Espresso: là một loại cà phê có nguồn gốc từ Ý. Loại cà phê này rất mạnh.)

Lúc ấy điện thoại reo rất lâu, lúc bắt máy âm thanh cô rất do dự: “.....Alo?”

Trong nháy mắt đột nhiên Thịnh Thừa Quang tức giận, bởi vì giọng của cô rất tỉnh táo—cô lại thức đêm rồi.

“Thịnh Thừa Quang?” Cô nhẹ giọng gọi anh.

Cả tên cả họ ba chữ, trái tim Thịnh Thừa Quang giống như bị một bàn tay dịu dàng xoa bóp, ngay lập tức khó chịu trong lòng bị chà xát.

Được rồi, thực ra thì cũng không phải anh tức giận cô thức đêm.

Anh nói: “Mấy ngày nay quá bận rộn, quên nói cho em biết một tiếng : > sắp lên sóng rồi, phản ứng rất tốt.”

Nhiều tiền đập vào như vậy, lại là hạng mục do hai nhà Thịnh thị và Tạ thị cùng hợp tác, dĩ nhiên các nhà đài truyền hình tranh cướp mua bản quyền, hưởng ứng đương nhiên rất tốt.

Một câu nói nhảm mà thôi.

Nhưng mà Tử Thời không hiểu, “À” một tiếng, “Thế thì tốt.”

Cô không nói thêm gì nữa, một lúc lâu Thịnh Thừa Quang không nhin được, âm thanh thật thấp trong cổ họng tràn ra ngoài, nói: “Gần đây có khỏe hay không?”

Tử Thời bị âm thanh trầm thấp này làm kinh ngạc, trái tim bỗng nhiên tê dại không nói nên lời.

Cô im lặng, anh liền cho rằng cô không còn lời nào để nói.

Màn đêm trước lúc bình minh so với espresso còn khổ sở hơn. Anh không cam lòng, cố chấp hỏi lại một câu: “Gần đây khỏe không?”

Ở đầu bên kia điện thoại Tử Thời ôm ngực, trả lời khó khăn: “.....Em tốt lắm.”

Giọng nói của cô không lưu loát, Thịnh Thừa Quang hết sức chăm chú như vậy, làm sao có thể không phát hiện ra? Ngay lập tức nhận định cô đang nói dối.

Cho nên sau đó trong lòng anh hòa hoãn lại rất nhiều.

Sau này anh đã từng âm thầm buồn cười mình: Mà là cậu bé hai mươi tuổi sao? Tại sao lại có thể hi vọng cô ấy sống không tốt đây? Chuyện suy bụng ta ra bụng người như vậy, không nên dùng vào việc này.

Nhưng mà anh được câu nói phát ra khó khăn kia an ủi, cuộc sống sau này tuy vẫn thiếu ngủ, nhưng không còn chịu đựng khó khăn nữa, liền cố định mỗi ngày mắng Tạ Gia Thụ ba lần thành hai ngày năm lần.

Cho tới hôm nay, người bên bệnh viện báo Tề Quang gọi điện thoại cho cô, anh nghĩ thầm anh chỉ muốn đi thăm Tề Quang, gặp phải người nào ở nơi nào đó đều là đúng dịp mà thôi.....Hơn nữa chỉ liếc mắt nhìn mà thôi, liếc mắt nhìn suốt cuộc cô có sống tốt hay không.

Sau đó anh nhìn thấy rồi.

Đúng là anh suy bụng ta ra bụng người rồi, không phải cô nói dối, thật sự cô sống vô cùng tốt.

Tốt hơn cả lúc ở bên cạnh anh.

Tốt đến mức trốn tránh anh, giống như sợ rằng chỉ cần đến gần anh cuộc sống sẽ trở lại như trước kia.

Giống như anh dùng chia tay đổi lấy cuộc sống hiện tại của cô, việc làm chính xác cỡ nào, sự đúng đắn như vậy vẫn nên tiếp tục thôi.

Thịnh Thừa Quang cảm giác tim gan mình đau dữ dội.

Sải bước trở lại phòng làm việc của tổng giám đốc, anh lập tức cho người đưa báo cáo của cô đi vào—mặc dù rất yên tâm đối với cô của mình, nhưng vì lý do an toàn, anh vẫn cho người của mình quan sát cô ở bên kia.

Nhìn từ trên báo cáo, quả thực phu nhân Thịnh Minh Hoa cho người chăm sóc cô rất tốt, ăn, mặc, ở, đi lại không có việc gì không làm tỉ mỉ chu đáo. Trong báo cáo còn nhắc đến việc Tử Thời khéo léo nhu thuận, dần dần hai thím đã muốn xem cô là con gái của mình để chăm sóc, thím Lục đan cho Tử Thời một cái áo lông cừu màu đỏ đưa hấu hở cổ, thím Vương vào thời gian nghỉ phép muốn mời Tử Thời đến nhà thím ấy làm khách, con trai Tiểu Vương nhà thím ấy vừa lên đại học cùng với Tử Thời rất hợp ý nhau, gần đây Tử Thời đều đến lớp của Tiểu Vương nghe giảng.

Trong báo cáo có rất nhiều hình ảnh, phần lớn đều là hình cô ở nhà: lơ đãng ngồi trên cửa sổ tầng hai phơi nắng, học tưới hoa cùng chú Lý ở trong sân, đưa thứ gì đó đến nhà họ Diệp hàng xóm.....Còn có một tấm hình là cô cùng với con trai nhà thím Vương: khuôn mặt Tiểu Vương đồng học có chút ngây thơ dĩ nhiên không anh tuấn bức người bằng anh, nhưng tinh thần hào quang phần chấn của cậu trai trẻ vừa tuổi hai mươi cùng với phong cách khuôn mặt không liên quan với nhau, Tử Thời đi ở bên người cậu ta mặc bộ váy liền áo màu trắng, mép váy xếp bèo công chúa cực kỳ xinh đẹp, mái tóc mềm mại đen bóng phủ xuống vai đơn giản, cô cầm trong tay áo khoác lông cừu màu đỏ tươi hở cổ, Tiểu Vương đồng học xách túi của cô, hai người sóng vai đi trong sân trường, hiệu quả chụp ảnh giống hệt như áp-phích của phim thần tượng tuổi trẻ.

Một mỗi mà Thịnh Thừa Quang chất chứa hơn hai tháng nay toàn bộ nảy lên, trước mắt một mảnh sao bay tán loạn.

“Chụp những thứ này.....Tại sao không sớm báo cáo cho tôi?!” cảm xúc trong âm thanh của Thịnh tổng tràn đầy gió thổi mưa giông trước cơn bão.

Cấp dưới đang báo cáo việc này với anh rất oan ức: “Là ngài nói không muốn xem.....”

Hắn là người của Thịnh Thừa Quang, tất nhiên biết đó là phụ nữ của Thịnh tổng, nhưng mà lúc trước hắn nhiều lần đều muốn báo cáo việc này, nhưng mà khuôn mặt cao thâm của Thịnh tổng một mỗi nói: Cô ấy tốt không? Vây được rồi.

Lúc đó hắn trả lời rất tốt, cũng đúng là vị kia.....rất tốt mà.....

Không khí trong phòng làm việc căng thẳng giống như cây kim và khinh khí cầu cách nhau một cm, chỉ cần chạm vào liền nổ, may mắn ngay lúc này Tạ Gia Thụ nhảy vào, Thịnh Thừa Quang xoa xoa huyệt thái dương nói với cấp dưới: “Cậu đi ra ngoài trước đi.”

Người nọ chạy ngay lập tức hệt như bị chó đuổi, Tạ Gia Thụ tò mò liếc mắt nhìn, lộ đầu tới thêm chút nữa thì thấy, trên bàn Thịnh Thừa Quang tất cả đều là hình của Tử Thời, nhất thời Tạ đại thiếu nổi giận: “Anh và chị em hòa thuận rồi! Thế mà vẫn còn nghĩ tới con gấu kia!”

“Trong nhiệm vụ chị cậu giao cho cậu hắn là không có việc nhìn chăm chăm cuộc sống riêng tư của anh chứ?” hai tay Thịnh Thừa Quang chống ở trên trán ấn ấn, âm thanh rất thấp lạnh nhạt hỏi.

Tạ Gia Thụ hừ nặng nề một tiếng, mỗi một sợi trên mái tóc quăn tao nhã xinh đẹp đều lộ ra sự mất hứng, vung tay ném một sấp tài liệu lên bàn.

“Là gì đây?” Bây giờ Thịnh Thừa Quang nhìn đến cặp tài liệu đều tăng vọt tức giận, tuyệt đối không muốn mở ra.

Tạ Gia Thụ nói đến việc này lại vui vẻ: “Không phải là Tề Quang sắp phẫu thuật sao? Em làm cho cậu ấy bữa party để lấy thêm can đảm một chút!”

Gần đây trạng thái của Tề Quang không tốt lắm, đúng là cũng cần buông thả một chút, Thịnh Thừa Quang gật đầu.

“Chị em bảo mời một số người của nhà họ Tạ—anh xem chị của em đối với anh thật tốt! Cho nên anh nhất định phải tự mình đến mời chị của em, thêm nữa ở party hai người phải ân ái ái ái, làm người bên cạnh ghen chết, biết không?” Tạ Gia Thụ dặn dò nghiêm túc.

Thịnh Thừa Quang buông tay ra, lui người dựa vào sau ghế, dùng ánh mắt “ruột cuộc loại người ngu ngốc như cậu tại sao có tư cách đi theo bên cạnh tôi” nhìn người trước mặt, “Ghen chết người bên cạnh. “sát” nghĩa là “rất, vô cùng”. Ước ao ghen tỵ mà thôi, không có chết người ở đây.”*

(*“Tiện sát bâng nhân”= “làm người khác vô cùng ghen tỵ ao ước” từ “sát” ở đây nghĩa là “rất, vô cùng”, nhưng Tạ đại thiếu của chúng ta dùng từ “sát” với nghĩa là “chết” nói thành “ghen chết người bên cạnh”. Đây là theo mình hiểu. Bạn nào biết rõ hơn chỉ mình với nhé ^.^)

Tạ Gia Thụ chà xát mái tóc quăn xinh đẹp của mình, gương mặt đẹp trai đỏ lên, chỉ là gắng gượng chống cự chứ không chịu nhận sai.

“Tóc mọc dài thì kiến thức ngắn, cổ nhân thật đúng đắn không phải anh lừa gạt.” lão sư Thịnh anh tuấn hất cằm lên hướng tới cửa, “Cậu có thể biến.”

“....” Tạ đại thiếu hết sức bức bối oan ức chảy nước mắt : “ừm ừm....”

**

< align=“center” style=“margin-bottom:10px;”>

36. Chương 36

Tạ Gia Thụ mặc dù ngu ngốc, ngây thơ, Trung văn nát vụn, tóc dài kiến thức ngắn... Nhưng bản lĩnh cùng kinh nghiệm làm Party (tiệc) của Tạ đại thiếu đến ngay cả Thịnh Thừa Quang cũng cảm thấy mặc cảm, huống chi bây giờ cậu ta lại là trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc tập đoàn Thịnh thị, vừa ra chiêu bài trợ giúp Thịnh Tề Quang, hiển nhiên là mở ra một con đường thuận lợi, muốn tiền có tiền, muốn người tài có người tài.

Tạ đại thiếu oanh oanh liệt liệt liên tục chuẩn bị trong một tuần, rất nhanh cả thành phố G cũng nghe được tin tức về buổi thịnh yến này, nhất thời về mời trở thành một loại vật tượng trưng cho thân phận, ngay cả Tạ Gia Vân cũng bị bạn làm ăn buồn bán ở bên ngoài hỏi thăm..

Vì vậy cô cố ý dành thời gian gọi em trai tài giỏi về nhà, khách lệ một phen: “Bỏ tiền làm ra chuyện như vậy, cũng không phải ai cũng có thể đạt tới hiệu quả như vậy, Gia Thụ, lần này em làm rất khá, mình ra mặt, Thịnh gia còn phải cảm kích em, Good job!”

Tạ Gia Thụ: ~() ~() ~()

~Tạ Gia Vân nói chuyện mấy bạn làm ăn của cô xin vé mời, Tạ Gia Thụ đương nhiên vỗ ngực bơm bóp nói: “Không thành vấn đề! Chị, chị thích mấy tờ em liền đưa ấy tờ!”

“Chị cũng không nhớ được rốt cuộc là người nào với người nào, tí nữa để họ đi tìm trợ lý vậy.” Tạ Gia Vân cười tủm tỉm, vỗ vỗ em trai, lại tiếp tục khen ngợi, làm Tạ Gia Thụ vui sướng đến mức không phân biệt được Đông Tây Nam Bắc.

Tạ Ma vương rất nhanh sẽ thăng tiến, phụ tá nhà cậu ta cũng là lệ rơi đầy mặt đêm khóc thút thít.

Phùng Nhất Nhất kêu khóc với Tử Thời, giọng châm chọc: “Thật muốn điên rồi a~Buổi tối không cho ngủ a~Mình không nên thức thâu đêm cùng anh ta a~ Mình đã nói với anh ta thức đêm làm hại đến thân thể, anh ta liền ép mình ăn khuya! Ban đêm có thể ăn sao? Có thể sao?!”

“Không thể sao?” Tử Thời mờ mịt hỏi ngược lại.

Phùng Nhất Nhất rưng rưng oán hận nhìn người đang rối rắm một cái, nói: “Mình nói với cậu thêm một lần nữa! Ăn khuya rất không tốt!”

Tử Thời hiểu Phùng Nhất Nhất vẫn luôn cố chấp sống đến một trăm tuổi, thở dài vì cô ấy, sau đó nghĩ kế nói: “Vậy cậu đi nói với ông chủ của cậu, đừng đem cậu cho anh ta mượn.”

“Dĩ nhiên là đã nói rồi!” Còn là than thở, khóc lóc, khổ sở van nài, nhưng là: “Ông chủ nói vậy ông ta chỉ có thể đem tớ đưa cho Tạ Ma Vương.”

Tử Thời nhện không được, “Phốc” cười ra tiếng, bị người đang sắp phát nổ kia trợn mắt nhìn, cô vội bày ra vẻ mặt nghiêm chỉnh, nói: “Nếu không cậu tránh ở chỗ tổ vài ngày đi!”

Cô thật tâm mời, hiện tại có người ở chỗ này nói chuyện với cô, tỉ mỉ chăm sóc cho cô, càng ngày càng giống như một ngôi nhà. Cho nên bây giờ Tử Thời rất thích mời người khác đến nhà chơi, Diệp Kỳ Viễn đã bị cô kéo tới đây hai lần ăn cơm, Phùng Nhất Nhất đi tìm cô chơi cũng bị cô gọi tới nhà, dù sao đưa đón đều có chú Lý.

Phùng Nhất Nhất cũng cảm giác được bạn tốt trở nên ấm áp vui tươi hơn nhiều, nhìn lại một chút gian phòng được bố trí thoải mái xa hoa, bức tranh vẽ được một nửa ở góc tường, cô không kìm hãm được mà cảm khái: “Thực ra Thịnh tổng cũng được coi là chó ngáp phải ruồi* a~!”

*Đánh bừa mà trúng.

Tử Thời: “Câu thành ngữ này cũng có thể dùng như vậy được sao?”

Phùng Nhất Nhất nhún vai, động tác theo thói quen giống Tạ Gia Thụ như đúc.

“Đúng rồi,” Cô ấy nhún vai lấy từ trong túi sách ra một tấm vé, “Hôm nay tớ tìm cậu là để đưa cho cậu cái này.”

Tử Thời nhận lấy, vừa mở ra nhìn đã có chút do dự: “Tớ có thể đi được sao? Ngày đó có rất nhiều người quan trọng đến đó, bị người ta nhìn thấy... Có thể hay không không tốt lắm?”

“Bọn họ không biết cậu.” Phùng Nhất Nhất chẳng qua là chân chạy việc, suy nghĩ nói: “Hôm đó nhiều người như vậy, người nào sẽ thấy cậu?”

Tử Thời cũng chưa từng gặp phải trường hợp đó, suy nghĩ một chút thì lời của Phùng Nhất Nhất cũng có đạo lý, nói: “Vậy tớ đi, đi gặp Tề Quang, tặng anh ấy lễ vật xong tớ về ngay.”

Bên kia Châu Âu đã chuẩn bị xong giải phẫu, Tề Quang rất nhanh cũng bay qua đó, cho nên bữa tiệc ngày đó cũng được tổ chức một cách nhanh chóng.

Một đêm kia, đơn giản là một đêm lưu danh tại thành phố G.

Thịnh, Tạ hai nhà có mặt mũi cơ hồ đều đến đủ cả, trong các đại gia tộc nếu như Từ gia, Thẩm gia, Mạnh gia, Tống gia đều là những nhân vật có tầm quan trọng tới, thì Trịnh gia lại cực kỳ ít ra mặt trong các trường hợp như thế này. Lần này Trịnh Phiên Nhiên, thậm chí còn có cả con trai độc nhất, hiện tại đảm nhiệm chức tổng giám đốc Chu thị cũng đến.

Dĩ nhiên những người này vì Thịnh Thừa Quang mà tới, đến vì Tạ Gia Thụ lại là một nhóm người khác, ví dụ là tiểu thiên hậu Châu Á Trương Lâm, như sao nam hạng A Trần Nguyên... Nhóm fan đông đảo giờ đèn theo nhịp cùng biểu ngữ ở bên ngoài hội trường hô hào ầm ĩ, bảo vệ không thể không tạm thời tăng lên gấp hai.

Tạ Gia Thụ treo các tác phẩm của tác giả nổi tiếng dọc theo thảm đỏ, khách muốn đi qua thảm đỏ đều phải đi tới trước bàn ký tên tham gia, hai bên thảm đỏ đứng đầy ‘trường thương đoản pháo’ của các nhà truyền thông... Một bữa tiệc mà long trọng náo nhiệt như đêm liên hoan trao giải.

Tạ Gia Thụ là người đầu tiên vào bàn, bạn gái cậu ta là người chị yêu dấu, mặc một bộ váy màu tím xinh đẹp, mỹ nữ Tạ Gia Vân, mà Tạ Gia Thụ mặc một bộ Tây trang cùng màu, lông mặt ở dưới ánh đèn hoa lệ cũng bị nhuộm màu tím, chải tóc về sau thật chỉnh tề, lộ ra cái trán đầy đặn cùng ngũ quan tuấn mỹ không thể bắt bẻ. Hai chị em cùng nhau xuất hiện làm nổ ra làn sóng đầu tiên trong tối nay.

Thịnh Thừa Quang cùng nhân vật chính tối nay là Tề Quang cùng nhau xuất hiện, so với hai chị em lộng lẫy kia, anh em bọn họ đều mặc một thân quân áo chỉnh tề, Tề Quang hơi lộ vẻ trẻ tuổi hoạt bát với màu lam nhạt, còn Thịnh Thừa Quang là áo sơ mi trắng, tây trang đen.

Xe chở hai người dừng ở cuối thảm đỏ, mọi người liếc mắt nhìn tổng giám đốc Thịnh thị mới nhậm chức, ánh đèn loang loáng trong nháy mắt một mảnh sáng rực, có nữ nhiếp ảnh gia tỉ mỉ đem ống kính nhắm ngay cổ tay Thịnh tổng giám đốc: Áo khoác đen ở bên ống tay áo lộ ra cổ tay áo sơ mi trắng, đối lập cực

kỳ rõ nét, trên khuy tay áo càng lộ vẻ chói mắt khác biệt, dường như là bạch kim bao quanh bảo thạch màu đen, như một loại ánh sáng dịu dàng bao vây lấy đêm tối.

Thịnh Thừa Quang vỗ vỗ vai Tề Quang, hai anh em sóng vai đi vào bàn.

Hai người bọn họ là trực đối xứng đè ép người, sau khi họ vào thì ngay lập tức giới truyền thông gần như giải tán. Lại đợi một lát, bên trong bữa tiệc đã bắt đầu, nhân viên làm việc cũng bắt đầu thu dọn thảm đỏ, trong một chiếc xe vẫn đang dừng bên cạnh hội trường, một người con gái mặc quần trắng bước xuống, lặng lẽ đi vào hội trường.

Tử Thời đến quá muộn, khuôn mặt miễn cưỡng, nhân viên làm việc kiểm tra vé mời không nhận ra, còn tưởng rằng mình đã bỏ sót một nhân vật quan trọng nào đó, tim gan sợ đến run rẩy, cực kỳ cung kính dẫn cô vào bàn.

Bên trong hội trường mọi người túm năm tụm ba vào nói chuyện, Tử Thời vừa đi vào, đang ở trong đám người chợt nhìn thấy Thịnh Thừa Quang, đứng cùng với anh là hai người đàn ông mới vừa rồi ở bên ngoài trên thảm đỏ cũng đưa tới ồn ào không nhỏ. Tử Thời ở trong xe nghe người chủ trì giới thiệu, cái người mặt mày lạnh lùng là Trịnh Phiên Nhiên, cười lên như gió xuân mười dặm chắc hẳn là Ngôn Tuấn rồi! Thịnh Thừa Quang cùng hai người dường như quen biết đã lâu, lúc nói chuyện về mặt cũng hết sức thả lỏng, Tử Thời đứng ở bên sân khấu nhìn anh hơi nhướng lông mày, cười nói câu gì đó, cô cũng cong khóe miệng theo.

Nhưng cô vừa cười một tiếng, ánh mắt của anh đột nhiên phóng tới.

Cách nửa sân khấu ăn uống linh đình, bóng người lắc lư, Tử Thời cuối cùng dám cùng anh liếc nhau một cái.

Đã lâu không gặp, Thịnh Thừa Quang.

Cô cảm giác được mắt mình muốn trào lệ, vội vàng hít một hơi thật sâu, dời tầm mắt đi chỗ khác, chờ cô một lần nữa quay lại nhìn thì Thịnh Thừa Quang đã không còn ở chỗ đó nữa.

Trên sân khấu lúc này vang lên tiếng thìa gõ vào ly sâm panh lạnh lạnh, mọi người nhìn lại, chỉ thấy Tạ Gia Thụ đứng ở bên đài, vẻ mặt tươi cười hoạt bát nói với mọi người: “Các vị, xin mời phía dưới chúng ta, tổng giám đốc tập đoàn Thịnh thị, Thịnh Thừa Quang tiên sinh, lên phát biểu mở màn bữa tiệc ngày hôm nay!”

Ánh đèn bốn phía từ từ tối xuống, tất cả mọi người trong đêm tối ảm đạm không tiếng động, chỉ có một chùm sáng đuổi theo chiếu sáng trên đài kia một vòng tròn sáng như ban ngày, và chỉ có một người đứng trong vòng sáng ấy.

Thịnh Thừa Quang!

Anh giơ tay lên chống đỡ ở trên bàn, hơi cúi người đến gần Micro, trước cười một tiếng, sau đó mở miệng nói: “Cảm tạ mọi người đã đến vì Tề Quang...”

Hội trường đều an tĩnh nhìn anh, như thể cả thế giới này chỉ còn dư lại Thịnh Thừa Quang lấp lánh, Tử Thời giống như những người khác chìm trong bóng tối nhìn về phía anh, nước mắt trong hốc mắt đến giờ phút này không hề nào kiềm chế được nữa.

Vì sao lại khóc đây? Rõ ràng hi vọng anh đứng ở một nơi rực rỡ ánh hào quang, anh bây giờ không phải làm rất tốt rồi sao? Trước mắt cô cũng làm rất tốt kia mà: Hạnh diện vì anh, tự hào vì anh, hết sức thỏa mãn.

Nói hay lắm, chỉ cần có thể đứng xa xa nhìn anh cũng tốt rồi, có sao bây giờ còn muốn khóc?

Chẳng lẽ người không biết đủ? Tử Thời tự nhủ: Không thể như vậy.

Vậy đối với khuy áo anh vẫn mang như cũ thì sao đây? Cho tới bây giờ, người cần quên và cần nhớ kỹ lại cũng không phải là anh a~ (câu này editor cũng không hiểu rõ lắm, đại khái ý là bảo anh không cần phải để tâm cái khuy áo sao?@@”)

Trong mắt Tử Thời chỉ còn lại người đứng trong vầng sáng kia, người đứng bên cạnh là ai cô cũng không biết, cho đến khi có một cái khăn giấy được đưa ra trước mặt, cô nhận lấy nhẹ giọng nói cảm ơn, quay đầu lại mới phát hiện là Tạ Gia Vân!

Phản ứng đầu tiên của Tử Thời là lui ra sau hai bước!

Tạ Gia Vân đưa tay ra hình như muốn đỡ cô, còn nói một tiếng “Cẩn thận!”, mặc dù giọng nói êm dịu, nhưng vẫn làm không ít người nhìn lại, người đang đọc diễn văn trên sân khấu cơ hồ cũng dừng lại một chút. Tạ Gia Vân từ từ thu hồi tay, hào phóng gật đầu với mọi người tỏ ý không sao, sau đó cô tiến lên từng bước định kéo Tử Thời.

Tử Thời nhớ đến chuyện lần trước Tạ Gia Vân dẫn người vào trong nhà cũng rất sợ, lúc này bị cô ấy kéo tay, cả người cũng cứng ngắc.

Mà Tạ Gia Vân cười tươi như hoa, nhìn như thân mật dựa vào rất gần cô, ở bên tai Tử Thời nhẹ giọng nói: “Cô đừng sợ như vậy. Thật ra tôi vẫn luôn tìm một cơ hội nói xin lỗi với cô: Thời điểm lần trước chúng ta gặp mặt, tâm tình tôi không tốt, không lịch sự với cô, mong cô tha thứ cho.”

Tử Thời nào dám, vội vàng nhỏ giọng nói không sao.

Tạ Gia Vân cười đẹp hơn, chợt vươn tay vén tóc Tử Thời.

Lúc này xung quanh chợt vang lên tiếng vỗ tay như sấm dậy, là lúc Thịnh Thừa Quang đọc xong diễn văn. Anh từ trên đài đi xuống, ánh sáng vẫn còn đuổi theo phía sau anh, mọi người vỗ tay, ánh mắt tự nhiên dõi theo. Thịnh Thừa Quang tách ra khỏi đám người, đi về phía Tử Thời và Tạ Gia Vân.

Tạ Gia Vân nhìn vào ánh mắt tối tăm của người đang đi tới, cô lại cười đến hai mắt cong cong, cực kỳ bình tĩnh, mà Tử Thời cúi đầu, hoảng hốt đến ngón tay cũng run rẩy.

Trong ánh mắt của toàn hội trường, Thịnh Thừa Quang đi đến chỗ hai cô gái trước mặt, kéo tay Tử Thời từ bên người Tạ Gia Vân trở về.

“Rì rầm” một tiếng nghị luận nổi lên từ bốn phía, anh nhìn cũng không nhìn Tạ Gia Vân trực tiếp mặt lạnh lối kéo Tử Thời rời khỏi.

37. Chương 37

Edit: Tiểu Huyền

**

Sự cố xảy ra làm mọi người có mặt tại đây đều kinh ngạc đến ngất người, nhất là hai gia đình họ Tạ, Thịnh, nhìn thấy dáng vẻ này của người luôn luôn biết giữ tỉnh táo như Thịnh Thừa Quang, ngay lập tức đã có những suy đoán không mấy tốt đẹp.

Dĩ nhiên Tạ Gia Thụ cũng thấy một màn này, anh rất giận dữ, kéo lấy trợ lý đặc biệt của mình, nhỏ giọng chất vấn: “Cô ấy vào bằng cách nào?! Người nào mời? Thịnh Tề Quang sao?!”

Phùng Nhất Nhất vô cùng nghi ngờ nhìn anh: “Không phải anh.....sao?”

“Tôi làm sao có thể mời cô ấy?!” Tạ Gia Thụ nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ: “Nhất định là anh Thừa Quang làm! Cổ tình mời cô ấy tới, hạ thấp mặt mũi của chị tôi!”

“Nhưng.....” Phùng Nhất Nhất ngập ngừng giải thích, “Giấy mời của cô ấy là anh đưa cho tôi mà, cái tập giấy mời ấy anh nói rất quan trọng, bảo tôi tự mình đưa tới từng nơi....”

“Cái tập giấy mời ấy là bạn bè làm ăn của chị tôi—” nói tới đây Tạ Gia Thụ im bặt, giống như cần phải lười, không dám tin nhìn về phía chị mình cách đó không xa.

Giờ phút này bản thân Tạ Gia Vân đang bị ánh mắt của nhiều người nhìn lại, nhưng vẫn khoanh hai tay, bình tĩnh ung dung, cười tủm tỉm nhìn về hướng Thịnh Thừa Quang đang rời đi.

Stịnh Thừa Quang đi tới cửa, bỗng nhiên Tề Quang từ bên cạnh chạy tới, ngăn trước mặt anh.

“Anh!” âm thanh Tề Quang rất thấp, ngấm có ý nhắc nhở.

Stịnh Thừa Quang dừng bước, vẻ mặt bình tĩnh nói với em trai: “Tề Quang, tránh ra.”

Tề Quang liếc mắt nhìn những người xung quanh đang xem kịch vui, nhìn lại anh trai nhà mình rõ ràng đã quyết định, bất đắc dĩ thở dài, gọi: “Tử Thời.”

Tử Thời nghe thấy bước từ sau lưng Thịnh Thừa Quang ra hai bước, Tề Quang nói với cô: “Lại đây.”

Thịnh Thừa Quang dắt tay cô, chỉ cho phép cô rời đi cách mình cự ly đúng một cánh tay. Tề Quang cười thêm bất đắc dĩ, tiến lên một bước, giang hai tay ôm lấy cô.

“Ngày mai anh phải đi châu Âu làm phẫu thuật rồi, nếu thuận lợi thì một tháng sau có thể trở về,” Tề Quang nói nhẹ nhàng bên tai cô, “Mặc kệ chuyện gì xảy ra, em phải chờ anh trở lại, được không?”

“Được” Tử Thời không hề do dự, còn nói: “Em mang theo một món quà nhỏ để tặng anh .”

Tề Quang buông cô ra, cười như nắng ấm mùa xuân: “Là gì thế? Đưa cho anh!”

Tử Thời lấy từ trong xách tay ra một cái túi màu đỏ nho nhỏ, Tề Quang nhận lấy mở ra, bên trong là một tấm bùa bình an, có vài chỗ không được phẳng phiu, nhìn qua là biết tết bằng tay, còn do một người mới học tết làm.

Một dây đỏ nhỏ như vậy, cũng không biết đã tết bao lâu?

“Là em làm sao? Xấu như vậy.” Tề Quang than thở.

Tử Thời xấu hổ, “Em mới vừa học được, đây là cái đầu tiên em hoàn thành, anh đừng ghét bỏ, là điềm báo tốt, chúc anh bình an trở về.”

Đây là do thím Lục dạy cô tết bùa bình an, cô học nửa tháng mới làm được một cái như vậy, nghĩ thầm nhất định phải đưa cho Tề Quang, cho nên hôm nay mới tới nơi này.

Tề Quang kéo một cái dây chuyền tinh tế trong cổ ra, đem bùa bình an xuyên vào, lại bỏ vào trong cổ áo. Anh đưa tay sờ sờ đầu cô, cười với cô, tư thế vô cùng thân thiết.

Từ lúc Thịnh Thừa Quang nghe Tử Thời nói “Đây là cái đầu tiên em hoàn thành” sắc mặt đã bắt đầu không tốt, chịu đựng chờ tới bây giờ đã là không dễ dàng, đưa tay kéo cô đi ra ngoài.

**

Anh sai bước đi ở phía trước, Tử Thời gần như chạy chậm theo anh. Xuyên qua hành lang, Thịnh Thừa Quang nhắc chân đá văng cửa lối đi an toàn. Anh đã tích góp từng tí một bức dọc hai tháng nay, động tác bạo lực, tiếng vang kinh khủng, Tử Thời hét một tiếng “A” chói tai, bị anh đẩy mạnh đi, rồi lại bị kéo trở lại, ấn vào trên tường, anh lấn người lên, tàn bạo hôn lên môi cô.

Mặc dù đã vào cuối xuân, nhưng nhiệt độ trong hội sở vĩnh viễn là 26 độ, chỗ tối trong vách tường của lối đi an toàn lạnh lẽo, chỉ cách một lớp vải vóc rất mỏng. Tử Thời hướng về phía trước tránh theo bản năng, lại bị anh nắm bả vai đẩy trở về, ép chặt lên tường hôn.

Bị đè ép đến mức không thể động đậy, thực ra thì Tử Thời đã không còn quan tâm, hơi thở của anh ùn ùn kéo đến bao phủ xuống, cô đã say.

Đầu lưỡi anh mạnh mẽ đưa vào, cô chủ động ngậm mút vào, dùng sức triền miên giống như giấy tiếp theo sẽ phải tách ra. Bả vai bị anh nắm lấy, tay chỉ có thể ôm lấy thắt lưng anh, dùng sức kéo về phía mình.

Cả hai người giống như đều muốn dung nhập vào trong thân thể lẫn nhau.

Cuối cùng Thịnh Thừa Quang bỏ qua trước, buông cô ra một cách khó khăn, giọng nói khàn đục ra lệnh: “Ngốc thế! Nhanh thôi!”

Anh vẫn còn sót lại lý trí, còn cô ngay cả hô hấp cũng quên.

Khuôn mặt Tử Thời đỏ bừng, tóc đen đối lập với bức tường trắng càng thêm nổi bật lộ ra vẻ đẹp kiều diễm như hoa, cổ họng Thịnh Thừa Quang khô khốc, ánh mắt lướt nhanh xuống dưới—bộ đồ trắng này chính là bộ mà cô mặc trên tấm hình đi trong sân trường.

Cắt may đơn giản, hơi chít eo, xuống dưới là váy xòe bông bênh rất đẹp, cô mặc giống như đóa hoa Bách Hợp vừa nở, anh rất thích, nhưng cô lại mặc cho người khác nhìn, cho cậu thanh niên kia, cho nhiều người của ngày hôm nay như vậy....Anh muốn xé nát nó!

Não Tử Thời thiếu dưỡng khí, một lúc lâu sau mới tốt hơn, nhìn kỹ người trước mặt, phát hiện ánh mắt anh nam hiểm hung dữ, cô nhỏ giọng gọi anh: “Thịnh Thừa Quang....”

Ánh mắt Thịnh Thừa Quang dời lên, nhìn sâu vào mắt cô, vòng đôi tay ra sau lưng cô nâng cô lên, anh cúi đầu lại gần: “Gọi thêm lần nữa.”

Giọng điệu của anh lên cấp nguy hiểm rồi, trên người Tử Thời như có dòng điện tê dại chạy qua, cảm xúc lẫn lộn vừa sợ hãi vừa mong đợi, cô mê muội lặp lại theo lời của anh: “Thịnh Thừa Quang.”

Bên tai bỗng nhiên nghe thấy âm thanh kéo khóa, trên lưng Tử Thời chợt lạnh, vội vàng đẩy anh ra, nhưng làm sao có thể đẩy được, ngay sau đó tiếng vải vóc bị xé tiếp tục vang lên—anh dùng sức kéo khóa, xé luôn cả váy của cô!

“Không cần.....đừng! Nước mắt dâng lên trong mắt Tử Thời, giãy giụa kịch liệt trong ngực anh.

Không nên ở chỗ này!

Mà Thịnh Thừa Quang đang tức giận lại mê hoặc nghĩ: Không muốn cái gì? Không quan tâm anh nữa sao? Vậy em muốn ai?!

Tay anh dùng sức, dễ dàng xé váy rách toàn bộ. Hai tay Tử Thời giãy giụa cũng không biết làm như thế nào đối mặt, “Chát” một tiếng tát anh!

Trong hành lang yên tĩnh, tiếng bạt tai trong trẻo như vọng trở lại.

Động tác Thịnh Thừa Quang dừng lại ngăn người đứng đó, không dám tin cúi đầu nhìn người trong lòng, lúc này Tử Thời không biết là đang uất ức hay sợ hãi, nước mắt ào ào lăn xuống.

Cô im lặng khóc nhiều như vậy, trong lòng Thịnh Thừa Quang hung hăng đánh lại chính mình một bạt tai, giống như tỉnh mộng buông cô ra, Tử Thời vội vàng vòng tay ra sau giữ làn váy bị xé rách.

Thịnh Thừa Quang hít sâu một hơi, cởi áo khoác âu phục của mình xuống choàng trên vai cô, bọc cô lại thật kín rồi Ở chỗ này Thịnh Thừa Quang có một phòng thuê hàng năm, anh bế Tử Thời, đặt cô lên giường đắp chăn lại cẩn thận, anh gọi điện thoại cho người đưa quần áo và thức ăn lên.

Tử Thời đắp chăn nằm yên một chỗ, vui đầu không nhìn thấy mặt.

Thịnh Thừa Quang biết rõ cô đang khóc, lúc cô khóc luôn luôn không phát ra tiếng, cứ im lặng chảy nước mắt như vậy, thực ra càng làm người ta tan nát cõi lòng hơn.

Anh đi tới ngồi bên cạnh cô, một lúc sau cô cũng không tỏ ra việc chán ghét hay kháng cự, anh đưa tay sờ sờ đầu cô, “Đừng khóc.....”

Lời nói ra, anh mới phát hiện giọng mình khàn vô cùng.

Thực ra mới vừa rồi anh cũng không có ý nghĩ gì xấu xa, chỉ là trong phút chốc anh cũng không biết làm sao, thực sự không kiềm chế được tức giận, chỉ muốn không cho cô mặc cái váy trắng đó....Vào lúc anh hai mươi tuổi cũng không làm cái chuyện lỗ mãng như vậy. Bây giờ nhìn dáng vẻ cô sợ hãi đến mức này, anh cũng không biết làm như thế nào nữa.

Thịnh Thừa Quang thấy có thể sờ đầu cô, liền thử ôm cô dậy, giống hệt như ôm đứa trẻ vào trong lòng, dùng đưa nhẹ nhàng.

Dần dần Tử Thời khóc thành tiếng, mỗi lần cô nức nở một tiếng, thì giống như có cánh tay nhỏ bé bóp lấy trái tim Thịnh Thừa Quang một lần, nhưng hết lần này đến lần khác lại không biết nói như thế nào.

“Xin lỗi....” Giọng anh khàn khàn nói.

Anh từng nói xin lỗi một lần, âm thanh khàn khàn vỡ vụn ra, ruốt cuộc người trong lòng vươn tay ra, bàn tay nhỏ mềm mại, che trên làn môi anh.

Cô vốn là như vậy, lúc sợ hãi vẫn sẵn lòng cho anh dừng cảm.

Thịnh Thừa Quang ôm chặt cô, trong chốc lát như tự làm khó bản thân mình, cau mày nhắm hai mắt lại.

**

Nhân viên hội sở làm việc rất nhanh chóng đã đưa quần áo và đồ ăn tới, Thịnh Thừa Quang dỗ dành Tử Thời ăn vài miếng, nhưng thực sự cô không có khẩu vị, nhưng được anh bón cô lại tự nguyện muốn ăn, chẳng qua rất lâu cũng nuốt không trôi, Thịnh Thừa Quang nhìn thấy vẻ mặt đó càng cảm thấy đau khổ hơn.

Cuối cùng để cho cô miễn cưỡng uống nửa bát canh nóng, anh đứng lên thu dọn xong, lấy quần áo đặt ở mép giường cho cô, sau đó lặng lẽ nói: “Vậy anh đi trước. Em ở đây nghỉ ngơi một đêm rồi hãy về.”

“Thịnh Thừa Quang.” Chợt Tử Thời nhẹ giọng gọi.

Lập tức Thịnh Thừa Quang xoay người lại, trong đôi mắt sáng ngời như rơi vào màn đêm đầy ánh sao.

“Trên mặt anh....” Tử Thời lấy tay ra dấu trên mặt mình một cái. Có lẽ mới vừa rồi do cô gây ra, trên má phải anh có một vết thương bị xước mờ mờ, chảy ra một ít máu.

Ánh sáng trong mắt Thịnh Thừa Quang bỗng nhiên u ám đi, vẻ mặt trở nên kỳ quặc, giống như vừa tức giận vừa có gì đó khác.

Anh giơ tay sờ lên vết thương trên mặt, mắt nhìn chăm chăm cô, vẻ mặt kia giống như muốn ăn cô ngay lập tức.

“Coi như anh tự mình đa tình.” Anh chợt cười lạnh, nói một câu rất nhẹ rất nhanh.

Sau đó anh xoay người rời đi.

Sau lưng vang tới tiếng động chậm hơn một nhịp, tiếng bước chân của cô mặc dù bị thảm mềm làm giảm rất nhiều, nhưng vẫn dội vào trái tim Thịnh Thừa Quang rất mạnh, gần như ngay lập tức anh thả chậm bước chân, quả thực sau đó người từ phía sau liền nhào đến.

Cô chạm đến một cái, cả trái tim Thịnh Thừa Quang cũng đầy theo.

Thật lâu cả hai người đều không nói ra lời, cho đến khi giọng nói Thịnh Thừa Quang khàn khàn hỏi: “Em đang làm gì vậy?”

Âm thanh của người sau lưng lẩm bẩm rất nhẹ: “Không cần đi.....”

“Em giữ anh?”

“.....Ừ.”

“Em nghĩ cho kỹ rồi trả lời lần nữa.” Hai người đều không nhìn thấy vẻ mặt nhau, Tử Thời chỉ nghe được âm thanh trầm trầm rất thấp của anh: “Không phải em nói là bây giờ sống rất tốt sao? Giữ anh lại, thì có lẽ em sẽ không thể tiếp tục cuộc sống như cũ.”

Vòng tay bên hông anh càng dùng sức ôm chặt hơn, giọng nói Tử Thời nhẹ nhàng nhưng không hề do dự: “Không sao.”

“Cái gì không sao?”

“Em.....em không sao cả.”

Một câu “Coi như anh tự mình đa tình” của anh, cô liền nghĩ cái gì cũng xứng đáng.

Chỉ cần anh đối xử với em như đã từng, dù chỉ là có một chút tình ý như vậy thôi, cả đời đều xứng đáng.

Như vậy làm cả đời cô rơi vào đêm tối cũng không sao cả, giờ phút này có thể cho phép cô thêm vài đêm nhiều ánh sáng hơn nữa được hay không?

“Thịnh Thừa Quang.....ở lại được không?” Cô ôm eo anh rất chặt, si mê nói.

Thịnh Thừa Quang không lên tiếng trả lời, trở tay kéo cô đến trước người, đặt lên phía sau cửa, âu phục rộng lớn của anh khép trên vai cô, bên trong mặc váy trắng đã rách vụn, vẻ mặt hồng hồng do khóc.....vô cùng xót xé.

Bây tay anh đi vào, thân thể Tử Thời run lên, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt anh đã thay đổi.....cô nhào đến, lao vào trong ngực anh.

Cúi khô bốc lửa.

Thịnh Thừa Quang hít sâu một hơi, bàn tay đi xuống kéo quần lót của cô ra, vốn định vuốt ve cho cô thích ứng trước đã, nhưng hai người dây dưa quá sát, quần lót chỉ tuột đến đầu gối cô, anh không nhịn được nữa, xoay người cô qua chỗ khác, dụ dỗ cô nằm trên cửa: “Ngoan, nằm sắp vào!”

Tử Thời úp sấp vào chỗ này, đưa tay bịt miệng mình, nghe được âm thanh anh kéo khóa xuống bên tai, làm cả người cô căng thẳng, sau đó một trận lửa nóng ma sát phía dưới, thứ gì đó thô ráp kiên định đẩy vào, lại được nếm cảm giác chướng bụng quen thuộc ấy..... “ừm.....” Cô buồn bực hừ một tiếng, bí ẩn mà vô cùng thích thú.

Thịnh Thừa Quang không ngờ cô có thể đón nhận anh nhanh như vậy, quyết tâm ác độc đẩy đến tận cùng, cô vừa đau vừa thỏa mãn kêu một tiếng, cả người anh thoải mái tinh thần, ôm cô cắn lỗ tai cô than thở: “Bảo bối.....”

Cô bị lấp tràn đầy, đang thần hồn điên đảo, bị hơi thở nóng rực của anh kêu bên tai, trái tim bỗng đập mạnh, ngẩng cái đầu xinh đẹp hừ một tiếng rất dài, phía dưới một hồi co rút nhanh, sắp đến cao trào.

Thịnh Thừa Quang bị cô cắn nuốt suýt nữa đi theo cô, trên trán rịn ra cả mồ hôi, không nhịn được bấm eo cô động mấy chục cái liên tục thỏa mãn, hỗn hển thở dài ở bên tai cô nói: “Em xem em kìa.....Bảo anh làm sao mà yên tâm bỏ lại một mình em, hả?! ôm ngang lên, ra khỏi lối đi an toàn, vào thang máy đi lên tầng phòng khách.

38. Chương 38

Sau đó liền không có thời gian nói nhiều. Cả hai đã lâu không thân mật, Tử Thời khéo léo nghe lời anh, Thịnh Thừa Quang hận không thể ăn hết cô vào trong bụng.

Sau lần đầu Thịnh Thừa Quang căn bản là không lui ra ngoài, cứng rắn chống đỡ cô, lại bắt đầu động. Cả người Tử Thời đã mềm nhũn, đầu ngón tay cắn trong miệng đã tê dại, mỗi lần anh động mạnh mẽ, cô lại cắn ngón tay phát ra âm thanh “ừ...ừ...” mơ hồ. Thịnh Thừa Quang kéo ngón tay trong miệng cô ra, lại đưa ngón tay mình vào.

“Cắn anh!” Giọng anh khàn khàn thô giống như ngậm cát, hơi nóng phun vào trong lỗ tai Tử Thời, cô run rẩy, anh lập tức hít khí lạnh: “Không cho phía dưới của em cắn anh!” @@

Hôm nay Thịnh Thừa Quang đùa giỡn quả thực là lưu manh! Tử Thời thẹn thùng khóc. Nhưng cô vừa khóc, chỗ kìm chặt anh cũng co lại theo, Thịnh Thừa Quang thoải mái đến mức da đầu tê dại, mở miệng đùa giỡn càng thêm quá đáng, Tử Thời xấu hổ bối rối hung hăng cắn chặt ngón tay trong miệng.

Một chút kích thích này với Thịnh Thừa Quang mà nói như thêm dầu vào lửa, anh tăng thêm lực ra vào trong cơ thể cô rồi chợt lên đỉnh. Tử Thời trước vui thích phát ra tiếng ‘hừ hừ’, sau bị anh nâng lên, hai cái chân cũng cách đất, cô “Ồ ô ô...” lắc đầu không ngừng, trong miệng bị vướng ngón tay của anh, kêu không được, nước mắt bị kìm nén cuối cùng không che giấu được hung hăng rơi xuống.

Quá đầy... Hết đợt sóng vui thích này đến đợt sóng vui thích khác, mỗi một lần tựa như lần cuối vậy, như thể đợt sóng đánh tới này sẽ làm cô hồn phi phách tán (hồn vía lên mây), nhưng là sau mỗi một lần lại tiếp tục thêm một lần khác, liên tục không dứt không ngừng.

Quá nhiều vui sướng làm cô không dám tin, phía dưới nóng hừng hực bị anh chiếm lấy, Tử Thời không thể làm gì, chỉ có thể dùng sức cắn anh.

Vậy mà Thịnh Thừa Quang lại buồn buồn cười phá lên, ngón tay bị cắn lại có thể trêu chọc đầu lưỡi trơn nhẵn của cô. Tử Thời tự cho là mình đã rất dùng sức, nhưng anh không đau, chỉ bất quá tăng thêm vui thích, phía dưới bị kích thích đứng lên lợi hại.

Anh đã từng nghĩ sẽ không dễ dàng ra ngoài, huống chi đây lại là lâu ngày xa cách mới gặp lại, lại kích thích như vậy. Càng về sau Tử Thời càng không có hơi sức để cắn anh, nằm sấp trên cánh cửa như sắp trượt xuống, may mà nhờ có một cánh tay của Thịnh Thừa Quang ôm thắt lưng cô.. Một cánh tay khác của anh vẫn để hai ngón tay trong miệng cô, thấy cô không cắn nổi anh liền trêu chọc đầu lưỡi cô, ngón tay trong miệng cô chậm rãi chuyển động, động tác bất chợt một nơi xấu hổ khác.

Trên người Tử Thời không khống chế được run run, cả người cũng phấp phồng, khóc không thành tiếng, thở không ra hơi. Thịnh Thừa Quang chỉ ra vào hai lần, vẫn còn chưa hết hả hê, nhưng nhìn cô khóc cũng quá thảm, người mềm nhũn nằm ở chỗ này, bên chân là đồng quần áo cùng áo lót bị anh xé nát, trên một cái chân vẫn đang treo chiếc quần lót lơ lửng, cảnh này nhìn thế nào cũng là anh khi dễ cô.

“Tốt lắm tốt lắm... Rất ngoan...” Anh hôn lên gò má Tử Thời, dù dĩ cô không khóc, hôn lên gò má đầm nước mắt của cô. Thịnh Thừa Quang lại không nhịn được cười: “Nước mắt cá sấu!”

Ngón tay anh nhẹ nhàng vờ về phía dưới của Tử Thời, cố tình để cô nghe thấy tiếng nước chảy, Tử Thời thật không chịu nổi, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, người chợt mềm nhũn ngã về phía trước.

Trán Tử Thời đụng vào cửa “Bích” một tiếng, Thịnh Thừa Quang vội vàng đỡ lấy cô, lúc này anh mới phát hiện cô đã ngất, anh vội vàng dùng miệng hô hấp cho cô, Tử Thời từ từ tỉnh lại, tựa vào trên bả vai anh nhỏ giọng sụt sùi khóc, Thịnh Thừa Quang hôn cô, cuối cùng buông Tử Thời ra.

Đợi đến khi anh dừng lại thì Tử Thời đã kiệt sức, nằm tựa vào trên cửa hai chân cũng run run, không đứng dậy được, Thịnh Thừa Quang phải ôm cô trở về giường.

Đầu Tử Thời vừa chạm vào gối đầu liền ngủ, Thịnh Thừa Quang ngồi bên cạnh nhìn cô một lúc lâu, sau đó anh vào phòng tắm lấy khăn lông nóng lau người cho cô rồi lại lau qua loa ỳnh, cũng không tắm, anh ném khăn lông ra ngoài, nằm xuống bên cạnh cô.

Thịnh Thừa Quang ôm Tử Thời, lâu ngày không thân thiết, làm một mỗi hơn hai tháng qua bỗng chốc tan biến.

Rất muốn lay cô dậy, cùng nói chuyện với cô, nhưng mà... Cứ ôm như vậy thôi.

Không muốn nhìn cô lại khóc, mặc dù anh thật sự vui vẻ.

Phòng Thịnh Thừa Quang đặt ở nóc hội sở tầng 11, rất nhanh đã đến 12 giờ, lầu dưới loáng thoáng tiếng mọi người đếm ngược thời gian, trong bóng tối Thịnh Thừa Quang im lặng gọi lên khước miệng, tay nhẹ nhàng sờ mặt người đang ngủ say.

Tử Thời hơi hơi tỉnh lại, ở trong ngực anh giật giật vài cái, lúc này mọi người dưới lầu đã đếm đến “Một”, vì vậy Tử Thời mới vừa mở mắt, ngoài cửa sổ liền tràn ra những bông hoa hồng bạc rực rỡ.

Cô nằm nghiêng, sau lưng là Thịnh Thừa Quang, trước mắt đối diện với cửa sổ, vừa mở mắt ra đã thấy cảnh tượng hoa mỹ như thế, chợt ngây người.

Cánh tay của người phía sau đang ôm lấy cô bất ngờ buộc chặt, kéo sát cô vào trong ngực như muốn dính liền hai trái tim.

“Thích không?” Giọng nam trầm thấp mang theo vui vẻ hỏi.

“Ừ... Thật là đẹp!” Tử Thời lẩm bẩm than thở, trong thời gian ngắn cô không phân biệt được là mơ hay thật.

Có anh bên cạnh, còn có pháo hoa đẹp như vậy ngay trước mắt... Thật chẳng lẽ không phải là mơ sao?

Tử Thời chợt bò dậy, hai tay níu lấy mặt Thịnh Thừa Quang, cẩn thận xoa nắn.

Thịnh tổng cười thích thú, nắm lấy hai tay cô đặt lên miệng hôn, nhẹ giọng mắng: “Ngốc nghếch!”

Tử Thời nhào vào ngực anh, không ngừng vui vẻ, nhỏ giọng hoan hô: “Thịnh Thừa Quang!”

“Ừ, anh đây.” Thịnh Thừa Quang kéo chăn che thật tốt người trong ngực, lấy tay vuốt lại mái tóc dài rối loạn của cô, chải từng chút từng chút một. Bên ngoài pháo hoa vẫn tiếp tục, một bông pháo hình hoa hồng nở rộ trong đêm, trong tối nay chỉ có loại pháo này, chín mươi chín bông*.

Nguyễn yêu thương nhau đến thiên trường địa cửu. (trường tồn mãi mãi như trời đất)

*Trong tình yêu, 99 hoa hồng có nghĩa là không bao giờ phai nhạt.

Cả phòng đều tràn ngập ánh sáng hồng, Tử Thời hạnh phúc nằm trong ngực anh, nghiêng mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, mỗi một lần có pháo hoa lại “Oa” lên một tiếng. Thịnh Thừa Quang không muốn nghe chín mươi chín tiếng, cúi đầu hôn cô, Tử Thời ngược lại nghênh đón anh, chỉ là chạm nhẹ một chút rồi tránh ra, thở hổn hển hỏi: “Mấy ngày này... Anh vẫn tốt chứ?”

Thịnh Thừa Quang hơi bất mãn khẽ hừ một tiếng: “Hiện giờ mới nhớ đến hỏi anh? Anh không có em dĩ nhiên là quá tốt!”

Tử Thời cười cười nâng mặt anh, hôn một cái lên chóp mũi.

Cô thích anh như vậy.

Nhưng cô sẽ không nói cho anh biết: Thật ra thì cô một chút cũng không tốt, bởi cô không một giây phút nào là không nhớ đến anh!

Tuyệt đối không nói cho Thịnh Thừa Quang biết, anh quan trọng với cô đến mức nào.

Cô không nói, Thịnh Thừa Quang liền cho là cô cam chịu. Anh rất tức giận, từ khi biết cô rất khá đến giờ anh vẫn vừa mâu thuẫn lại vừa tức giận: Một mặt điều này nằm trong kế hoạch của anh, mặt khác anh liền phát hiện Tử Thời chẳng qua là thiếu yêu thương, chỉ cần cho cô tình yêu thương là tốt lắm rồi, mà người có thể cho cô tình yêu thương không chỉ có mình anh, là anh cũng có thể là thím giúp việc hoặc chú lái xe kia.

Còn cả thằng nhóc tinh thần phần chấn kia nữa, Thịnh Thừa Quang vừa nghĩ đến đã nổi giận.

Không khí vừa mới tốt lên được một chút, Thịnh Thừa Quang đã lại thay đổi sắc mặt.

“Không muốn...” Tử Thời chột đồ mặt, bàn tay tiến vào trong chăn kéo tay của anh ra.

Nhưng Thịnh Thừa Quang lại nghiêng người đè ép Tử Thời, mạnh mẽ kéo một chân của cô ra, thất lưng chuyển động dò tìm mấy cái rồi lập tức trầm xuống đi vào trong cơ thể cô.

Vừa đi vào nơi ấm áp đó anh liền an tâm... Chuyện này, chỉ có một mình Thịnh Thừa Quang anh có thể.

“Chỉ anh mới có thể làm như vậy với em, biết không?”

Tử Thời bị cứng rắn của anh mạnh mẽ xâm nhập chỉ có thể hô hấp căng thẳng, nghe vậy khéo léo gạt đầu, Thịnh Thừa Quang cuối cùng giảm nhẹ động tác.

Ngoài cửa sổ pháo hoa âm thầm nở rộ giữa màn đêm, phía dưới lầu truyền đến tiếng hoan hô của mọi người, Tử Thời bị anh đè ép khi dễ, bên trong cơ thể lại căng trướng tê dại, cô quay mặt qua nhìn ra ngoài cửa sổ, cau mày cắn chặt môi hừ nhẹ... Nửa người yếu ớt, cô vô lực đưa tay đẩy bả vai Thịnh Thừa Quang.

Vào lúc này anh tràn đầy lòng tin, tâm tình lại thay đổi tốt hơn, đặt tay cô ở bên miệng hôn nhẹ, dịu dàng dụ dỗ: “Ngoan ngoan, thấy anh có được hay không?”

Vừa chậm chậm nói, vừa đẩy toàn bộ vào trong cơ thể cô, Tử Thời “Ừ...” một tiếng, nũng nịu mang theo một chút nước mắt nói: “Anh gạt người...”

“Vậy em cũng lừa gạt lại anh đi!” Thịnh Thừa Quang đắc ý nói, hai mắt sáng lên, nụ cười còn sáng hơn cả ánh sáng bên ngoài cửa sổ.

Tử Thời cắn cắn môi, ngón tay nhẹ nhàng xoa trên mặt anh: “Thịnh Thừa Quang, ” giọng cô run run, “Em không thương anh.”

Người đang chiêm lấy cô bỗng chốc cứng ngắc, ngay sau đó cúi người ôm lấy Tử Thời.

“Biết.” Anh chôn mặt ở căn cổ cô, thanh âm trầm thấp cơ bản là không thể nghe được.

Còn dư lại là triền miên ân ái, liều chết dây dưa, hai người ôm nhau ở chung một chỗ, hận không thể đem đối phương khảm sâu vào cơ thể mình. Trong chần tất cả đều ẩm ướt, hai người ra rất nhiều mồ hôi, trơn trượt va chạm, giống như hai đuôi cá.

Người xưa nói chuyện này gọi là cá nước thân mật, quả không sai.

Ngoài cửa sổ pháo hoa vẫn đang nổ rộ, đêm tối giống như ban ngày, trong phòng hai người liều chết triền miên, ngay cả tiếng ngậm khàn khàn cũng đan cài xen kẽ. Theo ánh sáng pháo hoa từ dưới bay lên, người đàn ông phía trên thẳng lưng va chạm mấy chục cái, cúi xuống ôm lấy người phía dưới, hai người ôm nhau thật chặt cùng run rẩy không bận tâm đến thời gian.

Trên lầu đôi uyên ương đóng cảnh triền miên hết sức cuồng nhiệt, dưới lầu Tạ Gia Thụ đang nổi trận lôi đình. (Thật sự mình rất thích sự liên quan của hai bộ Tử Thời và Hoài Niệm, có thể nhìn thấy rõ sự trưởng thành của một Tạ Gia Thụ từ đáng yêu trẻ con đến trưởng thành chín chắn nhưng vẫn rất trẻ con, một trái tim bay lơ lửng a~ dù bây giờ đang rất mệt ^^)

Anh sắp xếp pháo hoa là một loại hoa văn rực rỡ phức tạp, cơ sao lại thành hoa hồng?! Hơn nữa anh chỉ sắp xếp mười lăm phút đồng hồ, sau đó mọi người quay lại tiếp tục bữa tiệc điên cuồng, nhưng lần này mất bốn mươi phút! Còn chưa dừng! Còn chưa dừng! Còn chưa dừng a!

Tất cả mọi người ở đây đều tràn ngập hưng phấn ngắm pháo hoa, đoán xem có bao nhiêu bông tất cả, đều đang đếm pháo hoa, Tạ Gia Thụ ở trong đám người đứng lên trước, níu lấy Phùng Nhất Nhất rống: “Đây cũng là ai làm? Người nào?”

Phùng Nhất Nhất đưa danh sách quá trình tiến hành đưa cho anh, còn là... Chính anh.

Tạ Gia Thụ thật sự là không chịu nổi, vọt tới bên người chị mình cao giọng hét: “Chị cứ như vậy muốn đẩy anh Thừa Quang cho người khác sao?! Gọi người đến không nói, lại còn sắp đặt ra chuyện này?! Chị chỉ sợ hai người bọn họ tới một câu không nói đã rồi đi đúng không?”

Một mình Tạ Gia Vân đứng sau đám người, hơi ngược đầu nhìn khoảng không trên bầu trời, không hề phòng Tạ Gia Thụ như con ngựa hoang xông lại, cô không kịp lau đi ánh lệ đọng bên khóe mắt, vội vàng nghiêng người đi.

Nhưng Tạ Gia Thụ đã nhìn thấy, nhất thời anh như bị ai đó chặn họng: “Chị... Thật xin lỗi!”

Suy nghĩ vừa chuyển, anh chợt nghĩ tới : Năm đó lúc sinh nhật chị mười tám tuổi, cha mẹ bọn họ đã qua đời, không thể cử hành lễ trưởng thành long trọng cho chị như đã hứa... Là Diệp Kỳ Viễn cả đêm bắn pháo hoa cho chị, lúc ấy anh cũng đứng tại chỗ chứng kiến cảnh tượng đó.

“Mới vừa nãy em nói cái gì?” Tạ Gia Vân vừa xoay mặt đã cười, “Chuyện này sao? Không liên quan đến chị.”

Tạ Gia Thụ đã hoàn toàn quên mất tức giận vừa rồi, áy náy không dứt nhìn chị của anh, ánh mắt đáng thương giống như chú chó thanh thuần (trong sáng thuần khiết).

Tạ Gia Vân ngẩng đầu sờ sờ tóc quăn của Tạ Gia Thụ, đang chị em tình thâm, chợt có một người đi đến từ trong bóng tối, phá vỡ một màn này – là nhân vật chính tối nay, Thịnh Tề Quang.

Mặc bộ lễ phục màu xanh da trời, trông Tề Quang vô cùng anh tuấn, lúc cười cũng quá mức nổi bật: “Em làm chứng... Đây là anh em sai người làm.”

Chị em nhà họ Tạ cùng nhau nhìn sang, Tề Quang cười cười, nói với Tạ Gia Vân: “Chị Gia Vân, những chuyện chị làm anh ấy cũng biết, nếu anh ấy thật sự muốn đấu với chị thì ngay từ đầu chị sẽ chẳng kiếm được gì tốt từ tay anh ấy.”

Tạ Gia Vân vẫn giữ nụ cười, Tạ Gia Thụ bắt mắt xông về phía Tề Quang gọi: “Này! Là anh cậu thay lòng trước, cậu đây là đang dư sức lực lắm nhá a!”

“Là sao?” Giữa hai lòng mày Thịnh Tề Quang toát lên dáng vẻ hiền lành đơn thuần: “Xem ra hôm nay tôi cũng có thể mời một hai người quen biết cũ tới tham gia bữa tiệc, ví dụ như Diệp Kỳ Viễn.”

Tạ Gia Thụ nhất thời bị nghẹn họng, Tạ Gia Vân giơ tay lên vỗ vỗ bả vai em trai, cô đi lên trước cười cười nói một cách hợp tình hợp lý: “Tề Quang, cậu là đang cảm thấy bất công cho anh trai bị tổn thương sao? Chẳng lẽ cậu cảm thấy tôi khi dễ anh ta?”

“Không phải là.” Tề Quang cũng cười, rất ôn hòa nho nhã nói, “Nếu anh ấy bị chị ức hiếp, nhất định là chính anh ấy tự nguyện đi!”

Nói xong anh thu lại nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Em là vì Tử Thời. Hai người cũng nghe cho kỹ: Đừng lợi dụng Tử Thời nữa. Anh ấy có thể cảm thấy xin lỗi hoặc áy náy với chị Gia Vân, nhưng em thì không có. Chỉ cần chuyện tối nay xảy ra một lần nữa, em sẽ trả thù các người!”

So với Tạ Gia Thụ “tức giận”, “trả thù” của Thịnh Tề Quang có được cả sự ủng hộ của Thịnh Minh Hoa cùng Thịnh Thừa Quang. Cho nên Tạ Gia Vân cười đến cổ chút miến cưỡng, nhưng cô là người thông minh, không cần nhiều lời, không tốn công tranh cãi vô ích như Tạ Gia Thụ, cô gật đầu một cái ôn hòa nói: “Tốt, Tề Quang, chị hiểu ý của em rồi!”

Tác giả có lời muốn nói: “Ngốc nghếch!”

“Thịnh thừa quang!”

“Ừ, là ta.”

39. Chương 39: Chương 39(1)

Edit: Tiểu Huyền

**

Sáng sớm ngày thứ hai, vẫn là Tử Thời tỉnh dậy trước, Thịnh Thừa Quang đang ngủ rất say, cô chui ra khỏi lồng ngực anh anh vẫn không tỉnh lại.

Tử Thời vén chăn ngồi dậy, nhìn thấy tay anh vẫn duỗi ra nơi đó, hình như là để giữ ôm cô vào lòng, cô nhẹ nhàng bỏ cái gối ôm vào cho anh.

Vì vậy cả đêm Thịnh Thừa Quang mơ đẹp, hài lòng tỉnh lại, mang theo nụ cười dịu dàng ôm thật chặt vào ngực—phát hiện mình đang ôm cái gối!

Thịnh tổng vô cùng buồn bực mở mắt, hất tay ném gối ôm xuống giường, ngồi dậy gọi cô: “Tử Thời.”

Anh gọi hai lần cô mới chạy vào, cầm một khối cứng trong tay, Thịnh Thừa Quang liếc nhìn thấy bên trên là định dạng trò chơi, nhất thời đại thiếu gia rời giường lên cơn bực bội: “Sáng sớm em không ngủ lại chạy làm gì?”

Tử Thời nói cho anh biết: “Không phải sáng sớm nữa, đã hai giờ chiều rồi....”

Thịnh tổng không đổi sắc mặt, vừa xuống giường vừa thuận miệng hỏi: “Vậy sao.....?”

Anh chỉ là muốn tìm cái bậc thang để xuống, Tử Thời còn cố tình tiến tới trước mặt nghiêm túc trả lời anh: “Đúng vậy, anh ngủ thật lâu! Em còn đang muốn hỏi anh có muốn ra sân bay tiễn Tề Quang hay không, nhưng anh mãi không dậy.....?”

Thịnh Thừa Quang đã đi tới phòng tắm, vẻ mặt vẫn không thay đổi, nhưng tai đã có chút hồng, anh đi vào trước sau đó quay đầu lại trừng mắt với người đang lăm nhảm kia một cái, Tử Thời im miệng lại, lè lưỡi, chạy ra ngoài.

**

Tối hôm qua vận động trước lúc ngủ quá mức tuyệt vời, đã rất lâu không được ngủ thật sâu một giấc, vào lúc này đã được ngủ đủ rồi, lại được tắm nước nóng, Thịnh tổng sáng khoái tinh thần đi ra khỏi phòng tắm, quả thật khí thế bừng bừng, lát nữa phải tiếp hai người họ Thịnh không muốn nhắc đến ở đây!

Anh vừa mặc áo sơ mi vừa đi ra ngoài, vui vẻ gọi cô: “Gọi điện thoại đặt bữa ăn, anh đói rồi!”

Tử Thời ngồi ở trên sofa vui đùa chơi cái trò chơi cứng nhắc kia, nghe vậy ngóc đầu lên ngại ngần nói: “À? Nhưng mà em không biết gọi sao cả.”

Thịnh Thừa Quang ngừng động tác trong tay lại, ngẩng đầu hỏi cô giọng nói vô cùng không tốt: “Từ sáng đến tận bây giờ, chưa ăn gì sao?”

“Ăn rồi!” Tử Thời biết anh ghét việc ăn uống và nghỉ ngơi không có quy luật, vội vàng thể hiện rằng mình chăm sóc bản thân rất tốt: “Đồ ăn tối hôm qua đưa tới còn nhiều, em ăn bánh ngọt rồi....Còn ăn dưa hấu nữa!”

Quả thực Thịnh Thừa Quang không biết nói với cô cái gì mới tốt, đứng ở đó nhìn cô rất lâu. Nhìn dáng vẻ cô ấy mà xem, chính mình cũng không biết ngồi vậy không tốt, cúi đầu, ôm gối trong tay, ngón tay bấm bấm phía trên.....Anh đi tới, ngồi xuống trên ghế sofa chạm vào cô, lấy cái trò chơi ở trong tay cô rút ra ném qua một bên, mắng một câu: “Chỉ biết chơi nhí!”

Anh mắng ra tiếng Tử Thời liền biết không sao, cọ cọ chui vào lòng anh, tựa vào nằm sấp trong ngực anh. Thịnh Thừa Quang thầm mắng cô cái người nghịch ngợm, ôm cô dời đến bên sofa, cầm điện thoại lên, mỗi một động tác là một lần chỉ dạy cho cô, tay anh cầm lấy tay cô dạy cô cách dùng room service(dịch vụ phòng) như thế nào.

Tử Thời chưa từng ở qua khách sạn, nhưng những chuyện như thế này chỉ cần có người dạy, thì có gì khó khăn? Rất nhanh cô có thể một suy ra ba, đã có thể gọi được một bữa ăn, còn hỏi có thể cho cô một con gà rán hay không?

Thịnh Thừa Quang sợ nếu nói thêm nữa chắc cô còn muốn cola với khoai tây chiên mát, lấy điện thoại đập máy.

Người ngồi trên đầu gối anh mới học xong kỹ năng mới, hào hứng vô cùng, rất có cảm giác thành công, Thịnh Thừa Quang nhân cơ hội khuyên bảo: “Rất dễ đúng không? Chẳng có gì khó khăn cả.”

Cô rất đồng ý gật đầu: “Ừm”

Anh sờ đầu cô, âm thanh thấp hơn một chút: “Em và người khác không có gì khác nhau, à, so với đa số mọi người thì thông minh xinh đẹp hơn một chút, em có thể bình tĩnh đối mặt và xử lý bất cứ chuyện gì, biết không?”

Anh đang dạy cô, khích lệ cô đối mặt với cuộc sống trong tương lai, nội tâm Tử Thời hiểu vô cùng rõ ràng.

Có phải chỉ cần cô học xong, anh có thể yên tâm rồi đi rồi phải không? Bởi vì không có ý định tham dự vào cuộc sống tương lai của cô, cho nên dạy cô bình tĩnh đối mặt một mình phải không?

Cô buồn bực ở trong lòng nhưng không dám hỏi, chỉ dùng sức làm nũng ở trong lòng anh.

Sự mềm mại yêu kiều của cô làm Thịnh Thừa Quang không chịu nổi, tay vươn vào giữa hai chân cô, ngón tay ấn mạnh vào da thịt trơn trượt trong đùi cô, dán vào bên tai cô hơi thở nóng hổi hỏi: “Có phải lại muốn hay không? Chỗ này không đau sao?”

Lần này cô nhảy lên ngay lập tức, cách xa anh ra.

Thịnh Thừa Quang cười lớn, đứng dậy muốn đuổi theo cô, nhưng mà thức ăn đưa tới rất nhanh, anh đành phải hít sâu ổn định lại một lúc, mới đi mở cửa.

**

Thật ra nếu cô không chạy thì Thịnh Thừa Quang cũng không muốn làm gì cả, trêu cô một chút thôi, hôm nay anh có rất nhiều việc cần xử lý.

Cô giành lấy phần gà rán đầy dầu mỡ kia ăn sạch sẽ, nóng lòng muốn được gọi thêm một phần nữa sau đó chạy đi tắm rửa thay quần áo, Thịnh Thừa Quang mở điện thoại di động tắt nguồn suốt đêm ra xem, vừa nhìn thì thấy có cả trăm cuộc gọi nhỡ.

Cũng may, không có cuộc gọi tới của nữ sĩ Thịnh Minh Hoa, xem ra Triệu Hoài Chương cũng không vô dụng như vậy.

Chọn mấy số quan trọng gọi trả lời, tất cả đều hỏi anh có phải điên rồi hay không? Thịnh Thừa Quang xoa xoa ấn đường đang rất bất đắc dĩ, Tử Thời thay xong quần áo chạy tới đây hỏi ý kiến của anh, xoay một vòng trước mặt anh.

Quần áo này là Thịnh Thừa Quang gọi người đưa tới tối hôm qua: váy màu xanh nhạt dài đến đầu gối, cắt may khéo léo, kiểu dáng đơn giản, nhưng mặc lên người rất xinh đẹp trẻ trung, vẻ mặt cô gái mười chín tuổi ngày thơ trong sáng, giống như quả táo xanh thấm đượm những giọt sương vào buổi sáng sớm.

Anh cúp cú điện thoại đang gào thét kia, đi tới hôn lên trán cô một cái, “Rất đẹp.”

Tử Thời cũng cảm thấy cái váy này rất đẹp, được anh khen, thỏa mãn cau cau cái mũi.

“Bây giờ đi đâu đây?” Cô hỏi anh: “Bây giờ chắc Tề Quang cũng đã lên đường rồi chứ?”

“Ừ, Cậu ấy bay lúc sáng.” Việc đưa tiễn đã thành thói quen của nhà họ Thịnh, lúc Tề Quang đi chắc chắn chen chúc rầm rộ, Thịnh Thừa Quang khẳng định phía bên châu Âu đã sắp xếp xong xuôi sẽ không có vấn đề gì, chẳng qua Tử Thời hỏi rất nhiều lần—“Em hình như nghĩ đến Tề Quang rất nhiều?” Anh nhướn mày hỏi.

Lời này làm Tử Thời có chút lúng túng, cô im lặng, nhỏ giọng nói: “Hi vọng cuộc phẫu thuật thành công.”

Thịnh Thừa Quang nắm chặt khuôn mặt nhỏ đang lộ vẻ quan tâm, nói: “Trong đoàn trị liệu của cậu ấy có mấy chuyên gia tốt nhất về phương diện cấy ghép tế bào, sẽ không có vấn đề gì. Nếu như thuận lợi, rất nhanh cậu ấy sẽ trở về, đến lúc đó anh dẫn em đi đón cậu ấy.”

CT

40. Chương 40

Editor: lila2211

Hiện tại Thịnh Thừa Quang ra cửa cũng phải mang theo hộ vệ, tài xế lái xe từ dưới hầm để xe lên đón bọn họ, anh kéo Tử Thời trực tiếp lên xe, sau đó trước sau là bốn chiếc xe chở hộ vệ cùng đi ra ngoài.

Đoạn đường này đi mất tới hơn một giờ, có đoạn đường vòng vèo, lượn vòng rồi lại lượn vòng... Tử Thời có chút choáng váng đầu óc, tựa vào trong ngực Thịnh Thừa Quang ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh dậy thì xe đã dừng lại ở một chỗ, Tử Thời xoa xoa mắt ngồi dậy, phát hiện bên ngoài trời đã tối, toàn bộ hộ vệ đứng trong gió đêm, không nhúc nhích, cũng không biết là đã đợi bao lâu.

“A... Sao anh không gọi em?” Cô quay đầu lại hỏi người đàn ông đang ngồi một chỗ xem văn kiện, oán giận nói.

“Nhìn em ngủ rất ngon.” Anh vừa đúng lúc xem xong tập tài liệu cuối cùng, khép lại tài liệu, gõ nhẹ vào cửa sổ xe, lập tức có hộ vệ mở cửa sổ xe thay họ.

“Đi thôi.” Thịnh Thừa Quang nói.

Tử Thời xuống xe đi theo sau liền phát hiện đèn đuốc sáng chói ở bốn phía, là một hội sở lớn trang trí xa hoa tráng lệ, nhìn ra phía xa, trong bóng đêm dãy núi nhấp nhô, rừng núi lớn kéo dài dằng dặc như một con dã thú an tĩnh chờ đợi con mồi... “Đây là... Chúng ta đang ở trong núi sao?”

Thịnh Thừa Quang từ cửa xe bên kia vòng tới, đưa tay dắt tay cô, cười nói “Ừ” một tiếng, “Mùa này trong núi có nhiều đồ để ăn, một lát anh nói chuyện cùng người khác, em chỉ cần ăn no thôi là được.”

Oa... Tử Thời hít sâu bầu không khí mới mẻ, cảm khái than thở: “Thế ngoại đào nguyên!” (Chốn bồng lai tiên cảnh)

Như vậy cũng đã vui vẻ đến thế rồi, Thịnh Thừa Quang dắt cô đi về phía trước, lắc đầu cười.

Đi qua hội sở ngập tràn ánh sáng xanh vàng rực rỡ, đến lúc vào trong một căn phòng riêng, Thịnh Thừa Quang không thể cười nổi nữa.

Ngồi trong phòng có ba người đàn ông, có hai người trong đó Tử Thời đã thấy qua trong bữa tiệc của Tề Quang, là Trịnh Phiên Nhiên cùng Ngôn Tuấn. Còn một người đàn ông xa lạ khác... Trịnh Phiên Nhiên và Ngôn Tuấn đều có diện mạo cực kỳ anh tuấn, nhưng người đàn ông đứng ở phía bên kia khiến cho người khác không thể dời đi tầm mắt được!

Khí chất đó giống như là ánh trăng sáng thanh tịnh trong đêm đông, cũng có thể là núi băng nghìn năm, sâu thẳm, làm cho người ta cảm thấy xa cách mà rét lạnh, không có cách nào đến gần anh ta, so ra thì Thịnh Thừa Quang quả thực là người đàn ông ấm áp rồi... Trên người núi băng tiên sinh mặc một bộ tây trang cắt may thủ công, giả bộ thông minh chính trực, gọng kính đặt trên sống mũi, anh ta đưa ngón trỏ ra đẩy nhẹ một cái, Tử Thời có cảm giác người đàn ông ấm áp nhà cô dường như hơi run rẩy.

“Thịnh tổng, đã lâu không gặp.” Núi băng cười rộ lên rất không có hình tượng.

Thịnh Thừa Quang ấm áp cười khổ: “Học trưởng, cái người này, cười một tiếng cũng làm chân mình mềm nhũn.”

“A, nguyên nhân không phải vì cậu trẻ hai mươi bảy phút đi!” Núi băng giọng hời hợt nói.

Thịnh Thừa Quang thoát nhìn hết sức bất đắc dĩ, kéo Tử Thời lại bên người, dịu dàng nhìn cô một cái, dùng âm thanh làm người ta nổi da gà nói: “Cô ấy ngủ thiếp đi ở trong xe, mình đợi cô ấy một lát.”

Trịnh Phiên Nhiên cùng Ngôn Tuấn ở đó không biết người nào cười trước một tiếng, chỉ thấy Ngôn Tuấn xa xa nâng chén về phía Thịnh Thừa Quang.

Đây là lần đầu tiên Tử Thời thấy Thịnh Thừa Quang lúng túng như thế, nhìn thấy một người xin khoan dung, cô đơn thuần, cho nên cảm thấy áy náy không dứt, lấy can đảm nói xin lỗi với núi băng: “Thật xin lỗi, là tôi không tốt... Tôi ngủ thiếp đi.”

Tử Thời vừa nói xong liền đỏ mặt, tay chân càng luống cuống hơn, lại còn phải giả bộ bình tĩnh. Núi băng nhìn cô một cái, nâng lên khóe miệng nói: “Không quan hệ. Có không ngủ tôi cũng sẽ tìm cái cớ khác để chinh cậu ta.”

Thịnh Thừa Quang ha ha cười, nói với Tử Thời: “Không sao, nói đùa với em đấy. Đây là học trưởng của anh lúc đi Anh du học, Trần Ngộ Bạch. Em đã qua thành phố C rồi đúng không? Cậu ấy ở đó.” Nói xong anh quay đầu nói với Trần Ngộ Bạch: “Thịnh Tử Thời.”

Trần Ngộ Bạch biết thân phận của Tử Thời, nhưng mà khi nghe cái họ này... Nhìn Thịnh Thừa Quang một cái, trong ánh mắt như viết mấy chữ “Cậu thật biến thái”!

Ngôn Tuấn ở bên kia nhìn không nổi, kêu Thịnh Thừa Quang cùng Tử Thời ngồi xuống, rót rượu cho Thịnh Thừa Quang, còn gọi cho Tử Thời nước trái cây.

Anh ta cười nói với Thịnh Thừa Quang: “Cậu nói có cuộc họp hội nghị gia tộc, mình cũng không nỡ để bà xã một người khổ cực ở nhà, vào lúc này cũng có người nói chuyện phiếm cùng cô ấy.”

“Vị đó nhà cậu sẽ dạy hư cô ấy.” Thịnh Thừa Quang hôm nay hình như là có ý định muốn ăn đòn.

Quả nhiên Trịnh Phiên Nhiên ở một bên lưỡi biếng châm chọc: “Được rồi Ngôn Tuấn, cậu cứ để Trần Ngộ Bạch hôm nay hung hăng dọn dẹp cậu ta một trận, chúng ta xem náo nhiệt sau đó ngoan ngoãn đóng phí tài trợ, tất cả mọi người sẽ không làm trễ việc.”

Thịnh Thừa Quang bị nói thẳng ra, cười cười vỗ nhẹ Tử Thời: “Em sang bên kia xem có muốn ăn gì không, bọn anh phải nói chuyện một lát.”

Tử Thời đặc biệt nghe lời, ngoan ngoãn chạy ra xa. Ngôn Tuấn thấy vậy liền cười cười nói với Thịnh Thừa Quang: “Tạ Gia Vân quả thực làm việc có chút tàn nhẫn, nhưng cậu cũng không cần làm mạnh tay như thế, nghe lời khuyên của người khác một chút đi... Cô ấy có năng lực đó sao?”

Thịnh Thừa Quang cười không đáp, để Trịnh Phiên Nhiên rót rượu ỉnh.

Trịnh Phiên Nhiên liếc anh một cái, không nhận được hỏi: “Thế bây giờ rốt cuộc là như thế nào?”

“Bên này nhà họ Thịnh bắt đầu lấy lại tinh thần, hai ngày nay đang ép hỏi mình. Nhưng mà bên kia cũng đã trở mặt, tạm thời không cần lo lắng hai nhà liên thủ.” Thịnh Thừa Quang tự rót ỉnh một ly rượu đầy.

Ngôn Tuấn biết nhiều hơn một chút truyện trong nhà Thịnh Thừa Quang, hỏi: “Cô cậu ở bên kia thế nào?”

“Cô ấy đang ở cử ở Châu Âu, tạm thời còn chưa biết. Nhưng mà cũng nhanh thôi, sẽ chẳng lâu gạt được lâu.”

Chờ đến khi nữ sĩ Thịnh Minh Hoa biết, nhất định sẽ có một cuộc gió tanh mưa máu (nguyên gốc: Tình Phong Huyết Vũ). Nhưng mấu chốt vẫn là những hạng mục hợp tác giữa hai nhà, mặc dù hai tháng này anh ở Thịnh thị liên tục cố gắng để củng cố địa vị, chuyện lần này cũng bởi vì anh mà ra, phạm là xử lý không tốt là ảnh hưởng đến lợi ích gia tộc, họ có thể công khai đẩy anh ra ngoài, mà lúc đó Tạ gia sẽ vui vẻ đem anh về lột da rút gân.

Cho nên hôm nay mới có việc này: Trịnh Phiên Nhiên chủ trì nhà họ Trịnh là gia tộc đứng đầu thành phố G, cha mẹ của Ngôn Tuấn thì không cần nói, nhà cậu ta điều hành tập đoàn Chu thị, rất có trọng lượng ở thành phố G. Cộng thêm Trần Ngô Bạch cố ý chạy tới đây, anh ta ủng hộ Thịnh Thừa Quang có nghĩa là sáu thiếu gia của Lương thị ủng hộ anh mà nói rộng ra là cả thành phố C đang ủng hộ anh. Có mấy người bọn họ, nhà họ Thịnh cùng nhà họ Tạ ít nhất cũng phải cân nhắc mới dám đụng vào anh.

Giữa mấy người này luôn luôn giúp bạn không tiếc cả mạng sống mà không cần nhiều lời, vừa cạ chén đã là cùng nhau giao hẹn. Uống hết một lượt, Thịnh Thừa Quang đứng lên tự mình rót rượu, Ngôn Tuấn nhìn chén được rót ít như vậy, đùa giỡn nói: “Tạ Gia Vân này thật sự là xinh đẹp nha, không cần đánh mà đã làm vũ khí của người khác phải hạ xuống, tiện nghi gì cũng chiếm.”

Trần Ngô Bạch cũng nghe nói chuyện Thịnh Thừa Quang vui vẻ nhảy vào bầu của vị hôn thê, lúc này lạnh lùng liếc học đệ một cái nói: “Cậu thật mất mặt.”

Thịnh Thừa Quang lại lắc đầu cười, “Mình biết. Nhưng là mình thiếu cô ấy.”

“Cậu ngủ cùng cô ta?” (thật là... @@) Trần Ngô Bạch lạnh lùng nói, Trịnh Phiên Nhiên cùng Ngôn Tuấn cười phá lên. Thịnh Thừa Quang nhìn người cách đó không xa đang xoa xoa tay nhìn bữa ăn đơn của mình một cái, thấp giọng nói: “Không phải, là chuyện khác.”

Cả ba người liền xem thường nhìn anh, Ngôn Tuấn ung dung nói với Trần Ngô Bạch: “Mình nghe Tần Tiểu Lục có nói ở bên đó các cậu có một người tính cách rất giống Tạ Gia Vân?”

“Cậu nói là Cố Minh Châu sao?” Trần Ngô Bạch nói nhẹ như mây trôi, “Ừ, không sai biệt lắm thì có năm phần giống Tạ Gia Vân.”

Thịnh Thừa Quang: “Học trưởng, cậu như thế là đang vũ nhục mình sao?”

Trần Ngô Bạch nhấp một ngụm rượu, “Ban đầu cũng là trong nhà Cố Minh Châu gặp chuyện không may, cũng chia tay với bạn trai, cũng là tìm người môn đăng hộ đối. Cậu cũng biết, nhị thiếu gia nhà họ Phương, Phương Phi Trì.”

Thịnh Thừa Quang chợt hiểu, Phương Phi Trì vốn là nhân vật phong vân ở thành phố C, sau lại không biết vì lý do gì chạy đến nước Mỹ, anh từng ở Wall Street (phố Wall) đánh thắng một trận giao đấu với cậu ta, kỳ phùng địch thủ, hiểu nhau không cần nói.

“Nhà họ Cố vốn là có liên quan đến xã hội đen, sau đó nhà xảy ra chuyện, Cố Minh Châu trước đưa em gái cho anh cả của mình, sau đó chị ta dựa vào anh cả cùng nhị thiếu gia nhà họ Phương, cứng rắn đưa công ty nhà họ Cố vốn trống rỗng ra thị trường. Trong lúc chị chạy sang Mỹ sinh con trai, nhị thiếu gia nhà họ Phương nuôi không công con không công hộ chị ấy trong sáu năm. Chuyện nhà chị ta được giải quyết, người

bạn trai kia cũng quay trở lại, Cổ Minh Châu sảng khoái đập nhĩ thiếu gia nhà họ Phương qua một bên, mang theo con trai cùng người yêu gương vỡ lại lành. Từ năm đó công ti của nhĩ thiếu gia nhà họ Phương bắt đầu hoàn toàn rút lui khỏi thị trường Trung Quốc.” Trần Ngô Bạch nói xong, liếc tiểu học đệ một cái. (Hai tiếng “học đệ” và “học trưởng” mình xin phép được giữ nguyên vì khi dùng tiếng việt thì hơi khó, bạn nào nghĩ ra từ khác dùng được thì hãy trả lời mình ở dưới bài nhé)

Thế có uống không?

Trịnh Phiên Nhiên chạm cốc với Ngôn Tuấn: “Thêm một đi, sáu phần giống Tạ Gia Vân.”

Thịnh Thừa Quang nghĩ lại về Phương Phi Trì, cũng là cảm khái không thôi.

Ngôn Tuấn liền hỏi Trần Ngô Bạch: “Đối phó với cô gái kỳ lạ này, Tam thiếu gia có kinh nghiệm gì hay truyền đạt lại cho Thịnh tổng của chúng ta hay không?”

Trần Ngô Bạch gật đầu một cái.

“Thật ra thì dùng một chiêu là đủ rồi.” Anh nhàn nhạt nói.

Ba người học đệ đồng loạt dôi mắt chờ anh ta nói tiếp.

“Đừng động tới cô ta.” Môi mỏng của núi băng tiên sinh khê mở.

Trịnh Phiên Nhiên cùng Ngôn Tuấn: “Phốc...”

Thịnh Thừa Quang: “Học trưởng, mình chắc chắn là cậu đang vũ nhục mình mà.”

Những món ăn kia quả thật rất ngon, đều là đồ ăn trong núi, được chế biến vô cùng tinh xảo. Có gà núi được nướng thơm, hai cái đùi gà được Tử Thời ăn hết, vẫn chưa thỏa mãn. Còn có các loại rau trộn hoặc xào, xanh non ngon miệng, Tử Thời gấp hết đĩa này đến đĩa khác, mỗi đĩa vài miếng. Hơn nữa măng mùa này rất non, thịt trộn với nấm và măng làm nhân bánh chèo, rất tươi ngon, trong chén chỉ có hai miếng nhỏ, Tử Thời mới ăn được hai chén ngưng ngưng muốn ăn nữa, lại lấy cái muỗng múc ăn cơm chan nước súp bào ngư... Cô ăn quá ngon rồi, mấy người đàn ông bên kia liên tiếp nhìn sang.

Người nọ nhà Trần Ngô Bạch cũng tham ăn, mấy đứa nhỏ nhà Trịnh Phiên Nhiên và Ngôn Tuấn ước chừng khoảng mười tuổi, ba người nhìn Thịnh Thừa Quang bằng ánh mắt thông cảm.

Thịnh Thừa Quang liền cười, gọi bồi bàn đến nói nhỏ với anh ta, bồi bàn đi đến chỗ Tử Thời chuyển lời cho cô. Tử Thời đầu tiên nghe xong có chút sững sốt, sau đó mặt hồng hồng, ngưng ngưng buông chén đĩa xuống.

Trên đường trở về, đầu óc xấu xa của Thịnh tổng vẫn nghĩ về chuyện ban nãy, cảm thấy thú vị, cố ý hỏi cô: “Đồ ăn ở nơi này có ngon không?”

Tử Thời thật thà gật đầu, lại nghiêm túc nói: “Về nhà em cũng sẽ ăn uống thật ngon, sau này anh không cần dắt em ra ngoài đi ăn đâu.”

Cô cảm thấy tại vì một bữa cô ăn ít, cho nên Thịnh Thừa Quang cố ý mang theo cô ra ngoài nói chuyện làm ăn.

Thịnh Thừa Quang cũng không có ý muốn tiếp tục trêu chọc cô.

“Anh đưa em tới chỗ để bọn họ xem một chút.” Người đóng phí tài trợ, ngài tổng giám đốc mới để cho bọn họ được ngắm nữ diễn viên chính một lần. “Ba người họ đều là bạn anh quen khi du học ở Anh. Những năm này có thể nói là quen biết không ít bạn, nhưng đến lúc tìm người đứng ra giúp đỡ lại không có nhiều lắm.”

“Trần Ngô Bạch...” Thịnh Thừa Quang sợ cô nhớ không rõ, cố ý giải thích: “Chính là người đeo kính đó.”

“Em biết.” Tử Thời tràn đầy nhiệt tình giành nói trước: “Người đàn ông núi băng! Anh biết không? Nhìn thấy anh ta em đã muốn vẽ truyện tranh cho thiếu nữ rồi.”

Thịnh tổng chột đen mặt, Tử Thời thấy vậy chột im lặng, ý bảo: Thịnh tổng, mời anh tiếp tục nói.

Anh nhẩn nhin, lại nhẹ giọng nói: “Năm đó cô của Trần Ngô Bạch gả một giáo sư nghèo góa vợ, lại có một con gái riêng, bị nhà họ Trần đuổi ra khỏi cửa, sau người Trần Ngô Bạch cưới lại chính là cô con gái riêng ấy, gặp không ít khó khăn. Ngôn Tuấn... là con trai của vị kia.” Sau khi Thịnh Thừa Quang giải thích với cô “Vị kia” là vị nào, ánh mắt Tử Thời nhất thời trợn tròn!

“Ngôn Tuấn vốn dĩ có một tương lai thật tốt, chính là vì nhà cậu ta chuyển từ chính trị sang buôn bán. Trịnh Phiên Nhiên là con trai lớn nhà họ Trịnh, Tân Cam mười sáu tuổi đã ở cùng cậu ta, phải qua mười năm hai người mới kết hôn được với nhau. Thời điểm Trịnh Phiên Nhiên cầu hôn đã dùng quyền lợi của mình mua một ngôi sao với giá trên trời, ngôi sao kia vĩnh viễn được gọi là “Tâm can.”

Thịnh Thừa Quang hình như không nói đùa, mà thật sự nghiêm túc.

Em xem, bọn họ cũng đã phải trải qua thật nhiều khó khăn, nhưng lại lãng mạn.

Cho nên giữa chúng ta không có gì là không thể.

Nhìn vẻ mặt cô ngơ ngác, trong lòng Thịnh Thừa Quang mềm mại, cầm một cái tay của cô, nhẹ nhàng hỏi: “Nghĩ gì thế? Nói cho anh nghe một chút.”

“Thật sự là... Quá lãng mạn! Em muốn vẽ thật nhiều truyện tranh cho thiếu nữ! Những thứ này cũng có cần thiết phải lãng mạn đến vậy không! Nhất định phải vẽ ra!” Đam mê đang ngủ yên của Tử Thời hoàn toàn thức tỉnh.

Mặt Thịnh tổng... hoàn toàn đen.

41. Chương 41

Thái độ của những người trong nội bộ nhà họ Thịnh đối với Thịnh Thừa Quang bắt đầu dao động, không còn tin tưởng, nhà họ Tạ bên kia đang ép sát dần từng bước, nhất thời Thịnh thị bắt đầu sợ bóng sợ gió, liên tiếp có nhiều người cố gắng liên lạc với Thịnh Minh Hoa đang ở Châu Âu. Thịnh Minh Hoa lớn tuổi như vậy còn sinh con, ở cử tận hai tháng, hết thời gian ở cử thì người bên cạnh cũng chăm sóc cực kỳ cẩn thận, cộng thêm Triệu Hoài Chương có ý phong tỏa tin tức, đợi đến khi bà biết được, thành phố G cũng đã vào thu.

Vốn dĩ Tề Quang thuận lợi phẫu thuật thành công, con trai mới sinh khỏe mạnh đáng yêu, Thịnh Minh Hoa đang cảm thấy ngày trong nắng ấm, cuộc sống hạnh phúc, ngay lập tức như trời đất tối tăm.

Dưới cơn nóng giận bà gọi điện thoại cho Thịnh Thừa Quang, cuộc gọi vừa thông đã điên cuồng hét lên: “Lúc này cháu điên rồi phải không?!”

“.....Cô.”

“Cháu có muốn giải trừ hôn ước đi nữa cũng phải từ từ chứ? Hiện tại là cái gì?! Tạ Gia Vân đào hố cháu liền nhảy xuống?! Bây giờ cô ta phải tay sạch sẽ, cháu thì sao? Cháu có biết nhà họ Thịnh bây giờ không có bất kỳ ai có ý định bảo vệ cháu hay không?”

Thịnh Thừa Quang cố gắng giải thích: “Tạ Gia Vân không có đào hố, cô ấy chỉ thả mồi câu.”

“Vậy cháu liền ăn?!”

“Dạ, ăn.”

Thịnh Minh Hoa thực sự không dám tin: “Cháu biết đó là mồi nhử mà cháu còn ăn? Thịnh Thừa Quang mất cháu bị mù sao?!”

“Không phải,” giọng nói Thịnh Thừa Quang vậy mà hết sức dịu dàng, “Chẳng qua là.....Mồi ăn quá ngon.”

“.....Thịnh , Thừa, Quang!”

Toàn bộ khí thế của nữ sĩ Thịnh Minh Hoa bùng phát, trách mắng khoảng một phút đồng hồ, Thịnh Thừa Quang vô cùng im lặng nghe hết, khi bà kiệt hơi thở tức giận mới lạnh nhạt nói: “Vốn định hỏi một chút cơ

thể cô thế nào rồi, bây giờ xem ra cô hồi phục rất nhanh. Cháu nghe nói tình trạng của Tề Quang rất tốt, bảo bảo đầu ả, nó khỏe không?”

Thịnh Minh Hoa không trả lời, im lặng rất lâu.

Nhất thời trong điện thoại chỉ có tiếng thở đê nén của bà.

Đợi bà mở miệng lần nữa thì trong giọng nói đã mang theo sự nức nở sụp đổ: “Thừa Quang.....Làm sao cháu trở thành như thế này?”

Là đứa trẻ đầu tiên bà đặt hết tình cảm của mình, ở đây dạy dỗ như thế nào cũng sợ không ổn thỏa, tìm hiểu rất nhiều, quyết định đưa đến trường học tốt nhất ở nước ngoài để đào tạo chuyên sâu, bà có nhiều mong đợi với anh như vậy, được như bây giờ thực sự không dễ dàng, cuối cùng mới đưa tập đoàn Thịnh thị nhiều năm do bà quản lý giao vào trong tay anh, vậy mà mới mấy tháng ngắn ngủi, anh làm sao có thể làm nó lâm vào tình cảnh này?!

“Cô,” Sự đau lòng của cô anh cũng làm Thịnh Thừa Quang xúc động, âm thanh anh rất thấp, chân thành tha thiết: “Cháu cũng không còn cách nào.”

Thịnh Minh Hoa bi phẫn (đau buồn phẫn nộ): “Cái gì gọi là cháu không còn cách nào? Làm sao cháu có thể không có cách nào hả Thừa Quang?”

“Cô hãy nghe cháu nói,” giọng nói Thịnh Thừa Quang vừa thấp lại vừa mềm mỏng: “Cô xem, cô bảo cháu chia tay, cháu làm theo. Cháu tiếp nhận Thịnh thị, hai tháng này cháu bận rộn như vậy, người cũng nhanh chóng phát điên rồi, nhưng chỉ cần có thời gian cháu sẽ nghĩ ngay tới cô ấy. Tách ra cũng không làm cho cháu lãng quên cô ấy, cháu càng ngày càngkhông ổn, sau đó phát hiện....chỉ cần thấy được cô ấy là tốt rồi.” Anh dừng một chút, mới nói: “Ngay từ lúc đầu khi cháu quyết định bốn cột tình cảm của cô ấy.....Cô, có phải do lúc bắt đầu cháu đã quá ác độc, cho nên hiện tại trừng phạt cháu? Thực sự không còn cách nào khác, cháu.....Không kìm hãm được.”

Thịnh Thừa Quang.....bất lực nói.

Sự bất lực của Thịnh Thừa Quang Thịnh Minh Hoa chưa từng gặp, nhưng mà bà đã từng thấy của bản thân—đó là khi bà phát hiện trợ lý của mình ôm đứa bé của chồng bà, bà cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, sau đó đột nhiên giận dữ, tiếp đó.....vô cùng bất lực.

Có phải khi đó bà quyết định sai lầm hay không, cho nên bây giờ trừng phạt bà đối mặt với một Thừa Quang như vậy?

Không kìm hãm được, đối với bà và Thừa Quang mà nói, đúng là trừng phạt nặng nhất rồi.

“Thừa Quang.....Bây giờ là cháu đang đùa giỡn ta sao?” Thịnh Minh Hoa xoa trán, run giọng chất vấn đứa cháu yêu thương.

Giọng nói Thịnh Thừa Quang vô cùng bất đắc dĩ: “Nếu như hiểu thành làm nũng, trong lòng cô có thể dễ chịu hơn một chút hay không?”

“Cháu chưa từng một lần làm nũng với ta, từ nhỏ đến lớn, một lần cũng không có.”

“Bởi vì trước đây không có muốn điều gì. Cô, lần này cháu cầu xin cô, trước mắt cháu đã dùng trứng chọi đá, xin cô ít nhất hãy duy trì trung lập, nếu không cháu sẽ gục ngã.”

Thịnh Minh Hoa.....không nói lời nào cúp điện thoại.

**

Thịnh Thừa Quang lấy được sự cho phép ngầm, thở phào nhẹ nhõm, còn Thịnh Minh Hoa đang ở Châu Âu cách đó rất xa đang nổi trận lôi đình.

Sau khi Triệu Hoài Chương bị bại lộ đã bị đuổi ra khỏi nhà, lúc này người làm cũng không dám đi gọi ông, sợ đổ thêm dầu vào lửa, không thể làm gì khác hơn là tìm cứu binh khác.

Nghe báo Tề Quang tới, Thịnh Minh Hoa đang thịnh nộ cũng phải lấy lại cảm xúc, bà soi gương sửa lại tóc, rất vất vả bỏ đi vẻ mặt cau kỉnh hậm hực, hít một hơi thật sâu đi ra khỏi phòng ngủ.

Bà đi chậm rãi từ trên cầu thang xuống, thấy Tề Quang đang ngồi ở phòng khách dưới lầu, cách đó không xa là nôi của trẻ con, Tề Quang nhìn em trai ruột đang ngủ say, ánh mắt và vẻ mặt vô cùng dịu dàng.

Lòng của Thịnh Minh Hoa cũng không khỏi trở nên mềm mại.

“Con sao dậy sớm vậy?” Bà đi tới bên cạnh cậu, “Không phải bảo con nghỉ ngơi nhiều sao?”

“Bác sỹ bảo con có thể đứng lên đi lại một chút.” Lúc nói chuyện Tề Quang có vẻ yếu ớt, hiện tại tạm thời không nhìn ra được rõ ràng tác dụng của cuộc phẫu thuật với bệnh của cậu, chỉ là mấy tháng nay cậu gầy đi nhiều, quần áo đã có chút rộng, dáng vẻ yên lặng ngồi ở chỗ đó làm người khác nhớ đến thiên sứ trong truyện cổ tích có thể bay lên bất cứ lúc nào.

Thịnh Minh Hoa đối với đứa con trai này áy náy rất nhiều, lúc này sẽ không tức giận, đi qua ngồi xuống bên cạnh, vuốt vuốt tóc cậu, dịu dàng nói: “Mới vừa rồi con suy nghĩ gì thế? Say sưa như vậy.”

Tề Quang nhìn em trai đang ngủ say trong nôi, cười vô cùng dịu dàng: “he reminds me of someone.”

42. Chương 42

Vào buổi tối đến lúc đi ngủ, muốn nói gì thì nói tối nay Thịnh tổng nhất quyết tuyên bố quyền sở hữu một chút, vừa đúng lúc Tử Thời bị dạy dỗ ngay cả mấy tính cũng không dám mở, lên giường từ rất sớm, Thịnh Thừa Quang sau khi bước ra khỏi phòng tắm liền ép lên người cô, vừa trêu chọc vừa ăn.

Tay sờ đi lên, trên người cô chỗ nào cũng đều mềm mại, xúc cảm rất tuyệt! Bình thường cô cũng không thích vận động, nhưng eo vẫn rất nhỏ, bây giờ vùng eo nhỏ kia càng mềm mại hơn, làn da trắng nõn như mỡ đông, sau khi Thịnh Thừa Quang xoa bóp lên liền cảm giác ngón tay mình như sắp tan chảy, so với hai tiểu bạch thỏ phía trên vẫn làm anh yêu thích không muốn buông tay.

Anh ép vào trong người đang nằm nghiêng kia, hướng đến tai cô thổi hơi nóng: “Em mập thêm chút nữa đi.....sờ rất thoải mái.....”

Tử Thời đẩy anh, hai tay ôm lấy bụng, mặt đỏ tới tận mang tai, không chịu cho anh sờ.

“Ngoan nào.....buông tay.....” Thịnh Thừa Quang dụ dỗ cô: “Đã bao lâu rồi anh không đụng chạm em, hả?”

Lời nói của anh làm trong đầu Tử Thời chợt vụt qua, suy nghĩ bỗng nhiên hiện lên, dần dần nhớ lại, cố gắng dùng sức tính toán cẩn thận thêm lần nữa.....Mới vừa rồi gương mặt còn đỏ tươi thẹn thùng như hoa đào trong phút chốc trở nên tái nhợt.

Nhưng lần này Thịnh Thừa Quang rất vội vàng, thực sự đã lâu không có chạm qua cô, lúc này đang ý loạn tình mê, hoàn toàn không nhận thấy cảm xúc khác thường của cô, nôn nóng đè nặng lên người đang nằm nghiêng kia, đẩy một chân cô ra phía trước, anh nhấn eo một cái chen vào.

Tử Thời bị anh *** mới lấy lại tinh thần, chỗ phía dưới cảm giác căng trương khó chịu, vừa nóng lại vừa có chút thoải mái, trong lòng bỗng nhiên sợ hãi, cô hừ nhẹ đưa tay ra sau đẩy anh, rất dùng sức: “Không cần.....anh nhẹ một chút!”

Vốn dĩ cái tư thế này anh không thể đi vào hoàn toàn, hơn nữa cô nằm nghiêng như vậy càng thêm chặt chẽ, Thịnh Thừa Quang hoàn toàn không thể nào động được, trên trán đã thấy mồ hôi nóng, chỗ phía dưới bị cô hút lấy đều đã tê dại, anh hôn nhẹ lên lỗ tai cô, vừa thở hổn hển vừa thấp giọng cười nhạo cô: “Yếu ớt quá!”

Trong lòng Tử Thời sợ hãi, ra sức đẩy anh, Thịnh Thừa Quang bị cô đẩy càng thêm hứng thú, dùng sức động mạnh mẽ, hai người cứ ôm ờ như vậy kết thúc một lần. Nhìn cô không được tự nhiên, vậy mà ngược lại cảm thụ càng thêm kích thích và mất hồn, lần cuối cùng như có một dải ánh sáng trắng hiện lên trước mắt Thịnh Thừa Quang ,sau khi kết thúc anh còn chưa kịp thở đã nghiêng qua vai cô hỏi: “Em sao vậy?”

“.....” Tử Thời cắn ngón tay của mình không nói câu nào, nhắm mắt co người lại, cơ thể vẫn còn hơi run run.

Thịnh Thừa Quang thấy cô không thoải mái, cũng không hỏi nhiều nữa, trở lại chỗ cũ đè ép lên cô một chút, anh có ý muốn tới lần thứ hai, nhưng ngay lập tức Tử Thời chui vào lòng anh bảo đi ngủ, sử dụng tất cả

vốn liếng làm nũng ăn vạ.....Thịnh Thừa Quang đã bao giờ được hưởng thụ qua sự đối xử như thế này? Còn tưởng là cô đang đau lòng vì gần đây anh mệt mỏi ngủ ít, ngây ngất ôm cô vào lòng an ủi một lúc, lại ôm cô đầy yêu thương đi vào phòng tắm dọn dẹp.

Trước khi đi ngủ thực sự, Thịnh Thừa Quang ôm tiểu bạch thổ lộ khéo léo của nhà anh, tay vuốt ve lưng cô, cô thoải mái phát ra tiếng lẩm bẩm mơ màng từ trong cổ họng, đột nhiên Thịnh Thừa Quang cảm thấy.....Ăn no được một nửa như vậy cũng không tệ, không có cạn kiệt sức lực sau khi liều chết triển miên, thực sự giống như một đôi vợ chồng sớm chiều bên nhau, dù sao vẫn còn rất nhiều thời gian.

Nghĩ tới đây, anh âm thầm cười nhạo chính mình.

Cô gái nhỏ núp trong lòng anh, nhắm mắt lại, giống như đã ngủ rồi, Thịnh Thừa Quang cúi đầu hạ xuống giữa hai đầu lông mày cô một nụ hôn ngủ ngon, thỏa mãn nhắm mắt lại cùng cô đi vào giấc mộng.

**

Sáng sớm hôm sau, Thịnh Thừa Quang thức dậy đúng giờ, Tử Thời vẫn còn đang ngủ, anh làm xong điểm tâm vào gọi cô, cô vẫn không chịu rời giường, vội đầu cuộn vào trong chăn.

Thực ra thì Thịnh Thừa Quang muốn hỏi cô có nhớ ngày hôm qua là ngày gì hay không? Nhưng lại sợ cô không nhớ ra, ngược lại sẽ tự gán lấy đả kích sau khi anh hỏi. Hôm nay có công việc rất quan trọng, anh phải giữ tâm trạng vui vẻ.

Hôn nhẹ lên người còn đang ngủ nướng, dặn dò cô ngủ thêm một lúc nữa thì thức dậy ăn sáng, sau đó anh tràn đầy sức chiến đấu ra khỏi cửa chuẩn bị đối mặt với những chuyện gay go kia.....Tâm tình của anh cũng rất vui vẻ.

Tâm tình Thịnh Thừa Quang vui vẻ ra khỏi nhà, âm thanh cửa chính bị đóng lại truyền tới trong phòng ngủ, người vừa rồi còn không mở nổi mắt đã ôm chăn ngồi dậy, cô ngồi đó ngây ngẩn một lúc, xuống giường, cũng ra khỏi cửa.

Tử Thời đi bệnh viện, trực tiếp đến khoa phụ sản.

Lúc tối hôm qua, Thịnh Thừa Quang bảo đã lâu không đụng đến cô, làm cô bỗng nhiên nhớ đến.....hình như kinh nguyệt của cô đã lâu chưa tới.

Lúc còn ở cùng anh là vì sinh con cứu Tề Quang, đương nhiên sẽ không dùng biện pháp tránh thai, sau này tách ra không còn ở chung, mấy tháng nay bình hoàng mã loạn (chiến tranh loạn lạc, ý là nhiều việc rối loạn xảy ra), khi anh về đến nhà cũng đã rất khuya, quả thực rất lâu chưa làm chuyện kia, trong trí nhớ tỉnh táo của cô trừ tối hôm qua ra.....hình như là từ đêm bữa tiệc tiễn Tề Quang.

Là đêm đó sao? Là vì hoa hồng đêm đó thật đẹp, hạnh phúc của cô quá ích kỷ sao? Tử Thời ngồi bên ngoài khoa phụ sản chờ kết quả kiểm tra, ý nghĩ lo lắng không thôi.

Vị y tá hướng dẫn đi cùng dịu dàng nói với cô những gì, một câu cô cũng không nghe vào.

Thịnh Thừa Quang đã từng nói sẽ nuôi dưỡng đứa bé của cô, nhưng đó dựa trên cơ sở sắp xếp dùng đứa trẻ rõ ràng, bây giờ cuộc phẫu thuật của Tề Quang đã kết thúc thành công, nếu như cô thật sự mang thai, vậy anh còn muốn đứa nhỏ này hay sao?

Nếu anh muốn, tình hình bây giờ đã bết bát như vậy rồi, đứa bé này có mang thêm phiền phức cho anh hay không?

Còn có về sau.....Có phải cô vẫn phải làm giống như trong hợp đồng khi trước, sinh ra đứa bé liền rời đi?

Phải rời khỏi đứa trẻ của cô sao? Tay của Tử Thời đặt trên bụng mình.....Còn có, nếu như anh không cần thì sao?

Trước mắt không rõ, tim cô đau dữ dội, gần như không thở nổi, bỗng nhiên y tá hướng dẫn đứng lên, trong lúc hoảng hốt Tử Thời nghe được giọng của cô ấy cười gọi một tiếng: “Bác sỹ Trâm!”

Tử Thời ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên là Trâm Hiên đang đứng ở trước mặt.

Vẻ mặt Trầm Hiên khi thấy cô cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, ngồi xuống trước người cô, nhìn cô thận trọng: “Tử Thời? Cô khó chịu chỗ nào? Sắc mặt sao lại kém như vậy?”

Đôi môi Tử Thời giật giật, không nói ra lời, Trầm Hiên nhìn về phía cô y tá hướng dẫn đứng một bên, cô y tá hướng dẫn không muốn nói thẳng, ý bảo anh nhìn sau lưng.

Trầm Hiên nhìn khoa phụ sản sau lưng các cô, sắc mặt thay đổi ngay tức khắc, “Tử Thời cô.....À?”

Tử Thời hoảng loạn khép mắt, lúc này y tá khoa phụ sản đưa báo cáo ra ngoài, y tá hướng dẫn nhận lấy, lại bị bác sỹ Trầm người luôn dịu dàng nho nhã chộp giành lấy.

Trầm Hiên dẫn Tử Thời tới phòng làm việc của anh.

Rót cho cô ly nước nóng, anh suy nghĩ lại còn cẩn thận hỏi cô: “Cô uống sữa nóng không hay uống thứ khác?”

Lúc này sắc mặt Tử Thời đã khôi phục lại một chút hồng hào, lắc đầu nhẹ giọng nói: “Uống nước là được rồi.”

Trầm Hiên tưởng cô không thoải mái: “Là phản ứng khi có thai sao? Cảm thấy không thể chịu được mùi thức ăn?”

Anh hỏi đến vấn đề này, khiến Tử Thời còn chưa phản ứng kịp với tin mình mang thai càng thêm muốn khóc, nước mắt lưng tròng lắc đầu, lại gật đầu.

Trầm Hiên nhìn thấy cô như vậy cũng không đành lòng, giọng nói nhẹ nhàng khuyên cô uống chút nước ấm, bình tĩnh trở lại.

Tử Thời đang cầm ly nước nóng ngẩn người, rất lâu, cô phục hồi lại tinh thần, nói đứt quãng với Trầm Hiên: “Lúc trước có một khoảng thời gian tôi không muốn ăn.....Nhưng mà bây giờ ăn rất nhiều, mập lên rất nhiều.”

“Những tháng này đúng là lúc nên bổ sung thêm dinh dưỡng, thai nhi lớn nhanh, cô phải chú ý ăn uống.” Trầm Hiên nói xong lại than thở: “Tại sao lúc không muốn ăn lại không biết đến bệnh viện làm kiểm tra vậy?”

“Tôi không biết.” Tử Thời cúi đầu thấp. Kinh nguyệt mỗi tháng cô cũng không chính xác, có đôi khi hai tháng cũng chưa tới, cho tới bây giờ không có ai quan tâm đến việc này của cô, ngay cả cô cũng quen rồi. Nghe Trầm Hiên thở dài, trong lòng cô cũng không khỏi căng thẳng, hỏi: “Bản kiểm tra của tôi có vấn đề gì sao?”

“Không có, rất tốt.”

Khi nói “rất tốt”, vẻ mặt của Trầm Hiên một chút cũng không thấy tốt. Anh biết nhiều hơn so với Tử Thời, anh biết hiện tại Thịnh Thừa Quang đã vô cùng khó khăn, lại thêm đứa bé này nữa.....Quả thực họa vô đơn chí.

“Nếu cô phát hiện sớm một chút thì tốt rồi,” Trầm Hiên nhìn đứa trẻ đã thành hình trên tờ siêu âm màu, vẻ mặt rất phức tạp than thở: “Đã được mười ba tuần.”

Thai nhi mười ba tuần, gan đã bắt đầu sản xuất ra mật, thận bắt đầu bài tiết nước tiểu đến bàng quang, thần kinh cảm xúc cũng đã hình thành, ngón tay cũng đã có thể nắm chặt rồi.

Một đứa bé đã thành hình.....Trầm Hiên hiểu rõ Thịnh Thừa Quang, cho nên càng hiểu rõ chuyện này thực sự rất khó xử, anh cũng không dám tưởng tượng về mặt của Thịnh Thừa Quang sau khi biết việc này.

Anh nói ý ở ngoài lời tất nhiên Tử Thời không hiểu được, bây giờ cả người cô đều rối loạn, không biết nên làm thế nào cho phải.

Cô chỉ nghĩ đến Thịnh Thừa Quang.

“Anh sẽ nói cho anh ấy biết sao?” Cô hỏi Trầm Hiên, “Anh không thể nói cho anh ấy, đúng không?”

Trầm Hiên thực sự không dám đối mặt với ánh mắt của cô, khép mắt lại thấp giọng nói: “Xin lỗi.”

Phải, anh phải nói cho Thịnh Thừa Quang, cho dù chuyện này khó khăn, vẫn phải do Thịnh Thừa Quang xử lý.

Tử Thời nở nụ cười miễn cưỡng, an ủi anh: “Không sao. Dù sao chính bản thân tôi cũng không dám nói cho anh ấy, anh nói đi thôi.”

Trầm Hiên im lặng gật đầu, nói thêm: “Cô không cần suy nghĩ quá nhiều, tất cả mọi việc hãy giao cho Thịnh Thừa Quang, cậu ấy sẽ xử lý tốt.”

Tử Thời cười cười, lúc này đã tự nhiên hơn nhiều, “VẬY TÔI VỀ ĐÂY.” Cô nói.

**

Hai người cùng nhau đi xuống lầu.

Thật ra trong lòng Trầm Hiên cũng không dễ chịu, anh biết từ đầu Tử Thời không biết gì cả, vô duyên vô cớ bị cuốn vào, nếu Thịnh Thừa Quang là chủ mưu thì anh chính là đồng lõa. Trước đây còn có thể nói là vì Tề Quang, bây giờ thì tính sao?”

Hai người có tâm sự riêng, đi từ cửa chính bệnh viện đi ra cũng không chú ý nhiều, tâm tình của Trầm Hiên phức tạp, xe Tử Thời chạy đi ra ngoài, anh vẫn đứng tại chỗ cửa, như vậy mới khiến anh nhìn thấy ngoài cửa lớn bệnh viện có rất nhiều người vây quanh, tất cả đều cầm trường thương đoản pháo trong tay (pháo ngắn súng dài, chắc là các nhà báo đã chuẩn bị đầy đủ dụng cụ nghênh đón.=_=_).

Xe Tử Thời vừa chạy đến cửa lớn thì bị đám người kia ngăn cản phải dừng lại.

Hôm nay Tử Thời lặng lẽ ra ngoài, gọi cho chú Lý tài xế của biệt thự bên kia, chú Lý không có kinh nghiệm để phòng bọn chó săn, thấy người khác ngăn cản xe, còn có người leo lên trước mui xe để chụp ảnh bên trong, ngay lập tức chú đẩy cửa xe đi xuống, lớn giọng kêu bọn tránh ra.

Lần này tiện nghi lớn rồi, nhiều phóng viên nam nhân cơ hội từ buồng lái xông tới, giơ camera lên chụp liên tục người ngồi trên ghế phía sau!

Tử Thời giơ hai tay che mặt theo bản năng, ôm đầu rúc vào phía trong, có người chồm lên kéo tay của cô ra, cô thét chói tai, uống công co lại trong chỗ ngồi.....Trong ngoài xe đều vô cùng hỗn loạn.

Thật may là Trầm Hiên gọi các nhân viên an ninh của bệnh viện tới, kéo những phóng viên vây quanh xe ra, Trầm Hiên mở cửa xe ôm người bên trong ra, vội vàng sai bước trở vào bệnh viện.

Thu xếp ổn thỏa cho Tử Thời ở trong phòng nghỉ của mình, Trầm Hiên sốt ruột gọi điện thoại cho Thịnh Thừa Quang. Lúc ấy Thịnh Thừa Quang vừa kết thúc một cuộc họp hội đồng làm tâm tình anh rất nặng nề, giọng nói khi nhận điện thoại vô cùng mệt mỏi: “Bác sỹ Trầm, có gì muốn làm?”

“Tử Thời đang ở chỗ tôi,” Trầm Hiên lời ít ý nhiều nói rõ tình hình: “Mới vừa rồi cô ấy bị rất nhiều phóng viên vây ở cửa bệnh viện, chỉ sợ chụp được không ít ảnh đầu.”

Thịnh Thừa Quang cũng không hỏi những phóng viên này, đầu tiên anh hỏi là: “Cô ấy sao rồi? Tại sao đến chỗ cậu?”

Trầm Hiên quay đầu lại liếc nhìn cô gái đang nằm mê man trên ghế sofa trong phòng nghỉ, âm thanh rất thấp nói với người đầu bên kia điện thoại: “Cô ấy mang thai.”

**

Tác giả có lời muốn nói: Thịnh tổng (ngoắc tay dịu dàng): tác giả, người tới đây, ta có mấy vấn đề cần người giải đáp

Tác giả (vui sướng chạy tới): tới đây~~ muốn ta giải đáp gì hả Tiểu Quang Quang

Thịnh tổng (thiên mã lưu tinh quyền): làm việc nên không cho ta ăn thịt phải không! Ăn thịt liền mang thai đúng không! Mang thai lại không để cho ta là người đầu tiên biết hả!

Tác giả (khóc bị đánh bay): Ta.....nhất.....định.....sẽ.....trở.....về.....

43. Chương 43

Lúc Trầm Hiên đi vào cực kỳ nhẹ nhàng, tuy đóng cửa cực kỳ khê nhưng Tử Thời vẫn tỉnh dậy.

Khi cô mở mắt, thần sắc trong mắt cực kỳ mê mang, một lát sau ánh mắt liền thay đổi. Trầm Hiên sợ kích thích cô, không có tiến đến, đứng ở cửa nhẹ giọng gọi tên cô: “Tử Thời?”

Tử Thời ngồi dậy, kinh ngạc nhìn Trầm Hiên hỏi: “Anh đã nói với anh ấy sao? Thịnh Thừa Quang.”

Trầm Hiên ngăn người, “Ừ” một tiếng.

“Anh ấy... có nói gì không?” Ánh mắt của cô rất sáng, vẻ mặt cực kỳ mong đợi, lại như không đành lòng.

“Là như vậy,” Trầm Hiên dừng một chút mới nói tiếp: “Bây giờ bên ngoài bệnh viện đầy ký giả, nếu nói vào lúc này mà cậu ấy có thể đến...”

“Em hiểu.” Tử Thời không muốn nghe tiếp, và cũng không có cách nào nghe tiếp, cô vội vàng cắt đứt lời anh ta: “Em không quan trọng, đợi đến khi nào ký giả đi hết em sẽ đi. Anh ấy không cần tới đây.”

Mặc dù cô đã cố gắng hết sức để che giấu khủng hoảng, giả bộ bình tĩnh, nhưng Trầm Hiên sao có thể không nhìn ra?

“Tử Thời,” Anh thay bạn tốt giải thích: “Thừa Quang hỏi anh tình hình của em, cậu ấy rất lo lắng cho em, là anh nói cho Thừa Quang biết em không sao, bảo cậu ấy không cần tới đây... Tình hình bây giờ đang gây khó dễ cho cậu ấy.”

“Là em làm khó anh ấy sao?” Tử Thời hỏi, “Đứa bé này sẽ càng làm khó cho anh ấy đúng không?”

Nhà họ Thịnh cùng nhà họ Tạ ngoài mặt tốt đẹp để giúp cho hạng mục hợp tác giữa hai nhà cũng tốt đẹp, nhưng bên trong khẳng định là đang cố gắng hết sức để tìm nhược điểm của đối phương, đẩy sai lầm lên đầu đối phương. Một trận này Tạ Gia Vân không lộ mặt mũi, hoàn toàn trốn tránh, trong bữa tiệc Thịnh Thừa Quang trước mặt nhiều người như vậy mang Tử Thời đi, mất hết mặt mũi, hiện Tử Thời lại bị đưa đến bệnh viện... Tình huống này xảy ra, đứa bé này có mặt khẳng định là chứng cứ rành rành gây bất lợi cho Thịnh Thừa Quang.

Trầm Hiên lo lắng đến mức ruột gan cũng thất lại.

“Bác sĩ Trầm, nói cho em biết, là như thế có đúng không?” Tử Thời rất nghiêm túc hỏi, kiên trì muốn nghe câu trả lời. Cô không hiểu nhưng cô thực sự rất muốn biết.

Trầm Hiên đi tới ngồi xuống bên cạnh Tử Thời, nghiêng thân thể về phía trước, hai tay khoanh lại như đang nhớ lại chuyện gì. Một lúc lâu sau anh mới nhẹ nhàng nói: “Từ nhỏ anh đã biết Thịnh Thừa Quang, cậu ấy cho tới bây giờ cũng chưa từng có một lời nhờ cậy anh làm gì... Em cũng biết, tính cách của Thừa Quang, khó gần như vậy, chưa bao giờ dễ dàng nói chuyện được cả. Anh nghĩ... Hình như chỉ có hai lần là ngoại lệ. Lần đầu tiên là lúc Tề Quang ngã bệnh, khi đó anh đang ở nước ngoài, mấy năm đó anh gặp chuyện không muốn trở về, là cậu ấy tự mình bay đi tìm anh, nhờ cậy anh làm người chủ trì tổ chữa bệnh cho Tề Quang. Lúc đó anh có hỏi cậu ấy: ‘Thịnh Thừa Quang, cậu cũng có một ngày phải đi nhờ cậy người khác? Cậu ấy đã trả lời: ‘Có vài người còn quan trọng hơn cả chính bản thân mình.’ ” Trầm Hiên quay đầu nhìn về phía bên cạnh Tử Thời: “Tử Thời, lần thứ hai chính là mới vừa rồi, cậu ấy lo em bị dọa sợ, nhờ anh chăm sóc em cẩn thận.”

“Anh nói cho em nghe những điều này không phải có ý gì khác,” Giọng anh êm ái, “Chỉ là muốn nói cho em biết: Thịnh Thừa Quang rõ rChương 43(2)

Editor: lila2211

Chỉ chốc lát sau Thịnh Thừa Quang đã kêu đội hộ vệ đi đón Tử Thời, Trầm Hiên tự mình đưa xuống lầu, lên xe.

Về đến nhà, Thịnh Thừa Quang vẫn chưa trở lại, Tử Thời đi đến ngồi trên ghế sa lon nghỉ một lát, cảm thấy hơi lạnh, lại chạy về phòng ngủ nằm trên giường. Chợt Tử Thời nhớ đến mình hôm nay còn chưa có ăn cơm, lại vội vội vàng vàng chạy đi tìm đồ ăn.

Trong nhà không có sẵn thức ăn, cô không dám tùy tiện ăn linh tinh để lấp đầy bụng như trước, liền gọi điện thoại cho nhà hàng trước Thịnh Thừa Quang hay đặt mang đồ ăn đến.

Vì vậy mới có cảnh lúc Thịnh Thừa Quang trở lại, không như anh tưởng tượng có một người con gái yên lặng nằm trên giường khóc, mà lại là ngồi trước bàn ăn cơm. Trên bàn ba món mặn một món canh được bày biện đẹp mắt, một bên để mấy hộp cơm của nhà hàng. Cô còn biết đồ thức ăn ra bát đĩa nữa, trước kia Tử Thời sợ rửa bát đĩa phiền phức, luôn chấp nhận dùng luôn thức ăn trong hộp đưa thức ăn nhanh của nhà hàng.

Thấy Thịnh Thừa Quang đi vào, Tử Thời hơi bất ngờ, để bát đũa xuống, nuốt cơm trong miệng, cô hỏi anh: “Em đang dùng cơm...Anh ăn chưa? Có muốn cùng em ăn một chút hay không?”

Thịnh Thừa Quang đổi giày xong liền tới xem một chút, đồ ăn vẫn đang bốc khói nghi ngút: Đậu phụ Hà Nhi, cá nấu dưa chua, gà xé phay cùng với một bát canh rau. Rau thịt đều tươi mới, màu sắc tươi đẹp hấp dẫn, nhìn lướt qua một bàn sắc hương vị đủ cả. Anh xoa xoa đầu cô, cười nói: “Anh cũng ăn một chút!”

Thật ra thì anh vừa mới dùng bữa với một trưởng bối của nhà họ Thịnh xong, bụng cũng đã hơi no rồi.

Tử Thời vừa nghe anh nói vậy liền đứng lên muốn cầm bát đi xới cơm, một tay Thịnh Thừa Quang đặt lên vai Tử Thời, dịu dàng nói: “Đừng nhanh như vậy, cẩn thận một chút... Em ngồi xuống đi, để anh tự làm là được rồi.”

Tử Thời lúc này mới nhớ: Anh đã biết chuyện cô mang thai.

Sau đó, một bữa cơm trở nên im ắng lạ thường.

Thật ra thì Thịnh Thừa Quang ăn rất vui vẻ, còn không ngừng gấp thức ăn vào bát Tử Thời, kêu cô ăn nhiều đậu phụ cùng cá hơn một chút. Ngược lại Tử Thời vẫn cúi đầu, yên lặng ăn, mỗi một miếng đều như nuốt vào tận tâm can, tâm tình càng ngày càng xuống thấp.

Chờ đến lúc anh buông bát đũa xuống thì cô cũng ăn xong rồi.

Thịnh Thừa Quang đứng dậy dọn bát đũa, mang trái cây từ trong bếp ra ngoài hỏi cô có muốn ăn không? Tử Thời chỉ lung tung vào một quả táo, nhìn anh không có ý kiến gì cầm dao lên gọt vỏ, trong lòng cô dần dần dâng lên nỗi tuyệt vọng.

Ngón tay của anh rất đẹp, thon dài sạch sẽ, vững vàng cầm lấy chuôi dao gọt vỏ táo thật mỏng, một quả táo gọt xong mà lớp vỏ kia cũng không bị đứt đoạn. Trước đây Tử Thời rất thích ngồi yên lặng nhìn anh gọt vỏ trái cây, hôm nay lại thấy toàn thân lạnh run, không khỏi cảm thấy việc này cực kỳ tàn nhẫn.

Tàn nhẫn đến mức cảm thấy tuyệt vọng... Không thể chấp nhận.

Thịnh Thừa Quang vừa gọt xong vỏ của một quả táo, lơ đãng ngẩng đầu lên, nhìn thấy sắc mặt cô tái nhợt, anh vội vàng để đồ trong tay xuống, hiếm khi thấy anh có bộ dáng không biết phải làm sao: “Em làm sao vậy? Cảm thấy buồn nôn không?”

Tử Thời lắc đầu, anh lập tức ném quả táo đi, đổi thành một quả lê, vừa gọt vỏ vừa nói: “Hôm nay Trầm Hiên nói với anh em thật lợi hại, thời điểm nôn ọe kịch liệt như thế mà vẫn có thể cứng rắn tự ép bản thân mình phải ăn... Là anh không tốt, mấy ngày đó em khó chịu không ăn được, sao anh lại có thể không nghĩ đến vấn đề này?”

“Đừng bảo là!” Tử Thời chợt lên tiếng cắt đứt lời anh đang nói.

Tay Thịnh Thừa Quang hơi dừng lại, nhẹ nhàng hỏi: “Cái gì?”

“Anh không cần nói nữa... Nó cũng có thể nghe thấy...”

Không nên để cho nó nghe thấy bất cứ lời tàn nhẫn nào.

Giọng Tử Thời rất nhẹ, giọng Thịnh Thừa Quang âm trầm: “Không muốn nói gì?”

Em cho rằng anh muốn nói gì?

Chính bản thân anh còn chẳng biết mình muốn nói gì.

Vào lúc này thật ra thì Tử Thời đã sợ đến kiệt sức, chỉ sợ anh nói ra những điều mình không muốn. Cô vốn là muốn một mình chống đỡ cũng không muốn làm khó anh nữa phần, nhưng mà bây giờ... Cô cũng có người nhất định phải bảo vệ, cô không thể hi sinh hết mình vì anh nữa.

Suy nghĩ này làm cô cực kỳ thương tâm, lại cảm thấy hổ thẹn với anh. Trong đầu rối như tơ vò, nhiều suy nghĩ vụt chạy qua mà cô không thể nắm bắt được.

Tử Thời cố gắng lấy lại tinh thần, cười với anh: "... Không có gì."

Thịnh Thừa Quang nhìn cô, ánh mắt như tia X. Tử Thời cảm thấy không chỗ nào có thể ẩn trốn trước mặt anh, nhưng tay lặng lẽ che lên bụng, cảm thấy tràn đầy sức mạnh, ngồi thẳng lưng hơn, cố gắng ngẩng đầu liếc anh một cái, còn cười cười với anh, làm bộ như rất tự nhiên rời đi tầm mắt.

Trong lòng Thịnh Thừa Quang không biết có cảm giác gì, cô cuối cùng cũng học được cách che giấu trước mặt anh, tránh nặng tìm nhẹ, cũng không còn giống như cô gái ngây thơ như tờ giấy trắng không biết gì lúc đầu nữa.

Là chính anh vẽ lên tờ giấy trắng ấy đến tận hôm nay.

Từ trước tới nay anh luôn hi vọng cô có thể vươn xa hơn, nhưng giờ anh lại cảm thấy sợ... Cô có thể không trở về nữa hay không?"

"Đúng rồi," Cảm xúc trong lòng Thịnh Thừa Quang dâng lên mãnh liệt, trên mặt lại không lộ chút cảm xúc nào, nhẹ nhàng nói với cô: "Ngày mai Tề Quang sẽ trở về từ Châu Âu."

Nói đến Tề Quang, quả nhiên cô thực sự để lộ ra sự quan tâm chân thành, ánh mắt cũng bừng sáng, hỏi: "Anh ấy khỏi chưa?"

"Ca phẫu thuật rất thành công, tình hình sức khỏe hiện tại cũng rất tốt. Nhưng mà, anh không thể dẫn em đi gặp cậu ấy."

Một là sợ đến lúc đó sẽ có ký giả, sẽ hù dọa cô, một chuyện khác là sợ Thịnh Minh Hoa sẽ về cùng Tề Quang, sợ lúc đó khi cô gặp Triệu Hoài Chương thì cảm xúc sẽ kích động.

Nhưng Thịnh Thừa Quang chỉ nói: "Xin lỗi, anh đã đồng ý đưa em đi gặp Tề Quang."

Tử Thời hơi sững sốt trong chốc lát, cuối cùng lại cười cười nói: "Không cần quá gấp gáp, anh ấy trở lại là tốt rồi."

Thịnh Thừa Quang cắt lê thành từng miếng, đặt trong đĩa bỏ vào tay Tử Thời: "Đây, ăn đi."

Tử Thời cúi đầu nhận lấy, cũng không để ý nước mắt "lách tách" rơi xuống, đến chính cô cũng giật mình, sau đó liền không dừng lại được, cũng không dùng tay che mặt, để giọt nước mắt cứ tự nhiên rơi xuống.

Tay cô ấn ấn mắt, yên lặng khóc cả người phát run, Thịnh Thừa Quang lau tay, đi tới ôm lấy Tử Thời, dịu dàng dụ dỗ: "Mới vừa rồi còn nói con có thể nghe được, em muốn nó nghe thấy... Em ở đây khóc sao?"

Anh vốn dĩ muốn nói "Em muốn cho nó nghe được mẹ đang khóc sao?", nhưng là lời nói vừa đến khóe miệng đã bị anh cứng rắn nuốt vào. Giống như khi còn bé là loại cảm giác bị cù lét, trong lòng ngứa ngáy nhưng lại rất hưng phấn, mặt lại ngượng ngùng.

Anh cũng là lần đầu tiên... Được làm bố!

Lúc trước Tử Thời khóc rất khó đỡ, dừng lại thì cũng phải sụt sùi một trận, nhưng hôm nay anh vừa nói thì cô liền ngừng ngay. Mắt đỏ, đáng vẻ không mang một chút ủy khuất nào ngược lại có chút kiên cường.

Thịnh Thừa Quang có chút kiêu ngạo, lại hơi ghen tỵ.

Anh đưa tay ra lau nước mắt cho Tử Thời, ngón tay quệt qua lỗ mũi hồng hồng của cô, nói ra khỏi miệng mới cảm thấy giọng mình hơi khàn: "Là anh không tốt," Thịnh Thừa Quang hắng giọng một cái, "Chuyện mà anh đã đồng ý với em rồi lại không thể làm được."

Tử Thời quay đầu lại, chôn mặt trong ngực anh, đưa tay ôm lấy cổ Thịnh Thừa Quang. Anh ôm cô như ôm một đứa trẻ to xác, nhẹ nhàng di động, "Em có thể tức giận... Tử Thời, lúc em không làm sai chuyện

gì, mà người khác làm sai, em có thể tùy ý phát giận, không cần cho rằng tất cả mọi chuyện mình đều phải làm... Không được để người khác bắt nạt, dù người đó là anh cũng không được.”

“Anh đừng nói.” Cô không muốn lại khóc, liền nhắm mắt lại, thật chậm ghé vào lỗ tai anh khẩn cầu: “Thịnh Thừa Quang, không nên nói nữa!”

“Em rốt cuộc đang suy nghĩ gì vậy?” Thịnh Thừa Quang không nhịn được hỏi, anh cảm thấy dường như... Hai người không có chung suy nghĩ.

Nhưng Tử Thời lại không chịu nói cho anh biết, nằm trong ngực yên tĩnh không lên tiếng.

Thật ra thì Thịnh Thừa Quang có nhiều điều muốn nói, nhưng là... Được rồi, thật ra lần này cô cũng không có nói: “Không liên quan đến em.”

àng là một người bận rộn, em đừng lo cho cậu ta, chỉ cần để ý chính bản thân mình và đứa bé thật tốt là được.”

44. Chương 44

Lần này một nhà bốn người Thịnh Minh Hoa cùng nhau trở về, cộng thêm tình huống trước mắt của Thịnh thị thì trong thời gian ngắn bà cũng không đi nữa. Vì vậy một người giúp đỡ đã trở lại, cả nhóm tràn đầy hi vọng.

Do cả tháng được chăm sóc tốt, nhìn qua mặt Thịnh Minh Hoa như tròn hơn, sắc mặt đỏ thắm, mặc dù không thể trở lại vóc dáng mảnh mai thon thả như trước, nhưng áo len lông cừu khoác ngoài cùng với đầu tóc đen được buộc lên thật cao làm cho bà càng thêm xa hoa tinh tế khi bước xuống từ máy bay riêng. Sau lưng là trợ lý và hộ vệ xếp hàng ngay ngắn đi theo... Vẫn là người phụ nữ Thịnh Minh Hoa mạnh mẽ một mình chống đỡ cả nhà họ Thịnh.

Đội ngũ phía sau bà chói mắt, Triệu Hoài Chương tự tay ôm đứa bé trong lòng, Tề Quang đi sau bố và em trai, vừa đưa mắt nhìn đã thấy Thịnh Thừa Quang đang dựa vào xe đứng cách đó không xa, cậu ta lập tức sải bước đi tới, lướt qua phu nhân Thịnh Minh Hoa đang bồng bồng khí thế, giành trước một bước đi tới trước mặt anh trai.

Hai anh em bốn mắt nhìn nhau, Thịnh Thừa Quang cười trước, mà Tề Quang cả quá trình trong phòng phẫu thuật không rơi một giọt nước mắt mà bây giờ hốc mắt cũng đỏ hoe, tiến lên từng bước ôm anh trai.

“Anh... Em đã trở về!” Giọng cậu nghẹn ngào, nói nhẹ.

“Làm tốt lắm!” Thịnh Thừa Quang vỗ nhẹ vào vai Tề Quang, “Tề Quang, làm rất tốt!”

Em còn sống trở về, làm rất tốt.

Cảnh tượng hai anh em ôm nhau cảm động này... Làm Thịnh Minh Hoa cắn răng nghiêng lợi tức giận. Bà ở trên máy bay biết được tin Tử Thời mang thai, cực kỳ tức giận, thề rằng xuống máy bay sẽ đánh cho tên khốn kiếp Thịnh Thừa Quang này một trận!

Thịnh Thừa Quang này, luôn lừa gạt người!

Ánh mắt của phu nhân Thịnh Minh Hoa quá mức kịch liệt, Tề Quang quay lưng về phía bà còn có thể giả bộ không có cảm giác, nhưng Thịnh Thừa Quang lại không thể chịu được ánh mắt đó.

Đẩy Tề Quang đang dính lấy mình ra, anh cầm lấy bó hoa trong tay trợ lý đi đến trước mặt người cô yêu quý: “Welcome back!”

Anh còn cố gắng ôm lấy người cô xinh đẹp, đáng tiếc sắc mặt phu nhân Thịnh Minh Hoa lạnh tựa băng sương, một tay đưa ra phía trước ngăn không cho Thịnh Thừa Quang dính lại gần.

Từ chối người ngoài ngàn dặm... Thịnh Thừa Quang cười thở dài.

Triệu Hoài Chương tay đang ôm đứa bé đi đến, giống như không phát hiện ra không khí lúng túng quỷ dị ở bên này, giọng nói ôn hòa gọi Thịnh Thừa Quang: “Thừa Quang, có muốn nhìn đứa bé một chút hay không?”

Thịnh Thừa Quang biết ông ta nói giúp anh như vậy là vì người nào, nếu là ngày thường anh nhất định sẽ cười lạnh châm chọc, nhưng vào lúc này... Anh cười ảm áp như gió xuân, vừa tiện thể quay qua nhìn em bé, vừa ân cần nói: “Trong hình nhìn không rõ ràng cho lắm, đứa bé giống ai nhiều hơn? Bé yêu... Ngủ thiếp đi rồi!”

Bên này đang cố gắng trình diễn bản nhạc vui vẻ hòa thuận, bên kia phu nhân Thịnh Minh Hoa đã chạy tới bên cạnh xe, xoay đầu lại quát chói tai: “Còn đứng đó làm gì! Nói chuyện thích lắm đúng không? Thử nhìn xem con ta bị lạnh chưa hả?”

Ba người đàn ông lặng lẽ không lên tiếng... Tề Quang đưa tay lên miệng che đi nụ cười, vỗ vỗ Triệu Hoài Chương ra hiệu, sau đó hai người mang theo em bé đang ngủ say đi về phía xe hơi. Thịnh Thừa Quang nhận được ánh mắt vừa đồng tình vừa thông cảm của hai người, trong lòng thầm thở dài hộ tống cô mình lên xe.

Thành phố G, trời đông giá rét, gió lạnh gào thét.

Trong xe dĩ nhiên vẫn ảm áp, phu nhân Thịnh Minh Hoa vừa lên xe liền cởi áo khoác, bên trong mặc áo lông cừu màu đen càng tôn lên làn da trắng hồng nhẵn nhụi. Thịnh Thừa Quang vội khen ngợi: “Lần này thoát nhìn cô phải trẻ ra ít nhất năm tuổi.”

Thịnh Minh Hoa hiển nhiên không nghe vào, cười lạnh đáp lại: “Nếu như không phải tại người khác, tôi còn có thể trẻ ra chục tuổi.”

“Cháu hiểu,” Thịnh Thừa Quang không chút do dự thừa nhận, giọng nói hơi nhẹ: “Cháu vẫn làm liên lụy đến cô.”

Thịnh Minh Hoa không nghe anh nói, rút một cuốn tạp chí trong giá đựng ra lật giở không mục đích, dường như rất hứng thú với nó. Thịnh Thừa Quang yên lặng quay đầu nhìn cảnh vật bên ngoài lướt qua cửa sổ xe, cũng không lên tiếng nữa.

“Không tiếp tục sao?” Đợi một lúc lâu cũng không nghe thấy tiếng cháu trai làm nũng, giọng bà thờ ơ nói.

“Cũng không được đi!” Một tay Thịnh Thừa Quang chống lên trán, ánh mắt cùng giọng nói đều trầm xuống: “Trận này... Cháu dùng hết mọi sức lực để ép xuống, mệt quá.”

Lấy lui làm tiến đây... Thịnh Minh Hoa khó chịu tấp tập chí lên người anh một cách nặng nề, sau đó mắng: “Trách người nào được? Chính cậu đáng đời!”

Người đang dùng tay chống trán rõ ràng cười với bà một tiếng, vẻ mặt bất đắc dĩ lại chấp thuận.

Dáng vẻ anh như vậy, Thịnh Minh Hoa nhìn cũng giận, nhất thời giọng châm chọc nói: “Nghe nói con bé mang thai rồi? Vào lúc này cậu cũng rất vui vẻ ha?”

Mặc dù Thịnh Thừa Quang không có can đảm trực tiếp thừa nhận, nhưng khóe miệng cong cong, giọng nói nhẹ đi mấy phần: “Cháu cũng chẳng biết có tâm tình gì nữa, rất khó để hình dung... Cô, ban đầu lúc cô sinh Tề Quang, tình hình lúc đó còn khó khăn hơn cả cháu bây giờ, trong lòng cô lúc ấy là cảm giác như thế nào vậy?”

Thịnh Minh Hoa không nói cho anh, chỉ liếc mắt.

“Có phải hay không...” Thịnh Thừa Quang vừa tự hỏi tự trả lời, cười chân thành tha thiết: “Dù thế nào đi chăng nữa thì mình cũng đã có cái gọi là ‘nhà’?”

Tình hình khó khăn, bốn phía đều là địch, nhưng là... Sẽ có một gia đình! Người trong lòng, cùng có với anh đứa con ruột thịt máu mủ, trên đời này anh đã có hai người muốn bảo vệ nhất, anh sẽ có một mái nhà!

Thịnh Minh Hoa nghe được những lời này, quai hàm cũng cảm thấy đau xót, không nhịn được quay đầu lại trừng mắt nhìn anh.

Ngồi gần như vậy mới nhìn kỹ, mặc dù anh đang cười nhưng là mí mắt càng lúc càng không giấu được vẻ mệt mỏi. Anh nói bà lần này trẻ ra năm tuổi, anh lại giống như đã già đi năm tuổi... Trong lòng Thịnh Minh Hoa âm thầm nghiêng lợi: Lũ khốn kiếp kia! Ban đầu là ép bà, bây giờ lại làm như vậy với Thừa Quang! Là cháu ruột thừa kế nhà họ Thịnh, vậy mà bọn họ cũng dám!

Thịnh Minh Hoa hít sâu một hơi, bình tĩnh nói với anh: “Cô giúp anh giữ Thịnh thị nhiều năm như vậy, vừa mới giao vào tay anh không được bao lâu mà đã biến thành cục diện tốt đẹp này, rắc rối do anh gây ra thì tự anh phải dọn dẹp!”

“Cháu biết. Cô cứ yên tâm.” Thịnh Thừa Quang cười, có vẻ rất chắc chắn.

Anh trả lời dứt khoát như vậy, dáng vẻ nắm chắc phần thắng trong tay làm bà chợt nhớ tới người anh đã mất của mình. Bà còn muốn nói: Nếu không phải tại vì bà không nắm chắc hôn nhân của mình cho tốt, Thừa Quang cũng sẽ không dây dưa cùng với cô gái đó. Thừa Quang chỉ là đau lòng cho bà, mới có thể nghĩ ra cái ý tưởng ngu xuẩn đó, đến hôm nay mới bị hãm sâu vào trong đó, hại người hại mình.

Thừa Quang do một tay bà nuôi lớn, là bà dạy không tốt, mới để anh rơi vào hoàn cảnh khó khăn như ngày hôm nay... Nếu là anh trai và chị dâu không mất sớm, người như anh trai bà cùng với chị dâu tâm tính dịu dàng, Thịnh Thừa Quang sẽ còn tốt hơn hiện tại gấp trăm lần!

Trong lòng Thịnh Minh Hoa thở dài khổ sở.

“Cô biết thật ra thì anh vẫn không muốn trở về, bởi vì anh cảm thấy vị trí này là cô bảo vệ, anh muốn để lại cho Tề Quang. Nhưng mà Tề Quang nó không thích làm ăn, thích thiết kế thời trang, tình hình bệnh tình của nó anh cũng biết, cô cùng bố nó cũng muốn toàn lực ủng hộ nó là việc mình yêu thích. Vả lại thừa kế Thịnh thị là một chuyện khó khăn thế nào anh cũng biết, cũng chẳng phải là vị trí tốt đẹp gì, anh xem cô... Hiện tại thật vất vả mới có thể thoát khỏi, anh để cô thanh nhàn qua hết nửa đời sau đi.” Bà nhẹ nhàng nói.

Thịnh Thừa Quang thực sự có chút kinh ngạc nhìn thái độ của cô mình chuyển biến nhanh như vậy, nhưng anh cũng không hỏi nhiều, dứt khoát trả lời: “Vâng.”

Bây giờ có một em trai nhỏ nữa, nếu như tình trạng bệnh tình của Tề Quang không cho phép, hoặc là thật không muốn, chưa tới hai mươi năm nữa em trai nhỏ kia cũng sẽ trưởng thành, Thịnh Minh Hoa giữ Thịnh thị ba mươi năm, anh cũng nguyện ý giúp con trai bà giữ trong tay hai mươi năm.

Thịnh Minh Hoa cuối cùng cũng cười, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhàn nhạt nói: “Chỉ cần cháu bảo vệ Thịnh thị thật tốt, những chuyện khác cô cũng sẽ không quản. Chẳng qua là nếu cháu chọn con bé, sau này có lúc hối hận, thì cũng đừng trách lúc trước cô đã không khuyên bảo.”

Thịnh Thừa Quang gần như không dám tin! Nhất thời ánh mắt rực rỡ, bởi vẻ mặt theo thói quen luôn không để lộ cảm xúc, tâm trạng kích động không có chỗ để bộc lộ, cho nên không biết sống chết nhạo báng cô mình: “Lời này là cô xúc động nhất thời nên mới nói đúng không?”

“Cút!” Thịnh Minh Hoa rốt cuộc không nhịn được giơ lên một bàn tay.

Thịnh Thừa Quang không tránh, lần này bị cô quát, bộ dáng cười híp mắt đầy đắc ý đến cỡ nào không phải nói.

Đoàn xe thật dài chậm rãi lái vào nhà cũ nhà họ Thịnh.

Tốc độ xe dần dần chậm lại, Thịnh Minh Hoa thấy Thịnh Thừa Quang một chút cũng không có vẻ gì là muốn xuống xe, kỳ quái hỏi anh: “Không đi vào?” Bà còn rất nhiều chuyện muốn bàn cùng anh.

Thịnh Thừa Quang chớp chớp mắt với bà, có chút ấp úng lại mang vẻ mặt vô sỉ nói (không biết xấu hổ): “Thời kỳ đặc biệt, xin cô tha thứ!”

Thịnh Minh Hoa ngẩn người một lúc mới phản ứng được, nhất thời hận không thể cho cái người đang đắc ý kia một cái bạt tai: Lúc bà mang thai thế nào mà không thấy thẳng nhóc này một phút cũng không muốn rời khỏi a!

Bên này Thịnh Thừa Quang đang cười làm lành, bên kia Tề Quang đã bước từ trên xe xuống chạy tới, khom lưng xuống nói vào trong xe: “Anh, em muốn đến đó với anh!”

Thịnh Thừa Quang đang ở trong này, muốn thấy người trong đó còn có thể là ai? Thịnh Minh Hoa tức giận quát lớn: “Vong ơn bội nghĩa!~ Vong ơn bội nghĩa!~ Tất cả cút hết cho ta!”

Trên mặt Tề Quang còn đang treo nụ cười vui vẻ, bị mẹ mắng lùi lại từng bước, không hiểu vì sao mà như thế. Thịnh Thừa Quang cực khổ nhin cười, ngồi nghiêm trang dạy dỗ em trai đang ở bên ngoài: “Vừa trở về thế nào đã chạy ra ngoài ngay lập tức? Hôm khác đi, hôm nay anh về trước.”

Nói xong anh cũng không để ý đến Tề Quang đang kháng nghị, quay cửa xe lên, quay đầu lại trấn an vị phụ nhân nào đó đang phát giận. Thật ra Thịnh Minh Hoa còn rất nhiều chuyện muốn nói với anh, nhưng lúc này thật sự không có tâm tình nói chuyện với anh, đập cho anh một phát nữa, bà thở phì phò hỏi: “Tình hình hiện tại rốt cuộc là như thế nào?”

Thịnh Thừa Quang đơn giản rõ ràng tóm tắt lại một ít, “Tạm thời cháu chỉ nói được mấy cái đấy. Những thứ khác vài ba lời không nói hết được, nhưng chỉ những thứ đó là cháu nắm chắc.”

Anh nói tên mấy người... Họ đều là cổ đông lớn của Thịnh thị cùng những người giữ vai trò quan trọng trong gia tộc, Thịnh Minh Hoa không nghĩ đến tên tiểu tử này ra tay vừa nhanh vừa chuẩn xác, trong lòng vui mừng, vừa ngạc nhiên lại vừa kiêu ngạo.

“Vây là đủ rồi! Có những người này, đủ để cháu giữ vững vị trí hiện tại.” Ánh mắt bà lộ ra tia bén nhọn hung ác, “Còn dư lại những thứ kia... Chúng ta từ, từ, thu, thập!”

Thịnh Thừa Quang bị dáng vẻ như nữ thần báo thù của cô mình chọc cười, nói: “Cô bây giờ phải quan tâm Tề Quang cùng em bé, những chuyện đi hại người khác cứ giao cho cháu đi thôi.” Anh thân mật ôm lấy bà, nhỏ giọng cam kết bên tai: “Cô, cháu nhất định sẽ hoàn thành.”

Sau này đến lượt cháu đứng lên đấu tranh anh dũng, giống như trước đây cô bảo vệ cháu, sau này cháu sẽ bảo vệ mọi người.

Dù sao hai ngày nay Thịnh tổng cảm giác khí lực trên người dồi dào, chuyện phiền toái của Thịnh thị lần này càng đáng ghét, anh càng cảm thấy mạnh lên, hận không thể vỗ ngực kêu gọi mọi người cùng nhau tiến lên.

Thịnh Minh Hoa nhích lại gần đầu vai của cháu trai, sau khi thỏa mãn liền đẩy anh ra, liếc mắt một cái: “Biết! Cháu có thể biến.”

45. Chương 45

Lúc Thịnh Thừa Quang trở về thì Tử Thời đang ngủ trưa, mấy tháng này thai nhi lớn lên rất nhanh, cô không chỉ ăn được rất nhiều mà ngủ cũng cực kỳ nhiều, mỗi ngày đều phải ngủ trưa. Thịnh Thừa Quang rón rén đi vào, vốn định chỉ nhìn cô, nhưng nhìn thấy cô ngủ ngon lành như vậy, khiến anh cũng chợt cảm thấy cơn buồn ngủ ập đến, không để ý đến những thứ tài liệu quan trọng trong thư phòng nữa, thay quần áo nằm xuống bên người cô.

Nhưng thực ra làm gì có chỗ nào buồn ngủ? Anh nằm bên người cô, nhìn cô ngủ say, cố ý đưa khuôn mặt đến thật gần cô, hơi thở của cô phả vào trên mặt anh, rất êm ái.....Cảm thấy chưa được bao lâu, nhưng sao thoáng cái bên ngoài mặt trời đã ngã về tây rồi chứ?

Việc vô duyên vô cớ lãng phí thời gian làm chuyện ngu ngốc này,vẫn là lần đầu tiên Thịnh tổng làm, ngồi dậy sờ sờ mũi một cái, vậy mà Thịnh Thừa Quang cảm giác được trên mặt có chút nóng lên.

Thật đúng là càng lớn càng trẻ lại—không, trước đây anh cũng không ngu ngốc như vậy mà!

Sợ cô tỉnh lại phát hiện ra, anh nhẹ nhàng nhảy xuống giường, chạy ra ngoài.

Loại tâm tư nhỏ rói rầm không nói được thành lời như thế này, quả thực giống như móng vuốt mềm mại của con mèo nhỏ gãi trong lòng người, Thịnh Thừa Quang không chịu nổi, gần như vuốt vò đầu bứt tai nhảy

nhót lung tung trong phòng khách yên tĩnh, cũng may đúng lúc này anh kịp thời nhớ đến Tạ Gia Thụ—tại sao lại có thể làm ra cái động tác ngu ngốc như vậy chứ?

Đứng tại chỗ chuyển mấy vòng, Thịnh tổng trưng ra khuôn mặt tự cho là rất nghiêm túc đi phòng bếp làm cơm tối—nhưng thực ra thì anh nên đi soi gương, nhìn lại gương mặt mà bản thân tự cho là rất nghiêm túc kia, rốt cuộc vẻ tươi cười đó có bao nhiêu là ngớ ngẩn.

Trong phòng bếp, thức ăn hôm nay đã đưa tới, có lẽ lúc anh không ở nhà thì Tử Thời ra nhận, hôm nay có cá còn sống, cô vậy mà cũng biết đổ đầy nước vào trong bồn, thả cá nuôi bên trong.

Con cá kia ở trong nước lắc đầu vẫy đuôi cực kỳ nhanh nhẹn, Thịnh Thừa Quang dùng ánh mắt dịu dàng nhìn nó một lúc, sau đó xắn tay áo, mò xuống vớt nó lên giết rất vui vẻ.

Sáng nay trước khi ra khỏi nhà anh có hầm một con gà mái, hải sâm căng mềm ngày hôm trước lúc này vẫn còn tương đối, vừa đúng lúc nấu một bát canh gà hải sâm—hải sâm giàu protein, khoáng chất, Vitamin, có thể tiêu trừ mệt mỏi, nâng cao sức miễn dịch, hơn nữa có chứa rất nhiều vitamin B11, rất tốt cho phụ nữ có thai.

Chỉ có điều bổ sung vào còn cần phải thích hợp, có cá có gà, những thứ khác chỉ làm mấy món ăn chay, anh còn đặc biệt nấu cơm gạo lức.

(Gạo lứt, còn gọi là gạo rần hay gạo lật là loại gạo chỉ xay bỏ vỏ trấu, chưa được xát bỏ lớp cám gạo. Đây là loại gạo rất giàu dinh dưỡng đặc biệt là các sinh tố và nguyên tố vi lượng).

Thịnh tổng vừa suy nghĩ vừa tự hỏi kết hợp dinh dưỡng đã hợp lý chưa, vẫn sợ không đủ cho cô ăn—cá có còn tanh hay không? Nếu không thích uống canh gà, thì còn có một bàn thức ăn chay khác, một bữa cơm không có một món cô thích thì không thể được.

Ngay lập tức lại làm một bí đỏ đánh caramen, còn đặc biệt lấy quả bí làm chén, bánh caramen làm xong đặt ở bên trong, đẹp mắt lại có thể chơi, chắc chắn cô thích cái này!

Tử Thời ngủ đến toàn thân rã rời, lúc tỉnh lại nhất thời không nhớ ra mình đang ở đâu, sau một lúc thì từ từ sờ tay lên bụng, yên lặng ở trong chăn một lúc lâu mới đứng lên.

Ngủ dậy mới phát hiện ra anh đã về, còn làm xong một bàn thức ăn—cháo gà vàng óng ánh trong nồi đất vẫn còn đang sôi nổi lên những bọt nhỏ, bên cạnh có một cái bát sứ nhỏ hơn một chút, canh cá thơm nồng thả những cọng hành cắt tinh tế lên trên, nhiều thứ đồ ăn xanh biếc vàng nhạt bao quanh đầu cá ở giữa. Món ăn gồm cá kho cất miếng, tỏi giã rau diếp, rau chân vịt xào với cà tím và thịt kho tàu.

Lượng mỗi món ăn cũng không nhiều, nhưng đếm ra lại nhiều món như vậy, rất tốn công rồi.

Bên ngoài đã là ánh chiều tà le lói, bên trong phòng ánh đèn sáng rõ, trong không khí ấm áp tràn đầy mùi thơm thức ăn, Tử Thời nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, mở mắt ra, lại phát hiện anh đang đứng đối diện cô, khẽ mỉm cười, trong tay nâng một quả bí đỏ xinh xắn, vô cùng dễ thương!

Cô bé lọ lem trong chuyện cổ tích có hoàng tử và xe ngựa bí đỏ, còn hoàng tử của cô lại lấy bí đỏ làm thành món ăn.

Không biết âm thanh mười hai giờ của cô khi nào thì vang lên đây?

Cô ngơ ngác nhìn theo tay anh, Thịnh Thừa Quang còn tưởng rằng cô bị tài nấu nướng kinh thiên của anh dọa cho ngất người, đi tới đặt cái thứ nhỏ đó trên tay cô, mở nắp phía trên ra—“Oa”! Tử Thời thực tâm thực ý khâm phục, thật sự nước miếng cũng sắp rơi xuống!

Trong lòng Thịnh Thừa Quang đã bắt đầu đắc ý lẫn lộn đầy đất rồi, nhưng miệng lại nói: “Đây là món điểm tâm ngọt sau khi ăn, cơm nước xong mới được ăn.”

“.....Ăn một miếng nhỏ được không?” Tử Thời thương lượng với anh.

Thịnh Thừa Quang không tin tưởng cô lắm, lấy lại chén bí đỏ, cầm cái thìa đút cho cô ăn một miếng nhỏ, sau đó liền đẩy lại. Nhìn ánh mắt cô vẫn nhìn chăm chăm, anh không nhịn được cười, thúc giục cô ăn canh: “Ăn nhanh đi, xong rồi sẽ cho em.”

Tử Thời bưng chén lên uống một ngụm cháo gà, vị thơm mát, uống rất ngon, cô hưởng thụ hít hít mũi, một chén nhỏ thấy đầy rất nhanh, Thịnh Thừa Quang lại đổi cho cô một chén nhỏ canh cá. Mỗi món ăn đều ăn vài miếng, Tử Thời nhìn xung quanh, khẩu vị càng nhiều hơn, cuối cùng lấy cơm gạo lức trộn vào với canh gà, lấy thìa múc ăn.....Thịnh Thừa Quang gấp cho cô một miếng đùi gà bỏ lên trên, nói: “Em ăn chậm một chút!”

“Lúc này anh mới bảo em ăn nhanh lên mà!”

Còn dám cãi lại, Thịnh Thừa Quang mở cái nắp chén bí đỏ ra khuấy cái muỗng, sau khi cô nhìn thấy cổ cũng đã muốn dài ra, Thịnh Thừa Quang không cười được, cố ý đưa tới khoe miệng mình rồi mới đưa ngược lại đút vào miệng cô.

Tử Thời cười híp mắt ăn, Thịnh Thừa Quang chưa ăn mấy cũng đã no rồi, lực chú ý của cô đều nằm ở chén bí đỏ này, anh có thể để mặc cho ánh mắt của mình nhìn cô dụ dỗ—gần đây cô thực sự mập lên, nhìn tròn tròn, càng xinh đẹp hơn. Nhưng mà dưới ánh đèn nhìn một tầng lông tơ trong suốt trên mặt cô, thấy thế nào vẫn còn là đứa trẻ.....Thịnh Thừa Quang nghĩ thầm bản thân mình có tính là cầm thú hay không? Một mặt lại thầm cảm thấy đắc ý.

Cô vẫn nhỏ như vậy, nếu nói bây giờ bắt đầu sinh, muốn hai đứa bé có thể đi? Hay ba?

Cô nhỏ như vậy, sinh đứa bé ra anh có thể kèm thêm cô cùng dạy.

“Đúng rồi,” anh đút cho cô một miếng cá, giọng nói không tự chủ được dụ dỗ không ngớt: “Tề Quang nói muốn gặp em, hẹn chiều nay.”

Tử Thời sững sờ, ngẩng đầu nói: “Nhưng em đã hẹn Nhất Nhất rồi.”

“Không có việc gì, Tề Quang sẽ không để ý, cùng nhau gặp đi.” Anh nói, “Ngày mai anh có việc, anh sẽ gọi người đưa em đi, lúc trở về anh đi đón em được không?”

Tử Thời nuốt miếng thịt cá kia xuống, cười cười với anh.

Tình hình của Tạ Gia Vân khoảng thời gian này cũng không thoải mái hơn Thịnh Thừa Quang là bao, Thịnh Thừa Quang giữ lấy Tử Thời đi quá mức lộ liễu, còn cô lại phải ngày đêm đề phòng chuyện của Diệp Kỳ Viễn bị nhà họ Thịnh lôi ra lợi dụng, còn có em trai bảo bối của cô, cũng không phải là một cái bớt lo—Thịnh Minh Hoa là ví dụ, Tạ Gia Thụ đúng là thực sự dám động thủ rút gân lột da người ta.

Tạ Gia Vân không có cách nào phân thân mình ra, nhưng dùng người thỏa đáng, cột Tạ ma vương vào cái dây xích giao vào trong tay Phùng Nhất Nhất.

Lúc đầu Phùng Nhất Nhất vẫn vô cùng vui vẻ cho rằng bản thân mình cần phải để ý Tạ ma vương, nhưng về sau phát hiện Tạ ma vương hoàn toàn không nghe sai bảo, quả thực coi cô như cái diều giấy có thể thả bất kì lúc nào.

Vì vậy Phùng Nhất Nhất thường xuyên gọi điện thoại cho Tử Thời xem như đó như đường dây nóng để trải lòng.

Nơi mà Thịnh Thừa Quang sắp xếp đương nhiên có môi trường tự nhiên rất tốt, hơn nữa còn vô cùng yên tĩnh, cả buổi chiều chỉ có mấy người bọn họ. Tề Quang và Tử Thời khá tốt, Phùng Nhất Nhất đối với thế trận này không những thần phục, nhìn lần lượt đám hộ vệ áo đen cao lớn cường tráng của Tử Thời, nước miếng sắp chảy thành sông rồi.

Bởi vì dây xích buộc Tạ ma vương lại với Phùng Nhất Nhất, đương nhiên cũng đến, nhưng mà sắc mặt anh ta thực sự không đẹp mắt—hôm nay anh và Tề Quang mặc áo đựng hàng rồi.

Áo len lông cừu màu xanh dương khoác bên ngoài giống hệt nhau, bên trong Tề Quang mặc áo lót lông cừu màu vàng nhạt, cổ áo sơ mi bên trong nhô ra phối với áo khoác bên ngoài cùng hệ màu lam, vừa có tính thần của tuổi trẻ, lại vừa nho nhã đúng mực.

Còn Tạ Gia Thụ mặc một cái áo lông kiêu dáng số lượng hạn chế cùng với áo khoác ngoài, màu đen phía trên có điểm những chấm tròn nhỏ nhiều màu sắc khác nhau, đồ anh mặc đương nhiên là thời thượng nhưng mà.....sau đó bị Phùng Nhất Nhất châm chọc giống như là loài côn trùng nào đó, đang ngồi nhưng không ít

thì nhiều đều phụt cười, nếu không phải là trong áo lông không có cái gì cả, Tạ Gia Thụ có thể cởi ra ngay tại chỗ nhét vào thùng rác.

Vừa thấy mặt liền phát hiện đụng áo, Tề Quang liền cười, nói với Tạ Gia Thụ: “Màu xanh da trời là màu sắc của tôi, còn cậu không phải nên mặc màu vàng lóa mắt sao?”

Những cái danh hiệu này Thịnh Minh Hoa thường gắn thêm vào, vừa lúc bà còn ở Châu Âu thì cửa hàng có đồ mới, chủ quán nói sẽ tặng sách mẫu đến nhà cho bà xem trước, bà chọn ình lại chọn cho Triệu Hoài Chương và Tề Quang, lúc ấy Tề Quang nhìn lướt qua, còn nghĩ thầm trong số những người cậu quen biết thì loại màu vàng chói mắt này có lẽ chỉ có Tạ Gia Thụ mặc, chỉ là không ngờ tới Tạ Gia Thụ bảnh bao như thế, bên Châu Âu mới lên giá tiền vậy mà ở quốc nội cậu ta đã mặc lên người nhanh như vậy.

Tạ Gia Thụ mặt thối không nói lời nào, Phùng Nhất Nhất một bên hả hê vui sướng giành đáp: “Thực ra mẫu áo khoác này ở trong nước anh ta đều đã mua tất cả màu sắc và kích cỡ hết rồi!”

Như vậy mà còn có thể đụng hàng, cho nên Tạ ma vương mới nổi điên nhanh hơn.

Tử Thời và Tề Quang đồng loạt cười rộ lên, cả hai người đang cầm trà sữa, đáng vẻ khép mắt cười rộ lên thực sự rất giống nhau!

Tạ Gia Thụ tức giận muốn đứng lên, nhưng anh biết chiều cao của Thịnh Tề Quang hơn mình hai cm, lúc này lại mặc cùng áo khoác ngoài, mình tuyệt đối không thể sánh vai đứng cùng cậu ta, cho nên chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi vỗ bàn: “Mấy người nói chính sự một chút đi có được không?!”

Tề Quang buông tay ra, cười ôn hòa: “Có chính sự gì?”

Hôm nay là anh em và khuê mật (khuê phòng, phòng của con gái chắc là chỉ Phùng Nhất Nhất) tụ hội—chỉ có mỗi Tạ ma vương là sản phẩm kèm theo mà thôi.

Ai ngờ cái sản phẩm kèm thêm đó hướng về phía Tử Thời nhú mào: “Gấu nhỏ, nghe nói cô mang thai?”

Tử Thời còn chưa nghĩ ra phải trả lời thế nào, Tề Quang nhìn bốn phía thấy đám cận vệ đã vênh tai lên, vẻ mặt cậu trở nên nghiêm túc, trầm giọng chất vấn Tạ Gia Thụ: “Ai nói cho anh biết?!”

“Chị tôi. Chị ấy đã sớm biết.” về mặt Tạ Gia Thụ một bộ kiêu ngạo và khinh thường: “Nhưng chị gái tôi giúp mấy người dẫu rồi, chị ấy không nói cho ai cả, nếu không bây giờ mấy người có thể yên ổn ngồi ở đây sao? Người nhà của tôi đã sớm xông tới Thịnh thị rồi!”

Tử Thời nhìn sắc mặt của Tề Quang, quay đầu nhỏ giọng hỏi Tạ Gia Thụ: “Đứa bé này.....có ảnh hưởng lớn như vậy sao?”

Cuối cùng Tạ Gia Thụ cũng bắt được một cơ hội khoe khoang, ngay lập tức thẳng lưng, mồm miệng rõ ràng trả lời cô: “Nhà họ Thịnh và nhà họ Tạ đối địch, tổn thất của hai nhà đều đã không thể do lường được, bây giờ người nào bị nắm phải điểm yếu người đó sẽ phải gánh chịu những tổn thất này, người đó sẽ bị nghiền xương thành tro! Anh Thừa Quang có cố chấp hơn nữa cũng không thể chống lại hai gia tộc, cho nên anh ấy chỉ đưa cô xuất hiện—để khiến cho người hai nhà trở mặt, anh ấy đùa giỡn chiêu đó cũng thật thông minh. Nhưng anh ấy không thừa nhận cô, thì ai cũng không nói được anh ấy. Nhưng bây giờ bụng của cô chính là bằng chứng, chỉ cần bị phát hiện, anh Thừa Quang sẽ xong đời!”

“Tạ Gia Thụ!” Tề Quang kẻ quát một tiếng ngăn cản.

Tạ Gia Thụ nuốt nước miếng tựa vào ghế, chỉ chỉ những người bốn phía xung quanh, “Yên tâm đi, anh Thừa Quang bảo vệ vô cùng tốt!”

Về mặt anh thực sự kiêu ngạo nói với Tề Quang và Tử Thời: “Chuyện này chị tôi đã sớm biết, nhưng chị ấy không nói ra, trả lại cho người tới nói cho chị ấy biết một khoảng phí bịt miệng, mấy người đó, cảm thấy chị tôi như thế nào, chị ấy không sai lắm nhiều như anh Thừa Quang đúng không!”

Tề Quang lạnh lùng châm chọc anh: “Vốn dĩ tôi tưởng anh thâm hiểm anh tôi, không ngờ anh chính là thâm hiểm chị mình.”

Hai đại thiếu gia bắt đầu trợn mắt với nhau.

Phùng Nhất Nhất nghe được bái quái mạnh mẽ như vậy, đã ôm bụng cười đến đau cả hông, chỉ có Tử Thời thì cố gắng giảng hòa: “Hai người bọn anh đừng tranh cãi nữa.....”

Tạ Gia Thụ quay đầu tiếp tục dùng vẻ mặt cao thượng nghiêm túc nhìn về phía cô nói: “Gấu con, cô đi theo tôi, tôi sẽ nói với bên ngoài đứa nhỏ trong bụng cô là của tôi.”

Đứa bé của anh Thừa Quang gọi mình là bố, cái gì cơ.....Quá! Tốt! Đẹp! Rồi!

Tạ Gia Thụ tự cảm thấy bản thân mình thực sự là khốc chết rồi! Nơi này chắc hẳn là một pha quay chậm, vẫn nên có giai điệu đẹp để duyên dáng vang lên, nhưng mà.....Tề Quang hỏi trà sữa như thế nào, Phùng Nhất Nhất trả lời rất ngon, còn Tử Thời luôn luôn thuần lương (trong sáng lương thiện) cũng đã cúi đầu lật quyển thực đơn.....Tất cả mọi người không thấy anh, giống như mới vừa rồi anh hoàn toàn không nói chuyện, chỉ là thả cái P....

Sắc mặt tức giận của Tạ ma vương sắp cùng màu với cái áo lông của anh.

Lúc gọi đồ ngọt, Tề Quang quay đầu lại hỏi người vẫn đang không yên lòng: “Tử Thời, em có muốn Tiramisu không?”

Tinh thần của Tử Thời vốn chưa hồi lại, Tề Quang lại hỏi thêm lần nữa, cô ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt nghiên cứu tìm tòi, Tề Quang gật đầu rất nhẹ.

“Có muốn hay không?” Cậu cầm thực đơn trong tay, giống như đang nói tới đồ ngọt: “Anh giúp em.”

Tay cầm thực đơn của Tử Thời hơi run rẩy.

“Nhưng anh mới phẫu thuật không lâu, Tiramisucó khó khăn quá với anh không?” Cô nhẹ giọng hỏi.

Tề Quang cười, hất hàm một cái, ý bảo cô nhìn về hướng bên ngoài cửa sổ—bên cạnh xe của cậu cũng đứng bốn hộ vệ, đều là người tốt nhất Thịnh Minh Hoa đưa cho cậu.

“Chính vì anh mới phẫu thuật thành công, nên tất cả mọi người sẽ nuông chiều anh đấy, không có việc gì đâu, em phải tin tưởng anh.”

Tạ Gia Thụ nghe không nổi nữa: “Hai người đủ rồi đấy! Gọi món bánh ngọt thôi mà hai người muốn lái nhải bao lâu?”

Tề Quang liếc anh một cái, cười nói với Tử Thời: “Em xem, sẽ giống như anh ta hoàn toàn không hiểu Tiramisu. Anh giúp em gọi, có được không?”

Tử Thời suy nghĩ lâu như vậy, rốt cuộc hạ quyết tâm, khép lại cuốn thực đơn đưa cho anh.

Cô thu tay lại, hai tai nắm lại rất chặt, móng tay do dùng lực đã trắng bệch.

“Vậy thì tốt, làm phiền anh.”

Tề Quang khẽ nghiêng người, tay phải giơ ra hành một cái lễ thân sỹ với cô.

“My pleasure.”

46. Chương 46: Chương 45

Thịnh Thừa Quang tự mình tới đón Tử Thời, anh đi thẳng từ Thịnh thị tới, đoàn xe cũng đi theo phía sau ngay ngắn nghiêm chỉnh, vòng quanh trước cửa tiệm, một đám hộ vệ mặc áo đen từ trên xe bước xuống, vòng quanh cửa tiệm như thể sắp có một cuộc đánh hội đồng.

Tề Quang không có một chút phản ứng nào với cảnh tượng đang diễn ra, hai mắt Phùng Nhất Nhất lại sáng lên đầy hứng thú, mà Tạ Gia Thụ nhìn thấy người đàn ông xuất sắc như vậy, trong mắt lại chỉ có Gấu Nhỏ này, trong lòng khó tránh khỏi một hồi khó chịu, nhưng anh lại không biết phải đối mặt với thân tượng nhiều năm của mình như thế nào cho đúng, liền phát ra một tiếng hừ lạnh thật to bằng mũi, sau đó cau mày đứng ở một bên, chờ Thịnh Thừa Quang nhìn thấy rồi sau đó mới đặt câu hỏi.

Nhưng Thịnh Thừa Quang đầu tiên là gọi Tề Quang nói chuyện một lát, sau đó lại dịu dàng nói cảm ơn và tạm biệt với Phùng Nhất Nhất, rồi sau đó... Liền mang Tử Thời cùng nhau rời khỏi.

Nhìn cũng không thèm nhìn anh một cái a!

Tạ Ma Vương tức giận đến mức một đầu tóc quần cũng dựng đứng cả lên rồi!

Dĩ nhiên Tử Thời đã nhận ra được sắc mặt rối loạn của Tạ Gia Thụ, trở về xe, cô kỳ quái hỏi Thịnh Thừa Quang: “Bây giờ anh không nói chuyện với Tạ Gia Thụ nữa?”

Giọng của cô giống như đang nói anh cùng Tạ Gia Thụ đều là mấy đứa trẻ tiểu học ngây thơ, gây gổ với nhau cũng không ai chịu nhường ai đi cầu hòa.

Thịnh Thừa Quang dở khóc dở cười, xoa xoa đầu cô, giải thích: “Anh không có gì để nói với cậu ta.” Một lúc lâu không nhìn thấy cô như vậy, anh còn đang có rất nhiều điều muốn hỏi cô, trong đó còn phải tốn thời gian nói chuyện với Tề Quang cùng Phùng Nhất Nhất, còn có thời gian để ý đến khiêu khích của tên quỷ con ngây thơ nhảm chán đó sao?

Tử Thời nghĩ đến chuyện khác, trầm mặc một lúc, sau đó cô nhỏ giọng nói với anh: “Chị của Tạ Gia Thụ đã biết.”

Cô không muốn nói ra hai chữ “mang thai” này, cho tới bây giờ, anh và cô cũng chưa có nói ra hai chữ ấy.

“Chị của Tạ Gia Thụ còn cầm một khoản tiền, coi như tiền đó làm phí bịt miệng đi!”

Giọng nói của cô khẩn thiết như vậy, rất rõ ràng. Thịnh Thừa Quang âm thầm thở dài... Anh cũng không biết làm thế nào với đứa ngốc này đây: “Tử Thời, em muốn anh nói cảm ơn với Tạ Gia vân sao?”

“... Không phải sao?” Cô rũ mi mắt, giọng nói rất nhẹ.

Thịnh Thừa Quang không muốn giải thích với cô rằng nguyên nhân Tạ Gia Vân làm như thế không chỉ đơn giản là giúp anh, cô đơn thuần như vậy, nói với cô những điều này liệu có ích lợi gì hay lại bất hòa?

Bảo bảo (cực cực: tiếng gọi yêu đối với con) mới không muốn nghe bố mẹ nó cãi nhau!

“Chuyện bên ngoài anh sẽ xử lý thật tốt, em không cần suốt ngày phải để ý mấy thứ rắc rối này, có chuyện gì hay ý kiến gì, em có thể nói với anh, chuyện của em, anh nhất định có cách giải quyết.” Tay anh vuốt ve khuôn mặt cô, cảm giác quá tốt, không nhịn được lại véo một cái. @@

Tử Thời ngẩng đầu cười cười với anh, Thịnh Thừa Quang cũng cười, thử thăm dò hỏi: “Thế nào? Có chuyện gì muốn nói với anh?”

Cô lắc đầu, nhưng một lát sau lại gật đầu, “Thịnh Thừa Quang, khổ cực cho anh rồi!”

Còn có... Thật xin lỗi!

Ổn định ngồi bên trong xe, hai người bốn mắt nhìn nhau, đều im lặng không nói. Tử Thời tựa vào ngực Thịnh Thừa Quang, cọ cọ ngực anh, không nói tiếng nào ôm thật chặt eo anh.

**

Thịnh Thừa Quang phát hiện hôm nay cô đặc biệt dính lấy mình, trên xe cũng dính sát vào ngực anh ngủ, lúc lên lầu cũng phải để anh bế lên. Anh ngồi trên ghế sofa cùng cô một lúc, sau đó đứng dậy đi vào bếp nấu cơm, Tử Thời cũng đi vào theo Thừa Quang, dựa sát vào lưng anh, vòng hai tay ra trước ôm hông anh thật chặt, bám dính lấy.

Một tay Thịnh Thừa Quang rang đồ ăn, một tay khác bảo vệ ôm lấy cái tay cô đang ôm hông mình ở phía trước, ngăn không cho dầu nóng bắn vào. Trong lúc đó nhiều lần anh suýt nhằm đường thành muối để bỏ vào đồ ăn. Thịnh tổng đáng thương cũng coi như là nắm chắc kiến thức cơ bản, kinh nghiệm thực chiến phong phú, nhưng tối nay nấu bốn món mặn một món canh lại gặp trắc trở, đánh mất đi phong độ ngày thường, thật may Tử Thời vẫn ăn ngon như cũ!

Đến buổi tối, hai người cùng ngủ trong chăn, cô càng thuận thế tỏ ra mệt nhọc, rầm rì cọ sát bên người anh. Thịnh Thừa Quang bị cô trêu chọc bắt đầu nổi lên lửa nóng, quay đầu lại bắt lấy môi Tử Thời, đầu

lưỡi vừa đưa ra chưa kịp chuẩn bị gì đã bị cô há miệng mút thật chặt, anh buồn bực cười quay lại không chế môi cô, tay nâng mặt Tử Thời lên, rồi bắt giắc lại dần dần đi xuống.

Sau khi cô mang thai vóc người càng trở nên đầy đặn, cộng thêm việc anh chăm sóc tỉ mỉ, cô ăn ngon ngủ ngon, nơi đó càng thêm mềm mại đầy đặn hơn... Tay giống như bị dính vào trên người cô, bao nhiêu ý chí gần như tiêu tan đi mất, Thịnh Thừa Quang hôm nay cũng coi như biết đến cái gì gọi là “Anh hùng không qua nổi ải mỹ nhân” rồi.

Bác sĩ khám định kỳ cho cô có nói với anh là tình hình cục cưng vẫn đang phát triển rất tốt, rất khỏe mạnh, hơn nữa bây giờ đã bắt đầu qua ba tháng, chuyện phòng the nếu vừa phải vẫn có thể, hướng chỉ tối nay không cho cô sợ rằng không được. Thịnh Thừa Quang ôm Tử Thời lên trên, cho cô nằm trên người mình, ai biết được cô gái nhỏ vừa mới lên đã vội vàng tách hai chân ra ngồi vào giữa hông anh, cái mông nhỏ chỉ thiếu nước đi xuống ôm trọn lấy anh, nhẹ nhàng ở trên cọ xát... Thịnh Thừa Quang cảm giác có một luồng nhiệt nóng xông thẳng lên não, một chút lý trí còn sót lại cuối cùng cũng tan biến!

47. Chương 47

Đồ dùng trong nhà của cô đang còn ở đây, mỗi một chỗ Thịnh Thừa Quang đều tỉ mỉ xem xét: tủ treo quần áo trong phòng ngủ, bàn trang điểm, cái bàn học lộn xộn của cô, vốn dĩ anh chưa bao giờ làm việc trong phòng ngủ, nhưng mà cô lúc nào cũng yêu thích ngồi lơ đãng bên cửa sổ đọc sách, giống như con mèo nhỏ cuộn mình ở trên, có đôi khi xem một lúc thì ngủ thiếp đi, đáng vẻ co tròn đó khiến anh nhìn không thoải mái, cho nên mới có ý đặt cái bàn viết này cạnh cửa sổ, hiện tại quyển truyện tranh trên bàn vẫn mở ở trang mà tối qua cô xem—tối hôm qua sau khi anh ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy cô vẫn say sưa lật quyển truyện tranh, gọi cô lên giường đi ngủ sớm một chút, lúc ấy cô mới lưu luyến bỏ quyển sách sang một bên.

Thực ra thì anh mua cho cô rất nhiều mẫu giấy đánh dấu sách, nhưng sau khi cô giành tới trên tay thì luôn vẽ linh tinh ở phía trên, sau đó thì quăng rất lộn xộn, lúc đọc sách thấy dừng ở nơi nào thì gấp mép trang sách lại chỗ đó, trang nào thấy đặc sắc còn gấp hẳn hai ba trang, mỗi một quyển mà cô xem xong cũng gấp đến dày đặc lộn xộn.

Bây giờ suy nghĩ lại một chút, không phải chuyện gì cô cũng đều nghe lời của anh.

Trong phòng tắm, sữa rửa mặt và mỹ phẩm dưỡng da của cô không hề ít, thật ra thì những thứ đó vốn không nhiều lắm, bình thường cô chỉ dùng bình sữa tắm có mùi nấm thơm, vào mùa hè thậm chí không dùng gì cả, mùa đông trời lạnh tắm xong cô sẽ nhớ mà bôi một ít, cái loại dầu mùi nấm thơm ấy, sau mỗi lần cô tắm xong trèo lên giường, anh đều muốn đề cô ra cắn vài cái.

Stịnh Thừa Quang tiếp tục kiểm tra cẩn thận, phát hiện sữa tắm của anh thiếu mất một chai chưa mở nắp—bình thường anh chỉ dùng một loại sữa tắm, nên mỗi lần mua đều lấy mấy chai.

Đóng cửa tủ lại, nâng người lên, trên mặt Thịnh Thừa Quang cũng không có bất kỳ biểu lộ nào.

Quay người trở lại bên cạnh tủ treo quần áo, mở cái hộc tủ treo áo sơ mi của anh ra kiểm tra kỹ càng: quả nhiên, thiếu mất một cái áo sơ mi trắng.

Lần trước lúc anh gọi Triệu Hoài Chương tới đón cô đi, thứ duy nhất cô mang đi là một cái áo sơ mi trắng của anh, còn lúc này cô rời đi, mang nhiều thêm một bình sữa tắm.

Tử Thời, em thật là.....

Stịnh Thừa Quang đóng cửa tủ treo quần áo, khuôn mặt giống như điện bích (ý là không thay đổi) đối mặt với cánh cửa rất lâu, sau đó tung ra một quyển mang theo rất nhiều sức muốn dấn lên trên, nhưng đang trên đường đi thì nhần nhịn lại, cuối cùng bàn tay nặng nề kia đập ở trên.

Tất nhiên không phải chưa từng nghĩ đến cô sẽ lén lút chạy trốn, thậm chí anh từng âm thầm phân tích qua khả năng cô sẽ rời đi như thế nào, chỉ là chuyện xảy đến.....chuyện xảy đến, anh lo lắng hỗn loạn không biết cô đi trên đường có an toàn hay không, vội vàng muốn biết cô đi nơi nào, cơm trưa hôm nay đã ăn chưa? Ăn những thứ gì? Chắc chắn sẽ không đói bụng, nhưng vì đứa bé nên nhất định sẽ ăn, cô lúc nào cũng là người âm thầm chịu đựng, chỉ biết suy nghĩ cho người khác—trước kia là anh, bây giờ là đứa bé của bọn họ.

Thịnh Thừa Quang bình tĩnh mà khách quan nhận thấy được bản thân mình đang rơi vào trong suy nghĩ cuồng loạn.

Tại sao lại như vậy? Vậy mà không có cách nào tự động kiểm soát được tình huống. Là bởi vì cô chạy trốn sao? Bởi vì cô lại có thể thực sự rời khỏi anh.

Thịnh Thừa Quang, trong lòng Thịnh Thừa Quang tự hỏi chính mình: có phải thật ra mày vẫn không thể tin được đúng không?

Không thể tin được.....cô gái như vậy sẽ thực sự quyết một lòng vĩnh viễn yêu anh.

Kỳ thực anh vẫn luôn biết rõ Tử Thời có bao nhiêu tốt đẹp, cô gái hồn nhiên lương thiện như vậy, anh thực sự vẫn không thể tin được bản thân mình lại xứng đôi như thế.

**

Thịnh Minh Hoa làm cách nào cũng không gọi được điện thoại cho Thịnh Thừa Quang, sắp phát điên, chỉ có thể đích thân tìm đến tận cửa, chạy tới nhanh như điện chớp, cửa vừa mở ra bà đang muốn rống lên, lại phát hiện sắc mặt cháu mình vô cùng tiêu tụy, một chút ánh sáng trong mắt cũng không có, quả thực mất hết tinh thần.

“Thừa Quang?” trong khoảng thời gian ngắn Thịnh Minh Hoa sững sờ đứng ở nơi đó, bà chưa bao giờ thấy qua dáng vẻ như vậy của đứa nhỏ này.

Thịnh Thừa Quang cũng biết trạng thái hiện tại của mình cực kỳ kém, hay tay anh dùng sức chà xát lên mặt, thở ra một hơi nặng nề, lắc đầu.

“Có phải không thấy Tề Quang đúng không?” anh ngẩng đầu lên, vẻ mặt tỉnh táo hỏi, giọng nói khàn khàn giống như dây thanh quản mới bị giấy nhám mài qua.

“Đúng vậy! Cháu biết nó đi chỗ nào sao?” Thịnh Minh Hoa suy nghĩ đến đó, lại bối rối, cõi lòng đầy mong chờ hỏi.

Thịnh Thừa Quang mời bà đi vào, dìu bà đến ngồi xuống trên sofa, anh đi rót cho bà ly nước, sau đó ngồi đối diện với bà, im lặng một lúc, rồi mới hỏi: “Cô, Tề Quang có để lại tin tức gì cho cô hay không?”

“Chỉ gửi cho cô cái email bảo nó muốn đi ra ngoài giải sầu—thân thể nó như vậy sao có thể ra bên ngoài chạy loạn đây? Rốt cuộc nó đi chỗ nào?!”

Lúc này Thịnh Thừa Quang đã tỉnh táo lại, không trả lời bà, lạnh lùng hỏi ngược lại: “Người bên cạnh em ấy đều đưa đi hết chứ?”

“Ừ! Trợ lý, hộ vệ và y tá đều đưa theo, nhưng mà bây giờ những người này một người cũng không liên lạc được—” Thịnh Minh Hoa chợt phản ứng kịp, âm thanh cao lên đến quang tám: “Thừa Quang?!”

“Dạ, nó đưa Tử Thời theo.” Thịnh Thừa Quang bình tĩnh nói xong, dựa vào sau ghế sofa.

Trên mặt anh không có biểu cảm gì, phía sau lưng anh, là bầu trời thành phố G sáng sủa tươi đẹp.

Trước đây cũng đã từng có những buổi chiều đẹp trời như vậy, anh đang ở sân thượng tầng trên cùng hút thuốc lá, Tử Thời đứng im lặng sau lưng anh, anh không gọi cô, cô cũng không dám tiến lên hay tránh đi.

Đến bây giờ rốt cuộc cô học được cách xoay người rời đi. Chính là anh dạy, là anh hi vọng cô có thể tự do tự tại, kết quả đúng là cô đã thực sự bay đi, anh mới phát hiện bản thân mình bị bỏ lại tại chỗ rồi.

Mặt trời ở trên tầng mây càng lộ ra vẻ sáng lấp lánh.

Ngoài cửa sổ những đám mây một tầng rồi lại một tầng như những ngọn núi nối tiếp nhau, khổng lồ, thánh khiết, làm người ta nhớ tới ánh sáng và thiên đường.

Từ lúc máy bay cất cánh Tử Thời từ trong căng thẳng trở lại bình thường, vẫn xoay mặt ra bên ngoài cửa sổ nhìn si mê như vậy.

Đây là lần đầu tiên cô ngồi máy bay, nhưng không phải cùng với người lúc trước đã hứa hẹn bay cùng cô.

Mới vừa rồi Tề Quang trộm Tử Thời từ trong nhà Thịnh Thừa Quang ra, dọc theo đường ra sân bay cũng vô cùng căng thẳng, bây giờ mới thả lỏng tinh thần, mệt mỏi muốn nghỉ một lúc, nhưng ánh sáng quá sáng khiến cậu không ngủ được, đeo chụp mắt lên sợ cô phát hiện sẽ kéo xuống che cửa sổ, anh đành lấy lại tinh thần nói chuyện với cô: “Tử Thời, chúng ta uống chút gì đi? Nước trái cây được không?”

Lúc này Tử Thời một chút khẩu vị cũng không có, nhưng mà trong bụng đang có một đứa nhỏ lệ thuộc vào sự chăm sóc của cô, cô nghĩ ngợi, nói: “Cho em một ly nước, nước nóng. Còn nữa, có quả hạch không?”

Tề Quang gọi nữ tiếp viên hàng không tới dặn dò mấy câu, quay đầu lại nói đùa với Tử Thời: “Đúng là kì lạ nha, em thực sự ăn được à? Anh còn tưởng quãng đường này em đều lấy nước mắt rửa mặt đấy.”

Cô nghe vậy thì sững sờ, sau khi hết sững sờ thì vô cùng nghiêm túc nói cho cậu biết: “Bây giờ em không được khóc.”

Bảo bảo trong bụng sẽ cảm thấy không thoải mái.

Tay của cô dịu dàng đặt lên bụng, Tề Quang liếc mắt nhìn, vẻ mặt cũng dịu dàng theo. Lúc này nữ tiếp viên hàng không mang nước ấm và quả hạch tới, Tử Thời lấy Vitamin và calcium đều phải uống mỗi ngày từ trong túi luôn mang theo bên mình ra, nuốt cùng nước ấm, sau đó bắt đầu ăn từng khối từng khối quả hạch.

Tề Quang nhìn thấy lúc ăn quả hạch quai hàm cô phồng lên cực kỳ vất vả, rõ ràng là dùng sức cắn răng, kiềm chế cảm xúc, cậu thấy không đành lòng, âm giọng khuyên cô: “Nếu em khó chịu thì hãy khóc lên, không sao cả, trong lòng em buồn bức đối với bảo bảo cũng là không tốt đâu nhé!”

Người đang ăn quả vui vẻ kia, vất vả bỏ thêm một khối vào trong miệng, khó khăn nuốt xuống, sau vài giây, rốt cuộc nước mắt cô bắt đầu rơi xuống.

Cô khóc vô cùng không chế, cứ như vậy một lúc, sau đó quệt cái mũi hồng hồng thu nước mắt lại. Tề Quang chuyển cho cô cái khăn tay, lại đưa tay ôm cô, để cô tựa đầu vào trên bả vai của mình.

“Không bỏ được như vậy à? Vậy tại sao vẫn chịu đi theo anh?” Tề Quang muốn trò chuyện cùng với cô, nói ra được thì sẽ không còn đau lòng như vậy nữa.

Còn vào lúc này Tử Thời kỳ thực là vô cùng đau lòng và sợ hãi—bởi vì cảm giác cô không thể khống chế tâm tình của mình, giống như bị thứ gì đó nắm chặt siết lại rất đau, cô sợ sự đau đớn này sẽ làm đứa bé bị thương, nhưng lại không khống chế được.

Tề Quang nói chuyện với cô, cô bị phân tán lực chú ý, nói đứt quãng trả lời anh: “.....Không muốn ở lại đó....Làm anh ấy khó xử....”

“À....là như thế sao?” Tề Quang cười nói: “Anh còn tưởng em sợ anh Thừa Quang không cần đứa trẻ này.” Chỉ sợ anh Thừa Quang cũng suy đoán như vậy: cho rằng Tử Thời chạy trốn là vì không tin tưởng anh ấy.

Nghĩ đến việc lúc này anh Thừa Quang cũng đã phát hiện, anh ấy chắc chắn sẽ vô cùng giận mình chứ?

“Em không biết.....không xác định được.”

Tử Thời tựa vào đầu vai cậu, ánh mắt và giọng nói đều rất mờ mịt.

Tề Quang không ngờ cô thực sự nghĩ như vậy?! Lại có thể không tin tưởng anh Thừa Quang à.....Được rồi, lần này nếu anh Thừa Quang biết, chắc chắn sẽ bị tức chết!

Hai anh em ở trong máy bay trên cao, dùng những lời nhỏ nhẹ nói chuyện, quả thực giống như Tề Quang nói, sự lo lắng và sợ hãi trong lòng chỉ cần nói ra là đã cảm thấy an tâm hơn nhiều, Tử Thời nói xong, trong lòng dần dần bình tĩnh.

Tề Quang luôn luôn cố gắng an ủi tâm tình của cô, anh đảm bảo với cô: “Chỗ thành phố C rất nhiều nhân vật lợi hại, nhà họ Tạ và nhà họ Thịnh đều không chen tay vào lọt được, cho nên đối với chúng ta mà nói là rất an toàn. Chúng ta đi đến nơi đó, em cũng không cần lo lắng, chỉ cần để ý đến sức khỏe khỏe mạnh, bình an sinh con ra là được.”

Cô không nói lời nào, Tề Quang tiếp tục âm giọng nói: “Không cần lo lắng cho anh Thừa Quang, so với tương tượng của em anh ấy lợi hại hơn rất nhiều. Cũng không cần lo lắng chuyện sau này, thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng. Cho dù là ở tình huống xấu nhất, em và bảo bảo còn có anh mà, nếu như anh có cái gì ngoài ý muốn, toàn bộ tài sản và cổ phần trong Thịnh thị của anh sẽ để lại cho em và bảo bảo, Tử Thời, em không cần phải lo lắng bất kỳ chuyện gì.”

“Tại sao đối xử tốt với em như vậy?” Tử Thời rất nghi ngờ vấn đề này, bây giờ không nhịn được nhẹ giọng hỏi ra.

“Bởi vì chỉ có em cần anh chăm sóc!” Tề Quang dịu dàng nói, cười cong mắt.

Bởi vì em là em gái anh. Cũng bởi vì có người chăm sóc anh nhiều năm như vậy, người đó vì anh không tiếc gì cả, vì vậy anh cũng muốn thay người ấy dùng tất cả sức lực bảo vệ em và con của hai người.

**

Máy bay hạ cánh xuống thành phố C, sắc trời bên ngoài đã gần vào đêm. Có người chờ ở lối ra đón bọn họ, là một người phụ nữ ăn mặc gọn gàng mà thời thượng, nhìn qua khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, dáng vẻ xinh đẹp, làn da màu lúa mì rất khỏe mạnh, cười lên hai hàm răng rất trắng, làm người ta nảy sinh sự gần gũi ngay lập tức.

Cô ấy nhìn thấy đoàn người Tề Quang ra liền sải bước chào đón, Tề Quang cũng cười giang hai cánh tay ôm lấy cô ấy, nhìn hai người giống như tri kỷ xa cách đã lâu nay gặp lại.

Tề Quang cả đoạn đường mệt mỏi, lúc này lại cười rất có tinh thần, anh giới thiệu với Tử Thời người tới: “Đây là học tỷ Nguyễn Hạ của anh ở học viện thiết kế thời trang bên Anh, em gọi chị ấy là chị Fay là được.”

“Đây là em gái em, Thịnh Tử Thời.” Tề Quang nói với Fay.

Tính cách của Fay rất nhiệt tình cũng rất thẳng thắn, sau khi đón bọn họ trên đường trở về dọc theo đường đi đều giới thiệu cảnh đẹp và thức ăn ngon ở thành phố C, cô không hề kiêng kị tình huống của Tử Thời, giọng nói cởi mở nói với Tử Thời: “Chị và anh bạn nhỏ Thịnh Tề Quang này coi như là bạn chí cốt—nó đã cứu thứ quan trọng nhất cuộc đời chị, chị nợ nó một cái mạng! Cho nên em cứ việc ở lại nơi này của chị. Còn có, sau này đứa bé sẽ nhận chị làm mẹ nuôi.....!”

Tử Thời thích người phát ra sáng ánh mặt trời như vậy, tâm tình cũng trở nên vui vẻ theo, mím môi cười, gật đầu một cái đồng ý.

Xe chạy thẳng đến trung tâm chợ, lái vào một khu biệt thự yên tĩnh trong cảnh náo nhiệt đó, cuối cùng dừng lại trước một tòa biệt thự ba tầng độc lập.

Đèn trong cả tòa biệt thự đều đã sáng choang, bể phun nước rào rào trong sân cũng có rất nhiều đèn màu sắc khác nhau chiếu sáng, có hai hàng người mặc đồng phục giống nhau đang chờ ở cửa lớn, Fay chỉ chỉ, dáng vẻ đắc ý hả hê của cô thực đáng yêu, nhướn mày lên nói với Tề Quang: “Như thế nào? Thịnh thiếu gia nhìn có hài lòng không?”

Quả thực Tề Quang cũng cần, không khách khí với cô, cười nói: “Làm phiên học tỷ, cảm ơn.”

“Ha ha! Thật ra thì đây là biệt thự của chị gái chị đó...., chị đã nói với chị ấy mượn dùng một thời gian.” Fay nháy nháy mắt với Tề Quang, dáng vẻ vui vẻ nghịch ngợm quả thực như cô học sinh nhỏ.

Sau khi xuống xe Fay đi ở phía trước, phía sau Tề Quang nhẹ giọng nói với Tử Thời: “Anh rể của chị Fay họ Dung, nhà họ Dung ở thành phố C này gần như cùng cấp với nhà họ Từ ở thành phố G, chúng ta ở chỗ này chắc chắn sẽ không bị người khác quấy rầy.”

Cậu hao phí nhiều tâm tư như vậy chỉ để cho cô an tâm dưỡng thai, Tử Thời vừa cảm động vừa biết ơn cười với anh.

48. Chương 48

Cuộc sống ở thành phố C với họ mà nói yên bình như đang an ổn trong núi vậy, không biết bên ngoài là ban ngày hay đêm tối.

Mới đầu bọn họ được sắp xếp, sau hai ngày nghỉ ngơi Fay sẽ dẫn họ đi làm quen với hoàn cảnh nơi đây. Ở chỗ bọn họ đi ra chính là trung tâm chợ, dĩ nhiên là cái gì cũng có. Có một tòa nhà cao nhất nghe nói là của tập đoàn Lương thị, Fay có một người chị và em gái, người chị thì gả vào nhà họ Dung, còn em gái chính là phu nhân tổng giám đốc tập đoàn Lương thị. Cho nên quyết định của Tề Quang trước nhất là cô ấy quả thật rất ổn thỏa.

Ở phía sau tập đoàn Lương thị về phía bên tay phải cách chỗ bọn họ ở không xa có một bệnh viện tư nhân, là bệnh viện của tập đoàn Lương thị, nghe nói khoa phụ sản ở đó là tốt nhất trong thành phố này.

Tập đoàn Lương thị... Tử Thời nghe thấy hai lần đều cảm thấy cực kỳ quen tai, may mắn là người cô biết không nhiều lắm, suy nghĩ một lúc, cuối cùng cô cũng nghĩ đến

Người đàn ông núi băng đó không phải là đến từ tập đoàn Lương thị sao? Trần Ngô Bạch, nghe nói ở chỗ ấy.

Không dám nghĩ đến người đàn ông núi băng đó nữa, cô lại thay đổi suy nghĩ... Không biết Phùng Nhất Nhất bây giờ ra sao rồi? Liệu Tạ Ma Vương có đang bắt nạt cô ấy hay không đây?

Tử Thời cố gắng tập trung tinh thần để nghĩ đến Phùng Nhất Nhất cùng Tạ Gia Thụ, chỉ cần nghĩ đến chuyện này, sẽ không cần phải suy nghĩ thêm về bất kỳ chuyện nào khác.

Thân thể Tề Quang không khỏe, Tử Thời lại là phụ nữ có thai, hai người cũng không thể đi chơi với nhau lâu được, cũng không phải là loại người thích náo nhiệt. Sau khi Tề Quang nhờ Fay bận rộn giúp cô, hai anh em họ đang an ổn ở trong biệt thự.

Để cuộc sống sau này được ổn định, Tề Quang nhờ năm giáo viên dạy kèm tại nhà (gia sư), chia ra dạy âm nhạc, mỹ thuật, văn học, yoga, còn có một giáo viên tóc vàng mắt xanh dạy tiếng anh.

Khóa dạy âm nhạc cơ bản cũng không dạy hát, khi đi học thường là thưởng thức một vài khúc nhạc tươi đẹp, dường như để Tử Thời dưỡng thai. Giáo viên dạy nhạc là một giáo viên nữ đến từ Nhạc viện thành phố C, nghe giọng nói cực kỳ truyền cảm, mỗi một đoạn nhạc đều có thể kể ra một câu chuyện cổ tích, mỗi ngày đều chuẩn bị trà cùng bánh ngọt bên cạnh cửa sổ thưởng thức ánh nắng mặt trời hoặc ngắm mưa tuyết, làm tinh thần người ta cực kỳ sảng khoái.

Học Văn học cũng chỉ là đọc một vài bộ sách thú vị, cũng không cần phải học để đối phó các cuộc thi, giáo viên sắp xếp cho Tử Thời thấy cái gì hứng thú thì học, bà cũng là một người vừa hài hước lại có học thức uyên bác dạy Trung văn hệ Đại học, một tiết học mà cuốn hút sống động như thật khiến Tử Thời thường nghe mê mẩn không dứt.

Có thể nói Tử Thời thích nhất là mỹ thuật. Khi còn bé, chỗ cô ở có rất nhiều bộ sách về vẽ tranh, trong những năm tháng dài lớn lên trong cô đơn, cô đã từng đọc hết quyển này đến quyển kia không mục đích, tuy chỉ đọc thôi, nhưng vẫn khắc sâu ấn tượng. Bây giờ được cô giáo dạy dỗ lại một cách hệ thống tỉ mỉ, cô phát hiện cơ sở lý luận trước kia có xem qua trong sách nhưng không hiểu, hiện tại được giảng giải, Tử Thời có cảm giác thắc mắc lâu nay cuối cùng cũng thể tháo gỡ, không thể không vui mừng ca tụng!

Cô giáo cực kỳ kinh ngạc trước tài năng thiên phú của Tử Thời, hơn nữa còn ủng hộ cô thưởng thức những bức tranh và tranh màu nước, sau đó cho chọn lựa một môn để tập trung phát triển. Nhưng Tử Thời đang mang thai, cô không dám đụng vào mực in hay màu nước, do vậy trước hết cô giáo dạy cô cách dùng bút máy để phác họa.

Bởi vì Tề Quang học thiết kế thời trang, cả hai người cùng học về phác họa, hai anh em thường xuyên cùng nhau tìm được niềm vui trong cuộc sống, chuyển giá vẽ ra sân nhân nhả vẽ một bụi hoa vào buổi sáng, vào lúc trời mưa, hai người sẽ đốt lò sưởi bên cạnh tường trong phòng khách rất ấm áp. Bên cạnh cửa sổ cao sẽ kê một cái bàn nhỏ để trái cây, hai anh em một vui ở trong ghế salon, một ngồi ở trên ghế, cả một buổi

chiều trờ nghe tiếng gỗ cháy tanh tách từ trong lò sưởi chỉ còn âm thanh “Soạt soạt” của tiếng bút máy vẽ trên giấy.

Thời gian trôi qua cứ yên tĩnh như thế thật tốt.

Những môn học này cũng quá yên lặng, cho nên Tề Quang còn sắp xếp một khóa học yoga. Từ Thời có bầu, dĩ nhiên sẽ không làm những động tác mạnh, giáo viên dạy yoga là người có vóc người mảnh khảnh dù đã sinh hai đứa bé, động tác dạy đều êm ái chậm rãi, hơn nữa nghe nói có lợi khi sinh con.

Thứ sáu hàng tuần là thời gian Từ Thời lên lớp tiếng anh. Nói là học tiếng anh, chẳng qua là học một vài khẩu ngữ đơn giản. Giáo viên là một cô người Anh, gả đến Trung Quốc đã nhiều năm, có một con gái cùng tuổi với Từ Thời, lúc Từ Thời nói lắp đi lắp lại nhưng từ đơn thì cô ấy chỉ dịu dàng cười nhìn Từ Thời, Từ Thời thích nhất cô gái đó, và cô ấy cũng là người mà cô dám nói cười cùng nhiều nhất. Có một lần Tề Quang không ở nhà, Từ Thời khi đi học đã cẩn thận hỏi cô giáo: “Phát âm tiếng Anh là phải phân chia giọng điệu rất đúng sao?”

“Dĩ nhiên, Thân ái! Phát âm tiếng anh của chúng ta đã có từ lâu rồi!”

“Thật ra... Em không có ý mạo phạm, em chỉ muốn biết những lời này dùng giọng NewYork nói sẽ như thế nào?”

Giáo viên dùng giọng mềm mại phát âm theo yêu cầu của Từ Thời, cô cũng nói theo sau, cô giáo nói: “Là nhớ tới người nào sao? Bảo bối, em cười rất đẹp, cô chưa từng thấy qua.”

Mu bàn tay Từ Thời nhẹ nhàng áp lên má, lắc đầu nhẹ giọng nói: “Cũng không có.”

Các giáo viên đến nhà dạy từ thứ hai đến thứ sáu, mỗi buổi sáng hai tiếng, buổi chiều nửa tiếng, lúc nói chuyện cũng không có áp lực, ngược lại làm cho người ta cảm thấy cuộc sống phong phú hơn nữa tâm tình cũng sáng sủa.

Vào chủ nhật thì Tề Quang sẽ đưa cô ra ngoài ít nhất một lần, đi ăn tối cùng Fay, hoặc đi dạo một chỗ nào đó.

Sau mấy tháng, các giáo viên đều đổi mấy lần, từ đầu tới cuối đều là giáo viên nữ, về sau thì cô giáo tiếng anh bởi vì con gái mang thai mà không đến được, khóa học tiếng anh liền dừng lại. Khi Từ Thời hỏi, Thịnh Thừa Quang đang xem tạp chí bật thốt lên: “Tạm thời còn chưa tìm được người thích hợp! Khẩu âm nói sợ không đủ kiên nhẫn dịu dàng, kiên nhẫn dịu dàng lại không được ngoại hình, đáng đẹp mắt, khẩu âm tốt, kiên nhẫn dịu dàng... thì lại là đàn ông!”

Từ Thời cảm thấy kỳ quái: “Tại sao đàn ông lại không được?”

Một tay Tề Quang vẫn đang lật tạp chí, không dấu vết ngăn lại đề tài: “Đúng rồi, anh đang định hỏi em, ngày mai đi khám thai hay ngày kia?”

Hiện tại phụ nữ có thai đầu óc đều chậm lụt, bị anh hỏi, cô suy nghĩ thật lâu mới ngơ ngác nói: “A.... Em cũng quên mất rồi!”

Tề Quang liếc nhìn cô một cái, quay lại lấy điện thoại ra xem lịch.

Từ Thời sờ sờ bụng đã nhô lên, lăm bầm lăm bầu nói: “Lại muốn đi kiểm tra nữa ~ ”

Tề Quang vừa đảo điện thoại vừa cười, thỉnh thoảng ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái, lại phát hiện ra trên mặt Từ Thời không che giấu được một tia phiền muộn.

Anh để điện thoại di động xuống, dịu dàng hỏi: “Từ Thời, đang nhớ đến anh ấy sao?”

Từ Thời đỡ một tay ở ngang lưng, một tay khác nhẹ nhàng phủ lên bụng, cười cười lắc đầu.

Tề Quang thuê nhiều gia sư tới nhà như vậy, nói là học, thật ra chính là đang giúp cho cô, chơi cùng cô. Từ Thời cũng biết là vì để cho cô bận rộn một chút, không có thời gian suy nghĩ linh tinh.

Nhưng là suy nghĩ cũng không liên quan đến bận rộn, huống chi cô cũng không nhất định phải để ra thời gian để suy nghĩ, bởi vì người kia... vẫn luôn ở trong lòng cô.

Lúc nghe nhạc sẽ nghĩ đến lúc anh lim dim mắt, lúc đi học sẽ nhớ đến dáng vẻ anh ngồi trong thư phòng xử lý văn kiện, lúc tập yoga sẽ rất tự nhiên nghĩ thầm nếu để anh thấy chắc anh sẽ cười động tác vụng về của cô, lúc nói tiếng anh sẽ không nhận được hỏi giáo viên... Từ Thời nhận thức được trong lòng, nghĩ đến người nói tiếng anh giọng NewYork kia.

Còn có, kể từ khi học phác họa, mỗi một ngày cô đều phác họa ra hình dáng của anh.

Sợ mình quên đi dáng vẻ của anh, cũng sợ sau này con hỏi bố như thế nào, cô không biết lấy cái gì chống đỡ.

Thật ra thì cho đến bây giờ, cũng sắp sinh bảo bảo, Từ Thời vẫn như cũ hoài nghi liệu mình làm như vậy có đúng hay không? Nếu quả thật là tốt cho anh, có phải hay không trái tim cũng độc ác không muốn đứa bé này, mà không phải là chạy trốn?

Cô cũng không có cảm giác là mình đã làm đúng, chẳng qua là so với những cách làm khác, cô chỉ có thể chạy trốn, cô không thể bỏ rơi con mình, nên chỉ có thể bỏ rơi anh.

Trong lòng rất áy náy với anh, cho nên cũng không dám nói ra nỗi nhớ, cũng không dám nói với Tề Quang, ngay cả với bản thân mình cũng không dám nói.

Nhưng là... Thịnh Thừa Quang, em nhớ anh, thật sự rất nhớ anh!

Thành phố C, ngày tháng trôi qua yên bình tốt đẹp.

Thành phố G lại phẳng phất một loại cảm giác như địa ngục.

Từ Thời không biết, nhà họ Thịnh và nhà họ Tạ đều đã dừng lại việc điều tra, có người cố gắng dọc theo đầu mối đưa móng vuốt tìm kiếm đến tận thành phố C, nhưng chưa thể vượt tới đã bị hung hăng chặn đứng, những vị cấp trên của họ còn nhận được cảnh cáo của hai bên hắc bạch đạo thành phố C, việc này hiển nhiên chấm dứt.

Chuyện lại trở về điểm bắt đầu, Thịnh Thừa Quang cùng Tạ Gia Vân cũng không có nhược điểm, hai nhà cũng đã âm ỉ. Vì vậy hai bên đều tích cực giải hòa, đàm phán, đàm phán lại đàm phán.

Trong giới buôn bán, Thịnh Thừa Quang và Tạ Gia Vân đúng là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, hai người không thấy một mặt lại ăn ý mười phần đồng thời ra tay phá, hạng mục hợp tác giữa nhà họ Thịnh và nhà họ Tạ coi như là một, rối rít đàm phán mà không thành, cuối cùng hủy bỏ, phân chia một số bộ phận.

Sau đó liền nghĩ đến làm thế nào để hủy, hủy đi bao nhiêu.

Công trình này lớn hơn so với trong tưởng tượng, Thịnh Thừa Quang cùng Tạ Gia Vân đều phải cố hết sức lực, hơn nửa năm trôi qua, cục diện mới có thể hóa giải được một chút.

Sau đó, một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ ẩn núp đã lâu mới chân chính tạo ra những trận chiến vang dội... Hoàng đế mặc long y ngồi vững vàng trên ghế, tự nhiên muốn xử lý bề phái tạo phản. Hai bên cũng là hai gia tộc lớn, muốn xử lý những lão già kia đâu có dễ dàng như vậy? Nhưng mà Thịnh Thừa Quang vì báo thù cho Thịnh Minh Hoa năm đó, Tạ Gia Vân cũng dọn sạch chướng ngại vật cho Tạ Gia Thụ, hai người đều khí thế ngất trời, hăng hái mười phần.

Cho nên hơn sáu tháng thịnh Thừa Quang bận rộn tới nỗi chân không chạm được đất, một ngày cũng không được nghỉ ngơi nhiều. Có lúc Thịnh Minh Hoa nhìn không nổi, cưỡng bách yêu cầu anh nghỉ ngơi, gọi anh đến nhà cũ nhà họ Thịnh ăn cơm.

Một bàn toàn món ăn hợp khẩu vị của Thịnh Thừa Quang, Thịnh Minh Hoa gấp đầy bát anh, bà không ngừng thúc giục anh ăn nhiều một chút, khuyên bảo: “Tiến độ của cháu bây giờ đã rất nhanh rồi, làm vô cùng tốt, cho nên cũng cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn.”

Thịnh Thừa Quang đang cầm một bát canh chậm rãi uống, giọng nói điềm tĩnh: “Cháu vẫn rất khỏe, cô yên tâm.”

“Cô yên tâm thế nào? Anh nhìn lại chính mình một chút đi, nửa năm đã gầy đi bao nhiêu rồi hả?”

“Ồ, đẹp trai hơn chứ?”

“Thừa Quang,” Thịnh Minh Hoa kêu tên anh, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Cháu vì ai mà phải tự làm tổn thương chính mình, ta sẽ hận chết người đó.”

Thịnh Thừa Quang yên lặng để chén canh xuống, đẩy ra, sau đó bưng lên bát cơm đầy như một ngọn núi nhỏ bắt đầu ăn.

Một bát cơm hết nhẵn, cũng ăn bốn cái chân chim bồ câu, ăn xong anh đặt bát đĩa xuống, thở dài một hơi ngắn ngủi: “Cô ấy đã rất cực khổ rồi... Cô, làm ơn!”

Tự tay Thịnh Minh Hoa rót nước trái cây cho anh, nghe vậy động tác trên tay không ngừng run lên, hốc mắt lại không nhìn được có chút đỏ.

Không phải là chưa từng thấy qua một dạng yêu người khác đến phát bệnh thần kinh, nhưng mà... Cũng quá thần kinh đi!

Trên bàn cơm nhất thời yên lặng, Thụy Thụy lúc này tỉnh ngủ, bị Triệu Hoài Chương ôm ra ngoài từ trong phòng ngủ. Thịnh Thừa Quang vừa thấy tên tiểu tử này liền cười, đưa tay ra muốn ôm em trai, thuần thực đỡ lấy bên sườn em bé, ôm em trai đặt lên trên đùi, cười trêu chọc: “Người bạn nhỏ, cuối cùng em cũng tỉnh ngủ rồi!”

Thụy Thụy khoan khoái quơ quơ cánh tay nhỏ bé, cười cười chảy nước miếng.

Thịnh Minh Hoa ở một bên thấy cảnh này thầm than thở: Bây giờ Thừa Quang cũng chỉ có ở cùng Thụy Thụy mới có thể cười.

Triệu Hoài Trương đi tới bên cạnh vợ, nhận lấy cốc nước trái cây từ trong tay bà, lôi kéo tay vợ, ôn nhu nói: “Anh vừa mới nhận được báo cáo mới nhất về tình hình sức khỏe của Tề Quang, thân thể thẳng bé đã khôi phục rất tốt, em yên tâm đi!”

“Người nào không yên lòng về nó... Cái thằng nhóc kia! Thật là độc ác, lâu như vậy không thấy chúng ta, chẳng lẽ không muốn gặp chúng ta sao?” Cả ngày ở cùng người nào đó, đến em trai của mình cũng không biết mặt anh trai!

“Không phải là hôm trước có nói chuyện qua video sao?” Triệu Hoài Chương nhẹ giọng an ủi: “Em cũng thấy đấy, khí sắc của thằng bé tốt như vậy. Thật ra thì khí hậu ở thành phố C tốt hơn ở nơi này, thích hợp cho thằng nhóc an dưỡng.”

Thịnh Minh Hoa nghe ông không ngừng nói, hận hận nghĩ: Làm thế nào mà bà lại thích cái người này? Thừa Quang vì mà mà thành dáng vẻ như ngày hôm nay, con lớn yêu quý nhất lại mang cô gái đó chạy trốn nửa năm, cũng không trở lại dù chỉ một lần, chồng thì lại như thế này... Trong lòng bà suy nghĩ, ánh mắt lại rơi vào trên đầu vai Triệu Hoài Chương, ở đó có một khối giống như là nước miếng của Thụy Thụy.

Thụy Thụy gọi là Triệu Tề Thụy, là đứa bé duy nhất cùng họ với ông, ông cực kỳ yêu đứa bé này, bây giờ ngay cả thời gian vẽ cũng không có, cả ngày đều chơi cùng Thụy Thụy.

Thịnh Minh Hoa nghĩ tới đây chợt không còn tức giận nữa, nhưng vừa quay đầu chỉ thấy con trai nhỏ đang bò lên đầu cháu mình, đang vui thích đánh đánh, bà lập tức nổi giận rồi: “Thịnh Thừa Quang, cháu đang dung túng cho nó đấy! Triệu Tề Thụy! Xuống ngay ẹ, đáng đánh đòn!”

Thịnh Minh Hoa ôm tiểu tử đi, Thụy Thụy nằm trên vai mẹ, đưa tay ra với anh trai đòi bế, cứ nói nha nha không ngừng. Thịnh Thừa Quang bị thằng nhóc cào loạn tóc, vẫn cười vô cùng dịu dàng.

Mùa hạ cũng sẽ trôi qua rất nhanh, sắp đến mùa thu... Anh cũng sẽ được ôm con của mình?

Thật hi vọng là con gái nha, một đứa con gái xinh đẹp thông minh, giống như anh, không biết sẽ đáng yêu đến mức nào!

Cố gắng nghĩ đến nhiều chuyện khác như vậy, cuối cùng Thịnh tổng vẫn không tránh được nghĩ đến cô.

Thật ra thì anh cũng muốn hỏi một câu, vô cùng muốn hỏi một câu: Tử Thời, gần đây em vẫn ổn chứ?

49. Chương 49

Thực ra thì trước ngày mà Tử Thời sinh con, Thịnh Thừa Quang còn đi đến thành phố C một lần.

Lúc ấy bên thành phố G này đang hùng hực khí thế chiến đấu, một đám trường bối đại cổ đông nhà họ Thịnh đã xem cái người cháu ruột của chính phòng này như cái đinh trong mắt, đâm vào thịt, ban đêm nằm mơ khi đi ngủ cũng đều tìm cách vạy gậy cổ Thịnh Thừa Quang, hàng ngày khi Thịnh Thừa Quang ra khỏi cửa phải tăng bảo vệ lên gấp đôi.

Dưới tình hình căng thẳng như vậy, phía xa tại thành phố C con gái của Trần Ngô Bạch tổ chức một bữa tiệc mừng sinh nhật ,tự thân Thịnh Thừa Quang đến đó.

Từ sân bay thành phố C đi ra ngoài, trên đường đi hướng tới nhà họ Trần, đoàn xe dừng lại trong chốc lát ở công viên trung tâm thành phố C.

Xe dừng ở ven đường, Thịnh Thừa Quang an vị ở trong xe, ngăn cách bởi hồ phun nước âm nhạc của quảng trường trung tâm, cô đang đứng ở bên cạnh hồ.

Thời tiết vào mùa này vẫn còn hơi lạnh, cô đi ra ngoài tản bộ, mặc chiếc áo khoác màu hồng có vẽ họa tiết hoạt hình, áo khoác rộng lớn, đôi chân mảnh khảnh thẳng tắp, cả người hoàn toàn không nhìn ra được là phụ nữ có thai, ngược lại khuôn mặt tròn vo đỏ bừng, càng lộ ra vẻ tuổi còn nhỏ.

Cô đang nhìn chăm chú vào hồ phun nước, từ trong xe nhìn dáng người xa xa của cô, lòng giống như cái gì đó xoắn lại: sống tốt như vậy, nhìn qua thực sự không tệ; sống tốt như vậy—xem ra...không hề có một chút nào nhớ nhung anh.

Anh nhớ tới trước đây từng có một lần chia tách ra ngăn ngủi, cô cũng như vậy, giống như trải qua cuộc sống bên ngoài còn tốt hơn cả khi ở bên cạnh anh. Giống như chỉ cần có người ở cùng với cô, chăm sóc cô, cô chẳng hề quan tâm đến người kia là ai.

Cô ấy không quan tâm—cánh tay Thịnh Thừa Quang gác trên cửa xe yên lặng nắm thành quả đấm.

Nhưng mà..... May mắn là bây giờ cô có thai, ít nhất anh cũng không cần lo lắng lại sẽ xuất hiện Tiểu Vương hay Tiểu Trương gì đó.

Anh tự suy nghĩ an ủi mình như vậy, bên phía cô đã có hai nam sinh còn trẻ đeo ba lô đi tới, hình như là hướng đến cô hỏi đường, nhưng mà hỏi đường cần lâu như vậy sao?! Nhìn cô khoa tay múa chân cười rất vui vẻ! Chính mình cũng là người từ bên ngoài đến, chỉ đường cho người ta gì thể không biết! Cái bụng kia nhô lên thêm chút nữa được không? Mẹ nó người nào mua quần áo cho cô không hiện được dáng người như vậy?!

Shịnh Thừa Quang nhìn khuôn mặt đang nghiêng răng nghiêng lợi của chính mình qua cửa xe thủy tinh chống đạn, trong lòng thề sau này trở về không thể để cô ăn nhiều hơn nữa! Mặt gầy đi một chút nhìn sẽ không trẻ tuổi như vậy nữa—còn có thằng nhóc khôn khiếp Thịnh Tề Quang đến cùng là lặn đi chỗ nào rồi hả?!

Người đang không ngừng cảm tức kia lúc gần như muốn đẩy cửa xe đi ra, đã thấy Tề Quang chậm rãi “lặn” tới.

Hai người học sinh nam vấn đường vi danh (hỏi đường xin tên, ý là lấy cớ hỏi đường để làm quen) kia bị dáng người ngọc thụ lâm phong, anh tuấn nho nhã của Tề Quang lóe mắt lên một cái, hai người liếc nhau, nhanh chóng nghiêng đầu tránh đi. Tề Quang vừa cười vừa liếc mắt nhìn hướng nơi nào đó bên ven đường.

Cậu đưa một bắp ngô nướng cho Tử Thời, chậm rãi nói với cô: “Tuần trước chúng ta cùng nhau xem bộ phim đó cũng không tệ lắm đúng không?”

Tử Thời đang lúc rất nhiệt tình đối với thức ăn, dáng vẻ gặm bắp ngô nướng quả thực giống như con chuột cảnh: “Ừm....Ừm!”

“Lại nói, màn gặp lại giữa nam chính và nữ chính trong đó thật đúng là cảm động!” Tề Quang tăng thêm ám chỉ.

Bộ phim điện ảnh đó, lúc ấy nam chính ngồi trong xe, cách đó là nữ chính ở trên con đường yên tĩnh chờ xe buýt vẫn chưa xuất hiện, lá cây vi vu rơi xuống, cuối cùng ánh mắt của hai người chạm vào nhau, sau đó.....liền kết thúc Happy ending

~Nhưng mà nữ chính nơi này gặm cả ngón tay cũng đưa vào miệng mút, khoe miệng còn dính một hạt bắp.....ăn uống vô cùng vui vẻ, mắt cũng híp lại hài lòng!

Tề Quang thực vô cùng bất đắc dĩ.....

Ánh mắt của Tề Quang giống như đèn pha, dừng lại trên mặt cô năm giây, sau đó bắn về phía ven đường ba giây, cứ như vậy qua lại sau N lần, rốt cuộc con chuột cảnh gặm ngô nướng cũng có một chút đáp lại: “Ừm.....”

“Hả?” Tề Quang tràn đầy hi vọng nhướn mày.

“Anh không ăn sao?” Tử Thời thèm thuồng nhìn bắp ngô nướng trong tay cậu, “Cái này cho em ăn đi!”

Tề Quang: “.....”

“Anh làm sao vậy?” cuối cùng Tử Thời cũng cảm thấy cậu có cái gì đó không đúng, mở miệng hỏi.

Lúc này Tề Quang không chơi trò quanh co nữa, hất cằm lên hướng thẳng đến bên kia, ý bảo cô nhìn qua.

Tử Thời nghi ngờ nhìn sang—

Cuối cùng nữ chính cũng nhìn về phía nam chính một cái, dừng ở đó đúng một giây đồng hồ, âm nhạc hồ phun nước “Leng keng” một tiếng phát ra, cột nước từ dưới mặt đất “rầm” phun lên, nước ấm gặp phải không khí lạnh lẽo, sương trắng ngập tràn, cảnh tượng này....Trông rất đẹp mắt!

Tử Thời cho đây chính là ý bảo của Tề Quang, cực kì nịnh nọt và vui vẻ “Oa” một tiếng!

“Thật là đẹp! Thảo nào anh cố ý muốn tới nơi này tản bộ?”

Tề Quang dùng sức cắn chặt răng, quai hàm cắn đến nổi cả bắp thịt, mới có thể không phụt cười..... Cậu yên lặng đưa bắp ngô của mình cho em gái đáng yêu của cậu.

Ăn đi~ Em nên như thế

~Ngăn cách làn bởi sương trắng mờ mịt, âm thanh Thịnh Thừa Quang lạnh lẽo giống như tảng băng: “Lái xe!”

Đoàn xe màu đen từng chiếc từng chiếc tiếp nối nhau yên lặng rời đi, giống hệt như lúc tới.

Đến khi đèn sau của chiếc xe đi cuối cùng chột lóe rồi biến mất, nước trong hồ phun rơi xuống, đối với Tử Thời lúc đó mà nói, vừa rồi chuyện gì cũng chưa xảy ra.

Cô chưa từng biết, người kia đã từng cách cô gần đến cỡ nào, chỉ cách một cái niêm vui nho nhỏ.

Hôm nay là sinh nhật đứa con gái hoạt bát đáng yêu của Trần Ngộ Bạch, nhưng mà cô gái nhỏ này sáng hôm nay thức dậy không được cao hứng lắm: mấy ngày nay không biết là người nào rải tin đồn khắp nơi, nói rằng bố bé làm cho bé một bữa tiệc sinh nhật vô cùng cao quý xa hoa! Sau đó khiến cho dư luận xôn xao, người người đều muốn tới tham gia bữa tiệc này để thể hiện thân phận và địa vị tôn quý của bản thân cùng với quan hệ thân mật với Lương thị.

Tất nhiên vốn không có bữa tiệc như vậy! Nhưng vì để tránh lời đồn đại mang đến phiền phức, năm nay bé chỉ có thể trải qua sinh nhật ở trong nhà của mình.

Sinh nhật ở nhà sẽ phải ăn những thức ăn chiên nóng, cho nên sáng sớm hôm nay Trần nhị tiểu thư rời giường đã bắt đầu lo lắng không yên, cực kỳ buồn bực.

Nhưng mà đến trưa bé đã được chữa khỏi, bởi vì có một ca ca vô cùng đẹp trai đến nhà!

Hai mắt bé tỏa ra trái tim màu hồng bắn đến ca ca, vị ca ca kia vốn lúc vào cửa không thể nào vui nổi liền cười, cười nói với bố bé: “Học trưởng, nhìn em trẻ tuổi như vậy sao?”

Bố của bé liền nâng gọng kính trên mũi, bình tĩnh nói: “Không có. Chắc là nó phân biệt chỉ số thông minh của anh với cậu, nên chỉ có thể gọi cậu như vậy thôi.”

Ca ca đẹp trai giật giật khoe miệng.....Dáng vẻ giận không dám nói.

Mặc dù ca ca đẹp trai giống như có chút gì đó.....sợ hãi. Nhưng mà người không sợ hãi bố của bé cũng không nhiều, huống hồ ca ca đẹp trai và mẹ đều mang quà tặng bé và chị bé, quà chất đầy phòng khách! Có thể phải bóc rất lâu! Lâu đến mức có thể bỏ qua một bàn cơm trưa đáng sợ mẹ làm nguyên buổi sáng!

Trần nhị tiểu thư rất thích rất thích vị ca ca đẹp trai này!

Trong phòng khách âm thanh mở quà cùng với tiếng cười vui vẻ truyền đến liên tục, trong phòng ăn, trước bàn ăn chỉ có hai người đàn ông ngồi.

Mặc dù Thịnh Thừa Quang có chút không yên lòng, vẫn rất lễ phép hỏi: “Đợi mấy đứa bé tới ăn chung đi!”

“Không cần, bọn nó cũng không đói.” Trần Ngô Bạch mặt không đổi sắc gấp một khối thịt viên vào trong bát cho anh, “Chúng ta ăn đi.”

Hồn Thịnh tổng đang chu du bên ngoài không đề phòng có bẫy, gấp lên ăn liền, sau đó cuối cùng cũng biết.....Tại sao không cần chờ mấy đứa ăn cùng.

Anh cũng rất muốn đi phòng khách mở quà.....

Thịnh Thừa Quang che miệng, vẻ mặt rất đặc sắc, tâm tình Trần Ngô Bạch vui vẻ cười khê: “Như thế nào? Tay nghề chị dâu cậu như thế nào?”

Có những lời này rồi, nếu Thịnh Thừa Quang còn dám nhổ ra, đó chính là đánh thẳng vào mặt của Trần phu nhân!

Thịnh tổng đành phải uống thêm ngụm nước, đưa khối thịt viên cứng như đá....nuốt sống xuống.

Trần Ngô Bạch nhìn anh nuốt thật, bỗng nhiên có vài phần cảm giác anh hùng đau tiếc anh hùng đối với anh, rót cho anh ly rượu an ủi, ngay cả giọng nói xưa nay lạnh lùng cũng ấm thêm mấy phần: “Mấy ngày trước anh gặp được Ngôn Tuấn, nghe nói người bên kia còn thực sự dám xuống tay với cậu?”

“Ừm.” Thịnh Thừa Quang đau răng, mồm miệng có chút không rõ: “Chớ cùng rút gậy.....Khó tránh khỏi.”

“Nghe nói cắt phanh trên xe của cậu hả?” Trần Ngô Bạch nhíu lông mày, vẻ mặt có chút không đồng ý nói: “Trước anh đã khuyên cậu nhiều lần, hành động của cậu có phần quá nhanh và mạnh rồi.”

Màu sắc trong con ngươi của Thịnh Thừa Quang hơi tái đi, giọng nói cũng vậy: “Thật sao.....Nhưng mà, em còn sợ không kịp thời gian nữa đấy.”

Trần Ngô Bạch hiểu, trong lòng ưu sầu hơn. Uống với anh một ly, một lúc sau, anh trầm giọng hứa hẹn nói: “Người đang ở địa bàn của anh, cậu không cần phải lo lắng cho cô ấy. Hơn nữa bên Chu Tuấn còn nhờ Chu Yến Hồi, bây giờ cô ấy có vác một trăm vạn tiền mặt đi trên đường, cũng không có người nào dám chạm một ngón tay của cô ấy.”

Thịnh Thừa Quang vừa nghe thấy liền nghĩ thầm: không có người dám chạm đầu ngón tay của cô ấy, nhưng mà có hỏi đường!

Anh cau mày uống một ly, giọng nói bỗng trở nên lạnh lùng, nói: “Em biết, cô ấy đang rất tốt!”

Anh chàng này một giây mùa xuân một giây mùa mưa, đúng là bệnh thần kinh—khoe miệng Trần Ngô Bạch giật giật, bỗng nhiên không muốn để ý đến anh nữa.

Nhưng im lặng một lúc lâu, Thịnh Thừa Quang chợt dùng vẻ mặt và giọng nói sâu muộn hỏi anh: “Anh thực sự khẳng định khoa phụ sản bệnh viện kia là tốt nhất sao? Chắc chắn sao?”

Vốn dĩ vì đồng bệnh tương liên(cùng cảnh ngộ thông cảm nhau) mà người đàn ông núi băng kia mới ôn hòa chút, giọng nói trong nháy mắt trở về không độ: “Thịnh Thừa Quang, vấn đề này cậu đã hỏi lần thứ ba rồi.”

“A..., xin lỗi xin lỗi!” Thịnh Thừa Quang vội vàng rót rượu cho học trưởng nhà mình, uống hai ly, không nhìn được lại dãn dò nói: “Cô ấy máu Rh âm tính, loại máu này rất hiếm thấy, cho nên trước tiên nhất định phải chuẩn bị máu truyền trước thật tốt.”

“....” Cho dù là Trần Ngô Bạch lấy danh núi bằng ngàn năm nổi danh hậu thế, lúc này cũng không nhìn được sắp nứt mặt nạ lạnh lẽo trên mặt ra, “Thịnh Thừa Quang, cậu là Repeater sao?!” Anh chịu đựng hỏa khí hỏi.

(Repeater: là thiết bị lặp tín hiệu. @@)

Thịnh Thừa Quang nghĩ thầm dù sao cũng đã mất thể diện, còn nghiêm túc xác nhận thêm lần nữa: “Người cung cấp máu trước ba tháng phải làm kiểm tra, báo cáo kiểm tra sức khỏe em muốn tự mình xem, xin nhờ anh!”

“Không có!” Trần Ngô Bạch lạnh lùng, “Đến lúc đó cậu tự mình bay tới truyền máu cho cô ấy đi!”

Mặc dù chắc chắn không phải là lời nói thật, nhưng mà trong nháy mắt Thịnh Thừa Quang vẫn nổi giận, bắn ra ánh mắt hung ác, nhưng mà gặp phải Trần Ngô Bạch sẽ sợ cậu ta sao? Chợt nhíu mày, muốn giơ tay lên ném đĩa lên mặt anh! Nhưng mà bà chủ Trần cùng với hai con gái nghe tiếng động từ phòng khách đi tới, Trần Ngô Bạch ngay trước mặt vợ và con gái lại thay đổi động tác tay, đem toàn bộ đĩa thịt viên gặt vào trong bát Thịnh Thừa Quang: “Cậu thích thì ăn thêm chút, đừng khách khí.”

Lúc này bệnh thần kinh lúc có lúc không của Thịnh Thừa Quang bình phục, tinh thần minh mẫn, cho nên nhìn thoáng qua mặt của học trưởng nhà mình, khẽ cắn môi, bắt đầu vui vẻ ăn đĩa đá chiên—không là thịt viên chiên.

Lúc ca ca đẹp trai ăn thịt viên, tiếng cắn vang lên “kèo kẹt”! Trước khi Thịnh Thừa Quang rời đi, phát hiện hai cô con gái nhà họ Trần đều dùng vẻ mặt hết sức sùng bái nhìn mình.

Quả nhiên là ăn nhiều thì trẻ hơn. Thịnh tổng vượt quai hàm đã sưng lên ê ẩm đến chết lặng nghĩ thầm.

Lại có thể có người ăn đồ ăn mẹ làm, còn sống đi ra khỏi nhà! Nội tâm hai con gái nhà họ Trần reo hò!

50. Chương 50

Mặc dù biểu diễn nuốt sống thịt viên, học trưởng cũng sẽ không so đo, nhưng mà Thịnh Thừa Quang còn phải bay đến thành phố G chờ ngày Tử Thời sinh nữa.

Ngày Tử Thời lên cơn đau bụng, còn sớm hơn ngày dự sinh hai mươi ngày, tất cả mọi người đều không kịp trở tay. Lúc ấy Thịnh Thừa Quang đang ngồi ăn tối cùng một đám lão gia nắm trong tay cổ phần của Thịnh thị, hơn phân nửa số người đang ngồi ở đó đã từng hoặc đang suy nghĩ muốn anh chết, vậy mà không khí trên bàn ăn lại cực kỳ ấm áp giống như một bữa tiệc gia đình chân chính, bỏ qua những ánh mắt đưa qua đưa lại, thật sự giống cảnh gia đình sum vầy. Trợ lý riêng của Thịnh Thừa Quang mang trên mặt nụ cười công thức hóa, khi anh ta kê vào nói bên tai Thịnh Thừa Quang mấy câu, Thịnh Thừa Quang vừa nghe vừa gặt đầu, ngay cả khóe miệng đang câu lên kia cũng không hạ xuống, vẻ mặt nhẹ nhõm khoái trá để cho trợ lý đi xuống.

Bữa tối ghê tởm này kết thúc cũng đã hơn chín giờ tối, Thịnh Thừa Quang không chút hoang mang nói tạm biệt với các vị trưởng bối, sau đó dưới sự bảo vệ của đám hộ vệ không nhanh không chậm ngồi vào trong xe, giọng trấn định căn bản không nghe ra một chút run rẩy: “Đi sân bay.”

Ngày này ở Thành phố G mưa to, từ trưa đến tối vẫn chưa dứt, lúc này thời tiết dường như rất tệ, tất cả chuyến bay cũng đã bị hủy bỏ, có thuê máy bay cũng vô ích. Thịnh Thừa Quang ra lệnh đưa máy bay tư nhân của Thịnh Minh Hoa đến, làm kinh động đến Thịnh Minh Hoa, bà cùng Triệu Hoài Chương hai vợ chồng mạo hiểm vượt mưa to từ nhà cũ chạy tới.

Trên đường đi Thịnh Minh Hoa cũng đã đoán được chuyện gì xảy ra, đến nơi này lại nhìn thấy ánh mắt yên tĩnh của Thịnh Thừa Quang, lúc này bà mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại tận tình khuyên bảo anh: “Tình hình thời tiết như thế này máy bay khẳng định không thể cất cánh, hơn nữa bây giờ lại là ban đêm. Mà theo như báo cáo thì nhanh nhất cũng phải sau bốn tiếng nữa, cháu chờ trời sáng hãy qua đó đi.”

Có vẻ như Thịnh Thừa Quang không nghe thấy lời bà nói, quay đầu lại nói với trợ lý: “Không cần để ý gì cả, tiếp tục thúc giục bên kia đi.”

Thịnh Minh Hoa nổi giận, trực tiếp đuổi trợ lý của anh ra ngoài, sau đó đóng cửa lại, cất cao giọng nói với cháu trai: “Cậu lại phát bệnh thần kinh đúng không?”

“Cô,” Thịnh Thừa Quang đứng bên cửa sổ, ánh mắt nhìn ra tầng mưa bay bên ngoài, giọng rất bình thường: “Thành phố C bên kia có chuyện rất quan trọng, cháu nhất định phải qua đó xử lý ngay bây giờ.”

“Cậu không cần phải mượn cớ, không khiến người khác hoài nghi chắc?” Thịnh Minh Hoa cực kỳ tức giận, “Nhìn cậu liều mình chạy đến bên kia như vậy, có ai mà không biết cậu đang cất giấu bảo bối ở đó?”

Thịnh Thừa Quang bị chạm vào trúng điểm yếu, ánh mắt nhìn bà như hai thanh kiếm sắc bén, tràn đầy sát khí làm cho bà bỗng chốc rùng mình.

Sau đó thì bà nổi giận thật rồi!

Lúc này Triệu Hoài Chương kịp thời chạy ra, đi tới kéo Thịnh Minh Hoa ra, thấp giọng dụ dỗ bà, đưa bà đến căn phòng bên cạnh nghỉ ngơi.

Ông trở lại lần nữa, bước chân đi tới nhẹ nhàng chậm chạp, đi đến bên cạnh cửa sổ, vỗ vỗ vào bờ vai cứng ngắc của Thịnh Thừa Quang, giọng ôn nhu nói với anh: “Tới đây ngồi một lúc.”

Thịnh Thừa Quang không nhúc nhích, đứng ở bên cửa sổ như cũ, ánh mắt âm trầm nhìn ra màn mưa to bên ngoài cửa sổ trong bóng đêm.

Phòng VIP của sân bay có cung cấp cà phê nóng, Triệu Hoài Chương rót hai cốc, đưa cho anh một cốc, lúc này lại nghe được anh thấp giọng nói: “Cảm ơn.”

Cổ họng cũng đã khàn khàn.

Trong phòng chỉ có hai người bọn họ, hai người đàn ông sóng vai đứng bên cửa sổ, ngoài cửa mưa vẫn tầm tã, trong bóng tối nước mưa giống như là nước mắt tức giận, mãnh liệt không dừng, làm cho người ta cách một lớp thủy tinh cũng cảm thấy tuyệt vọng.

Thịnh Thừa Quang lúc này cảm thấy bất lực đến tuyệt vọng!

“Chú thật không hối hận sao?” Qua một lúc lâu, anh nhìn bức tranh đêm mưa bên ngoài cửa sổ, thấp giọng hỏi.

“Hối hận với ai đây? Với Tề Quang hay là với Tử Thời?” Triệu Hoài Chương lại cười, dịu dàng mà bất đắc dĩ, bất đắc dĩ đến gần như thê lương, “Trước kia lúc còn trẻ, mỗi lần ta làm chuyện gì cũng đều cảm thấy sẽ không hối hận, nhưng là rồi sau này ta cũng hối hận. Luôn muốn lúc đầu làm như thế nào mới tốt... Nhưng mà Thừa Quang, nếu bắt đầu đã động tâm, vậy thì những chuyện tiếp theo đó cũng khó lòng kiểm soát được. Còn về chuyện có hối hận hay không, chỉ có thể là bản thân mình gánh chịu.” Ánh mắt ông chuyển từ bên ngoài cửa sổ về phía người trẻ tuổi, “Cho nên ta rất bội phục cháu.”

Cháu có thể坦然 nhiên chịu trách nhiệm cho tình cảm của mình... Mà ta cả đời cũng không thể.

Hai người đàn ông sau đó liền im lặng.

Thịnh Minh Hoa ở phòng bên cạnh, những lời nói như vậy không khỏi có chút tàn nhẫn với bà. Nhưng mà dưới tình huống Thịnh Thừa Quang muốn tìm mọi cách bay đến đó, ở bên cạnh cái người đang sinh con cho anh kia, vừa lúc cần đến đề tài này.

“... Thật là oan oan tương báo* đến bao giờ đây?” Lại qua thật lâu, Thịnh Minh Hoa thở dài nói một câu như vậy.

*oan oan tương báo: ân oán kéo dài.

Triệu Hoài Chương cúi đầu nhẹ nhàng thổi chén cà phê nóng bỗng kia, hơi nước bốc lên mặt, hốc mắt hơi hơi đỏ.

Cứ như vậy, Triệu Hoài Chương ở bên cạnh Thịnh Thừa Quang trong phòng chờ của sân bay cả một đêm.

Hai người không nói chuyện với nhau, Triệu Hoài Chương vẫn lẳng lặng ngồi trên ghế, còn Thịnh Thừa Quang từ đầu đến cuối vẫn đứng bên cửa sổ. Ánh sáng bên ngoài dần dần át đi ánh điện trong phòng, mưa cũng ngừng, ánh nắng sớm còn chưa xuất hiện, nhưng trời đã xanh trong không mây.

Nhân viên làm việc ở sân bay đưa đến một bữa ăn sáng nóng hổi, thuận tiện thông báo có thể chuẩn bị lên máy bay, Thịnh Thừa Quang cầm ly cà phê qua một đêm đã lạnh ở trên tay bỏ qua một bên, đứng dậy đi lên phía trước nói “Cảm ơn” với Triệu Hoài Chương.

Triệu Hoài Chương ngồi ở đó ăn một bát cháo trắng có chút nóng, nếp nhăn do năm tháng để lại sau một đêm chưa ngủ có vẻ nặng nề, ông ngẩng đầu nhẹ nói với chàng trai trẻ tuổi trước mặt: “Ta cũng vậy.”

Trong khoảng thời gian chuẩn bị cất cánh này, từ thành phố C truyền đến một chút tin tức: Mặc dù đau một đêm, nhưng mà sáng ra Tử Thời đã ăn được một nửa quả trứng gà, được truyền dịch dinh dưỡng, còn chủ động muốn ăn sô cô la... Mặc dù Thịnh Thừa Quang vẫn im lặng khi nghe tin này, nhưng trong lòng cảm thấy yên ổn hơn rất nhiều.

Ngồi ở bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài làm anh nhớ đến tối hôm qua.

Triệu Hoài Chương cảm thấy bội phục không chỉ bởi tình cảm kiên định của anh, mà còn bởi Tử Thời: thân phận bố của Tử Thời, cũng làm Thịnh Thừa Quang cảm thấy hổ thẹn.

Anh cũng không có cảm giác mình là người tốt.

Bố mẹ anh mất sớm khi anh còn bé, chỉ có cô là người duy nhất bỏ ra cả tuổi thanh xuân cho anh, mỗi một ngày bắt đầu, Thịnh Thừa Quang cũng hi vọng là mình mau lớn lên. Anh đọc được ký túc xá trường đại học ở Anh là một thế giới nổi tiếng cực kỳ khắc nghiệt, bao nhiêu người bị bố mẹ ép buộc vào học, biến thái như Trần Ngộ Bạch cũng là nghe bố mẹ nói điều kiện tốt lắm mới bằng lòng đi, nói cho cùng chỉ có Thịnh Thừa Quang anh là không chờ đợi được tình nguyện đăng ký vào.

Khi đó anh hi vọng mình dù ở tình huống không cách nào có thể giúp đỡ cho cô được, thì cũng không làm gánh nặng cho cô.

Sau đó cô lại đưa Thịnh thị vận hành rất tốt, kết hôn, có Tề Quang, anh bắt đầu cảm thấy nên để lại Thịnh thị cho Tề Quang, vì thế anh đến nước Mỹ, tự làm nên sự nghiệp của riêng mình.

Stịnh Thừa Quang cũng không để ý đến sự bội phục của Triệu Hoài Chương, bởi vì anh chưa bao giờ suy tính quá nhiều về cuộc sống mà mình muốn, cho nên cũng không có chỗ cho hối hận hay không.

Trước kia là cảm thấy cuộc sống dài như vậy, chỉ cần không tăng thêm gánh nặng cho cô, anh có thể sống tùy tiện được. sau này... anh lại có Tử Thời.

Bây giờ suy nghĩ một chút, anh đã ba mươi tuổi, thứ duy nhất mà anh muốn có, cũng chỉ có một mình cô mà thôi.

Muốn cô ở lại bên cạnh anh, cả đời được anh quan tâm, sinh con của hai người, sau đó để anh quan tâm cả hai mẹ con.

Trước kia anh chưa bao giờ nghĩ tới, mà bây giờ cuộc sống anh muốn là: Người sống cùng anh đến đầu bạc cùng nhau hưởng thụ tất cả mọi thứ, người một nhà cũng nhau sinh hoạt, không cần cơ ngơi khổng lồ, không cần vạn người ngưỡng mộ ủng hộ.

... Sẽ thực hiện được sao?

Sẽ đi! Bây giờ không phải đã thực hiện được bước đầu tiên sao - cô muốn sinh con của anh!

Bởi vì thời gian quá gấp, nữ tiếp viên trong máy bay tư nhân của Thịnh Minh Hoa không thể nào đến kịp, không thể làm gì khác hơn là mượn mấy người của sân bay. Trong cabin, nữ tiếp viên hàng không phục vụ kiểm tra trước khi cất cánh, thấy Thịnh tổng anh tuần trẻ tuổi đang an vị ngồi trên ghế, đôi chân dài gác lên nhau, tư thế ngồi hết sức ưu nhã, đang mắt hờn nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt... không nói ra được dịu dàng động lòng người đến mức nào.

Nữ tiếp viên không nhịn được nhẹ thở gấp một hơi, giọng nói quá mức dịu dàng nhắc nhở: “Thịnh tiên sinh, chúng ta sẽ cất cánh ngay thôi.”

Suy nghĩ của Thịnh Thừa Quang bị cô quấy rầy, cũng không có chút không vui nào, quay đầu mỉm cười nói với cô: “Được, làm phiền cô rồi, xin hỏi ở đây có dao cạo râu không?”

Tối hôm qua anh đứng bên ngoài cửa sổ cả một đêm, lên máy bay cũng chưa kịp rửa mặt.

Nữ tiếp viên hàng không khỏi sửng sốt, sau đó cười dịu dàng nói với anh: “Được, tôi sẽ chuẩn bị cho ngài ngay đây.”

Cô ta đi ra chuẩn bị, trong chốc lát lại bị gọi vào.

“Thật ngại,” Vị tổng giám đốc trẻ tuổi nở nụ cười cực kỳ mê người, giọng nói nghe đặc biệt dịu dàng, “Áo khoác của tôi có chút nhăn, nhờ cô xử lý một chút.”

Chiều đến gần làm quen như vậy không có gì mới mẻ, nhưng mà người trước mặt này lại rất hợp khẩu vị, nữ tiếp viên hàng không cầm áo khoác đi xử lý, lúc cầm trở lại có kẹp một tờ giấy vào áo.

Thịnh Thừa Quang đầu tiên là sửng sốt, sau khi nhận lấy áo vừa nhìn phía trên là một dãy số điện thoại, nghĩ thêm nữa, có thể là thái độ của mình làm đối phương hiểu lầm?

“Này, xin lỗi.” Anh nói khẽ với cô ta: “Tôi còn phải đi gặp mẹ của con mình, sợ rằng không có thời gian để liên lạc.”

Lúc đang ở nhà xem “Nếu như ngươi là một con gấu”, kể từ lúc phim “gấu” được quảng bá khắp trong nước đến nay đã trở thành bộ phim hoạt hình được yêu thích nhất, Tử Thời liên phát hiện chảy máu. Đứa nhỏ nhà chị Fay là người hâm mộ trung thành của “gấu”, hôm nay vừa đúng Chủ Nhật nên cậu chạy đến biệt thự Tử Thời và Tề Quang đang ở, hào hứng nghe kể chuyện cổ tích. Thật may vì cậu ấy đến vào hôm nay, còn là do anh của cậu ấy dẫn tới, Tử Thời ở phòng rửa tay phát hiện ra mình chảy máu sợ đến ngất người, tình hình thân thể Tề Quang lại không thể nào ôm cô xuống lầu, chính là anh trai của thằng bé kia ôm cô xuống đi đến bệnh viện.

Từ nhỏ đến lớn Tử Thời cũng chưa từng mắc bệnh nặng, cảm giác đau bụng như vậy là lần đầu tiên cô trải qua, hơn nữa cô còn đau đến nửa đêm, cảm thấy thời gian trôi qua thật dài, y tá nhẹ nhàng an ủi, lúc này cô mới mở ra hai ngón tay... Đau, đau đến tuyệt vọng, nhưng Tề Quang vẫn đang coi chừng cô, Tử Thời sợ cậu lo lắng, liền không nói tiếng nào chịu đựng, chịu đựng đến mức thần trí mơ hồ.

Sau này thanh tĩnh cô còn muốn: Đau như vậy cũng tốt! Đau đến ra khỏi ảo giác, cho nên thấy Thịnh Thừa Quang xuất hiện.

Thừa Quang, Thịnh Thừa Quang,... Cái tên này, chỉ cần đọc một lần cũng có thể lấy thêm sức lực, hướng chỉ trong ảo giác anh chân thật như vậy, ở khoảng cách gần như vậy nhìn cô, còn ôm cô.

Khi tỉnh lại Tử Thời vẫn cảm thấy trong lòng cực kỳ hạnh phúc.

Tề Quang canh giữ ở bên mép giường của Tử Thời, tay nâng mặt nhìn chăm chăm vào một thứ bên cạnh cô, Tử Thời tốn sức quay sang, thấy bên cạnh mình ở trên giường bày một bọc tã, trong lòng hồi hộp.

“Là...” Giọng cô khàn khàn, “Là em sinh sao?”

Tề Quang thấy Tử Thời tỉnh, mặt mày hồng hỏ, đứng dậy đỡ cô ngồi lên một chút, để cho cô nhìn khuôn mặt trẻ con ngủ say: “Là em sinh! Mau nhìn đi!”

Nửa người dưới của Tử Thời tê tê không dùng sức được, nâng đầu cố sức nhìn, Tề Quang đi vòng qua bên kia giường, lấy một bát canh từ trong bình giữ nhiệt bảo cô uống.

Tử Thời rất tự giác há miệng uống canh, ánh mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn nhảnh nhảnh dù chỉ chỉ một chút.

Tề Quang thổi canh cho bớt nóng xong đưa qua cho Tử Thời, chọt cái thìa trong tay cô rung rung, nước mắt rơi vào thìa canh.

Tề Quang ngẩng đầu cười nói: “Làm sao rồi? Canh nhạt phải không? Nhưng người đầu bếp này là ngồi máy bay đến nấu canh cho em.”

Tử Thời khóc nước mắt mơ hồ, sợ đánh thức đứa nhỏ, nhỏ giọng sù sùi: “Không biết làm sao... Thật là muốn khóc!”

“Nhịn một chút, trong tháng không được khóc, làm mất bị tổn thương.” Tề Quang cố gắng dắt trở lại đề tài: “Canh uống ngon không?”

Tử Thời làm sao để ý tới mùi vị của canh, gật đầu lung tung, Tề Quang đưa khăn giấy tới cho cô, trên mu bàn tay rõ ràng là một miếng băng gạc, Tử Thời lúc này mới hỏi: “Trên tay anh làm sao vậy?”

“A, đừng nói nữa, ” Tề Quang nhìn ngón tay thon của mình, than ngắn thở dài: “Đầu bếp già rồi mà, lúc rót canh cũng không đúng, bị bắn vào.”

Nếu là bình thường Tử Thời sẽ hỏi anh tại sao nói mấy câu đều không tách khỏi cái người đầu bếp kia, nhưng mà bây giờ thì làm gì có ý định đó? Hỏi Tề Quang chỉ bởi cái băng gạc quá nổi bật.

Vội vã uống vài hớp canh, cô hưng phấn nằm xuống, nắm lấy tay em bé sơ sinh, nhìn chăm chăm không nháy mắt dù chỉ một cái, một lát sau nhẹ thở ra, một lát lại cười ngây ngốc.

“Thật ra, Tử Thời... ” Tề Quang nghĩ thầm nếu không trực tiếp nói cho Tử Thời biết đi? Nhìn cô lúc này còn ngốc hơn cả lúc mang thai nữa.

Nhưng mà đứa nhỏ lúc này không biết tại sao lại “Ừ... ” giật mình.

Mẹ trẻ nhất thời trợn to mắt!

Trời ạ! Giọng của đứa bé nghe thật hay! Đáng vẽ cau mày cũng thật đáng yêu! Trời ạ, trời ạ!

51. Chương 51

Tử Thời nằm trong phòng bệnh ở lầu cuối yên tĩnh nhất trong bệnh viện, chắc là bởi vì Thịnh tổng biểu diễn nuốt thịt viên sống, cho nên học trường nhà anh vùng đại thủ bút (đại thủ bút ý là sử dụng số tiền lớn) bao trọn cả tầng lầu vì Tử Thời. Phòng bệnh của cô nằm ở phía cuối cùng, ngoài cửa là một cái hành lang rất dài, Tề Quang đóng cửa lại đi ra ngoài, cách đó không xa cuối hành lang, đứng bên cửa sổ chính là đầu bếp bay máy bay tới nấu canh.

Đầu bếp đang gọi điện thoại, giọng nói dè dặt vô cùng, hơi thở cũng vậy.

Tề Quang đứng tại chỗ nhìn một lúc, trong lòng suy nghĩ vô cùng kì lạ một vấn đề, dáng đứng cao lớn, mặt mũi lạnh lùng, phong thái bất phàm, quả thực chính là thần tượng trong lòng cậu từ nhỏ đến bây giờ, vậy tại sao vào lúc đổ nước canh hôn lại chu du đi nơi nào, toàn bộ muỗng canh nóng tươi trên tay mình là sao.

Ánh mắt Tề Quang nhìn xuống tay trái đang buông thông, bàn tay dán rất nhiều băng gạc—Tề Quang đi lên đẩy một cái trên mu bàn tay cũng bị phồng một mảng của người kia, tất nhiên là anh ấy bị thương còn nghiêm trọng hơn.

Tề Quang đi tới, đau lòng nhìn bàn tay bị thương của anh, Thịnh Thừa Quang nói ngắn gọn hai câu liền cúp điện thoại, vẫy vẫy cái tay kia lơ đãng nói: “Không có việc gì đâu, bác sĩ đã xử lí rồi. Trên tay em có nặng lắm không?”

“Không sao cả, vài chỗ bị phồng nhỏ mà thôi—tay của anh đã chín một nửa rồi phải không, anh?” Tề Quang tò mò hỏi.

Stịnh Thừa Quang liếc mắt nhìn cậu một cái, chịu đựng.

Nhưng Tề Quang lại nóng lòng muốn biết, lôi bàn tay đã băng thành kén của anh: “Chúng ta đi chơi đánh bóng đi ?”

Rõ là.....gần mực thì đen. Bộ mặt Thịnh Thừa Quang nghiêm túc dạy dỗ cậu: “Không thấy em dạy những thứ gì tốt đẹp cho cô ấy, ngược lại theo cô ấy học một đồng lời nói ngu ngốc!”

Tề Quang nhún nhún vai.

Dễ dành anh vui vẻ anh không cần.....vậy thì nói chuyện nghiêm chỉnh đi!

“Mẹ em vừa gọi điện thoại tới,’ về mặt cậu lo lắng nhìn anh trai nhà mình: “Hình như bên kia phát hiện anh đến chỗ này rồi.”

“Anh biết rồi.” mới vừa rồi Thịnh Thừa Quang nghe điện thoại cũng là về chuyện đó, “Anh sẽ xử lý, không cần lo lắng cho anh.”

“Thực ra thì mẹ vẫn trách anh động tác quá nhanh, xuống tay quá ác, bà nói những người đó dù sao cũng là trưởng bối, đều đã nói anh lòng dạ độc ác lục thân bất nhân (không nhận, không tha người thân quen).....Huống hồ anh ép bọn họ vội vã đến như thế, chớ cùng rút gậy thì làm sau bây giờ? Con thỏ nóng giận còn cần người đẩy!”

“Thịnh Tề Quang, em còn học cô ấy nói chuyện như vậy, vài năm nữa có thể cùng cháu gái của em thêm khóa trung văn.” Thịnh Thừa Quang nghiêm túc cảnh cáo.

Vậy thì quá mất mặt, Tề Quang cảnh giác ngậm miệng lại.

“Những vị trưởng bối kia năm đó ham muốn cổ phần Thịnh thị mà bố mẹ anh để lại cho anh, lúc đó những chuyện mà họ đối xử với mẹ của em....So với anh bây giờ còn ác độc hơn nhiều. Khi đó anh còn nhỏ, không có năng lực, nhưng mà thù này anh nhớ kỹ. Về sau anh và Tạ Gia Vân giải trừ hôn ước, bọn họ chờ cơ hội đã muốn đá anh ra bên ngoài, không phải là để ý đến cổ phần nhà chúng ta sao? Tề Quang, mẹ em nói như vậy là bởi vì lo lắng cho danh tiếng của anh, nhưng mà căn bản anh chẳng quan tâm người ngoài đánh giá anh như thế nào, anh chỉ biết ai dám làm tổn thương người nhà của anh, anh nhất định sẽ đáp trả gấp trăm lần.”

Tề Quang đã không còn là đứa bé, những lời này Thịnh Thừa Quang cảm thấy cũng nên nói cho cậu biết.

“Thực ra những năm qua nhà chúng ta vẫn bị bọn họ ra tay cản trở, anh đã sớm muốn trừ bỏ bọn họ. Mẹ em giao Thịnh thị vào tay anh, chuyện này nếu bây giờ anh không xử lý, chẳng lẽ phải để lại cho em sao? Hay là để lại cho Tề Thụy?”

Mượn hôn sự để phát tác chẳng qua là lấy cớ, để báo thù cho vị nữ sĩ Thịnh Minh Hoa và bản thân mình cũng chỉ là nguyên nhân một phần, ý nghĩ thực sự của anh là: giải quyết triệt để những lão gia hỏa này, khiến cho bọn họ từ nay về sau không thể tiếp tục nhúng tay dù chỉ là một chút vào Thịnh thị, như vậy thì mặc kệ là ai tiếp theo tiếp nhận Thịnh thị từ trong tay anh, đều dễ dàng hơn so với anh.

Cho dù là Tề Quang hay Tề Thụy, Thịnh Thừa Quang đều hy vọng bọn họ sẽ không phải khổ cực giống như anh.

Tề Quang lớn lên ở môi trường như nhà họ Thịnh, mặc dù những chuyện này chưa từng chạm qua nhưng mà nghe qua không ít, cậu biết rõ anh của cậu dùng an toàn và thanh danh liều mạng làm những chuyện này là vì người nào, cậu rất hiểu cũng vô cùng cảm động, nhưng mà—“Em hiểu....chẳng qua, tóm lại là anh phải cẩn thận, nhất định phải cẩn thận, anh phải biết rằng: anh bây giờ không thể so với anh trước đây nữa.”

Bây giờ anh là một ông bố rồi! Đứa trẻ yếu ớt kia cần anh theo bên cạnh nó lớn lên, cho nó tuổi thơ không lo nghĩ, thiếu niên vui vẻ, sau đó cầm tay nó giao ột người đàn ông toàn tâm toàn ý yêu thương nó, nó cần anh làm chỗ dựa cả đời, cho nên anh nhất định phải vạn phần cẩn thận!

Thịnh Thừa Quang hiểu rõ những ý nghĩ trong lời nói của em trai mình.

Nhớ lại mới vừa rồi anh tự tay tắm cho đứa trẻ nhiều nếp nhăn đó.....anh cúi thấp đầu, che dấu nụ cười vô cùng dịu dàng bên môi.

“Được rồi, anh về trước đây.” Đến khi nâng đầu lên, ánh mắt đã trở thành Thịnh tổng lạnh lùng.

Tề Quang gật đầu một cái.

Nhưng mà anh không rời đi ngay lập tức.

“Lúc này cô ấy đã tỉnh chưa?” giọng nói Thịnh Thừa Quang vô cùng bình tĩnh hỏi, “Đã ăn gì chưa? Cho cô ấy ăn canh chưa?”

Về mặt anh nhìn qua là bình thường, là bình tĩnh như vậy, nhưng mà Tề Quang sẽ không bị anh lừa, bởi vì tối hôm qua cậu thấy chính là vẻ mặt như thế này, vô cùng nghiêm túc bưng nồi canh nắm gà đen Bạch Phượng ra đổ vào bình giữ nhiệt, lại đỡ nồi thảng tấp tưới trên tay mình, may mắn Tề Quang nhanh tay nhanh mắt đẩy một cái, nếu không canh hôm nay Tử Thời uống chính là nắm gà đen Bạch Phượng nấu tay người.

Nhưng mà phải bỏ nhiều lòng trắng trứng hơn mới đúng.....quả nhiên đầu óc của Tề Quang đã bị Tử Thời mang theo bầu trời mệnh mông đầy sao rồi.

“Tĩnh rồi, canh cũng uống rồi,” Tề Quang cố gắng xua đi bát canh nắm gà đen Bạch Phượng hàm móng heo đang hiện lên trong đầu, dùng vẻ mặt thực sự nghiêm túc đề nghị với anh: “Anh vào xem một chút đi!” mặc dù tối hôm qua ôm con gái canh giữ bên người cô ấy suốt đêm, nhưng mà Tử Thời vẫn ngủ mê man, ánh mắt hai người chưa từng đối mặt nhau.

Tề Quang nói như vậy, ánh mắt Thịnh Thừa Quang không nhận được hướng tới cửa phòng bệnh cách đó không xa.

Sau cánh cửa kia.....có dịu dàng cả đời này của anh.

Ánh sáng đèn hành lang chiếu lên tay nắm cửa, lóe sáng hấp dẫn lòng người.....chỉ cần nắm lấy nó, xoay nhẹ nhàng một cái, là có thể đi vào.

52. Chương 52

Cái ôm tràn đầy sức lực ấm áp như vậy, giọng nói khích lệ bên tai trầm thấp mạnh mẽ, và cả cái hôn in trên trán cô... Như vậy tất cả đều là thật.

Anh thật sự đến vì cô.

Mặc dù có con gái trong ngực, trước lời nói đầy sức thuyết phục của Cố Minh Châu, tim Tử Thời vẫn vẫn đau đốn như muốn rách ra, lệ nóng doanh trông.

Trái tim cô đau đốn kịch liệt mà vẻ mặt vẫn cố chịu đựng làm ra vẻ xã giao càng khiến người ta đau lòng, trong lòng Cố Minh Châu âm thầm than thở, vỗ vỗ Fay, mang theo bọn nhỏ nói tạm biệt rồi rời đi.

Tề Quang đưa họ ra cửa, khi trở về thì gọi y tá.

Y tá ôm Gấu Nhỏ đến giường của trẻ con để đổi tã, Tề Quang ngồi ở đầu giường của Tử Thời, ôm lấy cô đang nhìn đứa nhỏ, tay anh nhẹ nhàng vỗ vỗ trấn an.

Một lát sau Tử Thời được anh an ủi đã bình tĩnh lại, đợi y tá bế Gấu Nhỏ đặt vào trong ngực cô, đưa thêm cả bình sữa, Tề Quang nghe được người trong ngực do dự nói nhỏ, giọng rất thấp rất thấp nói, “Thịnh Thừa Quang, anh ấy...”

“Ừ,” Tề Quang kích động đến mức lỗ tai cũng dựng đứng lên—cuối cùng cũng thông suốt rồi sao?

“...Liệu anh ấy có mang Gấu Nhỏ của em đi không?” Đứa nhỏ trong ngực nhắm mắt lại bú sữa, miệng nhỏ dùng sức mút, không biết có bao nhiêu đáng yêu nữa, Tử Thời nhìn đến mức trái tim cũng mềm nhũn, cúi đầu nhẹ nhàng dán vào trán con gái.

Không được, bất kỳ ai cũng không thể tách hai mẹ con cô ra được! Tuyệt đối không thể!

Lỗ tai của Tề Quang lập tức bị trùng xuống, anh có chút dở khóc dở cười, nhưng vào lúc này cô ở trong tình huống có chút đặc biệt, ổn định tâm trạng của cô là quan trọng nhất, cho nên anh lập tức nói chắc như đinh đóng cột: “Gấu Nhỏ là con gái của em, sẽ ở cùng với em, anh đảm bảo: Tuyệt đối sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào tách hai người ra khỏi nhau, coi như là anh Thừa Quang cũng không được!”

Trên cái thế giới này, Tề Quang chính là người duy nhất mà Tử Thời có thể dựa vào, thậm chí cô còn lệ thuộc vào anh nhiều hơn cả Thịnh Thừa Quang.

Cô yên tâm hơn rồi.

Tử Thời nhẹ giọng hỏi tiếp: “Anh ấy... sẽ kết hôn sao?”

Tề Quang than thở, “Không có, hôn ước của anh ấy và Tạ Gia Vân đã bị hủy bỏ, vì chuyện này mà nhà họ Thịnh cùng nhà họ Tạ ảm ỉ đến không thể giải quyết.”

Tề Quang kể những chuyện Thịnh Thừa Quang đã làm trong một năm này, từng chút từng chút nói cho cô nghe.

Nói thật lâu.

Những lời này Tề Quang đã muốn kể cho cô nghe từ lâu lắm rồi, nhưng là vẫn không có cơ hội nói ra khỏi miệng, cho nên anh cũng có một câu hỏi ấp ủ thật lâu trong đầu: “Tử Thời, tại sao đến giờ mới hỏi? Em thật sự không muốn gặp anh Thừa Quang sao?”

Tử Thời trầm mặc một lúc rồi nhỏ giọng trả lời: “... Em cho rằng, là em nhịn được.”

Cho là mình nhịn được không hỏi. Cũng như ban đầu lúc mang thai, cô nhịn được không hỏi anh liệu có muốn giữ đứa bé này hay không?

Cô quá nghèo, hai bàn tay trắng, cho nên không có bất kỳ tự tin gì, không dám đi hỏi. Cô nghèo khó như vậy, hai bàn tay trắng, thật sự không thể bị tổn thương thêm nữa, sẽ không thể chữa trị được.

Tề Quang cho rằng cô nhịn được không muốn nhớ nhưng, nhất thời bất bình thay anh trai, hít sâu một hơi, anh nói: “Anh Thừa Quang nếu không phải vì giải trừ hôn ước, anh ấy hoàn toàn có thể từ từ thực hiện âm mưu của mình, bằng năng lực của anh ấy, hiện tại nếu kéo dài thời gian làm những chuyện này trong mười năm, anh ấy có thể hoàn toàn tránh được nguy hiểm, mà không phải ngày ngày lo lắng đề phòng rồi sắp xếp một đám hộ vệ bu quanh suốt ngày như vậy. Tại sao anh ấy nhất định phải hủy bỏ hôn ước? Còn vì người nào mà phải làm những chuyện này gấp gáp như vậy? Tử Thời, em không thể thờ ơ với anh ấy như vậy.”

Tử Thời muốn nói: “Không phải vậy, em không có”, nhưng mà cô cái gì cũng không thể nói ra khỏi miệng.

Tề Quang cũng đã ý thức được giọng mình có chút quá khích, dùng đầu đụng một cái vào trán Tử Thời nói xin lỗi, dịu dàng nói: “Xin lỗi, anh nhìn anh Thừa Quang khổ cực như vậy, nguy hiểm như vậy, trong lòng cảm thấy khó chịu... Là anh không tốt, em tha thứ cho anh được không?”

“Em biết, không sao đâu.” Tử Thời chỉnh lại cổ áo cho con gái, rũ ánh mắt, “Hiện giờ việc mà anh ấy làm rất nguy hiểm đúng không?”

Tề Quang gật đầu, “Cho nên anh ấy mới có thể để mặc cho chúng ta ở nơi này... Thật ra thì cũng không thể gọi là để mặc, Fay chỉ cung cấp cho chúng ta chỗ, nhưng mà vào tháng thứ hai chúng ta ở đây đã có người tìm tới anh, đầu tiên là Trần Ngộ Bạch của Lương thị, sau lại là Chu Yến Hồi của nhà họ Chu, hai người đó cũng không phải là anh có thể gặp gỡ nói chuyện được, bọn họ lại chủ động đến tìm anh, còn nói cho anh biết chúng ta có thể tự do ra ngoài đi lại, không cần ru rú ở nhà. Lời như vậy không phải chắc chắn thì họ sẽ không nói... Khi đó anh hiểu anh Thừa Quang đã biết chúng ta ở chỗ này, hơn nữa còn sắp xếp xong xuôi hết tất cả.”

Thịnh Thừa Quang vẫn tham dự vào cuộc sống của Tử Thời như trước, chẳng qua là yên lặng làm hết tất cả, không nói cho cô biết mà thôi. Những giáo viên dạy Tử Thời kia cũng là do anh đích thân tự mình phỏng vấn từng người một, mặc dù Tề Quang thâm suy đoán được bỏ qua những giáo viên nam là nguyên nhân quan trọng nhất để Thịnh Thừa Quang tự mình phỏng vấn, nhưng là sau đó cô nghe nhạc, đọc sách, cái gì cũng hỏi, thời gian trôi dần, Tề Quang bị anh trai làm cho cảm động sâu sắc.

Nghĩ nhiều đến cách này, cẩn thận chọn lựa một bài thích hợp cho cô nghe mỗi ngày, ban đêm công việc nặng nề không ngủ nhưng trước hết anh phải nghe một lần... Lúc này tuy xa cách nhưng lại cảm giác gần gũi cô hơn, cùng nghe với cô.

Trong tay Tử Thời vẫn đang ôm con gái không ngừng mút “Toát toát toát”, ánh mắt cô như đang chuyên tâm nhìn con gái, cũng đã mờ mịt không có tiêu cự.

Cô rất an tĩnh nghe lời Tề Quang nói.

Ở khoảng cách gần như vậy, Tề Quang nghe được tiếng thở dồn dập của Tử Thời.

Nhận ra được sự biến hóa trong tâm trạng của Tử Thời, Tề Quang chỉ có thể nhẹ nhàng vỗ vỗ cô, “Có muốn gọi điện cho anh ấy không? Anh ấy chắc vẫn chưa đi xa nơi này.”

Tề Quang lập tức bấm điện thoại, Tử Thời chợt ngẩng đầu lên, rất khẩn trương nhỏ giọng hỏi: “Anh ấy thích Gấu Nhỏ sao?”

“Thích,” Tề Quang dịu dàng khẳng định nói cho cô biết: “...Tay bị bỏng còn kiên trì dùng một tay tắm rửa cho con bé.”

Tề Quang đang nói, điện thoại bên kia đã thông, truyền đến giọng trả lời của Thịnh Thừa Quang, điện thoại ở trong tay Tề Quang mà cả người của Tử Thời đã run lên.

“Anh, Tử Thời muốn nói chuyện với anh!” Tề Quang kích động đưa điện thoại đến bên tai cô.

Sau đó... yên tĩnh, yên tĩnh và yên tĩnh.

Người ở đầu dây bên kia Tề Quang không thấy được, người trước mắt mà anh có thể thấy... Giống như đang xuất thần rồi.

Tề Quang cũng hoài nghi hai người này có phải đang dùng một phương thức giao tiếp mà anh không biết hay không? Thần giao?

Thật may Tử Thời một lát sau cắn môi, cuối cùng cũng cất tiếng nói rất nhẹ: “Thịnh Thừa Quang...”

“Ừ.” Người bên kia điện thoại nói chuyện như đang rất bình tĩnh, trong giọng nói không có một chút kích động hốt hoảng nào: “Bây giờ cần anh đến sao?”

Máy bay còn chưa cất cánh.

Tề Quang nghe được, hô hấp dừng lại rồi!

Lại nghe Tử Thời vừa nhẹ vừa nhanh nói: “Không cần... Thịnh Thừa Quang, anh hãy nghe em nói: Anh phải thật tốt, nhất định phải thật tốt!”

Tề Quang ngây người.

Sau đó bên kia điện thoại là tiếng đồng ý cực thấp: “Anh biết. Em cũng vậy.”

Biết cái gì?

Em cũng vậy cái gì?

Tốt là sao?

Đều không thấy nhau thì tốt ở đâu chứ?

Các người như vậy thật sự có tốt được không? Các người không để ý đến cảm giác của người xem sao?

Đang trong lúc suy nghĩ của Tề Quang hỗn loạn, điện thoại liền bị tắt!

Cúp!

Nữ nhân vật chính cúi đầu kề sát khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm của con gái, vẽ mặt cô dịu dàng đỏ thắm, đáng vẻ nhẹ nhàng thỏa mãn... Tề Quang đơn giản là hết ý kiến.

Trẻ con thường lớn nhanh, chỉ chớp mắt Gấu Nhỏ đã được hơn bảy tháng, đáng đáp cực kỳ tốt, khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp giống như búp bê, cộng thêm một đầu tóc vừa cứng vừa xoắn... Càng nhìn lại càng giống!

Tề Quang nhìn mái tóc xoắn của đứa nhỏ mà sầu muộn: “Gấu Nhỏ của chúng ta bây giờ nhìn rất đáng yêu, chờ sau này con bé trưởng thành sẽ rất buồn phiền... Đến lúc đó con bé sẽ trách em!”

Tử Thời đang thêu giày ngủ cho em bé, gần đây cô say mê làm thủ công, làm sợi ren màu hồng thành hình bông hoa nhỏ gắn khâu ở trên mũi giày, khâu xong mới ngẩng đầu lên cười nói: “Tại sao lại trách em? Tóc của em rất tốt nha.”

“Cũng bởi vì tóc của em rất tốt, vậy mà lại không di truyền cho con bé!”

Loại tóc cứng này.... Là di truyền theo gen của bố con bé nha! Nào là lông mày đậm, nào là mắt đen láy, ngay cả sống mũi cao cũng giống Thịnh Thừa Quang như đúc... Chỉ có cái miệng hồng phấn nhỏ nhắn mềm mại như cánh hoa kia là giống Tử Thời.

Tử Thời cười cười cúi đầu tiếp tục làm việc, Tề Quang ôm đứa nhỏ nghịch ngợm đang bò trên lưng anh ra trước mặt, cô bé Gấu Nhỏ hi hi ha ha phì phì, quệt mồm “phụ phụ” phun nước miếng vào mặt Tề Quang.

Nhưng Tề Quang rất vui vẻ, cười ha ha ôm bé lên cao, để cho nước miếng của bé chảy ròng ròng.

“Chú không muốn đưa cho em quần áo mới lại thêm nước miếng,” Tề Quang dùng tay áo xoa mặt một chút, vừa nói vừa lấy ra từ trong túi một cái yếm đã được sửa đổi, còn mang ra trưng cầu ý kiến của Gấu Nhỏ: “Em xem, thêm cái này thì như thế nào? Dùng hai nút cài, dễ dàng tháo ra rửa sạch.”

Để đáp lại, hai mắt Gấu Nhỏ sáng lên ôm lấy cái yếm gặm một cái.

Theo cơn sốt “Nếu như người là một con gấu”, trong từng bước kế hoạch của Thịnh Thừa Quang, bộ phim điện ảnh cũng đã sắp công chiếu, hàng loạt quần áo sản phẩm trẻ em cũng đi theo phát triển, Tề Quang có đất dụng võ, còn mời cả Fay gia nhập.

“Đúng rồi, ngày mai Fay tới đây.” Tề Quang đổi đồ xong rất hài lòng, ngẩng đầu lên nói tiếp: “Em đừng mang Gấu Nhỏ ra ngoài, chị ấy đến đo đồ cho Gấu Nhỏ.”

“Là muốn mẹ con em giả bộ sao?” Tử Thời cảm thấy hứng thú.

Tề Quang gật đầu, “Vừa đúng vào bữa tiệc tròn một tuổi Gấu Nhỏ có thể mặc.” Nói xong anh nhìn cô một cái, “Đến lúc đó anh Thừa Quang sẽ đến.”

Tử Thời “A” một tiếng, vội vàng cúi đầu tiếp tục khâu.

Lần trước thấy anh... Là hai tháng trước, đó là lần anh chuẩn bị bay sang Mỹ. Không biết làm sao lại đổi máy bay, bọn họ vội vã gặp nhau trong phòng VIP sân bay một lần.

Lúc Tử Thời ôm Gấu Nhỏ đi vào, anh đang đứng ở bên cửa sổ uống cà phê, cửa vừa mở ra anh đã quay đầu cười một tiếng với cô, Tử Thời không có tiền đồ chân mềm nhũn.

Thật may anh đi đến ôm Gấu Nhỏ, Tử Thời che giấu thở nhẹ một hơi, lấy lại bình tĩnh ngẩng đầu nhìn lên, lại xấu hổ đến cái mặt đỏ ửng: Gấu Nhỏ nhà cô đem miệng dính vào miệng anh, đưa đầu lưỡi nhỏ nhỏ liếm liếm môi của Thịnh Thừa Quang.

Về mặt kia của Thịnh Thừa Quang vô cùng đặc sắc: Vừa mừng vừa sợ lại cau mày... Đứng chết trân tại chỗ.

Sau khi anh lấy lại tinh thần liền ngẩng mặt về phía sau, tiểu thư Gấu Nhỏ sau khi liếm cà phê động lại trên môi anh cảm thấy rất bình thường nha, không lưu luyến chút nào vỗ một cái trên mặt anh, đẩy mặt anh ra, nghiêng người đòi mẹ.

Hiếm khi Thịnh Thừa Quang lúng túng như vậy, giờ đứa nhỏ đang khua loạn xạ lên hỏi Tử Thời: “Con bé... Có phải đói bụng hay không?”

Tử Thời còn chưa nói, Gấu Nhỏ như nghe được từ quen thuộc, ánh mắt sáng lên, cái miệng nhỏ tròn trịa giương lên, , “Ồ!” “Ồ!” “Ồ!” không ngừng, ngón tay nhỏ tròn trịa giơ lên chỉ vào ngực mẹ, lưng thực của em.

Ngay trước mặt Thịnh Thừa Quang, Tử thời không che giấu được đỏ mặt, hai tay dường như muốn che lấy ngực.

53. Chương 53

Chờ đến lúc Thịnh Thừa Quang ý thức được đứa nhỏ muốn làm gì, anh ngay lập tức lúng túng hơn rất nhiều, tim đập rộn lên, miệng đắng lưỡi khô.

Về mặt Thịnh tổng bình tĩnh quay đầu ra lệnh cho trợ lý, “Đi kiểm tra chỗ này một chút.”

Trợ lý lập tức gọi hộ vệ tới, kiểm tra qua số lượng và vị trí của các camera trong phòng đối chiếu chuẩn xác với camera ở phòng giám sát của sân bay, đảm bảo tất cả camera trong này phải tắt hết, tất cả mọi người đều phải đi ra ngoài.

Thịnh Thừa Quang tự tay khóa cửa, tiếp tục đi trở lại nói với giọng bình tĩnh: “Có thể rồi, em ở đây cho con bú đi.”

Mặt Tử Thời rõ ràng đỏ ửng, nói chuyện cà lăm: “Không... sao... trước đó mới cho con bú rồi...”

Thịnh tổng rất bình tĩnh “À” một tiếng, sau đó lắc lắc bé con trong ngực: “Con đói không, có muốn bú mẹ hay không?”

Tiểu thư Gấu Nhỏ nghe được từ mẩu chốt, kêu một tiếng rất vang, nghe như tiếng kêu của cá heo nhỏ.

Bé lắc lắc cơ thể muốn mẹ ôm, mẹ không đến ngay làm bé liền khóc “Ồ ô..” lên.

Lúc mà Gấu Nhỏ khóc lên, dùng từ của chú bé mà nói thì là: Hết cánh đỡ. Giống như lúc này vậy, tuy không thực sự thương tâm, nhưng bởi vì để đạt được mục đích, cho nên cái miệng nhỏ nhắn khóc hết sức bi thảm, đôi mắt to xinh đẹp ngập tràn nước mắt, nhưng mà cũng không rơi xuống giọt nào.

Mẹ đưa tay ra ôm lấy bé, bé lập tức ngừng khóc, nhỏ giọng sụt sùi tỏ vẻ ủy khuất đáng thương, thật sự nghe thật đáng thương làm người nghe cũng muốn rơi lệ...

Ngay cả bố ruột một tay bế cô đang khóc sang ẹ cũng thâm than thở.

Gấu Nhỏ vừa sụt sùi khóc vừa nhanh chóng chui vào trong ngực mẹ, lúc Tử Thời nhận được điện thoại gọi cô đến, trước khi ra cửa vội vàng cho con bú, làm niềm vui lớn nhất trong cuộc sống của Gấu Nhỏ là bú sữa mẹ cũng không trọn vẹn, cho nên vào lúc này có chút đói bụng, ông bố bụng dạ khó lường lại nhắc đi nhắc lại từ mẩu chốt, làm bé càng đói bụng hơn.

Nhìn con gái như chú heo nhỏ rầm rì giống người nào đó đang luống cuống tay chân, Thịnh Thừa Quang đau lòng, nhẹ giọng nói: “Em cho con bú đi... Anh không nhìn là được.”

Anh nói ra khỏi miệng như vậy, Tử Thời lại trả lời theo bản năng: “Không cần phải...”

“Anh có thể nhìn?” Có người cắt đứt lời của cô, lập tức ôm cả hai người đi vào bên trong phòng, “Đi thôi nào! Đi vào mau, anh đi cùng em!”

Tử Thời: “...”

Khi Gấu Nhỏ ăn ngon, giữa lông mày giãn ra, khoe miệng nhếch lên mang nụ cười, về mặt không biết có bao nhiêu thỏa mãn cùng hưởng thụ!

Cái miệng phần hồng tròn tròn nhỏ nhắn dùng sức mút vào dòng sữa nóng “chụt chụt”, người bên cạnh nhìn theo cũng nuốt nước miếng.

Đúng vậy, về mặt của Thịnh tổng rất nghiêm túc lại âm thầm nhìn theo nuốt nước miếng.

Một tay Tử Thời để ở bên mặt con gái thuận tiện che đi... Nhưng là bốn nút áo sơ mi mở ra, để lộ một mảng lớn da thịt như vậy, coi như là che đi vị trí quan trọng, nhưng dọc theo xương quai xanh đi xuống còn có mảng da thịt trắng sáng như tuyết như vậy, đến chính bản thân cô còn cảm thấy hấp dẫn, chỉ biết cúi đầu không dám ngẩng lên nhìn anh.

Ánh mắt Thịnh Thừa Quang cũng không chịu rời đi... Từ lúc Gấu Nhỏ ra đời đến ngày hôm nay, anh đến thăm hai người cũng chỉ được mấy lần, mỗi lần đều vội vàng đến rồi đi, đây là lần đầu tiên anh gặp phải cảnh tượng này.

Mặc dù rất hấp dẫn, lúc đầu anh cũng có phản ứng mãnh liệt, nhưng anh rất nhanh liền bình tĩnh lại... Đáng vẻ cô ôm con gái cho bú thật đẹp mắt!

Như đang trôi bồng bềnh trong những đám mây, cả người anh như đang lâng lâng, vây quanh hai mẹ con họ như đang có một luồng ánh sáng trắng, ánh sáng ấy rất êm dịu, ánh sáng của tình mẫu tử. Tử Thời cúi đầu, qua gò má có thể thấy được vẻ mặt dịu dàng của cô, một lọn tóc dài chột rủ xuống bên gò má cô, lộ ra vẻ uyển chuyển động lòng người.

Con gái ngoan của bọn họ đang ở trong lòng cô gác chân, quơ tay, an tâm hưởng thụ.

Một cảnh này dường như là tất cả khát vọng của Thịnh Thừa Quang rồi!

Anh đưa tay ra vén tóc cô ra sau tai, Tử Thời nghiêng mặt qua một bên nhìn sang, anh nhìn không được, ngón tay lại vùn về lỗ tai cô.

Tử Thời nhìn mình trước mặt anh lúc này... Có chút xấu hổ, nhưng mà động tác thân mật của anh cùng đôi mắt lấp lánh ánh sáng, lại để cho ánh mắt cô không thể nào rời đi.

Thịnh Thừa Quang nghĩ thầm, con người cũng nhanh chóng chuyển đi chỗ khác! Đừng khiêu chiến sự nhẫn nại của anh!

Nhưng mà đầu lưỡi không nghe theo sự sai khiến.

Nói không ra lời, anh nghiêng người tựa vào bên mặt của cô, nhắm mắt làm ngơ. Nhưng mà mùi trên người cô thật thơm! Thịnh Thừa Quang nhắm mắt lại, chớp mũi tràn đầy mùi sữa thơm, bên tai lại nghe thấy tiếng con gái ra sức mút “Chụt chụt”... Anh thở một hơi thật dài đầy hưởng thụ.

54. Chương 54

“Em khâu sai rồi kìa!”

Đang đắm chìm trong ký ức, Tử Thời chợt nghe thấy Tề Quang cố nén cười nhắc nhở, liền lấy lại tinh thần nhìn kỹ... Cô khâu hai bông hoa viền tơ trên mặt của một chiếc giày rồi.

“À... là em muốn... muốn làm như vậy mà.” Tử Thời học tập dáng vẻ trấn định đó của Thịnh tổng, giọng kiên định nói: “Không cần đối cũng là một kiểu xinh đẹp khác!”

Tề Quang không nhìn lại một chiếc giày thêu kín hoa, một chiếc giày khác lại trông trơn chẳng có gì, nhíu mày, ôm lấy Gấu Nhỏ, dài giọng nói với bé: “Gấu Nhỏ à, nói dối đấy, đây là hành động không tốt. Sau này cháu lớn lên không được học theo ai đó nói dối, chú sẽ đánh vào cái mũi nhỏ của cháu đấy có biết không?”

Gấu Nhỏ nghe được từ mẩu chốt “Chú” cùng “Cái mũi nhỏ”, rất phối hợp ôm lấy một cái tay của Tề Quang, dùng sức vẩy lên cái mũi nhỏ béo tròn.

Tề Quang bị chọc cười ha ha, nâng bé lên giả bộ muốn cắn lên cái mũi tròn tròn, Gấu Nhỏ thét lên đá đá cái chân ngắn, sức lực rất lớn.

Tử Thời nhìn một lớn một nhỏ chơi đùa như vậy, ngồi ở bên cạnh suy nghĩ một lúc lâu, cô mới do dự hỏi Tề Quang: “Chúng ta nên đổi tên gì khác cho con bé đây?”

“Đổi tên trên hộ khẩu?” Tề Quang để bé xuống, kỳ quái hỏi: “Em cảm thấy ‘Thịnh Gia Tĩnh’ không tốt sao?”

Không thể nào? Lúc đầu khi anh Tề Quang ghi cái tên này lên hộ khẩu, vẻ mặt của cô vui sướng như thể sắp ngất đến nơi vậy!

“Không phải vậy!” Tử Thời quả nhiên ngay lập tức phủ nhận, “Em nói là chúng ta nên đổi nhũ danh cho con bé, con gái bị gọi là gấu hình như không được hay cho lắm? Thịnh Gia Tinh... Gia Gia thì như thế nào?”

Tề Quang bị giật mình, nhẩn nhẩn, lại thở dài một cái nói cho cô biết kiến thức thông thường: “Trong gia phả nhà họ Thịnh đến đời này được đặt tên chữ có từ ”Gia“, giống như anh và anh Thừa Quang đều có từ ”Quang“ trong tên, bọn anh cũng giống như nhiều người ở thế hệ trước cũng như vậy, em đã thấy người nào có nhũ danh là “Quang Quang” sao?”

Tử Thời: “À.”

Tề Quang quay đầu lại tiếp tục chơi đùa với Gấu Nhỏ nói đùa với bé: “Mẹ ngốc!”

Tiểu thư Gấu Nhỏ: “Ya! Ya!”

Mẹ ngốc còn chưa từ bỏ ý định, lại nóng vội đề nghị: “Vậy gọi là ”Tinh Tinh“ thì thế nào?”

“Tinh Tinh?” Tề Quang lần này bị dọa cho giật mình không nhẹ, khiếp sợ hỏi cô: “Con gái gọi là gấu thì không tốt, vậy gọi là sao* thì có tốt hơn không? Gấu với cả sao... thì gấu đáng yêu hơn?”

*Tinh trong phiên âm Hán Việt có nghĩa là sao.

Gấu Nhỏ: “Ya! Ya!”

Tề Quang ôm lấy đứa bé đang ra sức nịnh nọt lại, hôn lên khuôn mặt của bé, thân thiết cọ xát, học theo lời kịch “Nếu như người là một con gấu” nói: “Tại sao em có thể ngốc như vậy nhỉ? Còn ngốc hơn cả gấu! Ha ha ha!”

Người bị trêu đùa đi đến ôm lấy Gấu Nhỏ mà anh nâng niu, nhẹ giọng tuyên bố: “Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, đi ngủ thôi!”

Tề Quang không nhịn được khổ sở nói: “Chơi thêm một lát nữa đi! Bây giờ vẫn còn sớm mà!”

“Không được, con bé mà hứng lên chơi thì sẽ không chịu ngủ.” Tử Thời nghiêm túc lại kiên quyết từ chối người đang tỏ vẻ đáng thương, sau đó không ngại ôm đứa bé lên trở về phòng.

Đi tới cửa cô còn quay lại nói: “Anh cũng ngủ đi, tối nay không cho thức đêm để vẽ nữa! Mười một giờ em sẽ quay lại kiểm tra đó!”

Tề Quang nhún vai buông tay theo thói quen.

Gấu Nhỏ thấy động tác chú nhún vai, cũng đáp lại: “A...nha...nha...!”

Tề Quang phá lên cười, tâm tình tốt nói với Tử Thời: “Biết rồi, sẽ đi ngủ ngay, tuyệt đối không thức đêm!”

Tử Thời hài lòng ôm con gái đóng cửa đi ra ngoài.

Tất nhiên sẽ có một ngày như thế, đến phiên cô làm chủ nhà đảm đương mọi trách nhiệm, làm một người thành thực hiểu chuyện.

Ở đây nhẹ nhàng yên bình hơn nơi Thịnh Thừa Quang đang dốc sức chiến đấu, anh ở bên ngoài đẹp sạch mọi trở ngại, mà bọn họ ở nơi đây chờ anh.

55. Chương 55

Thịnh Thừa Quang là chủ nhân của bữa tiệc, dĩ nhiên sẽ có nhiều người đến gần bắt chuyện, anh có suy nghĩ rõ ràng, cũng chỉ mỉm cười gật đầu thăm hỏi xã giao với những cô gái bên cạnh, cũng không hỏi nhiều. Nhưng đứa bé cả đêm nằm trong tay Thịnh tổng đáng yêu như thế, khen một hai câu cũng không có gì là làm quá.

Vì thể tiểu thư Gấu Nhỏ cả đêm không ngừng nhận được lời khen ngợi, những người khen bé đều tiện thể xoa bóp khuôn mặt nhỏ bé hoặc véo cằm, vậy là Gấu Nhỏ luôn bị sờ qua sờ lại... Thịnh Thừa Quang luôn thể hiện sự khiêm tốn trên mọi phương diện, không ngờ được, anh độc chiếm cô gái thông minh xinh đẹp tươi trẻ như vậy, ít nhiều lời khen ngợi khoa trương anh cũng đã nhận, lại vẫn rất vui vẻ chủ động khoe khoang con gái nhỏ, Gấu Nhỏ sau một lúc cuối cùng không chịu được nữa, nổi giận.

Lúc tiểu thư Thịnh Gia Tinh nổi giận... Quả thật có chút giống Thịnh Minh Hoa, cơ thể nhỏ bé trong tay bố dùng sức quấy đạp, cẳng chân dùng sức như muốn đạp cho người khác bắn ra ngoài. Bé cũng đã có thể nói những từ ngữ đơn giản, ngẩng đầu lên giọng kêu to bên tai bố: “A! A! Chu! Chu!”

Thịnh Thừa Quang nghiêng mặt dán vào gương mặt nhỏ bé của con gái: “Con muốn đi đâu hả?”

“Mẹ!” Bé nắm chặt gương mặt tuần tú của bố, ánh mắt đen tròn lại phát sáng nhìn chăm chăm vào Thịnh Thừa Quang, mở miệng vừa kiên định lại rõ ràng nói.

Hình như Thịnh Thừa Quang cũng hiểu được chút gì đó, ôm lấy bé rồi kéo tay Tử Thời đi lên phòng nghỉ trên lầu.

Tử Thời có chút xấu hổ, hôm nay trước khi ra cửa đã cho đứa nhỏ kia ăn no rồi, cho nên nếu bé ầm ĩ như vậy đoán chừng là tè dầm rồi. Tử Thời sờ sờ tã lót thật sự có phần nặng hơn, gọi Thịnh Thừa Quang: “Để em ôm con, anh đi lấy tã cho con ở trong túi sách của em đi!”

Toàn bộ sự chú ý của cô đều dành cho con gái, giọng điệu bình tĩnh, nhưng người nghe lại cảm thấy có chút không bình thường.

Chính sự không bình thường này làm cho ai đó mở cờ trong bụng (ý chỉ vui sướng nha): “Em sai khiến anh?”

Tử Thời đang muốn ôm con gái chột sưng sốt.

Thịnh Thừa Quang đặt con gái vào trong tay Tử Thời, thuận tiện cúi đầu ghé sát vào cô, nhấn mạnh từng từ một, giọng vừa trầm vừa nóng: “Sai khiến anh, phải trả phí đấy!”

Nửa người Tử Thời đều đã mềm nhũn, lảng tránh ánh mắt tỏa sáng của anh, nhỏ giọng nói: “Là con gái của anh muốn thay tã!”

Là kêu anh đi làm cho con gái anh, được chứ...

Thật ra Thịnh tổng cũng không nghe Tử Thời nói lý, cúi đầu xuống hôn lên môi cô.

Tử Thời trang điểm, trên môi thoa mấy lớp son, anh chỉ có thể ấn nhẹ lên môi cô, phút cuối cùng tách ra có chút lưu luyến ngậm thật nhẹ môi Tử Thời.

Môi Tử Thời trơn bóng mọng nước, giữa hai lông mày nhú lại càng sâu, chìm đắm trong ánh mắt ôn nhu dịu dàng của Thịnh Thừa Quang.

Gấu Nhỏ ở gần như vậy nhìn thấy một cảnh này xong, sau đó phát biểu cảm nghĩ: “Hôn nhẹ!”

Tử Thời nghe được, phản ứng đầu tiên là lúng túng: Làm bố mẹ sao có thể như vậy được, thân thiết ngay trước mặt con gái!

Cô không chút nghĩ ngợi trừng mắt nhìn người bày trò.

Thịnh Thừa Quang vốn là lòng dạ khó đoán, lại bị đôi mắt Tử Thời đang trừng làm cho ngực run lên, ma xui quỷ khiến muốn hôn lên, nhưng Tử Thời kiên quyết quay đầu đi không cho, vẫn là Gấu Nhỏ tốt bụng, hai cái tay tròn vo mập mập nâng mặt của bố lên, dấu miệng hôn một cái lên môi của bố.

Lòng Thịnh Thừa Quang cũng bị con gái làm cho mềm nhũn, yêu thương không thôi dán sát vào mặt con gái, vui sướng thấp giọng nói: “Gấu Nhỏ nhà chúng ta thích bố nhất!”

Như vậy... Quá ngây thơ rồi! Tử Thời quay đầu đưa cho anh ánh mắt khinh bỉ, anh đột nhiên chớp lấy cơ hội hôn trộm một cái trên má của cô

Tử Thời nửa giận dữ nửa kỳ quái nhìn anh, Thịnh tổng lai càng ngây thơ, vẻ mặt quả thực có chút dương dương đắc ý... Thỏa mãn đi lấy tã cho con gái.

Tử Thời bế Gấu Nhỏ đặt trên giường của phòng nghỉ, bảo Thừa Quang chăm sóc con gái rồi cô vào trong nhà vệ sinh giặt chiếc khăn nóng cho con gái lau mông.

Thịnh Thừa Quang tháo khuy tay áo ra bỏ vào trong túi, sau đó mới ôm con gái chơi đùa, anh dạy bé nói: “Gọi bố bố nào!”

Gấu Nhỏ thích thú ngậm ngón tay của mình.

“Bảo bố, gọi bố!” Thịnh Thừa Quang dịu dàng thúc giục.

Gấu Nhỏ bỏ ngón tay trong miệng mình ra, duỗi ra trước mặt bố: Bố ăn sao? Chỉ cần ăn là có thể ngậm miệng đúng không?

Thịnh Thừa Quang cúi đầu hôn ngón tay bé, dùng cằm cọ cọ vào cái mũi nhỏ: “Bố.. bố...”

Gấu Nhỏ bị cọ không chịu được, cố ý học dáng vẻ của anh trai họ của bé, ngón tay tròn trịa mập mập làm thành một khẩu súng, chĩa vào bố: “Pằng!”

Lúc này tiếng Trung của Thịnh tổng lại không tốt, không phân biệt được P và B, cực kỳ vui sướng lại vịn phần nhẹ nhàng “Ai!” một tiếng, ôm lấy bé dùng trán cụng vào trán con gái, Gấu Nhỏ bị ngứa cười khanh khách, tay nhỏ trên đầu bố đánh “Bốp bốp” hai cái, hai chân không ngừng đá loạn.

Lúc Tử Thời vắt khăn mặt xong đi vào, thấy tình huống như vậy vội vàng nhắc nhở con gái: “Gấu Nhỏ, không thể đánh người đâu!”

Trong khi Thịnh Thừa Quang đang cực kỳ thích thú, híp mắt hưởng thụ nói: “Không có chuyện gì!”, Tử Thời lại gơ tay ra: “Để em bế con đi!”

Thịnh Thừa Quang đặt con xuống, vừa ngồi xuống vừa xắn tay áo.

Động tác thay tã của anh có chút không thành thực, nhưng lại cẩn thận tỉ mỉ vô cùng chính xác, nếu chụp được cảnh này, có thể làm thành bộ sách hình ảnh về việc chăm sóc con.

Vừa nhanh tay thanh tã cho con, Thịnh Thừa Quang cũng không ngẩng đầu lên hỏi Tử Thời: “Đúng rồi, lần trước trong điện thoại em bảo muốn nói với anh chuyện gì vậy?”

Tử Thời đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, lúc anh hỏi, cô liền lấy ra cái hộp màu hồng được cất trong túi, quả sinh nhật mà hôm ở sân bay anh đã đưa cho cô, khi đó anh đã bảo cô về nhà mới được mở ra. Lúc Tử Thời mở hộp ra thì phát hiện... bên trong là một chiếc nhẫn ngọc đính đá ruby màu hồng.

Ánh sáng màu hồng rực rỡ của đá quý làm cho Tử Thời nhớ đến có một lần mình đã từng nói: Đá ruby hồng tượng trưng cho sự bất tử, là đại diện cho tình yêu vĩnh viễn.

Cô mở chiếc hộp ra, có chút chờ mong, hồi hộp, băn khoăn, ánh mắt phức tạp đầy hoài nghi nhìn anh, Thịnh Thừa Quang ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua chiếc nhẫn, cũng rất bình tĩnh nói: “Ừm?”

Any problem? (Có vấn đề gì sao?)

Thái độ lơ đãng như vậy đủ để dọa cô gái nhỏ ngốc ngếch kia, nhưng bây giờ Tử Thời đã khác trước kia rồi, ít nhất cô cũng đã có dũng khí để đặt ra câu hỏi: “Vì sao đưa cái này cho em?”

“Em thấy thế nào?” Thịnh Thừa Quang cũng không có trả lời mà chột hời hợt, hơn nữa vẻ mặt bình tĩnh trước sau như một.

Tử Thời cũng không nói được gì nữa rồi.

Đôi mắt cô khép hờ, vẻ mặt ửng ửng rõ ràng như thế làm Thịnh Thừa Quang bật cười trong lòng: Bản lĩnh cũng chỉ đến như vậy mà thôi?

Nhưng mà anh cũng rất vui vẻ, nhẹ nhàng nói: “Tử Thời, anh còn tưởng rằng em sẽ không hỏi.”

Cô vẫn như vậy: Nhát gan, hèn nhát, tự ti, trầm lặng dường như là lạnh nhạt. Cho nên Thịnh Thừa Quang còn nghĩ rằng Tử Thời cầm chiếc nhẫn đó, có thể phải chờ đến khi anh chủ động nhắc đến, cô mới có thể yên lặng nghe, sau đó mặc kệ anh có nói gì, chỉ cần là điều tốt, cô sẽ không có ý kiến.

Không nghĩ đến sớm như vậy mà cô đã hỏi rồi.

“Anh cứ nghĩ em sẽ không hỏi, chỉ biết chờ đợi anh nói với em.” Thịnh Thừa Quang đưa hai ngón tay cầm chiếc nhẫn lên, nhìn thoáng qua một chút, lại nhìn về phía Tử Thời, “Cho nên anh tính toán đến lúc đó phải thuyết phục lại.”

Tử Thời hỏi anh: “Tới lúc nào?”

“Lúc mà hai người trở về bên cạnh anh.” Thịnh Thừa Quang cực kỳ giảo hoạt nói.

Sau đó cô gái ngốc nghếch kia, bối rối.

Cô quay trở lại nét mặt ngốc nghếch mà anh quen thuộc là Thịnh Thừa Quang phì cười, tay đưa ra kéo Tử Thời ngồi vào bên cạnh mình.

Ngăn giữa hai người là Gấu Nhỏ vui vẻ sau khi được thay tã đang lăn qua lộn lại, Thịnh Thừa Quang cầm cái nhẫn kia lên nhìn, nói: “Trong Thánh Kinh, hồng ngọc là loại đá quý giá nhất trong tất cả các loại đá quý.”

Là “viên đá tình yêu”, tượng trưng cho tình yêu chung thủy vĩnh hằng. Mà hồng ngọc tốt nhất (Theo nguyên tác là Cáp Huyết Hồng) là viên đá cao cấp nhất, cho nên Thịnh Thừa Quang cho rằng nó tượng trưng cho tình yêu tốt đẹp nhất.

“Vì vậy anh vừa nhìn thấy đã mua ngay.” Giọng anh chợt chuyển, thoải mái lại phóng khoáng: “Quý lắm đấy, cất cho kỹ!”

Tất nhiên là anh đang cố ý trêu Tử Thời, nhưng mà Tử Thời lại không cười một chút nào. Cô cúi đầu vuốt ve con gái đang lăn qua lộn lại, sau một lúc, nhẹ giọng nói: “Bây giờ em có thể đeo không?”

Gấu Nhỏ cười quá to làm Thịnh Thừa Quang còn tưởng rằng chính mình vừa nghe nhầm: “Em vừa nói cái gì?”

Tử Thời lấy hết dũng khí cả đời, ngẩng đầu liếc nhìn thoáng qua con gái, sau đó chỉ dám nhìn cúc áo sơ mi của anh, giọng nói nhẹ nhàng lại kiên định: “Bây giờ không thể đeo thì khi nào mới có thể? Em muốn làm như thế nào? Em cũng muốn biết, em phải trưởng thành hơn mới được.”

Chiếc nhẫn quý giá như vậy, em phải làm như thế nào thì mới xứng để đeo nó đây?

Mà vị trí bên cạnh anh kia... Em phải cố gắng nhiều bao nhiêu mới có thể xứng đáng được cùng sống vai bên anh?

Vừa hỏi xong Tử Thời cũng đỏ mặt, lại vẫn dùng giọng điệu kia chống đỡ, thất lưng thẳng tắp. Vẫn là cô gái nhỏ nhát gan trước kia, chỉ là những việc từng trải qua bên anh mang đến cho cô nhiều thay đổi, bây giờ Tử Thời cuối cùng cũng có dũng khí... Dũng cảm một lần vì tình yêu.

Hầu hết Thịnh Thừa Quang giật giật, khi mở miệng giọng anh có chút khàn khàn: “Không cần..” Anh nhìn ánh mắt tỏ ra bất ngờ của cô, nâng lên khóe miệng, kiên định nhìn Tử Thời nói: “Tử Thời, em phải chờ anh, đeo chiếc nhẫn này, cùng với con gái của chúng ta chờ anh đến bên cạnh hai người.”

Gấu Nhỏ say mê hết lần sang chỗ mẹ lại lăn qua chỗ bố đầy thích thú, chỉ là bố mẹ của bé đã hóa đá, hai người giống như hai bức tượng đá, không bị tác động, chỉ có ánh mắt vẫn giằng co, bắn ra tia lửa.

Ở bên cạnh cô gái này đã lâu, bây giờ mới đến giai đoạn thừa nhận cùng thổ lộ tình cảm, tiến độ yêu kiều này thật sự không gấp nhiều.

“Sẽ chờ anh chứ?” Vai nam chính mới biết yêu thâm tình hỏi, một bàn tay mở ra đỡ lấy con gái hoạt bát hiếu động.

Đôi mắt anh sáng như sao trong đêm tối, đã cách nhiều năm vẫn giống như lần gặp đầu tiên, ánh mắt khiến Tử Thời bị lạc không biết trời đất là gì.

“Vâng!” Vào vai nữa chính, lần đầu tiên trong đời Tử Thời trả lời dứt khoát đến vậy.

56. Chương 56: Chương 56(1)

Thời gian trôi qua gần hai năm trời không gặp, Tạ Gia Thụ vẫn lảng lơ như vậy, thành phố C vào cuối mùa thu đã rất lạnh, cậu ta mặc một chiếc áo khoác ngoài màu nâu nhạt, cổ áo mở rộng để lộ ra chiếc áo len rộng mà mỏng. Chiếc cổ dài cùng xương quai xanh tào nhả lộ ra vừa thời thượng lại gợi cảm, nhưng nhìn cũng thật lạnh mà!

Phùng Nhất Nhất thì hoàn toàn trái ngược với Tạ Gia Thụ, mặc bộ quần áo lông vũ, đội mũ đeo khăn quàng cổ, vì kích động mà nắm chặt chiếc ghế tay trong tay.

“Mình...” Phùng Nhất Nhất vừa mở miệng đã khóc nức nở, cũng rất hung hăng, “Mình đại diện cho hàng ngàn độc giả tới truy sát cậu, Tử Thời to gan!”

“... Hoan nghênh.”

Từ sau khi Tử Thời nhận được điện thoại của họ thì đã đứng chờ ở cửa lớn từ sáng sớm, cuối cùng lúc này cũng đã nhìn thấy bạn tốt hai năm không gặp, lâu như vậy rồi, Tử Thời cũng cực kỳ vui sướng, hai cô gái tay nắm tay, mắt đảo quanh nhìn đối phương một lượt, cả hai nhất thời nói không ra lời, đều nước mắt lưng tròng.

Tạ Gia Thụ đứng ở phía sau bất chợt bị một cơn gió lạnh thổi qua làm cho rùng mình, không nói không rằng vội vàng kéo chặt áo khoác trên người, còn mái tóc quăn xinh đẹp kia lại bay bay trong gió.

Sau đó, cậu ta lại tiếp tục tiết mục: “Đã lâu không gặp nha, Gấu Nhỏ ~”

>>dieeeenddanleequyddoon

Tạ Gia Thụ bày ra hành động tiêu chuẩn giống tình huống gặp lại trong phim thần tượng, hai mắt nữ chính quả thật cũng mông lung đắm lệ...Hai mắt Tử Thời mông lung đắm lệ, cô gật đầu,nhưng mà ánh mắt một chút cũng không dừng trên người Tạ Gia Thụ mà chăm chú nhìn vào người bạn tốt của mình!

Tạ Gia Thụ làm sao có thể chịu được cảnh bị đối xử như vậy? Cậu bất mãn lấy ngón tay chọc chọc vào Phùng Nhất Nhất, nói: “Tôi hơi lạnh, cô ra xe lấy cái khăn quàng cổ cho tôi.”

Không chờ Phùng Nhất Nhất trả lời lại, Tử Thời đã thân thiết kéo tay cô: “Chúng ta mau vào nhà thôi! Vào nhà ấm hơn!”

Cái gì??? Lạnh phải là tôi mới đúng- Tạ đại thiếu gia không chỉ không được chú ý mà còn bị bỏ lại một mình trong gió lạnh...

Quả thực nhiệt độ trong phòng ấm áp giống như mùa xuân, Tề Quang mặc một bộ quần áo sơ mi dài tay màu trắng, đang đứng đợi phía trong nghênh đón khách quý. Phùng Nhất Nhất vừa vào cửa hai mắt đã sáng lên... người anh nhỏ này sau hai năm càng thêm đẹp trai phong độ hơn!

Tề Quang đẹp trai phong độ duỗi tay về phía Phùng Nhất Nhất: “Đã lâu không gặp, hoan nghênh cô tới chơi!”

Đúng lúc ấy Tạ Gia Thụ vừa bước vào cửa, liền tiến lên một bước chen vào nắm lấy tay bạn tốt Tề Quang.

Tề Quang cười: “Tạ Gia Thụ, đã lâu không gặp!”

Cậu ta vẫn ngây thơ như vậy!

Tạ Gia Thụ vẫn luôn để ý đến việc chiều cao chênh lệch của cả hai, không muốn đứng chung một chỗ với Tề Quang, nói qua vài câu liền vội vàng đi vào trong phòng.

Phòng khách ở đây được trang trí vô cùng đẹp, cầu thang xoắn ốc bên cạnh cây đàn Piano màu trắng là phong cách ấm áp mà Thịnh Tề Quang thích, cây thông Noel trong góc phòng được trang trí đầy màu sắc là phong cách của Tử Thời, Tạ Gia Thụ làm bộ liếc qua, vậy mà không có một chút ý muốn chiêm chọc lại cảm thấy được sự thoải mái ấm áp, vừa bước vào đã cảm thấy cả người được thả lỏng.

Cách Piano không xa là chiếc ghế salon trắng làm bằng da thật, vây quanh ba phần tư bề cá, nệm êm chiếm một phần lớn không gian, ở trên bày rất nhiều đồ chơi cho trẻ em, Tạ Gia Thụ liếc nhìn qua thì thấy một thứ đang động: Mặc chiếc váy bông màu xanh nhạt, trong tay đang cầm búp bê Barbie.

Sống?!

Tạ Gia Thụ đi qua, nghe được tiếng bước chân của anh, đứa nhỏ mặc áo màu xanh nhạt kia như có linh cảm chợt quay đầu lại, chỉ thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn giống hệt Thịnh Thừa Quang, lại không thấy nét đàn ông một chút nào, vừa xinh đẹp lại đáng yêu, trên mái tóc xoắn của bé dính một chiếc kẹp tóc đồng màu với màu váy, thật đáng yêu! Anh nhìn đôi mắt đen tròn của bé vẫn đang dõi theo mình giống như đang nói: “Oa, anh này từ đâu tới đây? Nhìn rất đẹp trai nha!”

Tạ Gia Thụ bị cảm động, vừa nhìn đã yêu đứa bé dễ thương này rồi! Còn Tề Quang vừa đi tới đã cười nói với bé: “Gấu Nhỏ, chúng ta có khách đến, mau ra chào nào!”

Ngay sau đó bé gái xinh đẹp liền bỏ đồ chơi trong tay, khoan tay vào chào Tạ đại thiếu gia.

Oh, bị hạ gục rồi!

Giờ phút này Tạ Gia Thụ thật sự muốn nhảy đến cướp lấy đứa bé rồi bỏ trốn!

57. Chương 56-1

Thời gian trôi qua gần hai năm trời không gặp, Tạ Gia Thụ vẫn lảng lơ như vậy, thành phố C vào cuối mùa thu đã rất lạnh, cậu ta mặc một chiếc áo khoác ngoài màu nâu nhạt, cổ áo mở rộng để lộ ra chiếc áo len rộng mà mỏng. Chiếc cổ dài cùng xương quai xanh tào nhả lộ ra vừa thời thượng lại gợi cảm, nhưng nhìn cũng thật lạnh mà!

Phùng Nhất Nhất thì hoàn toàn trái ngược với Tạ Gia Thụ, mặc bộ quần áo lông vũ, đội mũ đeo khăn quàng cổ, vì kích động mà nắm chặt chiếc ghế tay trong tay.

“Mình...” Phùng Nhất Nhất vừa mở miệng đã khóc nức nở, cũng rất hung hăng, “Mình đại diện cho hàng ngàn độc giả tới truy sát cậu, Tử Thời to gan!”

“... Hoan nghênh.”

Từ sau khi Tử Thời nhận được điện thoại của họ thì đã đứng chờ ở cửa lớn từ sáng sớm, cuối cùng lúc này cũng đã nhìn thấy bạn tốt hai năm không gặp, lâu như vậy rồi, Tử Thời cũng cực kỳ vui sướng, hai cô gái tay nắm tay, mắt đảo quanh nhìn đối phương một lượt, cả hai nhất thời nói không ra lời, đều nước mắt lưng tròng.

Tạ Gia Thụ đứng ở phía sau bất chợt bị một cơn gió lạnh thổi qua làm cho rùng mình, không nói không rằng vội vàng kéo chặt áo khoác trên người, còn mái tóc quần xinh đẹp kia lại bay bay trong gió.

Sau đó, cậu ta lại tiếp tục tiết mục: “Đã lâu không gặp nha, Gấu Nhỏ ~”

>>dieeeenddanleequyddoon

Tạ Gia Thụ bày ra hành động tiêu chuẩn giống tình huống gặp lại trong phim thần tượng, hai mắt nữ chính quả thật cũng mông lung đắm lệt...Hai mắt Tử Thời mông lung đắm lệt, cô gật đầu, nhưng mà ánh mắt một chút cũng không dừng trên người Tạ Gia Thụ mà chăm chú nhìn vào người bạn tốt của mình!

Tạ Gia Thụ làm sao có thể chịu được cảnh bị đối xử như vậy? Cậu bất mãn lấy ngón tay chọc chọc vào Phùng Nhất Nhất, nói: “Tôi hơi lạnh, cô ra xe lấy cái khăn quàng cổ cho tôi.”

Không chờ Phùng Nhất Nhất trả lời lại, Tử Thời đã thân thiết kéo tay cô: “Chúng ta mau vào nhà thôi! Vào nhà ấm hơn!”

Cái gì??? Lạnh phải là tôi mới đúng– Tạ đại thiếu gia không chỉ không được chú ý mà còn bị bỏ lại một mình trong gió lạnh...

Quả thực nhiệt độ trong phòng ấm áp giống như mùa xuân, Tề Quang mặc một bộ quần áo sơ mi dài tay màu trắng, đang đứng đợi phía trong nghênh đón khách quý. Phùng Nhất Nhất vừa vào cửa hai mắt đã sáng lên... người anh nhỏ này sau hai năm càng thêm đẹp trai phong độ hơn!

Tề Quang đẹp trai phong độ duỗi tay về phía Phùng Nhất Nhất: “Đã lâu không gặp, hoan nghênh cô tới chơi!”

Đúng lúc ấy Tạ Gia Thụ vừa bước vào cửa, liền tiến lên một bước chen vào nắm lấy tay bạn tốt Tề Quang.

Tề Quang cười: “Tạ Gia Thụ, đã lâu không gặp!”

Cậu ta vẫn ngây thơ như vậy!

Tạ Gia Thụ vẫn luôn để ý đến việc chiều cao chênh lệch của cả hai, không muốn đứng chung một chỗ với Tề Quang, nói qua vài câu liền vội vàng đi vào trong phòng.

Phòng khách ở đây được trang trí vô cùng đẹp, cầu thang xoắn ốc bên cạnh cây đàn Piano màu trắng là phong cách ấm áp mà Thịnh Tề Quang thích, cây thông Noel trong góc phòng được trang trí đầy màu sắc là phong cách của Tử Thời, Tạ Gia Thụ làm bộ liếc qua, vậy mà không có một chút ý muốn chăm chọc lại cảm thấy được sự thoải mái ấm áp, vừa bước vào đã cảm thấy cả người được thả lỏng.

Cách Piano không xa là chiếc ghế salon trắng làm bằng da thật, vây quanh ba phần tư bể cá, nệm êm chiếm một phần lớn không gian, ở trên bày rất nhiều đồ chơi cho trẻ em, Tạ Gia Thụ liếc nhìn qua thì thấy một thứ đang động: Mặc chiếc váy bông màu xanh nhạt, trong tay đang cầm búp bê Barbie.

Sống?!

Tạ Gia Thụ đi qua, nghe được tiếng bước chân của anh, đứa nhỏ mặc áo màu xanh nhạt kia như có linh cảm chột quay đầu lại, chỉ thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn giống hệt Thịnh Thừa Quang, lại không thấy nét đàn ông một chút nào, vừa xinh đẹp lại đáng yêu, trên mái tóc xoăn của bé dính một chiếc kẹp tóc đồng màu với màu váy, thật đáng yêu! Anh nhìn đôi mắt đen tròn của bé vẫn đang dõi theo mình giống như đang nói: “Oa, anh này từ đâu tới đây? Nhìn rất đẹp trai nha!”

Tạ Gia Thụ bị cảm động, vừa nhìn đã yêu đứa bé dễ thương này rồi! Còn Tề Quang vừa đi tới đã cười nói với bé: “Gấu Nhỏ, chúng ta có khách đến, mau ra chào nào!”

Ngay sau đó bé gái xinh đẹp liền bỏ đồ chơi trong tay, khoanh tay vào chào Tạ đại thiếu gia.

Oh, bị hạ gục rồi!

Giờ phút này Tạ Gia Thụ thật sự muốn nhảy đến cướp lấy đứa bé rồi bỏ trốn!

58. Chương 57: Chương 56 (2)

“Con bé tên là gì? Gấu Nhỏ?” Tạ Gia Thụ tò mò hỏi.

“Ừm, tên đầy đủ là Thịnh Gia Tinh.” Tề Quang dịu dàng nhìn đứa nhỏ.

Vừa đúng lúc Tử Thời dẫn Phùng Nhất Nhất đi vào, Tử Thời vui vẻ gọi con gái: “Gấu Nhỏ, đến chỗ mẹ nào! Mẹ nuôi của con tới chơi đây!”

Gấu Nhỏ được gọi đến, lập tức tay chân nhanh nhẹn bò tới chỗ mẹ, rồi bò một cách lộn xộn đến bên người Phùng Nhất Nhất. Chỉ là chưa bò được đến bên người Phùng Nhất Nhất đã bị Tạ Gia Thụ nhanh tay ôm

lấy khi bé bò qua chân anh ta, Tạ Gia Thụ vui vẻ nói: “Cháu tên là Gia Tinh à? Thật khéo, chú gọi là Gia Thụ! Chị của chú gọi là Gia Vân! Hay về ở với nhà của chú nhỉ?”

Tử Thời nghe thấy cũng sửng sốt, nhìn về phía Tề Quang, Tề Quang cực kỳ bất đắc dĩ giải thích: ” ‘Gia’ tên vẫn tự sau ‘Quang’, tên đệm thể hiện thứ bậc, nếu cậu muốn coi nhẹ mình như vậy thì chúng tôi cũng đành miễn cưỡng tiếp nhận. Gấu Nhỏ, hoan hô!”

Gấu Nhỏ luôn luôn nghe lời chú mình, vừ rõ ràng lại vang dội kêu lên với người đang ôm bé: “Hoan hô!”

“...” Tạ Gia Thụ ra quân bất lợi, nhưng mà tâm không chết, tiếp tục lừa gạt trẻ con nói: “Gấu Nhỏ, cháu thật sự là người nhà chú, cháu nhìn mái tóc cháu xoắn, tóc chú cũng xoắn này! :3”

“Thật ra, tóc của cậu không phải là vì bắt chước anh Thừa Quang nên mới đi uốn tóc à?” Tề Quang cực kỳ chuyên nghiệp nói: “Tạ Gia Thụ, trước kia tôi nghĩ đến cậu muốn làm em trai của anh Thừa Quang, không nghĩ đến thật ra cậu lại muốn làm con trai của anh ấy?”

Tạ Ma Vương bị trúng một đạn đã lộ ra nguyên hình, nghe rằng trợn mắt nhìn, có thể là hình tượng của anh như vậy quá đáng sợ, Gấu Nhỏ bị dọa sợ tới mức tè dầm, đúng lúc lại không mặc tã, cho nên bãi nước tiểu nhẹ nhàng thấm ướt toàn thân anh.

Chuyện Gấu Nhỏ tè dầm lên người Tạ Ma Vương làm cho hầu hết mọi người đều hứng thú muốn nghe, chỉ có Thịnh Thừa Quang cực kỳ không vui - con gái anh còn chưa tè dầm lên người anh nữa!

Mà điều làm cho anh mất hứng còn là Tạ Gia Thụ vậy mà ở lại đó lâu dài!

Tề Quang, Tử Thời, Phùng Nhất Nhất lại thêm một Tạ Gia Thụ, chẳng còn mang dáng vẻ người lớn gì cả, lúc đi chơi với Gấu Nhỏ quả thực rất vui vẻ hòa thuận, trong nhà mỗi ngày đều như là có tiệc ăn mừng. Bây giờ Thịnh Thừa Quang có gọi điện thoại đến thì con gái cũng không muốn nói chuyện nhiều với anh, chỉ muốn đi chơi với Tạ Gia Thụ.

Đứa bé này quả thật rất thông minh, mỗi ngày bé đều có thể học được nhiều điều mới lạ, mỗi là gọi điện thoại đến Thịnh Thừa Quang đều có cảm giác rằng bé thông minh đáng yêu hơn.

Bé cũng đã bắt đầu dần dần hiểu chuyện, cũng biết nhận thức được rằng: Bố ở trong điện thoại, nhìn không thấy cũng sờ không được, người làm bạn bên cạnh bé chỉ là người bé thích chơi cùng, mặc kệ là cậu hay là chú, đều đã vui đùa thân thiết hơn chơi với bố.

Tử Thời thường xuyên dỗ Gấu Nhỏ nói chuyện điện thoại với bố, ca hát, bé cũng nguyện ý làm như vậy nhưng chỉ là nể mặt mẹ thôi, người ở đầu dây bên kia là ai đối với bé mà nói... Chắc cũng không quan trọng.

Bầu trời mùa đông ở thành phố G mới hoàng hôn đã tối đen, một mình Thịnh Thừa Quang ngồi trong phòng khách tối đen không mở đèn, nhìn căn phòng đều là hơi lạnh lại nhớ đến tiếng nói cười vừa rồi ở đầu bên kia điện thoại, bây giờ bọn họ ở bên đấy chắc hẳn rất vui vẻ.

Stịnh Thừa Quang rất hâm mộ, vì thế mà càng thêm phần nộ, càng thêm nóng vội rồi.

Sau trong vòng mấy tháng, anh càng mạnh tay hơn đối với mấy lão già sắp suy tàn của nhà họ Thịnh, cũng không lãng phí thời gian cũng tinh lực để đàm phán với mấy lão già đó, trực tiếp ra tay, vừa ác vừa nặng. Trịnh Phiền Nhiên và Ngôn Tuấn ở bên nhìn đều lo lắng thay cho anh, nhưng mà Thịnh Thừa Quang đã ra quyết định dứt khoát, lần này phải đánh cho đám người đó tan thành mây khói..

Anh bức người ta vào đường cùng, tự nhiên chó cùng rứt giậu, mà nếu không cẩn thận còn bị nó quay lại cắn...

Buổi sáng hôm nay Tử Thời dậy mà mí mắt phải không ngừng nháy, sau giờ cơm trưa vừa dỗ Gấu Nhỏ ngủ đã nhận được tin tức Thịnh Thừa Quang ở thành phố G xảy ra chuyện.

Là Trần Ngộ Bạch ở bên kia cử người đến báo tin cho Tề Quang, bởi vì hai ngày nay tình hình sức khỏe của Tề Quang không tốt lắm, lúc này đang ở trên lầu ngủ trưa, người đó liền nói cho Tử Thời: “... Bây giờ Thịnh tổng đã được đưa đến bệnh viện, Trần tiên sinh bảo tôi qua nhắn một tiếng, anh ấy đã gia tăng số

người bảo vệ ở đây, các người không cần lo lắng, nhưng để phòng ngừa có chuyện không hay xảy ra, hôm nay mọi người không cần ra khỏi cửa.”

Chân Tử Thời mềm nhũn đứng không nổi, một tay chống sô pha từ từ ngồi xuống.

Mọi thứ trước mắt như biến thành màu đen, đầu óc trống rỗng, trong khoảng thời gian ngắn không thể nào suy nghĩ được cái gì.

Người đưa tin thấy sắc mặt trắng bệch dọa người của cô, có chút lo lắng hỏi: “Cô có khỏe không? Cần tôi gọi người đến không?”

“...Tôi không sao!” Tử Thời nghe người đó hỏi như vậy, kịp thời phản ứng: Trên tầng còn có con gái nhỏ cùng anh trai sức khỏe không tốt, trong căn phòng này cô là người duy nhất nên đứng ra giải quyết mọi chuyện: “Làm phiền anh, tôi có chút chuyện muốn nói với Trần tiên sinh, có thể chứ?” Tử Thời vội vàng hỏi.

Thủ hạ của Trần Ngô Bạch biết cô là người phụ nữ bên cạnh Thịnh Thừa Quang, không nói nhiều lời, thay Tử Thời bấm số điện thoại của Trần Ngô Bạch, đưa cho cô.

Tử Thời đi thẳng vào vấn đề với Trần Ngô Bạch: “Chào anh, tôi là Tử Thời. Nhờ anh sắp xếp đưa tôi về đó được không? Tôi nhất định phải ở bên cạnh Thịnh Thừa Quang.”

Giọng nói của Trần Ngô Bạch không lạnh lùng như lời đồn, sau một lúc trầm mặc, anh nói: “Sự thật là Thịnh Thừa Quang không muốn cô trở về.”

“Tôi biết, anh ấy lo lắng cho an toàn của tôi. Và tôi cũng lo lắng cho anh ấy như thế!” Tử Thời lúc này đã chẳng còn quan tâm nhiều nữa, giọng điệu như đang cầu xin: ” Xin nhờ anh!”

“Cô bình tĩnh một chút, ý của tôi là: Cô ở chỗ này tốt hơn. Cô ở chỗ này tốt hơn, tôi biết tính cách của Thịnh Thừa Quang, cậu ấy luôn luôn làm việc một cách chu toàn kín đáo, bên kia sẽ có tin tức nhanh thôi, hay là cô cố gắng chờ một chút?”

Tử Thời giơ tay ra lau giọt lệ nơi khóe mắt, cố gắng kiềm chế, một tiếng khóc cũng không có: “Nếu anh ấy không có việc gì, em qua gặp anh ấy, anh ấy sẽ bảo vệ em, còn nếu anh ấy có chuyện... Em sẽ cùng chịu với anh ấy!”

Cô lại còn suy luận logic với anh, Trần Ngô Bạch bên kia ngoài ý muốn có chút thở phào nhẹ nhõm.

“Được rồi, tôi sẽ nói chuyện với Ngôn Tuấn, bảo đảm an toàn cho cô.” Giọng Trần Ngô Bạch đã không còn do dự, lại càng thêm nhẹ nhàng: “Cô bé à, cô muốn dẫn cả con gái đi cùng sao?”

“Không, để cho bé ở lại chỗ này với Tề Quang.” Tử Thời bình tĩnh nói, lúc này cô thở nhẹ một hơi, mới phát hiện môi đã bị miến cắn nát, miệng toàn mùi máu tanh.

Trần Ngô Bạch “Ừm” một tiếng, “Tốt, vậy tôi sẽ đi sắp xếp, đi đường chính cô phải cẩn thận.”

“Cảm ơn anh!” Tử Thời cực kỳ cảm kích anh ta.

“Không có gì!” Dường như Trần Ngô Bạch nở nụ cười, “Tôi chờ cô cùng nhóm người Thịnh tổng trực tiếp đến cảm ơn!”

“Được,” Tử Thời nắm điện thoại nhẹ giọng nói: “Cảm ơn lời chúc của anh!”

59. Chương 56-2

“Con bé tên là gì? Gấu Nhỏ?” Tạ Gia Thụ tò mò hỏi.

“Ừm, tên đầy đủ là Thịnh Gia Tinh.” Tề Quang dịu dàng nhìn đứa nhỏ.

Vừa đúng lúc Tử Thời dẫn Phùng Nhất Nhất đi vào, Tử Thời vui vẻ gọi con gái: “Gấu Nhỏ, đến chỗ mẹ nào! Mẹ nuôi của con tới chơi đấy!”

Gấu Nhỏ được gọi đến, lập tức tay chân nhanh nhẹn bò tới chỗ mẹ, rồi bò một cách lộn xộn đến bên người Phùng Nhất Nhất. Chỉ là chưa bò được đến bên người Phùng Nhất Nhất đã bị Tạ Gia Thụ nhanh tay ôm lấy khi bé bò qua chân anh ta, Tạ Gia Thụ vui vẻ nói: “Cháu tên là Gia Tinh à? Thật khéo, chú gọi là Gia Thụ! Chị của chú gọi là Gia Vân! Hay về ở với nhà của chú nhỉ?”

Tử Thời nghe thấy cũng sửng sốt, nhìn về phía Tề Quang, Tề Quang cực kỳ bất đắc dĩ giải thích: ” ‘Gia’ tên vẫn tự sau ‘Quang’, tên đệm thể hiện thứ bậc, nếu cậu muốn coi nhẹ mình như vậy thì chúng tôi cũng đành miễn cưỡng tiếp nhận. Gấu Nhỏ, hoan hô!”

Gấu Nhỏ luôn luôn nghe lời chú mình, vừ rõ ràng lại vang dội kêu lên với người đang ôm bé: “Hoan hô!”

“...” Tạ Gia Thụ ra quân bất lợi, nhưng mà tâm không chết, tiếp tục lừa gạt trẻ con nói: “Gấu Nhỏ, cháu thật sự là người nhà chú, cháu nhìn mái tóc cháu xoắn, tóc chú cũng xoắn này! :3”

“Thật ra, tóc của cậu không phải là vì bắt chước anh Thừa Quang nên mới đi uốn tóc à?” Tề Quang cực kỳ chuyên nghiệp nói: “Tạ Gia Thụ, trước kia tôi nghĩ đến cậu muốn làm em trai của anh Thừa Quang, không nghĩ đến thật ra cậu lại muốn làm con trai của anh ấy?”

Tạ Ma Vương bị trúng một đạn đã lộ ra nguyên hình, nhe răng trợn mắt nhìn, có thể là hình tượng của anh như vậy quá đáng sợ, Gấu Nhỏ bị dọa sợ tới mức tè dầm, đúng lúc lại không mặc tã, cho nên bãi nước tiểu nhẹ nhàng thấm ướt toàn thân anh.

Chuyện Gấu Nhỏ tè dầm lên người Tạ Ma Vương làm cho hầu hết mọi người đều hứng thú muốn nghe, chỉ có Thịnh Thừa Quang cực kỳ không vui - con gái anh còn chưa tè dầm lên người anh nữa!

Mà điều làm cho anh mất hứng còn là Tạ Gia Thụ vậy mà ở lại đó lâu dài!

Tề Quang, Tử Thời, Phùng Nhất Nhất lại thêm một Tạ Gia Thụ, chẳng còn mang dáng vẻ người lớn gì cả, lúc đi chơi với Gấu Nhỏ quả thực rất vui vẻ hòa thuận, trong nhà mỗi ngày đều như là có tiệc ăn mừng. Bây giờ Thịnh Thừa Quang có gọi điện thoại đến thì con gái cũng không muốn nói chuyện nhiều với anh, chỉ muốn đi chơi với Tạ Gia Thụ.

Đứa bé này quả thật rất thông minh, mỗi ngày bé đều có thể học được nhiều điều mới lạ, mỗi là gọi điện thoại đến Thịnh Thừa Quang đều có cảm giác rằng bé thông minh đáng yêu hơn.

Bé cũng đã bắt đầu dần dần hiểu chuyện, cũng biết nhận thức được rằng: Bố ở trong điện thoại, nhìn không thấy cũng sờ không được, người làm bạn bên cạnh bé chỉ là người bé thích chơi cùng, mặc kệ là cậu hay là chú, đều đã vui đùa thân thiết hơn chơi với bố.

Tử Thời thường xuyên dỗ Gấu Nhỏ nói chuyện điện thoại với bố, ca hát, bé cũng nguyện ý làm như vậy nhưng chỉ là nể mặt mẹ thôi, người ở đầu dây bên kia là ai đối với bé mà nói... Chắc cũng không quan trọng.

Bầu trời mùa đông ở thành phố G mới hoàng hôn đã tối đen, một mình Thịnh Thừa Quang ngồi trong phòng khách tối đen không mở đèn, nhìn căn phòng đều là hơi lạnh lại nhớ đến tiếng nói cười vừa rồi ở đầu bên kia điện thoại, bây giờ bọn họ ở bên đấy chắc hẳn rất vui vẻ.

Stịnh Thừa Quang rất hâm mộ, vì thế mà càng thêm phần nộ, càng thêm nóng vội rồi.

Sau trong vòng mấy tháng, anh càng mạnh tay hơn đối với mấy lão già sắp suy tàn của nhà họ Thịnh, cũng không lãng phí thời gian cũng tinh lực để đàm phán với mấy lão già đó, trực tiếp ra tay, vừa ác vừa nặng. Trịnh Phiền Nhiên và Ngôn Tuấn ở bên nhìn đều lo lắng thay cho anh, nhưng mà Thịnh Thừa Quang đã ra quyết định dứt khoát, lần này phải đánh cho đám người đó tan thành mây khói..

Anh bức người ta vào đường cùng, tự nhiên chó cùng rứt giậu, mà nếu không cẩn thận còn bị nó quay lại cắn...

Buổi sáng hôm nay Tử Thời dậy mà mí mắt phải không ngừng nháy, sau giờ cơm trưa vừa dỗ Gấu Nhỏ ngủ đã nhận được tin tức Thịnh Thừa Quang ở thành phố G xảy ra chuyện.

Là Trần Ngô Bạch ở bên kia cử người đến báo tin cho Tề Quang, bởi vì hai ngày nay tình hình sức khỏe của Tề Quang không tốt lắm, lúc này đang ở trên lầu ngủ trưa, người đó liền nói cho Tử Thời: “... Bây giờ Thịnh tổng đã được đưa đến bệnh viện, Trần tiên sinh bảo tôi qua nhắn một tiếng, anh ấy đã gia tăng số người bảo vệ ở đây, các người không cần lo lắng, nhưng để phòng ngừa có chuyện không hay xảy ra, hôm nay mọi người không cần ra khỏi cửa.”

Chân Tử Thời mềm nhũn đứng không nổi, một tay chống sô pha từ từ ngồi xuống.

Mọi thứ trước mắt như biến thành màu đen, đầu óc trống rỗng, trong khoảng thời gian ngắn không thể nào suy nghĩ được cái gì.

Người đưa tin thấy sắc mặt trắng bệch dọa người của cô, có chút lo lắng hỏi: “Cô có khỏe không? Cần tôi gọi người đến không?”

“...Tôi không sao!” Tử Thời nghe người đó hỏi như vậy, kịp thời phản ứng: Trên tầng còn có con gái nhỏ cùng anh trai sức khỏe không tốt, trong căn phòng này cô là người duy nhất nên đứng ra giải quyết mọi chuyện: “Làm phiền anh, tôi có chút chuyện muốn nói với Trần tiên sinh, có thể chứ?” Tử Thời vội vàng hỏi.

Thủ hạ của Trần Ngô Bạch biết cô là người phụ nữ bên cạnh Thịnh Thừa Quang, không nói nhiều lời, thay Tử Thời bấm số điện thoại của Trần Ngô Bạch, đưa cho cô.

Tử Thời đi thẳng vào vấn đề với Trần Ngô Bạch: “Chào anh, tôi là Tử Thời. Nhờ anh sắp xếp đưa tôi về đó được không? Tôi nhất định phải ở bên cạnh Thịnh Thừa Quang.”

Giọng nói của Trần Ngô Bạch không lạnh lùng như lời đồn, sau một lúc trầm mặc, anh nói: “Sự thật là Thịnh Thừa Quang không muốn cô trở về.”

“Tôi biết, anh ấy lo lắng cho an toàn của tôi. Và tôi cũng lo lắng cho anh ấy như thế!” Tử Thời lúc này đã chẳng còn quan tâm nhiều nữa, giọng điệu như đang cầu xin: “Xin nhờ anh!”

“Cô bình tĩnh một chút, ý của tôi là: Cô ở chỗ này tốt hơn. Cô ở chỗ này tốt hơn, tôi biết tính cách của Thịnh Thừa Quang, cậu ấy luôn luôn làm việc một cách chu toàn kín đáo, bên kia sẽ có tin tức nhanh thôi, hay là cô cố gắng chờ một chút?”

Tử Thời giơ tay ra lau giọt lệ nơi khóe mắt, cố gắng kiềm chế, một tiếng khóc cũng không có: “Nếu anh ấy không có việc gì, em qua gặp anh ấy, anh ấy sẽ bảo vệ em, còn nếu anh ấy có chuyện... Em sẽ cùng chịu với anh ấy!”

Cô lại còn suy luận logic với anh, Trần Ngô Bạch bên kia ngoài ý muốn có chút thở phào nhẹ nhõm.

“Được rồi, tôi sẽ nói chuyện với Ngôn Tuấn, bảo đảm an toàn cho cô.” Giọng Trần Ngô Bạch đã không còn do dự, lại càng thêm nhẹ nhàng: “Cô bé à, cô muốn dẫn cả con gái đi cùng sao?”

“Không, để cho bé ở lại chỗ này với Tề Quang.” Tử Thời bình tĩnh nói, lúc này cô thở nhẹ một hơi, mới phát hiện môi đã bị miến cắn nát, miệng toàn mùi máu tanh.

Trần Ngô Bạch “Ừm” một tiếng, “Tốt, vậy tôi sẽ đi sắp xếp, đi đường chính cô phải cẩn thận.”

“Cảm ơn anh!” Tử Thời cực kỳ cảm kích anh ta.

“Không có gì!” Dường như Trần Ngô Bạch nở nụ cười, “Tôi chờ cô cùng nhóm người Thịnh tổng trực tiếp đến cảm ơn!”

“Được,” Tử Thời nắm điện thoại nhẹ giọng nói: “Cảm ơn lời chúc của anh!”

60. Chương 58: Chương 57(1)

Editor: lila2211

Đây là lần thứ 2 Tử Thời ngồi máy bay.

Lần trước ngồi máy bay là khi rời khỏi Thịnh Thừa Quang, lúc đó ngồi bên cạnh cô là Tề Quang, người mà cô có thể tin cậy dựa vào. Bây giờ chỉ có một mình Tử Thời, muốn đi đến bên cạnh Thịnh Thừa Quang, tâm trạng càng bồn chồn lo lắng hơn lần đó.

Trên đường đi đến sân bay Tử Thời thậm chí đã quyết định cùng sinh cùng tử (cùng sống cùng chết), ý nghĩ tuyệt vọng mà ích kỷ này vẫn luôn lặp đi lặp lại trong đầu, dù sao thì Tề Quang nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Gấu Nhỏ.

Cho đến lúc này mới phát hiện ra, kỳ thật cô chưa từng buông tha những ý nghĩ về anh, vẫn tin tưởng rằng anh sẽ đến. Ở tận sâu trong lòng, chính bản thân cô cũng có một niềm tin kiên định: Ngoại trừ cái chết, không ai có thể tách rời hai người!

Bây giờ, cho dù là cái chết cũng không thể rời!

Ý nghĩ điên cuồng mà bi thương này chỉ xuất hiện được một lát, rất nhanh đã đến sân bay, tiểu thư Gấu Nhỏ ở nhà gọi điện thoại khóc đến mức thở không ra hơi: “Mẹ đi đâu rồi? Gấu Nhỏ không ăn kẹo đường, mẹ mau về đi! Gấu Nhỏ muốn mẹ!”

Trước khi ngủ trưa Gấu Nhỏ chơi xấu đòi ăn “Kẹo đường Vân Đóa”, tỉnh dậy nghe mẹ nuôi Nhất Nhất hoang mang sợ hãi nói với chú là mẹ đi, đứa bé tràn đầy tình cảm nghĩ rằng nguyên nhân là do mình muốn ăn kẹo đường.

Tử Thời nghe được tiếng con gái khóc, cũng khóc theo, ngồi bên cạnh lại là hộ vệ do Trần Ngô Bạch phái tới, cô đành quay mặt ra ngoài cửa sổ, nước mắt rơi mãnh liệt.

Gấu Nhỏ đang khóc to được Tạ Gia Thụ ôm lấy dỗ dành, Tề Quang lo lắng hỏi Tử Thời: “Bây giờ em đang ở đâu? Chưa lên máy bay đúng không? Đợi anh, anh trở về cùng em!”

“Không được, Tề Quang! Anh nghe em nói!” Tử Thời khàn giọng gọi cậu ta lại, nói: “Anh là người làm cho em yên tâm nhất, cho nên anh phải chăm sóc Gấu Nhỏ, đừng đi đâu cả! Những người đó đã dám xuống tay với cả Thừa Quang, khó dám chắc rằng họ sẽ không tìm tới chúng ta! Mọi người ở đây là an toàn nhất!”

“Em biết vậy mà còn chạy ra ngoài?” Lúc này Tề Quang vô cùng nóng nảy: “Tình hình bên kia còn chưa rõ, chính bản thân anh Thừa Quang cũng đã bị thương, lúc này em đến đó chỉ gia tăng phiền phức cho anh ấy thôi!”

“Anh ấy sẽ không trách em!” Lần đầu tiên Tử Thời có tự tin đến vậy.

Tề Quang sững sờ.

“Chăm sóc bản thân thật tốt, chăm sóc Gấu Nhỏ thật tốt. Nói cho Tạ Gia Thụ: Bảo vệ Gấu Nhỏ giúp em!” Tử Thời nghĩ thầm: Dù thế nào thì Tạ Gia Thụ cũng là đại thiếu gia của nhà họ Tạ, có anh ta ở đây, ít nhất thì nhà họ Tạ sẽ không đến làm phiền? Bây giờ có thể tìm mọi cách bảo vệ con gái cũng tốt lắm rồi.

“Anh biết rồi, cứ yên tâm về Gấu Nhỏ, em phải tự chăm sóc bản thân thật tốt!” Cuối cùng Tề Quang cũng chịu nhận lời.

61. Chương 57-1

Editor: lila2211

Đây là lần thứ 2 Tử Thời ngồi máy bay.

Lần trước ngồi máy bay là khi rời khỏi Thịnh Thừa Quang, lúc đó ngồi bên cạnh cô là Tề Quang, người mà cô có thể tin cậy dựa vào. Bây giờ chỉ có một mình Tử Thời, muốn đi đến bên cạnh Thịnh Thừa Quang, tâm trạng càng bồn chồn lo lắng hơn lần đó.

Trên đường đi đến sân bay Tử Thời thậm chí đã quyết định cùng sinh cùng tử (cùng sống cùng chết), ý nghĩ tuyệt vọng mà ích kỷ này vẫn luôn lặp đi lặp lại trong đầu, dù sao thì Tề Quang nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Gấu Nhỏ.

Cho đến lúc này mới phát hiện ra, kỳ thật cô chưa từng buông tha những ý nghĩ về anh, vẫn tin tưởng rằng anh sẽ đến. Ở tận sâu trong lòng, chính bản thân cô cũng có một niềm tin kiên định: Ngoại trừ cái chết, không ai có thể tách rời hai người!

Bây giờ, cho dù là cái chết cũng không thể rồi!

Ý nghĩ điên cuồng mà bi thương này chỉ xuất hiện được một lát, rất nhanh đã đến sân bay, tiểu thư Gấu Nhỏ ở nhà gọi điện thoại khóc đến mức thở không ra hơi: “Mẹ đi đâu rồi? Gấu Nhỏ không ăn kẹo đường, mẹ mau về đi! Gấu Nhỏ muốn mẹ!”

Trước khi ngủ trưa Gấu Nhỏ chơi xấu đòi ăn “Kẹo đường Vân Đóa”, tỉnh dậy nghe mẹ nuôi Nhất Nhất hoang mang sợ hãi nói với chú là mẹ đi, đứa bé tràn đầy tình cảm nghĩ rằng nguyên nhân là do mình muốn ăn kẹo đường.

Tử Thời nghe được tiếng con gái khóc, cũng khóc theo, ngồi bên cạnh lại là hộ vệ do Trần Ngộ Bạch phái tới, cô đành quay mặt ra ngoài cửa sổ, nước mắt rơi mãnh liệt.

Gấu Nhỏ đang khóc to được Tạ Gia Thụ ôm lấy dỗ dành, Tề Quang lo lắng hỏi Tử Thời: “Bây giờ em đang ở đâu? Chưa lên máy bay đúng không? Đợi anh, anh trở về cùng em!”

“Không được, Tề Quang! Anh nghe em nói!” Tử Thời khàn giọng gọi cậu ta lại, nói: “Anh là người làm cho em yên tâm nhất, cho nên anh phải chăm sóc Gấu Nhỏ, đừng đi đâu cả! Những người đó đã dám xuống tay với cả Thừa Quang, khó dám chắc rằng họ sẽ không tìm tới chúng ta! Mọi người ở đây là an toàn nhất!”

“Em biết vậy mà còn chạy ra ngoài?” Lúc này Tề Quang vô cùng nóng nảy: “Tình hình bên kia còn chưa rõ, chính bản thân anh Thừa Quang cũng đã bị thương, lúc này em đến đó chỉ gia tăng phiền phức cho anh ấy thôi!”

“Anh ấy sẽ không trách em!” Lần đầu tiên Tử Thời có tự tin đến vậy.

Tề Quang sững sốt.

“Chăm sóc bản thân thật tốt, chăm sóc Gấu Nhỏ thật tốt. Nói cho Tạ Gia Thụ: Bảo vệ Gấu Nhỏ giúp em!” Tử Thời nghĩ thầm: Dù thế nào thì Tạ Gia Thụ cũng là đại thiếu gia của nhà họ Tạ, có anh ta ở đây, ít nhất thì nhà họ Tạ sẽ không đến làm phiền? Bây giờ có thể tìm mọi cách bảo vệ con gái cũng tốt lắm rồi.

“Anh biết rồi, cứ yên tâm về Gấu Nhỏ, em phải tự chăm sóc bản thân thật tốt!” Cuối cùng Tề Quang cũng chịu nhận lời.

62. Chương 59: Chương 57(2)

Editor: lila2211

Ở thành phố G, dĩ nhiên tình trạng không bết bát như Tử Thời tưởng tượng.

Thịnh Thừa quang chỉ là nhất thời không cẩn thận mới bị trúng kế, kế hoạch của anh vẫn được tiếp tục, không hề bị loạn lên một chút nào. Không có anh thì mọi việc vẫn đang được tiến hành theo lẽ thường, bên này anh được đưa vào bệnh viện thì ở bên kia cũng có một nhóm người bị đưa vào đồn cảnh sát ngay lập tức. Còn lại những người may mắn thoát được thì cũng mong sao Thịnh Thừa Quang chết trong bệnh viện, nhưng mà xem xét tình hình nước sôi lửa bỏng thế này thì họ cũng chỉ có thể yên lặng nguyện rửa ở nhà.

Ba năm rồi mới quay trở lại nơi này, Tử Thời còn không kịp ngắm cảnh vật thay đổi thì đã được trợ lý của Ngôn Tuấn đón đi, trên đường từ sân bay đến bệnh viện, người trợ lý này cũng trình bày rõ đầu đuôi câu chuyện với Tử Thời.

Bất tri bất giác, người ở bên ngoài cũng đã xem cô là người phụ nữ mà Thịnh Thừa Quang giao phó chăm sóc.

“Anh ấy bị thương chỗ nào? Có nghiêm trọng không?” Tử Thước hoàn toàn không muốn nghe diễn biến mọi chuyện, cô chỉ muốn biết Thịnh Thừa Quang thế nào rồi thôi.

“Thịnh tổng không bị bom là tổn thương, do đẩy một người ra nên bị một cái giá hàng rơi vào tay trái, gãy xương rồi!” Trợ lý của Ngôn Tuấn nói xong, ngậm than trong lòng: Cùng là người làm công với nhau, tính tình của ông chủ nhà anh ta ngày thường cũng giống vậy, vậy mà lại có ông chủ lại chần bom cho nhân viên.... Quạt thật là quá khác lạ!

Tử Thời nhẹ nhàng thở ra, hỏi lại: “Còn ai khác bị thương không?”

“...” Đây mới là vợ chồng giống nhau này, “Có hai người bị thương nhẹ...Thịnh tổng cũng không bị thương quá nặng.”

Tử Thời chợt liên tưởng đến hình ảnh toàn thân Thịnh Thừa Quang được băng bó kín nằm hôn mê bất tỉnh trong phòng ICU*, lúc này mới thực sự thở ra một hơi đầy nhẹ nhõm, hơn nữa cũng bắt đầu nảy ra suy nghĩ: Thịnh Thừa Quang cũng quá... xui xẻo rồi!

*ICU: Phòng chăm sóc đặc biệt.

**

Trong bệnh viện, Thịnh Minh Hoa cũng đang vì thế mà vô cùng tức giận: “Từ trước đến nay ta còn chưa thấy qua tình huống người hộ vệ thì bị thương nhẹ còn ông chủ lại bị gãy xương!”

“Ngoài ý muốn, ngoài ý muốn!” Thịnh Thừa Quang nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Việc này không thể nào trách hộ vệ của anh được, họ đều được huấn luyện chuyên nghiệp, tỉ lệ làm sai gần như là không có, đủ điều kiện đáp ứng yêu cầu phối hợp cao giữa chủ - tớ, hầu như mỗi ngày Thịnh Thừa Quang muốn đi đâu đều phải thông báo cho bọn họ trước tiên. Lần này là do anh nổi hứng giữa đường dừng xe, ai ngờ thật sự xảy ra chuyện.

“Lập tức đổi hết đám người này đi! Trước hết cô sẽ đưa người của cô sang cho cháu!” Thịnh Minh HOA vừa tức giận lại vừa đau lòng, giọng nói cực kỳ lạnh lùng.

Thịnh Thừa Quang cảm thấy không cần thiết, cho dù tình hình lúc ấy xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng những người hộ vệ kia vẫn xử lý cực kỳ chuyên nghiệp, đầu tiên là không chút do dự nhảy lên bảo vệ anh, chỉ là lúc ấy bom nằm trong tay anh, anh nắm thế chủ động, cho nên trong nháy mắt nháy mắt mới đẩy mọi người ra rồi ném bom đi. Vốn nghĩ mọi chuyện sẽ thật hoàn hảo, ai ngờ đâu cái giá hàng lại rơi xuống.

“Không cần đâu cô, cháu vẫn dùng tốt.”

“Tốt cái gì? Bây giờ cháu cũng đã nằm ở trong này rồi!” Thịnh Minh Hoa giận dữ: “Ta muốn kiện Công ty Vệ sĩ kia!”

“Cháu đã nói rồi, là cháu không tuân thủ theo điều khoản trong hợp đồng, nói nữa không phải càng phát sinh ra nhiều chuyện hơn sao? Bọn họ đều có gia đình, có người phải chăm sóc, chẳng lẽ để họ bị thương nặng mới là không lãng phí tiền bạc sao?” Thịnh Thừa Quang bị mắng, trong lòng cũng cảm thấy cực kỳ phiền toái, nhất thời không kiềm chế được mà phản bác lời của Thịnh Minh Hoa.

Kỳ thật Thịnh Minh Hoa vô cùng đau lòng, không có cách nào nói năng ôn tồn được nên mới gây chuyện ồn ào trong này. Trước khi bà đến cũng đã bí mật dùng tiền bù đắp cho mọi người, những người vì bảo vệ Thịnh Thừa Quang mà bị thương cũng được chăm sóc cẩn thận rồi.

Nghe Thịnh Thừa Quang tranh luận, Thịnh Minh Hoa tức điên lên nói: “Đúng, là tôi ích kỷ máu lạnh! Ngoài tôi ra các người đều là người tốt!”

Sau khi nói xong Thịnh Thừa Quang cũng cảm thấy không tốt, lúc này liền vội xin tha thứ, đau đầu nói với Triệu Hoài Chương: “Chú, cứu mạng!”

Hai năm qua anh với Triệu Hoài Chương nói chuyện với nhau cũng không nhiều lắm, chủ yếu là ngằm hiểu lẫn nhau thì đúng hơn!

Triệu Hoài Chương còn không có cơ hội mở miệng thì Thịnh Minh Hoa đã hét lớn với ông: “Ông dám nói giúp nó!”

Triệu Hoài Chương đứng lên, đi đến trước mặt bà. Mỗi cử chỉ của ông đều nhẹ nhàng lại nho nhã, ông tốn công sức để đi đến còn Thịnh Minh Hoa không giải thích được ngừng nổi giận.

”Tôi muốn nói là canh đã nguội rồi, bà để cho cậu ấy uống đã rồi lại mắng tiếp!

” Triệu Hoài Chương chậm rãi đưa bà đi múc thêm một bát canh xương.

Thịnh Thừa Quang mượn việc ăn canh để cúi đầu né tránh!

Lúc này Thịnh Minh Hoa không còn tức giận mà bà chỉ cảm thấy đau lòng, nghĩ lại thì lại thấy sợ hãi và áy náy... Nhìn cháu trai ở đằng kia vẫn không ngừng ăn canh, bỗng nhiên mà cứng rắn nói: “Giải quyết xong chuyện này thì đưa mẹ con họ về đi.”

Thịnh Thừa Quang ngầy người, trong miệng vẫn đang ngậm nước canh ngẩng đầu lên nhìn bà.

Về mặt Thịnh Minh Hoa lại cực kỳ không vui, thở hồng hộc lạnh giọng nói: “Sau khi giả quyết xong chuyện lần này, đưa họ trở về, sắp xếp lại trật tự trong nhà cũ! Để xem người nào không có mắt dám động đến nam nữ nhà họ Thịnh!” Thịnh Thừa Quang sao không vội vàng cho được, chính là nghĩ muốn mau chóng giải quyết xong mọi chuyện để đưa mẹ con hai người trở về. Bà biết Thừa Quang từ nhỏ đã mất cha mẹ, thật ra thì anh cũng muốn có một cuộc sống gia đình ấp áp yên ổn, cho nên lúc đầu căn bản là không muốn tiếp nhận Thịnh thị. Nếu không phải vì bà, vì Tề Quang cùng Tề Thụy, anh cũng sẽ không phải khổ sở như vậy. Đến hôm nay, chuyện như vậy xảy ra làm bà vô cùng sợ hãi, cũng vô cùng áy náy, cho nên dù trong lòng bà không vừa ý thế nào thì cũng không thể khoanh tay đứng nhìn được, nếu không sau này dù chết bà sẽ không dám nhìn mặt anh trai và chị dâu!

Nữ sĩ Thịnh Minh Hoa hạ quyết tâm, nhất thời phấn chấn, đằng đằng sát khí!

Sau đó cửa phòng bệnh chợt mở, Tử Thời mệt mỏi đứng trước cửa.

Thịnh Minh Hoa thật sự không thể tin vào hai mắt của mình! Miệng thiếu chút nữa phun ra máu... Tình huống gì đây? Vừa nãy đến Tào Tháo thì Tào Tháo đã xuất hiện rồi!

Thịnh Thừa Quang cũng kinh ngạc, ngồi dậy từ trên giường, vừa giận vừa sợ hỏi người đứng ở cửa: “Sao em lại đến đây?”

Trên đường đi Tử Thời biết anh không sao, cũng tỉnh táo lại. Thật ra cô cũng đã nghi ngờ liệu mình đến có đúng không, nhìn thấy nét mặt kinh sợ của anh làm cô có chút e sợ.

Đã hơn hai tháng Thịnh Thừa Quang không gặp Tử Thời, huống chi vừa trải qua một phen sống chết. Mặc dù tức giận cô mạo hiểm không lo cho bản thân, nhưng tổng dẫu anh hận không thể lập tức vươn tay ra ôm cô vào lòng.

“Qua đây!” Anh nghiêm mặt, khàn giọng nói.

Tử Thời ngoan ngoãn đi đến, mới vừa đến trước giường bệnh đã bị anh mạnh mẽ ôm vào trong ngực.

Cô để ý thấy tay trái anh bị băng bó thạch cso, không dám đụng vào, khom lưng lùi ra sau, nhưng vì sức của anh quá lớn, chân của cô “Rầm” một cái đập vào khung sắt của giường, đau đến mức cô kêu lên một tiếng “hự”.

Lúc này đầu óc Thịnh Thừa Quang không bình tĩnh, chẳng quan tâm cái gì, ôm lấy cổ cô, hung hăng dùng má cọ vào má Tử Thời, thở dài bên tai cô: “Sao lại tới đây? Trần Ngộ Bạch đưa em tới? Như thế nào đã lại quên lời anh nói với em rồi? Lá gan của em lớn như vậy từ khi nào rồi? Hử?”

Tổng giám đốc Thịnh Thừa Quang vẻ mặt lạnh lùng vô tình hay quát tháo dám ra tay với cả trưởng bối trong gia tộc, lúc này đây đang có vẻ mặt cùng giọng điệu gì a?~ Thực sự Thịnh Minh Hoa không nhìn được rồi!

Triệu Hoài Chương sớm đã quay đầu nghiêm túc nghiên cứu hoa văn của bức rèm ngay từ lúc Tử Thời đến. Bây giờ Tử Thời mới nhớ trong phòng có người, đẩy đẩy anh mà không đẩy ra được.

Thịnh Thừa Quang an ủi người trong ngực, lúc này anh mới cảm thấy bản thân mình phải chịu khổ sở, tay trái vừa rồi bị thương cũng không đau mà giờ lại hơi đau nhức, cổ cảm giác hơi mơ hồ giống như là... Sợ hãi.

Tuy nhiên trong lúc nguy hiểm nhất, chỉ trong nháy mắt anh đó anh chỉ nhớ đến cô: Nếu anh chết, cô biết làm thế nào?

Sống sót sau tai nạn, xa cách lâu ngày gặp lại, Thịnh Thừa Quang vậy mà hỏi thành lời.

Tử Thời không trả lời lại, nữ sĩ Thịnh Minh Hoa đã không chịu nổi được nữa, tiếng giày cao gót “Cộc cộc cộc” liên tiếp vang lên rồi xa dần.

Triệu Hoài Chương đi ngay phía sau bà, đóng cửa phòng cho đôi uyên ương!

Tử Thời nghe thấy tiếng bước chân thì quay đầu lại xem, vừa lúc nhìn thấy ánh mắt ông lúc đóng cửa phòng, vẻ mặt cực kỳ ôn hòa, khẽ gật đầu với cô.

Trong lòng Tử Thời không hình dung được cảm xúc ngay lúc này, giống như bị giam trong bóng tối tự nhiên lại được ánh sáng chiếu rọi, hạnh phúc đến mức không mở mắt ra được!

“Không biết,” Tay cô vỗ nhẹ sau gáy Thịnh Thừa Quang, “Có lẽ sẽ đi theo chăm sóc cho anh, hoặc ở lại chăm sóc cho Gấu Nhỏ... Nhưng nhất định em sẽ không yêu người khác!”

Em đã được trải qua tình cảm tốt nhất cuộc đời này, về sau dù chết hay sống thì đều không cảm thấy đáng tiếc.

Đúng vậy, bây giờ cô dám thừa nhận tình cảm của mình là yêu.

Thịnh Thừa Quang ngồi trên giường, cô đứng, anh chôn trong ngực cô, hít vào đều là mùi hương của cô, anh có chút say mê, vừa nghe được cô nói cái gì?

Yêu!

“Vậy thì nhất định như vậy,” Anh há miệng cắn một cái qua lớp áo, “Anh cũng thế, mặc kệ cuộc đời này dài hơn, sẽ không yêu người khác.”

Tử Thời đỏ mặt, tay đẩy trán anh, “Anh... Buông ra... A!”

Kỳ thật Thịnh Thừa Quang cũng không có ý đồ xấu, nhưng mà lại không có bằng chứng, dù sao cũng đã có ấn ký. Cô đau nên đẩy anh ra, Thịnh Thừa Quang thả ra, ngẩng đầu cười với cô.

Mắt Tử Thời đỏ lên, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt anh, trong phòng yên tĩnh chỉ còn lại âm thanh thở yếu ớt, cô nâng mặt anh lên, cúi đầu nhẹ in môi mình lên môi Thịnh Thừa Quang.

“Ừ, chúng ta quyết định rồi!”

63. Chương 57-2

Editor: lila2211

Ở thành phố G, dĩ nhiên tình trạng không bắt bét như Tử Thời tưởng tượng.

Thịnh Thừa Quang chỉ là nhất thời không cẩn thận mới bị trúng kế, kế hoạch của anh vẫn được tiếp tục, không hề bị loạn lên một chút nào. Không có anh thì mọi việc vẫn đang được tiến hành theo lẽ thường, bên này anh được đưa vào bệnh viện thì ở bên kia cũng có một nhóm người bị đưa vào đồn cảnh sát ngay lập tức. Còn lại những người may mắn thoát được thì cũng mong sao Thịnh Thừa Quang chết trong bệnh viện, nhưng mà xem xét tình hình nước sôi lửa bỏng thế này thì hợp cũng chỉ có thể yên lặng nguyên rũa ở nhà.

Ba năm rồi mới quay trở lại nơi này, Tử Thời còn không kịp ngắm cảnh vật thay đổi thì đã được trợ lý của Ngôn Tuấn đón đi, trên đường từ sân bay đến bệnh viện, người trợ lý này cũng trình bày rõ đầu đuôi câu chuyện với Tử Thời.

Bất tri bất giác, người ở bên ngoài cũng đã xem cô là người phụ nữ mà Thịnh Thừa Quang giao phó chăm sóc.

“Anh ấy bị thương chỗ nào? Có nghiêm trọng không?” Tử Thời hoàn toàn không muốn nghe diễn biến mọi chuyện, cô chỉ muốn biết Thịnh Thừa Quang thế nào rồi thôi.

“Thịnh tổng không bị bom là tổn thương, do đẩy một người ra nên bị một cái giá hàng rơi vào tay trái, gãy xương rồi!” Trợ lý của Ngôn Tuấn nói xong, ngậm than trong lòng: Cùng là người làm công với nhau, tính tình của ông chủ nhà anh ta ngày thường cũng giống vậy, vậy mà lại có ông chủ lại chần bom cho nhân viên.... Quat thật là quá khác lạ!

Tử Thời nhẹ nhàng thở ra, hỏi lại: “Còn ai khác bị thương không?”

“...” Đây mới là vợ chồng giống nhau này, “Có hai người bị thương nhẹ... Thịnh tổng cũng không bị thương quá nặng.”

Tử Thời chợt liên tưởng đến hình ảnh toàn thân Thịnh Thừa Quang được băng bó kín nằm hôn mê bất tỉnh trong phòng ICU*, lúc này mới thực sự thở ra một hơi đầy nhẹ nhõm, hơn nữa cũng bắt đầu nảy ra suy nghĩ: Thịnh Thừa Quang cũng quá... xui xẻo rồi!

*ICU: Phòng chăm sóc đặc biệt.

**

Trong bệnh viện, Thịnh Minh Hoa cũng đang vì thế mà vô cùng tức giận: “Từ trước đến nay ta còn chưa thấy qua tình huống người hộ vệ thì bị thương nhẹ còn ông chủ lại bị gãy xương!”

“Ngoài ý muốn, ngoài ý muốn!” Thịnh Thừa Quang nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Việc này không thể nào trách hộ vệ của anh được, họ đều được huấn luyện chuyên nghiệp, tỉ lệ làm sai gần như là không có, đủ điều kiện đáp ứng yêu cầu phối hợp cao giữa chủ - tớ, hầu như mỗi ngày Thịnh Thừa Quang muốn đi đâu đều phải thông báo cho bọn họ trước tiên. Lần này là do anh nổi hứng giữa đường dừng xe, ai ngờ thật sự xảy ra chuyện.

“Lập tức đổi hết đám người này đi! Trước hết cô sẽ đưa người của cô sang cho cháu!” Thịnh Minh HOA vừa tức giận lại vừa đau lòng, giọng nói cực kỳ lạnh lùng.

Thịnh Thừa Quang cảm thấy không cần thiết, cho dù tình hình lúc ấy xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng những người hộ vệ kia vẫn xử lý cực kỳ chuyên nghiệp, đầu tiên là không chút do dự nhảy lên bảo vệ anh, chỉ là lúc ấy bom nằm trong tay anh, anh nắm thế chủ động, cho nên trong nháy mắt nhanh mới đẩy mọi người ra rồi ném bom đi. Vốn nghĩ mọi chuyện sẽ thật hoàn hảo, ai ngờ đâu cái giá hàng lại rơi xuống.

“Không cần đâu cô, cháu vẫn dùng tốt.”

“Tốt cái gì? Bây giờ cháu cũng đã nằm ở trong này rồi!” Thịnh Minh Hoa giận dữ: “Ta muốn kiện Công ty Vệ sĩ kia!”

“Cháu đã nói rồi, là cháu không tuân thủ theo điều khoản trong hợp đồng, nói nữa không phải càng phát sinh ra nhiều chuyện hơn sao? Bọn họ đều có gia đình, có người phải chăm sóc, chẳng lẽ để họ bị thương nặng mới là không lãng phí tiền bạc sao?” Thịnh Thừa Quang bị mắg, trong lòng cũng cảm thấy cực kỳ phiền toái, nhất thời không kiềm chế được mà phản bác lời của Thịnh Minh Hoa.

Kỳ thật Thịnh Minh Hoa vô cùng đau lòng, không có cách nào nói năng ôn tồn được nên mới gây chuyện ồn ào trong này. Trước khi bà đến cũng đã bí mật dùng tiền bù đắp cho mọi người, những người vì bảo vệ Thịnh Thừa Quang mà bị thương cũng được chăm sóc cẩn thận rồi.

Nghe Thịnh Thừa Quang tranh luận, Thịnh Minh Hoa tức điên lên nói: “Đúng, là tôi ích kỷ máu lạnh! Ngoài tôi ra các người đều là người tốt!”

Sau khi nói xong Thịnh Thừa Quang cũng cảm thấy không tốt, lúc này liền vội xin tha thứ, đầu đầu nói với Triệu Hoài Chương: “Chú, cứu mạng!”

Hai năm qua anh với Triệu Hoài Chương nói chuyện với nhau cũng không nhiều lắm, chủ yếu là ngầm hiểu lẫn nhau thì đúng hơn!

Triệu Hoài Chương còn không có cơ hội mở miệng thì Thịnh Minh Hoa đã hét lớn với ông: “Ông dám nói giúp nó!”

Triệu Hoài Chương đứng lên, đi đến trước mặt bà. Mỗi cử chỉ của ông đều nhẹ nhàng lại nho nhã, ông tốn công sức để đi đến còn Thịnh Minh Hoa không giải thích được ngừng nổi giận.

”Tôi muốn nói là canh đã nguội rồi, bà để cho cậu ấy uống đã rồi lại mang tiếp!

” Triệu Hoài Chương chậm rãi đưa bà đi múc thêm một bát canh xương.

Thịnh Thừa Quang mượn việc ăn canh để cúi đầu né tránh!

Lúc này Thịnh Minh Hoa không còn tức giận mà bà chỉ cảm thấy đau lòng, nghĩ lại thì lại thấy sợ hãi và áy náy... Nhìn cháu trai ở đằng kia vẫn không ngừng ăn canh, bỗng nhiên mà cứng rắn nói: “Giải quyết xong chuyện này thì đưa mẹ con họ về đi.”

Thịnh Thừa Quang ngây người, trong miệng vẫn đang ngậm nước canh ngẩng đầu lên nhìn bà.

Về mặt Thịnh Minh Hoa lại cực kỳ không vui, thở hồng hộc lạnh giọng nói: “Sau khi giải quyết xong chuyện lần này, đưa họ trở về, sắp xếp lại trật tự trong nhà cũ! Để xem người nào không có mắt dám động đến nam nữ nhà họ Thịnh!” Thịnh Thừa Quang sao không vội vàng cho được, chính là nghĩ muốn mau chóng giải quyết xong mọi chuyện để đưa mẹ con hai người trở về. Bà biết Thừa Quang từ nhỏ đã mất cha mẹ, thật ra thì anh cũng muốn có một cuộc sống gia đình ấp áp yên ổn, cho nên lúc đầu căn bản là không muốn tiếp nhận Thịnh thị. Nếu không phải vì bà, vì Tề Quang cùng Tề Thụy, anh cũng sẽ không phải khổ sở như vậy. Đến hôm nay, chuyện như vậy xảy ra làm bà vô cùng sợ hãi, cũng vô cùng áy náy, cho nên dù trong lòng bà không vừa ý thế nào thì cũng không thể khoanh tay đứng nhìn được, nếu không sau này dù chết bà sẽ không dám nhìn mặt anh trai và chị dâu!

Nữ sĩ Thịnh Minh Hoa hạ quyết tâm, nhất thời phần chấn, đằng đằng sát khí!

Sau đó cửa phòng bệnh chợt mở, Tử Thời mệt mỏi đứng trước cửa.

Thịnh Minh Hoa thật sự không thể tin vào hai mắt của mình! Miệng thiếu chút nữa phun ra máu... Tình huống gì đây? Vừa nãy đến Tào Tháo thì Tào Tháo đã xuất hiện rồi!

Thịnh Thừa Quang cũng kinh ngạc, ngồi dậy từ trên giường, vừa giận vừa sợ hỏi người đứng ở cửa: “Sao em lại đến đây?”

Trên đường đi Tử Thời biết anh không sao, cũng tỉnh táo lại. Thật ra cô cũng đã nghi ngờ liệu mình đến có đúng không, nhìn thấy nét mặt kinh sợ của anh làm cô có chút e sợ.

Đã hơn hai tháng Thịnh Thừa Quang không gặp Tử Thời, huống chi vừa trải qua một phen sống chết. Mặc dù tức giận cô mạo hiểm không lo cho bản thân, nhưng tổng dầu anh hận không thể lập tức vươn tay ra ôm cô vào lòng.

“Qua đây!” Anh nghiêm mặt, khàn giọng nói.

Tử Thời ngoan ngoãn đi đến, mới vừa đến trước giường bệnh đã bị anh mạnh mẽ ôm vào trong ngực.

Cô để ý thấy tay trái anh bị băng bó thạch cso, không dám đụng vào, khom lưng lùi ra sau, nhưng vì sức của anh quá lớn, chân của cô “Rầm” một cái đập vào khung sắt của giường, đau đến mức cô kêu lên một tiếng “hự”.

Lúc này đầu óc Thịnh Thừa Quang không bình tĩnh, chẳng quan tâm cái gì, ôm lấy cổ cô, hung hăng dùng má cọ vào má Tử Thời, thở dài bên tai cô: “Sao lại tới đây? Trần Ngộ Bạch đưa em tới? Như thế nào đã lại quên lời anh nói với em rồi? Lá gan của em lớn như vậy từ khi nào rồi? Hử?”

Tổng giám đốc Thịnh Thừa Quang vẻ mặt lạnh lùng vô tình hay quát tháo dấm ra tay với cả trưởng bối trong gia tộc, lúc này đây đang có vẻ mặt cùng giọng điệu gì a?~ Thực sự Thịnh Minh Hoa không nhìn được rồi!

Triệu Hoài Chương sớm đã quay đầu nghiêm túc nghiên cứu hoa văn của bức rèm ngay từ lúc Tử Thời đến. Bây giờ Tử Thời mới nhớ trong phòng có người, đẩy đẩy anh mà không đẩy ra được.

Thịnh Thừa Quang an ủi người trong ngực, lúc này anh mới cảm thấy bản thân mình phải chịu khổ sở, tay trái vừa rồi bị thương cũng không đau mà giờ lại hơi đau nhức, cổ cảm giác hơi mơ hồ giống như là... Sợ hãi.

Tuy nhiên trong lúc nguy hiểm nhất, chỉ trong nháy mắt anh đó anh chỉ nhớ đến cô: Nếu anh chết, cô biết làm thế nào?

Sống sót sau tai nạn, xa cách lâu ngày gặp lại, Thịnh Thừa Quang vậy mà hỏi thành lời.

Tử Thời không trả lời lại, nữ sĩ Thịnh Minh Hoa đã không chịu nổi được nữa, tiếng giày cao gót “Cộc cộc cộc” liên tiếp vang lên rồi xa dần.

Triệu Hoài Chương đi ngay phía sau bà, đóng cửa phòng cho đôi uyên ương!

Tử Thời nghe thấy tiếng bước chân thì quay đầu lại xem, vừa lúc nhìn thấy ánh mắt ông lúc đóng cửa phòng, vẻ mặt cực kỳ ôn hòa, khẽ gật đầu với cô.

Trong lòng Tử Thời không hình dung được cảm xúc ngay lúc này, giống như bị giam trong bóng tối tự nhiên lại được ánh sáng chiếu rọi, hạnh phúc đến mức không mở mắt ra được!

“Không biết,” Tay cô vỗ nhẹ sau gáy Thịnh Thừa Quang, “Có lẽ sẽ đi theo chăm sóc cho anh, hoặc ở lại chăm sóc cho Gấu Nhỏ... Nhưng nhất định em sẽ không yêu người khác!”

Em đã được trải qua tình cảm tốt nhất cuộc đời này, về sau dù chết hay sống thì đều không cảm thấy đáng tiếc.

Đúng vậy, bây giờ cô dám thừa nhận tình cảm của mình là yêu.

Thịnh Thừa Quang ngồi trên giường, cô đứng, anh chôn trong ngực cô, hít vào đều là mùi hương của cô, anh có chút say mê, vừa nghe được cô nói cái gì?

Yêu!

“Vậy thì nhất định như vậy,” Anh há miệng cắn một cái qua lớp áo, “Anh cũng thế, mặc kệ cuộc đời này dài hơn, sẽ không yêu người khác.”

Tử Thời đỏ mặt, tay đẩy trán anh, “Anh... Buông ra... A!”

Kỳ thật Thịnh Thừa Quang cũng không có ý đồ xấu, nhưng mà lại không có bằng chứng, dù sao cũng đã có ấn ký. Cô đau nên đẩy anh ra, Thịnh Thừa Quang thả ra, ngẩng đầu cười với cô.

Mắt Tử Thời đỏ lên, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt anh, trong phòng yên tĩnh chỉ còn lại âm thanh thở yếu ớt, cô nâng mặt anh lên, cúi đầu nhẹ in môi mình lên môi Thịnh Thừa Quang.

“Ừ, chúng ta quyết định rồi!”

64. Chương 58

Ôm nhau một lúc lâu, cảm xúc kích động của hai người mới dần bình ổn trở lại, nhưng một người thì nghĩ lại vừa rồi câu đầu tiên bản thân vừa thốt ra đã gào lên với cô, người kia lại nghĩ không biết có phải mình thật sự khiến anh càng thêm phiền toái hay không, nhưng cả hai lại không cách nào thốt ra được những lời buồn nôn như thế nên ai cũng không buông tay, cứ ôm nhau như vậy.

May mà Tử Thời còn nhớ rằng anh bị thương tay trái nên đành nén lại cảm xúc, buông anh ra, ngồi trước mặt anh, nói sâu xa: “Thịnh Thừa Quang, anh đã đồng ý rằng sẽ không gặp phải chuyện không may nữa.”

Cùng là vì quan tâm nên trách cứ, nhưng như thế này lại càng khiến anh đau lòng hơn cả lời nói hùng hùng hổ hổ của Thịnh Minh Hoa lúc nãy, nhất thời trong lòng lại tự trách cả vạn lần.

Anh giờ tay phải còn nguyên vẹn lên vuốt má cô, cười áy náy: “Sau này sẽ không nữa, thật đấy, anh đảm bảo.”

Anh không muốn nói rõ ngọn nguồn cho cô, bởi vì chỉ mấy tháng nữa sẽ là sinh nhật ba tuổi của Gấu Nhỏ, gần đây anh không có việc gì làm thì lại nghĩ đến chuyện quà sinh nhật cho con gái. Hôm nay lúc sắp đến Thịnh thị thì đi ngang qua một cửa hàng bán đồ chơi, trong tủ kính có bày mấy con búp bê, anh liếc mắt qua một cái, bỗng đứng nổi hứng muốn tự mình đi vào mua, ai ngờ Đạo Gia đã ôm cây đợi thỏ.

Sau khi thanh toán tiền thì cái bày cũng mở ra, ông chủ kia đợi cho con thỏ vui vẻ, không ngờ tới con thỏ bắt đầu phá cọc gỗ... Cũng may là anh kịp phát hiện ra vẻ mặt của ông chủ kia khác thường nên mới lập tức phát giác ra.

“Được rồi! Em đến đây vậy còn Gấu Nhỏ đâu?” Thịnh Thừa Quang hỏi.

Tử Thời vội vàng nói: “Con bé không tới, em để cho Tề Quang và Tạ Gia Thụ ở cùng con bé, ở thành phố C vẫn an toàn hơn một chút.”

“Em cũng biết cơ đấy!” Thịnh Thừa Quang làm như đang tức giận, nghiêm mặt lên.

Tử Thời le lưỡi, cô bây giờ cũng biết cách nói lảng sang chuyện khác: “Để báo bình an cho bọn họ đã - Chúng ta chat video với Gấu Nhỏ nhé?”

Từ khi sinh ra Gấu Nhỏ đã bám dính lấy mẹ như hình với bóng, chưa từng tách rời, cho nên cô bé cũng chưa từng phải lo lắng đến chuyện rời khỏi mẹ, cậu luôn miệng đảm bảo rằng mẹ sẽ nhanh chóng quay về, lại còn có mẹ nuôi bên cạnh nên cô bé cũng không khóc.

Lúc xuất hiện trong video, cô nhóc kia ngồi trên cổ Tạ đại thiếu, giễu võ giương oai phất tay: “Chào! Mẹ!”

Đã mấy tiếng đồng hồ rồi Tử Thời không thấy cô bé, chuyển camera một chút, hỏi cô bé: “Gấu Nhỏ nhìn xem - Ai đây này?”

Thịnh Thừa Quang nhìn thấy con gái mình cười trên cổ người đàn ông khác thì giận tím mặt, sau đó lại nghe con gái bảo bố không thèm nghĩ ngợi nói với anh: “Chào chú ạ!”

Tạ Gia Thụ dưới mông Gấu Nhỏ cười vô cùng đắc ý.

Nhất thời Thịnh Thừa Quang không chỉ đau cánh tay trái mà ngay cả lồng ngực cũng đau.

Tử Thời sửa lại cho con gái: “Gấu Nhỏ nhìn lại cho rõ xem... – Rốt cuộc đây là ai?”

Màn hình điện thoại di động rất rõ, trong mắt cô bé con xinh xắn viết rõ hai chữ giao hoát: “Ai thế ạ?”

Trẻ con đến tuổi này đã biết phản nghịch, Thịnh Thừa Quang đối với cô bé rõ ràng là lấy lòng, cô bé nhận biết được nên mới cố ý thế này.

Thịnh Thừa Quang đọc nhiều sách nuôi dạy trẻ như vậy, về mặt lý thuyết có thể nói là đầy ắp, nhưng thực tế ập lên đầu thì lại chẳng biết phải làm gì.

Lúc anh không biết làm gì thì luôn là vẻ mặt bất đắc dĩ và im lặng, Tử Thời nhìn thấy rất đau lòng, bên kia Gấu Nhỏ lại lớn tiếng nói: “Mẹ mau về đi! Gấu Nhỏ nhớ mẹ lắm!”

“Mẹ về đâu nhỉ?” Tử Thời cố ý hỏi cô bé.

Thế nhưng cô nhóc lại rất rõ ràng: “Về nhà! Mẹ mau về nhà!”

“Bây giờ mẹ đang ở nhà.” Tử Thời im lặng tựa đầu lên vai Thịnh Thừa Quang, vui vẻ nói.

Gấu Nhỏ lập tức cuống lên, chỉ vào cô rồi nói: “Mau về nhà của Gấu Nhỏ! Không muốn về nhà của ba đâu!”

Lời vừa ra khỏi miệng cô bé cũng biết mình lỡ mồm, hối hận “a” một tiếng, lập tức đưa tay lên che miệng.

Tử Thời cười thành tiếng, Thịnh Thừa Quang cũng cười, chỉ vào con gái, nói: “Con quý nhỏ nhà con!”

Lúc một nhà ba người ẩm áp đang vui vẻ chat video trong phòng bệnh thì ở bên ngoài, Triệu Hoài Chương đang giữ chặt người vợ đang hùng hùng hổ hổ của mình, Thịnh Minh Hoa nổi nóng không quan tâm, ra sức muốn giãy ra, nhưng Triệu Hoài Chương cho dù có nhe nhả thế nào thì cũng là đàn ông, cho dù bà có dùng sức thế nào cũng không giãy ra được.

“Làm gì thế hả?” Thịnh Minh Hoa rống to: “Thả tay ra!”

Cả hành lang đều bị tiếng quát của bà dội vang, Triệu Hoài Chương thấp giọng quát bà: “Yên tĩnh một chút!”

Đây vẫn là lần đầu tiên ông độc đoán với bà như vậy, cho nên trong lòng Thịnh Minh Hoa bỗng nhiên biến động, dũng khí cũng dần dần giảm đi.

Triệu Hoài Chương dẫn bà đi ra xa một chút, ép bà vai bà để bà ngồi xuống chiếc ghế dài.

“Đừng có như thế này nữa, có chuyện gì thì yên yên ổn ổn mà nói không được sao? Thừa Quang đã bị thương rồi, rõ ràng bà là người đau lòng hơn bất cứ ai, nhưng nghĩ lại những lời bà vừa nói mà xem... May mà là Thừa Quang, chứ đổi lại là người khác thì đã nổi điên với bà rồi. Minh Hoa, không phải lúc nào cũng cần phải nhân nhượng vì lợi ích chung, nhưng bà đừng có mở miệng ra là nổi nóng như thế có được không?” dienndannleequydonn

Sao Thịnh Minh Hoa lại không biết là không nên như thế? Nhưng bà đã quen như thế cả nửa đời rồi, bây giờ không sửa được.

Bà vô cùng uể oải, đột nhiên kích động bật thốt ra: “Tôi biết ông vẫn luôn hận tôi!”

Triệu Hoài Chương sửng sốt: “Nói cái gì thế hả?” Ông duỗi tay ra xoa lên đầu vợ mình: “Sao tôi lại có thể hận bà chứ? Bà sinh cho tôi Tề Quang và Tề Thụy, tôi rất biết ơn bà.”

“Là vì Tề Quang và Tề Thụy sao?” Thịnh Minh Hoa vừa rồi chỉ là nhất thời kích động, nếu không thì bọn họ cũng chẳng bao giờ nói những lời như vậy. Nhưng lời đã nói ra khỏi miệng, không bằng nhân lúc này mà nói cho rõ ràng: “Chỉ là biết ơn thôi sao?”

Bà cúi đầu, không nhìn rõ được biểu cảm trên mặt ông nên trong lòng không yên.

Triệu Hoài Chương ngồi xuống bên cạnh bà, một lúc lâu sau, cả tiếng nói và giọng điệu của ông đều nhàn nhạt: “Đương nhiên không chỉ có vậy, nhưng nhiều nhất vẫn là biết ơn. Lúc trước bà gả cho tôi, còn sinh hai đứa con, tha thứ bao dung... Còn có Tử Thời nữa. Nhiều khi cũng cảm thấy bản thân mình rất dễ tiện, lại đi lợi dụng sự khoan dung và lương thiện của người khác. Minh Hoa, chúng ta kết hôn đã nhiều năm như vậy rồi, mỗi người đều biết đối phương cũng không dễ gì động tình, nhưng so với những cặp vợ chồng khác, chúng ta có phải là quá mức xa lạ hờ hững với nhau rồi không?”

Thịnh Minh Hoa nghe được mấy câu này của ông thì sống mũi đột nhiên cay cay, trong lòng bà chịu áp lực suốt cả một thời gian dài, bị mấy câu nói chân thành này của ông làm cho bị rung động mãnh liệt rồi.

Giọng bà vừa nhỏ lại vừa run run, còn cổ giả bộ bình tĩnh: “Đừng có dùng mấy lời này mà khích tướng tôi, tôi đã đồng ý với Thừa Quang rồi thì sẽ không đổi ý, nhất định sẽ đón hai mẹ con họ về đây.”

“... Nhìn xem, bà vẫn cứ như thế.” Triệu Hoài Chương hết sức bất đắc dĩ, lại nở nụ cười, vươn tay ra ôm lấy bờ vai bà, lần thứ nhất Thịnh Minh Hoa vẫn không nhúc nhích, lần thứ hai ông dùng thêm chút sức lực, rốt cuộc bà cục ngã xuống vai ông.

Thịnh Minh Hoa hiếm khi đỏ hết cả mặt như thế, nghiêng đầu chôn mặt trong quần áo của ông.

Triệu Hoài Chương vỗ nhẹ lên người bà từng cái một, giống hệt như lúc dỗ dành Thụy Thụy vậy.

“Về sau, nếu có chuyện gì xảy ra thì chúng ta cứ từ từ bàn bạc với nhau, có được không?” Giọng nói của ông cũng giống như đang dỗ Thụy Thụy.

Thịnh Minh Hoa lại hiếm khi không cãi lại, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Thẩm Hiên vừa xong việc trên tay thì vội vàng chạy tới kiểm tra phòng bệnh, nhìn thấy Thịnh Minh Hoa và Triệu Hoài Chương đang tựa đầu vào nhau trên hành lang thì kinh ngạc tới mức rơi cả mắt kính, vào phòng bệnh thì lại thấy Thịnh Thừa Quang và Tử Thời đang ôm ấp, bác sĩ Thẩm nhanh chóng quay đầu bước đi, lại vì không đeo mắt kính nên đụng đầu vào cạnh cửa.

Thịnh Thừa Quang cười tới mức thạch cao cũng muốn vỡ ra.

Tử Thời đỏ mặt đi ra ngoài, nhờ Thẩm Hiên hướng dẫn mấy điều cần chú ý khi chăm sóc người bệnh.

Thẩm Hiên nói một lúc, dù sao tình huống cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ cần tổng giám đốc Thịnh không mang theo lớp thạch cao chơi mấy trò như cử tạ thì sẽ không có vấn đề gì cả.

Về mặt Tử Thời nhẹ nhõm hơn hẳn.

“Chỉ là, nếu như cậu ta cứ chơi như thế nữa, lần này chỉ là..., lần sau khó nói được có phải là bị hạ độc hay gì đó hay không.” Thẩm Hiên chịu sự nhờ vả của Ngôn Tuấn và Trịnh Phiên Nhiên nên giật dây Tử Thời: “Mấy người bọn anh đều đã khuyên rồi, vừa rồi em cũng thấy đấy, bà cô nhà cậu ta phát hỏa như vậy mà cậu ta cũng cứ thờ ơ.” d~đ~lq”đ

“Để em xem thử xem!” Tử Thời nghe hiểu ý anh ta, chỉ là cô cũng không nắm chắc nên nói một cách do dự.

“Đúng rồi, nghe nói con gái em rất đáng yêu?” Sau khi nói xong chuyện chính, Thẩm Hiên lấy từ trong ngăn kéo ra một cái hộp nhỏ màu đỏ, cười đưa cho cô: “Đây coi như chút tâm ý của chú Thẩm cho con bé, tặng cho con bé chơi!”

Tử Thời nhận xong thì vội vàng nói cảm ơn: “Sau này gặp mặt thì sẽ bảo con bé tự cảm ơn, bây giờ con bé đã nói được rất nhiều, thật đúng là một đứa bé lắm chuyện.”

Nói đến con gái, cả khuôn mặt cô đều sáng rực lên, cười nói ríu rít, đẹp không sao tả xiết. Trước kia cô không như thế này, lần đầu tiên Thẩm Hiên nhìn thấy cô trong bệnh viện, cô vẫn còn là một cô gái nhỏ ngây ngây ngô ngô, gầy còm xanh xao khiến người ta thương xót.

Thật ra, tính cho kĩ thì anh ta kết bạn với cô còn trước cả Thịnh Thừa Quang.

“... Thật sự không ngờ tới.” Thẩm Hiên cười cười, thấp giọng nói.

Tử Thời đương nhiên không đoán được tâm tư sâu kín của anh ta, cho rằng anh ta đang cảm khái sự đời khó lường, cười cười phụ họa: “Đúng vậy.”

Thẩm Hiên nâng mắt cười với cô, đã đổi lại thành nụ cười bất cần đời.

Tử Thời quay lại phòng bệnh, thấy Thịnh Thừa Quang đang nói chuyện với trợ lý của anh, Thịnh Thừa Quang vừa thấy cô vào thì liền nói: “Cứ xử lý mấy chuyện vừa mới nói trước đã, có gì thì để ngày mai nói sau.” d.đ.l.q.đ

Trợ lý ra ngoài đóng cửa lại, Tử Thời đi tới hỏi anh: “Có chuyện gì?”

Thịnh Thừa Quang liếc xéo cô một cái: “Bây giờ gan to rồi, muốn quản anh rồi sao?”

Tử Thời nghĩ thầm, lúc này có phải là nên theo lời anh làm nũng hay gì gì đó không?

Nhưng mà cô thật sự không biết nên làm gì.

Cô hạ quyết tâm, đơn giản nhất vẫn là nói thẳng ra: “Có thể không tiếp tục đấu đá với đám người đó nữa không?”

Thịnh Thừa Quang nở nụ cười, hỏi thẳng cô: “Có phải tên Thẩm Hiên khốn nạn kia nói gì với em rồi không?”

“Tất cả mọi người đều rất lo cho anh. Cả đồng người đều khuyên anh như vậy, ít nhất anh cũng suy xét một chút đi chứ?” Tử Thời dịu dàng nói.

Biết rõ Thịnh Thừa Quang sẽ đen mặt không để ý đến những lời này thậm chí còn cười châm chọc, nhưng lòng dạ cô đơn thuần, anh không nói rõ ràng với cô, cô sẽ phiền não rất lâu.

Anh vỗ vỗ bên người, kêu cô ngồi xuống.

Tử Thời đi đến nằm xuống, tựa sát vào trong lòng anh.

Thịnh Thừa Quang ôm cô, ngón tay tay cọ nhẹ trên mặt cô.

“Sớm muộn gì cũng phải xử lý đám người đó, không bằng bây giờ chịu khó một chút, vĩnh viễn diệt trừ hậu họa... Tử Thời, anh thật sự rất muốn đón Gấu Nhỏ về sớm một chút.” Anh dừng một chút, trong giọng nói có chút tiếc nuối: “Thời gian trôi qua quá nhanh, chớp mắt một cái, Gấu Nhỏ đã sắp phải đi nhà trẻ rồi.”

“Vậy anh bỏ qua cho bọn họ đi.” Tử Thời thật lòng đề nghị: “Oan gia nên giải không nên kết. Anh đồng ý buông tha cho bọn họ, chẳng lẽ bọn họ lại cứ quấy rầy không chịu rời? Để cho bọn họ đi là được rồi!”

Ngón tay Thịnh Thừa Quang cọ tới cọ lui trên mặt cô.

Không nói gì. Không biết là nên nói cô khờ dại hay là nói cô đàn độn, anh cúi đầu nhìn cô, muốn cười nhưng không cười được.

Nhưng Tử Thời thật sự rất chân thành, nằm trong lòng anh, ngẩng lên nghiêm mặt nói với anh: “Cũng biết Gấu Nhỏ lớn nhanh sao? Thật ra trẻ con ở tuổi này là gắn bó với cha mẹ nhất, sau này đi học rồi thì sẽ có bạn bè, sẽ không coi cha mẹ là toàn bộ của nó nữa. Cũng biết thời gian ở cạnh Gấu Nhỏ là rất quý giá sao? Vậy tại sao lại lãng phí thời gian trên người mấy kẻ đáng ghét kia?”

Thịnh Thừa Quang nhú mày.

Tử Thời tiếp tục ra sức khuyên bảo: “Ở trong rừng, kẻ thù của hổ là sư tử, có ai từng thấy hổ đánh nhau với con gián chưa?”

Lần này Thịnh Thừa Quang im lặng một lúc lâu: “Ừm... Lời thô mà ý không thô.”

Tử Thời coi như đây là khích lệ, ôm lấy anh, làm nũng rất tự nhiên: “Vậy anh có đáp ứng không?”

Thịnh Thừa Quang ôm cô, bàn tay vỗ nhẹ trên lưng cô, Tử Thời dán chặt vào người anh, nhẹ nhàng đóng cửa cánh tay anh.

Một hồi lâu sau, chợt nghe anh thở dài.

“Được rồi.” Thịnh Thừa Quang bất đắc dĩ thấp giọng nói: “Vì con gái.”

Tử Thời ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt có chút mong lung.

Thật sự đáp ứng rồi sao? Chỉ đơn giản như vậy!

Thịnh Thừa Quang nhìn cái dáng vẻ ngây ngây ngô ngô của cô, quả thật muốn nghiêng răng một cái.

“Anh nghe lời như vậy, Tử Thời không thưởng gì cho anh sao?” Anh chỉ chỉ môi mình.

65. Chương 59

Quả thật là nên khen thưởng - mỗi lần tiểu thư Gấu làm tốt chuyện gì đó cũng sẽ đòi khen thưởng.

Tử Thời đưa hai tay nâng mặt anh lên, cực kỳ chính diện, cực kỳ tích cực, cực kỳ nghiêm chỉnh tặng cho anh một nụ hôn.

Trên người cô rất thơm, có hương vị riêng của cô, lại có cả hương vị của phụ nữ, mềm mại ngọt ngào, Thịnh Thừa Quang nhắm hai mắt lại hưởng thụ, không đưa lưỡi ra quần lấy cô mà chỉ hơi ngậm lấy môi dưới của cô.

Hai người sát gần nhau như vậy, hơi thở hòa quyện vào nhau, khiến cả người giống như say rượu ngon.

Thịnh Thừa Quang lưu luyến mở to hai mắt, lại phát hiện ra cô đang dịu dàng nhìn anh. Thấy anh đã phát hiện ra, Tử Thời lại thẹn thùng. Nhưng ở khoảng cách gần như vậy, cô có thẹn thùng cũng không thoát được anh, bị ánh mắt nóng rực của anh quán lấy, ánh mắt cô sáng rực như vì sao giữa trời đêm.

Đêm càng khuya, sao càng sáng.

“Tử Thời, em có biết vì sao anh lại đặt tên cho con gái là ”Tinh” không?” Thịnh Thừa Quang khàn giọng hỏi.

Tử Thời chớp mắt mấy cái, không đầu không đuôi đáp lại: “Tạ Gia Thụ nói rằng gọi là Gia Tinh thì nghe sẽ giống con cháu trong nhà anh ta...” Nói xong đến cả cô cũng thấy chẳng buồn cười chút nào, sợ anh để bụng lại vội vàng giải thích: “Nhưng mà Tề Quang nói, chữ ”Gia” là tên của thế hệ sau chữ “Quang”.”

Con gái của cô là đứa trẻ đầu tiên trong nhà họ Thịnh lấy chữ “Gia” làm tên lót, lúc trước, lần đầu tiên Tử Thời nghe được cái tên này đã hạnh phúc biết chừng nào.

Cái gì nói tiếp cái gì chứ... Thịnh Thừa Quang thở dài, tay phải gõ xuống ót cô một cái: “Vẫn cứ ngốc nghếch như vậy, hỏi một đằng đáp một nẻo.”

Tử Thời không ngại, ôm cổ anh mà cười.

“Tinh, là ánh sáng giữa đêm tối.” Anh yên lặng thật lâu, sau đó thì thầm bên tai cô.

Nửa đêm giờ tỵ* là lúc trời tối nhất, nếu như có sao thì sẽ vô cùng sáng chói.

* Tử Thời có nghĩa là giờ tỵ (từ 23h đến 1h)

Tử Thời chợt bừng tỉnh ra! Cô ngẩng phắt đầu lên, dùng ánh mắt sùng bái nhìn Thịnh Thừa Quang như thể muốn nói “Ồi trời ai anh thật là có văn hóa!” Cái dáng vẻ vừa mừng vừa sợ kia khiến người ta bất giác nổi lên đầy tham vọng.

Tổng giám đốc Thịnh đầy tham vọng không có ý tốt khuyên cô: “Sao hả? Có phải là Tử Thời nên khen thưởng gì đó không?”

Tử Thời liên tục gật đầu, quay đầu vui vẻ nhảy xuống khỏi giường, trong đầu Thịnh Thừa Quang đang có ý nghĩ kỳ quái, trong lòng đột nhiên không còn người kia nữa, anh sững sốt, vội vàng hỏi cô: “Em đi đâu?”

“Gọi điện thoại cho Gấu Nhỏ! Phải để cho Tinh tiểu thư nhà họ Thịnh tự mình khen anh chứ!”

“...” Thịnh Thừa Quang: “... À..., cũng được.”

Thịnh Minh Hoa nữ sĩ luôn là một lời nói sánh ngang một gói vàng, đã nói là làm, ban ngày trở về, buổi tối phải người đưa cơm đến bệnh viện cho Thịnh Thừa Quang, thuận tiện nói luôn là đón Tử Thời về nhà cũ.

Tử Thời thật sự không dám đi, cũng không muốn rời khỏi Thịnh Thừa Quang.

Thịnh Thừa Quang đương nhiên cũng không để cho cô đi, nói với người được phái đến: “Về nhà nói một tiếng, bảo rằng cô ấy ở chỗ tôi ba ngày, thuận tiện chăm sóc cho tôi luôn. Bảo người đưa đồ của cô ấy đến đây đi!”

Thịnh Minh Hoa thật ra cũng không muốn gặp Tử Thời mà, phải không? Là vì Thừa Quang nhà bà nên bà mới nhún nhường, lần này là vừa lúc!

Cho nên Thịnh Thừa Quang đã mở miệng như vậy, bà cũng không khách sáo thêm nữa, lập tức phái người đưa đồ dùng hằng ngày của Tử Thời tới, rất chu đáo, từ áo ngủ đến lễ phục dạ hội đều đủ cả, riêng đồ dùng rửa mặt đã có hơn mười bộ. Thịnh Thừa Quang nhìn xong thì thật sự chỉ muốn cười, lại nhìn dáng vẻ được cưng mà sợ của Tử Thời, thấy cô như vậy, anh lại càng sung sướng.

Bệnh viện này thuộc sở hữu của nhà họ Thịnh, cho nên phòng mà Thịnh Thừa Quang nằm là phòng tốt nhất, bên trong cái gì cũng có, người chăm sóc nằm ngay ở phòng nhỏ bên cạnh phòng bệnh, ngay cả cửa ngăn cách cũng không có, chỉ cần duỗi cổ ra là có thể nhìn thấy, vừa thuận tiện lại thoải mái.

Nhưng cho dù có thuận tiện và thoải mái đến mức nào thì Thịnh Thừa Quang cũng sẽ không để cho Tử Thời ngủ ở đó.

Đến lúc đi ngủ, không đợi cô kịp quyết định, anh vốn định nói là tay bị đau, nhưng mà lại không muốn nhìn thấy Thẩm Hiên, cho nên đổi lại nói là trong ngực khó chịu, nhứu mảy tựa vào đầu giường một cách yếu ớt... Thật đúng là y hệt như lúc Gấu Nhỏ giả trò chơi xấu. Tử Thời xấu hổ chọc chọc người anh, cực kỳ kiên nhẫn và dịu dàng, nằm ngủ ngay bên cạnh anh, nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay phải của anh. diễn!đàn#llee\$quys*dôn

Tay trái đau như vậy, sờ lên cánh tay phải đúng là liều thuốc thần kỳ, đối với Thịnh Thừa Quang quả thật là bocc thuốc đúng bệnh, thuốc đến bệnh tan.

Anh cứ nửa ngồi nửa tựa vào đầu giường như vậy, chặn đắp đến hông, Tử Thời nằm sát ngay cạnh anh ở trong chăn, tay phải anh ôm cả người cô, thỉnh thoảng lại vuốt tóc cô.

Nửa đêm yên tĩnh, mỗi một giây phút đều đọng đầy hạnh phúc.

Chờ anh yên lặng một lúc lâu, Tử Thời lựa lúc khuyên nhủ: “Nằm xuống ngủ đi được không? Nếu ngủ không được thì cũng nghỉ ngơi một lát, em sẽ ở đây với anh.”

Thật ra Thịnh Thừa Quang rất mệt, cả ngày hôm nay đã xảy ra không ít chuyện, anh quả thật là mệt muốn chết, vì vậy rất nghe lời nằm vào trong chăn, đặt đầu xuống gối xong thì thoải mái thở dài, nhắm mắt dựa đầu bên cạnh cô, hai mái đầu kề sát, trong cổ họng anh phát ra tiếng “ừ” mơ mơ hồ hồ, nghe giọng đã biết cả người anh hoàn toàn thoải mái.

Thật ra đêm đầu tiên sau thời gian dài xa cách, Thịnh Thừa Quang vốn dĩ cũng rất muốn làm chút chuyện gì đó, nhưng vừa rồi mới cùng cô ước hẹn cả đời, nếu lại gấp gáp lại cái chuyện đó, cô có cảm thấy anh quá lỗ mãng không?

Hơn nữa đây là bệnh viện, người nhà họ Thịnh rất là coi trọng!

Cho nên hai người cứ thế tựa đầu vào nhau, chỉ đơn giản là nằm ngủ.

Thật ra Tử Thời cũng không nghĩ ngợi gì, nhưng Thịnh Thừa Quang là bệnh nhân, cô muốn trấn an anh, để cho anh có thể yên tâm nghỉ ngơi.

Cô vẫn nằm yên không nhúc nhích ngay bên cạnh anh, nghe tiếng hít thở đều đều bên tai, cô mở to mắt ra, dựa vào ánh sáng lơ mơ mà quan sát anh một lúc lâu, hài lòng đặt một nụ hôn nhẹ lên môi anh, sau đó thì vô cùng nhẹ nhàng đứng lên.

Lúc này còn đứng đây là muốn làm cái gì?

– Làm một người mẹ vẫn nuôi con bằng sữa, con gái không có ở đây, cô phải đi giải quyết đồ ăn vốn là của con gái.

Lúc cô sinh Gấu Nhỏ thì mới chỉ có hai mươi tuổi, vẫn còn trẻ, sức khỏe tốt, về mặt ăn uống lại có đầu bếp do Thịnh Thừa Quang phái từ thành phố G đến chăm lo tỉ mỉ nên sữa mẹ rất dồi dào, từ bé Gấu Nhỏ đã ngủ cùng cô, mỗi đêm không được uống sữa sẽ không chịu đi ngủ, Tử Thời cảm thấy uống sữa mẹ sẽ tốt cho trẻ nhỏ, cho nên cô sẽ để cho con bú sữa mình, đến tận bây giờ vẫn còn chưa dứt sữa.

Mặc dù bây giờ không còn bị đau vì trưởng lên như lúc Gấu Nhỏ một tuổi, nhưng vì suy xét từ vấn đề vệ sinh nên Tử Thời cảm thấy vẫn nên yên lặng nặn ra thì tốt hơn.

Thịnh Minh Hoa đương nhiên không biết rằng Gấu Nhỏ đã lớn như vậy mà vẫn còn chưa cai sữa, cho nên trong đồng đồ đưa tới tất nhiên sẽ không có mấy thứ để nặn sữa, Tử Thời chỉ có thể dựa vào thủ công, dùng tay để nặn ra từng chút một... Bởi vì đêm khuya vắng lặng, nơi này xa lạ, cũng bởi vì anh nằm ngủ ngay trên giường bên ngoài, cô có phần hoảng hốt và căng thẳng. djendan nnn

Trước mặt bồn rửa tay là một cái gương, cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy vạt áo sơ mi mở rộng ngay trên người mình, còn có động tác ở trên tay... Bản thân cô cũng thấy đỏ mặt, đúng lúc này cửa phòng tắm lại mở ra từ bên ngoài!

Thịnh Thừa Quang phải bó thạch cao một cánh tay nên bất tiện, trong bàn tay đang mở cửa cầm di động của cô, màn hình vẫn còn sáng, thậm chí Tử Thời còn có thể thấy được trên màn hình hiện ra tên người gọi tới là Tề Quang.

Thịnh Thừa Quang vốn còn buồn ngủ, nhưng vừa nhìn thấy rõ ràng dáng vẻ này của cô, nhất thời ánh mắt bao quát trọn cả phòng tắm.

Tử Thời há hốc mồm đứng ngây ra, mất mấy giây sau mới cuống quýt che áo lại, Thịnh Thừa Quang đã bước vào, trở tay khóa lại cửa phòng tắm.

Tiếng khóa cửa vang lên “lách cách” trong đêm khuya yên tĩnh, giữa không gian đóng kín này, khiến tim Tử Thời đập như sấm, “anh, anh, anh” mấy tiếng, còn chưa nói được cái gì, anh lại coi như thể không có việc gì mà đưa di động cho cô: “Tề Quang gọi tới, bảo là Gấu Nhỏ không chịu đi ngủ, khóc đòi em cho bằng được, cậu ta không dễ nổi.” diennndannleequyydonn

Một tay Tử Thời giữ chặt vạt áo, một tay nhận lấy điện thoại: “... Alo? Gấu Nhỏ à?”

Giọng điệu của tiểu thư Gấu vừa ngọt ngào lại vừa mang theo âm thanh nức nở, vô cùng tội nghiệp vô cùng đáng thương: “Mẹ! Hu hu hu... Mẹ!”

Tề Quang ở bên cạnh nhẹ nhàng dỗ dành: “Cậu không lừa cháu phải không? Chỉ cần gọi điện thoại là có thể nghe được giọng của mẹ mà, Gấu Nhỏ đi ngủ với cậu, lúc nào cũng có thể gọi điện thoại cho mẹ...”

“Phải... A!” Tiếng đáp lại của Tử Thời bị cắt ngang, âm cuối kéo dài một cách kỳ lạ, đầu bên kia, Tề Quang cũng nói chuyện hết sức cẩn thận, nhỏ giọng hỏi: “Tử Thời, em sao thế?”

“Không, không có việc gì...” Tử Thời cố tỏ ra trấn tĩnh, mặt đã đỏ bừng lên, trong ánh mắt đầy hơi nước vô cùng mê hoặc, trừng mắt nhìn người đàn ông dán sát sau lưng qua tấm gương trước mặt.

Thịnh Thừa Quang bị cô trừng như vậy lại hết sức vui vẻ, vốn là muốn hôn môi lại chuyển thành ngậm chặt vành tai cô, cánh tay phải duỗi ra, kéo cánh tay đang giữ vạt áo của cô xuống, nhất thời trong gương là một cảnh tượng vô cùng kiều diễm...

Chân Tử Thời đã mềm nhũn không đứng nổi nữa, đỡ con gái quả thật là khô cả họng rồi. Anh lại còn đang hà hơi thổi khí nóng vào tai cô, khàn giọng thúc giục: “Nhanh lên!”

Ngay khi âm thanh cúp điện thoại vang lên, anh nắm lấy thắt lưng cô nhấc lên một cái, phía dưới khăn cấp ưỡn thẳng chen vào.

Cả người Tử Thời mềm nhũn, nằm sấp về phía trước, điện thoại trượt vào trong bồn rửa tay, mà tay anh lại đưa về phía trước đỡ lấy người cô, không biết là vô tình hay là cố ý mà tay lại vừa khéo đặt lên hai chỗ kia, đồ ăn vốn là của Gấu Nhỏ tức khắc phun ra, hình nền điện thoại vốn là Gấu Nhỏ đang há miệng cười to, lúc này sữa bắn tung tóe lên khuôn mặt cô bé.

Tử Thời nhắm mắt lại rên rỉ thành tiếng, cô cũng không dám nhìn đến cái điện thoại nữa...

“Hô...” Thịnh Thừa Quang đang gia tăng tốc độ ra vào thì đột nhiên dừng lại, vô cùng hưng phấn thở hổn hển, nhắm mắt lại ghé lên lưng cô, khắp người trong ngoài đều hết sức sung sướng, ngay cả giọng nói cũng không giấu vẻ thỏa mãn, trầm giọng nói bên tai cô: “Tại sao con bé lớn như vậy rồi mà em vẫn cho nó ăn thứ này?”

Vừa rồi Tử Thời bị anh làm cho cả người căng chặt, đến giờ vẫn đang cắn môi, không nói được ra tiếng. Thịnh Thừa Quang duỗi cổ nhìn thoáng qua dáng vẻ này của cô, vô cùng đắc ý.

Đến khi Tử Thời dần phục hồi tinh thần trở lại thì phát hiện ra tay anh đang xoa nắn trên ngực cô, không ngờ anh làm động tác này hết sức chuyên nghiệp, y như trong sách dạy, chỉ là lực tay hơi lớn, phía trên đã nổi lên cả dấu tay.

Tử Thời chịu không nổi, thở hổn hển nói với anh: “Đứng lên đi!”

Thịnh Thừa Quang nâng nửa người trên, để cho cô đứng dậy, phía dưới vẫn chặt chẽ chiếm lấy cô, cô đẩy thắt lưng anh về phía sau, anh lại ra sức đẩy lên trên – Tử Thời kêu lên một tiếng đau đớn, vậy mà lại bị anh mạnh mẽ làm cho cả người mềm nhũn...

Một hồi lâu sau cô mới chống tay lên bồn rửa tay để đứng lên. Trước mặt chính là tấm gương, không cần cúi đầu cũng có thể nhìn thấy rõ ràng động tác trên tay anh, còn có khuôn mặt đỏ bừng của cô, thậm chí còn có dáng vẻ bị anh chiếm đoạt...

Trước mặt chính là gương, Tử Thời chỉ có thể ra sức cắn môi để nhịn tiếng rên đã lên đến miệng.

Thịnh Thừa Quang vịn vào hai chỗ kia, hưng phấn đến mức lại nhanh chóng trở nên cứng rắn, chậm rãi động eo, miệng cắn lên vành tai nóng hổi của cô, hỏi: “Mỗi ngày đều phải làm thế này sao?”

Tử Thời cố gắng để bản thân tỉnh táo lại, thử lắc lắc đầu: “Không! Không cần... Anh nhẹ một chút... Ừm... Chỉ vừa khéo nhân lúc này để cho con bé cai sữa luôn thôi...”

Thịnh Thừa Quang vô cùng yêu con gái, lập tức bày tỏ sự phản đối: “Không ổn lắm thì phải? Sao có thể nói cai là cai đứt được... Cứ để con bé ăn thêm một thời gian nữa là được!”

Tử Thời:...

Thịnh Thừa Quang: Gấu Nhỏ, con xem ba con yêu con đến mức nào này!

66. Chương 60

Editor: Linh Vũ

Thật ra ba năm nay số lần gặp nhau cũng không ít, mỗi năm nhiều ngày lễ như vậy, còn có sinh nhật của Gấu Nhỏ nữa, chỉ là lần nào cũng đến nhanh đi vội, thời gian có hạn, đến cả ôm con gái bảo bối cũng thấy chưa đủ, cho nên... một lần cũng không làm đấy.

Ba năm đấy, một lần cũng không làm đấy.

Cho nên đêm nay, một lần chắc chắn là không đủ.

Lần thứ hia, Tử Thời vẫn còn chịu đựng được, vẫn còn có thể nhẹ giọng nhắc nhở anh đừng dùng sức quá, lo lắng cho cánh tay trái của anh... Đến lần thứ ba, cô thật sự không chịu được nữa rồi.

Vẫn là tư thế từ phía sau, Thịnh Thừa Quang cũng không có ý định đổi tư thế, động đậy thắt lưng ba lần, vẻ mặt vẫn giống như chỉ vừa mới bắt đầu, hai đùi của Tử Thời đã run rẩy, đứng cũng không đứng nổi, chỉ đành nằm úp sấp xuống để mặc anh tiếp tục.

Thịnh Thừa Quang chỉ có một cánh tay có thể hoạt động, chạm được bên trên thì không lo được bên dưới, cho nên đành phải buông tha cho kho lương thực của Gấu Nhỏ, ôm lấy thắt lưng của cô, vừa dùng sức từ phía sau vừa thở dài nói bên tai cô: “... Anh hối hận rồi.”

Tử Thời run rẩy “Hả?” một tiếng.

Chỉ nghe thấy âm thanh hưng phấn của anh, sau đó giọng điệu lại có phần oán giận: “Tại sao lại tha cho bọn hần chứ? Bọn hần đã khiến tay anh trở thành thế này, anh cũng không ôm được em nữa!”

Đương nhiên trong lòng tổng giám đốc Thịnh nghĩ đến không chỉ là ôm ấp, nhưng mà Tử Thời rất dễ gạt, nghe thế thì lại nghĩ – sao có thể chỉ vì một chút bất tiện như vậy mà đổi ý được?

Cô lập tức sợ hãi lùi về sau, đưa tay ra ôm lấy anh.

“Em có thể ôm anh mà... A!”

Cho nên không cần phải hối hận đâu!

Sau tiếng “a” kia, Thịnh Thừa Quang thừa cơ dùng sức đẩy vào sâu tận cùng bên trong cô, cô chỉ có thể bất đắc dĩ kêu lên.

Thịnh Thừa Quang bắt lấy cánh tay chủ động vươn ra của cô, theo tư thế này mà ra ra vào vào mấy chục lần, sau đó nắm lấy chính mình rút ra khỏi người cô, hít hơi khí lạnh mới tỉnh táo lại, giọng điệu rất trấn định, nói: “Vây em đến ôm anh đi.”

Thời điểm này, tư thế này, lại ra vẻ đáng yêu đòi được cô ôm... thật sự thích hợp sao?”

May mà đối phương là Tử Thời - cô thật sự gắng gượng chống đỡ lại cơ thể đã mềm nhũn, xoay người sang ôm lấy anh.

Quần áo trên người cô không chỉnh tề, thân thể vừa ấm áp lại vừa mềm mại... Thịnh Thừa Quang lại nổi thú tính! Một bàn tay nhẹ nhàng đẩy cô, lại nắm lấy thắt lưng cô nhấc lên, Tử Thời an vị ngồi trên bồn rửa tay, anh đứng giữa hai chân cô, cô vẫn còn đang ôm anh, hai người mặt đối mặt...

Đêm nay, Thịnh Thừa Quang được ôm vô cùng vui vẻ, vô cùng hài lòng, vô cùng... được ăn no.

Buổi sáng hôm sau, Thịnh Minh Hoa ghé qua bệnh viện thăm nom, kỳ quái phát hiện ra: người vốn nên nằm trên giường nghỉ ngơi dưỡng bệnh thì đang ngồi trên ghế tựa cạnh cửa sổ xem giấy tờ, mà người trông nom anh lại nằm mê man trên giường, ngay cả giọng nói của bà lớn như vậy mà cũng không làm cô tỉnh dậy.

Thịnh Minh Hoa cẩn thận nhìn thoáng qua trên giường - thật sự là không tỉnh, miệng hơi mở ra, ngủ rất sâu. Khuôn mặt kia nhỏ nhắn hồng hồng, phía dưới ánh mắt có vết quầng... Xem ra là cả đêm qua không ngủ, có vẻ như chăm sóc người bệnh thật sự rất vất vả!

Trong lòng nữ sĩ Thịnh Minh Hoa lập tức thấy thoải mái hơn, ngay cả lúc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia cũng không thấy ngứa mắt lắm.

Thịnh Thừa Quang nhìn có vẻ như tinh thần rất tốt, nhưng không biết tại sao lại giống như đang đắc ý, thấy bà đi đến cũng không hề động dậy, chỉ không ngừng mỉm cười với bà, Thịnh Minh Hoa trừng mắt nhìn anh một cái, xoay người đi vào phòng khách.

Thịnh Thừa Quang đỡ lấy tay trái của mình, chậm chạp đi đến, nữ sĩ Thịnh Minh Hoa đã ngồi xuống, ngón tay gõ lên mặt bàn, đi thẳng vào vấn đề, hỏi: “Nói đi, tìm cô có chuyện gì?” d.đ.l.qđ

Thịnh Thừa Quang nói cho bà nghe tin anh đã chuẩn bị để ngưng chiến.

Thịnh Thừa Quang đồng ý tha cho những người đó đương nhiên là chuyện tốt, cho dù trước kia bọn họ đã làm gì, bây giờ còn có ý xấu gì thì ở bên ngoài bọn họ vẫn là trưởng bối trong nhà họ Thịnh, một kẻ bề dưới như Thịnh Thừa Quang vừa mới thừa kế Thịnh thị đã đuổi tận giết tuyệt các vị bề trên trong họ, về sau tiếng tăm cũng không tốt, Thịnh Minh Hoa không muốn anh làm vậy, chỉ là bà không thuyết phục được anh.

Cho nên lần này bà vừa mừng vừa sợ, nhưng vui mừng một lúc xong thì lại cảm thấy quái lạ: “Cô khuyên cháu nhiều như vậy mà không thấy cháu nghe, hôm nay đột nhiên lại sao thế? Lại nghĩ được rõ ràng như vậy?”

Thấy thẳng thắn này không nói lời nào, chỉ ái muội cười cười, Thịnh Minh Hoa chỉ nghĩ sơ qua đã hiểu ra, lập tức vẻ mặt rất khinh thường, mắng anh: “Cái đồ không có tiền đồ! Cháu thật là tàn nhẫn, độc ác, vong ân bội nghĩa! Cái đồ nhu nhược! Bọn cô bao nhiêu người khuyên cháu như vậy mà cũng không bằng được mấy lời thổi gió bên gối của người nào đó phải không?”

“Không không không!” Thịnh Thừa Quang khiêm tốn phủ nhận, nghiêm túc sửa lại: “Bọn Ngôn Tuấn không phải là do cô nhờ vả sao? Sau đó bọn họ lại sai Thẩm Hiên dùng mỹ nhân kế... Cho nên suy cho cùng thì đây đều là công lao của cô!”

Thịnh Minh Hoa nghe vậy thì cũng muốn nôn ra, cực kỳ khinh thường hừ lạnh một tiếng, đứng lên rời đi. Giày cao gót gõ lên sàn nhà phát ra âm thanh lạnh lạnh, đi ra đến phòng khách, đến cửa phòng bệnh thì bước chậm lại, sau đó tiếng giày cao gót cũng đã nhỏ hơn rất nhiều.

Thịnh Thừa Quang đuổi theo phía sau bà, vừa lúc nghe thấy bà dặn dò trợ lý: “Giữa trưa đưa cơm đến đây, ngoài canh xương thì cho thêm một phần canh gà nhân sâm đi!”

“Nấu canh chân giò đi!” Thịnh Thừa Quang lên tiếng như đang gọi cơm: “Hoặc là canh cá diếc... Canh gà đen cũng được.”

Thịnh Minh Hoa không ngờ anh đi theo đằng sau, lại còn nghe được chuyện này, trong lòng buồn bực, quay đầu trừng mắt với anh một cái, châm chọc khiêu khích: “Không biết thì đừng có nói lại tự khiến mình mất mặt! Canh gà nhân sâm bổ thận, còn canh chân giò, canh cá diếc, canh gà đen thì chỉ có người đang cho bú mới uống thôi!”

“Cháu uống!” Lúc này tiếng Trung của Thịnh Thừa Quang lại rất tốt, dùng tới cả một câu hai nghĩa, mập mập mờ mờ.

Thịnh Minh Hoa không thể nào ngờ được đứa cháu mà mình vô cùng yêu thương lại không biết điểm dừng như vậy, cho nên không nghe hiểu được ý anh.

Trừng mắt nhìn cái người không biết tại sao lại đang ngây ngô cười tít mắt kia, sau đó bà hùng hùng hổ hổ rời đi.

Thịnh Thừa Quang đã quyết định, dựa theo thủ đoạn và khí phách của anh, chuyện sau đó cũng được xử lý rất êm đẹp: không chỉ bày tiệc rượu giải hòa với mấy vị trưởng bối, quên hết ân oán trước kia mà còn tặng cho bọn họ một khoản phí dưỡng lão cao ngất, sau đó đưa hết mấy ông già có liên quan ra nước ngoài để dưỡng lão.

Thật ra ban đầu mấy vị trưởng lão này cũng chỉ là ra oai với bề dưới mà thôi, năm đó bọn họ cũng đối xử với Thịnh Minh Hoa mới nhậm chức như vậy, nào ngờ Thịnh Thừa Quang không chỉ không chịu cúi đầu trước bọn họ mà còn nổi bệnh thần kinh gọi mấy kẻ bên ngoài là Ngôn Tuấn và Trịnh Phiên Nhiên đến để đối phó bọn họ! [djienda4nl3equy](#)”don

Càng khiến bọn họ tức đến hộc máu chính là bọn họ vậy mà lại bị anh đè đầu.

Chuyện đã đến nước này, mặt mũi cả đời cũng đã mất sạch, bọn họ đều đã chuẩn bị để nửa đời sau trải qua trong lao ngục, bây giờ Thịnh Thừa Quang lại đột nhiên đồng ý tha cho bọn họ, còn cấp cho bọn họ một con ngựa, trả một số tiền lớn... Cả một đám người đều ra sức thề thốt mong Thịnh Thừa Quang cứ yên tâm về bọn họ, chủ động đề nghị cả đời sẽ không quay lại nữa.

Về sau ở thành phố G bắt đầu lưu truyền câu chuyện về thủ đoạn của Thịnh Thừa Quang.

Nhưng Thịnh Thừa Quang thật sự là người tàn nhẫn độc ác, lăm thủ đoạn như bên ngoài đồn đãi sao?

Thật ra anh chỉ là ôm được ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng nên mới không muốn mạo hiểm nữa. Anh nghĩ chỉ cần có vợ ở bên cạnh, được ôm con gái trong lòng là đã hạnh phúc rồi.

Thịnh Thừa Quang mạnh mẽ vang dội giải quyết xong chuyện này, đợi cho mọi chuyện đều đã xử lý xong xuôi sạch sẽ, Thịnh thị quay trở lại làm ăn bình thường thì cũng đã qua sinh nhật ba tuổi của Gấu Nhỏ rồi.

Lại là một năm xuân về hoa nở, Tinh tiểu thư đã bốn tuổi của nhà họ Thịnh rốt cuộc cũng đã quay về cố hương mà cô bé chưa từng được đặt chân đến.

Tinh tiểu thư của nhà họ Thịnh lần đầu tiên ra khỏi nhà, cảnh tượng hết sức long trọng, hai vị thiếu gia của nhà họ Thịnh và nhà họ Tạ đi theo hộ tống hai bên, đoàn người chậm rãi ra khỏi cửa.

Tạ Gia Thụ mặc một chiếc áo gió dài màu trắng, vạt áo dài tới mắt cá nhân, là một mới vừa mới được đưa từ châu Âu về, anh ta mặc lên người lại rất có khí chất, không hề thua kém người mẫu trên sàn chữ T. Mái tóc màu đỏ vàng hơi quăn nhưng lại bồng bênh một cách tao nhã, nhìn cuốn hút muốn chết, khiến người ta liếc nhìn đám người một cái thì sẽ thấy anh ta đầu tiên.

Nhưng cũng chỉ liếc mắt một cái mà thôi.

Bởi vì Tề Quang ở bên cạnh anh ta cũng anh tuấn chẳng kém, nhưng trong lòng còn ôm một cô bé con, đáng vẻ cô bé con thì tự nhiên khỏi nói, trên người mặc một chiếc áo khoác gió rõ ràng là cùng thương hiệu với chiếc áo trên người Tạ Gia Thụ, hơn nữa còn là cùng một bộ. Bên trong áo khoác trắng là chiếc váy dài màu đỏ dưa hấu, bên dưới lại đi một đôi ủng nhỏ cũng màu đỏ dưa hấu thêm chấm bi màu đen. Nếu cô bé không ôm lấy cổ Tề Quang nhích tới nhích lui thì có lẽ người ta sẽ cho rằng đây là con búp bê trong tủ trưng bày của cửa hàng thời trang trẻ em! diendannleequyydoon

Tạ Gia Thụ hao tâm tổn trí để ăn mặc hợp với tiểu thư Gấu như vậy là vì muốn ôm cô bé, hợp lại thành một phe, đáng tiếc cô nhóc kia không chịu, trên đường chỉ ôm chặt lấy cậu nhà mình, không hề chịu buông tay lấy một phút, Tạ Gia Thụ càng nói, cô nhóc liền cố ý dẫu môi hôn lên mặt Tề Quang, càng khiến Tạ Gia Thụ vừa thêm thương lại vừa tức giận...

Tề Quang ôm cô nhóc cả đường như vậy thật ra là mệt chết đi được, nhưng mà cô nhóc kia ôm rất chặt, đây là lần đầu tiên đến nơi xa lạ nên Gấu Nhỏ sợ hãi, không chịu đứng xuống, mà anh cũng hiểu rõ, tính cách cô nhóc này hoàn toàn giống anh Thừa Quang, mặc dù ngoài miệng cật lực, nhưng mà trong lòng vẫn hết sức miễn cưỡng.

Cho nên suốt dọc đường anh ta vẫn luôn chịu đựng, ôm lấy cô bé.

Từ Thời và Thịnh Thừa Quang nhìn thấy bọn họ từ xa, vẫy vẫy tay với mấy người họ, Tề Quang vội vàng nhắc nhở cô nhóc con trong lòng: “Gấu Con, con nhìn sang bên kia xem là ai nào?”

Tiểu thư Gấu đang hừ hừ theo bài hát “Nếu bạn là một con gấu”, không mấy để ý, chỉ thoáng ngẩng đầu nhìn sang, nụ cười trên mặt còn chưa kịp thu lại, chỉ một giây sau đã biến thành gào khóc: “Mẹ! Oa! Mẹ mẹ!”

Từ Thời gần như là nhào lên ôm lấy con gái, cô chưa bao giờ rời khỏi con gái lâu như vậy, đã gần sụp đổ đến nơi rồi! Con gái khóc, cô cũng khóc, một lớn một nhỏ ôm lấy nhau khóc lớn tiếng, xung quanh lại có ba người đàn ông vô cùng đẹp trai, người qua đường nhìn thấy có chuyện hay thì đều giơ điện thoại lên.

Shịnh Thừa Quang lấy áo khoác che cho vợ con mình, tự mình che chở cho hai người cho tới tận khi ra đến xe. Hai mẹ con khóc đến mức mặt đỏ ửng lên, ôm lấy nhau, mặt dán sát vào nhau, anh kề sát vào, vô cùng cẩn thận hôn lên đôi má mềm mại của con gái ruột: “Bảo bối à...”

Trên lông mi Gấu Nhỏ vẫn còn dính nước mắt, chớp chớp: “Chú tránh ra đi!” Tiếng nhắc nhở không hài lòng của mẹ vang lên, cô nhóc kia lập tức thêm vào mấy chữ: “Có được không?”

Chú tránh ra đi, có được không?

Shịnh Thừa Quang buồn bực tránh ra.

Bây giờ Gấu Nhỏ chỉ bám lấy mỗi mình mẹ, ai đến nói chuyện với cô bé cũng không được, cô bé sẽ lập tức ôm chặt lấy mẹ, ánh mắt hung ác trừng toàn bộ những người mà cô bé cho rằng có thể tách cô bé ra khỏi người mẹ.

Trong đó người “ba” xa lạ nhưng lại nhiệt tình là người khiến cô bé ghét nhất.

Shịnh Thừa Quang biết cô bé con rất nhạy cảm, không thể ép buộc được, cho nên anh chỉ ngồi bên cạnh Từ Thời, ôm lấy cô, thuận tiện cũng ôm cả con gái. Nhưng Gấu Nhỏ vẫn hết sức kháng cự, bàn tay nhỏ vẫn đẩy anh ra, có ý muốn mẹ cách xa người này một chút.

Lúc phát hiện ra đẩy thế nào cũng không được, mẹ vẫn cứ ngồi ngay sát người kia thì cô nhóc con nổi nóng lên, quay đầu gọi cậu! Cậu đang ngồi ở đằng trước, hình như là đã ngủ rồi, mà mẹ nuôi cũng ngồi rất xa, chỉ còn lại... Gấu Nhỏ quay đầu sang phía đối diện, vẫy tay: “Ba Gia Thụ! Tới đây!”

Không khí trong xe nhất thời trở nên ngọt ngào.

Ban đầu Tạ Gia Thụ đương nhiên là vô cùng kích động. Anh ta chỉ thuận miệng nói đùa như vậy, thế mà cô nhóc kia cực kỳ có tiết tháo, tới tận bây giờ mà vẫn không hề nói chuyện với anh ta!

Nhưng mà anh ta chỉ kích động được một lát, sau đó thì trợn tròn mắt, bởi vì ông anh Thừa Quang nhà anh ta... đang dùng ánh mắt khủng bố xưa nay chưa từng thấy để nhìn anh ta!

Cứu, cứu mạng có được không? Chị của anh ta bảo anh ta tới thành phố G là để làm dịu quan hệ giữa nhà họ Tạ và nhà họ Thịnh có được không! Như bây giờ là muốn tiền mất tật mang sao?

67. Chương 61

Editor: Linh Vũ

Thịnh Thừa Quang im lặng dùng ánh mắt khủng bố để trừng Tạ Gia Thụ đến mức anh ta biến thành một tên ngốc. Sau đó anh quay đầu nhìn con gái, ánh mắt đã trở nên dịu dàng không lời nào tả xiết.

Anh vươn tay ra muốn ôm con gái, nhưng cô nhóc kia chỉ ôm chặt lấy mẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn dán lên cổ mẹ, đôi mắt xinh đẹp mở to nhìn anh đầy cảnh giác.

Thịnh Thừa Quang nói: “Gấu Nhỏ à...” Anh dừng lại, âm thanh khàn khàn bị vướng trong cổ họng.

Tử Thời vô cùng tự nhiên tiếp lời anh, nói với con gái: “Gấu Nhỏ, hôm nay con ngồi gì đến đây?”

Gấu Nhỏ lập tức buông tay ra, hai cánh tay nhỏ hưng phấn khua khua nói cho mẹ nghe: “Máy bay, máy bay đây ạ, bay lượn giữa mây luôn!”

Cô bé dùng một từ vô cùng phức tạp - bay lượn.

Tiếng Trung tốt như vậy, không biết là di truyền từ người nào.

Tử Thời chọc cái mũi của cô bé: “Vậy con có vui không?” Cô tùy ý nói chuyện phiếm với con gái, nhẹ nhàng bỏ qua câu nói “ba Gia Thụ” kia của cô bé.

Trẻ con thật ra rất biết lấy lòng, cô bé có thể đoán được cảm xúc từ trên mặt người lớn, nếu như bọn họ có phản ứng rất lớn với cô bé thì cô bé sẽ nhớ kỹ, hơn nữa sau này còn lặp lại nhiều lần nữa.

Tử Thời không truy cứu, ngược lại còn dẫn dắt sự chú ý của cô bé sang hướng khác, cho nên cô bé cũng lập tức quên đi.

Thịnh Thừa Quang đương nhiên cũng hiểu rõ đạo lý này, nhưng trong lòng anh vẫn có cảm giác vô cùng khó chịu!

Tổng giám đốc Thịnh khó chịu trong lòng, ánh mắt tối tăm quay ra hướng khác...

Tạ Gia Thụ cho rằng vật đổi sao dời, đang chia sẻ weibo của mình với Phùng Nhất Nhất - vừa rồi lúc bọn họ ở sân bay thì bị người khác chụp được, bởi vì cảnh tượng rất giống trong phim thần tượng nên không ít người đăng lên weibo, bây giờ đã đứng top trên bảng xếp hạng weibo rồi.

Mẫu chốt là - Thịnh Thừa Quang lấy áo khoác che cho vợ, Tề Quang cũng né tránh ống kính, chỉ có góc độ của anh ta là tốt nhất, nụ cười cũng đẹp nhất!

“Đến phía trước thì dừng xe.”

Tạ Gia Thụ đang ngắt ngang thì chợt nghe anh Thừa Quang của anh ta lạnh lùng ra lệnh cho lái xe.

Lái xe lập tức làm theo, xe dừng lại, Thịnh Thừa Quang hất cằm với Tạ Gia Thụ: “Gia Thụ, em đến nơi rồi, xuống xe đi!”

“Đến rồi sao?” Tạ Gia Thụ tròn mắt: “Em đến... đến đâu chứ?”

Tổng giám đốc Thịnh mỉm cười vô cùng hiền hòa bao dung: “Không phải em nói là có bạn đến đón em, mở tiệc chào mừng em sao? Em xuống xe ở đây sẽ tiện cho bọn họ đến đón em.”

Tạ Gia Thụ đầu óc mê man bị đuổi xuống xe, gõ cửa xe cầu cứu: “Gấu Nhỏ! Chú Gia Thụ sắp đi dự tiệc rồi, cháu có muốn đi với chú không?” Kéo Gấu Nhỏ cùng xuống nước là anh ta có thể sống sót rồi!

Nhưng Tạ Gia Thụ đã đánh giá quá cao sức hấp dẫn của mình, xem nhẹ khả năng bạc tình bạc nghĩa của tiểu thư Thịnh Gia Tinh - cô bé nằm úp sấp trong lòng mẹ, mở miệng nói rõ từng từ: “Gấu Nhỏ không đi, Gấu Nhỏ đi với mẹ!”

Thịnh Thừa Quang nhân cơ hội kéo tay con gái, cao giọng dạy cô bé nói tạm biệt, tiểu thư Gấu vậy mà lại thật sự vẫy vẫy tay cười nói với Tạ Gia Thụ: “Tạm biệt! Cúi chào ~”

Cửa xe bị đóng lại một cách vô tình.

Tạ Gia Thụ đứng đón gió giữa đường cao tốc, lệ rơi đầy mặt: cái đồ bịp bợm Thịnh Gia Tinh đi đùa giỡn tình cảm của người khác! Cái đồ Phùng Nhất Nhất yếu đuối vô dụng! Cái đồ Tử Thời không có chủ kiến! Cái đồ Thịnh Tề Quang phật khẩu tâm xà! Cái đồ Thịnh Thừa Quang... Hu hu hu anh Thừa Quang à, sao anh lại đi bắt nạt người ta...

Thịnh Minh Hoa vốn định đón một đoàn lớn bé này về nhà cũ họ Thịnh ăn cơm, nhưng Thịnh Thừa Quang đã đặt chỗ bên ngoài xong xuôi, bà cũng không cần tốn công tốn sức nữa, ngủ dậy khá muộn, nhìn Triệu Hoài Chương và Thụy Thụy chơi bóng một hồi, sau đó tắm rửa thay quần áo, ăn mặc theo tiêu chuẩn đi gặp con gái của cháu ruột và mẹ đẻ của con gái của cháu ruột, đến gần giữa trưa thì một nhà ba người bọn họ chậm rãi ra khỏi nhà, đến nơi gần như cùng lúc với mấy người Thịnh Thừa Quang.

Hai nhóm người gặp nhau ở cửa phòng, Thịnh Minh Hoa đi phía trước một mình, phía sau là Triệu Hoài Chương dắt tay Thụy Thụy, bên này thì Thịnh Thừa Quang và Tử Thời mỗi người nắm một tay của con gái, Gấu Nhỏ lúc này đang rất vui vẻ, thỉnh thoảng lại đá cả hai chân lên một cái, giao toàn bộ sức nặng cơ thể cho ba mẹ, rồi lại đặt chân xuống, cười khanh khách.

Ngay cả Thịnh Minh Hoa cũng khó tránh khỏi nhìn chăm chú cô bé kia.

Dáng vẻ thật là xinh đẹp...

Bà liếc mắt nhìn Tử Thời một cái, không có biểu cảm gì, quay đầu hỏi Thịnh Thừa Quang: “Tề Quang đâu? Không phải nói là cùng nhau trở về sao?”

Tử Thời cúi đầu dẹp yên cô bé Gấu Nhỏ đang chơi quá hăng, thuận miệng đáp lời: “Anh ấy ngủ trên xe, thấy anh ấy ngủ say nên không nỡ đánh thức, lát nữa gọi dậy sau.” d.đ.l.q.đ

Nói xong cô đột nhiên phát hiện ra - mình vậy mà lại dám đáp lời Thịnh Minh Hoa!

Cô ngẩng đầu lên, vẻ mặt có chút xấu hổ. Sắc mặt của Thịnh Minh Hoa cũng không được tự nhiên, nhìn thấy Tử Thời vẫn khiến bà nhớ tới những chuyện không thoải mái, nhưng nếu sau này phải sống cùng nhau thì cũng không thể vĩnh viễn không nói với nhau tiếng nào, bà cố nhịn sự không thoải mái trong lòng xuống, “ừm” một tiếng.

P phía sau Thịnh Minh Hoa, Triệu Hoài Chương gật đầu với Tử Thời từ đằng xa, ánh mắt dịu dàng rơi lên trên khuôn mặt Gấu Nhỏ.

Bạn nhỏ Triệu Tề Thụy cảm thấy vô cùng hứng thú đối với tiểu thư Gấu, nhưng cậu bé là một tiểu thân sĩ, không thể bỏ nhào tới người khác được, chỉ có thể kéo tay ba mình đi về phía Gấu Nhỏ.

Gấu Nhỏ có phần sợ người lạ, thấy Triệu Hoài Chương và Thụy Thụy đi đến, cô bé lại ôm chân mẹ tránh đi, đôi mắt lộ ra vẻ thẹn thùng. Lúc này Thụy Thụy đã buông tay ba ra, tò mò trừng to mắt nhìn cô bé.

Hai người bạn nhỏ khó xử chơi trốn tìm vòng quanh chân Tử Thời, thế nhưng chỉ chốc lát sau đã tùm lại chơi cùng nhau. Mặt mũi hai đứa bé này đều là điển hình của nhà họ Thịnh, miệng của Gấu Nhỏ giống mẹ, miệng của Thụy Thụy thì giống ba, vì vậy hai đứa bé nhìn qua thật sự rất giống một cặp long phượng thai.

Bọn trẻ vui vẻ chơi đùa cùng nhau, Triệu Hoài Chương và Tử Thời đứng bên cạnh, không ai nói lời nào, vẻ mặt nhàn nhạt cũng rất giống nhau.

Thịnh Minh Hoa cảm thấy cảnh tượng này càng nhìn càng chói mắt, giả bộ như có chuyện cần dặn dò trợ lý, xoay người đi ra ngoài.

Gọi trợ lý tới nói vài câu, bà vừa quay đầu lại thì thấy Thịnh Thừa Quang đi ra, bà đang giận lại không có chỗ trút, trợn trừng mắt nhìn anh.

Thịnh Thừa Quang cũng không ngại, ngược lại còn cười nói: “Cháu thu dọn một căn nhà ở bên cạnh tòa cao ốc Thịnh thị, ở đó gần công ty, bên cạnh cũng có một cái nhà trẻ rất tốt, cháu đưa mẹ con họ đến đó ở tạm là được rồi.”

Anh biết bên nhà cũ đã thu dọn xong phòng ốc cho một nhà ba người bọn họ. Anh biết, cô anh thật lòng muốn tiếp nhận mẹ con Tử Thời.

Nhưng Thịnh Thừa Quang không muốn làm bà khó xử, nếu mọi người thật sự ở cùng nhau, với tính cách của Tử Thời thì sẽ nhanh chóng thích ứng, theo thời gian, mọi người sẽ cảm thấy không khí gia đình hài hòa vui vẻ, duy chỉ có Thịnh Minh Hoa là sẽ phải cố nén sự khúc mắc trong lòng lại.

Giống như một hạt cát cứ đọng mãi trong mắt bà, đã bắt bà phải chịu đựng mà còn không cho bà khó chịu... vậy thật sự là ăn hiếp người ta rồi.

Thịnh Thừa Quang biết mình là một tên khốn, nhưng ít nhất anh vẫn biết đau lòng cho cô mình.

Mặt Thịnh Minh Hoa ngấn ra, ngay sau đó bà lập tức phản đối: “Không được... Dượng của cháu sẽ cho rằng là cô lật lọng!”

Đây là phong cách nói chuyện từ xưa đến giờ của bà, nhưng sau đó bà lại dừng một chút, nói tiếp: “Bây giờ trong nhà chỉ có một mình Thụy Thụy là con nít, nếu có thêm một đứa khác chơi cùng với nó thì nó sẽ rất vui. Dừng có ở bên ngoài, bọn cháu cứ dọn về nhà đi... Cô không sao.” diễn!đàn@lê\$quý\$đôn

Thịnh Thừa Quang thầm giật mình, nhìn bà với vẻ kỳ quái.

Thế này là thế nào? Nữ sĩ Thịnh Minh Hoa bỗng nhiên trở nên sẵn sàng chu đáo như vậy... Đúng là không quen chút nào!

Tề Quang tỉnh ngủ đi vào, nghe được đúng đoạn này, cười cười đi tới, nói: “Anh cứ nghe lời chuyển về đi, người một nhà ở cùng nhau thì tốt quá!”

Thịnh Thừa Quang đang lo không tìm thấy người chịu tội thay, trước mắt vừa vặn xuất hiện một cái - anh ra vẻ “thân thiết” nói với Tề Quang: “Em dọn về trước đi, nhân dịp này ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, cũng ở cùng mẹ em nhiều một chút. Anh nghe nói thời gian tới em định hợp tác với Fay ra mắt một loạt thời trang trẻ em mới hả?”

Tề Quang không hề nghi ngờ gì, nhảy vào hồ: “Đúng vậy, cho nên em cũng không định về đây, em chỉ đưa Gấu Nhỏ về, mấy ngày nữa sẽ về bên kia.”

Nữ sĩ Thịnh Minh Hoa nhất thời giận tím mặt: “Hai con sói con! Đồ tàn nhẫn, kẻ hung ác, kẻ vong ân bội nghĩa! Công mẹ thu dọn cả mấy ngày, không đứa nào chịu về ở đúng không?”

Lúc này Tề Quang mới phát hiện ra mình đã nhảy vào bẫy của anh Thừa Quang, tự nhận mình xui xẻo, nhún nhún vai buông tay xuống, đi theo bên cạnh mẹ mình.

Hai đứa nhóc thấy Tề Quang đi vào, một người gọi “cậu”, một người gọi “anh”, cùng nhau lên tiếng, Tề Quang khom lưng ôm cả hai vào trong lòng, hôn má trái đứa này một cái hôn má phải đứa kia một cái, bộ dạng trái ôm phải ấp khiến Thịnh Thừa Quang vô cùng hâm mộ!

Thịnh Minh Hoa nhìn thấy hai khuôn mặt nhỏ nhắn kia thì hoa mắt chóng mặt, thúc giục: “Được rồi, chúng ta đều đã đến đủ rồi, mau vào đi thôi.” Bà vẫy tay với con trai: “Thụy Thụy, tới đây với mẹ nào.”

Thụy Thụy không chịu, cứ ôm lấy Gấu Nhỏ: “Con chơi với em gái!”

Thịnh Minh Hoa nghiêm mặt sửa lỗi cho con trai: “Con bé không phải em gái con, nó là con gái của anh Thừa Quang, là cháu của con.”

Tử Thời có chút bất an, giương mắt nhìn Thịnh Thừa Quang, Thịnh Thừa Quang dùng ánh mắt để trấn an cô, sau đó đi đến ngồi xổm xuống bên cạnh Gấu Nhỏ, dạy cô bé gọi Tề Thụy: “Gấu Nhỏ, đây là chú nhỏ của con.”

Gấu Nhỏ không thèm nghe lời anh, nói: “Chú mới là chú, đây không phải là chú!”

Làm gì có chú nào nhỏ như vậy?

Tề Thụy thấy Gấu Nhỏ như vậy thì cũng trở nên nhanh mồm nhanh miệng, chỉ ra vấn đề: “Anh trai con là cậu của em ấy, vậy thì con chính là cậu nhỏ của em ấy!” Nhà họ Thịnh có nhiều họ hàng như vậy, bạn nhỏ Triệu Tề Thụy đúng là rất quen thuộc với việc kết thân thích. diennndannleequyydoon

Kẻ thù của kẻ thù chính là bạn, Gấu Nhỏ lập tức gọi cậu nhóc một tiếng vang dội: “Cậu nhỏ!”

Đúng rồi - anh trai của mẹ thì gọi là cậu, vậy em trai của cậu đương nhiên chính là cậu nhỏ rồi!

Thịnh Thừa Quang hít sâu một hơi, cố gắng xem nhẹ sự khiêu khích của con gái, nhảy vọt qua vụ này, dời sự chú ý của Gấu Nhỏ, chỉ vào Triệu Hoài Chương, dịu dàng dạy cô bé: “Gấu Nhỏ, đây là ông dượng của con, chào ông dượng một cái nào.”

Gấu Nhỏ rất có thiện cảm với Triệu Hoài Chương, ngẩng mặt lên chào. Triệu Hoài Chương đưa ra bao lì xì đã chuẩn bị trước đó, tiện thể xoa đầu cô bé.

Thịnh Thừa Quang vô cùng phấn chấn, không ngừng cố gắng: “Con gái ngoan lắm! Nào, bảo bối, đây là bà cô của con, kêu bà cô đi nào.”

Gấu Nhỏ nhìn nữ sĩ Thịnh Minh Hoa xinh đẹp lạnh lùng, quay đầu ghé vào bên tai Thịnh Thừa Quang nói nhỏ: “Bà ấy là mẹ của cậu nhỏ.” Vừa rồi cô bé nghe được.

Thịnh Thừa Quang bị hành động gần gũi của con gái làm cho cả người ảm áp, vừa dịu dàng vừa kiên nhẫn khích lệ con gái: “Đúng vậy, Gấu Nhỏ của chúng ta thật thông minh, trí nhớ thật là tốt!”

Gấu Nhỏ ưỡn người lên, đúng lý hợp tình lớn tiếng nói: “Mẹ của cậu là bà ngoại! Chào bà ngoại!”

Vạn vật sinh trưởng nhờ vào ánh mặt trời, quan hệ họ hàng đương nhiên lấy cậu làm cơ sở!

Tề Quang & Tề Thụy: O(_)O

~~Tử Thời & Triệu Hoài Chương: =_ =

Thịnh Thừa Quang & Thịnh Minh Hoa: ()

68. Chương 62

Editor: Linh Vũ

Đại thiếu gia nhà họ Tạ thích gây chuyện náo động, cả thành phố G đều biết chuyện này.

Nhưng mà giữa ngày xuân gió rét căm căm, coi đường cao tốc ra sân bay làm sàn chữ T mà trình diễn hơn bốn tiếng đồng hồ thì cũng là hơi quá náo động rồi.

Tạ Gia Thụ mặc đồ bắt mắt dễ nhận ra, xe cộ đi tới đi lui có không ít người chụp ảnh đăng lên weibo, mục kích ngay tại hiện trường, khoe chân dài ngay trên đường cao tốc. Các loại hình ảnh hiện trường ghi nhận cảnh tượng Tạ đại thiếu gia với đôi chân dài, hai tay bỏ túi, áo khoác dài chạm mắt cá chân bị gió đầu mùa xuân của thành phố C thổi bay phấp phới, có tấm còn chụp cận mặt anh ta, có thể thấy được khuôn mặt tuấn tú đầy vẻ mê man, ánh mắt ưu thương... Hiển nhiên là một nam chính bị tổn thương trong mấy bộ phim thanh xuân.

Chỉ trong vòng bốn giờ mà weibo đã đăng hơn một ngàn tin liên quan, nhảy lên đứng đầu bảng xếp hạng weibo, sau đó thì có phóng viên chuyên mai phục weibo nhận ra, đây chính là đại thiếu gia đổi kiểu tóc như ăn cơm của nhà họ Tạ mà!

Các phóng viên vội vàng chạy đến, chặn đứng đường cao tốc ra sân bay, hơi thở mong manh chuẩn bị đón tiếp Tạ đại thiếu gia.

Tạ Gia Thụ bị phóng viên vây quanh, tình nguyện thừa nhận mình là bị hỏng não nên coi đường quốc lộ là sàn chữ T mà trình diễn, cũng không muốn nói ra sự thật rằng mình bị người ta đuổi xuống xe... May mà văn phòng tổng giám đốc Tạ thị và bên quan hệ xã hội đã sớm bị điện thoại gọi đến làm cho bùng nổ, Tạ Gia Vân biết tin thì lập tức dẫn người đến đón anh ta, dẫn anh ta về trong ánh đèn flash sáng chói.

Trước lúc lên xe anh ta vẫn đầy phong độ phát tay với ống kính máy ảnh, nhưng vừa lên đến xe liền ngồi phịch bên chân chị gái, khóc không ra nước mắt kêu một tiếng: “Chị...”

Ánh sáng trong xe không phải là rất sáng, nhưng vẫn đủ để Tạ Gia Vân thấy rõ dáng vẻ chật vật của em trai mình: trên vạt áo khoác trắng dính đầy bùn, trên cổ đều là vết mồ hôi, áo sơ mi trắng ẩm ướt dính sát vào người.

Tạ Gia Vân nghe xong chân tướng thì giận đến mức ngón tay cũng run lên: “Em bị Thịnh Thừa Quang bắt nạt thì thôi đi, con gái anh ta mới bốn tuổi! Em bị cả một con bé bốn tuổi lừa gạt sao? Tạ Gia Thụ!”

Tạ Gia Thụ sững sốt, sau đó vội vàng ngụy biện cho bản thân: “Cái này gọi là cha nào con nấy... Chị! Về sau chị và anh Kỳ Viễn nhất định phải sinh một đứa con trai, cưới con bé đó! Sau đó... ha ha ~ con bé sẽ phải gọi em là cậu rồi!”

Tạ Gia Vân bị câu nói giữa của anh ta đâm đúng chỗ đau trong lòng, lại bị câu nói cuối cùng làm cho tức điên lên, quăng ra một cái bạt tai!

“Á! Chị đánh em làm gì?” Tạ Gia Thụ vốn đang ra sức tưởng tượng, bị đánh cho lờ mờ: “Anh Kỳ Viễn vẫn không chịu cưới chị sao?”

“...” Tạ Gia Vân: “Lăn xuống đi! Cút!”

Tạ Gia Thụ cần quét giới truyền thông thành phố G cả một buổi chiều, còn một nhà họ Thịnh lại sum họp đông đủ trong một câu lạc bộ tư nhân.

Thịnh Minh Hoa và Thịnh Thừa Quang, Thịnh Tề Quang cùng nói chuyện trong phòng họp dành cho những người lãnh đạo cao nhất của Thịnh thị. Bên ngoài, hai bạn nhỏ chỉ mới qua một buổi trưa đã dính chặt lấy nhau, vô cùng hợp ý, vô cùng hài hòa, chơi búp bê trước, sau đó thì chơi mô hình ô tô, hết sức hòa thuận, đến cả một câu cãi cọ cũng không có.

Triệu Hoài Chương cùng Thụy Thụy, Tử Thời cùng Gấu Nhỏ, hai đứa bé thì chụm đầu chơi đồ chơi, hai người lớn thì yên lặng ngồi trên ghế sofa, một người xem tạp chí, một người thì chơi điện thoại.

Cảnh tượng ấm áp đến mức ai nhìn vào cũng cảm thấy trong lòng thoải mái.

Đương nhiên Thịnh Minh Hoa thì koong thể thoải mái, nhất là khi bà vừa từ toilet quay lại thì bắt gặp Triệu Hoài Chương đang đỡ Gấu Nhỏ vừa bị ngã sắp đứng dậy - Gấu Nhỏ ngẩng mặt nói cảm ơn ông dượng, Triệu Hoài Chương xoa xoa mái tóc dài của cô nhóc kia, lại ngược mắt nhìn Tử Thời... Về mặt dịu dàng của ông bởi vì bị đè nén mà càng có vẻ động lòng người, Thịnh Minh Hoa nhìn thấy rất rõ ràng, trong lòng có cảm giác khó chịu.

Nhưng mà bà không hề lên tiếng, chỉ yên lặng đi vào bên trong.

Bà đứng cạnh cửa phòng, bên trong, Thừa Quang và Tề Quang đang thảo luận chuyện làm ăn, hai anh em nói đến nói đi vô cùng ăn ý, ngấm hiểu nhau, cùng cười rộ lên, Thịnh Minh Hoa đứng đó nhìn đứa con trai khỏe mạnh của mình đang cười sang sảng, trong lòng nghĩ thầm: Tề Quang của bà không chỉ còn sống mà còn có thể làm chuyện anh thích, hơn nữa còn thành công như vậy, khiến cả nhà họ Thịnh phải nhìn anh với cặp mắt khác xưa, khiến người làm mẹ như bà thấy tự hào không thôi. Thừa Quang tiếp nhận Thịnh thị,

điều hành Thịnh thị còn tốt hơn cả ba mình lúc trước, giúp bà có thể dứt ra được, có thể an nhàn hưởng thụ. Còn có Tề Thụy, ngoan ngoãn và thông minh như thế, sau này chắc chắn cũng sẽ trở thành một chàng trai tốt giống như ba và anh trai mình.

Cuộc sống của bà đã trọn vẹn và hạnh phúc như vậy, mấy người đàn ông này đều quan tâm và lo lắng cho bà, bà cũng nên thỏa mãn, hơn nữa cũng nên vì bọn họ mà trả giá một chút... Ví dụ như thật lòng tiếp nhận hai mẹ con kia.

Huống hồ Gia Tinh là con gái của Thừa Quang, là cháu nội của anh trai và chị dâu, bà cũng nên thay người anh trai và chị dâu đã mất sớm của mình yêu thương cô bé này.

Buổi tối, trước khi ra về, Thịnh Minh Hoa gọi tiểu thư Gấu lại.

Gấu Nhỏ nghe thấy có người gọi “Gia Tinh” thì vô cùng nhanh nhẹn chạy tới, lấy ra chiếc kẹo mút đang ngậm trong miệng, cười vô cùng ngọt ngào.

Cô bé con xinh đẹp lại cười ngọt ngào như vậy, lòng Thịnh Minh Hoa cũng bị nụ cười của cô bé làm cho mềm nhũn.

Sờ lên mái tóc đáng yêu của cô bé, Thịnh Minh Hoa lấy ra một khối ngọc phỉ thúy hình lá cây.

Phỉ thúy trong suốt như thủy tinh, ở dưới ánh đèn trông giống như giọt sương buổi ban mai đọng lại trong lòng bàn tay, Gấu Nhỏ không biết phỉ thúy, nhưng món đồ xinh đẹp như vậy vẫn khiến cô bé “oa” lên một tiếng, mở lớn mắt mà nhìn, còn vươn tay ra chạm lên trên bề mặt.d.đ,lqd

Cô nhóc kia quá đáng yêu, Thịnh Minh Hoa cũng cười rộ lên, dịu dàng nói với cô bé: “Đây là bà cô thay ông bà nội trao lại cho cháu. Cháu là đứa cháu gái đầu tiên của ông bà nội, món đồ này giao cho cháu, khen thưởng vì cháu là đứa bé ngoan, ông bà nội ở trên trời cũng sẽ phù hộ cho cháu.”

Gấu Nhỏ biết trước khi nhận thứ gì đó cũng đều phải được người lớn cho phép, cho nên lập tức quay đầu nhìn mẹ.

Tử Thời cũng không biết làm gì, nhìn về phía Thịnh Thừa Quang.

Thịnh Thừa Quang hít vào một hơi, áp lực trong mắt tăng vọt, cười dịu dàng, nói với con gái: “Cầm đi, mau cầm ơn bà cô.”

Gấu Nhỏ chẳng thèm nghe lời anh, đôi mắt to xinh đẹp chớp chớp nhìn về phía cậu.

Tề Quang đi tới, ngồi xổm bên cạnh cô nhóc: “Không sao đâu, cháu cầm đi!” Anh ta muốn rút ngắn mối quan hệ giữa cô nhóc kia và Thịnh Minh Hoa: “Gấu Nhỏ, đây cũng là mẹ của cậu, bà rất thích cháu..., cháu hôn bà một cái, có được không nào?”

Tiểu thư Gấu luôn rất nghe lời cậu, mím môi cười, vẫy tay với Thịnh Minh Hoa hệt như một bà cụ non.

Cô nhóc kia vừa khó xử lại vừa muốn quyến rũ người khác, vẻ mặt cực kỳ đáng yêu, Thịnh Minh Hoa nhất thời nhin không được, thật sự cúi người xuống, cô nhóc kia liền ôm lấy vai cậu rồi kiễng chân lên, hôn lên mặt bà một cái!

Đúng là vừa thơm lại vừa mềm mại... Hương vị ngọt ngào của cô bé con đúng là không giống với mấy cậu nhóc con!

Nữ sĩ Thịnh Minh Hoa mới chỉ nuôi con trai, cả trái tim đều đã mềm ra!

Hiếm khi bà cười dịu dàng đến vậy!

Tề Quang giao lại món đồ cho Tử Thời cất giữ, Tử Thời mượn cơ hội nói cảm ơn với Thịnh Minh Hoa, mặc dù Thịnh Minh Hoa không được tự nhiên giống như đối với Gấu Nhỏ, nhưng vẫn gật gật đầu – đây cũng là chuyện hiếm thấy rồi.

Mọi người đều vô cùng vui vẻ, ngoại trừ... tổng giám đốc Thịnh bị con gái làm lơ coi như không tồn tại đang cực kỳ đau lòng, cực kỳ buồn bực.

Sau khi tạm biệt một nhà bốn người Thịnh Minh Hoa, Thịnh Thừa Quang đưa hai mẹ con trở về nhà mới của bọn họ.

Nhà mới nằm ở khu vực do Trịnh thị khai phá, cho nên hoàn cảnh tự nhiên đều là tốt nhất, chính Trịnh Phiên Nhiên cũng ở nơi này, ngay trong khu biệt thự ở phía trong. Thịnh Thừa Quang không mua biệt thự, bởi vì anh cảm thấy biệt thự quá lớn, anh cũng chẳng giống Trịnh Phiên Nhiên biến thái kia, muốn được nhiều người hầu hạ như vậy.

Anh ở trong một ngôi nhà hai tầng một cầu thang, tính riêng tư còn tốt hơn cả ở biệt thự.

Ngôi nhà này anh đã chuẩn bị từ lâu, mấy năm nay mẹ con cô ở thành phố G, anh vẫn ở trong nhà của ba mẹ, nhưng thỉnh thoảng vẫn qua bên này, bây giờ cũng mua thêm mấy thứ. Mỗi một thiết kế ở đây đều do anh làm, đồ đạc trong nhà cũng do anh chọn. dienndannleequydonn

Thịnh Thừa Quang hy vọng con gái mình sẽ vui vẻ trưởng thành ở trong ngôi nhà này.

Hành lý của họ đã được đưa đến đây từ trước, đặt ngay gần bên huyền quan. Huyền quan rất lớn, thậm chí còn đặt một chiếc xe đạp nhỏ, là xe đạp dành cho trẻ con màu hồng, vừa nhìn đã biết là chuẩn bị cho Gấu Nhỏ.

Đáng tiếc là tiểu thư Gấu chơi cả ngày đã mệt nhoài, bây giờ đã ngủ rồi.

Cũng bởi vì cô bé đã ngủ say nên Thịnh Thừa Quang mới có thể ôm cô bé, một tay ôm con gái một tay nắm tay Tử Thời, bước vào ngôi nhà thấp sáng đèn, đáy mắt tổng giám đốc Thịnh của chúng ta lại nóng lên.

Anh chờ mong khoảnh khắc này đã lâu, rất lâu rồi.

Tử Thời tới đây lần đầu, tò mò nhìn vào bên trong, Thịnh Thừa Quang chỉ sơ qua bố cục căn nhà cho cô, cuối cùng chỉ vào phòng ngủ chính: “Chúng ta ngủ ở phòng này, phòng bên cạnh là của con bé.”

Cửa phòng ngủ chính đóng kín, nhưng phòng bên cạnh lại mở cửa, từ ngọn đèn ngoài phòng khách có thể nhìn thấy thảm trải sàn màu trắng và giường nhỏ màu hồng ở bên trong.

“Đêm nay để con bé ngủ cùng chúng ta đi?” Thịnh Thừa Quang nói.

Cô nhóc kia dính mẹ như thế, lại kháng cự anh như vậy, nếu tỉnh dậy mà thấy mình đang ngủ một mình thì chắc chắn sẽ làm loạn lên.

Người làm ba yêu con gái nên phải suy nghĩ cho con gái mình.

Lúc Tử Thời nghe được câu “Chúng ta ngủ ở phòng này” thì cảm thấy trong lòng ngứa ngáy, có một loại cảm giác trước giờ chưa từng có, rõ ràng đây là lần đầu tiên cô tới nơi này, không biết tại sao lại bỗng nhiên cảm thấy căn nhà này rất ấm áp.

Cô đỡ Gấu nhỏ đi vào phòng ngủ, quay đầu cười với anh.

Tổng giám đốc Thịnh tự nhận mình không phải là người buông thả dục vọng, đêm nay vốn không có cái tâm tư kia, dù sao hôm nay cũng là ngày đầu tiên con gái về nhà (lại còn ghét anh như vậy), nhưng cô đứng đó mỉm cười với anh, trong lòng anh lại nóng lên.

Bất tri bất giác đã vọt đến, một tay bế con gái đang ngủ say, tay kia đặt lên bả vai cô, đè cô lên cánh cửa, cúi đầu hôn xuống.

Tử Thời nhắm hai mắt lại, hơi thở nóng hổi phun lên mặt anh.

Hai người đều đã đã ý loạn tình mê, môi đã sắp chạm vào nhau, một bàn tay nhỏ bỗng nhiên chen vào, chặn ngay trước miệng Tử Thời.

Tiểu thư Gấu thức dậy, vẫn giữ nguyên tư thế tựa đầu vào vai ba mình, nhưng ánh mắt mở to, khóe miệng trễ xuống, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là biểu cảm khó chịu mỗi khi vừa tỉnh giấc. diễn!đàn#lê@quý\$đôn

Thịnh Thừa Quang hôn lên tay con gái một cái.

Mu bàn tay bị hôn lên ngứa ngứa, tiểu thư Gấu bật cười một tiếng, sau đó lại mất hứng, đẩy anh ra, giang tay muốn được mẹ ôm.

Thịnh Thừa Quang không chịu thả tay ra, cô bé lập tức biến sắc, mím môi muốn khóc.

Tử Thời bồng con gái, vỗ nhẹ dỗ dành: “Gấu Nhỏ ngoan nào... Con muốn ngủ tiếp phải không?”

Gấu Nhỏ lắc đầu, lại gật gật đầu, ánh mắt đảo qua đảo lại, lúc khóc lúc cười, nằm trong lòng Tử Thời ra vẻ đáng yêu.

Thịnh Thừa Quang đứng bên cạnh đi đi lại lại một lúc lâu mà vẫn không nhận được dù chỉ một ánh mắt của cô bé, Tử Thời nhìn cái bộ dạng đáng thương của anh, nhắc nhở: “Nhân lúc con bé tỉnh ngủ, tắm cho con bé đi?”

“Anh đi xả nước!” Có cơ hộ phục vụ con gái, tổng giám đốc Thịnh còn tích cực hơn cả lúc ký hợp đồng mười mấy triệu.

Nhưng tiểu thư Gấu khó chịu lại không có chỗ phát tiết, đối với mẹ thì không nổi, vì vậy Thịnh Thừa Quang vừa lên tiếng, cô bé liền có cớ, lập tức ngửa mặt lên trời khóc toáng lên: “Con không muốn! Con không muốn đi tắm! A a a a!”

69. Chương 63

Editor: Linh Vũ

Thịnh Thừa Quang bị con gái làm cho tay chân luống cuống, Tử Thời nhẹ nhàng đẩy đẩy anh: “Anh đi đi, ở đây để em.”

Thịnh Thừa Quang vậy mà cũng có lúc bị cô chỉ huy, cực kỳ nghe lời khoanh tay rời đi.

Anh vừa đi, tiếng khóc của tiểu thư Gấu cũng nhỏ hơn.

Thật ra cô nhóc kia vốn không thích khóc, tính tình cũng tốt, đối với người khác đều rất dễ gần, không hiểu tại sao lại chống đối Thịnh Thừa Quang như vậy.

Tử Thời không hiểu nổi.

Cô vì muốn dời sự chú ý của con gái nên ôm cô bé đi vào phòng ngủ, sờ soạn mở công tắc đèn trên vách tường, đèn sáng lên.

“Ôi, phòng đẹp quá!” Tử Thời thán phục từ đáy lòng.

Gấu Nhỏ cũng quên khóc, trên mặt vẫn lem nước mắt, mở to hai mắt nhìn xung quanh: chiếc giường màu hồng tròn tròn, nhưng nhìn kĩ thì cũng không phải là tròn xoe - là hình khuôn mặt Hello Kitty!

Chăn màn gối đệm cũng là Hello Kitty, ở đầu giường còn đặt một con búp bê Hello Kitty rất lớn!

Tường phòng này nhìn không hề thua kém phòng cũ của cô bé, trên giấy dán tường màu vàng nhạt còn in hình những con gấu nhỏ. Nhìn lên trên, tường ở phía trên đỉnh là màu xanh da trời, còn có từng đám từng đám mây trắng... Buổi tối nằm trên giường Hello Kitty, nhìn lên trời xanh mây trắng, ôi chào ôi!

Những gì Gấu Nhỏ còn chưa nhìn thấy là: thảm ở phòng này dày hơn rất nhiều so với các phòng khác, cho dù cô bé có lăn từ trên giường xuống thì cũng không bị đau. Đồ dùng trong phòng đều dùng nhựa dẻo bọc lại ở các góc cạnh vô cùng cẩn thận, hơn nữa đồ dùng cũng được đơn giản hóa ở mức tối đa, thậm chí tủ quần áo còn được làm khuất trong tường, nhìn qua thì rất bình thường, nhưng kéo ra mới phát hiện ra, bên trong là một cái phòng cất giữ quần áo cực kỳ to - bên trong là những bộ quần áo trong mơ của tất cả các bé gái, có tủ phân chia ra thành quần áo bốn mùa xuân hạ thu đông, còn có nhiều ngăn nhỏ chứa mấy món đồ nhỏ đáng yêu của cô bé, có cả một dãy kệ để treo đủ kiểu váy, một cái bàn trang điểm, sau này trên mặt bàn rộng rãi sẽ đặt những món đồ trang sức đủ màu sắc và kiểu dáng, có một mặt tường để trống đủ để cô bé cất giày và treo túi xách. d.ieu.d.an.le.q.uy.do.n

Đây là căn phòng mà một người cha đã dụng tâm chuẩn bị cho con gái mình.

Tử Thời nhìn đến nơi nào cũng sẽ cố tưởng tượng ra biểu cảm của anh lúc bố trí những thứ này.

Đó là Thịnh Thừa Quang đấy... Ánh mắt Tử Thời nóng lên.

Cô hôn nhẹ lên khuôn mặt cô nhóc hạnh phúc nhà mình: “Đây chính là chỗ ở dành cho công chúa đấy...!”

Tiểu thư Gấu đương nhiên cũng rất thích, lớn tiếng nói: “Con chính là công chúa Gấu Nhỏ!”

“Đúng rồi, cho nên đây là phòng của con!” Tử Thời đặt cô bé nằm lên giường Hello Kitty, cô bé lập tức ôm lấy con búp bê to đùng trên giường, trong mắt tràn đầy hạnh phúc. Tử Thời nhân cơ hội nói với cô bé: “Gấu Nhỏ, những thứ này đều là ba con chuẩn bị cho con...! Vậy con sẽ nói với ba con thế nào?”

Gấu Nhỏ ôm Kitty lăn qua lăn lại trên giường, lẩm bẩm trả lời: “Gấu Nhỏ muốn nói... Cảm ơn mẹ!”

Tử Thời biết, cô bé cố ý.

Nhưng tại sao chứ? Tại sao con gái lại cố ý kháng cự Thịnh Thừa Quang? Tử Thời lại càng thêm không hiểu nổi.

Lúc này Thịnh Thừa Quang đi vào, tay áo vén lên đến khuỷu tay, nhướn mày vui vẻ: “Gấu Nhỏ! Chúng ta đi tắm thôi!”

Gấu Nhỏ lập tức thả Hello Kitty xuống, nhào về phía Tử Thời, ôm chặt lấy cô.

Tử Thời bắt đắc dĩ ôm lấy cô bé. Đi vào phòng tắm, rốt cuộc cô cũng hiểu ra tại sao anh lại hưng phấn đến như vậy – nửa cái bồn tắm to bằng bể bơi đổ đầy nước, mấy chục con vịt đồ chơi vàng óng đang bơi lội trên mặt nước!

Thật là quá đồ sộ!

Gấu Nhỏ kêu lên: “A! Nhiều vịt quá!”, sau đó vội vàng tuột xuống khỏi vòng tay của Tử Thời, bổ nhào đến bên cạnh bồn tắm, vươn tay ra vớt mấy con vịt, hai ống tay áo nhanh chóng ướt sũng.

May mà lát nữa kiểu gì cũng phải tắm rửa! Tử Thời vừa cởi quần áo cho cô nhóc vừa nhìn về phía Thịnh Thừa Quang với ánh mắt phức tạp - anh ngồi xổm bên cạnh con gái, trên mặt vô cùng vui vẻ, viết rõ mấy chữ “cầu khen ngợi!”

Nhưng Gấu Nhỏ không thèm nhìn đến anh, trong mắt chỉ có mấy con vịt.

Đến lúc trên người chỉ còn quần áo lót, cô nhóc con bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía anh.

Thịnh Thừa Quang ưỡn thẳng người, đón nhận ánh mắt của con gái.

Ngay cả Tử Thời cũng tò mò, không biết cô bé muốn nói cái gì?

“Chú đi ra ngoài đi!” Gấu Nhỏ nháy mắt với anh: “Con gái tắm rửa, con trai không được nhìn!”

Thịnh Thừa Quang: “...”

Tử Thời: “... Ha ha!”

“Cái này...” Thịnh Thừa Quang nghĩ ngợi, cân nhắc chọn từ ngữ: “Cái này thì đúng... Nhưng mà ba thì khác, có thể nhìn, có thể nhìn!”

“Ngực và chỗ bên trong quần lót không thể để cho người nào khác ngoài mẹ nhìn thấy...!” Gấu Nhỏ kích động vòng tay che trước ngực: “Là cậu đã nói thế!”

“Cậu nói đúng, nhưng mà ba thì không sao cả...” Thịnh Thừa Quang khó khăn giải thích, cố gấp dũ dỗ cô bé: “Ba cùng con nghịch mấy con vịt này nhé ~” [dien.dan.le.quy.don](#)

Gấu Nhỏ nghi hoặc, hỏi người vẫn luôn ngồi bên cạnh nhìn hai người là Tử Thời: “Mẹ! Chú ấy là nam đúng không?”

Đúng là hỏi đúng người rồi... Tử Thời khen ngợi, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái: “Đúng vậy, ba là nam, mẹ và Gấu Nhỏ là nữ.”

Cho dù như thế nào thì cũng không thể lừa gạt trẻ con, không thể để cô bé nhận thức sai được.

“Là nam thì ra ngoài!” Tiểu thư Thịnh Gia Tinh hùng hổ ra phán quyết cuối cùng.

Thịnh Thừa Quang mặt mày xám xịt đi về phòng tắm của phòng ngủ chính để thay quần áo.

Tắm xong đi ra, Tử Thời pha sữa bột cho cô nhóc, còn cô đi tắm. Gấu Nhỏ mặc một bộ quần áo liền thân mũm mĩm, ôm bình sữa nằm trên giường, hai cái chân vung vẩy, vừa hút sữa vừa ngâm nga hát... Khỏi phải nói đáng yêu đến cỡ nào!

Thịnh Thừa Quang không dám quấy rầy cô bé uống sữa, ngồi ở mép giường cách xa cô bé mà nhìn, trong lòng vô cùng hạnh phúc!

Gấu Nhỏ đang vui vẻ, thỉnh thoảng nghiêng đầu liếc anh một cái, ánh mắt vừa cảnh giác vừa khiêu khích. Thịnh Thừa Quang cũng không kích động cô bé, nằm xuống giường, nhắm mắt lại.

Đến lúc Tử Thời quay lại, Gấu Nhỏ ôm lấy ngực cô, lẩm bẩm tháo khuy áo của cô ra, lên tiếng không nhẽo: “Mẹ ~”

Tử Thời nắm lấy bàn tay nhỏ xíu của cô bé, đưa lên môi hôn nhẹ: “Không được... Lúc này con đã uống sữa rồi!”

“Không cần sữa ~ Muốn mẹ cơ ~” Cô nhóc dùng răng nanh cắn cô qua lớp quần áo.

Hai mẹ con đang độ sức, Thịnh Thừa Quang vốn đang nằm giữa bỗng nhiên yên lặng xoay người, biến thành đũa lưng về phía hai người.

Tử Thời thấy anh hiểu lầm, trong lòng cảm thấy buồn cười, lại bị Gấu Nhỏ thừa cơ, tháo được khuy áo, cô nhóc kia chui đầu vào, ngậm một hồi lâu rồi gặm, mặc dù sữa đã rất loãng nhưng cô nhóc vẫn hết sức thỏa mãn, hai tay dụi dụi mắt, không biết đã ngủ trong lòng mẹ từ lúc nào.

Tử Thời đặt con gái xuống bên cạnh Thịnh Thừa Quang đang ngủ ngon.

Cài lại khuy áo ngủ, do dự một hồi, vẫn vươn tay ra đụng vào người anh.

Quả nhiên anh còn chưa ngủ, lập tức nhúc nhích, vươn tay ôm lấy vai cô, sau đó xoay người qua.

Anh nhìn con gái, nắm lấy bàn tay nhỏ của cô nhóc, hôn một cái, lại lưu luyến bỏ vào trong chăn.

Tử Thời nhẹ giọng nói với anh: “Con bé cố ý... Có lẽ chúng ta nói đi nói lại với con bé nhiều lần, con bé lại càng muốn chống đối lại chúng ta.”

Thật ra tính tình cô nhóc kia rất giống anh, mặc dù bình thường rất dễ nói chuyện, nhưng lúc nổi tính ngang ngược thì ngay cả cô và Tề Quang cũng không trị được.

Thịnh Thừa Quang nghe vậy thì bất đắc dĩ bật cười, ánh mắt đặt lên khuôn mặt con gái, lúc nhìn cô bé, ánh mắt anh còn dịu dàng hơn cả ánh đèn vàng dịu ảm áp lúc này. d.đ.l.q.đ

“Không cần lo đâu!” Giọng của anh rất thấp, rất nhẹ: “... Tử Thời, hôm nay anh rất vui.”

Cùng nhau tụ họp lại giống như ngày hôm nay, tất cả những người anh yêu nhất trên đời cùng ngồi trong một căn phòng, cùng ăn cơm, cùng nói chuyện phiếm, cùng chơi đùa; vì dụ dỗ con gái mà vận óc nghĩ đủ biện pháp giống như tối nay; một nhà ba người cùng nhau ngủ trên một chiếc giường giống như bây giờ... Từ lúc chào đời tới bây giờ, hôm nay là lần đầu tiên anh thấy cuộc đời mình trọn vẹn như vậy.

Thịnh Thừa Quang thì cảm thấy cực kỳ thỏa mãn, cực kỳ hạnh phúc, đây đã gần chạm ngưỡng cuộc sống mà anh khao khát.

Tử Thời thì chỉ cần anh nói anh vui vẻ là cô cũng đã vui, cho nên vẫn luôn cười với anh.

Cô vươn tay sờ sờ mặt anh, muốn nói cái gì đó, nhưng rốt cuộc lại vẫn chỉ biết thẹn thùng, cắn môi.

Thịnh Thừa Quang cũng không truy cứu chuyện cô muốn nói lại thôi, bởi vì lúc này anh đang quá hạnh phúc. Hai người mỗi người một gối, ở giữa là cô con gái đáng yêu đang ngủ say, đêm nay hết sức yên bình, giống như thiên trường địa cửu đều ở ngay trước mắt.

Ngày hôm sau, Gấu Nhỏ tỉnh giấc bên cạnh mẹ, cô bé ngủ rất ngon, tỉnh lại cũng không gào khóc, nhắm mắt lại “hừ hừ” hai tiếng, một bàn tay đung phải mẹ, còn bàn tay kia thì đung phải - cô bé nghi hoặc mở to mắt.

Một khuôn mặt rất đẹp, có phần giống cậu, nhưng còn dễ nhìn hơn cả cậu, trông rất quen... A...!

Cô bé lập tức rút tay về, nhìn anh với ánh mắt đầy phòng bị.

Thật ra Thịnh Thừa Quang đã dậy từ lâu, vẫn nhìn dáng ngủ của cô bé, thỏa mãn khỏi nói.

Gấu Nhỏ rút tay về, anh liền nhắm hai mắt lại.

Gấu Nhỏ cảm thấy vô cùng kỳ lạ: Rõ ràng vừa rồi anh vẫn còn tỉnh mà!

Cô bé liền duỗi tay ra, đung vào người anh thăm dò - quả nhiên mắt lại mở ra rồi!

Chơi vui quá! Gấu Nhỏ thò tay ra rồi lại thu tay về, lúc đầu chỉ cười rất khẽ, sau đó hành vi trợn mắt của Thịnh Thừa Quang quá khoa trương, cô nhóc cười rộ lên “ha ha ha”.

Thịnh Thừa Quang đặt ngón trỏ lên môi: “Xuyt!”

Gấu Nhỏ bắt chước anh: “Xuyt! Xuyt xuyt xuyt!”

Thịnh Thừa Quang vươn tay ôm cô bé, kéo cô bé từ giữa giường tới sát bên người anh. Gấu Nhỏ nằm trong lòng anh sững sốt, lập tức vùng vẫy muốn thoát ra trở lại bên cạnh mẹ, Thịnh Thừa Quang nhẹ giọng nói bên tai cô bé: “Mẹ đang ở đây, vẫn đang ngủ, ba và con chơi một lát nữa, được không?”

Gấu Nhỏ nghiêng đầu nhìn mẹ đang ngủ say, lại nhìn ánh mắt tha thiết của anh, có chút không tình nguyện nhưng vẫn nằm xuống.

Thịnh Thừa Quang để cho cô bé nằm lên cánh tay mình.

Tay anh đương nhiên rắn chắc và trắng kiện hơn tay của Tử Thời, lại còn có cơ bắp, Gấu Nhỏ nằm lên đó, anh dùng lực, cơ bắp cuộn cuộn nổi lên, đầu Gấu Nhỏ bị nâng lên hạ xuống liên tục, cười khanh khách.

“Lại đi!” Cô bé yêu cầu.

“Hả?” Thịnh Thừa Quang giả bộ như không hiểu: “Cái gì lại đi?”

“Làm lại đi!” Gấu Nhỏ nóng nảy: “Ba làm lại đi!”

Thốt ra, sau đó lập tức đưa tay lên che miệng.

Thịnh Thừa Quang chột nhứ mày, cười cười nhìn cô bé.

Cô bé thật sự là cố ý. Thịnh Thừa Quang cong ngón tay nâng cằm cô bé, cô bé bị ngứa bật cười lên, anh thấy cô bé đã không còn đề phòng nữa, dịu dàng hỏi: “Áo ngủ của con xinh đẹp như vậy, là ai mua cho con?”

Áo ngủ liền thân của cô bé rất mềm mại thoải mái, một bộ có bảy màu, hoa văn trên mỗi bộ mỗi khác, được đánh dấu bằng các chữ số Ả-rập từ 1 đến 7, các từ tiếng Anh và các hình minh họa.

Hôm nay cô bé mặc là bộ chủ nhật, trên quần áo có số 7 và chữ “Sunday”, còn có những hình ông mặt trời tròn tròn.

Đây là do Thịnh Thừa Quang mua cho cô bé lúc đi công tác ở Anh, trở về vì muốn tự tay đưa cho cô bé nên lúc chuyển máy bay còn ngoài ý muốn phải ở lại sân bay một đêm.

Đây là chuyện cách đây chưa lâu, Gấu Nhỏ còn nhớ rõ, mím môi, ngón tay chìa chìa vào anh.

Vẫn không chịu nói ra miệng đấy... Thịnh Thừa Quang kéo bàn tay nhỏ xíu của cô bé lại, đặt ở trên môi, hôn một cái, dịu dàng nói: “Chúng ta chơi tiếp, được không?”

“Được!” Gấu Nhỏ đã cười rồi.

“Chúng ta chơi trò chơi hỏi đáp.” Thịnh Thừa Quang ra vẻ thoải mái: “Ba hỏi trước: Con mấy tuổi rồi?”

“Bốn tuổi!” Gấu Nhỏ đáp lại rất nhanh, vô cùng thông minh tháo vát.

“Con thắng, thưởng cho con.” Thịnh Thừa Quang thưởng cho cô bé một nụ hôn: “Nào, đến lượt con hỏi ba rồi.”

“Chú bao nhiêu tuổi rồi?” Gấu Nhỏ hồn nhiên, học theo câu hỏi của anh.

“33 tuổi.” Thịnh Thừa Quang cười nói, cúi thấp đầu, Gấu Nhỏ cười hì hì, hôn lên cằm anh.

Cả cằm và lồng ngực anh đều nóng hổi, giọng nói của Thịnh Thừa Quang càng dịu dàng hơn: “Gấu Nhỏ nhớ rõ áo ngủ là do ba mua, tại sao lại không nhớ ba? Có phải là Gấu Nhỏ ghét ba không?”

70. Chương 64

Editor: Linh Vũ

Gấu Nhỏ há hốc mồm.

Dù sao cũng chỉ là trẻ con, sao có thể địch nổi kế đi đường vòng của tổng giám đốc Thịnh. Trên mặt Gấu Nhỏ hiện lên vẻ ngượng ngùng, giống như đang xấu hổ, ngược mắt nhìn ba mình, chu cái miệng lên, không trả lời, cúi đầu vịn mấy ngón tay nhỏ xíu của mình.

Thịnh Thừa Quang đợi một lúc lâu, dùng tay chọc cô bé, cười dịu dàng: “Nếu con không trả lời được thì là con bị thua đấy....”

Nào ngờ sắc mặt cô nhóc thay đổi chóng vánh như trời tháng ba, tiểu thư Gấu vươn tay ra đánh anh, miệng cầu nhàu gọi “mẹ”, muốn kêu Tử Thời.

“Mẹ đang ngủ!” Thịnh Thừa Quang vội vàng đỡ cô bé, ôm cô bé nằm xuống: “Được rồi, ba không hỏi con nữa, không tính là con bị thua... Con và ba nói chuyện một lát nhé! Giống như người lớn ấy!”

“Giống như người lớn” là một cụm từ cực kỳ có sức hấp dẫn đối với trẻ con, Gấu Nhỏ không còn nao loạn đòi mẹ nữa, chỉ là cô bé cũng không chịu nằm xuống, vẫn ngồi yên ở đó nhìn Thịnh Thừa Quang đầy cảnh giác.

Thịnh Thừa Quang kéo chăn lên đắp cho cô bé.

“Cuối năm nay con phải đi nhà trẻ rồi, các bạn ở nhà trẻ đều có họ tên đầy đủ của mình, con có biết họ tên đầy đủ của con là gì không?” Tổng giám đốc Thịnh bày ra vẻ mặt dịu dàng, dẫn dắt con gái từng bước một.

Câu này cũng bị hỏi thường xuyên, Gấu Nhỏ thản nhiên đáp lại: “Là Thịnh Gia Tinh.”

“Con có biết tên này là ai đặt cho con không?”

Con người của Gấu Nhỏ đảo đảo, sau đó nói: “Cậu ạ!”

“Không phải...” Thịnh Thừa Quang sửa lỗi cho con gái: “Là ba đặt cho con. Chữ thứ nhất trong tên của mỗi đứa trẻ đều giống với ba mình, ba con tên là Thịnh Thừa Quang, cho nên con mới có tên là Thịnh Gia Tinh.”

“Không đúng, chữ thứ nhất trong tên của cháu cũng giống với của cậu.” Gấu Nhỏ nhanh miệng đáp lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra vẻ kiêu ngạo, giống như cái tên này khiến cô bé rất tự hào: “Thịnh, Tề, Quang! Cậu tên là Thịnh Tề Quang!” dien.dan.le.quy.don

Thịnh Thừa Quang cảm thấy rất đau lòng, khó tránh khỏi nổi lên lòng ghen tị với Thịnh Tề Quang.

Anh cố nén sự ghen tị này lại, nói: “Nhưng con là con gái của ba và mẹ, không phải là con gái của cậu.”

Gấu Nhỏ phản ứng rất nhanh: “Chữ thứ nhất trong tên cháu cũng giống với chữ thứ nhất trong tên mẹ! Mẹ của cháu tên là Thịnh Tử Thời! Thịnh! Tử! Thời!”

Cái này... Năm đó tổng giám đốc Thịnh nhất thời biến thái, bây giờ tự bê đá đập lên chân mình rồi.

Anh vô cùng hối hận, xoa xoa cái mũi nhỏ của con gái, ngang ngược nói: “Mẹ là vì ba nên mới có họ Thịnh.” Anh bình tĩnh tiếp tục ngụy biện: “Trẻ con đều theo họ của ba.”

“Không đúng!” Tiểu thư Thịnh Gia Tinh càng đánh càng hăng: “Chú nói sai rồi! Anh Cố Ý cùng họ với mẹ anh ấy!”

Cố Ý là con trai của Cố Minh Châu, cô ấy có hai đứa con trai, một đứa theo họ ba, một đứa theo họ mẹ.

Cố Minh Châu chính là người phụ nữ có uy lực ngang hàng với Tạ Gia Vân.

Tổng giám đốc Thịnh rất ghét Tạ Gia Vân!

Lúc này Gấu Nhỏ thể mà lại thở dài, y hệt như một người lớn, lại còn dùng cái giọng điệu yếu ớt mà nói: “Cháu rất nhớ anh Cố Ý...”

Suy nghĩ của Thịnh Thừa Quang bất tri bất giác đã chạy theo con gái, nghe vậy rất cảnh giác dặn dò: “Anh Cố Ý là con trai, con là con gái, con gái không thể treo con trai trên miệng như vậy, biết chưa?”

Gấu Nhỏ sờ sờ miệng mình, vừa mừng vừa sợ: “Đâu có? Anh Cố Ý treo ở đâu?”

Thịnh Thừa Quang: “...”

Gấu Nhỏ không sờ ra anh Cố Ý của cô bé, nổi giận, đứng lên, dang chân ra ngồi sụp xuống trên đầu ba mình.

Tư thế này quá mạnh mẽ, Thịnh Thừa Quang sợ sẽ làm cô bé ngã, không dám ngăn cản.

Gấu Nhỏ chui sang bên kia, dán vào người mẹ làm nũng một hồi, đánh thức Tử Thời dậy.

Vừa rồi trong lúc mơ mơ màng màng, Tử Thời có nghe được tiếng hai cha con nói chuyện, cho nên lại yên tâm ngủ tiếp, bây giờ vẫn còn chưa tỉnh hẳn, nhắm mắt lại dỗ dành con gái, giọng nói mơ hồ: “Nào... ngoan nào...”

Ngực chợt lạnh, Gấu Nhỏ vô cùng thuần thực mở khuy áo trước ngực của cô ra, bàn tay nhỏ bé kéo một cái, vùi đầu xuống. Tử Thời nghe được có người xấu hổ khụ một tiếng, cô mở to mắt ra, anh đã xuống giường, cô chỉ nhìn thấy một bóng lưng gần như là hốt hoảng bỏ chạy. d.đ.l.q.đ

Cô vốn cảm thấy thẹn thùng, nhưng nhìn thấy anh thẹn thùng như thế, cô lại cảm thấy buồn cười.

Nghe thấy bên trong phòng tắm vang lên tiếng nước chảy, Tử Thời sờ sờ cô con gái đang chiến đấu hăng say trong lòng mình: “Gấu Nhỏ, vừa rồi con nói chuyện gì với ba con thế?”

Gấu Nhỏ không nút được ra sữa, chỉ là quen ngậm như vậy, hàm hàm hồ hồ nói: “Ba gạt người... Mẹ phải đánh ba!”

“Mẹ không dám đánh ba.” Tử Thời ôm cô nhóc lên, nhẹ nhàng hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé: “Ba là người bảo vệ mẹ và Gấu Nhỏ, mẹ rất yêu ba, Gấu Nhỏ cũng vậy, đúng không?”

Gấu Nhỏ duỗi tay lên nín lấy khuy áo cô vẫn chưa kịp cài lại, miệng lại trở về chỗ cũ, không trả lời.

Thật là ngang ngược, y như anh.

Tử Thời đang cười, Thịnh Thừa Quang đã rửa mặt xong, từ trong phòng tắm đi ra, vừa đi vừa nói: “Anh đi làm bữa sáng, khoảng tầm 20 phút, em chơi với con thêm năm phút nữa thì dậy nhé!”

Anh nói xong, đi đến bên giường, khom lưng tặng cho hai mẹ con nụ hôn chào buổi sáng, lúc tiến sát bên cạnh mới phát hiện ra bàn tay nhỏ của con gái bảo bối nhà anh đang làm cái gì... Khó trách có mùi sữa thơm...

Tổng giám đốc Thịnh lại mất tự nhiên khụ một tiếng, vội vàng hôn lên mặt Tử Thời và con gái rồi đứng dậy rời đi.

Lại nghe thấy cô nhỏ giọng nói với con gái: “... Ba con xấu hổ kìa!”

Gấu Nhỏ: “Hi hi... Ba xấu hổ xấu hổ! Xấu hổ xấu hổ!”

Tử Thời: “Con mới xấu hổ ấy, lớn như vậy rồi mà còn đi cởi áo của mẹ...”

Thịnh Thừa Quang vừa mới tắm nước lạnh xong, trong người lại hơi nóng lên, nhưng ngoại trừ vì đang suy nghĩ linh tinh thì còn là vì kích động và hưng phấn: hôm nay mới là ngày đầu tiên, anh đã cảm thấy hạnh phúc như vậy rồi!

Tử Thời và Gấu Nhỏ chơi trò “ba xấu hổ xấu hổ” một hồi, hai mẹ con dậy mặc quần áo, rửa mặt đánh răng. Người đang làm bữa sáng hạnh phúc lại còn có cả thời gian chạy vào giúp Gấu Nhỏ rửa mặt.

Rửa mặt chính là công đoạn mà tiểu thư Gấu ghét nhất, bình thường khăn nóng vừa đưa tới gần, cô bé đã hét lên: “Ngạt chết con rồi!”, cho dù là cậu yêu quý của cô bé cũng không phải ngoại lệ, nhưng mà Thịnh Thừa Quang không biết, cầm khăn nóng lau mặt cho cô bé, Tử Thời đang rửa mặt cho mình, giơ khăn mặt lên làm bộ như đang lau mặt, từ trong gương lẳng lặng quan sát hai người kia: Thịnh Thừa Quang đang ngồi xồm, bông con gái ngồi lên một chân anh, một bàn tay đỡ lưng cô bé, một bàn tay lau mặt cho cô bé, Gấu Nhỏ ngồi đằng sau, mặc dù vẻ mặt không vui cho lắm, nhưng cô nhóc thể mà lại không náo loạn như bình thường.

Rửa sạch mặt mũi xong, Thịnh Thừa Quang hết sức hài lòng khen ngợi con gái: “Bảo bối giỏi quá!”

Tử Thời từ trong gương nhìn đến khuôn mặt đắc ý của tiểu thư Gấu, rất là khác với lúc được cô hoặc Tề Quang khen.

Trên bàn cơm đã chuẩn bị xong ba phần ăn: món của người lớn là thịt xông khói và trứng chiên, của cô bạn nhỏ là trứng chiên và một cây xúc xích nhỏ, ngoài ra còn có một vỉ bánh bao hấp, mỗi người đều có một bát nhỏ cháo trắng, mỗi hạt gạo đều nở bung ra, tỏa mùi thơm lừng. Ăn cùng với cháo thì có dưa chuột muối và dưa chua, đều là mấy thứ Thịnh Thừa Quang đã chuẩn bị trước trong tủ lạnh.

Lúc ở thành phố G, mỗi ngày đều có đầu bếp phụ trách ba bữa cơm, đều là người do Thịnh Thừa Quang phái tới, đã từng trải qua đào tạo và được dặn dò cẩn thận, đương nhiên không dám qua loa, bữa sáng hằng ngày đều có mấy món ăn Trung Quốc và phương Tây, so ra còn phong phú hơn cả bữa cơm trên bàn ăn hiện giờ, Gấu Nhỏ đã quen rồi. Nhưng mà hôm nay cái đĩa đựng thức ăn là hình bông hoa, cây xúc xích nhỏ thì được cắt thành hình con bạch tuộc, còn nữa, bên ngoài chiếc bánh bao nóng hôi hổi là khuôn mặt một con lợn!

Tiểu thư Gấu chạy đến bên cạnh chỗ ngồi của ba, đôi mắt mở to lên!

Đĩa đựng đồ ăn của người lớn là gốm sứ màu trắng thép vàng, tinh xảo xinh đẹp. Của cô bạn nhỏ là chất liệu mô phỏng gốm sứ, không sợ bị rơi vỡ, bên trong bát đĩa đều là hình gấu nhỏ, ngay cả thìa và đũa cũng có trang trí hoa văn hình gấu nhỏ.

Tiểu thư Gấu loay hoay ngắm nghía một vòng, vui vẻ chạy về chỗ ngồi của mình, phấn khích reo lên: “Đây chắc chắn là chuẩn bị cho con!”

Thịnh Thừa Quang bưng nước ép táo từ phòng bếp đi ra, đặt xuống trước chỗ ngồi của cô bé, hỏi: “Con có thích không?”

“Thích!” Gấu Nhỏ là một người cực kỳ lễ phép, vô cùng trôi chảy nói cảm ơn: “Cảm ơn ba -” Cô bé bị nghẹn lại một chút, ánh mắt linh hoạt đảo tròn, lớn tiếng tự giải vây cho mình: “Cảm ơn ạ!”

Tử Thời bồng con gái lên ghế ngồi xong, sờ sờ tóc cô bé, nghiêm túc nói: “Gấu Nhỏ, mẹ không thích con cứ phát cáu như vậy, ba rất yêu con, con cố ý không gọi ba, ba sẽ vô cùng buồn lòng, mẹ cũng sẽ cực kỳ buồn.”

Tề Quang và Tử Thời đều là người dịu dàng, từ lúc Gấu Nhỏ sinh ra tới giờ đều chưa từng bị nói lời nặng nề, bây giờ mẹ nghiêm túc như vậy, còn nói là không thích cô bé, Gấu Nhỏ vô cùng tủi thân, vô cùng đau lòng, buồn bã cúi đầu xuống, trong mắt cũng đã bắt đầu đỏ lên.

Con gái tủi thân như vậy, Thịnh Thừa Quang còn đau hơn cả lúc bị gãy một cánh tay, Tử Thời kiên trì không dỗ dành con gái, cả hai bên anh đều không nói được, liền cười dịu dàng: “Ăn cơm trước đã!” Anh gọi con gái: “Gấu Nhỏ, ăn cơm đi, con xem! Cái bánh bao này là hình gì đây?”

Gấu Nhỏ khịt khịt mũi, nhìn chiếc bánh bao mà ba vừa gấp vào đĩa của mình, nhoeo miệng cười: “Là con lợn ạ!”

Thịnh Thừa Quang dỗ dành con gái xong rồi lại đi dỗ Tử Thời, lấy cốc sữa ấm của mình đặt lên môi, dỗ cho cô uống một ngụm, nhẹ giọng nói với cô: “Đừng sốt ruột, từ từ sẽ được thôi, anh vẫn luôn không ở bên cạnh con bé, con bé cần thời gian để làm quen với anh.” d.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n

Tử Thời thật ra là thấy ấm ức thay cho anh, cũng là áy náy vì bản thân mình đã không dạy dỗ con gái cho tốt, nghe anh nói như vậy, trong lòng cô được an ủi rất nhiều.

“Anh đừng khó chịu...” Cô cũng nhẹ giọng an ủi anh.

Trong lòng Thịnh Thừa Quang chỉ có lo lắng, không hề cảm thấy khó chịu, ngón tay cầm cốc sữa cọ xát lên má cô, đầy cảm xúc lưu luyến triền miên.

“Bây giờ anh thật sự rất hối hận!” Anh khẽ thở dài: “Đáng lẽ nên kết thúc sớm một chút, còn so đó với đám người đó làm gì nữa chứ... Thật là không đáng!”

“Bây giờ vẫn còn chưa muộn mà!” Tử Thời vội vàng giải thích với anh: “Hôm đó anh Kỳ Viễn lại còn nói với em, nếu anh không lợi hại và kiên quyết như vậy, đám người đó cũng sẽ không sợ anh, vậy thì cục diện của Thịnh thị bây giờ cũng sẽ không tốt như vậy... Anh ấy nói anh rất lợi hại!”

Thịnh Thừa Quang cười cười với cô, trong lòng lại nghĩ tên Diệp Kỳ Viễn này lại chó đi bắt chuột rồi, nói với cô mấy thứ này để làm gì chứ?

“Đúng rồi!” Anh nói sang chuyện khác: “Ở đây hằng ngày sẽ có người tới dọn nhà và chuẩn bị hai bữa cơm, em ở nhà nếu mà thấy mệt thì bảo người ta ở lại thêm một lúc, giúp em trông coi Gấu Nhỏ.”

Tử Thời do dự một chút, nói: “Không cần đâu!”

Anh không thích trong nhà có người ngoài, trước kia lúc hai người ở cùng nhau, anh có về nhà muộn thì cũng tự mình dọn dẹp nhà cửa.

Thịnh Thừa Quang lại kiên trì: “Một mình em vừa phải trông coi con gái, rồi lại còn phải nấu cơm - em có làm nổi không?”

Thế mà lại dám coi thường cô? Tử Thời liếc xéo anh một cái, nói: “Vậy anh nhớ về sớm một chút!”

Thịnh Thừa Quang đang uống sữa, nghe vậy thì liếc mắt nhìn sang, nhướn mày lên như thể đang nói: Quản tới cả chuyện này rồi hả?

Tử Thời bị anh nhìn cho đỏ mặt, cúi đầu xuống ăn.

Chẳng thay đổi chút nào cả! Thịnh Thừa Quang nghĩ thầm, cô thật đúng là cô gái nhỏ của anh, ngốc đến mức đáng yêu.

Nhưng mà cũng đã thay đổi rất nhiều, không còn ngây ngô, nhát gan, tự ti, mơ hồ... Từ sau khi có con gái, cô đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Trước đây anh nghĩ thế nào nhỉ? Trả thù một cô gái... Trong lòng Thịnh Thừa Quang thở dài ra một hơi, trả thù thật đúng là chuyện nhảm chán vô nghĩa nhất trên đời này, anh trả thù Tử Thời, kết quả là chính mình rơi vào tay giặc cả đời, anh trả thù đám bè trên nhà họ Thịnh, kết quả là làm chậm trễ nhiều thời gian ở bên cạnh con gái như vậy.

Trong lòng anh rối bời, nhưng lại thấy vô cùng ấm áp. Tám rưỡi sáng, ánh mặt trời ban mai chiếu rọi vào bàn ăn bên cạnh cửa sổ sát đất, rải một mảng sáng lấp lánh trên nền nhà, ấm áp hệt như không khí bên trong căn phòng này. Hai người lớn bên bàn ăn đều có vẻ mặt dịu dàng hiền hòa, lặng lẽ nhìn nhau trong âm thanh dùng bữa sáng của con gái.

Tiểu thư Gấu mỗi tay cầm một đầu cây xúc xích bạch tuộc, lần lượt cắn từng chân, thuận tiện ngắm nhìn một màn này, tám chân của con bạch tuộc đều đã bị cắn sạch mà ba mẹ vẫn còn đang nhìn nhau, cô bé nhin không được lớn tiếng đặt câu hỏi: “Hôn à? Hôn một cái à? Muốn hôn à?”

Một phần popcorn được không? Còn nước có ga và hạt dưa nữa!*

* một đoạn quảng cáo trên mạng

Thịnh Thừa Quang cười lên tiếng.

Tử Thời đỏ mặt nhỏ giọng nói với con gái: “... Ăn cơm đi!”

71. Chương 65

Editor: Linh Vũ

Một nhà ba người cùng nhau ăn bữa sáng xong thì cùng nhau ra khỏi nhà, Thịnh Thừa Quang đến Thịnh thị, tiện đường đưa Tử Thời và Gấu Nhỏ đến nhà họ Diệp.

Ssau khi trở về, Tử Thời có đến nhà họ Diệp mấy lần, bà cụ Diệp biết cô đã có con thì rất muốn gặp mặt.

Thịnh Thừa Quang cũng muốn để cô ra ngoài một chút, trước kia dì Vương và dì Lục đã từng chăm sóc cho mẹ con cô, Tử Thời muốn đến thăm họ, anh còn đặc biệt sai người giúp cô chuẩn bị quà tặng.

Chẳng qua tới nhà dì Lục thì anh sai người đưa cô đi, còn đến nhà dì Vương thì là đích thân tổng giám đốc Thịnh lái xe đưa cô đi – bởi vì nhà họ Vương có Tiểu Vương hào hoa phong nhã cơ mà...

Sáng hôm nay Gấu Nhỏ được ăn ngon, bây giờ tâm tình cũng tốt đẹp như ánh mặt trời chói lọi bên ngoài cửa sổ, ngồi giữa ba mẹ, ngâm nga một đoạn nhạc thiếu nhi.

Thịnh Thừa Quang xem tài liệu một lúc lâu mà vẫn chẳng xong nổi một tờ, chỉ dựng thẳng lưng tai lên nghe con gái hát, trong lòng này thì kiêu ngạo này thì tự hào này thì thỏa mãn, ôi phát âm thật là rõ ràng, trí nhớ thật là tốt! Tiết tấu thật là hay!

Lúc xuống xe, ông bố kiêu ngạo ôm lấy con gái cưng của mình, một tay ôm cô bé, một tay nắm tay mẹ cô bé, tự mình đến cửa nhà họ Diệp.

Hôm nay Diệp Kỳ Viễn ở nhà, bị bà cụ Diệp đuổi ra cửa đứng chờ, từ đằng xa đã nhìn thấy Thịnh Thừa Quang tay trái nắm một người nhỏ, tay phải nắm một người lớn thì vô cùng hâm mộ và ghen ghét, trong lòng khó tránh khỏi sinh ra cảm giác lạnh lẽo.

Đến gần, Thịnh Thừa Quang hắng giọng, quay đầu ghé sát vào cô con gái đang say sưa ca hát, nói: “Gấu Nhỏ, tới gặp chú Diệp của con nào!”

Cô nhóc quay đầu nhìn Diệp Kỳ Viễn, dù sao cũng là người lạ, cô nhóc chào một tiếng xong thì then thùng úp mặt xuống vai ba mình. Diệp Kỳ Viễn vươn tay ra muốn bế cô nhóc nhưng cô nhóc không chịu.

Tổng giám đốc Thịnh vừa kiêu ngạo lại vừa tự hào nhướn mày nhìn Diệp Kỳ Viễn, liếc mắt một cái.

Diệp Kỳ Viễn vô cùng ghét cái dáng vẻ tiểu nhân đắc chí này của anh, mặt cũng xám xịt. Cũng may vừa lúc này thì Tử Thời đi tới ôm con gái, nói với Thịnh Thừa Quang: “Anh mau đến công ty đi, đừng có đi muộn!” d.đ.l.q.đ

“Ừm.” Thịnh Thừa Quang giao con gái lại cho cô, thuận tiện lại hôn lên mặt cô bé một cái, cả động tác và vẻ mặt đều vô cùng tự nhiên: “Chiều anh sẽ tới đón hai người.”

Anh xoay người rời đi, Diệp Kỳ Viễn thu lại nụ cười lạnh, ánh mắt lại chuyển sang cô nhóc trong lòng Tử Thời.

“Cô bạn nhỏ, hỏi cháu một câu nhé!” Diệp Kỳ Viễn bày ra vẻ mặt tươi cười hòa nhã.

Hai ngày nay có nhiều người hỏi cô bé như vậy, trong lòng tiểu thư Gấu không khỏi mừng thầm: Có phải là mình sẽ nhanh chóng trở thành người lớn không?

Cô bé mở to mắt nhìn ông chú xa lạ trước mắt.

Diệp Kỳ Viễn nghiêm giọng hỏi cô bé: “Mẹ cháu gọi chú là anh, vậy cháu có biết cháu nên gọi chú là gì không?”

Gấu Nhỏ rất nhanh trí: “Cậu!”

“Phải!” Diệp Kỳ Viễn vô cùng hài lòng, lại làm bộ như thể không hiểu, hỏi cô bé: “Vậy sao vừa rồi ba cháu lại dạy cháu gọi cậu là chú nhỉ?”

“Ba ngốc nghếch!” Gấu Nhỏ thật sự phiền muộn: “Ba còn dạy cháu gọi cậu nhỏ là chú nữa... Có phải là ba không biết phân biệt cậu và chú không?”

Câu cuối cùng là hỏi Tử Thời.

Tử Thời: “...”

Diệp Kỳ Viễn: “Cô bé ngoan! Thật là thông minh!”

Bà cụ Diệp vô cùng yêu thích Gấu Nhỏ. Nhà họ Diệp ít người, bà cũng chỉ có một đứa cháu nội là Diệp Kỳ Viễn, thấy anh ta đã sắp ba mươi rồi mà ngay cả một người bạn gái để đưa về nhà cũng không có, mặc dù ngoài miệng bà không nói, nhưng thật ra trong lòng rất sốt ruột.

Huống hồ Gấu Nhỏ là đứa bé đáng yêu biết bao nhiêu cơ chứ! Dáng vẻ thì y hệt như búp bê, ăn mặc cũng giống, thật ra quần áo màu xanh nhạt phải là người da cực kỳ cực kỳ trắng mới đẹp, mà da của cô nhóc con thì vừa trắng nõn vừa mềm mại, mặc váy màu xanh nhạt khỏi phải nói là đẹp đến mức nào! Lại còn mái tóc uốn cong như búp bê nước ngoài nữa chứ, thêm cả sợi dây cột tóc hình nơ con bướm màu xanh, đúng là đẹp đến mức khiến người ta chỉ muốn cắn một ngụm!

Đương nhiên là bà cụ Diệp không cắn cô nhóc, bà cụ là tiểu thư khuê các thời trước, ôm sát rồi dán mặt lên đã là biểu hiện cực kỳ thân mật rồi!

Gấu Nhỏ đối với mọi người, ngoại trừ Thịnh Thừa Quang ra, đều cực kỳ lễ phép, đứng bên cạnh bà cụ Diệp, nói chuyện vô cùng ngọt ngào, khiến bà cụ vô cùng vui vẻ, tuốt một cái vòng ngọc phỉ thúy xanh trên tay ra đưa cho cô bé.

Trước kia lúc Tử Thời tiêu tiền bậy bạ cũng đã từng mua mấy thứ thế này, vừa nhìn đã biết giá trị chắc chắn rất xa xỉ, vội từ chối: “Con bé vẫn còn nhỏ, bà chờ con bé lớn rồi hãy tặng sau.”

Bà cụ Diệp cười, thở dài: “Bà còn có thể sống được mấy năm nữa chứ? Chỉ sợ không thể nhìn được cảnh con bé lấy chồng. Tử Thời, cháu nhận thay con bé đi, đến lúc con bé lập gia đình thì thay bà đưa cho con bé.”

Diệp Kỳ Viễn ở bên cạnh cực kỳ bất mãn: “Bà à, sức khỏe bà vẫn còn tốt mà, nói mấy cái này là sao chứ?”

“Là nói thật!” Bà cụ Diệp nhìn anh ta một cái, tiếp tục nói: “Con của cháu... khoan nói đến chuyện cưới vợ gả chồng, bà chỉ mong trước khi nhắm mắt có thể nhìn thấy cháu đã có con rồi.”

Diệp Kỳ Viễn đưa tay đỡ trán, giọng điệu bất lực xin tha: “Bà nội à...”

Biết bà cụ nhất thời tức giận nên Tử Thời muốn làm dịu đi, nói đùa: “Bà cứ yên tâm đi, ba tiêu chuẩn cao, phú, soái, anh Kỳ Viễn đều không có vấn đề gì, chỉ cần anh ấy muốn kết hôn, chắc chắn sẽ nhanh chóng có thể kết hôn thôi.”

Diệp Kỳ Viễn trừng mắt nhìn cô, bà cụ Diệp lại cười rộ lên, nói: “Cháu đừng có dọa Tử Thời, con bé nói đúng đấy. Kỳ Viễn, ba mẹ cháu đã nói lâu rồi, nhà họ Tạ là danh môn vọng tộc, không môn đăng hộ đối với nhà chúng ta, nếu như cháu bằng lòng ở rể thì còn được, nhưng mà cháu cũng biết đấy, cháu là cháu trai độc đinh của nhà họ Diệp chúng ta, chính cháu cũng không muốn đi ở rể đúng không? Huống hồ Tạ Gia

Vân... Cái cô gái kia đã làm cháu chậm trễ nhiều năm như vậy, bà thật sự không thích cô ta. Kỳ Viễn, cháu là một đứa bé tốt, cần gì mà cứ phải khăng khăng cố chấp cái chuyện chung thân đại sự như vậy chứ?”

Những lời này bà chưa từng nhắc đến, hôm nay lại nói ra trước mặt Tử Thời, khiến trong lòng Diệp Kỳ Viễn không kìm nổi cảm giác chua xót.

Anh ta biết, bà cụ thật sự đã chờ đến sốt ruột rồi.

“Bà nội, cháu hiểu rõ... Cháu tự có tính toán.” Anh ta khó khăn nói.

Tính bà cụ Diệp cũng không thích ép người quá đáng, nói đến đây thì thôi, bà lại quay đầu nói với Tử Thời: “Cất đồ cho kĩ. Cháu xem, cũng chỉ vì cháu không chịu nhận mà mới phải nói dông dài như vậy đấy.”

Tử Thời nhìn Diệp Kỳ Viễn, đành phải nhận lấy.

Lúc ăn cơm trưa, bà cụ Diệp dứt cho Gấu Nhỏ ăn, cụ cháu hai người vừa ăn vừa nói chuyện vô cùng vui vẻ, Tử Thời ngồi ở bên cạnh.

Diệp Kỳ Viễn ăn chưa được bao nhiêu đã trốn ra bên ngoài hút thuốc, Tử Thời thấy thế thì cũng đi theo.

Cô tìm thấy Diệp Kỳ Viễn ở trong sân, anh ta đang hút thuốc, khói thuốc lượn lơ trước đôi mắt hơi híp lại, trong ánh mắt lộ rõ vẻ cô quạnh.

Tử Thời đi tới bên cạnh anh ta, nhẹ giọng hỏi anh ta: “Anh và chị Tạ Gia Thụ vẫn còn chưa làm hòa sao?”

Diệp Kỳ Viễn vẫn ngậm điếu thuốc, liếc mắt nhìn cô một cái, hỏi một đằng đáp một nẻo: “Thịnh Thừa Quang đối với em không tệ... Cứ sống cho thật tốt đi!”

“Vâng, biết rồi ạ!” Tử Thời không bị anh ta đánh lạc hướng, vẫn một mực khuyên bảo: “Anh và chị ấy đã ở bên nhau từ lâu, sau khi tách khỏi nhau cũng không thích người nào khác, chuyện này rất khó...”
diễn!đàn#lê@quý%đôn

“Bên kia –” Diệp Kỳ Viễn bỗng nhiên cắt ngang lời cô, hất hất cằm, ý bảo cô nhìn sang chỗ mà cô từng ở trước đây: “Thời gian trước bỗng nhiên bắt đầu trang hoàng lại, toàn bộ đồ đạc bên trong đều được đổi rồi. Lúc tới nhà anh thông báo, anh thuận miệng hỏi một câu: Có phải là nhà đã bị bán cho người khác rồi không?”

Anh ta quay đầu nhìn về phía Tử Thời, cười không rõ ý tứ, nói: “Người quản đốc kia nói không phải, là vì con gái của chủ nhà mới sinh em bé, cho nên phải thêm một phòng cho trẻ con, thuận tiện trang hoàng lại toàn bộ một lượt, biến ngôi nhà này thành quà cưới cho con gái của chủ nhà.”

Tử Thời ngậy ra.

Diệp Kỳ Viễn biết chắc chắn cô sẽ như vậy, chậm rãi phun ra một ngụm khói, giọng nói hạ thấp xuống một chút nữa: “Em có thể nói cái gì? Chẳng lẽ em nghe được điều này mà không cảm động sao? Nhưng mà em thì có thể nói được cái gì hả Tử Thời? Em có thể làm thế nào?”

Chuyện tình cảm, em có thể làm gì chứ?

Giống như Triệu Hoài Chương cũng chỉ dám nói “con gái của tôi” với mấy người thợ xa lạ kia, cho dù Tử Thời có thể cảm nhận được tâm ý và tình cảm của ông thì cô có thể làm gì chứ? Cả đời này hai cha con cô cũng chỉ có thể giống như những người họ hàng bình thường, bởi vì quan hệ của mỗi người với nhà họ Thịnh mà gặp nhau ở đâu đó thì nhàn nhạt mỉm cười gật đầu với nhau một cái.

Diệp Kỳ Viễn thích Tạ Gia Vân như thế, vì cô ấy mà cố chấp tới tận bây giờ, nhưng mà anh ta có thể làm gì chứ?

Tử Thời bỗng nhiên nhớ tới Thịnh Thừa Quang – anh nói anh hối hận, thật ra là trong lòng anh đang sợ hãi phải không?

Sợ hãi vì đã bỏ qua tình cảm thuở ban đầu của con gái, sợ rằng nếu cả phần đời còn lại đều không bù đắp được thì phải làm thế nào đây?

Hai người mỗi người nghĩ một chuyện, còn đang yên lặng, Thịnh Thừa Quang đã tới rồi.

Thấy Tử Thời và Diệp Kỳ Viễn đứng cạnh nhau, lúc này giữa hai người họ giống như sự tĩnh lặng vượt lên cả mọi lời nói, tổng giám đốc Thịnh rất không vui, đẩy cửa đi vào trong sân, nói: “Tại sao đứng ngoài này hết cả? Gấu Nhỏ đâu?”

Gấu Nhỏ ở bên trong đã nghe tiếng mà chạy ra, Thịnh Thừa Quang ngồi xổm xuống giang hai tay nghênh đón cô bé, cô nhóc kia chạy lộc lộc cộc cộc từ trên bậc thang xuống, y hệt như viên đạn đâm thẳng vào trong lòng Thịnh Thừa Quang.

Thịnh Thừa Quang mới chỉ có một bữa cơm chưa gặp cô bé mà đã nhớ muốn chết, ôm cô bé vào lòng vừa cười vừa đùa giỡn. Gấu Nhỏ hiển nhiên cũng rất vui khi thấy anh, vừa rồi lúc chạy từ trên bậc thang xuống, trong ánh mắt cô bé đều là ánh sáng lấp lánh...

“Bà gọi chú vào!” Cô bé dựa vào trong lòng ba mình, bởi vì lại một lần nữa thành công không lỗ miệng gọi ba, trên khuôn mặt cô bé có chút đắc ý: “Bà nói có chuyện muốn nói với chú!” diendan

Thịnh Thừa Quang chỉ cần ôm con gái là đã thấy mỹ mãn, cũng không gấp gáp gì chuyện này, hôn nhẹ cô bé một cái, nói: “Được!”

Lúc ở nhà, Gấu Nhỏ rất vui vẻ với cái trò đối chơi với ba như thế, nhưng đến chỗ xa lạ, ở trước mặt người ngoài, rốt cuộc cô bé cũng vẫn là ỷ vào ba mình. Trên đường trở về từ nhà họ Diệp, thậm chí cô bé còn sẵn lòng để cho Thịnh Thừa Quang ôm ở trên đùi chơi đùa.

Tử Thời ở bên cạnh tò mò hỏi Thịnh Thừa Quang: “Vừa rồi bà cụ Diệp gọi anh vào nói gì thế?”

Vừa rồi anh đi vào một lúc lâu mới đi ra, lúc ra ngoài vẻ mặt cũng rất dửng dưng, không biết là đã nói chuyện gì?

Thịnh Thừa Quang đang chơi trò kéo cưa lừa xẻ với con gái, Gấu Nhỏ vẫn luôn thắng, cười mãi không ngớt, cả người ngã về phía sau, Thịnh Thừa Quang giả bộ như hết hồn kéo lấy cô bé, cô bé lại càng cười vui vẻ hơn.

“Sau này sẽ nói cho em biết.” Anh bớt chút thì giờ nói với Tử Thời, lại còn nháy mắt cười cười.

Gấu Nhỏ thật sự rất ồn ào, trong xe chỉ nghe được tiếng cười của cô bé, nhưng hai cha con họ chơi vui như vậy, thật sự khiến người ta chỉ nhìn thôi cũng đã thấy ấm áp.

Tử Thời dửng dưng nhìn hai người, rút khăn giấy ra lau nước mũi cho Gấu Nhỏ – cô nhóc kia đang kéo tay của ba mình lên lau mũi...

Thịnh Thừa Quang nhận lấy khăn tay, lau sạch cho con gái, lại lau sơ qua tay mình, ném khăn giấy vào thùng rác trong xe. Gấu Nhỏ thấy vậy, nói với anh như thể đang khen ngợi một người bạn nhỏ: “Đúng rồi! Làm tốt lắm! Bảo vệ môi trường, mọi người đều có trách nhiệm!”

Thịnh Thừa Quang liền hỏi: “Vậy con thưởng gì cho ba nào?”

Tiểu thư Gấu lập tức đáp lại vô cùng khẳng khái: “Thưởng cho mẹ một cái hôn!”

“Sao cơ? Đó không phải là thưởng cho mẹ sao? Còn phần thưởng của ba đâu?” Thịnh Thừa Quang nghiêm túc.

Tiểu thư Gấu nghĩ nghĩ, vô cùng rộng lượng nói: “Vậy chú cũng hôn mẹ một cái là được rồi!”

Thịnh Thừa Quang và con gái ngoéo tay, thành giao. Hai cha con bỗng nhiên đứng về cùng một chiến tuyến, Gấu Nhỏ thế mà lại bỏ nhào qua đề mẹ lại, để cho ba hôn, tổng giám đốc Thịnh không biết xấu hổ ở trước mặt con gái hôn một cái, vốn chỉ định hôn nhẹ lên má, nhưng mà Tử Thời lắc lắc cần cổ trắng nõn như tuyết, khuôn mặt đỏ bừng quá mức mê người, Thịnh Thừa Quang giơ tay lên che mắt con gái, nhanh chóng cho cô một nụ hôn nóng bỏng và vô cùng mãnh liệt.

“Đêm nay... để con bé ngủ trong phòng mình đi!” Anh dán sát bên tai Tử Thời, hơi thở nóng hổi phun thẳng vào trong tai cô.

Nửa người trên của Tử Thời mềm nhũn, đẩy anh một cái, không những không làm lay động được mà còn bị anh cắn lại một cái: “Nếu không thì đỡ con bé ngủ trước, chúng ta đi sang phòng khác...”

Càng nói càng kỳ cục! Tử Thời đẩy mặt anh ra, may mà tiểu thư Gấu đang cố sức vật lộn với bàn tay to đang che mắt mình lại, cho nên đoán chừng là không nghe được câu kia – đỡ con bé ngủ trước!

72. Chương 66

Editor: Linh Vũ

Tiểu thư Gấu thật sự là một cô con gái vô cùng thân thiết mà nghe lời, cô bé không đợi hai người bụng dạ khó lường kia đỡ, thậm chí còn chưa về đến nhà thì đã ngủ mất rồi.

Ngủ trong lòng ba mình đến mức tay chân duỗi ra bốn phương tám hướng vô cùng thoải mái, đến lúc xuống xe Thịnh Thừa Quang ôm lấy cô bé, vừa hơi động đây cô bé đã tỉnh giấc, mơ màng mở mắt, nhìn thấy rõ người đang ôm mình thì lập tức yên tâm nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ say.

Cô nhóc dựa lên vai ba mình, cánh tay nhỏ thì ôm cổ ba, ngủ rất ngon giấc.

Hơi thở nhẹ nhàng của con gái bảo bối phả vào trong cổ Thịnh Thừa Quang, khiến anh hơi ngứa ngứa, nhưng trong lòng đều là kiêu ngạo và mừng rỡ.

Vào đến nhà, anh đặt con gái bảo bối xuống giường trong phòng ngủ chính trước, sau đó thì đẻ mẹ của con gái bảo bối xuống giường trong phòng dành cho khách, chặn ngang người cô lại. d.đ.l.q.đ

Tử Thời luôn không cưỡng nổi anh, lúc anh nằm úp sấp trên ngực cô, ra sức cắn mút thì cả người cô đều mềm nhũn, giơ cánh tay chẳng có chút sức lực nào ra để đẩy anh: “Anh chữa cho Gấu Nhỏ một chút...”

Trong miệng Thịnh Thừa Quang đều là mùi vị thơm ngon, anh nói chẳng thành tiếng, ậm ậm ừ ừ đáp lại: “Anh không cho!”

“Này, vừa rồi còn chiều con gái như thế... A!” Tử Thời còn chưa dứt lời đã bị anh lật ngược người lại, cả người anh đè lên người cô từ phía sau.

Thứ kia dựng thẳng giữa hai chân cô, ngay cả da thịt trong đùi cô cũng có thể cảm giác được lửa nóng từ thứ cứng rắn kia, nhưng anh không tiếp tục mà lại duỗi người ra mò mẫm thứ gì đó trong ngăn kéo... Tử Thời bị anh đè lên, không nhìn thấy được, nhất thời cũng không nhớ ra chuyện kia, mãi một lúc lâu mà anh vẫn không có động tĩnh gì, cô cắn môi hỏi anh: “Anh làm gì thế... A!”

Lúc đầu Thịnh Thừa Quang cũng không thuần thực, nhưng trải qua mấy tháng thường xuyên huấn luyện, bây giờ đã có thể chỉ dùng một tay cũng có thể đeo món đồ nhỏ, sau đó mới đỡ lấy thứ kia của chính mình, chậm rãi đi vào trong cơ thể cô... Cảm giác căng đầy khiến hai người đều thoải mái rên rỉ thành tiếng, Thịnh Thừa Quang thở hổn hển nói bên tai cô: “Hôm nay không phải kỳ an toàn của em... Chính em cũng quên mất phải không? Anh nhớ đúng chứ?”

Câu nói sau cùng kia đi kèm với động tác ưỡn lưng lên, anh đi sâu vào, đưa Tử Thời lên đỉnh.

Trước mắt cô là một mảng trắng lóa, bên tai vang lên tiếng vo ve, cả người nằm úp sấp, ngón tay nín chặt ga trải giường, mãi mới đi qua trận tê dại kia, thở hổn hển, giọng nói yếu ớt: “... Anh nhẹ một chút...”

Tổng giám đốc Thịnh đang hăng máu đến mức rối tinh rối mù, ôm cô lăn qua lộn lại, rốt cuộc đến lúc anh thỏa mãn xong việc thì Tử Thời đã nói không nên lời, nằm dưới người anh run rẩy từng hồi, bị anh đi vào, cả người đều run lên... Thịnh Thừa Quang rốt cuộc cũng phục hồi tinh thần lại từ sau trận chiến mất hồn kia, mỗi một lỗ chân lông trên người đều thoải mái mở ra, nằm úp sấp trên người cô thở hổn hển một hồi, mặc dù không hề muốn nhúc nhích nhưng vẫn phải nhòm người dậy – tháo vật kia ra, để lâu chỉ sợ sẽ bị rơi ở bên trong người cô.

Vừa rồi Tử Thời đã mấy lần chết đi sống lại, bây giờ đã không nói nổi thành lời, cho dù không bị anh đè lên người thì cũng vẫn thở không ra hơi. Thịnh Thừa Quang vào phòng tắm vút đồ quay lại, thấy cô vẫn giữ nguyên tư thế nằm úp sấp, cả người ửng hồng, anh vươn tay ra ôm lấy cô, tay vừa chạm vào người cô thì cô đã “a...” một tiếng, cả người đã xụi lơ bây giờ lại bắt đầu run rẩy.

Thịnh Thừa Quang hết sức đặc ý, ôm cô vào lòng hôn nhẹ, đùa giỡn: “Thoải mái không? Có còn muốn nữa không?”

Tử Thời cắn môi, ra sức lắc đầu, trong đôi mắt nổi lên một tầng hơi nước, đúng là khiến người ta say mê. Thịnh Thừa Quang hôn nhẹ lên mắt cô, tiếng cười cũng khàn khàn: “Được rồi, không đụng vào em nữa, đừng sợ... Anh ôm có được không?”

Người trong lòng thở nhẹ ra một tiếng, cảm kích cọ vào người anh.

Thịnh Thừa Quang cảm thấy hơi buồn cười, lại thấy cả người mình rất thoải mái, từ trong ra ngoài đều hết sức thỏa mãn, vô cùng đặc ý.

Anh không hề biết: cái bộ dạng híp mắt cười của anh lúc này hết như một con sư tử trên thảo nguyên vừa được ăn no...

Tử Thời mất một lúc lâu mới hồi phục lại được, hơi thở dần chậm lại, ghé vào trong lòng anh, giọng nói ỉu xiu, hỏi: “Thịnh Thừa Quang, sau này anh có thể đừng... đừng dùng cái kia không?”

Mỗi lần anh đeo mũ đều làm rất lâu, đợi đến lúc kết thúc thì cả người cô đã mất hết sức lực rồi.

Thịnh Thừa Quang hiểu sai ý cô, sửng sốt kéo cô vào lòng, nhẹ giọng giải thích bên tai cô: “Em nghĩ cái gì thế? Không phải là anh không muốn sinh con nữa, nhưng mà vẫn nên chờ Gấu Nhỏ lớn hơn một chút nữa đi – ít nhất thì cũng phải chờ cho con bé lên đến tiểu học. Bây giờ Gấu Nhỏ mới quay trở lại bên cạnh anh, nếu bây giờ mà chúng ta sinh thêm đứa nữa thì khó tránh khỏi sẽ vì vậy mà lơ là... Như vậy là quá bất công đối với Gấu Nhỏ.” d.đ.l.q.đ

Vừa rồi ở nhà họ Diệp, bà cụ Diệp gọi anh vào nói chuyện cũng là khuyên anh nên dành nhiều thời gian cho con gái hơn: “Tử Thời nói với bà, nó cảm thấy rất buồn vì con gái giận dữ không chịu gọi cháu là ba. Nhưng mà xem ra cháu bình tĩnh hơn con bé rồi.” Bà cụ cười lên vô cùng phúc hậu, nói với anh: “Trẻ con ấy mà, cháu nói đạo lý với con bé chưa chắc nó đã chịu nghe, nhưng nếu cháu dành thời gian cho con bé, nó chắc chắn sẽ gần gũi với cháu thôi.”

“Cháu biết rồi ạ!” Thịnh Thừa Quang vô cùng cung kính đối với bà cụ: “Cảm ơn bà đã chỉ dẫn cho cháu.”

“Đâu có đâu có. Bà biết thật ra là bà cũng lảm chuyện, nhưng vừa nhìn cháu đã biết cháu là đứa bé ngoan, bà tin cháu sẽ đối xử tốt với mẹ con họ.” Về mặt bà cụ nhìn anh rất hiền lành: “May mà Tử Thời gặp cháu.”

“Bà đừng nói như vậy... Trước kia cháu hồ đồ, đã làm sai một số việc, cũng không đối xử tốt với họ, nhưng mà sau này sẽ không thế nữa.” Thịnh Thừa Quang chân thành hứa hẹn.

“Được rồi, cháu nhớ cho kĩ là cháu đã đồng ý với bà già này rồi đấy.” Bà cụ Diệp cầm tay anh, nghiêm túc nói với anh.

Thịnh Thừa Quang biết rõ bà cụ kêu anh vào đây, nói chuyện của Gấu Nhỏ là một phần, nhưng thật ra chủ yếu vẫn là muốn câu hứa hẹn này của anh.

Nhưng mà anh cam tâm tình nguyện.

“Đợi vài năm nữa đi, đến lúc đó chúng ta sẽ sinh một đứa con trai!” Thịnh Thừa Quang ôm cô, ra sức tưởng tượng, nói vô cùng tự tin.

Tử Thời ngậy ra... Cô nghĩ nghĩ, có lẽ là cô nói không rõ ràng nên khiến anh hiểu lầm rồi sao?

Cô vội vàng sửa lời: “Không phải! Ý em là nói anh dùng cái kia... thành ra làm lâu hơn...”

Người đang ôm cô im lặng một lúc, đến lúc mở miệng thì giọng điệu đã âm âm u u: “Ý của em là... trước kia thời gian anh làm rất ngắn sao?”

Tử Thời: “...”

Không khỏi càng tỏ càng đen, cô nhanh trí dừng lại ở đây, ngáp một cái, nhắm hai mắt lại: “Buồn ngủ quá... Em muốn ngủ một lát!”

Thịnh Thừa Quang vì cố kỵ bây giờ không phải kỳ an toàn của cô, không thể nào lập tức dùng sức để chứng minh cho cô thấy rằng cho dù không dùng cái kia thì anh vẫn có thể hùng dũng... thì hơi buồn bực.

Đến lúc nhìn thấy cô chỉ chớp mắt một cái đã ngủ luôn thì biến thành vô cùng buồn bực.

Lúc Gấu Nhỏ tỉnh lại thì thấy mẹ đang ngủ bên cạnh, ngủ còn say sưa hơn cả mình, cô bé cố ý thổi hơi lên mặt mẹ mà mẹ vẫn không tỉnh giấc.

Nhưng mà tiểu thư Gấu không đánh thức mẹ dậy để chơi với mình như thường ngày mà chỉ ngồi dậy, từ trên giường trượt xuống đất, cực kỳ hứng thú chạy ra ngoài.

Bởi vì bây giờ cô bé không chỉ có mẹ đâu!

Cô bé chạy đến, Thịnh Thừa Quang đang ngồi gọi điện thoại trên sofa trong phòng khách, thấy cô bé đi ra thì cười vẫy tay với cô bé.

Gấu Nhỏ lạch bà lạch bạch chạy tới, vô cùng hưng phấn leo lên chân anh.

Mới vừa tỉnh dậy nên mái tóc quăn của cô bé rối tung như đầu sư tử, chỉ mặc một bộ áo ngủ liền thân, cả người mồm mím, Thịnh Thừa Quang sợ phòng khách quá lạnh, cô bé vừa tỉnh dậy sẽ bị cảm lạnh nên vội vàng kéo áo khoác ở bên cạnh sang phủ thêm lên người cô bé. ~~điên!đần#lê\$quý!đôn~~

Gấu Nhỏ duỗi cánh tay nhỏ vào bên trong áo khoác tây trang rộng thùng thình của ba, phát phát ổng tay áo hô to: “Y – ya! Ha ha ha! Ta là chú ngựa ô! Lộc cà lộc cộc!”

Phía bên kia điện thoại, đối tác làm ăn nghi hoặc hỏi anh đó là âm thanh gì. Thịnh Thừa Quang cười giải thích: “Thật ngại quá, là con gái tôi.”

Gấu Nhỏ ngồi chồm hồm trên đầu gối của ba mình, ánh mắt sáng ngời nhìn ba, ba cũng đang nhìn cô bé, ánh mắt của anh khiến cô bé cảm thấy cực kỳ vui vẻ... Cô nghe được ba mình nhẹ giọng nói: “Bốn tuổi, là một đứa bé vô cùng đáng yêu.”

Tiểu thư Gấu được khen ngợi nên then thùng, giơ tay áo lên che mặt, lẩn lộn trong ngực ba mình.

Thịnh Thừa Quang nhanh chóng kết thúc cuộc gọi, đặt điện thoại di động xuống, ôm cô con gái đang náo loạn trong lòng mình lên, hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé: “Con dậy rồi sao? Ngủ có ngon không, bảo bối của ba?”

“Ngủ ngon!” Gấu Nhỏ hồn nhiên trả lời: “Con còn nằm mơ đấy!”

“Thật sao?...” Thịnh Thừa Quang cảm thấy vô cùng hứng thú: “Con nằm mơ thấy cái gì thế? Ba có xuất hiện trong giấc mơ của con không?”

Cô nhóc kia hé miệng cười, không chịu trả lời.

– Không thèm nói cho ba biết là ba đã đoán đúng rồi đâu!

Cô bé con không được tự nhiên, vắn vẹo muốn xuống đi tìm mẹ: “Con muốn mẹ... Mẹ...”

“Nào... Để cho mẹ ngủ thêm lát nữa đi, vừa rồi mẹ đã mệt gần chết rồi –” Tổng giám đốc Thịnh dừng lại một chút, hắng giọng, đổi sang chuyện khác nói với con gái: “Lát nữa chúng ta sẽ đến nhà của một chú, ở ngay sau nhà chúng ta thôi. Trong nhà chú ấy có một chị gái lớn hơn con mấy tháng, con có thể đến đó chơi với chị ấy.”

“Con không muốn chơi với chị gái.” Tiểu thư Gấu nghiêng nghiêng cái đầu sư tử của mình, nín lấy nút áo khoác của anh mà nghịch: “Con chỉ chơi cùng anh Cố Ý thôi...”

Đây là lần thứ hai con gái bộc lộ khuynh hướng yêu sớm, Thịnh Thừa Quang đã vội như thể sắp gặp kẻ địch mạnh, cố nén nỗi sợ trong lòng xuống, kiên nhẫn dỗ dành con gái: “Con gái chơi với nhau rất tốt mà! Con trai không tốt... Con trai sẽ không chơi búp bê với con đâu...!”

“Con không chơi búp bê.” Tiểu thư Gấu với cái đầu sư tử chớp chớp đôi mắt to, vừa dịu dàng vừa đầy thiện ý giải thích: “Con và anh Cố Ý cùng chơi trò đánh giặc! Nổ súng! Pằng pằng pằng! Chứ!”

Sau đó, cô bé khoa tay múa chân làm thành hình cây súng, “pằng pằng” về phía ba mình cả một phút đồng hồ.

Tổng giám đốc Thịnh đầu thê không phối hợp, ngồi trên ghế sofa, sắc vai bị trúng đạn, cả người đều ngã xuống...

73. Chương 67

Editor: Linh Vũ

Tử Thời sau một trận vận động thì ngủ say sưa tới tận trưa, ngủ đến mức cả người đều mềm nhũn, lúc dậy rửa mặt, cô soi gương mới phát hiện ra người trong gương có làn da hồng hào mịn màng, giống như được phủ lên một tầng ánh sáng ấm áp.

Cô xấu hổ vỗ nước lên mặt.

Lúc cô thay quần áo xong, từ bên trong phòng ra ngoài, hai cha con kia đang chơi đùa trong phòng khách, trên sofa đều là búp bê và đồ chơi, trong tay tiểu thư Gấu đang ôm một quyển tạp chí ảnh, vừa xem vừa nhấp máy môi lẩm bẩm cái gì đó.

Cô bé gác chân ngồi trong lòng ba mình, để ba chải tóc cho.

Đầu sư tử thì khó làm ra được kiểu tóc gì đẹp, Thịnh Thừa Quang vừa lên mạng tra vừa cẩn thận thử nghiệm. Cuối cùng anh quyết định rẽ tóc cô bé ra hai bên, tết thành bím tóc hình con rết thả ra đằng trước, đuôi tóc thì dùng kẹp màu hồng để cố định lại, giấu vào bên trong tóc – khuôn mặt đáng yêu của tiểu thư Gấu được lộ ra toàn bộ, vừa ngây thơ lại vừa xinh xắn.

Thịnh Thừa Quang vô cùng đắc ý.

Biểu cảm đó của anh khiến Gấu Nhỏ cực kỳ kiêu ngạo, biết rõ mà còn cố ý hỏi: “Con có đẹp không?”

“Đương nhiên rồi!” Thịnh Thừa Quang hôn nhẹ lên trán cô bé: “Trong mắt của ba, không có cô bé nào xinh đẹp như Gấu Nhỏ nhà chúng ta hết!”

Gấu Nhỏ cười đến mức đôi mắt cũng cong lên như vầng trăng khuyết, nhìn thấy mẹ đi tới thì cũng không bỏ nhào ra như ngày thường, đôi chân ngắn ngủn ngồi yên trong lòng ba mình, ngẩng đầu lên hỏi mẹ: “Mẹ! Mẹ thấy con có đẹp không?”

“Vô cùng đẹp!” Tử Thời cúi người hôn nhẹ lên khuôn mặt tròn tròn của cô bé: “Ba con tết tóc cho con thật là đẹp!”

“A... – Vậy có phải là cần phải khen thưởng cho ba hay không?” Thịnh Thừa Quang cúi xuống đặt cằm lên đầu gối con gái.

Gấu Nhỏ phối hợp với ba mình rất ăn ý, bàn tay nhỏ nâng mặt mẹ mình đẩy đến trước mặt ba, miệng ồ ồ: “Hôn đi! Hôn một cái!”

Ngón tay Tử Thời chọc chọc cánh tay Thịnh tổng, thấp giọng nói anh: “Đừng có xấu hổ!”

Thịnh Thừa Quang ôm con gái, cười đắc ý, vô cùng hài lòng.

Sau giờ ngủ trưa, Thịnh Thừa Quang dẫn hai mẹ con ra khỏi nhà, ba người tản bộ nói chuyện phiếm trong tiểu khu, tiện đường đi đến phía sau khu biệt thự nhà Trịnh Phiên Nhiên.

Hôm nay Trịnh Phiên Nhiên mời họ tới ăn tối.

Trịnh Phiên Nhiên có một trai một gái, con trai lớn tên là Trịnh Hằng đã lên tiểu học, con gái nhỏ tên Trịnh Điềm lớn hơn Gấu Nhỏ mấy tháng, cũng là đứa bé hay nói, thông minh hoạt bát, nghe nói là thường chọc cho Trịnh phu nhân giận đánh Trịnh tiên sinh.

Mấy người Thịnh Thừa Quang đi vào, vợ chồng Trịnh Phiên Nhiên đi ra nghênh đón, Thịnh Thừa Quang dạy con gái chào người ta: “Đây là chú Trịnh.”

“Cậu!” Tiểu thư Gấu cất tiếng chào rõ ràng.

Thịnh Thừa Quang sửa lại: “Gấu Nhỏ, đây là chú, không phải cậu.”

“Cậu.” Tiểu thư Gấu vẫn kiên trì.

Ba người lớn đều không hiểu nổi, đưa mắt nhìn nhau, Tử Thời liền kể lại sự cố về cậu nhỏ và cậu Kỳ Viễn cho mọi người nghe một lượt: “... Cho nên con bé cho rằng ba không phân biệt được giữa chú và cậu.”

Vợ chồng Trịnh Phiên Nhiên: Ha ha ha ha ha ha ha...

Thịnh Thừa Quang: ()

**

Vào cửa ngòi xuống, Trịnh phu nhân gọi người hầu tới dẫn Gấu Nhỏ xuống phòng bếp, nói là bạn nhỏ Trịnh Điềm đang làm bánh bích quy trong phòng bếp.

Gấu Nhỏ đi theo, mấy người lớn thì ngồi trong phòng khách dùng trà nói chuyện phiếm.

Tử Thời và Trịnh phu nhân đã từng gặp nhau một lần lúc Thịnh Thừa Quang đang nằm viện, hướng hồ là đều là người có con gái bằng tuổi nhau, lúc nói chuyện con cái rất là hợp ý nhau.d.lqd

Trịnh Phiên Nhiên lặng lẽ soạn tin nhắn chia sẻ chuyện nhỏ về “cậu” cho Ngôn Tuấn nghe, sau đó khuôn mặt rạng rỡ nói chuyện phiếm với Thịnh tổng đang buồn bực: “Trẻ con không dễ nuôi, con gái thì lại càng phiền phức, cậu mới có mấy ngày mà đã không chịu nổi rồi sao?”

Thịnh Thừa Quang quả thật là thấp tha thấp thỏm, vậy mà lại nhất thời vánh đầu xin kinh nghiệm của Trịnh Phiên Nhiên: “Cái đó, hỏi cậu chuyện này: Điềm Điềm nhà cậu... có thích chơi cùng con trai không?”

Trịnh Phiên Nhiên nghĩ nghĩ: “Có.”

Thịnh Thừa Quang phần chấn hơn hẳn!

“Con bé chơi với con trai nhiều hơn hay là con gái nhiều hơn?”

“Con trai.” Trịnh Phiên Nhiên trả lời chắc nịch.

Thịnh Thừa Quang đột nhiên sinh ra cảm giác “cùng một lứa bên trời lận đận”*, có phần kích động, vội vàng hỏi tiếp: “Vậy trong lòng cậu có cảm giác gì?”

* Lời bài thơ “Tỳ bà hành” của Bạch Cư Dị, dịch thơ là “Cùng là kẻ luân lạc ở chốn chân trời”

“Cảm giác gì sao?” Trịnh Phiên Nhiên nghĩ nghĩ, bình tĩnh nói: “Rất là tốt.”

Rất tốt?

Trong lòng Thịnh Thừa Quang cả kinh, đủ kiểu mùi vị – Chẳng lẽ là do mình không tốt? Là vấn đề của mình sao?

“Chẳng lẽ cậu không hề...” Anh dè dặt giọng nói xuống, gian nan hỏi: “Ghen?”

Không ăn giấm sao? Cho dù có là bé trai thì cũng là đàn ông, con bé không thích mình, sao lại có thể đi thích người đàn ông khác?

Không sợ hãi sao? Con bé đã bốn tuổi rồi, đợi thêm mười năm nữa có thể sẽ chung sống cùng người đàn ông khác, nhưng người đàn ông khác sao có thể toàn tâm toàn ý yêu con bé như mình đây?

Vừa nghĩ như vậy, Thịnh Thừa Quang đã cảm thấy trong lòng như bị kiến cắn, vừa chua xót lại vừa khổ sở.

Dáng vẻ của anh quá phiến muộn, Trịnh Phiên Nhiên nhìn thoáng qua, thiếu chút nữa đã nhận không được mà giờ điện thoại lên chụp lại.

“Sao lại ghen được chứ?” Trịnh tổng vô cùng thanh thoi, nói: “Tôi cảm thấy vô cùng hạnh phúc.”

Vậy rõ ràng là... là vấn đề của bản thân anh rồi! Thịnh tổng cảm thấy vô cùng khổ sở.

Trịnh Phiên Nhiên lại tiếp tục thanh thoi nói: “Thấy con trai nhà người ta dẫn con gái nhà mình đi chơi, tôi còn muốn thêm một đứa nữa đấy – trong nhà càng nhiều trẻ con càng tốt mà!”

Thịnh Thừa Quang: ()

**

Bạn nhỏ Trịnh Diễm có vẻ ngoài giống mẹ, vô cùng xinh đẹp, tuổi còn nhỏ đã lộ rõ là một mỹ nhân, mái tóc vừa dài lại vừa đen bóng mềm mượt phủ lên bờ vai, Gấu Nhỏ với cái đầu sư tử nhìn chăm chăm mái tóc cô bé kia một lúc lâu, hâm mộ khỏi phải nói.

Bởi vì con gái thích chơi trò nấu ăn nên Trịnh Phiên Nhiên làm thêm ở trong bếp một cái phòng bếp nhỏ xinh đẹp, bên trong đủ các loại vật dụng và thiết bị, lại còn cố ý làm kích cỡ nhỏ xíu, vô cùng đáng yêu. Hôm nay Trịnh Diễm chơi trò nướng bánh bích quy, đầu bếp đứng ở bên cạnh lấy ra một đồng mô hình bánh bích quy cho hai cô nhóc chọn, bạn nhỏ Trịnh Diễm rất hào phóng để cho Gấu Nhỏ chọn trước.

Trong lúc chờ bánh bích quy được nướng chín, đầu bếp lại lấy bút vẽ chocolate ra cho hai bạn nhỏ chơi.

Trịnh Diễm đã quá quen thuộc, dùng bút socola viết tên mình cho bạn mới xem: “Trịnh - Diễm - C - i - n - d - y!”

“Oa...” Gấu Nhỏ thật sự không thể tin được vào hai mắt của mình, lại còn có thể dùng socola để viết tên đấy – “Tuyệt quá!” Cô bé không hề bẽn lẽn xin cất tiếng khen ngợi.

Bạn nhỏ Trịnh Diễm được khen ngợi thì rất vui vẻ, cười tít mắt giục Gấu Nhỏ: “Cậu cũng viết đi!” dien.dan.le.quy.đơn

“Tôi không biết.” Gấu Nhỏ lắc đầu nói.

“Cậu không biết viết tên của mình sao?” Trịnh Diễm kinh ngạc hỏi: “Ba mẹ cậu không dạy cho cậu sao?”

Đều đã dạy rồi, mẹ, cậu, chú Gia Thụy, cả mẹ nuôi cũng đều dạy rồi.

“Tôi học không được...” Gấu Nhỏ giải thích.

Từ trước tới giờ cô bé chỉ thích chơi mấy trò như vẽ tranh, mẹ và cậu sẽ dạy cô bé vẽ tranh rồi cùng vẽ với cô bé. Đối với những thứ cô bé không có hứng thú như là viết chữ, cô bé không muốn học thì thôi không học nữa. Cậu đã nói: Con người... đừng nên tự làm khổ mình! Cho nên phải làm việc mà bản thân muốn làm!

Bạn nhỏ Trịnh Diễm nhìn Gấu Nhỏ cao hơn mình nửa cái đầu, thương hại thở dài, uốn thẳng ngực lên, cực kỳ trượng nghĩa nói: “Tôi sẽ dạy cậu! Tôi biết viết nhiều chữ lắm! Cậu tên là gì?”

“Thịnh Gia Tinh!” Gấu Nhỏ phát âm rất rõ ràng.

“...” Bạn nhỏ Trịnh Diễm: “Cái đó... Tôi hỏi cậu: Tên họ gọi là gì?”

“Gấu Nhỏ!”

Trịnh Diễm dùng bút thoa má viết chữ “Nhỏ”, sau đó... cô bé bị kẹt rồi.

“Cậu... có tên tiếng Anh không?” Bạn nhỏ Trịnh Diễm bất mãn hỏi: “Ví dụ như tôi gọi là Cindy, từng chữ từng chữ ghép lại với nhau.”

“Có đấy!” Gấu Nhỏ phát âm cực kỳ chuẩn: “Astraeus.”

Astraeus, là thần chiêm tinh trong thần thoại Hy Lạp. Đây là tên cậu đặt cho cô bé, bởi vì phát âm hơi khó nên tận năm nay cô bé mới học được phát âm thế nào cho đúng.

Trịnh Diễm: “... Sao bánh bích quy nướng mãi mà chưa được thế? Chúng ta đi ra bên ngoài xem đi! Đi thôi đi thôi!”

Bánh bích quy nướng chín cũng không nóng tới mức phỏng tay, được đựng trong những chiếc giỏ xinh xắn, do hai nàng công chúa nhỏ mang đi phân phát cho mọi người.

Trịnh Diễm thích nhất là làm cái này, xách mấy cái giỏ của mình, lần lượt hỏi: “Xin hỏi, ngài muốn vị gì ạ? Hôm nay chúng tôi có vị mâm xôi, vị chocolate, vị đậu phộng và nguyên vị.”

Gấu Nhỏ thì đang yên lặng chọn những chiếc bánh bích quy ngon nhất, đưa thẳng cho mẹ và ba mình.

Lúc cô bé đi đến trước mặt Thịnh Thừa Quang, Trịnh Phiên Nhiên đang trêu chọc công chúa nhỏ nhà mình: “Hôm nay bánh bích quy nhìn không tệ, có thể cho ta một cái vị chocolate không?”

Bạn nhỏ Trịnh Diễm hết sức vui vẻ, kéo váy của mình ra hành lễ: “Nguyện lòng vì ngài mà cống hiến sức lực, thưa điện hạ.” d.đ.l.q.đ

Thịnh Thừa Quang nhìn thấy màn này thì bật cười, nghĩ thầm, thật đúng là cha con ruột.

Gấu Nhỏ do dự nhiều lần, chọn ra mấy cái bánh bích quy hình ngôi sao xinh đẹp nhất từ trong giỏ, lấy ra đút cho ba mình, lại thấy ba đang nhìn chị Diễm Diễm mà cười... Gấu Nhỏ kiễng chân, ra sức nhét bánh bích quy vào trong miệng ba.

Thịnh Thừa Quang cúi đầu liếc mắt nhìn con gái một cái, nhạy cảm cảm giác được cảm xúc của cô bạn nhỏ không bình thường, lập tức bế cô bé lên, dịu dàng hỏi: “Con làm sao thế?”

Tiểu thư Gấu cúi gằm cái đầu sư tử xuống, không nói lời nào.

Thịnh Thừa Quang thấy cô bé cúi thấp đầu, ánh mắt cũng không ngừng liếc về bên phía Diễm Diễm thì lập tức hiểu ra.

Anh nhẹ giọng nói bên tai con gái: “Gấu Nhỏ nói nhỏ cho ba nghe xem: Trong lòng con nghĩ cái gì? Ba đảm bảo sẽ không nói cho ai nghe hết, ngay cả mẹ cũng sẽ không nói.”

Gấu Nhỏ vẫn yên lặng, anh lại kiên nhẫn hỏi lại một lần nữa.

Hỏi xong, Gấu Nhỏ bỗng nhiên bỏ nhào vào trong lòng anh: “Ôm con!”

Cái giọng điệu này, đúng là rất tử thân rồi.

Thịnh Thừa Quang dùng chút sức ôm lấy cô bé, để cô bé cảm giác được vòng ôm vững chắc và thái độ của ba mình.

Hỏi lại lần nữa, cô bé đã chịu nói rồi.

Cô nhóc kia còn hơi xấu hổ, nín chặt lỗ tai anh, ghé vào bên tai anh nói rất nhỏ: “Chị Diễm Diễm... biết dùng bút chocolate để viết tên... còn biết làm bánh bích quy nữa!”

Lại còn biết nói mấy câu chỉ có ở trên TV mới có... Rồi mái tóc chị ấy thẳng tắp, chẳng giống đầu sư tử chút nào!

Đây là ghen tị sao? Trong lòng Thịnh Thừa Quang xoay chuyển, cũng nhỏ giọng nói bên tai cô bé: “Gấu Nhỏ nhà chúng ta biết vẽ tranh, biết đánh đàn, lại còn biết hát giọng rất cao, còn biết tên rất nhiều loại hoa, có thể chạy trốn rất nhanh rất nhanh, những thứ này đều là ưu điểm của Gấu Nhỏ. Ba hỏi con: Con thích vẽ tranh hơn hay là viết tên và làm bánh bích quy hơn?”

“Con thích vẽ tranh.” Tiểu thư Gấu trả lời không chút do dự, ánh mắt sáng ngời.

“A... Con thích vẽ tranh, còn chị Diễm Diễm thích làm bánh bích quy, đây là do sở thích của các con khác nhau. Mỗi người đều là độc nhất vô nhị, không nhất thiết cứ phải giống nhau, con chỉ cần làm chuyện con thích là được rồi – ví dụ như chị Diễm Diễm dùng bút chocolate để viết tên, con thì có thể dùng bút chocolate để vẽ tranh, đúng không nào?”

Gấu Nhỏ nghe rất nghiêm túc, hơn nữa trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng không còn vẻ tủi thân hay sợ hãi nữa, bàn tay ôm chặt cổ ba mình cũng buông lỏng ra, nghe được câu sau cùng còn hoan hô một tiếng, vui vẻ kêu lên: “Đúng vậy! Con có thể dùng bút chocolate để vẽ tranh! Vẽ ra một chú gấu nhỏ!”

Cô bé vui vẻ đến mức làm đổ chiếc giỏ của mình, bánh bích quy vương vãi khắp người hai cha con, Gấu Nhỏ hưng phấn nhặt lên một chiếc bánh bích quy rơi trên váy mình, vừa nhặt vừa bỏ vào trong miệng: “Ăn mau! Ừm... Mẹ nuôi Nhất Nhất nói, trong vòng ba phút, nhặt lên có thể ăn được!”

74. Chương 68

Editor: Linh Vũ

Thịnh Thừa Quang và Gấu Nhỏ thì thầm nói chuyện với nhau, Tử Thời ở bên cạnh cứ nhìn mãi, nhưng không hề lên tiếng xen vào.

Cô tin rằng Thịnh Thừa Quang có thể làm tốt bất cứ chuyện gì.

Nhìn anh khéo léo dụ dỗ con gái, lại nhìn con gái trong lòng anh nín khóc mỉm cười, trong lòng cô không biết vừa vui vừa kiêu ngạo đến mức nào.

Nhưng mà nhìn một lúc, Tử Thời lại phát hiện ra sắc mặt Thịnh Thừa Quang càng lúc càng không thích hợp, hình như là trên người có chỗ nào đó không thoải mái, anh nhíu mày lại cố chịu đựng, tay cứ một lúc lại đưa lên banh cổ áo ra... Tử Thời ngồi xuống, nhẹ giọng hỏi anh: “Anh làm sao vậy?”

Lời còn chưa dứt, cô đã sợ hãi kêu lên một tiếng – ngồi gần mới phát hiện ra, trên cổ anh nổi lên một loạt mẩn ngứa đỏ ửng, nhìn có vẻ rất đáng sợ.

Toàn bộ sự chú ý của Thịnh Thừa Quang đều đặt hết lên người con gái, đến lúc phát hiện ra mình không được ổn mới đột nhiên nhớ ra vừa rồi mình đã ăn cái gì, anh há miệng thở dốc, ngay cả phát ra tiếng cũng khó khăn: “Đậu... Đậu phộng!”

“Đậu phộng?” Trong lúc bối rối, Tử Thời nhớ lại mình đã từng xem trong truyện tranh về chứng dị ứng với đậu phộng, vội vàng hỏi anh: “Anh dị ứng với đậu phộng sao?”

Thịnh Thừa Quang khó khăn gật đầu.

Dị ứng với đậu phộng nếu như nghiêm trọng thì có thể dẫn đến mất mạng! Tử Thời sốt ruột không thôi, quay đầu gọi Trịnh Phiên Nhiên: “Nhanh đưa anh ấy đi bệnh viện!”

Trịnh Phiên Nhiên đã phát hiện ra tình hình không ổn, vừa rồi cũng đã bảo Trịnh phu nhân đi gọi xe, anh ta và Tử Thời mỗi người một bên đỡ Thịnh Thừa Quang dậy, kéo đi ra ngoài cửa.

Gấu Nhỏ bị dọa cho mơ mơ màng màng, nhìn ba thở gấp không ra hơi, cực kỳ giống trong mấy bộ phim truyền hình mà mẹ nuôi Nhất Nhất hay xem – chỉ cần người đàn ông trong phim vừa như vậy thì cả người phụ nữ trong phim và mẹ nuôi Nhất Nhất bên ngoài phim đều bật khóc.

Gấu Nhỏ như người lạc vào chốn xa lạ, nhất thời đau buồn: “Ba ơi!”

Cô bé con vô cùng đau lòng gọi một tiếng thê lương như vậy, người đang bị kéo ra ngoài mở to hai mắt, gian nan quay đầu lại nhìn con gái.

Cô bé đang gọi anh là... “ba” sao?

Tiểu thư Gấu lão đảo chạy đằng sau, cả người ôm lấy chân ba mình, khóc đến kinh thiên động địa: “Ba đừng chết mà! Hu hu hu hu...”

Tử Thời vội muốn chết: “Gấu Nhỏ! Đừng nói bậy! Mau buông ba con ra!”

Gấu Nhỏ nghe không vào, càng ôm chặt chân ba mình hơn, tư thế thề sống thề chết không chịu rời. Thịnh Thừa Quang đã cực kỳ khó thở, thiếu oxy đến mức đầu vầng mắt hoa, toàn thân rã rời, nhưng mà anh vẫn muốn quay người lại ôm con gái.

Trong lúc nguy cấp này lại còn bày ra cái bộ dáng sinh ly tử biệt... Trịnh Phiên Nhiên nhìn cô bé con quật cường đang khóc lớn, lại nhìn Thịnh tổng rõ ràng đã thở hổn hển không ra hơi mà vẫn còn vắn vương tình cha con, nghĩ thầm trong lòng, thật đúng là cha con ruột. d.đ.l.q.đ

Nói đi nói lại, Trịnh Phiên Nhiên thật muốn vung tay đánh một cái cho anh ngất luôn đi...

Thịnh Thừa Quang nhanh chóng được đưa vào bệnh viện, sau khi được khử độc thì người cũng không có việc gì nữa, anh mơ màng ngủ một giấc.

Lúc tỉnh lại thì phát hiện ra mình đang nằm trên giường bệnh, Tử Thời ngồi ở ngay bên cạnh giường, Gấu Nhỏ thì cuộn tròn ngủ say bên cạnh anh.

Anh hơi động dậy một chút, Tử Thời đang nắm tay anh lập tức phát hiện ra.

“Anh tỉnh rồi sao?” Cô nhìn anh, vội vàng nhẹ giọng hỏi.

Thịnh Thừa Quang “ừm” một tiếng, phát hiện ra giọng của mình vẫn khàn khàn, cố hắng giọng một cái, tay vươn lên mặt cô, ý bảo anh không sao nữa rồi.

Tử Thời đỏ mắt lên, áy náy nói: “Từ trước tới giờ em không hề biết chuyện anh bị dị ứng với đậu phộng.”

Bây giờ nghĩ lại, đúng là anh rất ít khi ăn đồ bên ngoài, thích tự mình xuống bếp nấu cơm, có phải là vì vậy không?

Thịnh Thừa Quang nở nụ cười, giọng nói hơi khàn: “Anh cố ý không nói cho em biết... Sợ em ghét anh.”

Anh cố ý chọc cho cô cười, Tử Thời lại cười không nổi, trong lòng cô bây giờ vẫn còn rất khó chịu.

“Thịnh Thừa Quang!” Cô nắm tay anh, dán lên mặt cô, trong lòng có hàng ngàn hàng vạn lời lại chẳng thể nói hết, chỉ có thể nói: “Vừa rồi anh thật sự đã dọa em sợ gần chết rồi!”

Đôi mắt cô đỏ ửng, lại cố nhịn không khóc. Thịnh Thừa Quang nhìn dáng vẻ này của cô, trong lòng đột nhiên cảm thấy vô cùng áy náy – gần đây anh hao hết tâm tư cho con gái, dường như đã hơi lạnh nhạt với Tử Thời rồi.

Nghĩ đến cảnh anh mê man lúc nãy, chắc chắn là cô rất sợ hãi, thế mà vẫn còn phải lo cho con gái... Bởi vì lần này về đây, nhìn cô có vẻ đã trưởng thành và chín chắn hơn hẳn mà Thịnh Thừa Quang đã quên mất: thật ra cô cũng chỉ là cô gái nhỏ của anh, cần được anh che chở.

“Lại đây nào!” Anh dè tay cô, cô thuận theo ngồi xuống.

Ôm vào liền yên tâm hơn hẳn.

Hai người thân mật ôm lấy nhau, Thịnh Thừa Quang hôn nhẹ lên tai cô, dịu dàng nói với cô: “Anh sẽ không đi nữa đâu, em đừng sợ.”

Tử Thời thỏa mãn “ừm” một tiếng, ôm chặt anh.

Hai người còn muốn nói nữa, nhưng Gấu Nhỏ đã bị đánh thức rồi.

Vừa rồi cô nhóc kia khóc đến mệt lả, chịu không nổi rồi thiếp đi, nhưng trong mộng đều là ba, bây giờ tỉnh lại, vừa cầu nhào vừa ngồi dậy, cái đầu sưng to cảnh giác nhìn khắp xung quanh, lúc nhìn đến ba mình thì cô nhóc lập tức rơi nước mắt, khóc toáng lên vô cùng thê thảm: “Ba ơi –” d.đ.l.q.đ

“Chao ôi!” Thịnh Thừa Quang như nghe thấy âm thanh từ thần tiên, lập tức có tinh thần gấp trăm lần: “Bảo bối à! Tới đây với ba nào!”

Gấu Nhỏ bỏ nhào về phía trước, nhào vào trong lòng anh, đâm mạnh đến mức Thịnh Thừa Quang bị đau kêu lên một tiếng.

Hai mẹ con mỗi người một bên, rúc vào trong lòng ba, Gấu Nhỏ nghĩ lại mà vẫn chưa hết sợ, hỏi: “... Ba không chết sao?”

Tử Thời thật sự là hết cách với cô bé, dạy dỗ cô bé: “Gấu Nhỏ, đừng có treo chữ ”chết” trên miệng, đây là điềm xấu.”

Gấu Nhỏ sờ sờ miệng mình – treo sao? Treo ở đâu? Ở bên cạnh anh Cố Ý sao?

Mặc kệ, cô bé ôm chặt lấy ba, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhỏ giọng gọi anh: “Ba ơi ~~”

Ngực Thịnh Thừa Quang lại ầm lên, toàn thân khê phiêu phiêu, cảm giác thỏa mãn không tả hết được, ôm chặt con gái hôn hết chỗ này đến chỗ khác, hốc mắt cũng nóng lên.

“Gấu Nhỏ đã nhớ ra ba rồi sao?” Anh nhẹ giọng hỏi con gái.

Gấu Nhỏ có chút xấu hổ, vùi mặt vào sâu trong lòng ba, cái đầu sư tử cọ qua cọ lại... “Nhớ ạ ~~”

“Vậy về sau đừng quên ba nữa nhé!” Thịnh Thừa Quang hôn nhẹ lên trán cô bé, nhìn vào mắt cô bé, nghiêm túc hứa hẹn: “Sau này ba cũng sẽ không rời xa con nữa!”

Những người thân yêu nhất đều ở bên cạnh đây rồi.

Không còn mộng tưởng nào khác, cho nên cũng không cần phải đi đến nơi nào nữa.

Từ sau khi mở miệng gọi ba, Gấu Nhỏ cực kỳ dính ba mình, một giây cũng không chịu tách ra. Cô bé không đi đâu cả, ngay cả mẹ cũng không cần, đi theo bên cạnh ba không rời nửa bước, y hệt như cái đuôi nhỏ.

Trịnh Phiên Nhiên về nhà an ủi vợ con bị cảnh vừa nãy dọa sợ, lại tới đưa cơm cho cả nhà này, sau đó anh ta bị cảnh cha con thân mật quấn quýt nhà người ta làm cho buồn nôn chạy về.

Lúc hơn chín giờ, Tề Quang cũng đến, vội vàng đi vào phòng bệnh lại không thấy bệnh nhân đâu, anh đi loanh quanh một vòng, phát hiện ra một cái đầu sư tử đang ngồi chồm hổm trước nhà vệ sinh.

Tề Quang hỏi cái đầu sư tử đang bày ra vẻ mặt thỏa mãn: “Cháu ngồi ở đây làm gì thế? Ba mẹ cháu đâu?”

“Mẹ đang đi xuống lầu làm gì ấy!” Cái đầu sư tử ngửa mặt lên, cười tít mắt trả lời cậu: “Ba cháu đi vệ sinh ở trong đó! Cháu ở đây canh cửa cho ba! Cậu muốn đi vào sao?”

Tề Quang: “...”

Cậu Tề Quang yêu quý cũng bị đuổi đi, Tử Thời làm xong thủ tục xuất viện, lái xe trong nhà cũng đã chờ bên dưới, một nhà ba người ra viện đi về nhà.

Về đến nhà thì đã rất muộn, tắm xong đã cực kỳ buồn ngủ rồi. Cô bạn nhỏ vẫn ngủ ở giữa, nhưng bây giờ thì cả người cô bé ôm lấy cánh tay của ba, tay chân đều quấn quanh người anh, quay ót và mộng về phía mẹ yêu quý.

Tử Thời không ghen, còn cố ý đi ngủ sớm, để dành thời gian cho hai cha con.

Thịnh Thừa Quang đỡ con gái ngủ, nhẹ nhàng vỗ lưng cô bé, đôi mắt cô nhóc kia dần khép lại, bỗng nhiên lại mở ra, có thể thấy cô bé đã rất buồn ngủ, mí mắt đã riu riu lại nhưng vẫn cố gắng mở to ra nhìn ba mình, giọng nói còn mang theo chút nức nở: “Ba... Ba đừng có chết!”

Xem ra cô bé đã thật sự bị dọa sợ, Thịnh Thừa Quang rất đau lòng.

“Được, ba đồng ý với Gấu Nhỏ.” Anh dịu dàng mà kiên định nói: “Ba chắc chắn sẽ khỏe mạnh xem Gấu Nhỏ trưởng thành.”

Gấu Nhỏ cực kỳ hài lòng nhắm hai mắt lại.

Đầu gối trên cánh tay Thịnh Thừa Quang, miệng thì thào “ba ơi...”, sau đó nhanh chóng ngủ say.

Từ lúc chiều cất tiếng gọi “ba” đầu tiên, bây giờ cô bé nói gì cũng chỉ muốn thêm một câu “ba ơi” vào, đúng là treo ba lên miệng rồi.

Cô nhóc nằm ngủ mà bàn tay nhỏ vẫn nắm chặt áo ngủ của ba, đầu ngón tay mồm mồm, móng tay nho nhỏ hồng hào, y hệt như một cánh hoa hải đường bé xiu. d.đ.l.q.đ

Thịnh Thừa Quang nhẹ nhàng gỡ từng ngón tay cô bé ra, nhưng vừa mới động đến thì cô bé đã nhú mày “ưm” một tiếng, bàn tay nhỏ lại mò mẫm, sờ được anh thì mới chịu yên lặng ngủ tiếp.

Thịnh Thừa Quang sưng sốt, khóe mắt lập tức nóng lên.

Cô bé đang sợ hãi. Con gái anh đang vô cùng sợ hãi.

Mấy hôm trước cô nhóc kháng cự anh như vậy cũng là vì sợ hãi nhỉ?

Sợ anh sẽ giống như trước đây, chỉ ở lại trong chốc lát rồi sẽ rời xa cô bé.

Sợ mình yêu thích và ỷ lại vào ba quá nhiều, đến lúc ba rời đi sẽ rất khổ sở.

Mấy năm qua, khi anh cứ đến rồi lại đi như thế, chắc chắn cô bé đã vô cùng sợ hãi, vô cùng đau lòng.

Anh đã tổn thương cô bé nhiều như thế, là chính anh đã mang đến những tổn thương đầu tiên trong cuộc đời cô bé.

Nhưng cho dù bị anh tổn thương như vậy, cô bé vẫn thương anh, nhanh chóng tha thứ cho anh như thế.

Thịnh Thừa Quang há to miệng ra thở, mắt nhắm lại, bóng đêm che giấu giọt nước mắt long lanh vừa rơi xuống.

Muốn luôn luôn khỏe mạnh, muốn làm việc thật tốt, muốn làm điều thiện, muốn bình an thuận lợi, muốn cả đời đều được ở bên cạnh mẹ con hai người, bảo vệ, che chở, chăm sóc cho họ.

Anh là trụ cột của gia đình này.

Mất một lúc lâu, Thịnh Thừa Quang mới có thể ổn định tinh thần lại. Con buồn ngủ đánh ập đến, anh kéo chân lên giúp Tử Thời, lại hôn nhẹ lên trán cô nhóc kia một cái, sau đó mới nằm xuống nhắm mắt lại, cô nhóc kia nằm ngủ mơ còn gọi “ba ơi”, anh nhẹ nhàng vỗ lưng cô bé, cô bé liền yên tâm ngủ say.

75. Chương 69

Editor: Linh Vũ

Từ khi tiểu thư Gấu bám dính lấy ba, ngay cả mẹ thân yêu nhất cũng phải xếp hàng sau ba.

Ba cô bé là một người hoàn mỹ đến cỡ nào kia chứ – cao như vậy, khỏe mạnh như vậy, bề ngoài lại đẹp trai như vậy, còn biết làm đủ loại đồ ăn ngon, cô bé hỏi bất cứ vấn đề gì thì ba cũng có thể trả lời hết sức có đạo lý... Lại còn biết buộc tóc cho cô bé rất đẹp nữa.

Mỗi sáng sớm, Gấu Nhỏ đều tỉnh giấc trong nụ hôn tràn đầy tình yêu của ba, đôi mắt ngái ngủ mông lung làm nũng đòi ba ôm, sau đó thì ba sẽ đi làm bữa sáng. Lúc này Gấu Nhỏ sẽ vui vẻ nằm trên giường với mẹ thêm một lát, tự thăm thì mấy câu, bày trò chơi một mình... Hầu như sáng sớm nào cũng là mẹ đưa cô bé đi đánh răng rửa mặt, thỉnh thoảng có đôi lúc ba cũng sẽ vào giúp – Gấu Nhỏ thích nhất là được ba rửa mặt cho đấy.

Bữa sáng hôm nào cũng rất tuyệt, hơn nữa bữa sáng hôm nay và bữa sáng hôm qua, hôm qua của hôm qua nữa... đều không giống nhau. Món Gấu Nhỏ thích ăn nhất chính là xúc xích hình bạch tuộc nhỏ!

Cô bé tí mĩ phát hiện ra: ba mình không kiêng ăn gì cả, cái gì cũng ăn được hết! Bất chước ba mình, mấy thứ trước đây Gấu Nhỏ không ăn như cà, mướp hay rau cần, bây giờ lại phát hiện ra, những thứ đó thực ra cũng không khó ăn lắm!

Mỗi ngày đều bắt đầu tốt đẹp như vậy.

Nhưng ăn xong bữa sáng thì ba phải rời nhà đi làm rồi.

Đây là thời điểm mà tiểu thư Gấu không vui nhất trong ngày.

Lúc này cô bé luôn nắm tay ba, đi đến tận gara, Thịnh Thừa Quang lên xe rồi vẫn còn hạ cửa kính xe xuống, “tạm biệt” một lần cuối cùng với cô bé.

Chờ xe đi thật xa rồi mà vẫn còn có thể nhìn thấy bóng dáng cô nhóc kia qua gương chiếu hậu: vẫn đứng ở đó, duỗi cổ ra làm một nụ hôn gió, bộ dáng lưu luyến không rời kia khiến Thịnh Thừa Quang cảm động không chịu được.

Buổi tối lúc Thịnh Thừa Quang về nhà thường là vừa mở cửa ra đã thấy một cái đầu sư tử đang ngồi chồm hổm trước huyền quan.

Đương nhiên Thịnh Thừa Quang rất hưởng thụ cảm giác được con gái bám dính như vậy, nhưng trong lòng anh rất rõ: đây là một biểu hiện cực đoan của việc thiếu cảm giác an toàn.

Cô nhóc nhà anh thật đáng thương.

Trong lòng áy náy như thế, nhưng Thịnh Thừa Quang không hề biểu hiện ra ngoài mặt. Anh bắt đầu đi làm rất có quy luật, dù buổi sáng trong công ty không có việc gì cần kíp, anh cũng sẽ đúng giờ rời nhà đi làm, dù buổi chiều có cuộc họp quan trọng, anh cũng sẽ tan làm về nhà đúng giờ.

Cuộc sống có quy luật như vậy khiến người ta rất yên tâm, chỉ qua một thời gian, quả nhiên tiểu thư Gấu đã khôi phục lại dáng vẻ bình thường rồi.

Trong cả quá trình này, người làm mẹ của Gấu Nhỏ là tiểu thư Thịnh Tử Thời lại không hề phát hiện ra. d.đ.l.q.đ

Nhưng mà Tử Thời lại nhìn ra được cái khác: Thịnh Thừa Quang tuyệt đối không phải là một người ba cứng chiều con gái đến mức không có nguyên tắc.

Ví dụ như Gấu Nhỏ ăn đồ ăn vặt trước bữa cơm, anh ôn hòa nhắc nhở hai lần, Gấu Nhỏ coi như không nghe tiếp tục ăn, đến lần thứ ba anh sẽ ngừng lại mọi việc trong tay, kéo con gái sang một bên, trước hết là nói với cô bé về tác hại của việc ăn đồ ăn vặt quá nhiều, sau đó thì nói đến vấn đề lễ nghĩa của cô bé khi người khác nói với cô bé mà cô bé giả vờ như mắt điếc tai ngơ.

Cả Tử Thời lẫn Tề Quang đều cực kỳ dịu dàng khiêm tốn, cách giáo dục Gấu Nhỏ cơ bản là tôn trọng cá tính và để cho cô bé tự do phát triển, uốn nắn tam quan của cô bé, còn cách dạy con vừa đấm vừa xoa như Thịnh Thừa Quang thế này thật sự là một mảnh khoe trong giáo dục, tiểu thư Gấu cảm thấy... thật là mới mẻ!

Tử Thời phát hiện ra vẻ mặt con gái đối với Thịnh Thừa Quang hiện giờ về cơ bản là: 1, ~ () / ~ 2, (o) 3, o (v) o

~~Hơn nữa cô còn phát hiện ra hình như gần đây hai người một lớn một nhỏ này có bí mật gì đó, cứ tùm lại một chỗ thì thâm nho nhỏ với nhau, thấy cô nhìn thì lập tức dừng lại không nói gì nữa.

Tối nay lúc tắm cho con gái, Tử Thời tò mò hỏi con gái: “Gấu Nhỏ, vừa rồi lúc vẽ tranh con và ba thì thâm cái gì thế?”

Gấu Nhỏ ngồi trong bồn tắm vui vẻ nghịch cây súng bắn bong bóng mà ba mới mua cho: “Chiu chiu chiu”

Tử Thời chọc chọc cái bụng nhỏ của cô bé, dụ dỗ: “Không thể nói cho mẹ nghe sao? Mẹ thật sự rất muốn biết...!”

“Mẹ.” Gấu Nhỏ bỗng nhiên ngẩng đầu lên nghiêm túc nói với cô: “Con có thể mua thêm một cây súng thế này không? Đưa cho anh Cố Ý!”

“Con vẫn nhớ anh Cố Ý sao?” Tử Thời cũng rất nhớ mấy năm sống thanh thoi vui vẻ ở thành phố G: “Ba con nói tháng sau sẽ dẫn chúng ta đi du lịch, chúng ta cùng xin ba con đến thành phố G có được không? Như vậy là con có thể gặp anh Cố Ý của con rồi!”

“Được ạ!” Gấu Nhỏ cười tí mắt, ngọt ngào đồng ý.

Tử Thời hỏi con gái không ra, buổi tối đỡ được con gái ngủ rồi, cô chạy tới hỏi ba của con bé.

Thịnh Thừa Quang đang đọc sách trên chiếc ghế cạnh cửa sổ trong phòng khách, ly trà trong tay tỏa mùi thơm nức, anh lật một trang sách, nâng ly trà trong tay lên nhấp một ngụm, vô cùng hưởng thụ. d.đ.l.q.đ

Tử Thời khát, đón lấy ly trà ừng ực ừng ực uống hết sạch.

Thịnh Thừa Quang nghe xong câu hỏi của cô thì bật cười liếc mắt nhìn cô một cái, ánh mắt lại nhìn sang quyển sách, miệng nói: “Em thật đúng là có tiền đồ, con bé mới có bốn tuổi mà em cũng có thể bị con bé đánh lạc hướng chuyển đề tài, chẳng hỏi ra được cái gì.”

Tử Thời khen từ tận đáy lòng: “Con bé rất thông minh, giống anh.”

Thịnh tổng đương nhiên là vui vẻ tiếp nhận lời khen này, sau đó lại nghe thấy cô hỏi: “Nói đi, rốt cuộc thì anh và con bé có bí mật gì?”

Thịnh Thừa Quang nghĩ thầm, ngay cả con gái mà em cũng không hỏi ra được, vậy mà còn cho rằng em sẽ cạy được miệng anh sao?

Rõ là... May mà con gái giống ba nó đấy!

Còn nữa, anh phải cẩn thận suy xét cho đàng hoàng mới được: có nên sinh thêm đứa nữa không đây? Lỡ như là con trai thì sao bây giờ? Hầu như con trai đều giống mẹ!

Cả đồng suy nghĩ ngập trong đầu Thịnh Thừa Quang, anh vừa mừng thầm vừa âu sầu thở dài, nhưng nói ra miệng với Tử Thời lại là: “Đôi khi em quá dung túng cho Gấu Nhỏ rồi, hình như con bé không hề sợ em.”

Tử Thời nghe xong lời anh, yên lặng nghĩ thầm: Chỉ là “đôi khi” sao? Chỉ là “hình như” sao?

“Tuổi này của con bé là lúc để học quy củ và kỷ luật, để thêm một, hai tuổi nữa thì sẽ không thể dễ dàng sửa lỗi cho con bé được. Ví dụ như chuyện con bé ăn đồ ăn vặt – chẳng lẽ cứ để con bé muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu sao? Lại còn chẳng phân rõ thời gian, cứ muốn ăn gì là ăn đó.” Chuyện này khiến Thịnh Thừa Quang hơi bất mãn.

Tử Thời lại rất khó hiểu: “Nhưng mà, con bé đói bụng muốn ăn gì đó... chẳng lẽ lại không để con bé ăn sao?”

Thịnh Thừa Quang nhìn cô một cái.

Trước kia Tử Thời đi theo anh, sống một cuộc sống tùy hứng muốn làm gì thì làm cái đó: đói bụng thì ăn cơm, mệt thì đi ngủ, muốn ăn gì thì sẽ ăn cái đó, muốn thức đêm thì đồng hồ sinh học đảo tứ tung ngày đêm... Cho nên cô không biết việc Gấu Nhỏ ăn đồ ăn vặt tùy ý thì có chỗ nào không tốt.

Điều này lại khiến Thịnh Thừa Quang nhớ tới lúc bọn họ vừa mới ở cùng nhau. Khi đó ban ngày anh không ở nhà, không biết cô ngủ cả ngày, chỉ thấy cô vừa đêm đến là sẽ ngồi trước máy tính, hai mắt tỏa sáng. Anh đối với cô đương nhiên không giống đối với con gái, đi đến tắt luôn máy tính, cô cũng cực kỳ ngoan ngoãn theo anh lên giường, bị anh bao trọn, nhưng làm sao cũng không ngủ được, sau đó... sau đó thì bị anh nước chảy thành sông đề cô xuống mà làm, làm cho đến lúc cô đã kiệt sức, khóc lóc xin tha, anh vừa buông ra cô đã mơ màng ngủ...

Con gái thông minh kiên cường là giống anh, còn ngang ngạnh không hiểu chuyện đều là giống cô hết.

Thịnh Thừa Quang chìm trong hồi ức, nhin không được muốn cười, lại nghiêm mặt, nói rất nghiêm túc: “Sau này mỗi ngày con bé sẽ ăn ba bữa chính, buổi sáng và buổi chiều có thể ăn cơm làm bữa phụ, còn đồ ăn vặt chỉ được dùng để bổ sung với số lượng vừa phải. Chúng ta phải tạo thành thói quen ăn uống tốt cho con bé, em xem con đi, lúc nào cũng vừa chơi vừa ăn, không hợp vệ sinh mà cũng khó coi.”

Anh nói chuyện luôn vô cùng có đạo lý, Tử Thời vui lòng phục tùng gật đầu, vô cùng thành khẩn: “Về sau em sẽ chú ý!”

Nói đến đây, Tử Thời lại một lần nữa quên mất mục đích ban đầu của mình.

Thịnh Thừa Quang hết sức hài lòng gật đầu, nhích người vào bên trong, vỗ vỗ xuống vị trí trống bên cạnh mình.

Về mặt anh nghiêm túc như vậy khiến Tử Thời tưởng rằng anh còn có vấn đề gì về con gái muốn nói với cô, cho nên ngoan ngoãn nằm xuống.

Nhưng cô vừa nằm xuống thì tay anh đã mò mẫm đi lên, thủ đoạn lưu manh hết sức lưu loát, hơn nữa xuống tay cũng không hề do dự... Tử Thời cũng thất thần luôn rồi. d.đ.l.q.đ

“Này...” Cô đẩy anh ra nhưng không đủ sức lực – làm cái loại chuyện không đứng đắn này mà lại bày ra cái vẻ mặt đứng đắn như vậy, Thịnh Thừa Quang anh thật là!

Nhưng Thịnh Thừa Quang không chỉ có vẻ mặt đứng đắn mà ngay cả lời nói cũng đứng đắn: “Anh tính là mấy tháng nữa, tới mùa thu sẽ cho con bé đi nhà trẻ, ngay ở đằng trước tiểu khu này thôi... Nhưng mà trước hết phải để con bé làm quen với phòng của riêng mình đã.” Anh xoay người đè lên người cô, hôn xuống, môi ngậm chặt lỗ tai cô, giọng nói vừa trầm thấp vừa nóng hổi, bắt đầu không đứng đắn: “Không thể để con bé cứ ngủ cùng chúng ta như vậy được, rất là bất tiện...”

Bàn tay xấu xa của anh chỉ mất một lúc đã khiến cả người Tử Thời nóng lên, cắn môi hừ nhẹ... Anh nói cái gì cũng đứng.

“Nhưng mà, trước khi con bé đi nhà trẻ...” Anh phủ cả người lên, tay đặt trên xương quai xanh của cô, khuôn mặt ở ngay phía trên mặt cô, nhìn cô cười: “Em còn chuyện gì... cần anh phải làm không?”

Hai tay Tử Thời đẩy cái đầu gối đang đặt giữa hai chân cô ra, môi không ngừng bật ra tiếng than nhẹ mềm mại, mở to đôi mắt mờ sương, cố gắng suy nghĩ một lúc lâu, lại mơ màng hỏi: “... Còn chuyện gì?”

Thịnh Thừa Quang bất đắc dĩ nhắm chặt mắt – quả nhiên là cô không thể nhớ ra.

“Cứ tính như vậy đi.” Anh cúi người xuống, nóng bỏng hôn cô.

Tử Thời bị anh làm cho thần hồn điên đảo, lúc đầu còn vương vís, sau khi cởi ra, để lộ một mảng ngực trắng bóng, bắt đầu lên xuống theo tiếng thở dốc kịch liệt... Giữa lúc mơ mơ hồ hồ, cô dường như nhớ ra một chuyện gì đó, nhưng mà anh quá mãnh liệt, cứ đâm thẳng vào tận sâu bên trong cô, khiến cô hồn bay phách tán, cả người run run từng đợt, trong đầu chẳng còn nghĩ ra được cái gì nữa...

“Thật ngốc nghếch...” Thịnh Thừa Quang ôm cô gái ngốc nghếch vừa bị anh làm cho cả người đỏ ửng lên, khẽ hôn lên khóe môi trong lúc cô đang thất thần, còn dịu dàng ngọt ngào hơn cả lúc bọn họ hạnh phúc nhất lúc trước: “Không sao cả, sau này... cho dù em có ngốc nghếch hơn nữa cũng không sao cả...”

76. Chương 70

Editor: Linh Vũ

Sau khi mọi người rời khỏi thành phố G, Phùng Nhất Nhất cũng đột nhiên từ chức biên tập viên của báo manga, sau đó cũng ít khi gặp lại cô ấy nữa.

Tử Thời vốn cho rằng cô nàng vẫn đang ở cùng Tạ Gia Thụ, nhưng dạo này Tạ Gia Thụ nhiều lần gọi điện cho Tử Thời, nói gần nói xa đều là hỏi thăm xem gần đây Phùng Nhất Nhất đang bận rộn chuyện gì, có thể thấy là ngay cả anh ta cũng không biết chuyện.

Tử Thời từng nhắc đến chuyện này trước mặt Thịnh Thừa Quang mấy lần, hôm nay Phùng Nhất Nhất lại đột nhiên chạy tới.

“Rốt cuộc cũng nhớ tới rồi sao?” Tử Thời mở cửa thấy là cô ấy thì nửa vui mừng nửa oán giận: “Mau vào đi!”

Phùng Nhất Nhất cười tíu tít mắt: “Tối tối mời cậu đi ăn tối ~”

“Được đây!” Tử Thời rất sẵn khoái đồng ý: “Ngồi một lát đã, Gấu Nhỏ và ba con bé đang ra ngoài mua đồ, chắc là cũng sắp về rồi, chờ họ về rồi chúng ta cùng nhau đi luôn đi?”

“Không được!” Phùng Nhất Nhất nghiêm túc xua tay từ chối: “Đây là cuộc hẹn giữa bạn thân với nhau thôi!”

“VẬY... Tạ Gia Thụ có tới không?” Tử Thời thăm dò.

Phùng Nhất Nhất chớp chớp mắt, nói: “Anh ta đâu phải là bạn thân.”

“A... Vậy anh ta là cái gì?” Hiếm khi Tử Thời thích bất quái như vậy: “Rốt cuộc giữa hai người là thế nào? Nếu được thì ở bên nhau đi, đã nhiều năm như vậy rồi... Ngay cả người ngoài đứng xem cũng chờ đến sốt cả ruột rồi!”

“... Mau đi thay quần áo đi!” Phùng Nhất Nhất ỉu xiu hạ lệnh, đẩy cô đi vào phòng, mở tủ quần áo, chọn đồ cho cô.

Tử Thời vẫn còn nóng lòng muốn hóng chuyện thì bị một chiếc váy ném tới, cô nhanh chóng cúi xuống... Kéo váy ra khỏi mặt, Tử Thời yếu ớt kháng nghị: “Này... đây là lễ phục dạ hội.”

“Mau thay đi!” Phùng Nhất Nhất dùng cái giọng điệu gầm thét kinh điển của Tạ Gia Thụ để ra lệnh.

Hai người đã lâu không gặp, ngồi trên xe nói chuyện khí thế ngất trời, Tử Thời cũng chẳng để ý xem xe chạy đi đâu. Mãi một hồi lâu sau xe mới dừng lại, cô nhìn nhìn lối kiến trúc bên ngoài cửa sổ, hơi kinh ngạc hỏi Phùng Nhất Nhất ngồi bên cạnh: “Này, sao lại muốn tới đây?”

“Nghe nói mấy thứ đó ăn rất ngon ~” Phùng Nhất Nhất chớp chớp mắt với cô, vui vẻ nói.

Đây là nhà hàng kiểu Âu lâu đời nhất ở thành phố G, được mở bởi người Pháp từ thời dân quốc, bao nhiêu năm trôi qua nhưng vẫn giữ nguyên độ chất lượng món ăn, mùi vị chính thống, phục vụ chu đáo, đồ ăn cũng ngon.

Cách đây rất lâu Tử Thời đã từng tới nơi này một lần, đó là lần đầu tiên cô chính thức hẹn hò với một người đàn ông. Lúc đó cô mười tám tuổi, cuộc sống tịch mịch thê lương, đơn độc một mình.

Đã nhiều năm trôi qua, bây giờ cô đã có một cô con gái, mà người hẹn hò với cô ngày đó chính là ba của con gái cô.

Tử Thời kéo chặt áo khoác trên vai, nhin không được mỉm cười hạnh phúc.

Hai cô gái nắm tay nhau đi vào theo cánh cửa xoay, trong phút chốc đèn giữa đại sảnh sáng trưng, khúc ca POUR QUE TU MAIMES ENCORE vang lên như tỏ rõ nỗi lòng cô.

Tử Thời kinh ngạc.

Trước mặt cô, đại sảnh sáng trưng lại bởi vì sự trống trải mà càng thêm lộng lẫy, không gian rộng rãi, tất cả bàn ghế đều đã bị dời đi, chỉ chừa lại một chiếc bàn ở ngay chính giữa đại sảnh. d.đ.l.q.đ

Trên bàn, chén đĩa được đặt gọn gàng ngăn nắp, giấy ăn màu trắng được xếp thành hình hoa hồng, bộ đồ ăn bằng bạc được ánh đèn chiếu rọi, tỏa sáng lấp lánh.

Một dàn nhạc sống đứng ở một góc sáng sủa hơi xéo với chiếc bàn.

Ngồi ở bên cạnh bàn ăn là người mà vừa ăn trưa xong đã nói với cô là đưa con gái ra ngoài mua cặp và văn phòng phẩm chuẩn bị đi học, bây giờ lại mặc một bộ tây trang đẹp để ngồi ở đây, an nhàn nở nụ cười với cô.

Cảnh tượng này... năm đó cũng đã từng diễn ra! Đó là cảnh tượng đẹp nhất đời cô, cô đã từng cho rằng, đời này của mình sẽ phải dựa vào một đoạn hồi ức cũ đó mà sống.

Thời gian như cơn gió nhẹ, thổi khẽ qua bên tai Tử Thời... Chỉ nhaoáng một cái đã nhiều năm như vậy rồi, nhanh như một giấc chiêm bao.

Đáy lòng nổi sóng, trái tim “thình thình thình” mạnh mẽ, mỗi một bước chân lại gần anh, tiếng bước chân đều vọng lại trong lòng cô.

“Anh làm cái gì thế?” Tử Thời đến gần, cười nhẹ, hỏi anh.

Thịnh Thừa Quang đứng lên kéo ghế ra cho cô, nhanh nhẹn nắm tay cô, để cô ngồi xuống.

“Đã lâu rồi không tới đây, cùng nhau ăn bữa cơm.” Anh vươn tay trải khăn ăn ra cho cô, thuận tiện cúi đầu mổ lên tai cô một cái.

Mặt Tử Thời hơi đỏ lên, ngẩng đầu liếc anh một cái, trong ánh mắt ngập nước.

Thịnh Thừa Quang cười, trở về chỗ ngồi của mình, nhìn cô, nhẹ giọng nói: “Đã nhiều năm như vậy rồi mà em vẫn cứ thẹn thùng như thế... Đúng là chẳng thay đổi chút nào cả.”

“Anh cũng không thay đổi mà!” Tử Thời đón lấy ánh mắt của anh, mặt đỏ hồng nói.

Vẫn là người trước kia, vẫn khiến tim cô đập thình thịch, hăng hái tiến lên.

“Thật sao?” Thịnh Thừa Quang buông giọng trêu chọc: “Anh cho rằng trải qua mấy năm sẽ càng yêu nhiều hơn chứ.”

Tử Thời nghiêm túc gật đầu: “Ừm! Đúng vậy!”

Cô thừa nhận dứt khoát như vậy, khiến cho Thịnh Thừa Quang dở khóc dở cười: “Này, giọng điệu vừa rồi là đang tự mãn đấy à?”

“Sao chứ? Vừa rồi là giọng khẳng định.” Tử Thời chớp chớp mắt với anh, khuôn mặt vô cùng vui vẻ.

Thịnh Thừa Quang muốn cười nhưng lại không dám, bởi vì trong hốc mắt quá chua xót, chỉ sợ cười rồi sẽ khiến thứ gì đó rơi xuống.

Rất lâu rất lâu trước kia anh đã quyết định sẽ chăm sóc cho cô cả đời, bởi vì ngoài anh ra thì không còn ai khác chăm sóc cho cô nữa cả. Về sau anh vì cô mà buông bỏ cuộc sống vốn có của mình, chỉ vì khát vọng muốn chung sống cùng cô cả đời... Tình cảm anh dành cho cô đã từng thay đổi rất nhiều, thế nhưng cô lại vẫn thủy chung một lòng với anh.

“Tử Thời.” Yết hầu Thịnh Thừa Quang lên lên xuống xuống một hồi, cuối cùng cũng lên tiếng: “Vẫn luôn muốn tìm một cơ hội để tâm sự với em những chuyện trong mấy năm nay, suy nghĩ trong lòng, còn có tương lai của chúng ta nữa... Nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui, lại cảm thấy hình như cũng không cần phải giải thích gì cả... Em luôn luôn tin tưởng anh một cách vô điều kiện.” Anh gian nan nói xong lời này, vẻ mặt càng thêm dịu dàng: “Đúng không?” d.đ.l.q.đ

Tử Thời trịnh trọng gật đầu.

“Vây, phần đời còn lại, em có nguyện lòng luôn luôn tin tưởng anh không?” Thịnh Thừa Quang nhìn vào mắt cô, trịnh trọng hỏi: “Anh sẽ mãi mãi chăm sóc cho em, cho dù xảy ra chuyện gì cũng sẽ không rời xa nhau nữa... Ở bên cạnh nhau cả đời, có được không?”

Thời gian vừa khớp, đúng là hoàn mỹ – anh vừa dứt lời, một chiếc xe đẩy đồ ăn tỏa ánh sáng lấp lánh được đẩy tới bên cạnh bàn.

Người đẩy xe đồ ăn còn thấp hơn cả cái xe, từ phía sau xe chạy đến.

Tiểu thư Gấu mặc váy công chúa bằng ren màu trắng, đôi giày nhỏ và tất cũng cùng màu, vô cùng đáng yêu. Hôm nay cô bé đã được đưa đến tiệm làm tóc, uốn lên còn dễ nhìn hơn cả Tạ Gia Thụ!

Cô nhóc nhón chân lên, hai tay đặt trên bàn, duỗi cổ lên, dùng giọng nói ngây thơ ngọt ngào báo tên món ăn: “Món điểm tâm ngọt hôm nay là Tiramisu - ừm, tiểu thư Tử Thời, cô có nguyện ý lấy tiên sinh Thịnh Thừa Quang không?”

Nhà hàng rất tối, Tề Quang - người phụ trách dàn dựng hiện trường hôm nay - cũng ngân ngẩn lệ, quay đầu nhẹ giọng cảm khái với Phùng Nhất Nhất bên cạnh: “Gấu Nhỏ giỏi quá!”

Người đang ở cùng với họ là Tạ Gia Thụ thì đang giơ cao di động lên chụp lại hiện trường, nghe vậy thì đom đống vuốt vuốt mái tóc quăn tít của mình: “Đương nhiên rồi ~ Mấy người cũng không nhìn xem là ai dạy con bé?”

Lúc Thịnh Thừa Quang tìm Phùng Nhất Nhất nhờ giúp đỡ thì vừa lúc anh ta đang ở chỗ Phùng Nhất Nhất, vì vậy liền mặt dày mày dạn theo tới đây luôn. Tề Quang sợ anh ta sẽ làm hỏng ngày quan trọng này, sắp xếp việc đơn giản nhất cho anh ta – phụ trách đảm bảo cho Gấu Nhỏ lên sân khấu sẽ hoàn hảo, không phạm phải sai lầm.

Ngay cả nhiệm vụ đơn giản như vậy mà anh ta cũng làm không tốt, cả quá trình đều chỉ lo giơ điện thoại lên chụp ảnh, may mà Gấu Nhỏ ngoan ngoãn, thể hiện rất tuyệt.

Vậy mà anh ta còn có mặt mũi đi tranh công đấy... Tề Quang thở dài, thật sự không muốn nói gì với anh ta nữa rồi.

Bên cạnh bàn ăn, tiểu thư Gấu vươn tay bưng chiếc đĩa sứ trắng mạ vàng còn to hơn cả khuôn mặt mình, vô cùng cẩn thận đặt vào trong tay mẹ mình.

Tiramisu trong đĩa chỉ là một miếng nho nhỏ, bề ngoài rất được, phía trên rải một lớp bột cacao, nhìn vô cùng ngon miệng.

Tiểu thư Gấu nói xong lời kịch, đặt xong đồ ăn lên bàn, sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài – sau đó thì nấc cut.

Cô nhóc đã được ba dạy cho lễ nghi trên bàn ăn, cho nên lúc này vô cùng xấu hổ che cái miệng nhỏ lại, hai con mắt linh hoạt đảo qua đảo lại.

Cả mấy người lớn đều bật cười. d.đ.l.q.đ

“Mẹ mau ăn đi!” Gấu Nhỏ dựa theo lời kịch mà cậu Tề Quang đã phân phó, lại còn tự do phát huy, bổ thêm một câu nữa: “Rất ngon đấy!”

Tử Thời xoa xoa đầu con gái, vui vẻ ăn một miếng.

Tạ Gia Thụ đang giơ cao điện thoại kích động thúc vào người Tề Quang đứng bên cạnh: “Này này này này này! Cô ấy ăn rồi! Ăn rồi!”

Trong lòng Tề Quang lại có phần lo lắng: “Sao tôi lại cứ thấy... hình như không được đúng lắm?”

Phùng Nhất Nhất lại vô cùng lo lắng nhỏ giọng hỏi: “Mấy người chắc chắn cô ấy sẽ không nuốt cả nhẫn đấy chứ?”

“Stop!” Tạ Gia Thụ khinh thường đáp lại: “Cô ấy cũng đâu phải là con nít nữa!”

Tề Quang nghe được lời này lại giống như vừa bị một tia sét đánh xuống!

Rốt cuộc anh cũng biết cảm giác không được đúng lắm lúc này là từ đâu ra rồi – Tiramisu mà anh chuẩn bị rõ ràng còn có một phần ở phía trên nữa, thế nhưng vừa rồi lúc Gấu Nhỏ đẩy ra lại chỉ có hai phần!

Có người đã ăn mất phần bánh ngọt có cất giấu nhẫn kim cương rồi!

Bên kia, Tử Thời đã ăn hết hai phần tiramisu, cười tít mắt nhưng không có bất kỳ hành động dị thường nào. Thịnh Thừa Quang Thịnh Thừa Quang chau mày, Tạ Gia Thụ và Phùng Nhất Nhất đều nghiêng đầu hỏi: “Ai?”

Tề Quang nghiêm mặt chạy bỏ nhào ra ngoài, bắt lấy Gấu Nhỏ sốt ruột hỏi: “Gấu Nhỏ! Có phải là cháu đã ăn vụng mất miếng bánh ngọt phía trên rồi không?”

Gấu Nhỏ: ~(@^_^@)

~Ôi chao ~ bị phát hiện rồi

~“Ăn hết cả miếng bánh rồi sao? Nuốt hết toàn bộ rồi sao? Bên trong bánh có cái gì cứng cứng không cắn được, phải nhổ ra không?” Giọng của Tề Quang đã run run rẩy rẩy.

Gấu Nhỏ cười tí mắt: “Dạ, nuốt hết rồi! Rất ngon ạ ~”

Thịnh Thừa Quang không đợi Tề Quang hỏi thêm nữa, lập tức đi tới ôm lấy con gái, kéo Tử Thời đi ra ngoài: “Mấy người đưa con bé vào bệnh viện rồi nói sau!”

Tề Quang đỡ bàn đứng lên, vẻ mặt vô cùng lo lắng. Tạ Gia Thụ và Phùng Nhất Nhất cũng chạy ra, đến giờ Tạ Gia Thụ vẫn không thể tin được đây là sự thật, cầm lấy cái thìa trên bàn, chọc chọc hết mấy phần tiramisu, Tề Quang lạnh lùng nhìn anh ta, vợ lấy cái đĩa dính vào trên mặt anh ta.

77. Chương 71

Editor: Linh Vũ

Thịnh Thừa Quang tự mình lái xe, Tử Thời ôm Gấu Nhỏ ngồi vào ghế phụ, Thịnh Thừa Quang khởi động xe, dặn dò Tử Thời: “Ôm con bé ngồi thẳng, cố gắng đừng để con nhích tới nhích lui.”

Tử Thời ôm chặt lấy con gái, nhìn anh hành động đầu ra đây, vừa lái xe vừa gọi điện thoại cho Thẩm Hiên, nói ngắn gọn chuyện Gấu Nhỏ đã nuốt nhân: “... Chắc là con bé đã nuốt mất rồi, cậu chuẩn bị chụp X-quang cho con bé trước, chừng mười phút nữa chúng tôi sẽ đến nơi. Đã thông báo cho mấy người cùng nhóm máu với con bé tới bệnh viện rồi, lát nữa kiểm tra lại xem nhóm máu của họ có phù hợp với con bé không, đề phòng chuyện lở như.”

Gấu Nhỏ ngồi vào xe cũng chẳng sợ chút nào, nhưng mà mẹ ôm chặt quá, cô bé thấy khó chịu, ra sức đẩy mẹ ra, đột nhiên phát hiện ra mẹ đang khóc.

Cô nhóc lập tức hoảng loạn.

“Ba ơi...” Giọng nói của cô bé sợ hãi, lại mang theo âm thanh nức nở, quay đầu gọi Thịnh Thừa Quang.

Thịnh Thừa Quang nhìn hai mẹ con cô qua kính chiếu hậu: người lớn thì đôi mắt đỏ hoe, đang yên lặng chảy nước mắt, người bé thì là vẻ mặt muốn khóc mà không dám khóc, đang đưa tay ra muốn anh ôm lấy.

Thịnh Thừa Quang duỗi một tay sang nắm lấy tay con gái: “Gấu Nhỏ, ba đang lái xe, con ngoan ngoãn để cho mẹ ôm đi.”

Mặc dù Tử Thời đang rất sợ hãi, nhưng cũng cố tỏ ra mạnh mẽ dỗ dành con gái: “Ba phải tập trung lái xe thì chúng ta mới nhanh chóng đến bệnh viện được, Gấu Nhỏ ngoan nào, có được không?”

“Không!” Gấu Nhỏ càng thấy sợ hơn: “Không đến bệnh viện đâu! Không đến đâu!”

“Chúng ta phải nhanh chóng đến bệnh viện tìm chú Thẩm.” Tử Thời dỗ cô bé: “Con còn nhớ chú Thẩm không? Lần trước chú ấy cho con chocolate rất ngon đấy, lại còn mua đồ chơi cho con nữa – Con còn nhớ không?” diễn.đàn.lê.quý”đôn

Gấu Nhỏ nửa tin nửa ngờ, chú Thẩm thì cô bé còn nhớ, nhưng mà bây giờ cô bé không cần chú nào hết!

“Ba ơi! Ba ôm con!” Cô bé ra sức bổ nhào lên người Thịnh Thừa Quang, Tử Thời cố gắng ôm cô bé, không ngừng an ủi.

Đúng lúc này thì gặp đèn đỏ, xe dừng lại, Thịnh Thừa Quang xoay người, ôm cả hai mẹ con cô trong vòng tay mình.

Trán anh nhẹ nhàng蹭 vào đầu Gấu Nhỏ, cười với cô bé như thường ngày, nói với cô bé: “Gấu Nhỏ của ba sao thế? Sao lại đột nhiên không nghe lời rồi?”

Gấu Nhỏ lẫu bẫu, tay ôm lấy cổ anh, an phận hơn hẳn.

Thịnh Thừa Quang nhìn khuôn mặt nhoe nhoẹt nước của cô bé, nói khẽ: “Điều tại ba không tốt, không nên bắt con làm nhiệm vụ này.”

Đương nhiên Tử Thời không trách Thịnh Thừa Quang, cô chỉ là quá sợ hãi, từ nhỏ đến giờ ngay cả ho Gấu Nhỏ cũng chưa từng mắc phải, đây là lần đầu tiên Tử Thời lĩnh hội được cái loại tâm tình này của người làm cha làm mẹ: chỉ hận người gặp chuyện không may là mình, chỉ cầu cho con gái được bình an mạnh khỏe.

Cô gơ tay lên lau nước mắt, nói với anh, cũng là tự nói với mình: “Không sao đâu, không sao đâu!”

Trong lòng Thịnh Thừa Quang rất khó chịu, cười trấn an cô, bóp cái mũi của con gái, cười với cô bé: “Ngoan ngoan ngồi xuống nhé, xuống xe rồi ba sẽ ôm con có được không?”

“Được ~” Gấu Nhỏ được ba ôm, ngọt ngào đồng ý.

Thịnh Thừa Quang thấy cô bé lập tức ngoan ngoan ngồi vào lòng Tử Thời thì giọng nói lại càng thêm dịu dàng: “Bảo bối à, đừng sợ!”

Cái đầu sư tử nắm bàn tay nhỏ khua khua: “Ừm! Không sợ đâu!”

Có ba ở bên cạnh, không cần sợ gì cả!

Hai cha con nhìn nhau cười. Thừa dịp mấy giây cuối cùng trước khi đèn chuyển sang màu xanh, Thịnh Thừa Quang nhìn về phía Tử Thời, nhẹ giọng nói với cô: “Vừa rồi em đã đồng ý sẽ mãi mãi tin tưởng anh rồi. Gấu Nhỏ không sợ, em cũng không cần sợ.”

Trong lòng Thịnh Thừa Quang thật ra cũng thấy có chút may mắn: nhãn anh đặt trong tiramisu là một chiếc nhãn kiểu dáng đơn giản, không có họa tiết trang trí nào, chỉ có chữ cái viết tắt tên tiếng anh của anh ở mặt trong. Hơn nữa ngón tay của Tử Thời nhỏ, nhãn cũng không lớn, chỉ có một cái nhãn trơn mịn như vậy chắc là sẽ không bị mắc kẹt hoặc làm rách thực quản.

Vừa đến bệnh viện, Thẩm Hiên đã dẫn người đứng chờ sẵn, sau khi chụp X-quang cho Gấu Nhỏ xong, Thẩm Hiên và mấy bác sĩ trong khoa nhi cùng nhau nhìn cuộn phim, đi tới nói với Thịnh Thừa Quang và Tử Thời: “Yên tâm, vấn đề không lớn.”

Thịnh Thừa Quang thở phào một hơi, nhưng chân Tử Thời đã mềm nhũn ra, phải dựa vào người anh thì mới đứng nổi.

Thịnh Thừa Quang vươn tay ra ôm cô, cúi đầu hôn nhẹ lên thái dương cô, thấp giọng trấn an.

Thẩm Hiên dời mắt đi, vừa đúng lúc tiểu thư Gấu được đưa tới, Thẩm Hiên đón lấy cô bé từ trong tay y tá, cười nói với cô bé: “Sao lại tham ăn như thế? Ngay cả nhãn cầu hôn của ba cũng bị cháu ăn rồi!”

“Không có!” Gấu Nhỏ nháy mắt, đáng vẻ vô tội trông cực kỳ đáng yêu: “Cháu chỉ ăn bánh ngọt.”

Thẩm Hiên cọ cọ cái mũi đáng yêu: “Sau này không được lén lút ăn vụng sau lưng người lớn, rất là nguy hiểm. May mà lần này không phải nhãn kim cương, nếu không cái bụng nhỏ của cháu xong đời rồi!” Bác sĩ Thẩm cười rất vui vẻ: “May mà ba cháu keo kiệt, không mua nhãn kim cương mười carat, nếu không thì đã làm rách cái bụng của cháu, chui ra bên ngoài rồi.” diển!đần\$lê@quý%đôn

Gấu Nhỏ cảm thấy vẻ mặt chú Thẩm này rất buồn cười, liền cười khanh khách.

Lúc này Tử Thời mới thả lỏng người, câu chuyện cười của Thẩm Hiên cũng làm cô bật cười.

Hai mẹ con đều cười, chỉ có Thịnh tổng là mặt hững.

“Đừng có nói nhảm nữa!” Giọng Thịnh Thừa Quang lạnh lẽo: “Rốt cuộc là phải làm sao để lấy nhãn ra?”

Bác sĩ Thẩm cười tí mắt đưa tay ra hiệu... Thịnh Thừa Quang giật giật khóe miệng, nhắm chặt mắt.

Anh lại càng thêm mặt hững.

Mấy người Tề Quang, Tạ Gia Thụ, Phùng Nhất Nhất tới sau, nghe nói một nhà ba người họ đã tới phòng bệnh thì lại chuyển hướng về phía phòng bệnh.

Hiện giờ Tạ Gia Thụ trông rất giống một con gà trống chọi bại trận, cúi gằm đầu đứng phía sau Tề Quang và Phùng Nhất Nhất. Lúc bọn họ tới nơi, Thẩm Hiên cũng vừa đi vào.

Bác sĩ Thẩm lấy ra một cái cốc đựng thứ gì đó, ngoài ra còn có một cái bô.

Thứ gì đó là để cho Gấu Nhỏ uống, anh ta đưa cốc cho Tử Thời, sau đó nhét cái bô vào... trong tay Thịnh Thừa Quang.

Gấu Nhỏ nắm tay ba, dựa vào bên người ba, mẹ đút cho cô bé uống thứ gì đó trong cốc, cô bé ngậm trong miệng, phồng má lên, bỗng nhiên duỗi thẳng cái đầu sư tử ra, “phụt” một cái, phun toàn bộ mọi thứ ra cái bô trong tay ba.

Stịnh Thừa Quang trở tay không kịp, vội vàng rút khăn tay ra lau miệng cho con gái, lại nhẹ nhàng dỗ cô bé: “Không được nhổ ra, phải uống hết.”

“Đúng vậy!” Bác sĩ Thẩm cười tí mắt nói: “Cái bô này không phải là để nhổ ra đâu ~”

Stịnh Thừa Quang trừng mắt liếc bác sĩ Thẩm đang tự tìm đường chết một cái, nhưng vừa ngẩng đầu lên thì lại nhìn thấy Tạ Gia Thụ, nhất thời Thẩm Hiên cũng không quá đáng ghét nữa.

Tạ Gia Thụ bị anh nhìn đến mức cả người run lên, đứng chôn chân bên cạnh cửa không dám bước vào.

Tề Quang đi tới, ngồi xổm trước mặt Gấu Nhỏ, giọng nói ấm áp: “Gấu Nhỏ.”

Gấu Nhỏ đang ra sức nghiêng đầu tránh cái thứ chất lỏng trong cốc trên tay mẹ, nghe thấy cậu gọi thì vô cùng đáng yêu “ạ?” một tiếng. d.đ.lqđ

Tề Quang ra hiệu bảo Tử Thời tạm dừng.

“Vừa rồi ăn vụng tiramisu, đã quên mất lời hẹn với cậu rồi sao? Bánh đó là để cho mẹ, không ăn được, đến tối cậu sẽ cho cháu ăn bánh ô mai mà. Cháu đã nuốt lời hứa với cậu rồi nhé...!”

Gấu Nhỏ gãi gãi cái đầu sư tử của mình, có vẻ cực kỳ xấu hổ: “... Ôi... Xin lỗi cậu!”

“Vậy uống hết cái cốc này đi, cậu sẽ không giận nữa.”

“Không được đâu!” Cô bé con lại thật sự nghiêm túc đi nói chuyện đạo lý với anh: “Ba đã nói rồi, không thể chỉ vì một lỗi nhỏ mà tự đi trừng phạt bản thân!”

Tề Quang: “... Anh Thừa Quang, đến đây nào.”

Stịnh Thừa Quang: “... Gấu Nhỏ thật thông minh, trí nhớ tốt quá đi!”

Rất cuộc vẫn phải nhờ đến bác sĩ Thẩm.

Đứng ở bên cạnh xem kịch một lúc, bác sĩ Thẩm cười tí mắt đi tới, ghé vào tai Gấu Nhỏ nói chuyện.

Gấu Nhỏ sững sốt, sau đó dứt khoát gật đầu: “Muốn ạ!”

“Vậy thì trả nhả lại cho ba cháu đi!” Thẩm Hiên cười càng rạng rỡ hơn.

“Nhưng mà... phải làm thế nào ạ? Không phải chú nói là nó nằm trong bụng cháu sao?” Gấu Nhỏ xoa xoa bụng, ngây thơ hỏi lại.

“Nào, uống cái này đi!” Thẩm Hiên đón lấy cốc nước thuốc từ trong tay Tử Thời: “Sau đó ba cháu có thể biến ra một cái nhả rồi.”

Gấu Nhỏ hiên ngang lăm liết:... ùng ục ùng ục... ùng ục ùng ục!

Cả mấy người đều thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Gấu Nhỏ hùng dũng oai vệ uống hết cốc nước thuốc kia, mặt nhả lại như cái bánh bao, Tử Thời vội vàng bóc một viên kẹo ra, cô bé ăn viên kẹo mẹ đút, lại ra vẻ tủi thân quay đầu đòi Stịnh Thừa Quang: “Ba, ôm!”

Thịnh Thừa Quang thả cái bô xuống, ôm cô bé.

Thẩm Hiên bắt đầu vui vẻ phấn chấn xua đuổi đám người xung quanh: “Được rồi, mấy người ra ngoài cả đi. Tác dụng của thuốc rất nhanh, chún ta đừng làm chậm trễ Thịnh tổng làm ảo thuật nữa.”

Tề Quang và Phùng Nhất Nhất đều cố nhin cười, chỉ có Tạ Gia Thụ là không sợ chết, lúc này mà còn dám cười lớn tiếng, bị ánh mắt của Thịnh tổng lườm cho lặn ra khỏi phòng bệnh.

Chỉ còn lại một nhà ba người, trong phòng trở nên vô cùng yên tĩnh. Gấu Nhỏ ngồi trong lòng ba xoay tới xoay lui, Tử Thời dựa vào bên cạnh anh nghỉ ngơi.

Thịnh Thừa Quang đặt cô nhóc lên đầu gối, bắt đầu xoa xoa bụng cho con gái.

Trong bụng Gấu Nhỏ bắt đầu có tiếng rột roạt, tay ba lại đang xoa trên bụng, vừa ầm áp lại vừa ngứa ngứa, cô bé cười không ngớt.

“Con có muốn đi vệ sinh không?” Cứ cách một lát Thịnh Thừa Quang lại hỏi cô bé.

Lần nào Gấu Nhỏ cũng lắc đầu.

Tử Thời có lòng muốn giúp đỡ, nhưng chạy qua chạy lại một lúc như vậy, vừa rồi đã bị dọa sợ, bây giờ đã mệt đến mức không muốn động đậy, tựa vào bên cạnh anh, không muốn nghĩ gì cả, nhìn anh xoa xoa bụng cho con gái, con gái thì lắc đầu liên tục, cô cảm thấy thật sự rất hạnh phúc.

Gấu Nhỏ đột nhiên đứng lên, ghé vào bên tai ba nói nhỏ.

Tử Thời nghe được cô bé nói: “Ba ơi! Con xin lỗi... Con không cố ý ăn nhẩn cầu hôn của ba!”

“Ừ, ba biết con không cố ý.” Thịnh Thừa Quang bình tĩnh nói: “Nhưng mà ba đã từng dặn con rồi: ăn gì cũng phải nhai kỹ rồi mới được nuốt. Ăn cả chiếc nhẩn trong bánh ngọt mà con cũng không phát hiện ra, chứng tỏ là lại không chịu nghe lời ba, lúc ăn lại như hổ đói rồi.”

Tử Thời không cần ngăn đầu cũng có thể tưởng tượng ra: con gái bị ba dạy dỗ, chắc chắn là lại bày ra cái bộ mặt xin tha thứ vô cùng đáng yêu, nhất gan nhìn ba mình.

Nhưng Thịnh Thừa Quang không dễ bị con gái đánh lừa như vậy.

Quả nhiên, Tử Thời nghe thấy tiếng Thịnh Thừa Quang vỗ vào mông con gái, nói: “Không chịu nhận sai sao?”

Sau đó Tử Thời liền nghe thấy tiếng con gái kêu to: “Mẹ! Ba đánh cho con ị ra luôn rồi! Ôi ôi!”

78. Chương 72

Editor: Linh Vũ

“Ừm... Nếu tôi là một con gấu... ừm... tôi sẽ ị thật nhiều... Nếu tôi là một con gấu ~ ừm – tôi sẽ đi ị.”

Cái đầu sư tử ngồi trên bô vừa ra sức vừa hát.

Thật ra, ca khúc chủ đề của Nếu tôi là một con gấu là như thế này: ”A a a ~ Nếu tôi là một con gấu

tôi sẽ có thật nhiều bạn tốt

”

Phiên bản được Gấu Nhỏ sửa đổi nghe không được tốt lắm, mà cái điệu “ừm ừm ừm” của cô bé lại có vẻ rất sáng khoái.

Tử Thời ở bên cạnh đưa tay cho cô bé nắm. Vốn là người sáng tác Nếu tôi là một con gấu, cô cảm thấy thật sự... quá buồn cười.

Nhưng hiện giờ không phải lúc để cười, cô cố gắng nhịn xuống.

Thẩm Hiên lại mở cửa ra đi vào, đi được mấy bước thì dừng lại, lấy khẩu trang từ trong túi áo blouse ra đeo lên, đứng tại chỗ ồm ồm hỏi: "... Lần thứ mấy rồi?"

Tử Thời nghĩ nghĩ: "Lần thứ ba."

Bác sĩ Thẩm nhìn cái đầu sư tử đang hết sức vui vẻ, ánh mắt vừa có vẻ khen ngợi lại vừa có khâm phục.

"Thịnh Thừa Quang đi đâu rồi?"

Tử Thời chỉ chỉ vào phòng tắm, dùng giọng điệu đồng cảm, nhẹ nhàng nói: "Ồ trong đó, xử lý... lần thứ hai của con bé."

Vừa nói thì cửa phòng tắm mở ra, Thịnh Thừa Quang từ bên trong đi ra, gỡ hai lớp khẩu trang trên mặt xuống muốn thở một hơi, nhưng chỉ vừa hít được một hơi, sắc mặt đã xám xịt... Bước nhanh tới bên cạnh cửa sổ, Thịnh tổng cố kìm nén, sờ soạn châm một điếu thuốc.

Tử Thời và bác sĩ Thẩm đồng thời hỏi anh: "Tìm được chưa?"

Thịnh Thừa Quang hút hai ngụm, chờ khói vào tận sâu trong phổi rồi mới chậm rãi thở ra, hơi thuốc cay nồng tràn ngập trong cổ họng, rốt cuộc xoang mũi cũng thoải mái một chút, đầu óc cũng không mơ màng nữa.

Giữa sương khói lượn lờ, Thịnh tổng có vẻ ưu thương, lắc lắc đầu.

Mấy người lớn đều trầm mặc, Gấu Nhỏ ở bên cạnh vừa ra sức "ừm" vừa kêu lớn: "Ba! Hút thuốc không tốt! Không được hút thuốc!"

Thịnh Thừa Quang vốn cũng chẳng mấy khi hút thuốc, từ sau khi cô nhóc kia về bên anh, sợ cô bé hút thuốc thụ động nên càng ít khi lấy thuốc ra trước mặt cô bé. Nhưng hôm nay thật sự là... không lấy ra không được!

Trong lòng anh than thở, lập tức dùng tay dụi tắt thuốc.

"Biết rồi, ba không hút nữa."

Gấu Nhỏ "ừm" một tiếng thật dài, sau một hồi ngân dài, cô bé thoải mái thở ra một hơi, lại kêu lên: "Ba, gió thổi đến mông con, lạnh lắm! Đóng cửa lại đi được không!"

Thịnh Thừa Quang nhắm chặt mắt, cúi đầu đến sát khe cửa sổ, thở mạnh mấy hơi, sau đó lưu luyến đóng lại.

Thẩm Hiên mặt người dạ thú, bây giờ ngay cả khuôn mặt phía sau khẩu trang của anh ta cũng bày ra vẻ đồng tình.

"A! Mẹ! Phân lại đụng tới mông con rồi!" Gấu Nhỏ lại nhắc mông lên.

Lại đây rồi... sao?

Thịnh Thừa Quang quay đầu về phía cửa sổ, hít sâu hai hơi, tự động viên bản thân, sau đó bước lên... hành trình tìm kiếm kho báu lần thứ ba của mình.

Tử Thời không nỡ lòng, ngăn anh lại, nói: "Để em tìm cho, anh ở cùng con bé đi."

Thịnh Thừa Quang cười cười, nhưng cười trông còn khó coi hơn cả khóc: "Không sao đâu... Anh không ghé thăm đâu!"

May mà, quá tam ba bận, rốt cuộc đã tìm được cái nhẫn trong lần... thứ ba của Gấu Nhỏ rồi.

Thịnh Thừa Quang lấy chiếc khăn ra, ngăn một cái bao tay nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ tay anh đang run lên.

Thẩm Hiên bắt anh xác nhận rằng đây đúng là cái khăn kia: “Vây là được rồi. Tôi đi gọi bác sĩ khoa nhi tới đây làm kiểm tra cho cô bé, sau đó thì có thể xuất viện rồi.”

Thịnh Thừa Quang thở phào nhẹ nhõm một hơi, ngồi xuống cạnh giường như người mất hết sức lực. Từ Thời vội vàng bưng nước ấm đến cho anh, cười cười trấn an anh, đón lấy nước nhưng không uống.

Từ Thời quen anh lâu như vậy, biết rõ anh ưa sạch sẽ, biết rõ anh rất ghê tởm, cô rất đau lòng, nằm bên cạnh anh, khẽ cọ tay lên lưng anh.

Trên giường, phía sau bọn họ, Gấu Nhỏ mặc một cái quần hoa đang vui vẻ loi nhoi – ôi chao ~ trong bụng trông trơn thật là dễ chịu

~“Ba ơi!” Cô bé nhích đến sau người Thịnh Thừa Quang, ôm eo anh, thò cái đầu sư tử ra.

Thịnh Thừa Quang bế cô bé, nhẹ nhàng hôn lên trán cô bé. `diễn.đàn@lê%quý!đôn`

Giọng nói của anh đã hơi khàn: “Con có đau hoặc khó chịu ở đâu không? Bụng có khó chịu không?”

Gấu Nhỏ lắc lắc cái đầu sư tử đáng yêu của mình, bỗng nhiên lại hơi nhú mày.

Thịnh Thừa Quang vội vàng hỏi: “Nói ba nghe xem, con đau ở đâu nào?”

“Chỗ này...” Gấu Nhỏ ôm bụng: “... Con còn muốn ị nữa! Đi ị đi ị!”

Từ Thời: “Ha ha...”

Thịnh Thừa Quang: ()

Từ bệnh viện đi ra đã là giữa đêm. Mấy người Tề Quang mỗi người đều về nhà mình, Thịnh Thừa Quang gọi lái xe tới – tay anh run rẩy, sợ lái xe không an toàn.

Trên xe, Gấu Nhỏ ghé vào trong lòng Từ Thời, bây giờ cô bé lại rất an tĩnh.

Từ Thời cho rằng cô bé mệt, Thịnh Thừa Quang lại gọi cô bé dậy uống nước.

“Anh sợ con bé bị mất nước.” Anh giải thích, lại hỏi con gái: “Con có đói bụng không?”

Gấu Nhỏ vừa uống nước xong, liếm liếm khoe môi ướt sũng, cái đầu sư tử gật gật.

“Vây con đừng ngủ, về nhà ba sẽ làm cơm cho con ăn.” Thịnh Thừa Quang nói.

Từ Thời quay đầu nhẹ giọng nói với anh: “Hay là gọi đồ ăn bên ngoài đi? Hôm nay anh đã mệt rồi, đừng nấu cơm nữa.”

“Phải nấu cho con bé ít cháo, đồ ăn bên ngoài không tốt, vẫn nên để anh nấu thôi.” Thịnh Thừa Quang cũng nhẹ giọng đáp lại: “Từ trưa đến giờ em cũng chưa ăn gì rồi.”

Từ Thời sợ vừa rồi anh bị ghê tởm, còn bắt anh nấu nữa thì chỉ sợ anh càng khó chịu, mới nói: “Vây để em đi nấu cháo cho con là được rồi, anh đi tắm cho con.”

Cô vừa dứt lời, Gấu Nhỏ đã lập tức phản đối: “Mẹ nấu cơm không ăn được, ba nấu mới ngon! Con ăn cơm ba nấu thôi!”

Thịnh Thừa Quang chọc chọc cái mũi bé xú, cười nói: “Biết rồi... Ba sẽ làm cơm cho con và mẹ.”

Gấu Nhỏ thỏa mãn cười tít mắt, đắc ý nhìn mẹ. Mặc dù Từ Thời vừa bắt đắc dĩ lại vừa thấy đau lòng thay anh, nhưng giờ phút này lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Đáng thương cho Thịnh tổng, về đến nhà chỉ kịp cẩn thận rửa tay cho thật sạch, sau đó liền bận rộn luôn tay luôn chân: trước tiên là lấy nồi áp suất ra nấu cháo, rồi anh lục khắp tủ lạnh, lấy nửa con gà hầm từ

hồi trưa ra, súp gà thì để nấu mì, thịt gà thì xé nhỏ, đặt cùng rau luộc lên trên bát mì, lại làm thêm một quả trứng chần nước sôi lòng đào hấp dẫn.

Đến lúc nồi áp suất liên tục phụt hơi ra, cháo đã xong, anh lấy thìa vớt lớp sữa trên cùng, bỏ vào trong bát cho Gấu Nhỏ.

Thịnh Thừa Quang bưng cả mì và sữa cháo đi ra, Gấu Nhỏ vừa tắm xong cũng lao ra từ trong phòng ngủ, trên tóc còn ẩm ướt, Tử Thời cầm khăn bông chạy theo lau cho cô bé, nhưng cô nhóc kia trốn rất nhanh, vừa trốn vừa kêu lên: “Con ngửi thấy mùi rồi! Thơm quá thơm quá!”

Thịnh Thừa Quang vội vàng đi tới, cúi người vòng tay ra, ôm lấy cái đầu sư tử còn ướt sũng.

Anh nhận lấy cái khăn bông từ trong tay Tử Thời, nói: “Em đi ăn trước đi, để anh chơi với con.”

Tử Thời thật sự cũng đã đói bụng, mì gà thơm nức, rau luộc xanh biếc, trứng gà hấp dẫn, một bát mì khiến cô vừa nhìn đã thèm chảy nước miếng.

Cô uống một ngụm nước mì trước, ánh mắt tràn đầy vẻ thỏa mãn. diễn!đàn#lê@quý%đôn

Thịnh Thừa Quang ôm con gái ngồi trên ghế sofa, nhìn dáng vẻ ngây thơ của cô thì bật cười. Tử Thời ăn một miếng mì, vui vẻ hỏi anh: “Sao lại chỉ có một bát? Anh không ăn sao?”

Khóe môi Thịnh Thừa Quang giật giật, lau tóc cho cô nhóc đang nhích tới nhích lui trong lòng mình, nói: “Anh không đói bụng.”

Tử Thời hiểu ra, không hỏi tiếp nữa.

Gấu Nhỏ đã được lau khô tóc, nước miếng đã chảy xuống, miệng vẫn nói thơm quá thơm quá, nhưng mà ba không bế cô bé đến bàn ăn mà đặt cô bé ngồi trên ghế sofa, sau đó bưng cái bát nhỏ của cô bé tới.

Bên trong cái bát nhỏ là cháo màu trong suốt.

Cái đầu sư tử cúi xuống ngửi ngửi, cảm thấy không đúng: cái này đâu có mùi vị gì!

Cô bé đứng lên, nhón chân nhìn thấy mẹ đang ăn mì sợi, lập tức kháng nghị: “Con cũng muốn ăn mì sợi!”

“Không được, hôm nay con chỉ được ăn cái này thôi.” Thịnh Thừa Quang bế cô bé xuống, để cô bé ngồi lên cái đệm trên ghế cạnh bàn trà, đưa cái bát nhỏ và thìa cho cô bé.

Gấu Nhỏ ném một miếng, phát hiện ra quả nhiên là không phải cái mùi đó.

“Con không ăn cái này!” Cô bé vô cùng bất mãn: “Ba! Con đã trả nhẫn cho ba rồi mà, ba làm mì sợi cho con đi!”

Đòi hỏi của con gái cộng thêm mùi thơm của mì truyền đến khiến Thịnh Thừa Quang bị áp lực không ít.

“Bảo bối à!” Anh dịu dàng dỗ con gái: “Cái này tốt cho đường ruột của con, con ăn xong cái này rồi đi ngủ, ngày mai ba sẽ nấu mì cho con ăn.”

Gấu Nhỏ coi như đã chịu nghe lời, chu môi ra, không tình nguyện nhưng cũng ăn cháo rồi.

Thịnh Thừa Quang nhìn cô bé một lát, cô bé ăn rất ngon miệng, anh đứng dậy tránh ra chỗ khác.

Sữa cháo thật ra rất thơm, Gấu Nhỏ ăn một lúc, miệng đã lem luốc. Tử Thời thả bát mì đang ăn dở xuống, vội cầm khăn mặt tới lau cho cô bé, quay lại thì không thấy Thịnh Thừa Quang đâu nữa.

Cô tìm trong nhà một vòng mới phát hiện ra anh đang ở trong thư phòng.

Xem ra là thật sự khó chịu, nếu không thì anh đã ở ngoài phòng khách chứ không nhốt mình trong thứ phòng thế này.

Tử Thời đẩy cửa đi vào, Thịnh Thừa Quang đang thất thần, trên bàn trước mặt anh là chiếc nhẫn vừa tìm lại được, nhất thời anh chưa kịp cất đi.

Tử Thời đi tới, anh nhìn cô một cái, trên mặt rõ ràng có vẻ xấu hổ.

Đêm nay Tử Thời thật sự thấy đau lòng thay anh, đi tới bên cạnh, chủ động ngồi vào trong lòng anh, ôm lấy cổ anh, hôn một cái lên mặt anh.

Thịnh Thừa Quang cười lên.

“Toàn là mùi mì...” Anh thở dài.

Tử Thời “a” một tiếng: “Em đi đánh răng!”

Cô vừa đứng lên thì đã bị anh kéo lại.

“Anh đùa đấy, không sao đâu.” Anh ôm lấy cô, hai người ôm lấy nhau, Thịnh Thừa Quang thở dài một hơi nhẹ nhõm. d.đ.lqđ

Tử Thời dựa đầu vào bên gáy anh, tay ôm lấy cổ anh, vỗ nhẹ vào lưng anh từng phát từng phát một.

“Đừng giận nữa mà...” Cô dịu dàng nói.

“Không đâu... Anh không giận con gái.”

“Vậy anh giận ai?”

Thịnh Thừa Quang yên lặng một lúc, sau đó cất giọng rất thấp: “... Chỉ là cảm thấy rất tiếc.” Anh dừng một chút, giọng nói lại càng thấp hơn: “Cái nhẫn này là tự tay anh làm.”

Tử Thời thoát ra khỏi ngực anh, kinh ngạc nhìn anh: “Anh làm? Tự tay anh làm? Làm thủ công sao?”

Thịnh Thừa Quang nhìn có vẻ hơi xấu hổ, đưa mắt nhìn ra chỗ khác, nhẹ giọng nói: “Thật ra rất đơn giản, anh chỉ mất hai ngày đã làm xong rồi.”

Thật ra là phải nhờ Tề Quang liên hệ với một nhà thiết kế châu báu nổi tiếng hàng đầu thế giới, bỏ rất nhiều tiền để mời người ta tới phòng làm việc ở Trung Quốc, hướng dẫn cho anh làm nhẫn.”

Nhà thiết kế châu báu kia là một người đàn ông người Pháp nhưng hiểu rất rõ về Trung Quốc, biết Thịnh Thừa Quang tốn nhiều tiền bạc và công sức như vậy chỉ vì muốn làm một cái nhẫn thì cười ha ha, nói: “Chỉ là việc nhỏ! Dùng cách nói của người Trung Quốc các anh thì chính là dùng Ý Thiên Đồ Long Dao để giết gà!”

Lúc ấy Thịnh Thừa Quang chỉ hơi cười cười.

Thật ra trong lòng anh lại nghĩ: Ý Thiên kiếm, Đồ Long đao? Anh còn thấy chưa đủ đấy.

“Ôi...” Tử Thời bị cảm động, rốt cuộc cũng hiểu ra vì sao anh lại để ý như vậy: “Thảo nào anh lại đau lòng thế...”

Thịnh Thừa Quang nhìn cô một cái.

“Em kể anh nghe nhé: Lúc Gấu Nhỏ hai tuổi, em có vẽ một bản thảo, còn chưa kịp nhập vào máy tính thì đã bị con bé nghịch, xé tan mất.” Tử Thời thở dài: “Lúc đó em cũng vừa đau lòng vừa tiếc nuối.”

Thịnh Thừa Quang nhin không được muốn bật cười, đáp lại: “Em an ủi người khác có thể dùng cách thức cũ kĩ như vậy được không? Đối với những người khác nhau thì phải dùng cách thức khác nhau chứ.”

“Hả?”

“Ví dụ như cách vừa rồi có thể dùng để an ủi người khác, nhưng mà để an ủi anh —” Anh nhú mày, cười lớn: “Em chỉ cần trực tiếp hơn, nhiệt tình hơn là được rồi.”

Anh không cần dùng đến từ ngữ ám chỉ, ngay cả vẻ mặt cũng thể hiện rất rõ, bây giờ Tử Thời đương nhiên là để mặc anh muốn gì được nấy, rất phối hợp, tặng anh một nụ hôn trên miên.

Vừa rồi cô đã tắm cùng con gái, trên người vẫn còn mùi thơm, Thịnh Thừa Quang cuốn lấy chiếc lưỡi mềm mại của cô, trong miệng đều là mùi mì sợi, nhưng anh hoàn toàn không chê, ngược lại còn cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp.

79. Chương 73

Editor: Linh Vũ

Mấy năm nay mẹ con hai người ở lại thành phố G, trong lòng Thịnh Thừa Quang ngoại trừ lo lắng và nhớ nhung thì còn luôn rất áy náy. Những lúc có thời gian mà không thể chạy đến thành phố G, anh thường đi mua quà tặng cho hai người, quần áo, giày dép, đồ chơi của Gấu Nhỏ, thậm chí là cả sữa bột cho từng giai đoạn phát triển, phần lớn đều là anh tự tay mua. Mà quà tặng cho Tử Thời thì lại càng phong phú đa dạng hơn, trong đó có khá nhiều trang sức, châu báu, đủ kiểu từ nổi tiếng đến hiếm có, thậm chí anh còn từng tặng cô một chiếc nhẫn hồng ngọc vô giá.

Nhưng những thứ này đều chưa biểu đạt đủ tấm lòng của anh.

Châu báu đá quý vĩnh viễn luôn có cái đắt tiền hơn, đẹp mắt hơn, mà nhẫn cầu hôn anh tặng cô thì cả đời chỉ có một cái, cho dù trang sức đá quý hiếm lạ thế nào thì cũng không vừa lòng anh.

Tấm lòng của anh ấy à – Thịnh Thừa Quang hôn đến mức ý loạn tình mê, nắm tay cô đặt lên ngực mình. Đúng lúc này thì Tử Thời lại hiểu nhầm, bàn tay nhỏ chậm rãi xoa lồng ngực rắn chắc của anh, thuần thục cởi bỏ một khuy áo, sờ soạng vào bên trong.

“Này.” Thịnh Thừa Quang hơi buông cô ra, giọng nói khàn khàn, cười ngẩn ngẩn.

Anh nắm cổ tay cô, trong mắt đều là ý cười, Tử Thời ngẩn người, mặt đỏ bừng lên gục vào vai anh, trong mắt đầy hơi nước, vô cùng khó hiểu.

“Anh bảo em sờ chỗ này.” Anh kéo tay cô lên j j, một lần nữa đặt lên trước túi áo trước ngực: “Em đùa giỡn lưu manh cái gì đấy?”

Mặt Tử Thời lại càng đỏ hơn, nhin không được, xấu hổ trừng mắt nhìn anh.

Chỉ một cái liếc mắt đã khiến xương cốt khắp người Thịnh Thừa Quang mềm oặt, anh cười tíu mắt, tự cởi khuy áo sơ mi của mình, lộ ra cơ ngực rắn chắc, nói: “Đừng nóng giận đừng nóng giận, cứ sờ đi! Đừng ngại!”

Tử Thời không thèm để ý đến anh.

Trong túi áo anh có thứ gì đó giống như là cái nhẫn. Cô lấy ra xem, quả nhiên là đúng.

Là một cái nhẫn nam, thiết kế cũng rất đơn giản, bên trong có khắc tên viết tắt của cô.

“A...! Là một đôi!” Tử Thời bừng tỉnh ra, tán thưởng thiết kế và tấm lòng của anh.

Trong mắt Thịnh Thừa Quang không khỏi lộ ra vẻ kiêu ngạo.

Lúc này Tử Thời đã còn chẳng để ý mà thẹn thùng nữa, ôm lấy mặt anh hôn liên tiếp mấy cái, kích động nói: “Anh thật cừ!”

“Ừm!” Người vừa được khích lệ, sùng bái vô cùng vui vẻ, bế cô lên tay ước lượng, đột nhiên dán môi bên tai cô, nói: “... Lát nữa dỗ con gái ngủ xong, anh sẽ cho em thử xem rốt cuộc là anh cừ đến mức nào.” d.đ.lê.quý.đôn

Tử Thời đẩy anh ra, trả lại câu anh vừa nói lúc nãy: “Giở trò lưu manh!”

Hai người náo loạn rồi lại ôm lấy nhau.

Tử Thời bị anh hôn tới mức thở hổn hển, cả người mềm nhũn dựa vào trong lòng anh, đeo nhẫn lên ngón áp út, đưa chiếc nhẫn trên bàn cho anh, vui vẻ vươn tay ra: “Đeo cho em đi!”

Thịnh Thừa Quang vẫn có phần do dự, Tử Thời thấy anh nhú mày thì hiểu hết, dịu dàng nói: “Con bé là do em sinh ra, em sẽ không ghét bỏ... của nó đâu. Cứ đeo cho em đi!”

“Anh không phải là ghét bỏ con gái.”

Không phải là ghét bỏ con gái, chỉ là – nên nói thế nào đây? Là tấm lòng chân thành nhất của anh, bây giờ lại... Nghĩ đến lại cảm thấy không cách nào tiếp thu được.

“Anh thật là dài dòng...” Hiếm khi Thịnh tổng chần chừ tốn thời gian như vậy, Tử Thời nhất thời nổi hứng, châm chọc anh.

Cô đặt tay vào lòng bàn tay anh, ngón tay khẽ duỗi ra, tự mình đeo vào.

Sau đó cô cười tí mắt giờ tay lên, nắm lấy tay anh, mười ngón tay đan vào nhau, một đôi nhãn mọc mọc sáng bóng kề sát bên nhau.

“Chúng ta đều đeo vào, cả đời không tháo ra!” Tử Thời dựa vào bả vai anh, giọng điệu nhẹ nhàng, nói với anh: “Thịnh Thừa Quang... Em cảm thấy thật hạnh phúc...!”

Trước kia cô chưa từng dám nghĩ tới tương lai, nào ngờ được sau đó cô vừa có thân phận và tên họ, lại còn có con gái và anh... Bây giờ cô thật mong chờ vào tương lai sau này...! Chờ đến thật lâu thật lâu về sau, cô già đi, mái tóc dần trắng xóa, Gấu Nhỏ của cô đã trưởng thành, đã có cuộc sống hạnh phúc của riêng mình, mà Thịnh Thừa Quang thì vẫn luôn ở bên cạnh cô.

Chuyện tốt đẹp nhất em có thể nghĩ đến, chính là được cùng anh từ từ già đi.

Cô vì vậy mà rất vui vẻ, ôm lấy anh không rời, Thịnh Thừa Quang ôm cô, nghĩ thầm rằng chỉ cần em hạnh phúc là được rồi, anh cũng chỉ hy vọng em được vui vẻ mạnh khỏe ở bên anh cả đời.

“Sáng sớm mai, chúng ta đi đăng ký.” Anh hôn nhẹ lên tai cô, khàn giọng nói.

“...Được!” Tử Thời chưa nghĩ ngợi gì đã đồng ý, một lát sau mới hỏi lại: “Đăng ký cái gì thế?”

Thịnh tổng lại rất không hài lòng, cúi đầu xuống, ánh mắt nhìn cô có vẻ bất mãn: “Đăng ký kết hôn! Chưa thấy ai như em đấy, con gái đã sắp đi học mẫu giáo, làm một người mẹ đơn thân mà em cũng chẳng vội vàng gì!”

“À... Không phải là đã có anh rồi đấy sao! Em cần gì phải vội chứ! Chuyện gì em cũng nghe theo anh là được mà!” Tử Thời vội vàng nịnh nọt.

Trong lòng Thịnh Thừa Quang khó tránh khỏi đắc ý, nhưng ngoài mặt vẫn nhượng nhượng mảy mảy nhìn cô, biểu cảm lạnh nhạt.

Hôm nay Tử Thời quá vui, nhìn thấy anh như vậy thì nhất thời to gan, vươn tay ra bóp lấy mũi anh: “Này... Không được nhúc nhích!”

Thịnh tổng giật giật khóe miệng: “Em làm cái gì đấy? Coi anh là Gấu Nhỏ đấy à?”

Lại còn có gan bóp mũi anh đấy!

“Ừ...” Tử Thời ngồi trong lòng anh, vui vẻ lắc lư hai cái đùi: “Thịnh Thừa Quang, em thích anh nhiều như thích Gấu Nhỏ ấy...!”

Dưới tình huống trong nhà không có người lớn nào khác, mà con gái thì vẫn chưa ngủ, người ba tốt như Thịnh Thừa Quang tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện mà trẻ con không nên nhìn.

Huống hồ là chỗ như thư phòng... Thịnh tổng là một người rất đứng đắn!

Chẳng qua là bởi vì cô ngồi trong lòng anh lâu như vậy, hết hôn lại cọ loạn xạ, trước khi ra khỏi thư phòng, người vẫn luôn vô cùng đứng đắn như anh rốt cuộc cũng nhịn không được, ẩn cô ở phía sau cửa hôn một lúc lâu.

Sau khi ăn một chút đồ ăn nhẹ lấp bụng, Thịnh Thừa Quang đi ra khỏi thư phòng, vẻ mặt đã tươi sáng như thể bầu trời sau cơn mưa.

Nhưng mà vừa xuống lầu thì thấy: trên bàn cơm là cái đầu sư tử đang cúi gầm, cái cổ thì duỗi thẳng về phía bát mì sợi của Tử Thời, cô bé dùng thìa vớt sợi mì lên, hút từng sợi một rồi nhai nhai nhai... Tất cả mì

đều được đưa vào miệng cô bé, cô bé ăn sột soạt, còn dùng thìa múc nước lên uống, khỏi phải nói là trông ngon miệng đến mức nào.

Mặt Thịnh Thừa Quang lại xám xịt.

Tử Thời cũng biết là con gái thật sự không nghe lời, đi tới dạy dỗ cô bé: “Thịnh Gia Tinh, con đang làm cái gì thế?”

“Mẹ, con đang ăn mì sợi!” Cô nhóc kia đáp lại rất vui vẻ.

“Ba và mẹ đều đã nói rồi: đêm nay con chỉ có thể ăn cháo thôi. Tại sao con lại không nghe lời chứ?”

“Con đã ăn hết cháo rồi.” Cô bé nhìn cô, ánh mắt ngây thơ vô tội: “Mẹ ăn không hết mì mà!”

Tử Thời: “...”

Cô ghen lời, nhìn về phía Thịnh Thừa Quang xin giúp đỡ.

Thịnh Thừa Quang cũng bất đắc dĩ, trẻ con đói bụng muốn ăn là chuyện hết sức bình thường, còn về chuyện không nghe lời... Anh cũng không hy vọng con gái anh không hề có chủ kiến gì.

Gấu Nhỏ có chút khôn vặt, việc dạy dỗ có phần khó khăn, nhưng chút vất vả này lại vô cùng ngọt ngào.

“Được rồi... Em chơi với con một lát, chừng 40 phút nữa thì để con bé đi ngủ.” Anh rút khăn giấy lau tay và miệng cho cô nhóc kia, bế cô nhóc lên giao cho Tử Thời.

Anh thu dọn bát đĩa đưa vào phòng bếp. Tử Thời bế Gấu Nhỏ đi đến phòng khách, sờ cái bụng căng phồng lên của cô bé, dịu dàng dặn dò: “Gấu Nhỏ, nếu lát nữa con thấy có chỗ nào không thoải mái thì phải nói ngay cho mẹ đây, biết chưa?”

“Biết rồi ạ!” Gấu Nhỏ cầm một món đồ chơi lên tay, cười tít mắt nói.

Tử Thời tiến sát lại hôn cô bé một cái, duỗi tay ra trước mặt cô bé, nhỏ giọng thì thầm với con gái: “Con xem! Đây là nhẫn cầu hôn của ba cho mẹ đây! Ba và mẹ sắp kết hôn rồi!” Lúc này Tử Thời vô cùng muốn chia sẻ hạnh phúc với người khác.

Gấu Nhỏ nhìn vào chiếc nhẫn trên tay cô.

“A... Con biết rồi!” Cô nhóc kia vui vẻ, đắc ý nói: “Là do con dùng sức ị ra!”

Tử Thời: “...”

Thịnh Thừa Quang rửa xong bát đĩa trong bếp, lại bắt đầu chuẩn bị cho bữa sáng ngày mai, sửa soạn đầu vào đầy xong xuôi, bên tai truyền đến tiếng nói chuyện mơ hồ của hai mẹ con, trong lòng anh ảm áp đến mức chỉ muốn bật cười.

Anh nghe được Gấu Nhỏ hỏi: “Mẹ, rốt cuộc là kết hôn là như thế nào? Là giống như voi đen và voi trắng ở trong rừng sao? Bọn chúng kết hôn, sau đó mỗi ngày đều chơi cùng với nhau!”

Thịnh Thừa Quang nghe được Tử Thời với giọng điệu vô cùng dịu dàng: “Cũng gần như thế... Kết hôn chính là hai người vĩnh viễn ở cạnh nhau.”

“Vậy ba kết hôn với con trước cả mẹ đây!” Thịnh Thừa Quang nghe thấy giọng con gái mình đầy vẻ đắc ý và khoe khoang.

Tử Thời hôn cô bé một cái: “Con nhóc này!”

Trong bếp, Thịnh Thừa Quang đã chuẩn bị xong nguyên liệu nấu ăn cho ngày mai, cởi tạp dề ra, lau tay, vừa cười vừa lắc đầu.

Ngày hôm sau, Thịnh Thừa Quang trở về nhà họ Thịnh một chuyến, gửi Gấu Nhỏ lại, sau đó cầm sổ hộ khẩu của Tử Thời đi, hai người đến cục dân chính đăng ký kết hôn. [điền!đàn#lê\\$quý@đôn](#)

Hai người đều là người thích khiêm tốn, mọi việc hoàn thành thuận lợi trong im lặng, đón con gái về nhà, trên đường về thì ghé qua siêu thị mua đồ ăn, về đến nhà thì tự Thịnh Thừa Quang xuống bếp nấu cơm.

Bữa cơm đầu tiên sau khi kết hôn, Thịnh Thừa Quang tỉ mỉ làm bốn món mặn một món canh, bởi vì đã hứa hôm nay sẽ làm mì sợi cho Gấu Nhỏ, cho nên còn làm thêm một bát nhỏ mì trứng gà cà chua cho cô bé.

Đúng lúc đang dứt mì cho cô nhóc kia thì cả điện thoại nhà và điện thoại di động của anh đều vang lên, Gấu Nhỏ bị âm thanh kia dọa cho sợ tới mức run lên, một miếng cà rốt vừa vào trong miệng đột nhiên lại rơi xuống bát.

Nước nóng bắn tung tóe vào trong mắt cô bé, cô bé che mắt lại kêu lên: “Á! Ba ơi!”

Thịnh Thừa Quang kéo bàn tay đang dụi mắt của cô bé ra, hôn nhẹ lên khuôn mặt tròn tròn của cô bé, nói: “Gấu Nhỏ tự ăn có được không? Mẹ sẽ ở với con, ba đi nghe điện thoại.”

Tiểu thư Gấu tỏ vẻ đồng ý, Thịnh Thừa Quang đề vai Tử Thời xuống, nhẹ giọng nói: “Không sao đâu... Em ở cùng con đi.”

Vừa rồi điện thoại kêu lên cùng lúc, hai người đưa mắt nhìn nhau, trong lòng thâm hiểu. Thịnh Thừa Quang biết cô đang lo cái gì.

Nhận điện thoại của trợ lý và thư ký xong, nghe rõ ngọn nguồn, Thịnh Thừa Quang nhất thời có chút dở khóc dở cười – cũng không phải là việc anh và Tử Thời kết hôn gây ra ảnh hưởng gì, mà là... Tạ - Gia - Thụ!

Ngày hôm qua anh ta chỉ lo dùng điện thoại quay video trong nhà hàng, vì vậy mà lơ là không để ý đến Gấu Nhỏ, Gấu Nhỏ ăn vụng bánh ngọt, nuốt luôn cả nhãn mà anh ta cũng không biết. Thịnh Thừa Quang còn chưa tính đến món nợ này, thế mà anh ta đã gặp rắc rối rồi.

Lần này anh ta đánh rơi điện thoại trong nhà hàng, sau đó bị người ta nhặt được, đoạn video quay lại cảnh cầu hôn bị tung lên mạng, mới có một buổi sáng mà đã có hơn một triệu lượt xem rồi.

Bây giờ đoạn video này được người ta chia sẻ rộng rãi, được đặt mấy cái tên như là: “Đứa bé dùng cảm dấm gãi bầy ba mình”, “Màn cầu hôn bị đảo ngược kịch tính nhất lịch sử”...

Di động của Tạ Gia Thụ có độ phân giải rất cao, khuôn mặt của Thịnh Thừa Quang và Tử Thời đều bị quay rõ ràng rành, Thịnh Thừa Quang là nhân vật quen thuộc trong giới truyền thông ở thành phố G, nhanh chóng bị người ta nhận ra.

Vì vậy sau sự kiện của đại thiếu gia nhà họ Tạ, cả thành phố G lại vô cùng náo nhiệt – cùng xem chuyện cười của tổng giám đốc Thịnh thị.

80. Chương 74

Editor: Linh Vũ

Thịnh Thừa Quang cúp điện thoại đi ra ngoài, hai mẹ con đang ngồi bên bàn cơm đều ngẩng đầu lên nhìn anh, anh nói với Tử Thời trước: “Tạ Gia Thụ làm mất điện thoại, đoạn video quay được tối qua bị đăng lên mạng. Không có chuyện gì đâu, anh sẽ xử lý.”

Sau đó nói với con gái: “Không được kén ăn, cà chua cũng phải ăn.”

Cô nhóc kia nhân lúc mẹ đang lo nhìn ba không để ý đến mình thì lén lút nhả cà chua đang ngậm trong miệng ra bát, vừa đúng lúc bị ba bắt quả tang, bị mẹ phạt phải ăn thêm một miếng cà chua nữa, Gấu Nhỏ cực kỳ ảo não đầu môi ra.

Thịnh Thừa Quang đi tới bên cạnh hai người, ngồi xuống ghế sofa.

Vừa lúc máy tính bảng của Tử Thời vút ở trên sofa, anh thuận tay cầm lên tìm video kia để xem.

Trang web vừa mở ra, từ khóa tìm kiếm hot nhất 24 tiếng qua chính là “Đứa bé dũng cảm dám gài bẫy ba mình”.

Sau khi mở video ra, chỉ thấy dưới hình ảnh được quay với độ nét cao là nhà hàng bày trí xa hoa, bàn ăn dài cắm đầy nến, ở một góc sáng có thể mơ hồ nhìn thấy dàn nhạc đang biểu diễn... Cảnh tượng vô cùng giống trong mấy bộ phim thần tượng. Hướng hồ vai nam chính đẹp trai thâm tình, nữ chính thì tóc dài tới vai, lễ phục hài hòa, chỉ bóng dáng thôi cũng đã đủ đẹp đến mức khiến bao nhiêu người mơ màng.

Cho nên trước khi thân phận thật sự của Thịnh Thừa Quang bị nhận ra, phần bình luận dưới video đều là khẳng định rằng đây chỉ là một đoạn phim tuyên truyền của công ty điện ảnh nào đó.

Nhưng đến mấy bình luận tiếp theo, nội dung không phải là suy đoán, cũng không phải ngưỡng mộ hay ca ngợi, mà là – “Ôi bé gấu này đáng yêu quá ha ha ha ha ha ha ha!”, “Ôi nhìn mái tóc xoăn của cô bé kìa

“, ”Dễ thương quá đi mất, trái tim của dì cũng tan ra mất rồi! Đây là con cái nhà ai mà đáng yêu như vậy chứ!“, ”Đáng yêu quá đáng yêu quá! Tôi phải đi bắt cóc về nhà mới được!“...

Video kết thúc bằng cảnh Thịnh Thừa Quang ôm Gấu Nhỏ vội vàng đi ra ngoài, cảnh cuối cùng chính là Gấu Nhỏ ghé đầu lên vai ba, khi đó cô nhóc kia còn chưa biết là chuyện gì đang diễn ra, tay ôm lấy cổ ba, trên mặt cười hì hì, đúng lúc đối diện với màn ảnh.

Thịnh Thừa Quang nhìn khuôn mặt con gái bị lộ rõ trong video, cau mày gọi điện thoại sai người xóa sạch mấy video trên mạng.

Tử Thời cho rằng anh nổi giận, nhìn mấy bình luận một lát, an ủi anh: “Không sao mà, anh xem, mọi người đều chúc phúc cho chúng ta đấy!”

Thịnh Thừa Quang bắt đặc dĩ liếc cô một cái, nhẹ giọng giải thích: “Gấu Nhỏ bị quay quá rõ, chúng ta phải suy xét đến vấn đề an toàn của Gấu Nhỏ.”

Cô nhóc đang chăm chú ăn mì kia nghe thấy tên mình thì đột nhiên ngẩng đầu lên, trên cằm còn dính nước mì, Thịnh Thừa Quang rút giấy lau sạch cho cô bé, hôn nhẹ lên khóe miệng toàn mùi mì: “Tiểu thư Gấu của chúng ta đáng yêu như vậy, lỡ như bị người ta cướp mất thì làm sao đây?” diễn!đàn#lê\$quý@đôn

Anh chỉ đang nói đùa, nhưng mà Tử Thời thật sự coi là thật... Cô gật đầu, nói vô cùng nghiêm túc: “Mấy ngày tới em sẽ không ra khỏi nhà, em trông con bé.”

Bây giờ Thịnh Thừa Quang đã quá quen với việc suy nghĩ của cô không cùng nhịp với anh, bắt đặc dĩ xoa xoa đầu cô, lại xoa xoa đầu con gái, một lớn một nhỏ tay anh đều bắt mãi đẩy tay anh ra, anh liền cười, đứng dậy đi vào phòng, tiếp tục nghe điện thoại.

Trịnh Phiên Nhiên gọi năm sáu cuộc liên tục, Thịnh Thừa Quang nhìn thấy anh ta gấp gáp như vậy thì nghe điện thoại của anh ta trước tiên.

Kết quả Trịnh tổng không chỉ không nói lời châm chọc mà ngược lại còn vô cùng tán thưởng, nói: “Anh em tốt! Nghĩa khí lắm!”

Thịnh Thừa Quang: “...”

Năm đó Trịnh Phiên Nhiên vì cầu hôn Trịnh phu nhân mà thu mua tòa cao ốc thương mại cao nhất thành phố G, hai người cùng ngắm sao trên tầng thượng, nghe biểu diễn tại chỗ, uống rượu nho vô giá, dùng quyền đặt tên một ngôi sao để cầu hôn... Khi ấy, ở phía dưới có tới mấy ngàn người xem cùng làm chứng, hiện trường còn được quay phim lại, tất cả đèn LED trên các tòa nhà cao tầng ở thành phố G đều bùng sáng.

Sau đó, đúng lúc Trịnh tổng ở trước mặt toàn thể nhân dân thành phố G quỳ xuống cầu hôn, Trịnh phu nhân khi đó đã mang thai hơn chín tháng, vì kích động quá mức mà bị vỡ nước ối.

...

Chuyện xảy ra khi ấy đã khiến người ta xì xào bàn tán ầm ĩ, Trịnh Phiên Nhiên phải thu mua không biết bao nhiêu kẻ làm truyền thông mới có thể trấn áp được.

Trịnh Phiên Nhiên tuyệt đối không ngờ đến, đã nhiều năm trôi qua như vậy rồi, vậy mà bây giờ đột nhiên lại nhảy ra một màn cầu hôn bị đảo ngược hay ho như vậy – nhặn cầu hôn bị con gái nuốt mất, đúng là không thể buồn cười hơn được nữa!

Trịnh tổng cực kỳ kích động, cũng vô cùng cảm khái, ngay cả Thịnh tổng dùng ngôn từ tục tĩu để mắng mỏ mà cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của anh ta, cuối cùng cuộc gọi bị cắt đứt trong bầu không khí vô cùng vui vẻ của một mình anh ta.

So với cách thức tra tấn biến thái của Trịnh Phiên Nhiên, bạn học Ngôn Tuấn lại thích lời ít ý nhiều hơn: “Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha...”

Thịnh Thừa Quang nghe tiếng cười kia được hai phút thì yên lặng cắt đứt cuộc gọi.

Ngay cả người không thích bát quái là Trần Ngô Bạch cũng từ thành phố C xa xôi gọi điện cho Thịnh Thừa Quang, sau khi dùng đủ năm, sáu phép tu từ để cười nhạo đàn em của mình, anh ta rất hài lòng truyền đạt lại lời thăm hỏi ân cần của cả nhà Cố Minh Châu và đám người Lương thị lục thiếu.

Quá trình thăm hỏi ân cần cụ thể là thế này:

Trần Ngô Bạch: “Con gái nhà cậu thật là ăn ảnh, ở chỗ chúng tôi, nhà nào có con trai cũng đều nhờ tôi chuyển lời cầu hôn đến cậu.”

Thịnh Thừa Quang yêu con gái đến phát cuồng nhất thời nổi điên: “XX! Cút đi!”

Trần Ngô Bạch: “Excuse me?”

Thịnh Thừa Quang nổi điên xong rồi thì phục hồi tinh thần lại: “À, cái đó, ý của tôi là... Hoan nghênh học trưởng sang năm mới tới nhà chúng tôi chơi!”

Thành phố G chỉ hoan nghênh nhà nào chỉ có toàn con gái!! Đám con trai đáng ghét đều tránh ra hết đi!! Tránh ra!!

Trần Ngô Bạch: “Không được, hai đứa con gái nhà tôi ăn uống cũng cầu thả lắm, ai biết bọn nó có nuốt nhầm phải thứ linh tinh gì không. Đến lúc đó lại phải phiền cậu tìm một lần... Thật là không tốt!”

Thịnh Thừa Quang:... Nôn...

Thịnh Thừa Quang bị ba lần kia làm cho ớn lạnh đi vào phòng tắm rửa mặt, vừa đi ra thì nhận được điện thoại của Thịnh Minh Hoa. Nữ sĩ Thịnh Minh Hoa vẫn găm thét như mọi ngày: “Cháu không có đầu óc sao? Chuyện nguy hiểm như vậy mà cháu lại để cho đứa bé nhỏ như thế làm, lại còn tìm một người có chỉ số thông minh thấp hơn cả con bé đi trông con bé?”

“Là cháu không đúng.” Thịnh Thừa Quang vô cùng sáng khoái nhận sai.

Thịnh Minh Hoa găm xong thì đã thoải mái hơn, sau khi bình tĩnh lại thì có hơi bất mãn hỏi: “Sáng nay cháu về nhà là vì chuyện này phải không? Nghe nói Gấu Nhỏ chơi với Thụy Thụy tới trưa, con bé không sao chứ? Nhặn đã lấy ra được chưa?”

“Vâng, con bé không sao nữa rồi.” Thịnh Thừa Quang không muốn nhắc đến vấn đề... tìm nhặn hết lần này tới lần khác kia nữa: “Buổi sáng cháu về là để lấy sổ hộ khẩu của Tử Thời, chúng cháu đã đi đăng ký kết hôn rồi.”

“... Cháu, nói, cái, gì?” Thịnh Minh Hoa lại nổi giận rồi!

“Bớt giận, bớt giận! Lúc đó cả cô và dượng đều không ở nhà nên cháu cầm sổ hộ khẩu đi luôn, bây giờ nói với cô cũng có khác gì đâu.”

Nhưng mà Thịnh Minh Hoa vẫn rất tức giận, điên cuồng hét lên như gió bão: “Thịnh Thừa Quang! Cháu cố ý! Cháu cố ý chọn lúc bọn cô không ở nhà! Cháu –” Trong điện thoại truyền đến giọng nói nhẹ nhàng của Triệu Hoài Chương, sau một hồi im lặng, giọng điệu của Thịnh Minh Hoa rốt cuộc cũng không còn kích động như thế nữa.

“Thằng nhóc chết tiệt! Thằng nhóc thôi tha! Tức chết cô rồi... Danh sách khách mời dự hôn lễ, cháu phải nhanh chóng đưa cho cô trong vòng hai ngày tới, còn nữa, muốn mời thêm bạn bè gì thì bảo trợ lý của cháu

chú thích rõ ràng ở đằng sau, cô còn biết đường mà sắp xếp chỗ ở... Áo cưới đã đặt chưa? Kiểu dáng thế nào? Là trong nước hay là quốc tế?”

Thịnh Minh Hoa hỏi liền một hơi.

Thịnh Thừa Quang đứng trước cửa sổ, nhìn ra bầu trời quang đãng bên ngoài, trong vườn hoa dưới lầu có một đứa bé tầm tuổi Gấu Nhỏ đang cười xe đạp, đạp một vòng quanh đài phun nước... Trong lòng Thịnh Thừa Quang tự nhủ lát nữa cũng để cho Gấu Nhỏ xem cái xe đạp nhỏ của cô bé, ngay cả giọng điệu lúc nói chuyện với Thịnh Minh Hoa cũng trở nên dịu dàng: “Bọn cháu không định tổ chức hôn lễ công khai.”

Thịnh Minh Hoa dừng một chút, ngẫm lại cũng đúng, cho nên nói: “Cũng được... Vậy thì làm nhỏ một chút, ừm – bày tầm 88 bàn là được rồi.”

“...” Thịnh Thừa Quang đưa tay lên vỗ trán, cười nói: “Cô à, cô không cần phải lo đâu. Cô đồng ý đón nhận hai mẹ con cô ấy, cháu đã không còn nguyện vọng gì nữa rồi, cô cũng không phải nghĩ nhiều cho cháu đâu, cháu đã làm cha rồi. Hôn lễ thì bọn cháu sẽ tự tổ, chúc, một nhà ba người bọn cháu thôi.” d.đ.l.q.đ

“... Thịnh, Thừa, Quang!”

“Cô, nhiều năm qua cháu vẫn vô cùng biết ơn cô, cháu yêu cô.” Thịnh Thừa Quang bỗng nhiên dịu dàng nói.

Những lời từ trước tới giờ chưa từng được nghe này khiến Thịnh Minh Hoa sửng sốt. Một lúc lâu sau, bà mới ghé vào điện thoại nói thêm một câu đầy vẻ bất đắc dĩ: “Xem ra đúng là bị cô mắng cho điên rồi!”

Sau đó bà vội vàng cúp điện thoại.

Thịnh Thừa Quang nở nụ cười, thật ra nói những lời này anh cũng ngại, nhưng mà chơi với con gái nhiều, nói nhiều với cô bé, phát hiện ra những lời này cũng không khó mở miệng như anh nghĩ.

Có nhiều người để nói “ta yêu người” như vậy, Thịnh Thừa Quang cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Cuối cùng, ngay cả người lâu lắm rồi không có liên lạc gì là Tạ Gia Vân cũng đã gọi điện tới ân cần hỏi thăm, cô ấy thay mặt người em trai kia giải thích bằng giọng điệu vô cùng chân thành, nhưng mà bởi vì quan hệ giữa cô ấy với Thịnh Thừa Quang không được tốt lắm, cho nên cuối cùng vẫn nhịn không được mà cười nhạo: “Thịnh tổng cũng thật là hào phóng quá, tôi đã xem đoạn video kia rồi, cảnh tượng rất đẹp!”

Thịnh Thừa Quang tác phong nhanh nhẹn mạnh mẽ đáp lại: “Cảm ơn! Tôi sẽ nhắc nhở Diệp Kỳ Viễn: Cô thích quang cảnh tráng lệ đẹp đẽ – đây là nói nếu như anh ta định cầu hôn cô.”

Làm cho Tạ Gia Vân phát giận xong, Thịnh Thừa Quang nghĩ lại, thấy cũng không có ai cần hỏi han nữa, anh cũng thấy phiền, tắt luôn điện thoại.

Từ trong phòng đi ra ngoài, anh rút luôn cả dây cắm điện thoại bàn.

Sau đó anh đi tới bên cạnh bàn ăn, ôm lấy con gái, hỏi cô bé: “Mẹ con đâu?”

“À... Mẹ, đi nghe điện thoại rồi!” Gấu Nhỏ tự mình lấy một xiên thịt dê từ trên bàn, gặm vô cùng hăng say, trả lời cũng không rõ ràng.

Thịnh Thừa Quang hôn nhẹ cho bé – á, toàn là mùi thì là.

Vội vàng rút giấy ăn ra lau miệng cho cả cô bé và mình.

Gấu Nhỏ không hiểu nổi tính ưa sạch sẽ của ba mình, bởi vì hành động của anh cản trở việc cô bé gặm thịt nên cô bé rất không hài lòng đẩy tay anh ra: “Con không lau đâu!”

Thịnh Thừa Quang liền vỗ vỗ vào cái mông nhỏ của cô bé: “Cái con quỷ nhỏ bẩn thỉu này ~”

“Con không phải con quỷ nhỏ bẩn thỉu.” Tiểu thư Gấu nhân lúc anh không lau, nhét ngón tay vào trong miệng mút thịt vụn dính ở trên đó, sau đó rất nghiêm túc kháng nghị: “Ba à, các bé gái rất nhạy cảm và dễ bị tổn thương, ba phải chú ý thái độ của ba.”

Thịnh Thừa Quang sửng sốt, thật sự chỉ muốn cười oang lên: “Xin hỏi chỗ nào của con nhạy cảm, chỗ nào dễ bị tổn thương?”

“Chỗ nào của con không nhạy cảm, không dễ bị tổn thương?” Gấu Nhỏ nghiêm túc nhìn anh, hỏi lại anh vô cùng hợp tình hợp lý.

Thịnh Thừa Quang cười không dừng được, ôm cô bé vào lòng, cũng chẳng quản trong miệng cô bé đều là mùi thì là, hung hăng hôn lên, giọng điệu vừa vui vẻ vừa cảm khái mà nói: “Bạn nhỏ Thịnh Gia Tinh nhà chúng ta thật sự đã trưởng thành rồi!”

Thật ra bên phía Tử Thời không có ai gọi điện tới cho cô cả – Fay gửi tin nhắn tới, ý chính là chúc phúc và an ủi cô.

Phùng Nhất Nhất đã online cười thả cửa, còn dùng ảnh chụp màn hình khuôn mặt Gấu Nhỏ trong video để nói chuyện phiếm.

Tạ Gia Thụ... hẳn là bây giờ đã chấp cánh chạy ra nước ngoài rồi.

Trái lại là Triệu Hoài Chương, vậy mà lần đầu tiên chủ động gọi điện thoại cho cô.

Lúc nhận điện thoại, trong lòng Tử Thời vừa kích động vừa hồi hộp, đầu bên kia điện thoại, giọng của Triệu Hoài Chương lại vẫn bình tĩnh như thường ngày: “Ba nghe được mọi chuyện rồi. Bây giờ Gấu Nhỏ thế nào rồi?”

“À... Con bé không sao nữa rồi, hẳn thì tối qua đã... lấy ra được rồi.”

“Vậy là tốt rồi. Về sau các con chú ý một chút, trẻ con ở tuổi này thấy cái gì cũng thích, lại không biết phân biệt, cho nên dễ nuốt nhầm mấy thứ linh tinh... Nhưng mà, sao ngay cả cái nhẫn to như vậy mà con bé cũng nuốt được thế?” Ngay cả tò mò và cảm khái mà giọng của Triệu Hoài Chương cũng vẫn nhàn nhạt, nhưng Tử Thời nghe được lại thấy vô cùng ấm áp trong lòng, vô cùng vui vẻ!

Nói qua nói lại mấy câu về Gấu Nhỏ, Triệu Hoài Chương lại giống như vô ý, tùy tiện hỏi thăm cô: “Con cũng khỏe chứ?”

81. Chương 75

Editor: Linh Vũ

“Rất tốt ạ!” Tử Thời vui vẻ trả lời.

Có lẽ là trong giọng nói của cô lộ rõ sự vui vẻ, cho nên ngay cả Triệu Hoài Chương ở đầu bên kia nghe được cũng nhẹ nhàng cười một tiếng.

Tử Thời nghe được tiếng cười của ông, dừng một lát, sau đó nổi lên dũng khí, nói: “Chuyện đó... Ba à, con sắp kết hôn rồi.”

“Ừm, ba đã nghe nói rồi. Chúc mừng con.” Giọng của Triệu Hoài Chương hết sức dịu dàng, cho nên nghe cũng có vẻ xa xăm: “Thịnh Thừa Quang là người đàn ông rất tốt, ba chúc hai người các con sẽ đầu bạc răng long, ân ái cả đời.”

Tử Thời nhìn chiếc nhẫn trên tay mình, dưới ánh mặt trời, chiếc nhẫn lóe sáng lên, bên cửa sổ là ánh sáng ấm áp, giống như tâm tình của cô lúc này vậy. Cô vô cùng hạnh phúc nhỏ giọng nói: “Cảm ơn.”

Ba à, cảm ơn tất cả những chuyện mà ba đã làm cho con.

Mặt trời chiếu xuyên qua những tán cây bên trong khu vườn, rắc ánh sáng ấm áp lên cửa sổ nơi Tử Thời đang đứng, cùng lúc đó, Triệu Hoài Chương cũng đứng trước cửa sổ, đi lên trước nhìn những tán cây xum xuê.

Ông đã cúp điện thoại, nhưng mãi một lúc lâu sau mới bỏ vào trong túi áo.

Trên cửa sổ đặt một bình cá vàng, con cá nhỏ xú vẩy đuôi bơi qua bơi lại trong bình nước, không hề có tâm sự gì.

Triệu Hoài Chương vô cùng hâm mộ.

Nghe nói trí nhớ của loài cá chỉ có bảy giây.

Nhưng con người lại cứ nhớ chuyện cũ cả một đời.

May mà người ông nợ nhiều nhất trên đời này đã sắp có một người đàn ông khác chăm sóc cho cả đời rồi.

Thịnh Thừa Quang là một người đàn ông rất tốt, tốt hơn nhiều so với ông, về sau Tử Thời sẽ rất hạnh phúc.

Chúc con hạnh phúc, con gái của ba.

Thật xin lỗi, con gái của ba.

Sau khi cúp điện thoại, Tử Thời đứng ngẩn người trước cửa sổ, cũng không phải là đang nghĩ ngợi gì, chỉ là thấy trong đầu trống rỗng như vậy lại rất thoải mái. Một lát sau bên cửa có tiếng động, cô quay đầu lại nhìn, là Thịnh Thừa Quang ôm con gái đi vào.

Gấu Nhỏ ngủ rồi. Thịnh Thừa Quang nhẹ nhàng đặt cô bé lên giường của họ, miệng khẽ oán giận: “Sao con bé lại có thể ăn như thế chứ? Ăn no rồi ngáp một cái nói là mệt, thế là ngủ luôn được...”

Anh đi vào phòng tắm lấy một cái khăn lông ra, vừa lau mặt và tay cho con gái vừa hỏi Tử Thời: “Điện thoại của ai thế? Phùng Nhất Nhất?”

Tử Thời cười cười, không trả lời anh, ngồi xuống bên cạnh con gái, dịu dàng xoa xoa cái đầu sư tử của cô bé.

“Vừa rồi anh nói chuyện phiếm với con, con bé vậy mà lại biết hỏi ngược lại rồi.” Thịnh Thừa Quang bắt chước câu “Các bé gái rất nhạy cảm và dễ bị tổn thương” của con gái, nói cho Tử Thời nghe, giọng điệu vô cùng kiêu ngạo, nhẹ giọng nói với Tử Thời: “Con bé thật là thông minh! Cuối tuần anh sẽ đưa con bé đến nhà trẻ đăng ký.”

Về chuyện để Gấu Nhỏ đi nhà trẻ, họ đã từng bàn bạc qua, nhưng mà Tử Thời vẫn có chút không nỡ: “Sớm như vậy sao... Em sợ con bé sẽ không thích ứng được.”

“Không đâu, năng lực thích ứng của con bé rất mạnh.” Thịnh Thừa Quang dừng một chút, quay đầu nhìn cô với vẻ nghi ngờ: “Là em sợ em không thích ứng được ấy? Con bé đi nhà trẻ rồi em sẽ không có cơ gì để không đăng bài mới?”

“Không phải đâu.” Tử Thời vô cùng nghiêm túc nói: “Lúc không đăng bài mới em đều chưa bao giờ kiểm soát, em đều nói với họ là em không muốn sáng tác.”

Tử Thời đúng là vô cùng thẳng thắn vô tư!

Thịnh Thừa Quang vô cùng bất đắc dĩ thở dài: “Em rõ là... Thế mà còn không biết xấu hổ đi dạy con gái là làm việc gì cũng phải kiên trì tới cùng.”

Tử Thời nghĩ nghĩ: “Em chưa từng dạy con bé như thế, trước giờ em đều nói với con bé là: Con thích làm đến đâu thì cứ làm đến đó.”

Thịnh Thừa Quang nghe được thì ngứa hết cả răng: “Thế mà nhìn em vẫn cứ kiêu ngạo nhỉ?”

“Đời người ngắn ngủi thôi mà.” Tử Thời cười tít mắt.

Thịnh tổng đen mặt, Tử Thời nói không được đành phải dỗ anh, đi tới tựa lên người anh, cô nhỏ giọng lấy lòng anh: “Không phải là vì đã có anh rồi sao, anh sẽ dạy con bé mà, cho nên em mới không lo... Không phải người ta đều nói ”cha nghiêm, mẹ hiền” sao?” diễn đàn lee quý!đôn

“Cái gì mà cha nghiêm với mẹ hiền! Chính là anh vào vai phản diện, còn em đóng vai người tốt phải không?” Thịnh Thừa Quang nói toạc ra.

“Ôi ôi...” Tử Thời lại tiến đến, dựa vào người anh làm nũng, dù sao con gái cũng ngủ say rồi, cho dù sét có đánh xuống thì cũng không tỉnh dậy.

Tử Thời đang cho rằng dễ như thế là xong thì bỗng nhiên cả người nhẹ bẫng, bị anh bế lên.

Đột nhiên bị lơ lửng giữa không trung, cô kêu lên một tiếng, nắm tay lại nện vào người anh một cái, Thịnh Thừa Quang lại cực kỳ hưởng thụ, nhứu mày cười cười, ôm cô ra khỏi phòng.

Bế cô đến phòng khách, đặt lên sofa, Thịnh Thừa Quang vừa ra sức hôn cô vừa thò tay cởi khuy áo cô. Cửa phòng ngủ vẫn mở, Gấu Nhỏ đang ngủ trên giường, chỉ cần ngồi dậy là có thể nhìn thấy ba mẹ đang làm gì... Tử Thời vùng vẫy, nhỏ giọng nói: “Đừng mà... Sẽ đánh thức con bé!”

“Không đâu, em kêu nhỏ tiếng một chút là được!” Mặt Thịnh Thừa Quang đã vùi vào trong ngực cô, giọng nói không rõ ràng.

Tử Thời đang muốn nói “Em mới không thèm kêu ấy!”, phía dưới bỗng nhiên bị anh tiến thẳng vào, nhất thời xương cốt đều như vỡ vụn, run rẩy ngâm thành tiếng: “...Ừm!”

Thịnh Thừa Quang cười vô cùng đắc ý, cúi đầu che kín miệng cô, bên trên thì hôn, bên dưới thì hung hăng ra vào, người dưới thân đã mềm như nước... Từ lúc cầu hôn hôm qua tới giờ, Thịnh Thừa Quang phải xử lý quá nhiều chuyện đột ngột xảy ra, vì vậy phần cảm xúc bị đè nén kia càng bộc phát dữ dội hơn, ôm cô lăn qua lộn lại một lúc lâu mới giảm bớt được một chút.

Cắn lên môi cô, anh nâng thắt lưng dừng động tác lại.

Tử Thời phục hồi tinh thần lại, thở hổn hển như thể có thể ngắt đi bất cứ lúc nào, yếu ớt gọi “Thịnh Thừa Quang”, muốn anh ôm hôn.

Hôn phách Thịnh Thừa Quang đều đã bay theo tiếng gọi của cô, ôm lấy cô, vừa hôn vừa đùa giỡn: “Em còn thích làm nũng hơn cả con gái đấy!”

Tử Thời ngồi trong lòng anh, hai tay hai chân quấn lấy người anh, hai người dùng phương thức thân mật nhất mà ôm lấy nhau, từ từ cọ xát, tâm tư dường như cũng bị mài vụn luôn rồi... Có ý loạn tình mê hôn lên cảm anh, nhỏ giọng hỏi: “Vậy anh... có thích không?”

Thịnh Thừa Quang cười cười không trả lời, đè vai cô hôn xuống, Tử Thời bị anh hôn như vậy chỉ còn nước chịu thua, quá kịch liệt, suýt nữa đã thở không nổi rồi, không tự chủ được lại xoay thắt lưng, cả người run rẩy nằm trong lòng anh... Cô run rẩy khiến anh cũng không nói được thành lời, dịu dàng hôn lên miệng cô, thở hổn hển, hung hăng nói: “Thích không chịu được!”

Nhà trẻ mà Thịnh Thừa Quang chọn cho Gấu Nhỏ nằm ngay đằng trước tiểu khu của họ, là... nhà trẻ mà Trịnh Phiên Nhiên mua cho công chúa Trịnh Điềm nhà anh ta.

Trịnh Phiên Nhiên sợ con gái nhà mình không quen được với không khí trong nhà trẻ, đã có thể mua được quyền đặt tên một ngôi sao để cầu hôn thì sao không thể mua được một cái nhà trẻ cho công chúa nhỏ của mình chứ?

Trịnh tổng không chỉ mua nhà trẻ, mà còn sắp xếp trang thiết bị và mời đội ngũ giáo viên tốt nhất nữa.

Đương nhiên đây cũng là một lợi thế của tiểu khu này, ít nhất là lúc lựa chọn chỗ này thì Thịnh Thừa Quang đã suy xét đến chuyện này.

Hôm nay là thứ hai, Tử Thời ở nhà thu thập hành lý cho cả nhà để cuối tháng đi chơi, Thịnh Thừa Quang đã đưa Gấu Nhỏ xuống dưới lầu chơi, thuận tiện tới nhà trẻ đăng ký.

Nhà trẻ này nhìn từ bên ngoài thì giống một tòa thành trong truyện cổ tích, đi vào bên trong... đúng là một tòa thành trong truyện cổ tích: các thiết bị vui chơi có thể so với khu vui chơi trẻ em, ngay cả vòng xoay ngựa gỗ cũng có. Mấy người lớn đi đi lại lại trong nhà trẻ, ngoài giáo viên ra thì những người còn lại đều mặc trang phục hoạt hình đủ kiểu, thậm chí Gấu Nhỏ còn nhìn thấy một con hươu cao cổ trong... Nếu bạn là một con gấu !

“Oa a...!” Gấu Nhỏ còn chưa nhìn hết đã vô cùng hưng phấn nhảy nhót trong lòng ba mình: “Ba! Con thích chỗ này! Con thích!”

Thịnh Thừa Quang đặt cô bé xuống, sửa sang lại quần áo cho cô bé, chỉ sang một bên: “Vậy con tới bên kia đi, nói với cô giáo rằng con thích chỗ này.”

Nhà trẻ này cần phải phỏng vấn mới được nhập học, hơn nữa còn nghe nói tiêu chuẩn hơi nghiêm khắc. Thịnh Thừa Quang trái lại chỉ cần chào hỏi là đã có thể đưa con gái vào đây, nhưng mà anh luôn mong con gái sẽ độc lập, hơn nữa chuyện phỏng vấn này cũng tốt, anh tin vào Gấu Nhỏ, cũng muốn cho Gấu Nhỏ cơ hội lựa chọn.

Gấu Nhỏ sôi nổi đi về phía giáo viên đang đứng, nhưng mà trên đường cô bé còn dừng lại để ôm ấp và nhảy nhót với sói xám một lúc... Sau cùng vẫn là giáo viên đi về phía cô bé, hỏi cô bé có thích chỗ này không.

Gấu Nhỏ hơi ngại ngần trước mặt người lạ, bởi vậy nên có vẻ vô cùng lễ phép: “Có ạ, con rất thích chỗ này.”

“Bình thường ở nhà con thích làm gì nào?” Cô giáo trẻ tuổi rất thích cái đầu sư tử của cô bé, cười títt mắt hỏi.

“Thích ba ạ!” Cô nhóc kia có lẽ là không nghe rõ câu hỏi, ngây thơ đáp lại.

Trái lại cô giáo trẻ tuổi lại hiểu được, cười nhìn người đàn ông đứng cách đó không xa, nói với cô bé: “Con và ba con trông rất giống nhau!”

“Bởi vì con là con gái của ba mà!” Gấu Nhỏ vô cùng tự hào nói.

Đứa bé nhỏ nhắn đứng dưới ánh mặt trời, trông đẹp hết như một thiên sứ nhỏ vậy. Thịnh Thừa Quang nhìn cô bé, nghĩ thầm rằng anh đã từng làm sai nhiều chuyện như vậy, thế nhưng ông trời vẫn ban cho anh những thứ tốt đẹp nhất, quả nhiên là không uổng công anh chờ đợi.

Gấu Nhỏ ngủ trưa rồi mới ra ngoài, cho nên ở lại nhà trẻ chơi thêm một lúc, cùng ăn bánh ngọt với mấy bạn nhỏ ở đó rồi mới cùng ba đi về nhà.

Tên Trịnh Phiên Nhiên biến thái kia còn sắp xếp đầu bếp chuyên nghiệp cho nhà trẻ, mà đầu bếp làm bánh ngọt lại còn được mời đến từ nhà hàng Michelin của Pháp, món bánh ngọt của mấy đứa trẻ hôm nay là macaron.

Macaron đủ mọi màu sắc lại còn làm với cỡ nhỏ, xếp lên một cái giá ba tầng bằng bạc tinh xảo, hết tầng này đến tầng khác, đẹp đến mức khiến người ta chảy cả nước miếng! Cả đám trẻ con nhao nhao hoan hô, xếp hàng nhận bánh ngọt, Gấu Nhỏ cũng được cô giáo gọi tới xếp hàng. ~~điền!đàn!lê@quý%đôn~~

Tiểu thư Gấu cực kỳ ngoan ngoãn, chỉ chọn một cái đã bày tỏ rằng cô bé đủ ăn rồi, cô giáo nói không sao đâu, bảo cô bé chọn thêm một cái nữa, cô bé chọn một cái màu chocolate mà Thịnh Thừa Quang thích.

Hai cha con mang theo hai cái macaron quay về nhà.

Hôm nay thời tiết rất tốt, đi đường rất thoải mái, Thịnh Thừa Quang dẫn cô bé đi bộ về nhà.

Gấu Nhỏ cực kỳ vui vẻ, vừa ăn macaron vừa hỏi ba: “Ba ơi, macaron lúc này mua rất tốn tiền sao?”

“Không có, đây là bánh ngọt tặng cho con, không mất tiền mua.”

“Nhưng mà con thấy ba quẹt thẻ!”

“À... Đó là nộp học phí cho con, đợi mấy tháng nữa, đến tháng chín thì con sẽ đến đó học.” Thịnh Thừa Quang dặt tay cô bé, đi rất chậm: “Thịnh Gia Tinh, con sẽ ngoan ngoãn đi học chứ?”

“Dạ... Chắc là thế?” Tiểu thư Thịnh Gia Tinh rất giống ba mình, sẽ không dễ dàng đồng ý.

Thịnh Thừa Quang ngồi xổm xuống, lấy khăn ướt ra lau tay và miệng cho cô bé, thấy cô bé ăn ngon lành như vậy thì anh cười hỏi: “Ăn rất ngon sao?”

Gấu Nhỏ nhân lúc anh còn chưa lau thì vội liếm sạch phần còn thừa trên tay, cái đầu sư tử gật mạnh.

“Ba, ba có biết làm macaron không?” Những thứ ba làm đều ăn rất ngon!

“Ừm... Ba có thể thử xem sao.” Thật ra Thịnh tổng còn chưa từng làm macaron, nhưng vì con gái, anh sẵn sàng học.

“Ăn thật là ngon luôn!” Gấu Nhỏ lại ca ngợi.

Thịnh Thừa Quang thấy cô bé thích như vậy thì hứa hẹn: “Chờ lần này chúng ta đi du lịch về, chúng ta sẽ cùng đến Pháp ở hai ngày, đến lúc đó ba sẽ dẫn con đến đại lộ Champs ăn macaron.”

“Macaron ở Pháp ngon hơn ở đây ạ?” Gấu Nhỏ mở to hai mắt ra hỏi.

“Ừ.” Thịnh Thừa Quang cập nhật kiến thức cho con gái: “Macaron vốn có xuất xứ từ Italy, nhưng mà người Pháp đã phát triển macaron một cách tốt nhất.”

Gấu Nhỏ nghe đến mê mẩn, hỏi: “Ba, thế nào gọi là xuất xứ?”

Thịnh Thừa Quang nghĩ nghĩ, giải thích: “Có nghĩa là: nhà của macaron ở Italy, nhưng nước Pháp là nơi macaron sống vô cùng hạnh phúc.”

Gấu Nhỏ hiểu ra: “À..., giống như thành phố C là nhà của con, nhưng thành phố G là nơi con sống vô cùng hạnh phúc.”

Thịnh Thừa Quang: “...”

82. Chương 76

Editor: Linh Vũ

Chuyện cả nhà đi du lịch Thịnh Thừa Quang đã nói từ mấy tháng trước, lúc ấy cả tiểu thư Thịnh Gia Tinh và cả tiểu thư Tử Thời đều bày tỏ sự tán thành cao độ. Thật ra bây giờ nghĩ lại thì quả thật là Thịnh tổng đã tính trước cả một đoạn xa: khi đó anh đã lên kế hoạch kết hôn với Tử Thời và cho Gấu Nhỏ nhập học, sau khi làm xong từng bước, cả nhà ba người sẽ cùng lên đường đi du lịch, coi như là tuần trăng mật của đôi vợ chồng mới cưới, cũng là chuyến du lịch trước khi con gái đi học.

Du lịch dài ngày lại còn dẫn theo con nít, chỉ riêng giai đoạn chuẩn bị trước đó cũng đã là cả một công trình vĩ đại. Chỉ là Thịnh Thừa Quang thích chăm sóc như vậy, mà người được chăm sóc lại là vợ và con gái, cho dù có bao nhiêu công đoạn phức tạp thì cũng không làm khó được anh.

Thịnh tổng vô cùng hăng hái, thậm chí còn hăng hái hơn cả lúc họp, ký hợp đồng hay là dạy dỗ người khác ở Thịnh thị.

Ngay cả đặt vé máy bay khứ hồi cũng chẳng cần đến ai đặt giúp, Thịnh Thừa Quang cẩn thận nghiên cứu lộ trình, ví dụ như nơi nào đi tàu hỏa sẽ tiện hơn, đoạn đường nào ngồi thuyền sẽ có thể ngắm được cảnh đẹp, ví dụ như trạm dừng nào hợp với Gấu Nhỏ, phong cảnh ở đâu thì Tử Thời sẽ thích, anh đều đã tính toán tỉ mỉ. Hành trình mỗi ngày đều đã sắp xếp xong xuôi, vừa không lãng phí thời gian nghỉ ngơi quý giá của cả nhà, lại vừa không khiến mẹ con hai người họ bị mệt.

Tóm lại Thịnh tổng vô cùng chờ mong hành trình sắp bắt đầu này, nghĩ đến chuyện hai mẹ con họ sắp được hưởng thụ hành trình vui vẻ nhất trong đời, trong lòng anh đã kích động không thôi.

Điều duy nhất mà anh không muốn thỏa mãn mẹ con hai người họ chính là – hai người đều muốn đến thành phố C.

Thịnh Thừa Quang cũng chẳng muốn hỏi hai người họ tại sao nữa – còn có thể là tại sao chứ? Tử Thời là vì con gái, con gái là vì... Cố Ý!

Tử Thời lại còn đứng trước mặt anh khen ngợi rằng Cố Ý là một bé trai rất được, rất hợp với Gấu Nhỏ... Thịnh Thừa Quang mới không thèm để ý đầu thằng nhóc đó tròn hay bẹp nhé! Tránh xa con gái anh cả đời có được không?

Thịnh tổng bị áp lực tự nhiên biến thành ham muốn chiếm hữu, vẻ mặt ôn hòa nói với con gái nhà mình: “Bây giờ là khoảng thời gian đẹp nhất ở Bắc Âu, ba mang con đi Thụy Điển trượt tuyết nhé – Con rất thích trượt tuyết mà, phải không? Chúng ta còn có thể đến Đan Mạch, ở đó là vương quốc cổ tích, đến đó ba sẽ dẫn con đến tượng Nàng Tiên Cá – Con đã nghe kể chuyện nàng tiên cá rồi mà, đúng không?”

“Vâng...” Gấu Nhỏ ngơ ngơ ngác ngác, có vẻ như đã bị thuyết phục, nhưng chờ ba nói xong, cô bé bỗng nhiên hớn hờ hỏi: “Sau đó chúng ta sẽ đến thành phố C phải không?”

Một mũi dao cắm thẳng vào ngực Thịnh tổng...

“Ha ha...” Tử Thời đang ngồi xếp quần áo ở bên cạnh bật cười thành tiếng.

Thịnh Thừa Quang bắt đầu đánh vào hông cô một cái, cô lập tức lùi mấy bước, sau đó tiếp tục đứng xem.

Thịnh Thừa Quang tiếp tục thuyết phục con gái: “Sau đó... Chúng ta sẽ đến nước Pháp! Không phải con rất thích macaron sao? Ba sẽ dẫn con đi xem đồng hoa lavender, rồi ăn thật nhiều món ngon.”

“Các món ở thành phố C cũng rất ngon.” Bạn nhỏ Thịnh Gia Tinh nói chuyện đạo lý với ba mình: “Ba à, có lẽ con không đến Pháp ăn macaron và xem hoa lavender đâu.” diễn!đàn#lê\$quý@đôn

Cố Ý thế mà PK cả đồ ăn ngon?

Trong đầu Thịnh tổng càng báo động mãnh liệt!

Vì thế anh dịu dàng nói với con gái: “Nhưng mà ba còn muốn dẫn mẹ con đi đến bảo tàng Lourve xem triển lãm tranh, cho nên chúng ta không thể không đến Pháp.”

Gấu Nhỏ nhìn về phía mẹ mình, Tử Thời lập tức hòa vào: “Cái đó, thật ra triển lãm tranh...”

Thịnh Thừa Quang không cho cô cơ hội nói tiếp: “Anh biết, em muốn đi xem triển lãm tranh.”

Ánh mắt anh tràn đầy ý tứ... Tử Thời ôm thắt lưng vẫn còn đau nhức, cho nên vô cùng dứt khoát nói: “Được rồi, em muốn đến Pháp xem triển lãm tranh.”

Gấu Nhỏ rất yêu mẹ, nếu mẹ đã muốn đi Pháp, cô bé chỉ có thể bỏ qua việc nói đạo lý với ba mình.

Dùng thân thể để uy hiếp, rốt cuộc Thịnh Thừa Quang đã sắp xếp xong lộ tuyến rồi.

Tử Thời tiếp tục gấp quần áo.

Gấu Nhỏ ngồi chơi trên thảm ngay bên chân mẹ, chơi ô tô một lúc, bỗng nhiên giật giật ống quần của mẹ mình.

Tử Thời cúi đầu, thiên sứ nhỏ nhà cô ngẩng đầu lên, nghiêm túc cất tiếng bằng giọng chắc nịch: “Mẹ, mẹ sợ ba!”

Thụy Thụy nói ba anh ấy sợ mẹ, cho nên chuyện trong nhà đều do mẹ anh ấy quyết định. Gấu Nhỏ phân tích lại chuyện vừa rồi, trong nhà cô bé hình như là ngược lại rồi... Thật không hài hòa!

“À...” Tử Thời nghĩ thầm, chẳng lẽ rõ ràng như vậy sao?

“Là thế này, Gấu Nhỏ à, lời ba con nói có lý, cho nên chúng ta cứ nghe theo ba con thôi.” Tử Thời cực kỳ đuôi lý dạy dỗ con gái, cuối cùng vẫn không chắc chắn, hỏi một câu: “Con cảm nhận được sao?”

“Con cảm nhận được mà... Không phải.” Gấu Nhỏ nghịch chiếc ô tô đồ chơi trên thảm, lời nói rất thoải mái tự nhiên: “Con nghe lời ba là vì con yêu ba!”

Tử Thời: “...”

Con gái à, kỹ năng nịnh hót của con tuyệt đối là do trời sinh!

Mặc dù không thể đi gặp anh Cố Ý mà mình thích, nhưng đây là lần đầu tiên trong đời được cùng ba mẹ đi du lịch nên Gấu Nhỏ rất rất vui!

Đêm trước ngày lên đường, cô bé vẫn như thường lệ ngủ giữa ba và mẹ, cứ thăm thăm thì thì nói chuyện, nói hăng đến mức còn đứng lên khua tay múa chân để diễn tả, Tử Thời dỗ cô bé đi ngủ đến mức kiệt sức, cuối cùng lại thành tự dỗ mình ngủ mất.

Thịnh Thừa Quang vẫn ngồi một bên đọc sách như thường lệ, âm thanh kể chuyện cổ tích của Tử Thời nhỏ dần rồi dừng lại, giọng nói của Gấu Nhỏ vẫn đang tiếp tục, anh cũng không phát hiện ra có gì không đúng. Đến lúc cảm thấy trên người mình có một vật nhỏ đang bò lên, anh bỏ sách ra cúi đầu xuống, thấy con gái đang bò lên bụng anh, quay đầu thì thấy Tử Thời đã ngủ say sưa, trên gối là một quyển truyện cổ tích, che mất nửa khuôn mặt cô.

Thịnh Thừa Quang nhẹ nhàng vươn tay ra lấy sách, sửa lại chăn cho cô.

Gấu Nhỏ đã leo đến trên bụng hắn, bò lên rồi thì ngồi xuống, khoác chăn cười hì hì, giạng chân ngồi trên bụng anh.

“Ba ơi...” Cô bé cũng biết mẹ đã ngủ nên hạ giọng.

Thịnh Thừa Quang mềm lòng, xoa xoa đầu con gái: “Ừ.”

“Ba ơi, con có một câu hỏi... Chính là nàng tiên cá ấy, dưới biển có nhiều thức ăn ngon như vậy, tại sao nàng tiên cá lại không sống ở dưới biển với ba mẹ mà lại muốn lên bờ ạ?” Tiểu thư Thịnh Gia Tinh thật là có năng lực tư duy logic!

“Bởi vì nàng tiên cá thích hoàng tử, cho nên mới rời khỏi ba mẹ mà nàng tiên cá rất rất yêu, cố chịu đau biến đuôi cá thành đôi chân của loài người, rõ ràng lúc đi đường rất đau, nhưng nàng tiên cá vẫn đi tới bên cạnh hoàng tử.” Thịnh Thừa Quang bắt lấy cơ hội dạy dỗ con gái: “Con xem, thích một người là một chuyện tốt đẹp biết bao, nhưng bất kể lúc nào, bất kể có chuyện gì xảy ra thì mỗi người đều nên tự chăm sóc tốt cho bản thân trước, con xem, cuối cùng nàng tiên cá biến thành bọt biển, nghĩ lại mà xem, ba mẹ nàng tiên cá đau lòng biết bao?”

Tiểu thư Gấu cũng bị cảm động lây: “Vâng, chắc chắn là rất đau lòng...”

Thịnh Thừa Quang hôn nhẹ lên mặt con gái bảo bối: “Cho nên Gấu Nhỏ à, ba mẹ là người yêu con nhất trên thế gian này, sau này sẽ có người khác thích con, con cũng sẽ thích người khác, có thể còn thích hơn cả con thích ba mẹ, nhưng mà con nhất định phải nhớ rằng: con vĩnh viễn phải yêu bản thân mình hơn cả, không được làm chuyện gì khiến bản thân đau khổ, nếu con khổ sở thì ba mẹ cũng sẽ rất đau lòng.”

“Con nhớ rồi, ba.” Gấu Nhỏ cái hiểu cái không, chớp chớp mắt.

“Bé ngoan của ba!” Thịnh Thừa Quang vô cùng hài lòng: “Được rồi, con nên ngủ đi, nằm xuống nào, ba kể chuyện cổ tích cho con nghe.”

Gấu Nhỏ nghe xong thì nhanh chóng nằm xuống, cả người úp sấp lên người ba mình.

“Ba à... Con muốn nói ba nghe một bí mật!” Cô bé con ghé lên trên lồng ngực rắn chắc của ba mình, ôm lấy cổ anh, nhỏ giọng nói: “Con thích nhất là ba!”

Thịnh Thừa Quang sửng sốt.

“Thích nhất... sao?”

“Phải!” Gấu Nhỏ vừa kiêu ngạo vừa khẳng định.

“A... Tại sao thế?” Thịnh Thừa Quang cảm thấy đây đúng là một câu hỏi thừa thãi!

Kết quả con gái nhà anh không hề khiến anh phải thất vọng, giọng nói non nớt, nói: “Bởi vì... Ba là người ba tốt nhất!”

Bởi vì không có chuyện gì ba không làm được, còn làm tốt hơn tất cả những người khác, ba là siêu anh hùng của con.

Bởi vì ba thích con hơn bất cứ ai khác, quan tâm con, bảo vệ con.

Bởi vì ba yêu con.

Bởi vì con cũng yêu ba...!

Gấu Nhỏ thổ lộ xong thì muốn đứng lên, đúng lúc này lại bị ba mình kéo xuống.

Hai cha con cứ ôm nhau như vậy, Thịnh Thừa Quang hôn lên mái tóc quăn tít của con gái, thở dài một hơi như vừa trút được gánh nặng, nhẹ giọng nói với cô bé: “Cảm ơn con... Ba cũng rất yêu con. Chuyện ba đã hứa với con ba vẫn nhớ rõ, ba sẽ mãi mãi ở cạnh con, mỗi thời khắc quan trọng nhất trong đời con ba đều sẽ không bỏ qua, cho đến khi có một người khiến ba yên tâm để giao con lại... Gấu Nhỏ, sau này ba sẽ giành nhiều thời gian ở bên cạnh con và mẹ con hơn, mỗi năm chúng ta sẽ đi đến một nước khác.”

Ba sẽ cố gắng làm việc, trong phạm vi cho phép sẽ cho con cuộc sống tốt đẹp nhất. Ba cũng sẽ cố gắng nghỉ ngơi, cố gắng hưởng thụ cuộc sống, sẽ là một tấm gương tích cực cho con.

Thịnh Thừa Quang đã bị cô con gái bốn tuổi nhà mình làm cho cảm động.

Không biết bao lâu sau đó anh mới bình phục được cảm xúc, bế con gái lên, phát hiện ra cô nhóc kia đã buồn ngủ, được ba ôm lên, cô bé cố mở đôi mắt đã díp lại, trên mặt tràn đầy vẻ yên tâm, nhẹ nhàng gọi “ba”, đầu nghiêng ngả, dựa vào vai anh ngủ say.

Thịnh Thừa Quang đặt cô bé xuống bên cạnh Tử Thời, một lớn một nhỏ nằm ngủ ngay cạnh nhau, cảnh tượng yên tĩnh ngọt ngào đến mức làm sáng bừng cả đêm tối.

Thịnh Thừa Quang hôn lên mặt mỗi người một cái, sau đó tắt đèn nằm xuống, vô cùng thỏa mãn.

Thịnh Thừa Quang cũng chỉ là ngăn cản ngoài miệng như thế, trong lòng anh hiểu rõ con gái còn nhỏ, mới có từng này tuổi mà anh đã phòng bị con trai bên ngoài thì anh sẽ mệt chết.

Cho nên mặc dù ngăn cản như vậy nhưng anh vẫn đưa hai mẹ con đến thành phố C một chuyến.

Hôm xuất phát, một nhà ba người đi máy bay tới thành phố C. Thịnh Thừa Quang đã sắp xếp sẽ ở lại thành phố C một đêm, ngày hôm sau sẽ từ thành phố C bay đến thủ đô Copenhagen của Đan Mạch.

Hai người mẹ nuôi mà Gấu Nhỏ vẫn luôn nhớ nhung đều tới sân bay đón, lúc Thịnh Thừa Quang nhìn thấy nữ vương Cố Minh Châu thế mà lại đứng ở cửa đón hành khách thì cánh tay đang ôm con gái bắt giắc run lên, Gấu Nhỏ nhân cơ hội trượt xuống, thét chói tai “mẹ nuôi” rồi bổ nhào đến.

Sau đó Thịnh Thừa Quang nhìn thấy một cậu bé tuấn tú cao tầm nửa người Cố Minh Châu đi ra từ phía sau người Cố Minh Châu, vô cùng thoải mái bế Gấu Nhỏ vừa lao đến.

Biểu cảm của Thịnh Thừa Quang trong chớp mắt biến thành ()

Lúc ăn cơm tối, Fay và cả nhà Cố Minh Châu, thêm cả nhà Trần Ngộ Bạch, cả một căn phòng rộng ngồi đầy người, vô cùng náo nhiệt.

Hai người mẹ nuôi lâu lắm rồi chưa gặp Gấu Nhỏ, cô nhóc đã cao hơn một chút, mồm mép nhanh nhẩu hơn rất nhiều, bây giờ cô bé đang ngồi trong lòng mẹ nuôi Fay, nói chuyện phiếm với mẹ nuôi Cố Minh Châu: “Ba muốn đưa con đi ăn đậu Hà Lan, ăn hoa lavender, ăn macaron.”

Cố Minh Châu: “Chuyến đi này... thật là thú vị.”

“Ba con còn muốn đưa con đi ăn nàng tiên cá!” Nói xong lại cảm thấy không đúng lắm? Tiểu thư Gấu lắc đầu, hỏi: “Mẹ Minh Châu, mẹ có biết nàng tiên cá không?”

Cô nhóc cực kỳ đáng yêu, không tìm được từ để diễn tả cho đúng thì lại càng buồn cười, Cố Minh Châu rất thích cô bé, ngay cả mấy lời vô nghĩa mà cũng nói rất vui vẻ: “Nàng tiên cá? Là chuyện cổ tích của Andersen sao?”

“Không phải, là chuyện cổ tích mẹ kể cho con.” Gấu Nhỏ nói chuyện y như người lớn: “Cô ấy thích hoàng tử, sau đó chân cô ấy rất đau, rồi biến thành bọt biển. Ba con nói như vậy là không tốt, ba nói là con phải yêu bản thân mình nhất, nếu không thì ba mẹ sẽ đau lòng.”

Cố Minh Châu vốn là có cái tâm tư kia, hướng hồ ánh mắt của Thịnh Thừa Quang lúc nhìn thấy con gái mình hôm nay – cũng không phải là thích, nhưng mà cô ấy nhìn thấy được hết rồi.

Bây giờ nghe được câu này thì đã hiểu rõ.

Trong lòng nở nụ cười đắc ý, vô cùng vui mừng, nữ vương điện hạ quét ánh mắt đầy ý tứ về phía Thịnh tống.

Thịnh Thừa Quang không thêm đấu tranh chính diện với cô ấy, ra vẻ bề trên tiến vào trạng thái chiến đấu: “Ài, con gái nhỏ thật không biết phải dạy thế nào, tôi chỉ hy vọng con bé sẽ hiểu rõ, cho dù có làm khổ ai thì cũng không được tự làm khổ mình thôi.”

Hôm nay nhà Trần Ngộ Bạch chỉ đưa cô con gái nhỏ đến, bởi vì cô con gái lớn lại chạy tới nhà Lý Vi Nhiên tìm hoàng tử nhỏ của mình rồi, cho nên Trần Ngộ Bạch nghe được lời này thì cũng cảm động lấy, ngón trỏ chậm rãi đẩy gọng kính trên sống mũi, gật đầu khen ngợi Thịnh Thừa Quang.

Cố Minh Châu nghĩ thâm trong lòng: ha ha...

“Gấu Nhỏ à!” Cô ấy cười tí mắt nói với con gái nuôi: “Nhưng mà con không phải là nàng tiên cá, con chỉ cần chọn một hoàng tử mà con thích người đó, người đó cũng thích con là được rồi.”

Gấu Nhỏ bưng tỉnh ra, lại còn lập tức ngẩng mặt lên vui vẻ nói: “Con thích anh Cố Ý!”

Cố Minh châu: ~()

~Trần Ngộ Bạch: (_)

Thịnh Thừa Quang: ()

83. Chương 77

Editor: Linh Vũ

Một đêm khiến Thịnh Thừa Quang vừa ghê rợn vừa ghen tị khôn kể ở thành phố C cuối cùng cũng qua.

Ngày hôm sau, từ thành phố C họ xuất phát đến thủ đô Copenhagen của Đan Mạch, bắt đầu hành trình dài ngày đầu tiên của một nhà ba người.

Cảm xúc của Gấu Nhỏ vô cùng tốt, trước khi đi Cố Minh Châu đã dẫn Cố Ý tới tiễn cô bé, lúc nói lời tạm biệt cô bé không hề đau lòng chút nào, vô cùng vui vẻ vẫy tay nói tạm biệt với họ. Thịnh Thừa Quang vô cùng khen ngợi biểu hiện của con gái, ngay cả lúc tiếp viên hàng không tặng cho Gấu Nhỏ một gói đồ ăn vặt anh cũng cười tí mắt nhận lấy.

Đương nhiên là Gấu Nhỏ lập tức mở ra ăn.

“Ba ơi!” Tiểu thư Gấu ngồi ở trên đùi ba mình, ăn khoai tây chiên rôm rốp: “Mẹ nói... Đan Mạch là nơi hạnh phúc nhất thế giới, vậy tại sao chúng ta lại không sống ở đó ạ?”

“Bởi vì cái ”hạnh phúc nhất” kia là do người khác chọn ra, con còn chưa từng tới, sao biết được con tới đó sống thì có hạnh phúc không? Lỡ như con không giống người khác, không thích nơi đó thì sao?” Mỗi lần nói chuyện với con gái về đề tài nhân sinh, Thịnh Thừa Quang đều coi cô bé như người lớn, vô cùng nghiêm túc: “Người khác nói chưa chắc đã là đúng, những chuyện con muốn biết thì phải tự mình đi chứng thực. Ví dụ như chúng ta đi du lịch, con tới đó sẽ biết nơi đó có tốt như người ta vẫn hay nói hay không.”

Gấu Nhỏ lại càng nhai rôm rốp nhanh hơn, lời nói không rõ ràng, tỏ ra hết sức tán thưởng: “Ba nói chuyện... thật là có lý.”

Tử Thời ngồi bên cạnh hai cha con, đang nghiên cứu quyển sổ tay tuyên truyền về Đan Mạch được phát trên máy bay, nghe con gái nói như vậy, nhin không được âm thầm gật đầu khen ngợi trong lòng.

Cô vừa mới gật xong thì lại nghe Gấu Nhỏ nói tiếp: “Dù sao thì con được ở cùng với ba mẹ đã rất hạnh phúc rồi.”

Chỉ cần ba người chúng ta ở bên nhau, đi đến đâu cũng là nơi hạnh phúc nhất.

Trái tim Tử Thời đập thành thịch, trợn mắt nhìn con gái – Này! Cổ vũ như vậy có phải là quá khoa trương không?

Lỡ như Thịnh tổng bị làm cho mê muội rồi thay đổi người giữ vị trí số một trong lòng thì phải làm sao đây?

Cô đưa quyển sổ tay lên che mặt, lặng lẽ nhìn về phía Thịnh Thừa Quang.

Thịnh Thừa Quang đang cúi đầu nhặt đám khoai tây chiên vụn bị rơi trên người – Gấu Nhỏ rôm rốp một tiếng, trên người anh lại có thêm một đồng vụn vụn, lại thêm chiếc áo đen nên càng trở nên nổi bật, một người cuồng sạch sẽ như Thịnh tổng, mặc dù hiện giờ ngoài mặt đang tỏ ra vừa dịu dàng vừa kiên nhẫn, nhưng sợ là trong lòng đã muốn phát điên rồi.

Tử Thời thấy vậy lại yên tâm: trước khi Gấu Nhỏ biết giữ sạch sẽ, địa vị của cô hẳn là vẫn vô cùng vững chắc.

Thịnh Thừa Quang đã tính kỹ sự chênh lệch múi giờ, lúc bọn họ tới được Copenhagen thì đã là chạng vạng theo giờ địa phương.

Làm xong thủ tục nhận khách sạn thì vừa đúng thời gian ăn cơm chiều.

Vào mùa này buổi tối rất lạnh, Thịnh Thừa Quang sợ hai mẹ con họ mới tới không kịp thích ứng, lại thêm Gấu Nhỏ còn nhỏ nên quyết định dùng bữa tối ở ngay khách sạn.

Bữa ăn kiểu Tây đơn giản là bánh mì, phô mai và thịt.

Ở sâu trong lòng Thịnh Thừa Quang cho rằng ngoại trừ đồ ăn Trung Quốc ra, những món ăn khác đều không khác nhau lắm, sandwich của Đan Mạch và hamburger của Mỹ cũng gần như nhau, món bánh nổi tiếng khắp thế giới của Đan Mạch chính là thứ vừa ngọt vừa ngấy... Anh bàn bạc với Tử Thời để gọi món ăn.

Bởi vì trên thực đơn đều là tiếng Anh, Tử Thời học lâu như vậy rồi nên bây giờ khẩu ngữ tiếng Anh cũng đã khá trôi chảy, lúc nói chuyện hai người đều dùng tiếng Anh.

Hai người lớn ngồi kề sát nhau cùng xem thực đơn, thủ thi thù thì dùng tiếng Anh để trêu chọc nhau, khỏi phải nói trong hài hòa ấm áp đến cỡ nào. Gấu Nhỏ duỗi đôi chân ngắn ngủi trên ghế, dựng thẳng lỗ tai lên mà nghe chẳng hiểu được câu nào, cô bé sốt ruột thò đầu đến trước mặt ba mẹ để nhìn.

Trước đây cô bé vẫn luôn không có hứng thú học tiếng Anh, so với các bạn nhỏ cùng tuổi, trình độ tiếng Anh của cô bé chỉ giới hạn trong “Hi ~”, “Bye bye”, bình thường thì không thấy có vấn đề gì, bây giờ nghe ba mẹ dùng thứ ngôn ngữ mà cô bé không hiểu ra vui vẻ nói chuyện với nhau, cô bé nhất thời thấy vô cùng khó chịu: “” * # % ! % ! ”

Tiểu thư Gấu nói liền một mạch thứ ngôn ngữ mình vừa phát minh ra.

Nhân viên phục vụ mắt to sống mũi cao lộ ra nụ cười thân thiện với cái đầu đáng yêu, Tử Thời nhẹ giọng nói với con gái: “Gấu Nhỏ à, ở nơi công cộng, con giữ yên lặng một chút...” diẽn!đàn#lê\$quý%đôn

Gấu Nhỏ cực kỳ ngoan ngoãn nghe lời. Nhân viên phục vụ vừa đi, cô bé lẩn tới bên người mẹ, cực kỳ hâm mộ nói: “Mẹ nói thật là trôi chảy! Trôi chảy y như ba rồi!”

Đây là đánh giá cao cỡ nào chứ... Tử Thời giữ vị trí số một trong lòng Thịnh tổng, lại thêm đã từng thất học, lúc này cảm động đến mức muốn rơi nước mắt.

Thịnh Thừa Quang không có cảm tưởng gì, trải khăn ăn cho con gái xong, xoa xoa cái đầu sư tử, dặn dò cô bé: “Đừng ăn quá nhiều, buổi tối no quá sẽ ngủ không ngon.”

Sau đó quay đầu lại nói với vợ: “Đừng có ăn sạch bánh ngọt, buổi tối đói bụng sẽ không ngủ được.”

Gấu Nhỏ: (^)

Tử Thời: ~(^ _ ^)

~***

Ăn xong bữa tối, bọn họ đi dạo quanh khách sạn, tán gẫu về hành trình ngày mai, sau đó hạnh phúc quay lại phòng ngủ.

Ngủ thẳng giấc tới tận bình minh ngày hôm sau, một nhà ba người thức dậy đều tràn đầy tinh thần.

Bọn họ chỉ ở lại Copenhagen một ngày, ăn sáng xong thì bắt đầu đi dạo, dọc theo Cung điện Amalienborg, Công viên Amalie và Tòa thị chính, vừa đi vừa ngắm phong cảnh, ngắm nhìn những thứ mới lạ nơi đất khách khiến lòng người phấn chấn hẳn lên.

Ngay cả Gấu Nhỏ cũng tỏ ra nghiêm túc phát biểu cảm nhận: “Ở đây nhà cửa đều nhon hoắt, nhìn đâu cũng giống tòa lâu đài mà công chúa sống.”

Bạn nhỏ vốn được ba mẹ nắm tay đi đường, nhưng cô bé mới đi được năm phút đồng hồ đã làm nũng đòi ba ôm nửa tiếng, Thịnh Thừa Quang nâng cô bé lên vai ngồi luôn.

Cô nhóc kia vui mừng đến phát điên, hai tay ôm lấy mặt ba, lúc cười nước miếng chảy thẳng xuống, ban đầu Thịnh Thừa Quang còn tưởng là trời mưa, sờ lên mặt mới phát hiện ra là nước miếng của con gái, nhất thời sắc mặt xám xịt...

Tử Thời giờ máy ảnh lên chụp tách tách!

Sau khi nắm chắc vị trí NO.1 trong lòng Thịnh tổng, cô trở nên vô cùng tự tin!

Copenhagen không lớn lắm, đi loanh quanh lòng vòng, đến chiều bọn họ đã tới chỗ Nàng Tiên Cá rồi.

Thật ra Gấu Nhỏ cũng có tưởng tượng của bản thân về Nàng Tiên Cá, đến lúc nhìn thấy vật thật thì chỉ thấy một đám đen thui, cô bé chẳng còn hứng thú gì nữa.

Trái lại Tử Thời nhớ trước kia cô đã từng vẽ một bức tranh Nàng Tiên Cá ngồi trên hòn đá ưu thương nhìn ra biển lớn, bây giờ cảnh tượng bày ra trước mắt, nhất thời cô có chút xuất thần.

Thịnh Thừa Quang một tay ôm con gái đang làm nũng, tay còn lại thì kéo tay vợ.

Du khách xung quanh nói đủ thứ tiếng, âm thanh ồn ào, anh cúi đầu nói nhỏ bên tai cô: “Em đang nghĩ cái gì đấy?”

“... Em cũng cảm thấy anh nói không đúng.” Tử Thời xuất thần nói.

Thịnh Thừa Quang xoa xoa tóc cô, “Hử?” một tiếng.

Tử Thời thu hồi ánh mắt đang nhìn Nàng Tiên Cá, nhìn anh, nhẹ giọng nói: “Cho dù mỗi một bước chân đều là bước trên mũi dao thì cũng phải đi tới bên cạnh hoàng tử.” d.đ.l.q.đ

Một đêm trước khi đi, cô đang kể chuyện cổ tích cho Gấu Nhỏ thì ngủ quên mất, lúc hai cha con thì thầm nói chuyện với nhau, trong lúc nửa tỉnh nửa mê cô có nghe được lời của anh.

Nhưng mà nếu để cho cô nói... Thà rằng cả đời phải bước trên mũi dao, cô cũng sẽ đi tới bên cạnh hoàng tử.

Thịnh Thừa Quang nhìn cô, trong ánh mắt có vui mừng cũng có thương tiếc.

Nhiều lắm, anh cố ý than thở: “Thật ra, nếu con gái gặp được một hoàng tử đáng tin như anh, anh cũng sẽ không ngăn cản con bé.”

Tử Thời: “A... hay là chúng ta tới chụp ảnh đi?”

Thịnh Thừa Quang: “Em đây là đang cố ý nói sang đề tài khác sao? Chẳng lẽ em không đồng ý với lời của anh sao?”

“Sao có thể chứ?” Tử Thời chớp chớp mắt: “Nhưng mà... trên thế giới này sợ là không tìm thấy anh thứ hai đâu!”

Cho xin đi! Cô làm người giữ vị trí số một trong lòng Thịnh tổng cũng ra dáng hơn Gấu Nhỏ phải không? Cô đúng là chuyên nghiệp!

Quả nhiên, Thịnh tổng hết sức hài lòng.

Ba mẹ nói mấy lời buồn nôn với nhau mà lại thấy thú vị, cô bé con bị lạnh nhạt hết nhìn đông thì lại quay sang nhìn tây, lúc này bỗng nhiên lớn tiếng hỏi: “Ba ơi, vì sao Nàng Tiên Cá không mặc quần áo ạ?”

Thịnh Thừa Quang nghĩ thầm trong lòng, đây đúng là cơ hội tốt để dạy cho cô bé một bài về sinh lý học.

Nhưng mà loại chuyện này nên để cho mẹ giảng giải mới đúng.

Lúc này anh chỉ có thể nói: “Nàng Tiên Cá chỉ sống ở dưới biển, mặc quần áo thì sẽ khó bơi lội.”

“Bơi lội thì phải mặc áo tắm chứ!” Bạn nhỏ Thịnh Gia Tinh không dễ bị lừa như vậy.

Thịnh Thừa Quang xin tiếp viện, họa sĩ truyện tranh nổi tiếng Tử Thời ra trận: “Bởi vì nàng ấy chỉ là cá thôi, quần áo của cá chính là vảy mà ~”

“Nhưng mắt của nàng ấy không phải là cá! Nàng ấy phải mặc áo ngực chứ? Ba mẹ xem, ngực của Nàng Tiên Cá lộ hết ra ngoài cả rồi!” Là con gái của Thịnh Thừa Quang, khả năng quan sát của tiểu thư Gấu hết sức nhanh nhạy: “Không thể như vậy được! Xấu hổ lắm xấu hổ lắm!”

Ba mẹ đang cạn lời, bên cạnh bỗng nhiên truyền tới một tràng tiếng cười vô cùng rõ ràng.

Là một người đàn ông châu Á vô cùng tuần tú, nhìn độ tuổi không chênh lệch với Trịnh Phiên Nhiên và Ngôn Tuấn là bao, tiếng Trung vô cùng lưu loát: “Cô bé thật là đáng yêu!”

Anh ta nói Gấu Nhỏ, nhưng mà ánh mắt lại dừng lại trên mặt người mẹ trẻ tuổi đáng yêu của cô bé một khắc.

“Mấy người từ đâu tới đây?” Anh ta cười, hỏi cả nhà.

“Thành phố G.” Thịnh Thừa Quang nói đơn giản, lại hỏi: “Ngài thì sao?”

“Thật khéo!” Người đàn ông tuần tú kia cười rộ lên lại trông càng đẹp trai hơn: “Tôi cũng đã từng sống ở thành phố G rất nhiều năm.”

Hai người đàn ông hàn huyên với nhau mấy câu, Thịnh Thừa Quang đã chú ý tới mười mấy người vệ sĩ giả bộ như du khách xung quanh, biết vị trước mắt này không phải người tầm thường, cũng không tiếp tục nói chuyện kĩ hơn nữa.

Nhưng mà người đàn ông tên Thôi Thuần Hoa này lại có vẻ như rất thích Gấu Nhỏ, lúc chuẩn bị rời đi anh ta còn tặng Gấu Nhỏ một sợi dây chuyền, mặt dây chuyền là một Nàng Tiên Cá nhỏ xíu, tinh xảo đáng yêu.

Đợi ba gật đầu rồi Gấu Nhỏ mới nhận lấy, cười tí mắt cảm ơn: “Cảm ơn bác ạ!”

“Ngaoan... Sao thành phố G lại có thể sinh ra một cô bé xinh đẹp đáng yêu thế này chứ?” Thôi Thuần Hoa nhìn cô bé đang cười, tiếng cười thấp hơn một chút.

Tiểu thư Thịnh Gia Tinh rất hiểu lẽ nghĩa nói: “Sau này bác tới thành phố G thì nhớ tới nhà cháu làm khách nhé, ba cháu nấu đồ ăn rất ngon đấy...!”

“Thành phố G sao... Chỉ sợ là không có cơ hội thôi...” Thôi Thuần Hoa nở nụ cười, mặc dù còn có phong thái hơn cả năm đó làm đệ nhất công tử của thành phố G, nhưng đuôi mắt đã lộ ra dấu vết của thời gian.”

Bất tri bất giác mặt trời đã ngả về tây, Nàng Tiên Cá trên tảng đá khoác lên mình màu vàng óng ánh, vẻ ưu thương lại thêm vài phần say mê.

Mọi người tạm biệt nhau.

Thịnh Thừa Quang dẫn vợ con chậm chậm đi về, Tử Thời nói: “Vị Thôi tiên sinh kia nhìn có vẻ như có rất nhiều chuyện cũ.”

Nhìn khuôn mặt Nàng Tiên Cá mà vẻ mặt trông còn phiền muộn hơn cả Nàng Tiên Cá vì người yêu mà hóa thành bọt biển.

Thịnh Thừa Quang cười cười không nói chuyện.

Gấu Nhỏ ghé vào trên vai ba, nói chắc nịch: “Bởi vì trong nhà bác ấy chỉ có con trai! Không có con!”

Mẹ nuôi Minh Châu thỉnh thoảng cũng dùng vẻ mặt “ưu thương” như thế mà nói với cô bé: tại sao chỉ có hai đứa con trai, không thể có một đứa con gái hoạt bát đáng yêu chứ?

Tử Thời nhần nhin, nhin không được nữa thì nói với Thịnh Thừa Quang: “Con gái anh đúng là giống anh.”

Thịnh tổng nhẹ nhàng đáp lại: “Ừ ~”

84. Chương 78

Editor: Linh Vũ

Trạm tiếp theo sau Copenhagen là thủ đô Stockholm của Thụy Điển.

Đoạn đường này Thịnh Thừa Quang không đặt vé máy bay mà đưa hai mẹ con đi tàu hỏa. Mặc dù hoa cỏ vẫn còn chưa nở rộ nhưng thời tiết ở vùng Bắc Âu đã rất thoáng đãng, phong cảnh đầu xuân rất mê người, lúc tàu hỏa dừng ở ga ven đường, có một người nước ngoài cao lớn ở bên ngoài sân ga nháy mắt với Gấu Nhỏ, cô bé giống như bị điểm trúng huyết cười, cười lẫn lộn đến nỗi ngã khỏi vòng tay Thịnh Thừa Quang... Đi xa luôn có ảnh hưởng rất lớn đối với trẻ con ở tuổi này, lúc trước Gấu Nhỏ còn hay thẹn thùng xấu hổ trước mặt người lạ, mới đi xa được mấy ngày đã có thể cười với người khác ngay lần gặp gỡ đầu tiên.

Đến Stockholm, Thịnh Thừa Quang kiêu ngạo thể hiện kỹ năng vận động toàn diện của mình, thông dong dẫn Gấu Nhỏ đi thử ba kiểu trượt tuyết: kiểu núi Alpes, kiểu Bắc Âu và kiểu tự do.

Kết quả, tiểu thư Thịnh Gia Tinh chỉ học được một kiểu: kiểu chó ném phân.

May mà đây là ba ruột, lại còn là người có kỹ xảo cao siêu, một người ba vô cùng kiên nhẫn, vừa dỗ vừa dạy cẩn thận cả một buổi sáng, rốt cuộc Gấu Nhỏ cũng có thể xiêu xiêu vẹo vẹo trượt được một đường chữ “Chi” ().

Đáng tiếc con gái thì luôn yếu ớt, vừa ngã mấy lần đã khóc lóc không chịu học nữa. Thịnh Thừa Quang đành phải ôm cô bé đang làm nũng kia trở về, trong lòng nghĩ nghĩ: vẫn nên sinh một đứa con trai...

Tử Thời không theo bọn họ đi trượt tuyết mà chỉ ngồi chờ trong quán cà phê ở khu nghỉ ngơi. Thịnh Thừa Quang ôm Gấu Nhỏ đi tới, từ xa chỉ nhìn thấy cô đang ngồi đọc sách bên cửa sổ một mình, trên bàn trước mặt là một ly cà phê đang bốc hơi nghi ngút, ngoài cửa sổ là một mảnh tuyết trắng xóa, đáng vẻ nhìn nghiêng của cô vừa yên tĩnh vừa đẹp đẽ.

Thịnh Thừa Quang đi tới thả con gái xuống, thuận tiện hôn lên môi cô một cái.

Bà xã nhà anh thật là thơm quá đi!

Tử Thời thả sách xuống, giúp anh cùng sửa soạn lại cho con gái. Thịnh Thừa Quang thở hổn hển ngồi xuống – trang phục trượt tuyết công kênh, lại còn ôm chặt lấy người Gấu Nhỏ, đến cả Thịnh tổng cũng phải vật lộn mãi.

“Em không chơi một lát sao?” Thịnh Thừa Quang lại hỏi cô lần nữa, còn nói rất hấp dẫn: “Anh dạy em trượt tuyết, dạy cho tới khi biết thì thôi!”

Tử Thời nhìn thấy cổ áo bên trong bộ đồ leo núi của anh cũng đã đầm mồ hôi, thông cảm: “Anh dạy con đã mệt gần chết rồi, còn dạy em nữa thì sức lực sẽ cạn kiệt hết.”

Thịnh Thừa Quang đang nắm tay Gấu Nhỏ, không cho cô bé cởi quần áo ngay lập tức, nghe vậy thì ngắc đầu liếc mắt nhìn Tử Thời một cái, cạy răng xung quanh không có ai nghe hiểu, dùng tiếng Trung để gỡ trò lưu manh: “Em biết mà, anh rất vui nếu được cạn kiệt sức lực ở trên người em. điên!đàn#lê@quý\$đôn

Tử Thời then thùng nhỏ giọng mắng anh: “Anh chú ý một chút có được không hả... Gấu Nhỏ còn ở đây đấy!”

Thịnh Thừa Quang đùa giỡn lưu manh rất vui vẻ, con gái đang lắc lư cái đầu nhìn ngang nhìn dọc, anh thuận tay xoa xoa cái mũi nhỏ của cô bé.

Gấu Nhỏ vừa vào đến nhà đã nóng không chịu nổi, muốn cởi quần áo ra thì ba lại nói là đợi một lát, nếu không sẽ cảm lạnh, cô bé nóng đến mức mũi cũng ngứa ngáy, ba lại còn xoa vào, cô bé lập tức hất xì.

Một dòng nước mũi phun ra, dính lên tay Thịnh tổng.

“Hong rồi, không phải là sắp bị cảm thật chứ?” Thịnh Thừa Quang bế cô bé lên, nói với Tử Thời: “Đi mua cho con bé một ít nước chanh nóng đi.”

Nước mũi nhầy nhầy rất ghê tởm, anh dùng cả một túi khăn giấy mới lau sạch hết khuôn mặt cô bé, vội vàng uống ly cà phê của Tử Thời.

“Gấu Nhỏ, buổi chiều con còn muốn học trượt tuyết không?” Thịnh Thừa Quang cởi khuy ở cổ áo cho cô bé, hỏi.

Gấu Nhỏ lập tức lắc đầu: “Con ở cùng với mẹ!”

Con ở với mẹ ở trong nhà ấm áp, uống nước trái cây, chơi trò chơi, ba đi chơi một mình đi!

Cảm giác tiếc nuối của Thịnh Thừa Quang lại dâng lên, thăm dò con gái: “Chà... Nếu mà bây giờ có một bé trai thì tốt rồi, bé gái sẽ chơi với mẹ, bé trai sẽ chơi với ba, đúng không nào?”

“Đúng đúng đúng!” Gấu Nhỏ vô cùng ủng hộ ba mình: “Ba! Chúng ta gọi anh Cố Ý tới đây chơi đi! Con sẽ đi gọi điện cho mẹ nuôi Minh Châu!”

Thịnh Thừa Quang: “... Sao mẹ con đi mua một cốc nước chanh thôi mà cũng đi lâu thế nhỉ? Chúng ta đi tìm mẹ đi!”

Ở lại Stockholm hai ngày, bọn họ lại lên tàu hỏa, xuất phát về phía bắc Thụy Điển, đi tới Lapland của Phần Lan.

Lapland là một tỉnh của Phần Lan, thủ phủ của tỉnh là một thị trấn nhỏ có tên là Rovaniemi, thị trấn nhỏ này nằm trên Vòng Bắc Cực, truyền thuyết kể rằng đây là quê hương của ông già Noel.

Ở đó có ngôi làng Santa Claus nổi tiếng khắp thế giới, có rất nhiều du khách tìm tới ngôi làng này để tham quan chụp ảnh lưu niệm. Mặc dù còn lâu nữa mới tới Giáng sinh, nhưng đội ngũ xếp hàng chờ tới gặp ông già Noel đã rất dài, phần lớn đều là người lớn dẫn trẻ con tới, đứng trước mặt Thịnh Thừa Quang là một gia đình người Anh, ba mẹ dẫn theo một bé trai tầm tuổi Gấu Nhỏ, bé trai đó cũng có một đầu tóc xoăn vàng, Gấu Nhỏ nhìn chằm chằm vào tóc người ta một lúc lâu, mãi cho tới lúc bé trai kia được ba bế lên, cô bé không hề rụt rè vươn tay ra sờ vào mái tóc xoăn vàng kia.

Bé trai người Anh nhìn qua có vẻ trầm tính, nghiêng nghiêng đầu tránh móng vuốt gấu.

Gia đình đối phương có vẻ không có ý định làm quen, Thịnh Thừa Quang sợ quấy rầy người khác nên nhẹ giọng bảo con gái: “Không được bất lịch sự.”

“Con chỉ muốn sờ thử một chút.” Gấu Nhỏ đáp lại.

Hiếm khi gặp được một người cũng có tóc xoăn mà!

Nhưng mà ba đã bế cô bé đi xa rồi.

Gấu Nhỏ mất hứng, bắt đầu làm âm ỉ: “Con muốn chơi với bạn ấy...”

Thịnh tổng nghĩ thầm: Ha ha, thật đúng là! Thằng bé đó còn chẳng bằng Cố Ý đấy!

Thấy Gấu Nhỏ đã sắp làm loạn lên, Thịnh Thừa Quang nghĩ nghĩ, đang định dạy con gái vài cách kết bạn thì Tử Thời đã lên tiếng dẹp loạn: “Gấu Nhỏ à, bạn ấy nghe không hiểu lời con nói, mà con cũng nghe không hiểu lời bạn ấy nói.”

Gấu Nhỏ: (o)!

Hiểu rõ ngoại ngữ quan trọng biết chừng nào!

Ở bưu cục Santa Claus duy nhất trên thế giới, cả nhà ba người họ chọn ra mấy tấm thiệp Giáng sinh và tem đẹp nhất, viết lời chúc Giáng sinh cho người thân và bạn bè, như vậy, lễ Giáng sinh năm nay họ sẽ nhận được quà tặng từ quê hương của ông già Noel.

Tử Thời viết cho Tề Quang, Phùng Nhất Nhất và Tạ Gia Thụ, Fay và Cố Minh Châu, còn Thịnh Thừa Quang lại chỉ viết cho một mình Thịnh Minh Hoa.

Gấu Nhỏ cũng chọn một tấm thiệp chúc mừng, cô bé còn chưa biết viết chữ, nhưng cô bé biết vẽ tranh mà!

Ngón tay ngắn ngủn cầm bút đủ màu, vô cùng cẩn thận vẽ ra ba con gấu hai lớn một nhỏ, nắm lấy tay nhau, cùng khiêu vũ dưới mặt trời và dưới ánh trăng.

Thịnh Thừa Quang đứng bên cạnh, hỏi cô bé: “Bảo bối à, con muốn gửi cho ai đây?”

“Ừm... Đây là quà Giáng sinh của con! Là con tự tặng cho mình!” Cô bé cao giọng nói.

Thịnh Thừa Quang dán lên đôi má đỏ bừng của cô bé, cô nhóc kia vẽ rất nghiêm túc, miệng còn lẩm bẩm: “Điều ước Giáng sinh của con... Con ước ba con... mãi mãi... yêu... mẹ con!”

Thịnh Thừa Quang và Tử Thời nghe được thì đều cảm thấy có phần ngoài ý muốn, cùng liếc mắt nhìn nhau một cái. Tử Thời hỏi cô bé: “Sao điều ước của con lại là ba yêu mẹ? Chỉ có ba yêu mẹ thôi sao?”

“Vâng.” Cô bé dừng bút lại, nghiêm túc nhìn cô rồi nói: “Mẹ chắc chắn sẽ mãi mãi yêu ba!”

Mặc dù đúng là sự thật nhưng mà... Dưới nụ cười đầy ý vị của Thịnh Thừa Quang, tinh thần của Tử Thời phần chần chừ hơn hẳn: “Vậy con thì sao? Con không hy vọng ba mẹ sẽ mãi mãi yêu con sao?”

“Ba mẹ đương nhiên sẽ mãi mãi yêu con rồi!” Tiểu thư Thịnh Gia Tinh vịn người mê rất có tự tin: “Con cũng sẽ mãi mãi yêu ba mẹ!”

Thịnh Thừa Quang hôn con gái thông minh đáng yêu của mình hết chỗ này đến chỗ khác.

Mặc dù Tử Thời cũng cảm động, nhưng mà... vẫn cứ cảm thấy hình như có chỗ nào không đúng?

Ban ngày chơi hăng quá, đến lúc ăn cơm tối Gấu Nhỏ đã vô cùng mệt, trước khi đưa cô bé đi tắm thì đưa cô bé đi tiểu, cô bé ngồi trên bồn cầu ngủ gục luôn. Một mình Tử Thời không xoay sở được, Thịnh Thừa Quang phải vào giúp cô tắm cho cô bé.

Sau khi bế cô bé lên giường, ba mẹ đều bị ướt hết quần áo đương nhiên sẽ phải đi tắm cùng nhau... Cuối cùng Tử Thời cũng được bế ra, bên trong phòng tắm bữa bãi, cô còn buồn ngủ hơn cả Gấu Nhỏ lúc này.

Thịnh Thừa Quang được thả măn lại vọt vào tắm lại lần nữa rồi mới ra ngoài. Lúc anh lên giường, Tử Thời đã ngủ được một lúc, cảm giác được anh xúc chấn lên, cô nhích người về phía con gái nhưng lại bị anh ôm lại.

Bị anh ôm vào trong lòng, Tử Thời cọ cọ lên ngực anh, nhẹ nhàng “ừm” một tiếng.

Tuyết đọng ngoài cửa sổ còn chưa tan, nhưng mùa xuân ở vùng Bắc Âu đã sắp tới. Bên trong ấm áp, con gái ngủ yên bên cạnh, cô tựa vào ngực anh, không có khoảnh khắc nào khiến người ta yên lòng hơn lúc này.

Anh giống như đang chờ cái gì đó, không định ngủ luôn, nhưng cũng không có ý định đánh thức cô dậy nói chuyện, chỉ là ôm cô vào lòng, ngón tay thân thiết cọ cọ lên vành tai cô, vỗ vỗ xuống người cô.

Tử Thời ghé vào người anh ngủ say sưa.

Chẳng biết bao lâu sau, loáng thoáng nghe được tiếng anh đang nói chuyện điện thoại, Tử Thời vừa nhúc nhích thì trên mặt đã bị anh hôn một cái.

“Bảo bối à, dậy mau!” Giọng anh rất nhẹ, có phần hưng phấn.

Tử Thời ngái ngủ mở mắt ra, anh đã xuống giường mặc áo khoác, kéo cái chăn đơn bọc lấy người cô, bế cô đi thẳng ra bên ngoài ban công.

Ban đêm ở Lapland rất lạnh, không khí tươi mới nhưng lại lạnh buốt khiến người ta run lên.

Tử Thời nhìn thấy dưới lầu có chàng trai trẻ mặc đồng phục khách sạn đang ngửa mặt nhìn lên chỗ bọn họ.

Thịnh Thừa Quang nâng nâng tay, một lát sau, toàn bộ đèn bên ngoài khách sạn đều vụt tắt.

“Ngẩng đầu nhìn lên trời đi!” Thịnh Thừa Quang nói bên tai cô.

Tử Thời ngơ ngác nghe theo.

Trên bầu trời là màu đen óng như nhung, có vài ngôi sao nhỏ thưa thớt, bầu trời Bắc Âu cao vút khiến người ta nhớ tới những câu chuyện thần thoại xa xưa ở vùng đất này... Tử Thời kinh ngạc nhìn thấy nơi chân trời dần dần hiện lên một mảnh ánh sáng màu xanh lá, ban đầu vốn rất nhạt, nhưng chỉ trong nháy mắt vùng sáng thần bí kia lan rộng lên, giống như muốn lướt qua đường chân trời, dải sáng lấp lánh kia quả thật y hệt như trong thần thoại Bắc Âu miêu tả: nữ thần bay qua đường chân trời, rải xuống những dấu vết chói sáng thần thánh giữa bầu trời bao la.

“Cực quang!” Tử Thời thì thào, không kiềm được cảm giác kích động, thấp giọng kêu lên: “Là cực quang!”

Anh đã từng hứa sẽ dẫn cô đi xem cực quang, lúc anh nói muốn tới Bắc Âu, cô đã từng tra cứu thử, nhưng mùa xuân không phải là thời điểm để xem cực quang ở Bắc Âu, cô còn cho rằng anh không tính đến việc này vào trong kỳ nghỉ của họ.

“Aurora Borealis. Bắc Cực quang.” Thịnh Thừa Quang cũng bị cảnh đẹp giữa bầu trời làm cho mê hoặc, vô cùng tán thưởng, lưu luyến một lúc, anh cúi đầu hôn nhẹ lên khuôn mặt cô gái trong lòng, trên mặt cô hơi lạnh, Thịnh Thừa Quang càng ôm cô chặt hơn.

“Aurora là nữ thần bình minh trong thần thoại Bắc Âu.” Thịnh Thừa Quang dịu dàng nói bên tai cô: “Thịnh phu nhân, em là Aurora của anh.”

Rất ít khi anh lãng mạn sến súa như vậy, huống chi là giữa cảnh đẹp rực rỡ hiếm có như thế này, Tử Thời cảm động ngất ngây, dời ánh mắt khỏi bầu trời, ngẩng đầu nhìn anh, nói: “Cảm ơn.”

Tình này cảnh này lại đời này, rốt cuộc cô có tài đức gì đâu chứ?

“Thịnh Thừa Quang...” Cô nhìn anh, thì thào gọi tên anh.

“Biết rồi.” Anh nhìn vào mắt cô, cười nói.

Cái cô bé ngốc nghếch miệng lưỡi vụng về này... Không sao cả, dù sao đời này chính là em.

Ánh mắt cô ướt đẫm, Thịnh Thừa Quang nhẹ nhàng hôn lên mặt cô, nhẹ giọng dỗ dành: “Được rồi, đừng khóc... Mùa này rất hiếm khi xuất hiện cực quang, đêm nay chúng ta ngẫu nhiên gặp được rồi... Mùa đông sang năm chúng ta quay lại đây lần nữa, anh sẽ dẫn em đi ngắm cực quang... Tử Thời, chuyện mà anh đã hứa với em, đến bây giờ chỉ còn duy nhất một việc là sẽ ở bên cạnh em cả đời mà thôi.”

“Vậy anh chắc chắn sẽ làm được chứ?”

“Không nói được... Phải đợi đến ngày cuối đời mới có thể nói cho em nghe.”

Đêm tối vĩnh viễn không thể sánh vai cùng ánh sáng rực rỡ, nhưng người yêu nhau thì chắc chắn sẽ được ở bên nhau.

Chính văn Tử Thời kết thúc tại đây, chúc những người đọc được dòng chữ này đều sẽ gặp được tình yêu thật sự của đời này.

__ Sói Xám Mọc Cánh Dài, ngày 26 tháng 1 năm 2014__

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-thoi>